

Giới thiệu Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá

Trái tim ai cũng đã đứng trước những khó khăn, sự tan vỡ trong tình yêu khiến kẻ sĩ tình nào cũng phải trải qua đắng cay nghiệt ngã.

Những quyết định là đúng hay là sai khi đó không còn quan trọng nữa miễn sao nó làm dịu bớt đi nỗi đau trong lòng sẽ khiến ta thoải mái.

Tình yêu kéo dài năm năm trời để rồi bị phản bội bởi người mình đã từng tin tưởng và xem đó như là cuộc đời của mình đau đớn biết nhường nào...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Lạnh nhất chính là lòng người

Bắt đầu từ buổi chiều, bầu trời cũng rơi xuống những bông tuyết trắng tinh, bay bay lượn lượn, rất nhanh đã phủ một lớp dày trên mặt đất, trận tuyết đầu mùa đông năm nay có vẻ lớn hiếm thấy, người có điều kiện căng núp ở trong nhà, đóng cửa lại không ra ngoài, vừa ngắm cảnh tuyết rơi ngoài cửa sổ, vừa hưởng thụ ấm áp trong phòng

“Ôi, Quyên Từ, tuyết lớn như thế, cậu còn ra ngoài làm gì?”

Trong phòng nhỏ đơn độc vang lên tiếng kêu của phụ nữ, đáp trả lại cô là tiếng đóng cửa rầm một cái, để nhận thấy người ra cửa rất vội vàng căn bản không có nghe thấy câu hỏi của cô

Phan Kỳ chỉ còn kịp nhìn qua cửa sổ, nhìn cô gái nhỏ nghiêm nghiêm thật thật che phủ khắp người, lao ra khỏi cửa, khó chịu lắm lắm

“Tuyết rơi lớn như vậy còn đi, cậu nuông chiều anh ta quá rồi”

Hà Quyên cầm bóp tiền của mình đi đến siêu thị gần đây, hôm nay không phải là chủ nhật, lại có tuyết rơi, nên có rất ít người đến mua hàng, mua một lon giữ ấm ôm vào trong ngực sau đó quay trở về

Ở cửa phòng, cô phui sạch những bông tuyết trên người, sau đó cởi áo khoác ra, không dừng lại mà chạy vọt vào phòng bếp

Trên bếp, một nồi thức ăn đang được hầm với lửa nhỏ, mùi hương mê người tràn ngập trong toàn bộ căn phòng, khi mở nắp ra, bên trong quả cầu kỳ màu cam hồng và hạt bắp vàng óng ánh sôi sùng sục trong nước canh ngọt lịm, trông rất đẹp mắt. Hơi nóng ẩm ướt phả vào trên mặt Hà Quyên, khuôn mặt vốn còn lạnh lẽo do mới từ bên ngoài về, giờ bị hơi nóng thổi vào mặt khiến cô cảm thấy ngứa ngứa

Đưa tay cầm cái thìa bên cạnh khuấy đều, mùi hương trong không khí càng nồng đậm hơn, còn mang theo hương vị ngọt ngào, Hà Quyên nếm thử một chút, nước canh rất ngọt, rất ngon

“Ôi... Thơm quá”

Phan Kỳ tựa ở cửa phòng bếp, bộ dạng giả bộ thêm nhỏ dãi:

“Quyên Từ, mau múc cho bốn cô nương ta một chén, đúng lúc tớ đang đói bụng”

Hà Quyên đẩy nắp nồi lại, lấy lon giữ ấm mới mua, để trên bồn rửa sạch sau đó nói:

“Được rồi, sắp có ngay thôi”

“Oa, thảo nào hôm nay trời lại rơi nhiều tuyết như vậy, Quyên Từ lại đồng ý cho tớ ăn đồ bỏ quý báu như vậy, quả nhiên là thời tiết không bình thường” Về mặt khoa trương của Phan Kỳ làm Hà Quyên khiến trách:

“Lúc nào thì tớ không cho cậu ăn?”

“Đúng vậy, không phải không cho tớ ăn, mà là người kia ăn thừa mới có phần tớ”

Phan Kỳ cũng không buông tha bất kỳ cơ hội nào để trêu đùa bạn tốt, nhìn nụ cười vừa ngọt ngào vừa hạnh phúc bên môi cô, trong lòng cô cũng không biết là cảm giác gì. Người kia... Ai...

Hà Quyên dùng nước ấm chậm rãi rửa bên trong bình giữ nhiệt, để cho nó từ từ thích ứng với nhiệt độ, mọi việc trên tay đã làm xong toàn bộ vẫn không quên quay đầu cười nói:

“Đâu có, mỗi lần tớ làm đều thừa cho cậu một phần mà”

Trong phòng bếp khói bốc lên nghi ngút, nụ cười của Hà Quyên sáng lạn như vậy làm cho dung nhan xinh đẹp của cô tăng thêm vài phần ấm áp không người nào có thể cự tuyệt được

Nụ cười như thế, trong cái lạnh mùa đông, cũng giảm bớt vài phần

“Phải ha, làm cho tớ một phần nhưng đều kè phần của Thịnh Nhạc Dục, nếu không làm sao có canh ngon như vậy để uống chứ?”

“Được rồi, được rồi, Phan Kỳ, cậu cũng biết ngày thường Nhạc Dục bận rộn công việc nếu như tớ không chăm sóc anh ấy, anh ấy ngã bệnh thì phải làm sao bây giờ?”

Hà Quyên để bình giữ nhiệt đã được chuẩn bị tốt xuống, chấp tay hành lễ xin tha thứ với người nào đó đang nhăn thành một đoàn

“Ai sẽ nghĩ tới Quyên Từ đặc lập độc hành nhà chúng ta lại là một cô gái dịu dàng như nước như thế này?” Phan Kỳ đưa tay búng cái trán của Hà Quyên, thấp giọng trêu đùa

Hà Quyên cười nghịch ngợm với Phan Kỳ, động tác trên tay vẫn không ngừng lại, lưu loát múc canh ở trong nồi ra, bỏ vào trong ấm giữ nhiệt, sau đó đẩy năm lại, dùng khăn lông quấn ở bên ngoài vài vòng, sau đó dùng một cái túi lớn gói lại

Cô mặc áo khoác vào, ôm chặt bình giữ nhiệt trong tay, chạy nhanh ra khỏi cửa giống như một con gió chỉ vội vàng để lại một câu: “Phan Kỳ, canh ở trong nồi cậu cứ từ từ uống”

Nhìn Hà Quyên hấp tấp rời khỏi nhà, Phan Kỳ bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ, xoay chuyển ánh mắt, vừa nhìn thấy bao tay để trên bàn, cô chụp lấy, vọt tới bên cửa sổ, lớn tiếng nói với Hà Quyên ở dưới lầu:

“Ôi, bao tay, cậu muốn chết vì lạnh à?”

Hà Quyên quay đầu phát phát tay với Phan Kỳ: “Không còn kịp rồi, nếu còn kéo dài canh sẽ lạnh mất”

Nói xong cũng không chờ Phan Kỳ trả lời, đã dầm xuống tuyết thật dày từng bước từng bước đi về phía trước

“Quyên Từ này...”

Nhìn tuyết ở dưới lầu, rồi nhìn bóng lưng đang cô quạnh đi ở trong tuyết, Phan Kỳ bất đắc dĩ cảm khái, nhưng trong mắt lộ ra nhàn nhạt lo lắng, cuối cùng cũng không nói gì, hóa thành một tiếng thở dài, lui thân thể vào trong sau đó đóng cửa sổ lại

Bước thấp bước cao ra khỏi tiểu khu, Hà Quyên đứng ở ven đường, nhìn xe chao đảo chạy qua trên đường lầy lội, bên trong đầy áp người, cúi đầu nhìn bình giữ nhiệt trong tay, nắm thật chặt sau đó quay đầu đi về hướng trạm xe buýt ngược lại

Cô đến công ty của Thịnh Nhạc Dục phải đi qua bốn năm trạm xe buýt, trong thời tiết như vậy ngồi xe so với đi tới đi lui sẽ thoải mái hơn

Bước thấp bước cao đi về phía trước, tất cả lực chú ý đều tập trung lại, tuyết rơi trên đất đã rất dày, sớm đã lên gần đến mắt cá chân, ống quần đã dính đầy tuyết đọng, trên giày lại bao phủ một lớp tuyết rất nặng

Hai tay ở trong gió rét đã bị đông lạnh đến đỏ bưng, từ lạnh giá ban đầu đến tê dại, Hà Quyên đã không còn cảm giác gì nữa

Tay bị đông lạnh đến tê dại vẫn gắt gao giữ lấy bình giữ nhiệt ở trong lòng, mỗi lần đặt chân đều rất cẩn thận sợ bị trượt ngã, sẽ làm đổ bình giữ nhiệt trong tay

Rốt cuộc cũng an toàn đến dưới lầu phòng làm việc của Thịnh Nhạc Dục, ngẩng đầu nhìn cao ốc nguy nga lộng lẫy, bên môi lộ ra nụ cười ấm áp chính cô cũng không biết

Nhất là nhìn đến ánh đèn đang phát sáng trong cửa sổ ở một tầng nào đấy, nụ cười của cô càng trở nên ấm áp

Cô ôm bình giữ nhiệt, tìm một chỗ ko có trở ngại lại nhìn về phía cánh cửa sổ kia, người đi bộ trên đường càng ngày càng ít, tuyết thổi càng ngày càng mạnh, trên mũi đã đóng một lớp tuyết, Hà Quyên không thể không thỉnh thoảng nhìn xuống dưới, tuyết đã kết thành một khối, càng ngày càng ấm ướt

Trong cao ốc, lần lượt có người rời khỏi, ánh mắt Hà Quyên sáng lên, đã đến giờ tan tầm rồi

Cô vội vàng chà chà hai chân đã bị đông lạnh đến chết lạnh, tìm kiếm bóng dáng quen thuộc trong đám đông, chỉ là đợi đến khi người về gần hết cũng không nhìn thấy bóng dáng của Thịnh Nhạc Dục

Hà Quyên ngẩng đầu lên khó hiểu nhìn ngọn đèn đã tắt từ bao giờ, tại sao anh còn chưa xuống hay là thang máy đã xảy ra vấn đề, anh còn bị kẹt trong đó?

“Hà tiểu thư?”

Âm thanh đột ngột kéo Hà Quyên rời khỏi mạch suy nghĩ của mình, ngẩng đầu nhìn, hóa ra là trợ lý của Thịnh Nhạc Dục: “Hà tiểu thư, tại sao cô lại ở

chỗ này?”

“Tôi chờ Nhạc Dục tan ca, anh ấy vẫn chưa ra sao?” Hà Quyên còn đang lo lắng không biết Thịnh Nhạc Dục đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không, có chút khẩn trương nhìn anh trợ lý

“Hôm nay Thịnh tiên sinh không có đi làm” Một câu nói của trợ lý khiến Hà Quyên ngây ngẩn cả người, kinh ngạc quay đầu: “Hôm nay Nhạc Dục không có đi làm sao?”

Chỉ nghi hoặc trong ngăn ngủi, trong chớp mắt cô lập tức lo lắng hỏi: “Anh ấy ngã bệnh à?. Hay là bị gì?”

Thịnh Nhạc Dục vẫn luôn là người cuồng công việc, cho dù là chủ nhật cũng đến tăng ca làm việc. Hôm nay không có đi làm, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?

“Hôm nay Thịnh tiên sinh có chút việc nên không đến được”

Trợ lý chú ý tới sự lo lắng của Hà Quyên, vội vàng giải thích sợ cô sẽ hiểu sai: “Hà tiểu thư đến đây, cô không đi vào trong sao?”

“À, cũng không có việc gì, tôi vừa mới đến thôi” Hà Quyên vừa nghe anh không phải bị bệnh, trái tim treo lơ lửng rốt cuộc cũng có thể thả lỏng

Vừa đến?

Trợ lý nhìn quần áo của cô đã phủ một lớp tuyết dày, vậy mà cô dám nói mình vừa tới?

Ánh mắt của trợ lý quá mức rõ ràng khiến cho Hà Quyên xấu hổ cắn môi: “Tôi lên đó không tiện, sợ quấy rầy đến công việc của các anh” Nói xong, cũng không quan tâm anh ta đứng ngay ở tại chỗ, đã xoay người dầm xuống tuyết động rồi khỏi

Đem trợ lý vẫn đang ngăn người bỏ lại phía sau, Hà Quyên đi về phía trạm xe bus, chỉ là sau khi nhìn thấy rất nhiều người chờ xe, nên vứt bỏ quyết định ngồi xe, vẫn đi bộ như trước đến nhà của Thịnh Nhạc Dục

Cho dù có tuyết rơi, nhưng mọi người vẫn phải đi làm, vào giờ cao điểm tan tầm này, đừng nói là bắt xe, ngay cả giao thông công cộng như tàu điện ngầm cũng chật kín người

Cũng may nhà của Thịnh Nhạc Dục cách nơi này cũng không xa, đi bộ khoảng hơn một tiếng sẽ đến nơi

Nhưng mà, Hà Quyên tựa hồ đã quên một vấn đề, đó là, đi trong trời tuyết rơi như thế này, thời gian đường như lâu hơn một chút

3 giờ sau cô mới đứng ở dưới lầu nhà của Thịnh Nhạc Dục, đứng ở cửa dùng sức dậm chân mấy cái, để tuyết trên chân rơi xuống hết, lúc này mới đi chuyển cặp chân tê dại vào thang máy

Nhà của Thịnh Nhạc Dục ở tầng 18, anh luôn thích đứng ở chỗ cao để ngắm phong cảnh, nhưng mà mỗi lần tới nhà anh quét dọn, thì cô hơi nơm nớp lo sợ, cô trời sinh sợ độ cao, không dám nhìn xuống dưới, nhưng vẫn chịu đựng sợ hãi, dùng tay run run để lau cửa thủy tinh sáng như tuyết, để anh có thể nhìn rõ phong cách bên ngoài, đối với cô đó cũng là một niềm vui

Cửa thang máy vừa mở, Hà Quyên một tay ôm bình giữ nhiệt, một tay vịn vách tường hành lang chậm rãi đi về phía trước, chân đông lạnh vừa tê dại vừa đau, mỗi lần đi một chút đều cảm thấy khó chịu

Lấy chìa khóa mở cửa nhà, vừa mới mở miệng muốn gọi người, khóe miệng cong lên đột nhiên cứng đờ, một đôi ủng da hỗn độn trên đất làm đau mắt cô, tất cả thanh âm của cô đều mắc kẹt trong cổ họng, đôi môi giật giật phát không ra tiếng

Không biết đứng bao lâu, một tiếng khóa cửa vang lên, Hà Quyên ngẩng đầu lên nhìn thấy cửa phòng ngủ mở ra, thân thể cường tráng quen thuộc chỉ mặc một chiếc áo ngủ, dây lưng bên hông lỏng lẻo lẻo lẻo, buộc một cách tùy ý, lộ ra vòm ngực gợi cảm, hết sức mê người, nhìn thấy Hà Quyên đứng ở cửa thì mày kiếm nhăn lại, con ngươi đen lạnh lùng hiện lên một tia không vui

“Dục, sao vậy?”

Thanh âm ngọt ngào vang lên, cánh tay trắng như tuyết quấn ở bên hông của Thịnh Nhạc Dục, ngón tay dài nhỏ, màu son móng đẹp mắt làm nổi bật bàn tay trắng nõn, ái muội thăm dò vào bên trong áo ngủ của Thịnh Nhạc Dục nhẹ nhàng vuốt ve

Sắc mặt người phụ nữ ửng hồng mang theo một chút lười nhác, áo ngủ tơ tằm cũng không buộc chặt, lộ ra dấu vết hoan ái trên làn da trắng nõn, dọc theo đó kéo dài xuống phía dưới áo

Cho dù chỉ mặc một chiếc áo ngủ mỏng manh, sợi tóc mất trật tự cũng không làm giảm vẻ xinh đẹp của cô ta, xinh đẹp tựa như một đóa hoa hồng kiều diễm

Hà Quyên dùng sức cúi đầu xuống, vừa hay nhìn thấy một vệt nước màu đen đang chảy dài trên sàn nhà, đó là giày của cô bị dính tuyết, hơi ẩm trong nhà đã hòa tan chúng thành nước, làm bẩn sàn nhà ở ngưỡng cửa

Trước mắt mơ mơ hồ hồ không thấy rõ lắm, chỉ nhìn thấy nước tuyết kia không ngừng chảy

Dùng sức cắn răng, cắn lấy chiếc môi đã bị đông lạnh đến khô nứt, đến khi nếm thấy hương vị ngọt tanh của máu

Không còn dừng khí ở lại đây, cũng không muốn đối mặt với chuyện kế tiếp, xoay người, vội vã đóng cửa phòng, dùng hết sức chạy đến cửa thang máy, ra sức ấn nút thang máy, nhưng thang máy hết lần này đến lần khác dừng ở lầu 1, đang thông thả từ từ đi lên

Ngẩng đầu nhìn con số từ từ biến hóa, cắn chặt môi dưới, mặc cho những giọt máu tanh ứa vào trong miệng, hóa thành chua xót rót vào đáy lòng

Quay đầu nhìn về phía thang lầu, cô hít một hơi chạy xuống, tiếng bước chân không theo kịp nhịp tim của cô, đèn cảm ứng từng tầng vẫn chiếu sáng trung, kéo dài bóng dáng âm ảm trên mặt đất, giống như tuyết bên ngoài, vẫn lạnh lẽo như vậy

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Thời gian sai lầm

Edit: Cellina

Chạy một mạch từ tầng 18 xuống, căn bản không có dừng lại, ở trên mặt tuyết chạy như điên, sắc trời đã sớm đen lại, chỉ có một cây đèn đường lẻ loi đứng thẳng ở bên đường

Bông tuyết không biết đã ngừng tự lúc nào, tuyết đọng một tầng thật dày trên mặt đất, giẫm lên phát ra tiếng kéo kẹt làm cho lòng người chua xót. Hà Quyên cũng không có ngừng lại, vẫn tiếp tục chạy

Miệng mở ra, dùng sức thở từng ngụm, từng ngụm khí lạnh như băng được rót vào trong phổi, làm cho cô bị nghẹn, ho khan không ngừng, ngay cả nước mắt cũng theo tiếng ho mà rơi xuống

Không có phương hướng, không có mục đích, cô chỉ không ngừng chạy về phía trước, dường như thân thể đã không còn là của cô nữa, chỉ cảm thấy vô cảm, và máy móc chạy. Hai chân đau đến tê dại, sớm đã không còn cảm giác. Tất cả đều chuyển dời đến trái tim cô, cuối cùng lại hóa thành dòng nước mắt chảy ra ngoài, lạnh như băng lướt qua gò má

Ban đêm đen nhánh, ngay cả xe cộ trên đường cũng rất thưa thớt, đừng nói chi đến người đi đường. Một mình cô chạy trên đường, không nghe thấy bất kì thanh âm gì, dường như toàn bộ thế giới chỉ còn lại mình cô, và bình giữ nhiệt trong tay làm cho cô đau đớn

Trái tim đập mạnh, hô hấp cũng trở nên dồn dập khiến cô không thở nổi, Hà Quyên không thể không ôm bình giữ nhiệt, bắt lực ngã ngồi xuống ven đường, nhìn xe trên đường quốc lộ đè lên mặt đường lầy lội tuyết, không nhìn được nước mắt tuôn như mưa

Thở ra hít vào, hô hấp dồn dập không biết là vì khóc, hay vì chạy mệt, cô chỉ cảm thấy không khí không đáp ứng đủ nhu cầu của cô, mỗi lần hít thở càng làm phổi của cô đau đớn, nước mắt rơi xuống càng nhiều hơn

Trong lòng rung động từng cơn, tiếng chuông âm ỉ làm cho Hà Quyên chú ý, đó là tiếng chuông di động của cô

Cô ngẩng ngốc nhìn, thật lâu sau mới dùng ngón tay đã bị đông đến lạnh ngắt, lấy điện thoại ra, Hà Quyên ngờ ngác ấn nút bật. Tiếng chuông dừng lại nhưng Hà Quyên vẫn ngờ ngác nhìn chăm chăm, tiếng chuông dừng lại vài giây lại tiếp tục vang lên. Rốt cuộc cô cũng ấn nút nghe, điện thoại được kết nối, lập tức vang lên giọng nói lo lắng của Phan Kỳ: “Quyên Từ, cậu ở đâu?. Tại sao trễ thế này cậu vẫn chưa về?”

Hà Quyên giật giật môi khô nứt khê động một tí vết thương trên miệng lại vỡ ra, lại có mùi máu tanh lan tỏa, không lưu loát phun ra một chữ: “Ờ...”

Sau đó cũng không biết nói gì, cô chỉ biết nhìn tuyết rơi xuống chân đến ngẩn người

“Cậu làm sao vậy?. Xảy ra chuyện gì?”

Bỗng nhiên, Phan Kỳ cảm thấy Hà Quyên rất lạ, nên vội vàng hỏi

Hà Quyên há miệng thở dốc, muốn nói cái gì đó, nhưng tất cả cảm xúc đột nhiên dâng lên, ngược lại cô không biết nói như thế nào, làm sao để mở miệng

Không đợi Hà Quyên trả lời, đầu bên kia điện thoại lại truyền đến giọng nói sốt ruột và lo lắng của Phan Kỳ: “Quyên Từ cậu đang ở đâu?. Có phải Thịnh Nhạc Dục lại bắt nạt cậu không?. Cậu cứ ở đó, tớ qua tiếp cậu”

Một câu nói của Phan Kỳ làm cho nước mắt của Hà Quyên vừa ngừng gào lại như đê vỡ

Cho dù vẫn chưa tiết lộ với Phan Kỳ nửa chữ nhưng cô ấy vẫn đoán được nguyên nhân sự việc. Một người cô ấy vẫn khẳng khái quan tâm, nâng niu trong lòng bàn tay lại không thêm ngó ngàng đến cô ấy, không thêm lo lắng và phán đoán tâm tư của cô ấy.

Môi nứt nẻ khẽ động, nửa ngày mới tìm được giọng nói của mình:

“Phan Kỳ, cậu nói xem, có phải tớ rất mê muội hay không?”

Lời vừa ra khỏi miệng, ngay cả Hà Quyên cũng cảm thấy thật chói tai

Chỉ là giờ phút này, khó nghe thì như thế nào?. Ai còn để ý nữa đâu

Câu nói đầu tiên, lại câu kế tiếp, câu sau đó, tiếp tục phát tiết tâm trạng ra ngoài

“5 năm, tớ yêu anh ta 5 năm, tớ một lòng yêu anh ta. Cậu biết không?. Phan Kỳ cậu biết mà, đúng không?”

Đã không phải nói chuyện nữa rồi, mà cô đang gào thét, một tiếng lại một tiếng giống như hoa đỏ quỳên đang khóc, từng câu từng chữ mang theo huyết lệ ở trong lòng

“Tớ biết, tớ biết” Ở đầu bên kia, Phan Kỳ cũng che miệng lại, hai mắt phấp phồng, quả nhiên, ngày hôm nay vẫn đến

Cô biết Thịnh Nhạc Dục và Hà Quyên cuối cùng sẽ không có kết quả, Hà Quyên yêu anh ta sâu sắc, không chịu tin, vẫn cứ tự lừa mình dối người, đợi đến ngày hôm nay, cô ấy lại tuyệt vọng, khi biết được sự thật, giống như tự mình rơi vào vực thẳm mà mình đã đào sẵn bấy lâu

“Đúng vậy, làm sao tớ có thể xứng với anh ta?. Thịnh Nhạc Dục a, là một nhà thiết kế nổi tiếng, là một ngôi sao mới lên, cũng là đối tượng mà các tiểu thư, khuê các đều ái mộ”

“Tớ nghĩ cái quái gì vậy?. Tớ chỉ là một người thấp kém, làm sao xứng đứng ở bên cạnh anh ta?. Tớ thật sự không biết xấu hổ a, lại quán lấy anh ta lâu như vậy, không biết anh ta đã nhìn bao lâu rồi nhỉ?”

Hà Quyên mở miệng tự giễu, mấp máy đôi môi khô nứt, vết thương vốn đã khô, giờ lại vỡ ra, từng dòng máu tươi ngai ngái chảy ngược vào trong miệng, mang theo cảnh giác tanh tanh ngọt ngọt khiến người ta đau đớn

“Hôm nay, người phụ nữ kia mới xứng đáng đứng ở bên cạnh anh ta. .... À, đúng rồi, cho dù cô ta chỉ mặc một chiếc áo ngủ đơn giản, nhưng lại cao quý giống như mặc lễ phục. tớ thì sao chứ?. Tớ chỉ mang lại vết bẩn của nước tuyết trong nhà anh ta mà thôi, tầm thường như thế, thấp kém như thế, làm sao .... Làm sao dám mơ mộng treo cao Thịnh Nhạc Dục cơ chứ?.”

Phụ nữ?

Mặt khác, Phan Kỳ rất kinh ngạc, tròng lớn 2 mắt, lúc này mới ý thức được Quyên Từ đã nhìn thấy cảnh gì, khó trách cô ấy lại thất thường như vậy

“Quyên từ cậu ở chỗ nào?. Cậu nói cho tớ biết đi, tớ sẽ đến đón cậu”

Phan Kỳ sợ tới mức toàn thân lạnh như băng, rõ ràng cô đang ở trong phòng, nhưng giống như bị ai đó kéo ra bên ngoài trời lạnh, khiến cô run rẩy cả người

Tính tình của Hà Quyên rất cương liệt, ra tay cũng rất ngoan độc, cô đã từng được mở mang tầm mắt, ngay cả ăn trộm cầm dao cô ấy cũng không sợ, còn dám đánh anh ta, thật sự là quá mức quật cường, không sợ trời, không sợ đất

Lần này Thịnh Nhạc Dục thương tổn cô ấy nặng như vậy, không phải cô ấy sẽ làm chuyện ngốc nghếch gì chứ?

“Phan Kỳ, cậu đừng lo lắng, tớ là ai chứ?. Tớ là Hà Quyên, là tiểu Cường đánh không chết”

Đầu bên kia điện thoại, Hà Quyên ha ha cười to, thanh âm khàn khàn, không những làm cho Phan Kỳ không yên tâm ngược lại càng thêm lo lắng, cảm xúc của Hà Quyên rõ ràng rất không bình thường: “Quyên Từ cậu đang ở đâu?. Nói cho tớ biết đi”

Phan Kỳ gất gao nắm chặt điện thoại, bởi vì quá mức dùng sức nên các đốt ngón tay cũng trở nên trắng bệch

“Yên tâm đi, tớ không sao, tớ tốt lắm, tớ sẽ có chừng mực. tớ muốn yên tĩnh một chút”

Trong điện thoại truyền đến câu nói cuối cùng sau đó thì tắt máy. Phan Kỳ sợ tới mức vội vàng gọi lại, nhưng lại vang lên giọng nói máy móc và lạnh như băng của cô kỹ thuật: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được”

Phan Kỳ gấp đến độ ở trong phòng đi tới đi lui 2 vòng, sau đó cầm điện thoại quyết định gọi điện cho Thịnh Nhạc Dục, điện thoại vang lên nửa ngày, mới truyền đến tiếng nói thờ ơ của ai đó:

“Alo”

“Này, Thịnh Nhạc Dục, anh là tên khốn kiếp anh đã làm gì với Quyên từ hả, bây giờ cô ấy đang ở đâu?”

Đột nhiên bị mắng xối xả khiến cho Thịnh Nhạc Dục nhướng mày, không kiên nhẫn nói: “Tôi làm sao mà biết?”

“Anh mang phụ nữ về nhà lại không biết Quyên tử ở đâu. Nếu như Quyên tử xảy ra chuyện gì, tôi sẽ không tha cho anh”

Thịnh Nhạc Dục trả lời có lệ thiếu chút nữa làm cho Phan Kỳ tức điên lên, cô chưa từng gặp người đàn ông nào bạc tình như vậy

“Đây là nhà của tôi, tôi mang ai đến cũng không cần phải báo cáo với cô. Còn nữa, Hà Quyên là người đã trưởng thành nên có trách nhiệm với hành vi của mình tôi không phải là người giám hộ của cô ấy”

Lạch cạch một tiếng, vô tình cúp máy

“Anh... Này, này...”

Phan Kỳ tức giận đến mức muốn đập vỡ điện thoại, cô đem nồi canh trên bàn đập vỡ, nước canh mát lạnh rơi xuống, trong không khí tràn ra mùi dầu mỡ khiến cho người cảm thấy buồn nôn

Vốn là một món canh ngon, nhưng vì mỡ nhảm thời gian, cho nên mùi vị cũng chỉ khiến người ta ghê tởm, mùi dầu mỡ làm người ta cảm thấy ghê tởm, không còn thơm phức như lúc ban đầu nữa

Cái nắp rơi trên mặt đất, phát ra âm thanh chói tai, cũng giống như lòng của Phan Kỳ lúc này, rối như tơ vò

Phan Kỳ không ngừng đi lại, cũng không ngừng lẩm bẩm: “Quyên Tử, cậu ngàn vạn lần đừng gặp chuyện gì nha, vì một tên căn bã như vậy, không đáng không đáng”

Bonus chương 3:

“Anh không thể đối xử với tôi như vậy” Người nọ lập tức vọt tới trước mặt một người đàn ông lo lắng vẫy tay

“Tôi muốn kết hôn, đừng dây dưa với tôi nữa”

Người đàn ông mặc áo màu đen không nhìn được cau mày, trong ánh mắt lạnh lẽo sao mà quen thuộc đến vậy. ...

“Tôi dây dưa với cậu, lúc đầu là ai dây dưa với ai?. Bây giờ lại thành tôi quấn lấy anh” Người ngã xuống lên tiếng chất vấn

Người đàn ông mặc áo khoác đen biến sắc: “Được, tôi thực xin lỗi, bây giờ tôi muốn kết hôn, đừng quấy rầy tôi nữa được không?. Xem như tôi cầu xin cậu, chuyện của chúng ta đã qua rồi”

“Anh muốn kết hôn, tôi không đồng ý, không đồng ý”

....

“Anh đánh tôi?” Người bị đánh ngây ngẩn cả người

“Đừng để tôi nhìn thấy cậu lần nữa”

Người bị đánh bị người ta đẩy một cái, ngã bên chân của Hà Quyên. ...

Anh ta?.

Một người đàn ông ?

-> Bạn có đoán được ai là nam chính không?.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: cùng chung hoàn cảnh

Gió đêm rất lạnh, tuyết ở dưới chân cô đã bắt đầu tan chảy, mọi nơi xung quanh đều lạnh giá, nhưng điều đó cũng không lạnh bằng lòng của cô.

Quyên Tử ôm chặt bình giữ ấm vào trong ngực, bàn tay của cô nắm chặt bình giữ ấm, góc cạnh của bình giữ ấm làm cho tay cô chảy máu, nhưng cô vẫn tiếp tục cầm chặt bình giữ ấm trong tay.

Chỉ có như vậy, cô mới có thể quên đi cảm giác đau đớn ở trong ngực.

Cô ngồi đó, hai mắt nhìn chằm chằm vào đường cái không một bóng người, nước mắt của cô liên tục rơi xuống, từng giọt từng giọt rơi xuống mặt đất lạnh băng.

Cô không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, trong đầu cô hiện giờ là những kí ức đang quay chậm lại, trong đó là hình ảnh của cô và hắc_Thịnh Nhạc Dục.

Trong năm năm qua, Thịnh Nhạc Dục không cự tuyệt cũng không chịu thừa nhận là anh có tình cảm với cô.

Cho đến ngày hôm nay, Thịnh Nhạc Dục đã dùng hành động chứng minh cô biết.

Hắn và cô chỉ là người xa lạ mà thôi.

"Quyên Từ, tại sao cô lại ngu như vậy? Người như thế căn bản là không đáng để cô yêu, hắn không đáng!" Quyên Từ tự thôi miên chính mình, cô vừa nói xong thì nước mắt cô không ngừng rơi xuống, đều đó làm cho cô càng đau lòng hơn.

Bên tai vang lên tiếng nói trầm đục, ngẩng đầu lên cô phát hiện có người đang ngã sấp trước mặt mình.

Không đợi cô kịp phản ứng, người kia liền đứng lên: "Anh không thể đối xử với tôi như vậy." Người nọ lập tức vọt tới trước mặt người đàn ông, nắm cánh tay người đó.

"Tôi muốn kết hôn, đừng dây dưa với tôi nữa." Người đàn ông mặc áo màu đen không nhận được cau mày, ánh mắt lạnh lẽo ấy làm cho cô thấy cực kì quen thuộc, ánh mắt này rất giống với ánh mắt của Thịnh Nhạc Dục?

Ha ha!

Lại một đôi nữa có cảnh ngộ rất giống với cô.

"Tôi dây dưa với cậu? Lúc đầu là ai dây dưa với ai? Bây giờ lại thành tôi quấn lấy anh?" Người vừa rồi ngã xuống lên tiếng chất vấn.

Người đàn ông mặt áo màu đen biến sắc: "Được, tôi xin lỗi cậu, bây giờ tôi muốn kết hôn, cậu đừng quấy rầy tôi nữa được không? Xem như tôi cầu xin cậu, chuyện của chúng ta đã qua rồi!"

"Anh muốn kết hôn? Ta không đồng ý, không đồng ý!" Cánh tay của người đàn ông mặt áo màu đen bị giữ chặt, anh làm như thế nào cũng không thoát ra được, anh liền động thủ đánh người.

Người bị đánh ngã ngửa cả người, anh không ý thức được rằng người đàn ông đó sẽ ra tay đánh anh.

"Anh đánh tôi?" Tiếng nói vang lên làm cho người nghe càng thêm bối rối.

"Đừng để tôi nhìn thấy cậu lần nữa!" Người đàn ông đẩy mạnh tay ra, người kia liền ngã kề bên chân Hà Quyên, sắc mặt của anh trắng bệch.

Anh ta?

Hai mắt Hà Quyên Trùng lớn tròn đầy kinh ngạc, là một người đàn ông?

Lúc này cô mới ý thức được, họ là một đôi đồng tính.

Cô lại liên tưởng đến sự kiện vừa rồi, cô đã hiểu được đại khái câu chuyện, hai người này quen nhau nhiều năm rồi, bây giờ người đàn ông mặt áo đen muốn kết hôn, người này không chịu, sự việc mới thành ra như thế này.

Đây là một câu chuyện cầu huyết?

"Không được, ngày hôm nay anh phải nói rõ ràng với tôi, anh không thể đi." Người đàn ông la lớn tiếng, làm cho Hà Quyên nhú mày.

Chờ, chờ một chút!

Ô tô?

Ô tô!

Vội vàng ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy người đàn ông ngã xấp xuống lúc nãy muốn đuổi theo xe ô tô.

Cô không hề nghĩ ngợi gì, đứng dậy kéo anh lại, sức mạnh quá lớn, hai người cùng ngã xấp xuống đường.

Chiếc ô tô không có ngừng lại, vẫn tiếp tục chạy như bay, biến mất ngay chỗ khúc cua.

Tế xuống làm cho cô cảm thấy đau đau, tay của cô dựa vào nơi nào đó.

Đột nhiên mu bàn tay truyền đến cảm giác lạnh lẽo, cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, cô nhìn lên thấy một khuôn mặt rất đẹp trai, đôi mắt anh hơi hồng hồng.

Quyên Từ bị dọa sợ, cô chưa bao giờ gặp qua một người đàn ông đẹp trai như vậy.

Trước kia cô đọc sách trong sách miêu tả người đàn ông cực kì đẹp trai, cô vẫn cảm thấy đó là nói xạo, nhưng khi cô gặp được người đàn ông này, trong đầu chỉ hiện lên một ý nghĩ—đầu độc người đây mà.

Trên đời này làm gì có người đàn ông nào đẹp như vậy, đây còn là người sao?

"Anh không sao chứ?" Quyên Từ hỏi.

"Không, không có việc gì..." Người đàn ông cố làm ra vẻ tươi cười, đáng tiếc không có thành công, hai mắt ngơ ngác nhìn phương xa, có si ngốc có quyến luyến.

"Tôi đưa anh về." Cô vừa nói ra khỏi miệng liền hối hận.

Người đàn ông trước mặt này là một người xa lạ, lỡ như là người xấu thì làm sao bây giờ?

"Không cần." Người đàn ông nắm chặt quần áo của chính mình, "Tôi là người như vậy... Tôi sợ cô chê tôi dơ bẩn..."

Nghe được lời anh nói, lòng cô liền cảm thấy chua xót, nước mắt cũng lăn dài.

Có phải ở trong mắt Thịnh Nhạc Dục, cô cũng giống như vậy hay không?

"Uhm..." Cô nghe anh hô lên, cô liền dứt ra khỏi dòng suy nghĩ của mình, nhìn anh đang ôm cánh tay chính mình, răng nắn cắn chặt vào nhau.

"Đau sao? Tôi dẫn anh đi bệnh viện." Cô nhìn anh đồng tình, vội vàng đỡ cánh tay anh.

"Cô không chê tôi bẩn sao?" Người đàn ông lùi cánh tay về không cho cô dựa vào.

"Bẩn cái rắm, người đùa bỡn tình cảm của người khác mới là bẩn." Cô nhìn thấy phản ứng của người đàn ông, liền nêu cao tinh thần chính nghĩa.

"Nhà anh ở chỗ nào? Tôi đưa anh về!" Cô đã quên bản thân chính mình cũng bị thương, cô không cho người đàn ông cự tuyệt, lớn tiếng hỏi.

Trong mắt của người đàn ông hiện lên sự vui mừng, nói ra địa chỉ nhà mình.

Quyên Từ nghe xong, thấy nhà anh cũng không xa lắm, ban đêm không có người lái xe, cũng may nhà anh không có xa lắm.

Hai người giúp đỡ lẫn nhau chậm rãi đi trên đường.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: cô đơn không phải chỉ mình anh

Chỗ ở của người đàn ông rất sạch sẽ, nhìn là biết căn nhà này được quét dọn thường xuyên.

Cô nhìn lại chính mình, người cô rất dơ, cô không dám đi vào bên trong, cô sợ đi vào sẽ làm cho căn phòng dơ theo.

"Cô đi vào đi, đừng đứng đó nữa." Anh nhiệt tình mời cô vào nhà, nhìn thấy sự băng khoăn của cô, anh nói, "Cô cứ vào đi không sao đâu, sàn nhà dơ có thể lau lại mà?"

Một câu nói của anh, làm cô cảm động muốn khóc.

Cô nghĩ đến, mỗi lần cô đến Thịnh Nhạc Dục, cô phải cẩn thận làm cho bản thân mình thực sạch sẽ cô mới dám đi vào.

Bởi vì Thịnh Nhạc Dục thích sạch sẽ, thậm chí hắn còn là một người yêu sạch sẽ đến thái quá.

Sàn nhà trước mặt rất sạch sẽ, mà giày của cô đã bị tuyết làm ướt, cô bước vào sẽ tạo thành nhiều vết vết bẩn.

Anh không ngại, nhưng cô ngại.

Quyên Từ không dám nhúc nhích, người đàn ông đến túm lấy giày ra, lấy ra một đôi dép lê sạch sẽ, ngồi xổm xuống, đem tới trước chân cô.

"Anh vào nhà đi, tôi đi về." Quyên Từ bối rối lui về sau từng bước, đôi dép lê đó rất sạch sẽ cô không muốn làm dơ nó.

"Kia... Được rồi..." Anh không ép buộc cô nữa, "Hôm nay cảm ơn cô, đã trở thế này, cô đi về một mình được không?"

Câu nói của anh rất tùy ý, nhưng ngược lại, lại làm cho cô rất cảm động, anh vô tình đưa cánh tay bị thương đến trước mặt cô, chân mày anh hơi nhíu lại.

Ngay cả một người xa lạ còn sợ cô đêm hôm về nhà không an toàn, còn Thịnh Nhạc Dục thì sao, sao hắn không bao giờ để ý qua vậy.

Đúng vậy, ở trong mắt hắn, cô không là gì cả, sao hắn có thể vì sự an toàn của cô mà lo lắng chứ?

Bởi vì bên người hắn đã có một cô gái xinh đẹp rồi, hắn không cần quan tâm đến sự tồn tại của cô.

"Tôi giúp anh băng bó vết thương." Quyên Từ cố gắng áp chế sự đau khổ ở trong lòng, cô nói.

Mặc dù cô đang đau khổ, nhưng cô cũng không bỏ sót sự đau đớn hiển hiện trên nét mặt của anh.

Chưa nói tới, anh ở có một mình làm sao tự mình băng bó vết thương được.

Cô không đi vào, cô chỉ đứng ở cửa giúp anh băng bó vết thương là được rồi.

Anh nhìn cô một lát, sau đó anh liền đi vào bên trong.

Phong cách trang trí trong nhà, làm cô không cách nào nhìn thấy bên trong được, cô yên lặng cúi đầu xuống, nhìn tuyết ở trong giày cô tan ra tạo thành vệt nước bắn dưới chân cô.

Nhìn không gian sạch sẽ bị dính bẩn, lòng cô liền quặn đau, điều đó làm cho cô nhớ lại sự tình hết sức quen thuộc, khoảng khắc khi cô nhìn thấy Thịnh Nhạc Dục và người phụ nữ đó cũng giống như hoàn cảnh bây giờ.

Tiếng bước chân nhẹ vang lên, khiến hô hấp của cô trở nên dồn dập, trong đầu cô hiện giờ đang quay trở lại tình cảnh lúc đó, căn bản cô không biết bây giờ cô đang ở nơi nào, trong nháy mắt cô liền lui về phía sau, cô không muốn nhìn thấy ánh mắt coi thường của Thịnh Nhạc Dục.

"Cô sao vậy?" Tiếng nói xa lạ vang lên làm cô trở về với hiện thực, cô nhìn lại mọi thứ xung quanh, lúc này cô mới phát hiện là cô đang đứng trước mặt một người đàn ông xa lạ.

Cô mím môi lại, cố nén lại những đau khổ ở trong lòng, đứng rồi, cô đã không còn ở trước cửa nhà trọ của Thịnh Nhạc Dục nữa rồi.

"Dụng cụ y tế anh đã lấy ra rồi à. . . . . Còn cái này là. . . . ." Quyên Từ kinh ngạc nhìn người đàn ông đang bưng một thau nước bốc khói, trên khuỷu tay còn có một cái khăn lông trắng tinh, sạch sẽ.

Anh muốn làm gì?

Người đàn ông ngồi xổm xuống, đem chậu nước nóng để trên mặt đất, anh để khăn lông trên chậu nước, xấu hổ nhìn cô nói: "Cô đem chân rửa trước đi, để như vậy sẽ bị lạnh."

Cô kinh ngạc tròn mắt nhìn anh, người đàn ông này sao lại tỉ mỉ đến như vậy.

"Tôi xem tình hình này, buổi tối hôm nay cô tốt nhất nên ở lại đây." Người đàn ông nói xong, anh cảm thấy câu nói của mình rất dễ bị hiểu lầm, liền vội vàng giải thích, "Tôi là nói, chỗ của tôi có rất nhiều phòng. . . . . Không, không phải, tôi sẽ không làm gì với cô, người như tôi sẽ không tạo thành uy hiếp cho cô."

Nhìn bộ dáng hốt hoảng của người đàn ông, cô thiếu chút nữa liền bật cười, người như anh sao?

"Tôi là nói. . . . . Người như tôi, sẽ không có hứng thú với phụ nữ."

Cô nghĩ tới tình cảnh khi cô gặp anh, cô liền tin tưởng.

"Tôi tên là Hà Quyên, cảm ơn anh đã thu nhận tôi một đêm." Hà Quyên vươn tay ra, tự giới thiệu về mình.

Nhìn cô đưa tay ra, anh muốn đưa tay ra cầm lấy, nhưng anh lại do dự.

Nhìn anh khẩn trương như vậy, cô cười nói: "Chẳng lẽ anh muốn đuổi tôi đi?"

"Không có, không có. . . . . Tôi tên Chu Duệ Trạch, cảm ơn cô đã đưa tôi trở về." Chu Duệ Trạch cầm lấy tay cô, ngay sau đó anh liền buông tay ra.

Hà Quyên cảm nhận được lòng bàn tay của anh đang đỏ mề hời, cô liền biết anh đang khấn trương.

"Tôi đi lấy chút đồ uống." Chu Duệ Trạch nói xong liền vội vã rời đi, giống như đang chạy trốn vào phòng bếp.

Hà Quyên ngồi xuống, đem giày cời ra, ngay cả vớ cũng cời ra luôn, dùng nước ấm lau qua, cô mới đem đôi dép lê mới vừa rồi Chu Duệ Trạch đưa cho cô mang vào, mang dép vào cô liền thấy thoải mái hơn.

Bưng lên chậu nước, Hà Quyên đi vào: "Xin hỏi, chậu nước này để ở đâu?"

Chu Duệ Trạch từ phòng bếp nhô đầu ra, nhận lấy.

Hà Quyên kéo trở về: "Để tôi đổ đi." Cô không thích ứng được khi một người đàn ông cầm chậu nước rửa chân của cô đổ đi.

"Được, cô để ở nơi này." Chu Duệ Trạch dẫn cô tới cửa toilet, mở đèn bên trong, chỉ vào một nơi, "Cô đổ vào đó đi."

Chu Duệ Trạch đem dụng cụ y tế tới phòng khách, gặp cô đang đi ra.

"Anh bị thương ở chỗ nào?" Hà Quyên hỏi.

"Cánh tay." Chu Duệ Trạch đỡ cánh tay, anh vừa đụng vào chân mày liền nhíu lại.

"Cho tôi xem chút." Hà Quyên nói xong, liền muốn đem tay áo của Chu Duệ Trạch kéo lên, chỉ là, bây giờ là mùa đông, áo rất dày, tay áo cuộn lên rất khó khăn.

"Anh đem áo cởi ra đi." Hà Quyên cười nói.

Động tác Chu Duệ Trạch cứng đờ, anh nhìn cô, không cử động.

"Tôi sẽ không ăn anh đâu." Theo bản năng Hà Quyên nói ra một câu, sau khi nói xong, cô cảm thấy rất kì quái?

Chu Duệ Trạch nghe xong những lời này liền bật cười, sắc mặt của anh trở nên hồng hơn, anh cởi áo ra lộ ra làn da trắng nõn, dưới ánh đèn huỳnh quang càng thêm đẹp mắt, giống như đồ sứ cao cấp sáng bóng mềm mại, làm cho người ta nhìn không dời mắt.

Làn da của anh trắng nõn như vậy, nhưng không giống phụ nữ chút nào, cơ bắp của anh rất rõ ràng, được giấu sau lớp quần áo.

Cô không chú tâm nhiều lắm, chỉ tập trung vào vết thương trên cánh tay anh.

Xử lý xong vết thương, cô nghỉ lại trong phòng khách nhà anh, ngồi ở trên giường, lúc này cô mới phát hiện mình đã tắt điện thoại di động, Phan Kỳ không gọi được cho cô chắc cô ấy gấp đến sắp phát điên rồi?

Cô vội vàng lấy túi xách tìm điện thoại, mở máy lên, vô số tin nhắn cùng cuộc gọi nhờ, mà người gọi chính là _Phan Kỳ.

Ngược lại người cô mong đợi nhất là Thịnh Nhạc Dục thì lại không có một cuộc gọi nhờ hay một cái tin nhắn nào.

Hà Quyên lắc đầu cười khổ, trong ánh mắt là một nỗi buồn vô tận, cô chưa kịp gọi điện thoại, thì chuông điện thoại đã vang lên người gọi là Phan Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: luống cuống

"Quyên Từ, bạn chết ở đâu rồi?" Điện thoại vừa tiếp nhận xong, bên trong là tiếng sư tử rống, làm cô phải để điện thoại cách xa lỗ tai mình ra, để tránh bị Phan Kỳ làm cho rách màng nhĩ.

"Mình không sao." Khi cô nghe tiếng rống của Phan Kỳ dừng lại, cô vội vàng cướp lời nói.

"Không có việc gì? Có Quỷ mới tin bạn. Bây giờ là nửa đêm, bạn đang ở đâu? Bây giờ còn không trở về cho mình?" Phan Kỳ sợ Hà Quyên vì tên phản bội kia làm ra chuyện ngốc gì, người khác có lẽ không biết, nhưng cô biết rõ trong năm năm qua Hà Quyên yêu Thịnh Nhạc Dục biết bao nhiêu lần.

"Phan Kỳ, bây giờ mình đang ở. . . . . Trong khách sạn, để mình an tĩnh một chút, ngày mai mình sẽ trở về." Quyên Từ không nói sự thật cho Phan Kỳ biết, cô sợ Phan Kỳ biết sẽ lo lắng cho cô vì cô đang ở cùng với một người đàn ông xa lạ.

"Quyên Từ, bạn đừng vì một người đàn ông, mà. . . . ." giọng nói của Phan Kỳ trầm xuống, hiện tại cô cũng không biết khuyên bạn mình như thế nào nữa?

"Mình chỉ muốn an tĩnh một chút mà thôi." Hiện giờ cô rất buồn, tim cô giống như bị dao cắt vậy, càng về đêm khi chỉ còn một mình cái loại đau đớn đấy lại càng mãnh liệt hơn.

Phan Kỳ trầm mặc một lúc mới nhẹ giọng khuyên: "Quyên Từ, bạn đừng có làm chuyện gì ngu xuẩn nha, bạn hãy nhớ bạn vẫn còn có một người bạn như mình nha."

Nghe câu nói đó, lòng cô liền ghen ngào: "Mình biết, mình biết mà."

"Ngoan, ngủ một giấc thật ngon, cái gì cũng đừng nghĩ."

"Ừ." Hà Quyên đáp lời, cô cúp điện thoại, nằm nghiêng ở trên giường, ở dưới ngọn đèn điện, cô không nhìn được nữa, đưa tay ngăn lại cặp mắt.

Nước mắt lạnh lẽo không ngừng chảy xuống, cô muốn ngừng mà ngừng không được.

Cô không hiểu, tại sao tình cảm năm năm của hai người lại biến đổi đột ngột như vậy?

Nhớ tới lúc ban đầu Thịnh Nhạc Dục còn thể non hèn hẳn nói hẳn sẽ tạo ra một tương lai tốt đẹp cho cô, mà bây giờ đều đó sau lại biến đổi nhanh tới như vậy?

Bắt đầu từ lúc nào mọi chuyện liền thay đổi?

Một chút cảnh giác cô cũng không có.

Cô chỉ cảm thấy thái độ của hắn đối xử với cô càng lúc càng lạnh nhạt, tính khí cũng càng ngày càng nóng nảy, làm cho cô cũng không biết phải xử sự sao cho đúng.

Cô vẫn luôn cho rằng anh vì áp lực công việc, mới dần tới tính tình như vậy, cho nên cô nhịn, càng nhịn cố sự mới đi đến bước đường này.

Rất nực cười a.

Quyên Từ, ở trên đời này không ai ngu ngốc hơn cô đâu.

Cô muốn cười, cô muốn hung hăng cười to, để mắng chính mình tại sao lại ngu ngốc tới như vậy.

Nhưng là, cô cố gắng như thế nào đi nữa, cũng không cười ra được, ngược lại điều đó chỉ làm cho nước mắt của cô chảy ra càng nhiều hơn, làm hại cô không ngừng cắn môi dưới để cho tiếng khóc không truyền ra bên ngoài.

Không biết khóc bao lâu, cô chỉ biết nước mắt không ngừng chảy, bất tri bất giác cô tiến vào giấc mộng.

Đến khi cô mở mắt ra lần nữa, mắt của cô đã đau rất đến khó chịu, không cần nhìn cũng biết là mắt cô đã sưng lên.

Cô miễn cưỡng mở mắt ra nhìn lần nữa, chung quanh cô là hoàn cảnh xa lạ, dọa cô giật mình, chợt ngồi dậy, cô mới nhớ đến sự việc diễn ra tối hôm qua.

Cô vội vàng đi xuống giường, nhanh chóng mở cửa ra, hiện tại cũng gần giữa trưa rồi, cô tự nhiên chiếm dụng người ta một gian phòng, như vậy cũng không tốt lắm.

"Chào buổi sáng." Trong phòng khách truyền ra tiếng nói, người đàn ông đó quay đầu nhìn cô cười, nụ cười của anh đẹp như ánh nắng mặt trời làm cô chói mắt, cô cũng sờ nhìn anh, theo bản năng cô trả lời một câu, "Chào buổi sáng."

Vừa mở miệng mới phát hiện ra giọng nói của mình rất khó nghe.

"Vật dụng vệ sinh của cô tôi để ở trong nhà vệ sinh đó, một lát nữa mới có cơm trưa." Chu Duệ Trạch không để ý tới giọng nói của cô, vẫn cười như cũ.

"Được." Quyên Từ gật đầu, vội vàng đi vào phòng vệ sinh.

Đóng cửa lại, hai tay cô vịn vào bồn rửa mặt, thật mất mặt mà tại sao cô lại ở trong nhà của một người đàn ông ngủ tới trưa chứ.

Này, này, chuyện này. . . . .

Cô bình thường có chút tùy tiện, nhưng cho tới bây giờ cô còn chưa tùy tiện tới mức này.

Ngày hôm qua cô nhận được một kích thích quá lớn.

Mặt buồn rười rượi, cô hít sâu một hơi, chuẩn bị xong mọi thứ cô tính đi ra ngoài cảm ơn người ta xong đi về.

Dù sao hai người hoàn toàn xa lạ, sống chung trong một căn phòng như vậy, cô chịu không nổi.

Xem ra Thịnh Nhạc Dục ảnh hưởng đến cô cũng quá sâu rồi.

Tối hôm qua không cần hẳn nói rõ ràng, cô cũng đã hiểu tất cả rồi. Rõ ràng lý trí đã nói cho cô biết, Thịnh Nhạc Dục sớm đã thay lòng, nếu không, tại sao từ tối hôm qua đến bây giờ ngay cả một tin nhắn hẳn cũng không nhắn cho cô?

Nhưng mà đó là lý trí còn hiện tại trong lòng cô vẫn đau đớn như cũ.

Không được, không còn cứu vãn được nữa rồi.

Cô phát hiện hai mắt cô đã ướt, cô vội vàng dùng nước lau sạch sẽ, bây giờ không phải là lúc để đau lòng.

Cô cúi đầu nhìn chính mình, sau đó mới bắt đầu lấy bàn chải ra đánh răng rửa mặt.

Trong bất chợt cô lại nghĩ đến người đàn ông đó, nụ cười của anh rất rực rỡ.

Làm cho lòng của cô như có một dòng nước ấm chảy qua, trên đời này còn có nhiều người tốt như vậy nữa không?

Nhanh chóng thu thập xong chính mình, cô nhẹ nhàng khoan khoái bước đi ra ngoài.

Vốn cô muốn nói lời tạm biệt với Chu Duệ Trạch, nhưng khi cô vừa vào phòng ăn, mùi vị thức ăn xông vào mũi, cô nhìn thấy anh đang bung hai chén cháo đặt lên bàn, anh nhìn cô cười.

"Tôi. . . ." Lời ra đến khóe miệng, không biết vì sao cô lại nói không ra lời.

"Cho cô." Chu Duệ Trạch đặt một vật vào trong tay cô.

"Cái gì?" Đồ vật lạnh lẽo trên tay làm cho cô có cảm giác, cô cúi đầu xuống nhìn thì ra đó là một khối băng nhỏ.

Ngẩng đầu, cô kinh ngạc nhìn anh, anh cũng đang cầm một khối băng chồm lên mắt.

Thấy động tác của anh, cô không còn cảm giác lúng túng nữa.

"Cô cho rằng tôi rất mất mặt phải không?" Chu Duệ Trạch nhìn thấy ánh mắt của cô, anh cúi đầu khẽ hỏi.

Cô cẩn trọng nhìn anh, ánh mắt của anh có chút sung, chỉ là không có sung nặng giống như cô.

"Thật ra thì, ngày hôm qua tôi có nghe thấy cô nói chuyện điện thoại. . . ." Lời nói của Chu Duệ Trạch làm lòng cô mới vừa rồi buông lỏng trở nên thấp thòm hơn, cô nhìn anh chăm chăm, cô không muốn anh nhìn thấy một mặt khác của cô.

Cô đã rất nhếch nhác rồi, cô không muốn nhìn thấy sự đồng cảm trong mắt anh, như vậy sẽ làm cô cảm thấy, cô rất vô dụng.

"Thật xin lỗi, tôi không phải có ý nghe lén, sự thật, sự thật là điện thoại của cô chất lượng quá tốt. . . ." Chu Duệ Trạch cảm giác được Quyên Từ đang khần trương, vội vàng nhỏ giọng giải thích.

Nhìn anh như vậy, lại làm cho người ta không trách anh được.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đùng Hư Quá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Nghĩ đến Chu Duệ Trạch ngày hôm qua cũng nhếch nhác không thua kém gì cô, cô cũng không tốt hơn người ta bao nhiêu mà kêu người ta xin lỗi?

Vì vậy, cô kéo ghế ngồi xuống, dùng khối băng đắp lên mắt mình, nói: "Ngày hôm qua tôi thất tình"

Cô nói được câu đầu tiên, mấy câu sau liền trở nên lưu loát hơn, nói chuyện với người lạ như vậy, làm lòng cô cũng vui đi một chút nỗi buồn.

Đi ra khỏi đây, không ai biết ai là ai nữa, như vậy là được rồi.

"Trong khoảng thời gian năm năm, vậy mà tôi lại không nhìn thấu được tâm tư của anh ấy, tôi đúng là ngu mà." Quyên Từ nói xong, khóe mắt lại chảy ra nước mắt, cô vội vàng dùng túi áo chùi lên.

"Nếu nói như vậy, tôi so với cô còn ngu hơn." Chu Duệ Trạch muốn cười, muốn trêu ghẹo cô, muốn bản thân thả lỏng hơn, nhưng anh làm thế nào cũng không cười được.

Chu Duệ Trạch nói, cô liền im lặng, cô nghĩ tới ngày hôm qua cô có nghe hai người họ nói qua.

Người đàn ông kia lúc đầu theo đuổi Chu Duệ Trạch, đợi đến khi Chu Duệ Trạch động lòng, thì người kia lại muốn kết hôn.

Trên đời này sao có nhiều người phụ tình như vậy?

"Thôi, đừng nghĩ nữa. Chúng ta cũng không thể vì những người đó mà chết đi được." Quyên Từ cố gắng cười để khích lệ Chu Duệ Trạch, cô cầm chén cháo lên húp một hóp.

Chu Duệ Trạch ngạc nhiên nhìn động tác của Quyên Từ, sau đó anh cũng cầm bát cháo lên miệng húp: "Đúng, chúng ta phải sống, phải sống tốt hơn bọn họ!"

Cô vội vã ăn một chút đồ ăn, Quyên Từ muốn đứng dậy dọn dẹp, Chu Duệ Trạch ngăn cản: "Cô về nhà ngủ đi."

Cô không có trang điểm, dưới mắt cô hiện rõ quầng thâm.

"Được." Quyên Từ sờ mắt mình đã bớt sưng, cô quay qua dặn dò anh, "Tay của anh không được làm việc nặng, qua hai ngày nữa thì không có chuyện gì rồi."

"Cảm ơn." Chu Duệ Trạch xấu hổ cười, tiễn cô ra cửa.

Cô nhìn thấy đôi giày cô hôm qua đã bị dơ, nhưng hôm nay nó được chà lau sạch sẽ để trong tủ giày, bên cạnh còn có một đôi vớ mới tinh.

"Chuyện này. . . ." Quyên Từ nhìn Chu Duệ Trạch không biết nói gì.

Cô chưa bao giờ gặp qua một người đàn ông nào tỉ mỉ đến như vậy, lại còn quan tâm giúp đỡ cho cô nữa.

Chu Duệ Trạch hé miệng cười, nụ cười trên mặt hơi ngưng ngừng.

Qua một buổi tối ở chung, cô biết được Chu Duệ Trạch là một người đàn ông hay xấu hổ.

"Cảm ơn." Từ tận đáy lòng cô nói ra lời cảm ơn, mang xong giày, mở cửa ra cô lấy tấm danh thiếp của cô đưa cho Chu Duệ Trạch, "Nếu hần còn trở lại khi để anh, thì anh hãy gọi điện thoại cho tôi."

Cô không biết tại vì sao cô lại làm như vậy, chắc do anh là một người tỉ mỉ chăm sóc làm cho cô cảm nhận được sự quan tâm của gia đình, lúc đầu cô chỉ định xem anh thành người xa lạ mà bây giờ cô lại chủ động để lại phương thức liên lạc cho anh.

"Ừ, tôi biết rồi." Chu Duệ Trạch cười gật đầu, đưa mắt nhìn cô rời đi, cho đến khi bóng dáng của cô đi khuất tới cầu thang.

Chu Duệ Trạch thu hồi ánh mắt nhìn bình giữ ấm ở bên cạnh, đó là bình giữ ấm mà Quyên Từ đã để quên, anh cầm trong tay, đóng cửa lại đi vào phòng khách.

Mở nắp ra, canh bên trong đã lạnh rồi, anh nhìn qua cũng biết đây là chén canh cô đã dùng cả tấm lòng để nấu ra.

Chu Duệ Trạch cười, đem nắp đóng lại, xoay người, trở về phòng ngủ bù.

Quyên Từ vừa về tới nhà, mới mở cửa phòng ra cô bị Phan Kỳ giữ lại: "Bạn còn biết đường trở về."

Quyên Từ vội vàng cầu xin tha thứ: "Bạn không đi làm sao?"

"Hôm nay là thứ bảy, đi làm cái gì? Quyên Từ, bạn đừng đánh trống lảng." Phan Kỳ không cho cô cơ hội nói chuyện nữa, "Ngày hôm qua bạn. . . ."

Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt đứt lời nói của Phan Kỳ, Quyên Từ cúi đầu nhìn điện thoại của cô, cô nhìn tên trên điện thoại, lập tức ra hiệu cho Phan Kỳ im lặng.

Cô vội vàng điều chỉnh tâm tình của mình, nghe điện thoại: "Dì nhỏ."

"Quyên Từ, gần đây con sao rồi? Công việc có thuận lợi không? Có xảy ra chuyện gì không? Tiền con có đủ xài không? Có chuyện gì cứ nói với dì nhỏ, con đừng ngại." Trong loa truyền ra tiếng nói khàn khàn của người phụ nữ, tiếng nói ấy vô cùng quen thuộc với cô, dì ấy hỏi thăm tận tình như vậy làm

cho trông mắt của cô đỏ lên.

Cô đi về phòng mình, ổn định cảm xúc: "Yên tâm đi đi nhỏ, con không có chuyện gì."

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt." Trong điện thoại Di nhỏ vui mừng cười, lời nói xoay chuyển, lại nhắc tới chuyện cũ, "Quyên Từ, con đã 27 tuổi rồi, con với Nhạc Dục chừng nào kết hôn?"

"Chúng con. . . . ." Lời nói của cô không có cách nào nói ra được.

"A, dường của con đã về, đi cúp máy trước. Quyên Từ, con phải giữ gìn sức khỏe nha."

Điện thoại vội vàng cắt đứt, mặt cô dâng lên một nụ cười chua xót.

"Sau bạn không kêu đi tới ở gần bạn." Phan Kỳ đứng ở trước cửa phòng cô nói.

"Mình cũng nghĩ vậy, nhưng đi nhỏ không đồng ý." Di nói dường từng giúp đỡ cho nhà mình, nên đi không muốn để dường ở một mình.

"Bạn...bạn làm gì?" Phan Kỳ nhìn thấy cô lấy quần áo trong tủ ra, liền đề tay cô lại, "Bạn làm gì vậy? Chẳng lẽ bạn vì một người đàn ông như hấn mà đi khỏi nơi này sao?"

"Bạn nghĩ cái gì chứ?" Quyên Từ dờ khóc dờ cười nhìn Phan Kỳ, "Mình sửa soạn để đi làm."

"Đi làm? Bây giờ mà bạn còn tâm trạng để đi làm?" Phan Kỳ kinh ngạc tròn to hai mắt, giống như Quyên Từ phải đi vào chỗ chết không bằng.

"Phan Kỳ, bạn cho rằng mình là thiên kim con nhà giàu hay là người giàu có? Dù trời có sập, thì mình vẫn đi làm." Quyên Từ đi vào phòng vệ sinh, nhanh chóng tắm nước nóng, sau đó trang điểm.

Cô dùng phấn lót che đi đôi mắt thâm quầng, nhìn đồng hồ, vừa đúng giờ.

"Quyên Từ, bạn thật sự muốn đi làm?" Phan Kỳ không hiểu được, cô ấy không phải vừa mới thất tình sao?

Nhanh như vậy liền thông suốt rồi sao?

"Đúng, mình muốn đi làm, mình còn muốn mua nhà chỉ đi nhỏ." Quyên Từ nhìn Phan Kỳ cười, sau đó đi ra cửa đi làm.

Cô cũng muốn tìm một địa phương để khóc thật to, cô còn muốn xin nghỉ phép cho quên hết nỗi buồn.

Nhưng cô không phải là tiểu thư nhà giàu, thời điểm cô vấp ngã sẽ không có hoàng tử đứng sau lưng đỡ cô.

Cô cũng chỉ là một người nghèo vì miếng cơm của mình mà liều mạng làm, cô cần phải nỗ lực kiếm tiền nhiều hơn nữa để cuộc sống sau này của cô và đi nhỏ được tốt hơn.

Yêu cầu của cô không cao, cô chỉ cần có một căn nhà nho nhỏ, có đủ ba bữa cơm ăn, không đau yếu bệnh tật là được rồi.

Một màn ngày hôm qua làm cho trái tim cô cháy máu, vết thương cho tới bây giờ cũng chưa lành lại.

Cô không có thời gian để "Chữa thương", công ty sẽ không vì cô thất tình mà đối xử đặc biệt với cô.

Nếu vì tình yêu mà mất việc làm thì đây là chuyện cực kì sai lầm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Để cho hấn chữa

"Cái gì, còn phải suy tính, suy tính cái rắm!" Nằm ở trong phòng mát xa, người đàn ông khoác áo choàng tắm hút điều thuốc đang giận dữ.

"Hoắc thiếu gia, nói chuyện làm ăn thì phải làm cho ra vẻ, bọn họ phải tỏ ra mình đang suy tính kĩ càng." Vương Lỗi cười nịnh, "Hoắc thiếu gia là ai chứ, cho hấn tám lá gan, hấn cũng không dám đắc tội với ngài."

"Được vậy mà đòi thanh cao." Hoắc Đông Tuấn dùng sức đem điều thuốc dập trong gạt tàn, không nhìn được kêu, "Thợ mát xa sao còn chưa tới?"

Vương Lỗi nghe xong, lập tức chạy tới cửa, mở cửa ra lớn tiếng chất vấn nhân viên phục vụ: "Chuyện gì xảy ra? Thợ mát xa sao còn chưa tới hả?"

Mới vừa nói xong, hai thợ mát xa cũng vừa đi tới.

Vương Lỗi không yên lòng lại dặn dò đôi câu: "Người bên trong là Hoắc thiếu gia của tập đoàn Thiếu Đông, các cô phải cẩn thận một chút."

Sau khi phân phó xong, Vương Lỗi đẩy cửa đi vào: "Hoắc thiếu gia, người đã đến rồi."

"Ừ." Hoắc Đông Tuấn hừ một tiếng, xoay người nằm xuống, chờ thợ mát xa tới mát xa cho hắn.

Vừa hưởng thụ nhân viên đầm bóp, vừa nghĩ tới chuyện ban ngày, càng nghĩ càng không thoải mái: "Không được, ngày mai nếu bọn họ không kí hợp đồng đó, ta sẽ làm cho bọn họ không có chỗ đứng tại thành phố này."

"Ai u, rốt cuộc các người có biết xoa bóp không vậy? Đây không gọi là xoa bóp mà là mưu sát?" Đột nhiên người mát xa ấn vào huyệt vị nào đó làm Hoắc Đông Tuấn đau đớn, hắn nhin không được liền mắng.

"Thật xin lỗi, tiên sinh, tôi thành thật xin lỗi." Biết rõ mình không làm sai, nhưng Quyên Từ vẫn phải xin lỗi.

"Xin lỗi thì xong sao? Nếu người làm cho ta tàn phế, người có đền nổi không?" Hoắc Đông Tuấn đang phát hỏa mà không có chỗ phát tiết, gập díp lên xả ra trên người của cô.

Quyên Từ cúi đầu, cô không ngừng nói lời xin lỗi.

Cô ra nghề đã lâu rồi, nên cô biết cái nào nhin được thì nhin, không nhin được cũng phải nhin.

Vì sinh tồn, vì muốn giữ phần công việc lương cao này, cho nên bắt buộc cô phải nhin.

Hoắc Đông Tuấn “đôi trắng thay đen” tức giận mắng, cô cúi đầu không ngừng nói xin lỗi.

"Thật xin lỗi, Hoắc tiên sinh. Tôi lập tức an bài cho ngài thợ mát xa khác, mọi yêu cầu hôm nay của ngài sẽ được miễn phí toàn bộ." Chủ quản của Quyên Từ là Triệu quản lý nghe được ồn ào, liền vội vàng chạy vào, cũng không ngừng nói xin lỗi.

Tập đoàn Hoắc thị ở thành phố này rất có uy tín, bọn họ kinh doanh ngọc thạch, châu báu, bởi vậy Hoắc Đông Tuấn không phải là người bọn cô có thể đắc tội.

"Miễn phí toàn bộ? Cô cho rằng tôi không có tiền sao?" Nếu là thường ngày, Hoắc Đông Tuấn sẽ không so đo với những người thợ mát xa này, nhưng hôm nay bởi vì bản hợp đồng hắn đã tức giận lắm rồi, sẵn dịp có người đề cho hắn phát tiết thì còn gì bằng.

"Đúng, đúng, đều là lỗi của chúng tôi. Hoắc tiên sinh, người xem. . . ." Triệu quản lý không ngừng hùa theo ý hắn, trong khoảng thời gian đó cô liên tục nhìn Vương Lỗi, mong hắn ta có thể giúp đỡ cho cô.

Vương Lỗi chỉ đứng ở một bên nhìn, Hoắc thiếu gia đang nổi nóng, hắn không ngu dại gì mà tự làm mất mặt mình.

Triệu quản lý nhìn thấy vậy biết hắn không giúp mình rồi, chỉ có thể không ngừng nói xin lỗi, cũng may tính tình của Quyên Từ rất tốt, chỉ cần cho Hoắc Đông Tuấn chửi một chút liền nguôi giận.

Hoắc Đông Tuấn khinh bỉ nhìn người quản lý và nhân viên không ngừng nói lời xin lỗi, hắn cũng không có tâm tình so đo với hai người, liền mắng: "Đồ ‘tạp chủng’ không được dạy bảo!"

"Sao còn chưa đổi cho ta một người mát xa khác? Các người không muốn làm nữa à?" Bụng tức của hắn coi như đã phát tiết xong rồi, hắn lên tiếng chất vấn.

"Dạ, dạ, thợ mát xa mới lập tức tới ngay." Quản lý Triệu vừa nghe, liền biết mọi chuyện đã xong rồi.

"Anh mắng ai là ‘tạp chủng’?" Quyên Từ từ đầu tới cuối đều cúi đầu nói lời xin lỗi, bỗng nhiên ngẩng đầu lên hỏi.

"Quyên Từ, cô muốn làm gì?" Quản lý Triệu hơi lo lắng, mọi chuyện vất vả lắm mới đề xuống được, Quyên Từ muốn làm cái gì?

"Ta chính là mắng cô, sao nào?" Hoắc Đông Tuấn thật vất vả mới phát tiết được lửa giận bùng một cái lại cháy lên mãnh liệt.

"Anh phải nói xin lỗi với tôi!" Tính tình của Quyên Từ mới vừa rồi còn mềm yếu, đột nhiên cứng rắn nói.

"Ah, cô dám dùng thái độ này nói chuyện với tôi?" Hoắc Đông Tuấn giận quá thành cười, hắn nhìn quản lý Triệu bên cạnh, cô ấy sợ đến nỗi sắc mặt tái mét, hỏi, "Đây chính là thái độ phục vụ của các cô."

"Không, không, Hoắc tiên sinh, không phải như vậy." Quản lý Triệu liên tiếp nói lời xin lỗi với Hoắc Đông Tuấn, cô quay đầu lại nhìn Quyên Từ mắng, "Quyên Từ, cô làm sao vậy? Cô không muốn làm nữa phải không? Còn không mau xin lỗi Hoắc tiên sinh?"

Quyên Từ giống như căn bản không nghe thấy lời nói của quản lý Triệu, chỉ nhìn chăm chăm vào Hoắc Đông Tuấn.

"Hoắc tiên sinh, cô ấy không có ý, ngài. . . . ." Quản lý Triệu nhìn Quyên Từ không chút phản ứng nào, gấp đến độ chỉ có thể quay đầu lại nói xin lỗi Hoắc Đông Tuấn.

Mọi người tới đây đều là khách hàng, ai cô cũng có thể đắc tội chỉ riêng hắn thì cô không dám đắc tội.

"Xem ra thợ mát xa của cô không muốn." Hoắc Đông Tuấn cười lạnh, một thợ mát xa thôi mà cũng dám khiêu khích hắn, dám làm trái lời hắn.

"Quyên Từ!" Quản lý Triệu tức giận kêu.

"Anh phải nói xin lỗi với tôi!" Quyên Từ một bước cũng không nhường, kiên trì nói.

Cô có thể vì công việc mà cúi đầu, nhưng không ai có thể xúc phạm đến lòng tự trọng cuối cùng của cô, đó là cha mẹ của cô, ai cũng không thể mắng.

Ngón tay Hoắc Đông Tuấn duỗi ra thiếu chút nữa đâm vào mặt của Quyên Từ: "Tôi mắng cô đó, thì sao nào? Một người mát xa bản thủ như cô, mà cũng bày đặt lên mặt à. Có bản lĩnh thì đánh tôi đi? Không biết là loại người nào đã sinh ra cô . . . . . Ai u!"

"Tôi đánh chết anh tên khốn kiếp này!" Quyên Từ cầm lấy bình hoa dùng sức đập đầu Hoắc Đông Tuấn, "Tôi cho anh mắng ba mẹ tôi! Tôi cho anh mắng! Tôi đánh chết anh tên khốn kiếp này!"

Đột nhiên Quyên Từ nổi điên lên, dọa mọi người sợ.

Không ai ngờ rằng Quyên Từ tính tình dịu dàng như vậy lại nổi giận, đợi đến khi bọn họ phản ứng kịp, máu đã từ đỉnh đầu chảy xuống mặt Hoắc Đông Tuấn rồi.

"Nhanh, mau kéo cô ấy ra!" Quản lý Triệu quát to, dẫn đầu kéo Quyên Từ ra.

Nếu còn đánh Hoắc Đông Tuấn nữa, hắn sẽ chịu không nổi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Trong phòng nghỉ của nhân viên, Quyên Từ ngồi trên ghế, mặt ghế lạnh như băng, cũng không lạnh bằng lòng của cô.

Cô nghe Hoắc Đông Tuấn đang kêu gào, thấy đồng nghiệp đồng tình nhưng lại né tránh nhìn cô.

Cô biết cô đã chọc phải phiền toái lớn, đó là tập đoàn Hoắc thị, cô nghe Quản lý Triệu nói, Hoắc gia ở thành phố này rất có thế lực, họ sẽ không bỏ qua cho cô.

Cô không thấy họ gọi điện báo cảnh sát, hiển nhiên Hoắc Đông Tuấn muốn giải quyết riêng với cô.

Đến bây giờ cô cũng chưa hiểu tập đoàn Hoắc thị là tập đoàn lớn như thế nào, cô ở tầng lớp cấp thấp, cô không biết tầng lớp thượng lưu là như thế nào.

Thật ra cô căn bản không cần biết đã đắc tội với ai.

Mặc kệ là người nào, cô đều không đắc tội nổi.

Ngồi ở trên ghế, từ lúc đó tới giờ Quyên Từ vẫn ở trong tình trạng căng thẳng, hai tay cô vẫn luôn nắm chặt ống quần của mình.

Theo bản năng cô lấy điện thoại di động ra nhìn, nhìn tới nhìn lui cô không biết phải gọi điện cho ai.

Cô nắm chặt điện thoại di động, đầu ngón tay trắng bệch.

Cô đang lo lắng, lo lắng sẽ mất đi công việc lương cao này, lo lắng vì không cách nào kiếm đủ tiền để đón dì nhỏ về ở chung.

Nhưng cô lại tuyệt đối không hối hận!

Hắn mắng cô sao cũng được, nhưng không được vũ nhục cha mẹ của cô!

Mặc kệ hắn là ai, đừng tới giới hạn của cô, cô cũng đánh!

Phòng nghỉ của nhân viên không được cách âm tốt, những tiếng bàn luận xôn xao ở bên ngoài đều truyền vào tai cô.

Cô nắm chặt thành quyền, móng tay cắm thật sâu vào lòng bàn tay, nhưng cô vẫn không có cảm giác đau, lòng cô lúc này đang rất rối.

Kết quả sẽ như thế nào?

Đắc tội với người có tiền, kết quả của cô sẽ ra sao?

Bọn họ muốn giết cô, chắc cũng giống như giết một con kiến thôi?

Cô có thất nghiệp hay không?

Về sau cô còn sống được ở thành phố này nữa không?

Cô có làm liên lụy tới dì nhỏ không?

Cô ngồi trên ghế, toàn thân cứng ngắc, thân thể nghiêng về phía trước, hàm răng cắn chặt vào môi, gương mặt trắng bệch.

Cô không biết phải gọi điện cho ai?

Dì sao?

Dì đã hy sinh cho cô rất nhiều rồi, cô không muốn quấy rầy dì nữa.

Phan Kỳ sao?

Bây giờ Phan Kỳ đã đi ngủ rồi, cô không thể làm ảnh hưởng tới giấc ngủ của cô ấy?

Mũi cô cay cay, cô cúi đầu thật thấp, trước mắt mọi vật đều trở nên mơ hồ.

Cô nỗ lực liếc mắt không cho chính mình khóc. . . . . cô hung hăng ra lệnh cho mình là không được khóc, Quyên Tử, không được khóc.

Không có chuyện gì cả!

Cô không được khóc!

Không sao cả, cô phải kiên cường, cô đã chịu đựng nhiều rồi, trước mắt chỉ là chút chuyện nhỏ thôi, đâu thể nào làm khó được cô?

Cô dùng sức hít hít cái mũi, đem nước mắt sắp chảy ra hốc mắt ép trở về.

Đừng, đừng, đừng. . . . . Tiếng bước chân chạy loạn trên hành lang, tiếng bước chân dồn dập, tiếng bước chân đó làm cho lòng cô càng nặng nề hơn.

Cánh cửa mở ra, những lời nói bên ngoài càng đi vào tim cô rõ hơn.

Cô cắn răng, ngẩng đầu lên, mặc dù lòng cô đã sớm loạn thành một đoàn, nhưng cô phải tỏ ra mình mạnh mẽ, cô không được tỏ ra yếu đuối trước mặt người khác.

Cô ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn họ, những người này đã từng là đồng nghiệp của cô, bây giờ họ lại dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn cô.

Đáy lòng Quyên Tử nở một nụ cười lạnh, hôm qua có phải cô đã làm trò cười cho bọn họ hay không?

Cô đưa mắt nhìn quản lý Triệu, quản lý Triệu nhìn cô, sắc mặt cổ quái nói: "Quyên Tử, cô tới phòng làm việc của tôi một chuyến."

Tôi phòng làm gì?

Định đuổi việc cô sao?

Hay kêu cô đi bồi thường tiền thuốc cho hắn ta?

Nội tâm của cô đang lo lắng, nhưng động tác của cô cũng không chậm lại, vụt một cái liền đứng lên.

Cuối cùng là phúc hay là họa không phải cô muốn tránh là tránh được.

Quyên Tử vừa đứng dậy, điện thoại của quản lý Triệu reo lên, hắn bắt máy, vừa mới "A lô" một tiếng, sắc mặt của hắn liền biến đổi, cúi đầu khom lưng

cười nói: "Dạ, dạ, tôi đang ở phòng nghỉ của nhân viên, dạ, dạ, cô ấy ở chỗ này, tôi lập tức mang cô ấy đến. . . . . À? A, dạ, dạ. . . . ."

Cúp điện thoại, sắc mặt quản lý Triệu phờ phạc nhìn Quyên Từ không nói gì, làm cho cô nhìn thấy vậy liền biết -- cô chết chắc.

"Sao vậy, quản lý Triệu, không phải anh yêu cầu tôi đến phòng của anh sao?" Ngồi chờ chết không phải là tính cách của cô, cô không thích cảm giác như vậy.

Cho dù kết quả là xấu nhất, cô cũng muốn biết.

"Cô không cần đi, Hoắc đồng sẽ đến." Quản lý Triệu thờ dài, hần thật vất vả mới đem tâm tình của Hoắc thiếu gia làm dịu xuống, còn kêu ông chủ của mình tới khuyên dùm, mặc kệ là đuổi việc Quyên Từ hay bồi thường tiền thuốc men đi nữa, cũng tốt hơn là đến pháp luật.

Bây giờ thì tốt lắm, không biết ai nhanh miệng đã đem chuyện này nói với Hoắc tổng, chủ tịch của tập đoàn Hoắc thị, phen này rắc rối lớn rồi.

Không biết có dính líu tới hần không nữa, hần không muốn bởi vì Quyên Từ mà phải mất đi phần công việc này.

Nhân viên đứng ở hành lang, nghe quản lý Triệu nói chuyện, liền bắt đầu thảo luận sôi nổi.

Quyên Từ không biết bọn họ đang nói gì, nhưng cô biết bọn họ đang nói cô vì ánh mắt của bọn họ điều liếc về phía cô.

Nhìn ánh mắt của bọn họ, cô hận không thể tìm cái lỗ để chui vào trốn.

Người như cô không cho phép bản thân mình khóc, càng không cho phép bản thân mình hèn yếu trước mặt bọn họ.

Cho nên cô ngồi thẳng lưng trước mặt mọi người, giữa những tiếng nghị luận sôi nổi, những tiếng cười mỉa mai, cô vẫn cười, đây là chút tôn nghiêm cuối cùng của cô.

Cô sẽ không ngã xuống.

Dọc theo hành lang truyền đến tiếng bước chân, ít nhất cũng vài người đi đến, trong đó kèm theo là giọng nói nịnh hót của Vương Lỗi: "Hoắc đồng, ông xem Hoắc thiếu gia bị đánh thành như vậy, ông không được bỏ qua cho cô gái thấp hèn đó. . . . ."

Tất cả các nhân viên đứng ngoài hành lang điều ngậm miệng, nhường đường, làm cho cô thấy được một đoàn người đang tiến tới.

Trên trán Hoắc Đồng Tuấn quần băng gạc, nhìn là biết đã xử lý xong vết thương, đi kèm là một người đàn ông hơn 50 tuổi mặt âu phục thẳng tắp, ông ta căn bản là không để ý tới tiếng nói của Vương Lỗi, đi cùng với ông ta là ông chủ của cô.

Quyên Từ rất sợ, tay chân cô lạnh cóng, ông chủ cô đang đi cùng với ông ấy, xem ra tập đoàn Hoắc thị cô không thể đắc tội nổi rồi.

Cô cắn chặt hàm răng, chờ đợi quyết định cuối cùng của "thẩm phán", dù kết quả ra sao, cô cũng không sợ.

Nghĩ vậy, cô từ từ thả lỏng chính mình, đứng thẳng dậy, tiếp đón những cơn cuồng phong sắp thổi qua.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: thật xin lỗi

"Hoắc, Hoắc đồng. . . . ." Quản lý Triệu áp a áp ứng chào hỏi, người ở trước mắt này hần chỉ gặp qua trên TV, đây là lần đầu tiên hần được gặp người thật, một quản lý nhỏ bé như hần gặp ông lần đầu tiên cho nên rất khẩn trương.

Hoắc đồng đến đây sẽ bàn về chén com của hần, hần không khẩn trương mới là lạ?

Điều do Quyên Từ làm hại!

Nếu không phải bởi vì Quyên Từ, hần cũng không giống như bây giờ?

Cô ấy muốn chết cũng không sao, tại sao còn kéo theo chén com của hần chứ!

Quản lý Triệu len lén liếc nhìn ông chủ của mình, coi tình hình mình có giữ được chén com hay không.

Rất tiếc, sắc mặt của ông chủ không được tốt lắm, lòng của quản lý Triệu càng hận Quyên Từ nhiều hơn.

"Hoắc đồng, chính là cô ấy. Chính là cô ấy đánh Hoắc thiếu gia!" Vương Lỗi vừa thấy Quyên Từ liền kêu to, chỉ sợ người khác không biết, ông còn đưa tay chỉ Quyên Từ, lập công trước mặt Hoắc đồng.

Quyên Từ nhìn Hoắc đồng, bầu không khí xung quanh càng thêm ngột ngạt.

"Cô là Quyên Từ?" Hoắc đồng nhìn Quyên Từ, giọng nói rất trầm thấp, mơ hồ có một loại khí thế, không giận mà uy.

"Dạ." Quyên Từ trầm giọng nói xong, không sợ hãi nhìn Hoắc đồng.

Phải nói mới vừa cô còn thấp thỏm, nhưng bây giờ trong lòng Quyên Từ là một mảnh yên tĩnh, chuyện đã như vậy, cô có trốn cũng trốn không được?

Hoắc Đồng Tuấn liếc xéo Quyên Từ, trên đầu hấn còn rất đau, hấn chưa bao giờ chịu qua loại đau đớn này.

Con đàn bà đáng chết này, lại dám đánh hấn, hấn muốn nhìn xem cô chết khó coi như thế nào!

Lúc đầu hấn muốn tự mình giáo huấn cô gái này, ai biết Vương Lỗi lại tự động gọi điện cho cha mình, mặc dù vậy kết quả cuối cùng cô gái này sẽ sống không yên đâu.

Hấn là con trai duy nhất của cha hấn, đánh hấn cô sẽ có kết cục không tốt.

Ánh mắt của ông chủ liên tục đảo qua đảo lại lo lắng nhìn Hoắc đồng và Quyên Từ, cả thành phố ai ai cũng biết Hoắc đồng là người thương con đến cỡ nào, nếu không cũng sẽ không tạo thành Hoắc Đồng Tuấn như ngày hôm nay.

Quyên Từ lại làm con trai bảo bối của Hoắc đồng đổ máu, Quyên Từ thì không chạy thoát rồi, còn hấn hấn là ông chủ không biết có bị liên lụy hay không đây.

Đây là tập đoàn Hoắc thị đó nha!

Dù là mười người như hấn cũng không dám đắc tội với tập đoàn này, ông ta chỉ cần tùy tiện nói một câu, câu lạc bộ của mình sẽ bị đóng cửa.

Hiện tại hấn chỉ đang chờ kết quả, hấn chỉ cầu nguyện sao cho Hoắc đồng đừng tức giận quá.

Chỉ là con trai của ông ta bị đánh thành như vậy, muốn ông ta không tức giận thì khó còn hơn lên trời.

Bầu không khí đã lên tới cực điểm rồi, giống như là bình ga vậy, chỉ cần một mồi lửa sẽ đem bọn họ nổ tung.

Hoắc đồng chăm chú nhìn Quyên Từ, ánh mắt tràn đầy thâm thúy, trên người ông tản ra một loại khí thế bức người, khiến người bên cạnh căng thẳng, không biết ông ta đang nghĩ cái gì.

Quyên Từ cứ như vậy trở mặt nhìn chăm chăm Hoắc đồng, cô đang suy nghĩ ông ta muốn làm cái gì, đột nhiên cô phát hiện Hoắc đồng hơi khom người, tạo thành một tiêu chuẩn 90 độ, bên tai cô vang lên giọng nói trầm thấp, chỉ có ba chữ: "Thật xin lỗi."

Đầu óc Quyên Từ đột nhiên trống rỗng, cô trầm nghĩ vạn nghĩ cũng không nghĩ được kết quả như bây giờ.

"Cha, cha làm gì vậy?" Người phản ứng đầu tiên là Hoắc Đồng Tuấn, giận đến kêu to, "Cô ấy đánh bị thương đầu con, sao cha phải xin lỗi cô ấy?"

Hoắc đồng đứng thẳng người, không nói gì, gơ tay đánh một cái tát, đánh vào mặt Đồng Tuấn, gương mặt của hấn lập tức đỏ lên, hiển nhiên là ông dùng hết sức lực để đánh.

Một tát này, đừng nói là Hoắc Đồng Tuấn bị đánh đến choáng váng, chính Quyên Từ cũng cảm thấy hồ đồ rồi.

Chẳng lẽ nói lời đồn ở bên ngoài là không tin tưởng được, họ luôn nói người có tiền hay ức hiếp người, thật ra thì họ đang ràng buộc chính mình sao?

"Câm miệng." Hoắc đồng lạnh lùng quát lớn, sau đó xoay đầu lại, nhìn Quyên Từ nói, "Hà tiểu thư, rất xin lỗi. Nếu con tôi có mạo phạm đến cô, thì xin cô hãy tha thứ cho con tôi, nếu cô có yêu cầu gì, tôi cũng sẽ làm cho cô."

Đôi môi Quyên Từ giật giật, cô không nói được câu gì, đầu óc cô hiện giờ trống rỗng, cô không biết sự tình lại tiến triển đến như vậy, so với cô ngồi trên cáp treo còn kích thích hơn.

Hoắc đồng chờ đợi, thấy Quyên Từ không có phản ứng gì, đưa tay vào ngực lấy ra một bức thư đưa cho cô: "Bên trong có danh thiếp của tôi, Hà tiểu thư nếu là chuyện gì thì hãy liên lạc với tôi."

Quyên Từ cúi đầu, nhìn lá thư màu vàng đất, không có đưa tay tiếp nhận, cô không biết Hoắc đồng muốn làm cái gì.

"Con còn không mau xin lỗi Hà tiểu thư!" Hoắc đồng quay đầu nói với Hoắc Đồng Tuấn.

Hoắc Đông Tuấn sợ đến run mình, hắn chưa từng gặp qua cha hắn nghiêm túc như vậy, lúc trước bất luận hắn là chuyện gì thì đều có ba hắn đứng ra giải quyết, còn lần này. . . . .

"Con không nghe thấy lời ba nói sao?" Giọng nói Hoắc đồng trở nên lạnh lùng, hiển nhiên con giận đã bộc phát.

Hoắc Đông Tuấn không sợ trời không sợ đất chỉ sợ cha hắn, nghe vậy liền nhỏ giọng lầu bầu: "Thật xin lỗi."

Âm thanh so với muỗi kêu còn nhỏ hơn.

Quyên Từ không có phản ứng, Hoắc đồng lớn tiếng khiển trách: "Con nói lớn tiếng chút, chưa ăn cơm à?"

"Thật xin lỗi." Vừa nghe cha mình thật sự nổi giận Hoắc Đông Tuấn vội vàng nói lại một câu.

"Hà tiểu thư, chuyện ngày hôm nay thật sự rất xin lỗi cô, về nhà tôi sẽ dạy lại nó thật tốt." Hoắc đồng nhìn cô bảo đảm, trên mặt ông không có nụ cười, nhưng cô nhìn thấy ông rất lạnh lùng và nghiêm túc, nhưng mang theo một chút gọi là lấy lòng.

Lấy lòng?

Quyên Từ trừng lớn hai mắt, cô nhìn lầm rồi sao?

Cô là nhân viên nghèo, sao Tổng giám đốc lại muốn lấy lòng cô chứ?

Tình huống hoàn toàn mất khống chế, không nằm trong dự đoán của Quyên Từ, nên cô chỉ muốn nhanh nhanh rời khỏi chỗ này.

Thân thể trung thành với ý tưởng, cô vội vàng xuyên qua một đám người gọi là “đồng nghiệp” rồi đi.

"Hoắc đồng, chuyện này. . . . ." Ông chủ lo lắng không thôi, chuyện vừa rồi hắn còn chưa hiểu gì hết.

"Chuyện này là chúng tôi không đúng, nếu ông muốn bồi thường thì tôi tập đoàn Hoắc thị chúng tôi." Hoắc đồng nói xong, ánh mắt nghiêm nghị trừng mắt liếc Hoắc Đông Tuấn, "Con trở về với ta!"

Thấy cha tức giận, Hoắc Đông Tuấn vội vàng ngoan ngoãn đi theo phía sau rồi đi.

Lên xe, Hoắc Đông Tuấn không hiểu hỏi: "Cha, tại sao lại xin lỗi người phụ nữ thấp hèn đó?"

"Đồ khốn kiếp!" Nhắc tới cái này, Hoắc đồng giận dữ sợ, "Ngày thường con làm chuyện xằng bậy gì ta liền nhắm một con mắt mở một con mắt, dù muốn gây chuyện cũng phải nhìn xem đối phương là người ai, là người con có chọc nổi không, nhưng hôm nay con đụng vào người đàn bà của cha, con muốn cho tập đoàn Hoắc thị biết mất khỏi thành phố này đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đùng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: về nhà đi

Biến, biến mất?

Hoắc Đông Tuấn không thể nào đem hai chữ này hình dung tập đoàn Hoắc thị được, này so với sao chổi đụng địa cầu còn buồn cười hơn.

Đợi chút. . . . .

Hoắc Đông Tuấn chợt nhớ tới mới vừa rồi cha nói ra điểm quan trọng—đó chính là hắn, mà hắn là ai?

"Cha, hắn là ai vậy?" Tuy rằng Hoắc Đông Tuấn chơi bồi liêu lỏng, nhưng điều đó cũng không đại biểu cho đầu óc của hắn ngu si.

Cô gái đó không có gia thế, chẳng lẽ được người ta bao?

Nhìn diện mạo tầm thường như vậy lại có người nhìn trúng sao?

Có phải hay không người đó ăn nhiều bào ngư di cá rồi nghĩ muốn thay đổi khẩu vị?

Cái này thì hắn có thể hiểu, hắn cũng thỉnh thoảng thay đổi khẩu vị như vậy, dù sao ăn một món riết cũng sẽ chán.

"Câm miệng, con không được hỏi." Hoắc Đồng Hiền không muốn trả lời câu hỏi của Hoắc Đồng Tuấn, những điều về "hắn" hắn không dám tiết lộ.

Lúc này, hắn mới nhớ tới, thời điểm Vương Lỗi gọi điện cho cha, thì cha đã đang trên đường tới vậy?

"Cha, có phải cha nhận được tin tức trước khi Vương Lỗi gọi điện cho cha phải không?" Hoắc Đồng Tuấn trực tiếp hỏi.

Hoắc đồng nhìn con trai của mình: "Con chơi gì thì chơi, có vài người con không thể đụng." Hắn đau lòng nhìn đỉnh đầu Hoắc Đồng Tuấn quần băng gạc, "Đi bệnh viện thôi."

"Ừ, con biết rồi." Hoắc Đồng Tuấn chơi được vui vẻ như vậy, ngoại trừ có cha là chỗ dựa, hắn còn biết nhìn xa, chỗ nào chơi được thì chơi, không chơi được thì bỏ qua, hắn không dám đụng vào.

Vốn là loại chuyện nhỏ này, hắn sẽ không tự mình xử lý, nhưng cuộc điện thoại của người kia, âm thanh từ trong ống nghe truyền tới làm hắn từ trên giường nhảy dựng lên.

Chỉ một câu nói đơn giản, làm cho hắn sợ đến mức đầu đều là mồ hôi, hắn không hề nghĩ ngợi liền lập tức đi ra ngoài, trên đường nhận được điện thoại của Vương Lỗi, hắn sợ đến sắc mặt trắng bệch, chỉ sợ hắn chạy đến không kịp, thì không biết Hoắc Đồng Tuấn sẽ làm ra chuyện gì khiến hắn cứu vãn không kịp, trong điện thoại hắn vội vàng giao phó, tất cả mọi chuyện phải đợi hắn đến mới giải quyết.

Cũng may không có xảy ra chuyện gì nếu không hắn cứu vãn không kịp, "Hắn" hắn sẽ không làm khó tập đoàn Hoắc thị chứ?

Hắn nhìn thấy Quyên Từ, là một cô gái tốt, chắc cô ấy không làm to chuyện này đâu.

Quyên Từ chạy đi khỏi chỗ làm, cô chạy thẳng về phía trước, không biết mình phải đi đâu, mới vừa rồi cô rất khẩn trương, rất sợ hãi, rất xấu hổ nên đầu óc cô rất loạn, cô không biết phải làm gì, nên cô cứ liên tục chạy về phía trước.

Đêm khuya, trời rất lạnh, cô nghe tim mình kịch liệt thờ đốc.

Từ từ hô hấp của cô càng ngày càng khó khăn, trái tim cô như muốn nổ tung ra, miệng cô có mùi vị ngai ngái, mằn mặn, lúc này cô mới ngừng lại, hai tay cô đặt trên đầu gối, người hơi cúi xuống, thở hổn hển.

Trái tim của cô không chịu nổi được đau đớn, trán cô đổ đầy mồ hôi từ từ chảy xuống.

Gió lạnh thổi qua, lúc này cô mới phát hiện mình mặc bộ đồng phục chạy ra khỏi chỗ làm.

Cúi đầu cười khổ, Quyên Từ trong lòng thầm mắng, cô chính là người hèn nhát. Nói không sợ, ngược lại còn sợ nhiều hơn.

Đúng vậy, cô rất sợ.

Cô sợ mất đi việc làm, cô sợ cô không cách nào sống ở thành phố này nữa, cô sợ cô mất đi cơ hội kiếm tiền, cô sợ tiền gửi ngân hàng của cô rất ít, lại càng sợ không có tiền mua được nhà, lúc đó cô sẽ không cách nào đón dì nhỏ về ở cùng. . . . .

Bởi vậy cô rất sợ. . . . .

Dùng sức hít mũi, khí lạnh từ bên ngoài tràn vào, làm hại cô ho kịch liệt, thiếu chút nữa đem tim phổi ho luôn ra ngoài.

Cô không biết là mồ hôi hay nước mắt, mà nó từ từ chảy xuống, làm mờ hồ tầm mắt cô.

Không có chuyện gì, đã không có chuyện gì nữa rồi.

Quyên Từ giờ cánh tay lên lau nước mắt của mình, công việc của cô không bị mất nữa rồi, mọi chuyện đều tốt đẹp rồi!

Thật lâu sau cô mới đứng lên được, cảnh tượng trước mắt làm cô cứng người lại, ngây ngốc không nhúc nhích, ngơ ngác nhìn nơi quen thuộc, nơi mà cô đã ra vào không biết bao nhiêu lần, đó là khu nhà ở của Thịnh Nhạc Dục.

Tại sao cô lại chạy đến nhà hắn!

Cô che ngực mình lại, nỏ một nụ cười chua chát, chẳng lẽ mình vẫn còn nhớ tới hắn ta sao?

Trải qua tất cả mọi chuyện, nơi mà cô nghĩ đến đầu tiên lại là nơi này?

Ngẩng đầu lên, cô nhìn vào khoảng không đen kịt, từ dưới nhìn lên cô vẫn nhớ rất chính xác cửa sổ nhà hắn.

Cô muốn nhìn vào bên trong, cô muốn xuyên qua tấm rèm dày nhìn vào bên trong, nhưng cô vĩnh viễn không thấy được, cũng giống như tình yêu của cô vậy – cô thật ngu ngốc mà!

Ngước đầu nhìn quá lâu, cô cảm thấy choáng váng, chỉ mặt bộ quần áo mỏng manh giữa trời rét thế này làm cho cô rất lạnh, nhưng cũng không lạnh

bằng lòng của cô.

Xoay người bước đi khỏi chung cư, dọc theo đường đi không một bóng người, nhìn cô giống như cô hồn dạ quý.

Tóc tai bù xù, sắc mặt tái xanh, bây giờ cô đi quay phim, chắc không cần hóa trang, người ta vẫn sẽ cho cô đóng phim Liêu Trai.

Đột nhiên cô cảm thấy rất ấm áp, cô ngửi được mùi hương mát mẻ, Quyên Từ kinh ngạc ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy một gương mặt đẹp trai dịu dàng nhìn cô.

Sao anh lại ở chỗ này?

Cô còn đang mê mẩn suy nghĩ, anh đã mở miệng nói: "Sao cô lại ở chỗ này?"

"Anh. . . ." Quyên Từ nghe được giọng nói của anh liền thức tỉnh, cô chưa kịp trả lời câu hỏi của anh, cô nhìn thấy áo lông đắp trên người mình, "Tôi không sao, tôi không lạnh, anh đừng để mình bị cảm lạnh."

Trên người Chu Duệ Trạch chỉ mặc một cái áo len mỏng, không cần hỏi thì cô cũng biết áo lông này từ đâu mà có.

"Tôi so với cô còn ấm áp hơn." Chu Duệ Trạch ngăn lại động tác của cô, nhìn đường phố không một bóng người, anh nói, "Về nhà thôi."

"Uh?" Cô đang muốn đem áo lông trả lại cho anh, nghe vậy liền ngậm ngẫn người. Về nhà, về nhà sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Chúng ta ‘giống nhau’

Quyên Từ nhìn bộ dáng của Chu Duệ Trạch làm cô rất muốn cười: "Bây giờ không có xe, chẳng lẽ anh muốn cầm như vậy suốt sao".

Cô nói vậy nhưng anh vẫn không cho cô kéo áo lông xuống.

"Cám ơn." Quyên Từ hơi cúi đầu, rũ mắt, che khuất đi những giọt nước mắt và nước mũi.

Chu Duệ Trạch cúi đầu, liếc mắt nhìn cô, anh thấy đầu ngón tay cô lạnh run, anh không nói gì chỉ lặng lẽ đi bên cạnh cô.

Đi chưa được hai bước, Quyên Từ đột nhiên nói: "Chúng ta chạy đi."

"À? Được." Chu Duệ Trạch nhẹ nhàng sững sờ, lập tức gạt đầu, cô nhìn anh cười cười, sau đó chạy đi.

Nhà Chu Duệ Trạch cách nơi này không xa, hai người chạy một hồi đã tới nơi.

Chu Duệ Trạch ở lầu ba, hai người không đi thang máy mà chạy một mạch lên cầu thang đi vào nhà.

"Mau đắp cái chăn này lên." Mở cửa phòng ra, Chu Duệ Trạch không cởi giày mà trực tiếp chạy về phòng lấy chăn ra đắp cho cô, không đợi Quyên Từ nói chuyện, anh lật đặt chạy vào trong bếp nấu chén canh gừng bụng ra cho cô.

Cô chưa kịp đưa tay ra đón chén canh, thì nghe Chu Duệ Trạch nói: "Sao cô vẫn còn mặc áo lông?"

Nói xong, anh đặt chén canh gừng xuống, lấy áo lông trên người cô ra, đem chăn quần lên người cô, lấy canh gừng đưa cho cô, sau đó kéo cô ngồi xuống ghế sa lon.

Làm xong mọi chuyện, Chu Duệ Trạch mới phát hiện ánh mắt của Quyên Từ nhìn mình là lạ, nụ cười trên mặt anh trở nên lúng túng, anh cúi đầu xuống nói lời giải thích: "Tôi, tôi chăm sóc hẩn. . . . . Quen rồi. . . . ."

Cô biết được Chu Duệ Trạch nói hẩn là ai, đều đó làm cho tim cô đau nhói.

Không phải cô cũng từng chăm sóc Thịnh Nhạc Dục như vậy sao?

Nhưng cuối cùng. . . . .

Cô cắn môi khổ sở nói: "Cám ơn, từ nhỏ tới bây giờ chưa có ai chăm sóc tôi như vậy cả".

"Cô không có tức giận?" Chu Duệ Trạch vui mừng ngẩng đầu.

Quyên Từ sững sờ, bây giờ nhìn anh giống như một con cún con trung thành vẫy đuôi với cô vậy.

"Tại sao tôi lại tức giận?" Quyên Từ buồn cười lắc đầu, có người chăm sóc cho người lạ như vậy, là một chuyện tốt đến chừng nào, mới vừa rồi khi cô còn ở chỗ làm, đồng nghiệp của cô đều nhìn cô bằng một ánh mắt xa lạ.

Đồng nghiệp của cô là những người làm chung với cô mỗi ngày, còn nhìn cô bằng một ánh mắt lạnh lùng như đang xem kịch vui, chẳng lẽ giữa người với người lại đáng sợ như vậy sao?

"Cô sao vậy?" Nhìn thấy vẻ mặt cô đơn của cô, anh không hiểu hỏi, giọng nói của anh rất dịu dàng, giống như bạn bè lâu năm mới gặp lại, làm cho cô dễ dàng buông lỏng tâm tình mình.

"Chỗ làm của tôi xảy ra chút chuyện. . . . . Tôi mới phát hiện được, thì ra lòng người dễ dàng thay đổi đến như vậy. . . . ." Quyên Từ nâng khoe môi lên, cô không hận họ, cũng không có lý do gì để hận họ, họ giúp cô thì có ích lợi gì? An ủi cô cũng đâu giúp ích gì cho họ đâu?.

Quyên Từ nói xong, cô không oán trách, chỉ là cô cảm thấy rất mệt mỏi mà thôi.

Vừa ngẩng đầu, cô nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của anh nhìn cô, làm cô giật mình: "Anh sao vậy?"

"Không có gì." Chu Duệ Trạch cười, ánh mắt vừa rồi của anh biến mất rất nhanh, làm cô có cảm giác được là cô nhìn lầm, "Cô muốn đi tắm không? Người cô đều ướt hết rồi."

Nhìn thấy Quyên Từ sững sờ, Chu Duệ Trạch cắn môi một cái, mới nói: "Cô không cần lo lắng, tôi không có...tôi không có ‘công kích’ cô đâu."

Nghe anh nói như vậy, lòng cô liền khó chịu.

Anh và cô đều ‘giống nhau’.

Mặc kệ trong lòng khó chịu thế nào, cô vẫn sẽ chịu đựng, không phải cô không đau mà cô muốn đem đau đớn đó chôn sâu vào đáy lòng mình.

"Được, anh phải cho tôi mượn bộ quần áo rồi." Quyên Từ nói, đem không khí ngọt ngào đánh vỡ, còn cố ý nháy mắt, "Không biết anh có bỏ được không?"

Trên mặt Chu Duệ Trạch tràn đầy nụ cười: "Tôi muốn cô kí sổ."

Nói xong, anh đi vào phòng ngủ, lấy ra một bộ quần áo ngủ còn mới, một bộ quần áo mặc, sau đó anh lấy đồ lót bỏ vào bao đưa cho cô: "Những thứ này tôi đã giặt, ngày mai cô có thể bận đi."

Thật là một người đàn ông biết cách săn sóc mà.

Cô nhận lấy quần áo, đi theo Chu Duệ Trạch vào phòng tắm, anh nói sơ lược cho cô các thiết bị bên trong, sau đó xoay người rời đi.

Đợi đến khi cô đi ra thì Chu Duệ Trạch đã ở trong phòng ngủ của anh rồi, bên trong phòng khách còn mở một chiếc đèn nhỏ ở trên tường, vừa đúng lúc để cho cô nhìn thấy.

Có kinh nghiệm của lần trước, nên cô đi vào phòng ngủ, bên đầu giường đặt một ly sữa tươi.

Ngồi ở trên giường, cô cầm ly sữa tươi, nhiệt độ ấm áp của ly sữa truyền vào lòng bàn tay cô, cảm lòng không được cô liền chảy nước mắt.

Cô ở bên ngoài nhiều năm rồi, đây là lần đầu tiên có người che chở cho cô, cô không phải là người mau nước mắt, nhưng hôm nay cô lại không thể nào không chế được cảm xúc của mình.

Một đêm này cô ngủ rất ngon, không biết là do ly sữa giúp cô an thần hay là cô cảm nhận được sự ấm áp từ anh, nên cô ngủ rất sâu, kể từ khi chia tay với Thịnh Nhạc Dục đây là lần đầu tiên cô ngủ ngon như vậy.

Tỉnh dậy, cô mở cửa phòng ra đi đến chỗ để quần áo.

Cô khẽ cười, cầm quần áo lên đi vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Quần áo mặc trên người hơi lớn, tay áo sơ mi cô phải cuộn lên, mặc quần vào, cô phát hiện quần vừa khít, cẩn thận cúi đầu nhìn, cô thấy ống quần đã dùng chỉ may lên.

Đường may rất thô, nhưng một người đàn ông làm được chuyện như vậy thì rất là thần kì rồi.

Trong lòng Quyên Từ cảm thán, đáng tiếc người đàn ông đó lại là GAY, nếu không anh sẽ làm biết bao nhiêu cô gái say đắm vì anh?

Đàn ông yêu đàn ông cũng không sao, nhưng anh lại gặp phải người đàn ông không biết quý trọng anh, thật quá đáng mà.

"Đi thôi, tôi đưa cô về nhà." Ánh sáng xong, Chu Duệ Trạch nói.

"Không cần, tôi ngồi xe buýt trở về được rồi." Cô đã làm phiền anh một đêm rồi, cô không muốn gây rắc rối cho anh nữa?

"Như vậy. . . . Tôi tiễn cô." Chu Duệ Trạch lấy ra cái áo lông đem cô bao lại, ít nhất có thể che đi bộ quần áo nam trên người cô.

"Cám ơn." Quyên Từ không biết nói gì ngoài hai chữ cám ơn.

Hai người đi từ từ, mới sáng sớm người đi làm bằng xe buýt rất nhiều, cô không biết tại sao cô không muốn đi về nhà nhanh, mà cô chỉ muốn đi từ từ về nhà.

Chu Duệ Trạch không giận, anh đi từ từ với cô.

Chung cư quen thuộc đập vào tầm mắt của cô, tim cô chợt đau nhói, cô cuối đầu xuống bước nhanh về phía trước.

Tại sao cô lại quên chứ, cô muốn về tới nhà phải đi ngang qua nhà Thịnh Nhạc Dục?

"Cô sao vậy?" Quyên Từ đột nhiên tăng nhanh bước chân, làm Chu Duệ Trạch sợ hết hồn, vội vàng hỏi.

"Không có việc gì, tôi chỉ muốn nhanh chóng về nhà. . . . ." Quyên Từ quay đầu, nói một nửa thì cô bắt gặp một bóng dáng quen thuộc làm cho cô dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Cám ơn anh

Hiển nhiên Thịnh Nhạc Dục không nghĩ đến mới sáng sớm đã gặp cô, hần nhìn thấy cô ở đây thì hơi sững sờ, sau đó cất bước đi tới.

Nhìn vẻ mặt của hần lạnh nhạt như vậy, trái tim cô như bị ai bóp chặt, đau đến thở không nổi.

Từ ngày hôm đó đến nay, cô không gọi điện cho hần, mà hần cũng không nói với cô lời nào, chắc hần cảm thấy quan hệ của cô và hần đã kết thúc rồi?

Người Quyên Từ cứng lại, nhìn hần đang bước tới gần cô, cô tự nói với lòng mình, đi thôi, đi thôi, nhưng dường như chân cô không nghe cô sai bảo, nó cứ dậm chân tại chỗ, một bước cũng không đi.

Tro mắt nhìn Thịnh Nhạc Dục đến gần, gần đến mức cô có thể ngửi được mùi nước hoa của hần, nghe được mùi vị quen thuộc này, cô cảm thấy tim mình như ngừng đập.

"Cô mặc thành như vậy, là muốn. . . . . Cho người ta biết mình rất lãng lơ sao." Gặp cô hần nói ra lời nói khắc nghiệt nhất, thân thể Quyên Từ run mạnh, trong nháy mắt sắc mặt tái nhợt, sau đó ửng hồng.

Cô xoa người lại, lớn tiếng hỏi: "Anh nói cái gì?"

Hần có thể không yêu cô, có thể chia tay với cô, nhưng hần không được phép sỉ nhục cô!

Ánh mắt Thịnh Nhạc dục lạnh lẽo mang theo sự châm chọc, nhìn cô từ đầu tới chân: "Cô mặc quần áo đàn ông đi khắp nơi, còn sợ người ta nói sao?"

Quyên Từ tròn tròn hai mắt không thể tin nhìn hần, đây là người đàn ông mà cô yêu suốt năm năm sao, trong lòng hần chẳng lẽ cô là người không đáng tin như vậy sao?

"Chúng ta đã chia tay rồi, tôi như thế nào không cần anh quản." Cô dùng sự kiên cường che đặt trái tim đang rỉ máu, Quyên Từ ngẩng cao đầu lên, hùng hăng nói.

Cô yêu hần, cô có thể làm tất cả vì hần nhưng cô không cho phép hần sỉ nhục cô.

Năm năm qua cô nhường nhịn, cô thỏa hiệp. . . . . Cô đã làm đủ rồi!

Trong năm năm qua cô đã mơ một giấc mơ rất đẹp nhưng rất tiếc mơ vẫn chỉ là mơ, cô không thể vì sợ đau khổ mà không chấp nhận sự thật, hần cần

bản không yêu cô!

"Đúng vậy, chúng ta đã chia tay rồi, vừa đúng lúc cho cô tìm một người đàn ông khác không phải sao?" Thịnh Nhạc Dục dùng giọng nói mỉa mai ám chỉ bộ quần áo áo nam trên người cô.

Lòng Quyên Từ đau đớn, cô không ngờ rằng người cô yêu sâu đậm như vậy, lại dùng lời nói cay nghiệt nhất đâm vào tim cô.

"Anh có ý gì? Anh đi tìm người phụ nữ khác, ngược lại bây giờ anh còn muốn vu khống cho tôi sao? Anh muốn tìm một lý do để anh bảo vệ 'nhân cách cao thượng' của anh mà thôi." Quyên Từ cười lạnh, cô chôn chặt nỗi đau trong lòng mình, dùng lời lẽ của anh nói lại anh.

"Thịnh Nhạc Dục, anh đừng tưởng anh không cần tôi, thì người khác cũng sẽ không cần tôi, họ có ánh mắt nhìn người hơn anh kia!" Quyên Từ ngước đầu, nỗ lực trợn to hai mắt, chỉ có thể làm như vậy nước mắt của cô mới không chảy xuống được.

"Quyên Từ." Giọng nói dịu dàng mang theo sự cứng chiều, đôi tay anh vòng qua bả vai cô, ôm cô vào lòng. "Người này là bạn trai trước của em sao?"

Bạn trai trước?

Không biết tại sao khi Thịnh Nhạc Dục nghe được những lời đó hắn cảm thấy cả người không thoải mái.

Ngước nhìn nụ cười dịu dàng như ánh mắt trời của người đàn ông này, Thịnh Nhạc Dục cảm thấy ghét người này.

"Cám ơn anh." Chu Duệ Trạch nói cảm ơn, làm cho Quyên Từ và Thịnh Nhạc Dục đều sững sờ, anh không để ý phản ứng của hai người họ, nói tiếp, "Nếu không phải anh chia tay với Quyên Từ, tôi cũng sẽ không có cơ hội này."

"Anh. . . ." Thịnh Nhạc Dục tức giận đến xanh mặt, hắn chưa gặp qua người nào làm hắn ghét như thế này.

"Quyên Từ, chúng ta đi thôi, đừng làm chậm trễ thời gian đi làm của em." Chu Duệ Trạch ôm Quyên Từ, nhìn cô cười, anh gạt đầu với Thịnh Nhạc Dục sau đó xoay người bước đi.

Nhìn bóng lưng thẳng tắp của hai người, Thịnh Nhạc Dục giận đến phát run.

Đây rõ ràng là người phụ nữ hắn không cần, nhưng tại sao khi cô ở trong ngực của người đàn ông khác làm cho lòng hắn khó chịu đến vậy?

Lúc đầu khi hắn gặp cô hắn muốn làm người xa lạ rồi đi, nhưng khi nhìn thấy quần áo nam trên người cô, hắn không nhịn được liền chê cười.

Dù là món đồ hắn không cần, hắn cũng không để cho người khác đứng trước mặt hắn làm ra vẻ.

Đang suy nghĩ hắn nghe tiếng chuông điện thoại vang lên, tức giận đáp: "A lô?"

"Ừ, biết." Lạnh lùng nói xong, đóng điện thoại lại, hắn ngẩng đầu lên, thì đã không thấy bóng dáng của Quyên Từ đâu rồi.

Xoay người, bước đi thật nhanh.

Đi về nhà Liễu gia, lúc này cô mới ý thức được Chu Duệ Trạch kéo cô đi này giờ, làm cho thân thể lạnh lẽo của cô được ấm lên.

"Cám ơn." Cô lúng túng nói, Quyên Từ thoát khỏi lồng ngực của anh, cô không quen cùng đàn ông thân mật, nên nhất thời không thích ứng được.

"Có thể đưa được người đẹp về nhà là vinh hạnh của tôi." Chu Duệ Trạch khoa trương nói, chọc cười Quyên Từ, cũng hóa giải sự lúng túng của cô.

"Anh đẹp trai, tôi đi lên đây." Quyên Từ kéo quần áo trên người, "Giặt xong tôi sẽ trả lại cho anh."

"Chờ một chút." Chu Duệ Trạch gọi cô lại, đôi tay thon dài của anh đưa tới trước mặt cô, cô không hiểu nhíu mày hỏi, "Sao vậy?"

"Điện thoại di động." Chu Duệ Trạch quả quyết nói.

Trong đầu Quyên Từ chứa đầy dấu chấm hỏi, nhưng vẫn ngoan ngoãn đưa di động cho anh, nhìn anh nhận lấy, bấm vào một dãy số điện thoại, điện thoại trên người anh reo lên, ngay sau đó liền cắt đứt.

Anh đem điện thoại trả lại cho cô, Chu Duệ Trạch cười trên chọc nói: "Cô không có số điện thoại của tôi, làm sao trả lại quần áo cho tôi? Tôi đưa số điện thoại cho cô, khi nào cần cô gọi điện cho tôi."

Quyên Từ nở nụ cười xin lỗi, gãi gãi đầu mình.

"Được rồi, cô mau đi lên đi." Chu Duệ Trạch thúc giục, Quyên Từ nói tạm biệt sau đó đi lên lầu.

"Quyên Từ, sao bạn trở về sớm vậy?" Phan Kỳ mới ngủ dậy cô đang làm vệ sinh cá nhân xong.

"Ừ, mình có chút việc." Quyên Từ xong trở về phòng ngủ của mình, vừa mới đi vào, cô nghe thấy Phan Kỳ kêu lên, "Trai đẹp, trai đẹp, Quyên Từ mau

nhìn!"

Hai người thuê phòng cửa sổ đều hướng ra bên ngoài, cô đi ra ngoài cửa sổ nhìn, thì thấy Chu Duệ Trạch đang ngược đầu nhìn lên, thấy cô, anh phát phát tay, cười thật tươi sau đó xoay người cất bước rời đi.

Cô thấy anh cười, trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Lo lắng cho tương lai

Bùm... một tiếng, cửa phòng được người mở ra, Phan Kỳ nhìn chăm chăm vào Quyên Từ, cô nở một nụ cười rõ tươi.

Cô nhìn thấy Phan Kỳ nhìn mình cười như vậy, thì lo lắng hỏi: "Phan Kỳ, bạn sao vậy?"

"Cậu, cậu biết người đàn ông đó?" Mới vừa rồi cô nhìn thấy phản ứng của Chu Duệ Trạch, cô thấy được người đàn ông đó đang nhìn về phía phòng của các cô.

Cô không biết người đàn ông đó, vậy người biết chắc chắn là Quyên Từ rồi.

"Ừ, mình biết." Quyên Từ không muốn giấu Phan Kỳ, ở thành phố này, Phan Kỳ là người bạn thân nhất của cô.

"Bạn biết được người đó ở đâu? Có thể tin được không? Người đó có phải là người xấu hay không?" Phan Kỳ cẩn thận hỏi.

Cô biết tính tình của Quyên Từ rất tốt, rất dễ bị người ta lừa?

Một Thịnh Nhạc Dục đã đủ rồi, cô không muốn có thêm một người đàn ông nào lừa Quyên Từ nữa, nếu vậy cô ấy làm sao sống được nữa đây?

"Chỉ là bạn bè bình thường, mình mới quen thôi." Quyên Từ buồn cười lắc đầu, cô biết Phan Kỳ lo lắng cho cô, trong lòng ấm áp nói, "Cảm ơn cậu, Phan Kỳ."

"Không được nói cảm ơn với mình, nếu cậu muốn cảm ơn mình thì cậu phải sống thật tốt cho mình." Phan Kỳ cố ý xụ mặt xuống, nửa thật nửa giả hù dọa Quyên Từ, "Nếu cậu không làm vậy, mình sẽ đánh cậu đó."

"Được, được, Phan Kỳ đại nhân, tiểu nhân tuân lệnh." Quyên Từ liên tục làm ra độc tác kì quái.

Theo động tác của cô, Phan Kỳ mới chú ý tới quần áo trên người cô, hô lớn: "Quần áo của bạn đâu?"

Sao cô ấy lại mặc quần áo nam?

Chẳng lẽ đây là quần áo của người đàn ông hồi nãy?

Vậy tối hôm qua. . . . . Cô ấy đã xảy ra chuyện gì?

Cô liền nghĩ tới công việc của Quyên Từ là trực ca đêm, mà nơi đó rất phức tạp, làm cô sợ đến mức tim đau nhói.

Quyên Từ vừa nhìn thấy sắc mặt của Phan Kỳ, cô biết cô ấy đã nghĩ sai, vội vàng giải thích: "Tối hôm qua ở chỗ làm của mình xảy ra chút chuyện, mình liền đi đến nhà của anh ấy ở nhờ một đêm. . . . ."

"Cái gì? Cậu ở nhờ nhà của người đàn ông đó?" Giọng nói của Phan Kỳ đột nhiên cất cao, so với giọng ca sĩ còn cao hơn.

"Đầu óc cậu có vấn đề không? Người đàn ông đó cậu mới quen, cậu lại dám ở nhờ nhà người ta? Mình không biết rốt cuộc cậu nghĩ như thế nào nữa? Cậu không sợ cậu xảy ra chuyện không may sao. . . . ."

Phan Kỳ không cho cô cơ hội giải thích, liền giáo huấn cô một mạch.

Thừa dịp Phan Kỳ lấy hơi, cô mới vội vàng nói một câu: "Anh ấy là GAY."

"GAY cũng không được. . . . . Há? GAY?" Lúc này Phan Kỳ mới hiểu được từ đó, cô không thể tin được nháy mắt hỏi, "Chuyện gì xảy ra? Làm sao bạn quen biết được người đó?"

Quyên Từ nặng nề thở ra một hơi: "Mình tình cờ biết được anh ấy, mình có thể khẳng định anh ấy không phải là người xấu. Bạn yên tâm đi, Phan Kỳ."

Phan Kỳ nghiêm túc nhìn Quyên Từ nửa ngày, xác định cô không có nói qua loa, lúc này cô mới kêu lên: "Xong rồi, mình trễ giờ rồi."

"Quyên Từ, mặc kệ cậu xảy ra chuyện gì, đều có mình ở cùng cậu, cậu không được tự ý quyết định một mình biết không?" Phan Kỳ nhanh chóng sửa sang lại chính mình, vừa ra đến cửa không quên quay lại dặn dò Quyên Từ.

"Vâng" Quyên Từ đứng nghiêm chào, làm bộ dạng chọc cười Phan Kỳ, sau đó cô ấy xoay người rời đi.

Xuống tới dưới lầu, Phan Kỳ quay đầu nhìn cửa sổ phòng mình, cô lắc đầu cười khổ, Quyên Từ chính là như vậy, mặc kệ cô gặp chuyện buồn gì, cô cũng không bao giờ thể hiện ra bên ngoài, ngoài mặt cô luôn luôn tỏ ra mình là người rất vui vẻ.

Thịnh Nhạc Dục, cái tên đàn ông chết tiệt kia, một người tốt như Quyên Từ mà hắn cũng không biết quý trọng.

Hừ, chia tay cũng tốt, Quyên Từ sẽ gặp một người đàn ông tốt hơn để che chở cho cô ấy, tuyệt đối không phải là người vong ơn phụ nghĩa như Thịnh Nhạc Dục!

Thay quần áo trên người ra, cô giặt sạch sẽ sau đó đem ra ban công phơi, cô vừa phơi vừa cười. Nhìn chiếc áo sơ mi trắng sạch sẽ phơi dưới ánh mặt trời, cô nghĩ chiếc áo này được mặc trên người của anh, làm cho lòng cô càng thêm ấm áp hơn.

Cô rất may mắn, trong lúc tuyệt vọng nhất, cô cảm nhận được một sự ấm áp từ anh.

Cô không biết, nếu như lúc đó cô không gặp được Chu Duệ Trạch thì mọi chuyện sẽ như thế nào?

Chính anh đã cho cô cảm giác ấm áp đó, giữa lúc con tim cô đau đớn nhất, anh đã mang lại hơi ấm cho cô.

Đi vào phòng, cô sửa sang lại phòng ngủ của chính mình.

Cô không biết tại sao, rõ ràng hắn ghét bỏ cô trước, muốn chia tay với cô, không liên lạc với cô, không có một lời giải thích, không phải hắn muốn cắt đứt quan hệ với cô sao?.

Đã như vậy, hắn còn tới để khi dễ chê bai cô là sao?

Nếu hai người đã chia tay, cô ra sao cũng không ảnh hưởng tới hắn mà?

Nghĩ đến Thịnh Nhạc Dục, lòng của cô liền đau nhói.

Hít sâu một hơi, cô nhỏ giọng lầm bầm: "Không cần nhớ, không cần nhớ."

Cô nói vậy, mới làm cho cơn đau của cô dịu xuống.

Quyên Từ đang lo lắng cho phần công việc của cô, ngày đó Hoắc đồng của tập đoàn Hoắc thị đã xin lỗi cô, vậy ông chủ của cô có đuổi việc cô không?

Nghĩ đến lương tháng này cô còn chưa có lãnh, Quyên Từ quyết định, hôm nay cô sẽ đến chỗ làm một chuyến.

Mặt kệ cô có bị sa thải hay không, cô cũng phải đối mặt với nó, cô không muốn trốn tránh nữa.

Cô cần phần công việc này.

Nghĩ tới phần công việc này, cô đột nhiên nở nụ cười, Thịnh Nhạc Dục muốn chia tay với cô như vậy, có phải vì cô làm công việc này hay không?

Chắc hắn cảm thấy có bạn gái như cô sẽ làm mất mặt hắn lắm?

Vừa nghĩ đến đây, cô vỗ tay lên đầu mình, nhỏ giọng mắng: "Cô đúng là ngu ngốc mà, nói không nghĩ tới hắn nữa, vậy mà cô vẫn nhớ hắn?"

Quyên Từ dọn dẹp nhà cửa một chút, đợi đến gần giờ tan việc, cô mới bắt xe đi tới chỗ làm.

Nhìn tới cửa phòng làm việc, trong nội tâm cô tràn đầy lo lắng, ngày hôm qua đồng nghiệp của cô chắc có một tuồng kịch hay để xem rồi, nghĩ đến đó trong lòng cô liền không thoải mái.

Lòng người dễ dàng thay đổi như vậy sao?. Tình người chẳng qua cũng chỉ có thế.

Cô nâng khóa môi lên, sai bước đi vào chỗ làm.

Cô dựa vào năng lực của mình để kiếm cơm, mấy người đó muốn nói gì cô thì kệ họ đi?

Cô không ăn trộm, không ăn cướp, cô đi làm đường đường chính chính, thì làm gì sợ người ta nói xấu mình?

Một là được đi làm, hai là cô bị sa thải thôi, có gì phải sợ chứ.

Trong lòng mình đã chuẩn bị chu đáo, cô đẩy cửa bước vào chỗ làm.

Sau khi đi vào, cô mới phát hiện chỗ làm rất yên lặng, một chút động tĩnh cũng không có.

Đã xảy ra chuyện gì?

Quyên Từ kỳ quái nhìn chung quanh, một người đồng nghiệp cũng không thấy, suy nghĩ một chút cô đi vào phòng thay quần áo, Quyên Từ mở hộc tủ của mình ra, sau đó cô đóng lại, cô không muốn thay đồng phục nữa.

Chẳng may cô bị sa thải, chẳng lẽ cô lại làm đều dư thừa sao?

Hay là cô đi hỏi quản lý Triệu, để xem ông ta nói ra sao.

Nghĩ vậy, cô trực tiếp đi vào phòng làm việc của quản lý Triệu.

Còn chưa đi tới, đã bị thư ký của ông chủ kêu lại trực tiếp nói: "Cô tới vừa đúng lúc, lập tức đi họp, lập tức đến phòng hội nghị để họp."

Đi họp?

Quyên Từ kinh ngạc nhìn thư ký, cô làm công bình thường mà cũng đi họp sao, lại còn được đích thân thư ký ông chủ thông báo nữa?

Chuyện gì xảy ra chứ?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Họa phúc khôn lường

Cẩn thận đẩy cửa phòng họp đang khép hờ ra, lúc này cô mới phát hiện, tất cả các nhân viên đều có mặt ở đây, đợi chút. . . . .

Nhân viên cao cấp ở đây ngoại trừ quản lý Triệu, ông chủ còn có những khác cô không nhận biết được.

Cô không biết trong này rốt cuộc muốn làm gì.

Đề xuông nghỉ ngơi trong lòng, Quyên Từ đi tới ngồi cạnh các đồng nghiệp, bởi vì chuyện tối hôm qua, lòng Quyên Từ không được thoải mái, nên cô kiếm một góc khuất ngồi xuống.

Sau đó có mấy nhân viên phục vụ đi vào, thư ký đi vào cuối cùng, sau đó nói nhỏ vào tai ông chủ, liền ngồi xuống, xem ra mọi người đã đến đông đủ rồi.

Quyên Từ không biết chuyện gì đang xảy ra, cô cứ thấp thòm nghĩ chẳng lẽ vì chuyện tối ngày hôm qua của cô?

Cái ý nghĩ này vừa mới hình thành, liền bị cô bác bỏ.

Làm sao có thể?

Dù muốn sa thải cô, ông chủ cũng không cần phải huy động nhiều người như vậy, cô cũng chưa tới cấp độ để cho họ phải làm như vậy.

Huống chi cô chỉ là người thợ mát xa nho nhỏ, cùng các ngành khác không có quan hệ, họ không cần phải làm lớn như vậy.

Cô biết rõ địa vị của cô ở mức độ nào.

Quả nhiên, khi ông chủ nói chuyện, cô mới biết được toàn bộ sự việc, thì ra là có một chi nhánh mới mở, họ muốn điều một số người qua bên đó.

Bởi vì là tiệm mới, cho nên công việc hơi vất vả một chút, nhưng tiền lương so với bên này lại cao hơn.

Ông chủ vừa nói xong, ánh mắt của tất cả nhân viên đều sáng lên, đi ra ngoài làm việc, ai lại ngại lương cao đây?

Đều cùng một việc làm, đương nhiên là tiền càng nhiều càng tốt, cơ hội tốt như vậy, ai cũng muốn tranh nhau đi làm.

Trong lòng họ gấp muốn chết nhưng ông chủ chưa lên tiếng, họ cũng không dám nói tiếng nào, từng cặp mắt đều nhìn chăm chăm ông chủ, chỉ cần ông chủ mở miệng, họ sẽ lập tức đăng kí.

Ông chủ đã biết trước như vậy, nên bảo thư kí đọc danh sách.

Thư ký mở tài liệu ra đọc lên những cái tên, lúc này những nhân viên muốn tranh thủ giờ tay đều tức giận, thì ra ông chủ đã sắp xếp hết rồi.

Theo lời thư kí đọc lên từng cái tên, có người vui mừng có người buồn thương.

Quyên Từ khản trương nghe, cô cũng muốn đi tới tiệm mới lắm, tuy đường có xa hơn chỗ làm ở đây, mà còn phải làm thêm hai tiếng đồng hồ nữa, nhưng là tiền lương tăng gấp đôi hơn chỗ này.

Nếu cô có tiền lương nhiều hơn chút nữa, cô có thể sớm trốn đi nhỏ ra ngoài.

Thật ra cô cũng có lòng riêng, tối hôm qua những đồng nghiệp kia đều có thái độ lạnh lùng với cô, nên cô muốn tận lực tách xa bọn họ, bởi vậy nếu như cô có thể đến tiệm mới cô sẽ không cần phải nhìn thấy bọn họ nữa.

Vì công việc cô có thể nhịn, nhưng cô cũng có chút hy vọng, cô muốn tách xa những người đáng ghét kia ra.

Đọc xong danh sách vẫn không có tên cô, Quyên Từ cô đơn ngồi trong góc, cúi đầu cười khổ.

Đúng rồi, ngày hôm qua cô vừa vặn gây họa, dù Hoắc đồng không so đo, nhưng chưa chắc gì ông chủ chịu bỏ qua cho cô?

Không bị sa thải đã hạnh phúc lắm rồi, cô lại còn có lòng tham như vậy nữa?

Chỉnh đốn lại tâm tình của mình, cô ngẩng đầu lên, trước giữ được công việc rồi hãy nói.

Vừa ngẩng đầu, cô nhìn thấy được vẻ mặt của tất cả mọi người, có người được kêu tên thì vui mừng, có người không được kêu tên thì ủ rũ cúi đầu.

Quyên Từ an tĩnh nhìn, đột nhiên cô phát hiện được một sự việc làm cho cô hưng phấn không ngừng.

Những người bị điều đi tới tiệm mới là những người đứng ở hành lang tối ngày hôm qua.

Đây được coi là cái gì?

Tái ông thất mã họa phúc khôn lường sao?

Quyên Từ càng thêm tự tin quan sát vẻ mặt của mọi người, cô vui mừng phát hiện, có hai người không được đi cửa tiệm mới, còn lại tất cả mọi người đều được điều đi.

Tâm tình buồn bực của cô bởi vì chuyện này mà được chuyển biến tốt.

Ngay cả cấp trên của cô, đó là quản lý Triệu cũng bị điều đi tới tiệm mới, người ngồi bên cạnh là quản lý Chu sẽ thay vị trí của quản lý Triệu.

Mới qua một ngày, mà bộ phận nhân sự đã có một sự thay đổi lớn.

Sau khi tan họp, tất cả mọi người đều không có chuyện gì bất thường, giống như chuyện ngày hôm qua chưa từng xảy ra.

Quyên Từ hơi sững sốt, cô đi theo mọi người ra bên ngoài, vừa đi vừa nghĩ, đại khái cô cũng hiểu ra được vấn đề.

Chuyện tối ngày hôm qua, Hoắc đồng là một người hiểu chuyện, không tính toán chi li với cô.

Nếu ông chủ vì chuyện này mà sa thải cô, chẳng khác nào không cho Hoắc đồng chút mặt mũi, còn ám chỉ Hoắc đồng là người hay ức hiếp người khác?

Nghĩ tới nghĩ lui, Quyên Từ chỉ nghĩ ra được lí do này, bởi vì như vậy, cô mới có thể ở lại tiếp tục đi làm.

Nghĩ đến mình không bị đuổi việc, trong lòng Quyên Từ cực kì hưng phấn, hôm nay cô phải cố gắng chăm chỉ làm việc.

Làm xong một buổi tối, cô tan việc, trên đường về nhà cô ghé vào tiệm thức ăn mua đồ ăn sáng cho Phan Kỳ.

Trở lại phòng trọ, cô hưng phấn kêu to: "Phan Kỳ, mình nói với cậu chuyện này, hôm nay mình rất vui."

"Sao vậy?" Phan Kỳ ăn mặc chỉnh tề từ trong phòng đi ra ngoài, trong tay cô cầm theo túi xách, chuẩn bị ra ngoài.

"Sớm như vậy, cậu đã đi làm?" Quyên Từ sững sờ, ngày thường Phan Kỳ sẽ không đi làm sớm như vậy.

"Công ty gọi điện thoại tới, có chút việc gấp cần mình xử lý." Phan Kỳ vừa mặc giày vừa hỏi cô, "Quyên Từ, cậu có chuyện vui gì thế?"

"Không có chuyện, cậu trở về mình sẽ nói cho cậu nghe." Quyên Từ đem đồ ăn tới trước mặt cô, "Cầm đi, cậu đi đường ăn."

"Cảm ơn, Quyên Từ, mình yêu cậu chết mất." Phan Kỳ vui mừng nhận lấy, nhìn Quyên Từ nháy mắt sau đó rời đi.

Hôm nay, tâm tình cô cực kì kích động, cô muốn trở nói cho Phan Kỳ nhưng không ngờ cô ấy lại đi làm sớm như vậy.

Quyên Từ cời áo khoác, đi tới lui trong phòng, miệng không ngừng cười.

Người ta nói, vui vẻ phải cũng phải chia sẻ cho bạn bè, nếu không chia sẻ, trong lòng cũng không được thoải mái.

Lấy điện thoại ra, nhìn số điện thoại trong danh bạ ít đến đáng thương, rốt cuộc cô cũng tìm được một dãy số điện thoại, suy nghĩ một chút, liền nhấn nút gọi.

Lúc gọi đi rồi, cô đột nhiên hối hận, vừa định ngắt cuộc gọi, đầu dây bên kia đã có người bắt máy, âm thanh êm tai truyền vào ống nghe: "Quyên Từ, cô có chuyện gì à?"

Giọng nói ân cần hỏi thăm, khiến cô không thể cúp điện thoại được, cô cũng sợ cầm điện thoại hồi lâu.

"Quyên Từ, cô xảy ra chuyện gì sao? Cô đang ở đâu? Nói chuyện đi! Nói cho tôi biết đi!" Trong loa truyền đến tiếng lo lắng của anh, cô nở nụ cười, cô biết, ở thành phố này cô mất đi một người yêu nhưng lại nhiều hơn một tình bạn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đình Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: lượn quanh một vòng

"Chu Duệ Trạch" âm thanh đầu tiên được nói ra, câu nói kế tiếp liền trôi chảy hơn, "Ngày hôm nay tôi rất là vui."

"Hả? Có chuyện gì à?" Đầu dây điện thoại bên kia Chu Duệ Trạch tò mò hỏi, anh nói đùa, "Cô trúng số độc đắc à?"

"Ha ha. . . . . Không sai biệt lắm." Quyên Từ vui vẻ cười, "Ồ chỗ làm chúng tôi mới mở một tiệm mới, đi qua bên đó làm tiền lương rất cao. . . . ."

"Cô được điều đi qua đó hả?" Chu Duệ Trạch cũng giống cô vui vẻ cười, "Quả nhiên là chuyện tốt nha."

"Không có, tôi không có được điều đi qua đó." Quyên Từ nói xong khiến cho nụ cười Chu Duệ Trạch dừng lại, nghi ngờ hỏi, "Cô không có được điều qua đó, tại sao cô lại vui mừng?"

"Không phải cô nói, ở chỗ làm xảy ra chút chuyện sao. . . . ." Quyên Từ suy nghĩ một chút, cô cảm thấy cô nói với Chu Duệ Trạch cũng không sao, huống chi, bây giờ cô có chuyện vui muốn chia sẻ với anh, "Những đồng nghiệp làm tôi không thoải mái kia đều đi qua đó hết rồi."

"Ha ha. . . . . Chúc mừng chúc mừng, vậy cô có thể thoải mái làm việc rồi." Cô nghe được trong giọng nói của anh rất hưng phấn, trong lòng Quyên Từ hiện lên nụ cười rự rờ như ánh mặt trời của anh.

"Đúng vậy, đúng vậy a." Quyên Từ nhảy lên giương, nằm xuống ngã lưng, "Tuy tôi làm ở đây không được tăng tiền lương, nhưng tôi cũng rất vui vẻ rồi."

"Anh cũng biết, tối hôm đó, tôi rất là buồn. . . . ." Quyên Từ chia sẻ tâm tình mình với Chu Duệ Trạch, Chu Duệ Trạch đúng lúc sẽ trả lời cô, để cô thoải mái nói chuyện.

Liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức trên bàn, Quyên Từ kịp thời thu hồi lại đề tài: "Nhìn xem, tôi đã làm trễ thời gian của anh rồi? Điều tại tôi hưng phấn quá."

"Cám ơn anh, Chu Duệ Trạch, cảm ơn anh đã nghe tôi nói nhiều như vậy." Quyên Từ phát hiện, cô đã thật lâu không có cùng người khác tán gẫu vui vẻ đến như vậy, thật rất thoải mái.

"Thật muốn cảm ơn tôi sao?" Âm thanh Chu Duệ Trạch từ trong ống nghe truyền đến, thế nhưng mang theo sự hài hước, "Mời tôi ăn cơm được rồi."

"À?" Quyên Từ không ngờ Chu Duệ Trạch sẽ nói đến điều này.

Nghe được Quyên Từ đang kinh ngạc, Chu Duệ Trạch cười ha hả: "Chọc cô chơi, được rồi, cứ như vậy đi, tôi đi làm đây."

Rõ ràng giọng nói của Chu Duệ Trạch không khác với lúc nãy, nhưng mà lại làm cho cảm nhận chút bi thương từ anh, nghĩ đến anh có chuyện gì, cô

không hề nghĩ ngợi thốt ra: "Hôm nay tôi được nghỉ, anh tan việc thì chúng ta đi ăn cơm."

"Được." Chu Duệ Trạch nhanh chóng đồng ý, hai người nói lời tạm biệt, sau đó cúp điện thoại.

Quyên Từ nắm điện thoại trong tay, nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại đang tối, rồi ngẩn người, sau một lúc lâu cô mới nhấn màn hình tìm tên trên điện thoại.

Một cái tên quen thuộc nhảy ra, làm ánh mắt cô đau nhói -- Thịnh Nhạc Dục.

Nếu trước kia cô có chuyện gì cô sẽ gọi cho anh đầu tiên, nhưng bây giờ đã không cần gọi nữa rồi.

Suy nghĩ một chút sự tình trước kia, bất luận cô chia sẻ niềm vui hay nỗi buồn với hắn, thì đơn giản cho chỉ nhận được tám chữ: "Anh đang rất bận, sau này hãy nói."

Tám chữ này từ đó tới giờ vẫn chưa từng thay đổi, sau khi nói xong, hắn liền ngắt điện thoại.

Dần về sau, cô đã hình thành thói quen không bao giờ nói chuyện với hắn nữa.

Nghĩ hắn nhất định đã chán cô, nếu không hắn sẽ không làm như vậy?

Đối với Thịnh Nhạc Dục mà nói, cô là một người con gái thấp hèn, không xứng với địa vị của hắn.

Đêm hôm đó, cô thấy quần áo giày dép nằm ở cửa của người phụ nữ đó đều là hàng hiệu, mà người phụ nữ đó lại mặc áo ngủ tơ tằm, mới là người xứng với hắn.

Cô nhìn lại chính mình? Mặc quần áo ở cửa hàng quen đường, hoặc là quần áo mua ở cửa hàng thanh lý.

Cô nhìn lại mình từ đầu đến chân, làm sao xứng với thân phận của Thịnh Nhạc Dục?

Hắn đường đường là một nhà thiết kế !

Đứng dậy, cô ăn một chút điểm tâm, sau đó rửa mặt, ngủ bù.

Công việc của cô khác với người ta, người ta làm ban ngày, ban đêm ngủ, còn cô thì ngược lại.

Đang ngủ mơ màng, cô nghe tiếng chuông điện thoại vang lên, đưa tay lên tủ đầu giường nhận điện thoại.

"Quyên Từ." Giọng nam dịu dàng mang theo hưng phấn, "Tôi sắp tan việc, tôi đến đón cô sao?"

"À? Ồ! Chu Duệ Trạch." Quyên Từ lúc này mới tỉnh táo lại, mở ra ánh mắt buồn ngủ, "Anh tan việc rồi?"

"Còn chưa có, sao vậy, quấy rầy cô ngủ sao?" Âm thanh Chu Duệ Trạch trong nháy mắt trầm xuống, mang theo một tia thất vọng, "Cô nghĩ ngợi đi, chúng ta hôm nào gặp lại."

"Không cần, anh cho tôi biết chỗ đi, tôi tự mình tới là được rồi. Giờ tan việc dễ bị kẹt xe, anh đừng chạy tới chạy lui." Quyên Từ ôm chần nửa ngồi dậy, dựa vào đầu giường.

"Vậy được rồi, địa điểm tôi nhắn tin cho cô, một hồi gặp." Chu Duệ Trạch cười cười, cúp điện thoại.

Quyên Từ ngồi ở trên giường, chưa tới một phút đồng hồ, chuông điện thoại liên vang lên, tin nhắn tới.

Vừa nhìn thấy địa điểm không xa, một tiếng rưỡi nữa mới tới giờ hẹn, vừa đủ thời gian cho cô thay đổi quần áo.

Tuyệt tan rồi, nhưng vẫn còn lạnh.

Mặc vào áo lông và khăn quàng cổ, còn 40' nữa mới tới thời gian tan ca, cô ngồi xe sẽ không tới trễ.

Khóa chặt cửa đi xuống lầu, Quyên Từ ngẩng ngẩng cả người, nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt cô, anh cười rực rỡ, mở trừng hai mắt, cô cho là mình xuất hiện ảo giác.

"Sao anh tới đây?" Quyên Từ vội vàng đi về phía trước mấy bước, Chu Duệ Trạch cũng vội vàng đi tới, "Tôi tan việc sớm, nên tới đây."

Nói xong, anh chỉ về chiếc xe cách đây không xa, xấu hổ nói: "Tôi lái xe tới, cô đi xe với tôi chứ."

Quyên Từ nhìn thấy đó là chiếc xe hơi bình dân có rèm che.

Quyên Từ không có từ chối, ngồi lên ghế lái phụ, tùy ý hỏi: "Anh đang làm ở đâu?"

Chu Duệ Trạch vừa lái xe vừa tùy ý báo ra tên công ty, nói xong anh cười hỏi: "Cô thích ăn cái gì?"

Sau khi hỏi xong, anh không nghe thấy Quyên Từ trả lời, anh nhìn cô, khẩn trương hỏi: "Sao vậy?"

Không phải anh nói sai gì rồi chứ?

Nhưng là từ khi hai người gặp nhau, hẳn chưa nói được mấy câu mà.

Quyên Từ ngơ ngác nhìn anh đang thấp thỏm, từ công ty của anh đến nơi họ hẹn nhau rất gần, nhưng đến nhà cô thì lại ngược đường.

Anh tới đón cô nhất định là đã đi đường vòng.

"Sao anh không đi tới đó rồi đợi tôi cũng được mà?" Quyên Từ không phải là người dễ giấu được cảm xúc của mình, nghĩ cái gì liền nói cái đó.

"Lúc này đang kẹt xe." Chu Duệ Trạch không cần suy nghĩ đã nói, thoải mái cười.

Nụ cười tinh khiết của anh, khiến cho lỗ mũi cô trở nên chua xót, trong mắt liền nổi lên sương mù nhàn nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Bạn thân

Quyên Từ che khuôn mặt mình lại, dè xuống chua xót trong mũi, nhẹ giọng nói: "Cám ơn".

"Cô mời tôi ăn cơm, nên nói cảm ơn phải là tôi." Chu Duệ Trạch khẽ mỉm cười, thấy Quyên Từ nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, anh cũng không nói gì nữa, im lặng lái xe.

Lúc này, là thời gian tan việc, trên đường xe rất nhiều, tốc độ xe đi rất là chậm.

Cứ như vậy theo dòng xe chạy từ từ về phía trước, có thể nhìn rõ bên đường có một nhóm người đang chen chút lên xe buýt, bên cạnh lại có người chen chút đợi xe buýt.

Một chiếc xe buýt dừng lại, cửa xe vừa mở ra, một số người vây lại, cửa trước của xe buýt chen không vào.

Rất nhiều người trực tiếp đưa tiền xe, sau đó chạy tới cửa sau, đi xong, ngay cả cửa sau chen lên cũng không được.

Nhưng tiềm lực của con người là vô hạn.

Xe buýt vốn ban đầu đã đầy người rồi nhưng còn chen thêm mười người nữa, cửa xe cố sức đóng lại, xe buýt cũng giống như người mập cố gắng ăn nữa vậy, lao đảo tới trạm kế tiếp.

Chiếc xe tiếp theo cũng giống như vậy, tới giờ tan ca là mọi chiếc xe đều giống nhau, bất luận là xe buýt hay tàu điện ngầm đều giống nhau.

Trên đường xe cá nhân được xếp thành một đường, cùng với ốc sên chạy ngang nhau, tuy nói chậm, nhưng vẫn thoải mái gấp trăm lần hơn so với xe buýt và tàu điện ngầm.

Quyên Từ cứ như vậy một đường an tĩnh nhìn người ven đường, trước kia cô sẽ mua xong thức ăn rồi chạy tới nhà Thịnh Nhạc Dục nấu ăn. Vì muốn cùng thời gian ăn cơm với hắn, mỗi lần cô đều chen lên xe buýt như vậy.

Cứ như vậy chen chút trên một chiếc xe buýt, cô còn thật cẩn thận dù bị lấn như thế nào cũng cố bảo quản rau, cô sợ ra sẽ bị dập hư.

Khi đó cô không cảm thấy khổ, cho dù cô sau khi tan việc không ngủ chạy tới nhà hắn nấu cơm, cô cũng cảm thấy hạnh phúc.

Nhìn Thịnh Nhạc Dục ăn một chút xiu thức ăn cô làm, trong lòng cô thật sự ngọt hơn mật.

Bây giờ nghĩ lại, Thịnh Nhạc Dục chưa từng nói qua, sẽ lái xe tới đón cô.

Hắn cũng chưa từng hỏi qua cô đi xe buýt có bị người chen lấn hay không. . . . .

Cô thật sự không ngờ, vậy mà có ngày cô được người ta đối xử tốt như vậy.

Cô cứ chăm chú nhìn ngoài cửa sổ, nên cô không phát hiện, Chu Duệ Trạch luôn liếc về phía cô, môi mông hơi nhấp nháy, ánh mắt thâm trầm so với ánh mắt ôn hòa ngày thường, hoàn toàn khác biệt.

"Quyên Từ, đến rồi." Âm thanh tại bên người vang lên, Quyên Từ sợ hết hồn, lúc này mới chú ý tới, bọn họ đã dừng ở bãi đậu xe.

"Thực nhanh." Quyên Từ quay đầu lại, xấu hổ cười, cô xuống xe.

Bọn họ đi tới một khu thương mại, trong tầng lầu này được trang trí theo phong cách pháp, trong này gồm có bữa cơm tây lãng mạn và các loại đồ ăn vặt, dĩ nhiên mấy món thức ăn nhanh cũng không thiếu.

Đem tâm tình suy sụp thu thập xong, Quyên Từ giương lên khuôn mặt tươi cười: "Nói đi, anh muốn ăn cái gì? Anh cứ chọn tự nhiên."

"Hào phóng như vậy, cẩn thận tôi ăn chết cô." Chu Duệ Trạch cười ha hả, còn cố ý ngẩng đầu lên nhìn tầng lầu cao ở trên.

Tầng lầu càng cao, phòng ăn càng cao cấp, tự nhiên chi phí ăn uống cũng cao hơn.

Quyên Từ cười, không có một chút khấn trương. Thật tâm thật ý mời người ăn cơm, cô tự nhiên sẽ không keo kiệt.

"Ăn cái đó đi." Chu Duệ Trạch cố ý trầm ngâm nửa ngày, đưa tay chỉ vào một chỗ, Quyên Từ theo ngón tay của anh chỉ nhìn sang, lập tức ngây ngẩn cả người, chữ "M" thật to treo trên tường, tuyệt đối bắt mắt.

"MacDonald?" Quyên Từ bị dọa sợ, không thể tưởng tượng được nhìn Chu Duệ Trạch, "Anh muốn ăn cái đó?"

Chu Duệ Trạch rất khẳng định gật đầu, sau đó anh giống như kẻ trộm, cẩn thận nhìn chung quanh một chút, lại gần nói nhỏ vào tai Quyên Từ: "Hiện tại mua Happy Meals được tặng ~~he-l-lokit-ty~~. . . . . Cô cũng biết đó, một người đàn ông mà đi mua cái đó rất quái lạ. . . . ."

"Được, chúng ta đi ăn cái đó." Quyên Từ nở nụ cười.

Hai người thật vui vẻ vào tiệm MacDonald, hoàn toàn không chú ý tới có người đang chú ý tới bọn họ, người đó thấy bọn họ vào MacDonald, khinh thường hừ nhẹ một tiếng, ở trong lòng thầm nói một câu, ngây thơ.

"Nhạc Dục, Anh sao vậy?" Cô gái bên cạnh khoát cánh tay Thịnh Nhạc Dục, thân mật tựa vào trên người hắn, "Tôm hùm ở đây rất ngon, may là em đặt chỗ trước, nếu không, em và anh sẽ đợi rất lâu đấy."

"Ừ." Thịnh Nhạc Dục không hứng thú lắm, tiêu sái bước vào cửa.

Bởi vì cửa hàng MacDonald rất dễ thấy, nên hắn nhìn thấy Quyên Từ bung ra một cái khay, phía trên đặt một chút thức ăn nhanh, ngây thơ nhất chính là bên trong được bỏ vào hai con ~~he-l-lokit-ty~~, cô đặt lên trên bàn, cô nhìn người đàn ông đó cười, trong hai người rất ngốc.

Bước chân không ngừng, theo người phụ nữ đó bước vào cửa, lên thang máy đi tới lầu cuối.

Nơi đó không khí rất lãng mạn, hai người vừa ăn vừa xuyên qua cửa sổ nhìn thấy cảnh đẹp về đêm của thành phố này, đây mới chính là địa phương người trưởng thành nên tới.

Sắp 30 tuổi rồi, vậy mà vẫn ngây thơ đi ăn MacDonald, thật là nhàm chán.

Quyên Từ mua phần thức ăn trở về, cô không chú ý Thịnh Nhạc Dục đang đứng ở ngoài, sau khi ngồi xuống, cô cầm ~~he-l-lokit-ty~~ đưa cho Chu Duệ Trạch vui vẻ cười, nhỏ giọng nói: "Thật ra thì tôi cũng thích ~~he-l-lokit-ty~~, chỉ là lúc trước vẫn chưa có cơ hội mua."

Cô nói xong hai người cùng nhìn nhau cười, hai người cùng nhau làm bạn quả nhiên là da mặt dày hơn rất nhiều.

Chu Duệ Trạch nhìn Quyên Từ cười, cười che dấu khó chịu trong lòng, làm sao Thịnh Nhạc Dục sẽ xuất hiện ở nơi này? Thật là khiến người ta chán ghét mà.

Quyên Từ và Chu Duệ Trạch hai người đồng thời mở ra khăn giấy, trải rộng ra ở trong khay, động tác giống nhau, hai người sững sờ nhìn nhau, đột nhiên nở nụ cười, kinh ngạc nói: "Thì ra là cô cũng vậy. . . . ."

"Đúng vậy. Tôi thích đem khoai tây nở ra ăn, nếu đặt ở bên trong sẽ không giòn, ảnh hưởng đến hương vị."

"Nhưng nếu trực tiếp đặt ở trên khay giấy, những chất liệu ở trên khay sẽ làm ảnh hưởng tới sức khỏe." Chu Duệ Trạch tự động nói tiếp theo câu của Quyên Từ, hai người ăn ý mười phần, làm cho bọn họ cười thầm.

"Thật ra tôi rất thích món đồ chơi ở đây, chỉ là đáng tiếc trước kia. . . . . Không có ai đi theo ăn với tôi, người đó cảm thấy như vậy rất ngây thơ." Lời nói Quyên Từ dừng lại một chút, sau đó cố làm như không có chuyện gì nói tiếp.

"Ừ, Tôi cũng thế. Hắn sẽ không đi theo tôi, bởi vì. . . . . Hắn không muốn bị người bắt gắp." Thanh âm Chu Duệ Trạch hơi trầm thấp, hiển nhiên bởi vì nhớ lại chuyện lúc trước, mà buồn bã.

Quyên Từ vừa thấy Chu Duệ Trạch như vậy, vội vàng nói sang chuyện khác: "Hôm nay không có ai quản chúng ta, chúng ta ăn thoải mái vào!"

"Được, cô mời khách, tôi sẽ không khách khí. Một lát nữa tôi còn muốn lấy hai hộp khoai môn!" Chu Duệ Trạch không chút khách khí nhìn Quyên Từ giơ lên hai ngón tay.

"Hai hộp ăn đủ sao?" Quyên Từ hoài nghi hỏi, không phải khẩu vị của đàn ông rất lớn sao? "Ba đi."

"Vậy thì mua bốn." Chu Duệ Trạch cũng không khách khí với Quyên Từ.

"Bốn a, anh ăn không thấy chán sao?" Quyên Từ kinh ngạc nhìn chăm chăm Chu Duệ Trạch, dù có thích ăn đi nữa cũng không thể ăn nhiều được như vậy chứ?

"Tôi ăn ba, cô ăn một." Chu Duệ Trạch ranh mãnh nhảy mắt, "Mua hai hộp, sau đó mua hai hộp nữa, nhất định sẽ có lời!"

"Bạn tốt a!" Quyên Từ khoa trương cười, hai người ngồi ở cạnh bên cửa sổ trong góc cười thành một đoàn, trong mắt người ngoài nhìn vào, là tình cảm hai người yêu nhau cực kì cuồng nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hur Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 17: công ty chi trả

"Tôi mua dưa, tôi thích dưa." Quyên Từ bung khay trở lại, Chu Duệ Trạch để điện thoại vào trong túi, dọn dẹp trên bàn một chút, sau đó mới để lên.

Quyên Từ đẩy túi khoai môn đưa cho Chu Duệ Trạch, cô để lại hương dưa cho mình, cộng thêm hai đĩa cánh gà, còn dư lại một cái cánh gà cộng với một túi khoai tây cũng để lại cho Chu Duệ Trạch.

Hai người ăn đặc biệt nhiều, do không thể ăn được nữa, nếu không chắc chắn hai người sẽ ăn thêm nữa.

Ăn uống no nê, hai người ôm bụng đi ra cửa, hai gần đã gần 30 tuổi rồi thế nhưng lại ăn MacDonald sung sướng đến như vậy.

"Rất lâu không có ăn một bữa ngon như vậy rồi." Quyên Từ cười ha hả nói.

Trong ngày thường trừ đi làm chính là đi làm, còn lại thời gian cô đi theo Thịnh Nhạc Dục, thật nhiều năm không buông lỏng như vậy.

Loại buông lỏng này cảm giác rất tốt.

Rời đi khu thương mại, mới đi được mấy bước, toàn thân Quyên Từ lập tức cứng đờ, ngay cả nụ cười trên mặt cũng biến mất.

Tại sao Thịnh Nhạc Dục lại ở chỗ này?

Còn có bên cạnh hắn, là một cô gái ăn mặc rất là xinh đẹp, hai người trong rất xứng đôi. . . . .

Trái tim đau đớn chưa phai, nay đã chẳng chịt thêm vết thương mới.

Tay cô bị người kéo: "Quyên Từ, chúng ta đi thôi." Anh dựa vào rất gần cô, hơi thở nhàn nhạt của anh truyền đến, làm cho cô di chuyển bước chân.

"Được." Quyên Từ ngửa đầu cười, nắm tay Chu Duệ Trạch cùng nhau đi về phía trước, Thịnh Nhạc Dục và bạn gái của hắn cũng đang đi tới, hai người làm như không thấy nhau.

Nghềnh đầu, trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào, biểu hiện của Quyên Từ được xem là tốt nhất.

Chỉ có Chu Duệ Trạch nắm tay cô mới biết được, tay của anh đang rất đau.

Trong lòng Quyên Từ nhảy nhót không ngừng, căn bản là cô không để ý chung quanh có thay đổi gì không, mắt vẫn nhìn về phía trước, cả người dựa vào Chu Duệ Trạch mới bước đi vững vàng về phía trước.

Quẹo vào một chỗ, xác định Thịnh Nhạc Dục sẽ không nhìn thấy mình nữa, tay Quyên Từ buông lỏng xuống, chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống.

Cũng may Chu Duệ Trạch nhanh tay lẹ mắt đỡ cô, lo lắng hỏi: "Cô có khỏe không?"

"Rất tốt. . . . ." Trước mặt Chu Duệ Trạch, Quyên Từ không cần thiết phải ngại ngùng nữa, cô cười khỏ, "Mặc dù tôi biết người kia không đáng giá, nhưng. . . . ."

Quyên Từ sờ ngực chính mình, ngẩng đầu, nói với Chu Duệ Trạch: "Tôi vẫn còn đau."

Chu Duệ Trạch gật đầu: "Tôi cũng vậy, có lúc tôi nhớ tới hấn tôi cũng sẽ. . . . ."

Âm thanh Chu Duệ Trạch đột nhiên giống như bị nhấn ngừng lại vậy, đang nghe nữa chừng, khiến Quyên Từ kỳ quái ngẩng đầu nhìn, nhìn thấy toàn thân anh cứng ngắc, ánh mắt Chu Duệ Trạch đại ra.

Theo ánh mắt của anh nhìn sang, vừa hay nhìn thấy một người đàn ông mặc âu phục đang ôm một người phụ nữ mặc đồ công sở.

A!

Đây là người đàn ông buổi tối hôm đó mặc áo khoác màu đen!

Hiển nhiên cái tên áo khoác ghê tởm đó đã nhìn thấy bọn họ, nhướng mày, không vui nhìn chăm chăm Chu Duệ Trạch, ánh mắt lạnh lùng, mang theo vẻ chán ghét nhìn bọn họ, không biết nhớ ra cái gì đó, hấn ôm người phụ nữ trong ngực đi tới nói: "Chu Duệ Trạch, đây là vợ sắp cưới của tôi."

Trong giọng nói có ra oai và có cảnh cáo, ý nói Chu Duệ Trạch không cần si tâm vọng tưởng nữa, hấn sẽ lập tức kết hôn với người này.

Chu Duệ Trạch ngây ngốc nhìn chăm chăm người đàn ông đó, một chút phản ứng cũng không có.

Quyên Từ ở một bên không nhìn nổi nữa, tại sao bọn họ đều khi dễ người như vậy chứ?

Trực tiếp lấy tay khoác lên cánh tay Chu Duệ Trạch, cười ngọt ngào: "Duệ Trạch, chú này là ai vậy?"

Lời vừa ra khỏi miệng, người đàn ông áo khoác khốe môi lập tức co quắp hai cái.

Từ bên ngoài nhìn vào, nhìn vị áo khoác này rất chuẩn chặc, ngược lại Chu Duệ Trạch nhìn rất ôn hòa như ánh mặt trời, nếu so sánh giữa hai người, Chu Duệ Trạch nhìn còn hơi trẻ, còn người còn lại giống như một ông chú.

Nghe Quyên Từ nói như vậy, cảm xúc của Chu Duệ Trạch cũng dịu đi một chút.

"Đây là. . . . . Niep Nghiêu, tôi, bạn bè. . . . ." Chu Duệ Trạch nói rất khó khăn, nhưng vẫn nói ra được, không có lựa chọn trời bỏ.

"Niếp tiên sinh, đến khi chúng tôi kết hôn, anh nhất định phải đến chúc mừng nha." Quyên Từ cười híp mắt nói xong, nhích lại gần bên cạnh Chu Duệ Trạch, kéo cánh tay của anh, cô cảm nhận được thân thể của anh cứng ngắc, thậm chí còn đang run rẩy nhẹ.

"Cậu phải kết hôn?" Tin tức này đối với Niep Nghiêu mà nói, tuyệt đối như là một quả bom nổ chậm.

"Đúng vậy, sao vậy, Duệ Trạch chưa có nói với Niep tiên sinh sao?" Quyên Từ kỳ quái hỏi, ngưng ngưng cười, "Do gần đây chúng tôi phải chuẩn bị hôn lễ gấp, nên Duệ Trạch mới quên nói."

"Các người khi nào thì. . . . . kết hôn?" Niep Nghiêu nỗ lực duy trì trấn định, nhưng là âm thanh của hấn rõ ràng nhỏ giọng xuống, nhìn chăm chăm Chu Duệ Trạch, ánh mắt thâm trầm như muốn ăn tươi nuốt sống người ta vào bụng.

"Tháng sau nha." Quyên Từ nói rất tự nhiên, chuyện giống như thật, ánh mắt chuyển một cái, lễ phép hỏi lại một câu, "Không biết Niep tiên sinh định tổ chức khi nào? Đến lúc đó nhớ mời Duệ Trạch nha."

"Tôi còn nữa năm nữa, không vội." Niep Nghiêu nói ra những lời này từ kẻ rảnh, có chút hận ý.

"A, vậy là chúng tôi tổ chức trước rồi. Chúng tôi tìm được chỗ kết hôn rất tốt, Niep tiên sinh nếu cần có thể gọi cho Duệ Trạch xin số điện thoại." Quyên Từ thoải mái cùng Niep Nghiêu chia sẻ kinh nghiệm, Niep Nghiêu giận đến sắc đen thui.

"Chúng ta còn có việc, đi trước." Niep Nghiêu cứng rắn ném xuống một câu, ôm vợ chưa cưới của hấn vội vã rời đi.

"Hừ, ai bài anh khi dễ người!" Nhìn bóng lưng Niep Nghiêu, Quyên Từ siết chặt quả đấm.

"Cám ơn." Âm thanh Chu Duệ Trạch nói cảm ơn rất nhỏ, thân thể căng thẳng cũng từ từ khôi phục bình thường, trên mặt rớt cuộc có một chút huyết sắc.

"Khách khí với tôi làm cái gì, tôi không thích người như vậy." Quyên Từ giận dữ nhỏ giọng khiển trách.

Rõ ràng là hấn lúc đầu quán lấy Chu Duệ Trạch, bây giờ hấn muốn kết hôn, liền đem Chu Duệ Trạch đá bay, còn ôm vợ sắp cưới lại đây khoe khoang nữa chứ.

Đúng là đồ vô sỉ mà!

Chu Duệ Trạch không nói gì nữa, lôi kéo Quyên Từ đi về phía bãi đậu xe, lái xe đưa Quyên Từ về nhà.

Đợi đến khi bọn họ lái xe hơi rời khỏi bãi đậu xe, cách đó không xa có một chiếc Audi đang sáng đèn, ngồi ở bên trong là Nhiếp Nghiêu và "Vị hôn thê" của hắn.

"Nhiếp tổng, bây giờ chúng ta muốn đi đâu?" Trịnh Na nhìn đồng hồ trên tay, hội nghị công ty họp được một nửa, Nhiếp tổng nhận được hai cái tin tức sau liền vội vã vọt ra ngoài, có phải chuyện đó so với cuộc hội nghị còn khẩn cấp hơn?

Hiện tại bọn họ nên đi làm chứ?

"Về công ty tiếp tục họp." Nhiếp Nghiêu hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó như nhớ ra cái gì đó, phân phó nói, "Lần này vượt đèn đỏ vi phạm luật lệ giao thông, thông báo bộ tài vụ chi trả."

"À?" Trịnh Na kỳ quái nhìn Nhiếp Nghiêu, liền nghe hắn hậm hực nói, "Đây là việc công, đương nhiên là lấy tiền của công ty!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

"Làm phiền anh đã đưa tôi về" Quyên Từ tháo dây an toàn ra, xuống xe, nhìn Chu Duệ Trạch cười nói.

"Tôi phải cảm ơn cô mới đúng." Chu Duệ Trạch đưa tay nắm lấy bàn tay của cô.

Quyên Từ sửng sốt, cô cảm nhận được đầu ngón tay của anh lạnh lẽo, nở nụ cười, an ủi: "Loại người như vậy, chúng ta không cần phải suy nghĩ nhiều, biết sớm sẽ tốt hơn."

Nói xong, Quyên Từ mới phát hiện lời mình nói ra không có sức thuyết phục tí nào, dù sao lúc này cô nhìn thấy Thịnh Nhạc Dục, cô cũng phản ứng như vậy, cười giải thích: "Chúng ta cùng nhau cố gắng, sẽ nhanh quên bọn họ thôi."

"Được." Chu Duệ Trạch đồng ý với cô, vui vẻ gạt đầu, buông lỏng tay ra, "Cô mau đi lên đi, đã khuya lắm rồi."

"Anh cũng lái xe cẩn thận một chút." Quyên Từ nhìn Chu Duệ Trạch phát tay một cái, đóng cửa xe lại.

Cô muốn đợi Chu Duệ Trạch đi khỏi, mới đi lên lầu, thấy Chu Duệ Trạch hạ thấp cửa xe xuống, cười nói với cô: "Cô lên trước đi, rồi tôi sẽ đi."

Vẫn là âm thanh ôn nhu đó, làm cho Quyên Từ không tự chủ được nghe theo, hướng về phía anh cười, xoay người, chạy lên nhà.

Sau khi vào phòng, cô trực tiếp mở đèn phòng ngủ lên, chạy qua mở cửa sổ, nhìn anh phát phát tay, Chu Duệ Trạch nhìn thấy cô, cô mới đóng cửa sổ lại.

Đóng cửa sổ xong, cô thấy anh nhìn cô cười, ngồi vào trong xe, rời đi.

Quyên Từ đóng rèm cửa sổ lại, ngăn cách với gió đông lạnh lẽo ở bên ngoài, bên trong cực kì nhà ấm áp.

Chu Duệ Trạch lái xe rời khỏi chung cư của Quyên Từ, mở nhạc lên, âm nhạc nhẹ nhàng vang lên bên trong xe, theo nhịp âm nhạc, ngón tay anh nhẹ nhàng gõ lên tay lái.

Khóc môi vẫn giờ lên nụ cười, tạo ra một đường cong đẹp mắt.

Nghiêng mắt nhìn thời gian, lấy tai nghe ra gọi điện thoại.

Điện thoại thông qua, bên kia truyền đến giọng nói vang lên "A lô".

"Họp xong rồi?" Chu Duệ Trạch nhẹ giọng hỏi.

Đầu dây điện thoại bên kia như ngừng lại, sau đó đột nhiên giật dữ gầm lên: "Chu Duệ Trạch, cậu còn không mau trở về nữa, tôi liền đổi nơi công tác!"

Tiếng gầm gừ làm thân thể Chu Duệ Trạch run lên, lỗ tai kêu ong ong, anh không còn cách nào khác đem tai nghe lấy ra, cảm khái, tai nghe này chất lượng thật tốt, thật là có chút quá đáng mà.

Xoa nhẹ lỗ tai, đeo tai nghe vào, tâm tình Chu Duệ Trạch rất tốt nên không so đo với đầu dây bên kia: "Yên tâm, giá trị của cậu cao như vậy, tôi sẽ không tạo cơ hội cho cô đi ngoài đâu."

Bên kia chuẩn bị rống lên, Chu Duệ Trạch vội vàng mở miệng: "Tôi đến công ty ngay đây."

Cầm tay lái, Chu Duệ Trạch quẹo cua, chuyển hướng tới công ty.

Đến công ty, nhân viên đã tan việc rồi, phòng làm việc của tổng giám đốc vẫn sáng đèn, người ở bên trong đang đối diện với một đồng tài liệu trên bàn, chân mày nhíu lại.

"Công việc thuận lợi chứ?" Chu Duệ Trạch ngồi trên ghế sofa, nhướn mày hỏi.

Anh nhướn mày cười ra tiếng, không còn vẻ ôn nhu như đứng trước mặt Quyên Từ nữa, căn bản là một người vô lại, Nhiếp Nghiêu muốn đánh cho tên vô lại này một trận ra trò.

Ném bút máy đi, Nhiếp Nghiêu đứng dậy, mặt âm trầm cười kinh khủng, nhìn chằm chằm Chu Duệ Trạch, hần suy nghĩ xem nên xuống tay với Chu Duệ Trạch như thế nào.

Có phải hay không trước đánh một quyền vào mặt Chu Duệ Trạch, nhìn nụ cười kia làm hần thấy tức!

Đối mặt với khí thế hung hăng của Nhiếp Nghiêu, Chu Duệ Trạch nói câu nói đầu tiên làm cho cả người Nhiếp Nghiêu bình tĩnh lại: "Cậu đánh không thắng tôi."

Chu Duệ Trạch lười biếng nói, khiến Nhiếp Nghiêu hoàn toàn nổi giận, bàn tay nặng nề vỗ lên bàn làm việc: "Lão tử muốn nghĩ đông!"

"Thình cho phép tôi nhắc nhở cậu, ban đầu chúng ta đã thỏa thuận rồi." Chu Duệ Trạch bình thản nói, bộ dáng rất đáng đánh đòn, làm Nhiếp Nghiêu hận đến nghiến răng nghiến lợi, hần bắt đầu suy nghĩ, hần đã đồng ý điều kiện đó lúc nào?

"Thật ra thì, tôi cảm thấy kế hoạch của chúng ta tiến hành rất thuận lợi. Cậu không nghe Quyên Từ nhà tôi nói sao, tháng sau chúng tôi sẽ kết hôn."

Sắc mặt Chu Duệ Trạch rất hạnh phúc, khiến Nhiếp Nghiêu càng thêm khó chịu.

Tại sao hần ở công ty một đến chết đi sống lại, còn Chu Duệ Trạch_ông chủ của hần lại chuyên tâm đi theo đuổi phụ nữ?

Tại sao?

Tại sao?

Nhiếp Nghiêu hoàn toàn phát điên, cho nên, âm thanh ác độc trầm thấp nói một câu: "Quyên Từ cũng chưa phải là phụ nữ của cậu, cậu nói quá sớm vậy."

"Sớm muộn gì cũng phải thôi." Chu Duệ Trạch tràn đầy tự tin nói.

"Cậu quá tự tin rồi." Nhiếp Nghiêu cố ý tạc gáo nước lạnh cho Chu Duệ Trạch, rất đáng tiếc, thần kinh của người này quá thô, nên không có nửa điểm bị đã kích.

"Chỉ bằng thân phận và sức hút của cậu, đứng trước mặt của cô ấy nói, cô ấy sẽ lập tức nhào vào lòng cậu, ôm ấp yêu thương, sao cậu lại phải hao phí tâm tư như vậy?" Nhiếp Nghiêu nói, hần cảm thấy Chu Duệ Trạch quá lãng phí thời gian cho việc này.

Chu Duệ Trạch thu hồi nụ cười hài hước, nói: "Người phụ nữ khác sẽ như vậy, nhưng Quyên Từ tuyệt đối sẽ không như vậy, lúc đầu, cái dáng vẻ kia của tôi, chỉ có cô ấy. . . . ."

Nhớ lại tình cảnh trước kia, trên mặt Chu Duệ Trạch hiện lên nụ cười hạnh phúc, làm tan chảy đi tất cả lớp nguy trang, lộ ra nụ cười dịu dàng.

Nhìn thấy dáng vẻ của Chu Duệ Trạch như vậy, Nhiếp Nghiêu bắt đắ đi lác đầu, xem ra cậu ta đã rơi vào lưới tình thật rồi.

Vậy cũng tốt, ngày thường cậu ta luôn mang theo lớp mặt nạ, bây giờ lại để lộ ra bộ dạng này, xem ra Quyên Từ thực sự thích hợp với cậu ta.

"Tôi hôm nay cậu biểu hiện rất tốt." Chu Duệ Trạch phục hồi lại tinh thần, không keo kiệt khen ngợi Nhiếp Nghiêu.

Khen ngợi như vậy, khiến khoe môi Nhiếp Nghiêu bắt đắ đi co quắp: "Cậu cảm thấy đem tất cả công việc của công ty đều ném đi, chạy như bay vượt mấy cái đèn đỏ, cùng cậu diễn trò, vậy mà cũng được khen ngợi?"

"Thân là Tổng giám đốc công ty, tôi cảm thấy, đây là tổn hại nghiêm trọng đối với lợi ích của công ty." Nhiếp Nghiêu thân là một phần tử của công ty, hần cảm thấy hành vi của mình lúc đó thật là vô văn, "Tôi không muốn tiếp tục như vậy nữa. . . . ."

"Có thể được nghỉ phép. . . . ." Chu Duệ Trạch vừa nói, lập tức đem cảm giác áy náy trong lòng của Nhiếp Nghiêu cường chế dòi đi.

"Một tháng?" Nhiếp Nghiêu vui mừng nhìn chăm chăm Chu Duệ Trạch, hai mắt sáng lên.

"Ba ngày." Chu Duệ Trạch tuyệt đối là cao thủ trả giá, làm cho Nhiếp Nghiêu học máu.

"Không được, ít nhất là hai mươi ngày." Nhiếp Nghiêu vì phúc lợi của mình mà nói lên.

"Năm ngày."

"Quá độc ác, không thể thấp hơn mười lăm ngày."

"Mười ngày, nói nửa thì không có." Chu Duệ Trạch giải quyết dứt khoát.

Mới vừa rồi người nào đó còn kêu gào ích lợi công ty, làm tổn hại đến công ty, bây giờ liên tục gật đầu, trời mới biết hắn muốn có những ngày nghỉ phép này biết bao lâu rồi.

Nhìn cặp mắt sáng lên, hưng phấn của Nhiếp Nghiêu, Chu Duệ Trạch từ từ cong lên khóe môi, không nhanh không chậm nhẹ nhàng nói ra một câu, khiến trạng thái hưng phấn của Nhiếp Nghiêu hoàn toàn hóa đá: "Nghỉ đông(nghỉ tết) tôi và Quyên Từ sẽ kết hôn."

"Mẹ nó! Chu Duệ Trạch, tôi liều mạng với cậu!" Nhiếp Nghiêu nhất thời bạo phát, lý trí hoàn toàn tan vỡ, hắn đã bị người ta khi dễ!

"Chỉ kì nghỉ đông của cậu, xin hãy cố gắng phối hợp diễn trò. Chúng ta sớm ngày tu thành chánh quả, cậu cũng sẽ được giải thoát." Chu Duệ Trạch nghiêng người dựa vào ghế sa lon, căn bản không để tâm đến người trước mắt đang phát điên.

"Chu Duệ Trạch, cậu chính là con sói, ăn thịt người không há xương!" Nhiếp Nghiêu cắn răng nghiến lợi gầm nhẹ.

Chu Duệ Trạch khẽ mỉm cười: "Đương nhiên, cậu cũng không phải là ngày thứ nhất biết tôi."

Nhẹ nhàng cười một tiếng, khí thế liền thể hiện, cường đại khí thế ép tới trong lòng Nhiếp Nghiêu không khỏi run lên, theo bản năng co rúm người lại.

Không kiềm hãm được lui về sau một bước, cái ghế phát ra tiếng vang, làm cho hai người trầm mặc.

Chu Duệ Trạch đứng dậy, đi tới bên cạnh bàn, ôm lấy tài liệu trên bàn: "Tôi tới xử lý công việc, cậu về nhà nghỉ ngơi đi."

Ôn hòa nho nhã, giống như hình tượng của anh ở trên thương trường, nơi nào còn có bộ dáng gian ác mới vừa rồi.

Trong lòng than nhẹ một tiếng, Nhiếp Nghiêu âm thầm xoa xoa cái trán đỏ mồ hôi lạnh, vừa rồi mình nhìn lầm mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đùng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: vốn chính là đồ bỏ

Chu Duệ Trạch ôm tài liệu vào phòng làm việc của anh, phòng làm việc mà anh đã bỏ quên rất lâu rồi, đem tài liệu để bên cạnh, không lập tức bắt đầu công tác, anh ngồi trên ghế, nở nụ cười.

Cửa truyền đến âm thanh chế nhạo của Nhiếp Nghiêu: "Tôi nói này ông chủ, nửa đêm canh ba ở trong phòng làm việc không một bóng người, sẽ làm người công ty cho rằng có quỷ."

"Sao còn chưa đi?" Nói sang chuyện khác, Chu Duệ Trạch luôn luôn vô cùng thuần thực.

"Chừng nào cậu mới thu phục được cho cô ấy vào người?" Nhiếp Nghiêu đối với bạn bè của mình rất quan tâm, dĩ nhiên, anh còn có khát vọng muốn được nghỉ phép.

Hắn là người, không phải là tên điên cuồng như Chu Duệ Trạch, có thể làm việc cả đêm lẫn ngày mà không nghỉ ngơi.

Hắn muốn nghỉ phép!

"Không nghe Quyên Từ nói sao? Tháng sau chúng ta sẽ kết hôn." Tâm trạng Chu Duệ Trạch cực tốt nói.

Nhiếp Nghiêu nhìn Chu Duệ Trạch giống như nhìn tên ngốc: "Đầu óc cậu không có bệnh phải không? Lời như vậy mà cậu cũng tin?"

Người khác có lẽ không rõ ràng lắm, chẳng lẽ Chu Duệ Trạch cũng không biết sao?

Quyên Từ nói những lời đó, rõ ràng là vì sự xuất hiện của hắn, lời như vậy làm sao tin là thật?

"Đương nhiên tin. Không chỉ tin, hơn nữa còn muốn thực hiện được." Chu Duệ Trạch khẽ cười nói, "Quyên Từ là một người tốt."

"Chờ một lát. . . . ." Nhiếp Nghiêu phát hiện suy nghĩ của mình không theo kịp ý nghĩ của Chu Duệ Trạch, "Người tốt và tháng sau kết hôn, hai việc này có quan hệ gì với nhau sao?"

Ai có thể giải thích cho hắn một chút coi?

Chu Duệ Trạch nhìn Nhiếp Nghiêu thật lâu, thành khẩn nói: "Quyên Từ có kết hôn với tôi hay không, sẽ phải xem anh làm như thế nào rồi."

Nhiếp Nghiêu cực độ im lặng nhìn chằm chằm Chu Duệ Trạch, thì ra làm người xấu vẫn là hắn, Chu Duệ Trạch vẫn là người bị hại?

Chu Duệ Trạch căn bản không muốn nhìn Nhiếp Nghiêu, cầm một phần tài liệu, mở ra xem: "Sau này, văn kiện tôi sẽ kí."

Một câu nói, thành công đem tâm tình của Nhiếp Nghiêu chuyển biến tốt: "Vậy thì tốt, tôi nhất định sẽ cố gắng."

Thoát khỏi phần lớn công việc, Nhiếp Nghiêu đồng ý dễ dàng hơn, sau đó xoay người rời khỏi, đột nhiên nghĩ tới một vấn đề: "Cậu tính toán như vậy, sau này cô ấy biết được, cô ấy có thể tiếp nhận được sao?"

Động tác lật xem tài liệu của Chu Duệ Trạch dừng lại, hơi cong lên khóe môi: "Vô luận như thế nào, tôi cũng muốn cô ấy. Cô gái như vậy, có thể gặp được, là may mắn của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua."

Nhiếp Nghiêu cũng không biết mình mắc phải sai lầm rồi, đột nhiên hỏi một câu: "Cô ấy thật sự không nhớ cậu sao?"

Thái độ Chu Duệ Trạch cứng đờ, ngẩng đầu, trên mặt đã khôi phục nụ cười ôn hòa, đây tuyệt đối là cái mỉm cười tiêu chuẩn của nghề nghiệp, người xem chột cảm thấy ớn lạnh.

"Nhiếp Nghiêu, tôi cảm thấy nghiệp vụ công ty quá ổn định rồi, có phải cậu muốn khai triển thêm một chút. . . . ."

"A, buồn ngủ quá, buồn ngủ quá, về nhà ngủ thôi, tôi đi ngủ!" Nhiếp Nghiêu đột nhiên xoay người, làm bộ không nghe gì cả, vụt một cái biến mất, so với phía sau có con cạp đuôi theo chạy trốn còn nhanh hơn.

Chu Duệ Trạch khẽ mỉm cười, cúi đầu, tiếp tục xem văn kiện.

Nhiếp Nghiêu vào thang máy, lòng thấp thỏm rối cuộc cũng dễ xuống được, cắn răng nói: "Chu Duệ Trạch người này. . . . ."

Chỉ là. . . . .

Nhiếp Nghiêu đột nhiên há hê nở nụ cười.

Cậu ta là tiêu điểm của mọi người, vậy mà lại có người không nhìn tới anh, có đáng kinh ngạc không chứ?

Ban đêm, đối với rất nhiều người mà nói, chính là thời gian thư giãn tốt nhất, quán bar KTV là nơi huyền ảo nhất, để phát tiết áp lực sau một ngày làm việc.

"Trịnh Na, buổi tối cô và Tổng giám đốc đi nơi nào? Có phải có chuyện gì quan trọng hay không?"

"Cái này, tôi cũng không rõ lắm, chỉ là cùng với Tổng giám đốc đi tới một nơi mà thôi." Trịnh Na nửa thật nửa giả nói, Nhiếp Nghiêu đi nơi nào, làm cái gì, cô không thể nói với người khác được.

"Ha ha. . . . . Không tệ a. Cô mới đến nửa tháng, đã cùng với Tổng giám đốc đi ra ngoài làm chuyện quan trọng rồi, sau này sẽ rất có tiền đồ." Đồng nghiệp trong công ty muốn từ trong miệng Trịnh Na moi ra một chút tin tức.

Buổi tối hôm nay, đột nhiên triển khai hội nghị, là một hội nghị khẩn cấp.

Vậy mà Nhiếp tổng có thể ném xuống hội nghị khẩn cấp chạy ra ngoài, có thể thấy được chuyện bên ngoài quan trọng đến cỡ nào.

Không nghe được tin tức gì từ trong miệng Trịnh Na cả, xem ra, cô thư ký mới tới này là người tin cậy của Nhiếp Tổng, phải giao thiệp nhiều một chút rồi.

Trịnh Na cũng mặc kệ người ta nghĩ như thế nào, đối với chuyện tình của ông chủ, cô biết cũng không thể nói được, đây là làm nguyên tắc của một người cấp dưới.

Dù thế nào đi nữa bọn họ cũng không thể từ trong miệng của Nhiếp tổng biết được tin tức gì.

Tất nhiên, cô cũng rất hiếu kì muốn biết tối hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô nhìn thấy có nội tình phức tạp ở bên trong.

Cô rất tò mò, nhưng cô không ngu ngốc đến mức đi điều tra rõ ràng, trừ phi cô không muốn phản công việc này.

Buổi tối, Quyên Từ ngủ rất ngon.

Ngày hôm sau rời giường, Phan Kỳ đã đi làm, trên bàn để lại cho cô ít đồ ăn sáng, Quyên Từ ngồi xuống ăn sáng.

Bắt đầu dọn dẹp phòng, thu thập xong đồ đạc, cô nhìn thấy con hel-lokit-ty mà ngày hôm qua cô đi ăn được tặng, nhẹ nhàng ôm đầu nói một chút, sau đó cô mở cửa đi làm.

Mới đổi xong đồng phục làm việc, liền nghe quản lý Chu gọi tới, mở một cuộc hội nhỏ, nói đúng là điều động nhân viên, bởi vì nhân viên cũ đã đi qua chỗ làm mới hết rồi, cho nên, ở đây nhận thêm một số nhân viên mới, mà những người làm lâu năm như cô sẽ chịu trách nhiệm hướng dẫn cho những người mới đó.

Đó là làm theo công việc mà thôi, Quyên Từ rất hài lòng, dù sao những đồng nghiệp làm cô không thoải mái kia hầu như đều đã đi hết rồi, làm cô làm việc vui vẻ hơn rất nhiều.

Đang muốn bắt đầu làm việc, điện thoại cô đột ngột vang lên, Quyên Từ cảm thấy rất kì lạ, bình thường điện thoại của cô rất yên tĩnh, rốt cuộc là ai tìm cô?

Vừa nhìn thấy tên trên màn hình điện thoại, chân mày cô cau lại, Thịnh Nhạc Dục?

Hắn gọi điện thoại cho cô làm gì?

Rõ ràng cô muốn quên người này, nhưng vừa nhìn thấy tên hắn, vốn là tâm tình cô đang rất tốt, liền rơi xuống vực sâu.

Điện thoại di động còn phát ra âm thanh chói tai, Quyên Từ chau mày nhấn phím nghe: "Chuyện gì?"

Trong loa lập tức truyền đến âm thanh lạnh lẽo của Thịnh Nhạc Dục: "Chỗ của tôi còn chút đồ vật của cô, cô mau đến lấy đi."

Nói xong, giống như còn chưa đủ, lại bổ sung một câu, để biểu hiện hắn rất chán ghét Quyên Từ: "Đặt ở chỗ này làm cho tôi cảm thấy chướng mắt!"

Trong lòng Quyên Từ đột nhiên đau xót, vết thương mới vừa khép lại, lại hung hăng vỡ ra, máu tươi đầm đìa.

Gương mặt lập tức mất hết huyết sắc, trắng bệch như tờ giấy, âm thầm hít sâu một hơi, đè xuống tất cả yếu ớt trong lòng, không chút khách khí phản kích: "Cản trở liền ném đi, vốn chính là một đồng đồ bỏ đi!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đùng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: nhân viên giao đồ ăn

Nói xong, căn bản không cho Thịnh Nhạc Dục nói chuyện, păng một cái cúp điện thoại, nhìn cũng không nhìn, cầm di động nhét vào trong túi áo.

Trong nhà Thịnh Nhạc Dục có thứ gì của cô?

Đó cũng chỉ là những vật dụng cô dễ dàng chăm sóc sức khỏe Thịnh Nhạc Dục mà thôi, thí dụ như cô mua máy xay, máy làm sữa đậu nành, còn mua quần áo mặc ở nhà cho hắn.

Quyên Từ nghĩ tới đó, liền cười khổ, trong miệng tràn đầy mùi vị khổ sở, nơi đó căn bản không có đồ vật của cô.

Thịnh Nhạc Dục kêu cô tới thu dọn đồ đạc?

Ngay cả cô có cái gì hay không có cái gì, hắn cũng không biết, cô thật hoài nghi, trong năm năm qua, chẳng lẽ tất cả tình cảm đều là ảo giác của cô?

"Quyên Từ. . . ." Đồng nghiệp kêu một tiếng, lòng Quyên Từ đang dâng lên phiền muộn, tất cả đều ép xuống, mặc kệ như thế nào, cô cũng muốn trước tiên làm tốt phần công việc của mình.

Thu thập xong tâm tình, bắt đầu một ngày làm việc.

Thịnh Nhạc Dục nắm chặt điện thoại trong tay, im lặng nhìn chằm chằm màn ảnh đã biến thành màu đen, cô lại dám ngắt điện thoại của hắn?

Thời gian dài như vậy, đây là lần đầu tiên hắn phát hiện, lá gan Quyên Từ trở nên lớn như vậy, lại dám ngắt điện thoại của hắn.

Tối ngày hôm qua, hắn nhìn thấy cô và người đàn ông khác đứng cùng nhau, vừa nói vừa cười, làm hắn rất không thoải mái, bây giờ lại bắt đầu ngắt điện thoại của hắn, Quyên Từ lúc nào thì biến thành như vậy?

Xem ra hắn phải cùng cô nói chuyện rõ ràng mới được, dù bọn họ đã chia tay, cô để những món đồ ở đây làm ảnh hưởng đến tâm mắt của hắn, cô phải đến thu dọn.

Đều là cô để, cho nên cô phải phụ trách?

Chủ nhật, sau một tuần bận rộn, đây là thời gian buông lỏng tâm tình, cho nên, chỗ làm của cô ngày hôm nay đất khách nhất.

Làm ăn được, đại biểu chính là công việc nhiều, một ngày không có thời gian nhàn rỗi, đợi đến lúc ăn cơm tối, Quyên Từ không còn sức cảm lấy đôi đũa nữa.

Tài nghệ mát xa của cô là số một số hai trong chỗ làm này, bởi vậy cô có rất nhiều khách quen, muốn cô phục vụ.

Việc làm nhiều, tất nhiên phải mệt mỏi hơn rồi.

Quyên Từ nắm lấy cánh tay chua xót của mình.

Ngày hôm nay bận rộn không chỉ có một mình cô.

"Tôi biết ngay cậu ở công ty mà." Nhiếp Nghiêu mở cửa phòng làm việc ra, thấy Chu Duệ Trạch đang ngồi ở phía sau máy tính làm việc.

Phòng làm việc có máy điều hòa nhiệt độ vừa đủ, âu phục tùy ý cởi ra ném xuống một bên, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, phía trên cởi ra hai nút áo, cổ áo để lộ ra một làn da rất tinh xảo, hết sức đẹp mắt.

"Tôi mang cơm qua cho cậu." Đảo mắt nhìn bên trong thùng rác, bên trong có một thùng mì ăn liền, còn và một vài túi bánh bích quy.

Nhiếp Nghiêu không tiếng động thở dài, hắn không có nghĩ sai, tối ngày hôm qua Chu Duệ Trạch căn bản không có về nhà.

Cậu ta ăn những thứ đồ ăn này không tốt cho sức khỏe chút nào.

Đem cơm tối đặt trên bàn, Nhiếp Nghiêu kêu Chu Duệ Trạch: "Trước tiên ăn cơm đi, những thứ này, một lát nữa hãy làm cho tôi."

Chu Duệ Trạch có một tật xấu, làm chuyện gì phải làm cho đến cùng.

Chu Duệ Trạch đem tài liệu gấp lại, giọng khàn khàn nói: "Tôi xử lý xong hết rồi."

"Cậu thật sự muốn chết sao?" Nhiếp Nghiêu nghe âm thanh Chu Duệ Trạch, lập tức hiểu rõ, người này không chỉ cả một đêm không ngủ, mà nước cũng không uống.

Vẫn ngồi nơi này xử lý chuyện của công ty sao?

Lượng công việc bao nhiêu, hắn biết rất rõ ràng, một ngày một đêm liền xử lý xong xuôi sao?

Chu Duệ Trạch quả nhiên là không muốn sống nữa rồi.

Xem thời gian, đã tan việc rồi, Chu Duệ Trạch lấy điện thoại di động ra, nhấn gọi.

Nhiếp Nghiêu nhướn mày, cậu ấy muốn làm gì? Công việc còn chưa xong sao?

"Quyên Từ, cô còn bận không?" Âm thanh Chu Duệ Trạch khàn khàn nhẹ giọng hỏi, nghe có cảm giác bi thương.

Nhiếp Nghiêu không khỏi rung mình một cái, không tiếng động ngồi vào bên cạnh.

"Không có, mới vừa ăn cơm tối. Anh làm sao vậy?" Quyên Từ nghe ra giọng nói Chu Duệ Trạch không được tốt lắm, đem hộp cơm để qua một bên, đi tới góc tối, quan tâm hỏi.

Trên mặt Chu Duệ Trạch lộ ra một nụ cười: "Hôm nay cô ở nhà sao? Tôi muốn tìm cô trò chuyện."

"Tôi đang đi làm. . . . ."

"Vậy thì thôi đi, tôi không quấy rầy cô nữa." Chu Duệ Trạch vội vàng nói, âm thanh khàn khàn khiến lòng người đau đớn.

"Mười giờ tôi tan việc, nếu anh còn chưa ngủ, chúng ta ra bên ngoài nói chuyện một chút." Quyên Từ buồn cười nói, "Lời tôi còn chưa nói hết đâu, anh đừng có cắt ngang chứ."

"Được, tôi sẽ đi tới đón cô." Chu Duệ Trạch nói xong, lại vội vàng bổ sung thêm một câu, "Có được không?"

"Được chứ, nhưng đã trễ như vậy rồi, anh đừng tới, chúng ta hẹn địa phương gặp mặt đi." Quyên Từ cho tới bây giờ chưa quen cảm giác được người ta chăm sóc, huống chi nhiều năm như vậy, cô làm việc rất nhiều nơi, cũng chưa có ai chăm sóc cô.

"Đã trễ như vậy, đương nhiên là tôi phải đón cô rồi." Âm thanh Chu Duệ Trạch khàn khàn, làm cho người ta không phản bác được, "Không phải cô không có xe sao, nói chỗ làm của cô đi, tôi sẽ tới đón cô."

"Được rồi." Quyên Từ cười cười, đem địa chỉ chỗ làm nói cho Chu Duệ Trạch, bởi vì thời gian nghỉ ngơi đã hết rồi, hai người không nói gì nữa, hẹn chút nữa gặp lại, liền cúp điện thoại.

"Cậu còn biết ăn cơm sao?" Nhiep Nghiêu nhìn Chu Duệ Trạch không chút khách khí bung lên đồ ăn hân đem tới ăn, hân tò mò hỏi.

Sao cậu ta không tiếp tục làm việc nữa?

Mệt chết đi mới tốt chứ.

"Quyên Từ kêu tôi ăn cơm." Chu Duệ Trạch nuốt xuống thức ăn trong miệng, tâm trạng cực tốt nói.

Sắc mặt Nhiep Nghiêu liền trắng xanh, thì ra lời nói của Quyên Từ chính là thánh chỉ?

Nhanh chóng ăn xong cơm tối, Chu Duệ Trạch đứng dậy liền đi tới phòng bên cạnh để nghỉ ngơi, vừa đi vừa giao phó: "Tôi đi nghỉ trước, cậu trở về đi."

Nhiep Nghiêu giận đến toàn thân phát run, đây coi là cái gì?

Mượn cớ xoay giết lừa?

Phi phi phi. . . . . Hân mới không phải con lừa đấy.

"Cậu đừng có quên nơi làm việc của Quyên Từ, đến lúc đó không tìm được, cậu đừng có khóc." Nhiep Nghiêu cố ý kích thích Chu Duệ Trạch, ai bảo cậu ta không tìm không phải chứ.

Ngày hôm nay là ngày nghỉ của hân, hân cố ý chạy tới đưa cơm, cuối cùng coi hân như là nhân viên đưa đồ ăn sao?

Chu Duệ Trạch toàn thân không chuyển, ngón trỏ chỉ vào đầu của mình, cười nói: "Những gì Quyên Từ nói đều ở đây, làm sao có thể quên."

Bịch một cái, cửa phòng đóng lại, Nhiep Nghiêu đứng ở trong phòng làm việc không một bóng người, cái này cũng được coi là bạn bè sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hur Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Làm bạn

Mười giờ tối, Hà Quyên thay xong quần áo rồi ra ngoài, buộc áo lông vừa ra cửa hội quán liền thấy Chu Duệ Trạch đứng trước mặt cô.

Dưới đèn đường, sắc mặt tái nhợt, còn lộ ra nụ cười ôn nhu đối với cô.

Trong đêm đông như vậy, thoạt nhìn hết sức đáng thương, giống như nai con lạc đường, mê mang sợ hãi.

Hà Quyên trong lòng căng thẳng, vội vàng đi nhanh hai bước: "Chờ không lâu chứ?"

"Không, tôi vừa tới." Chu Duệ Trạch cười, tia hồng tơ máu trong mắt không thể che dấu, Hà Quyên trong lòng đau xót, đưa tay, chủ động kéo tay Chu Duệ Trạch, "Đi thôi, muốn đi đâu?"

Cô có thể hiểu được vì sao Chu Duệ Trạch lại trở nên như vậy, đêm qua nhìn thấy Nhiep Nghiêu, mới làm Chu Duệ Trạch đau lòng.

Lúc trước khi Thịnh Nhạc Dục đối với cô như thế, cô cũng đau như vậy.

Chẳng qua, cô kiên cường hơn so với Chu Duệ Trạch một chút, dù sao cái tên Nhiếp Nghiêu chết tiệt kia đưa Chu Duệ Trạch đến con đường kia cuối cùng còn bỏ mặc anh, đã kích như vậy so với cô phải mạnh mẽ nhiều lắm.

Cho nên, nhìn thấy bộ dạng này của Chu Duệ Trạch, Hà Quyên hoàn toàn hiểu một trăm phần trăm, chủ động kéo tay Chu Duệ Trạch, an ủi anh.

Chỉ là muốn không tiếng động nói cho anh biết, anh còn có bạn bè, không phải bị toàn bộ thế giới vứt bỏ.

Chắc chắn chuyện với Nhiếp Nghiêu, Chu Duệ Trạch cũng không thể nói với cha mẹ, càng không thể nào nói với bạn bè trước kia, hiện tại bên cạnh anh chỉ có cô, cô không an ủi anh, còn có ai an ủi anh đây?

Đương nhiên, nếu là bạn nam giới khác, cô sẽ không tùy tiện đi qua nắm tay như vậy.

Bởi vì Chu Duệ Trạch là loại người sợ bị xã hội cô lập, nếu cô lại cố ý tránh né, ngược lại sẽ khiến cảm xúc anh đã sa sút lại càng suy giảm.

Cho nên, Hà Quyên không hề nghĩ ngợi liền kéo tay Chu Duệ Trạch.

“Đi ăn khuya thôi.” Chu Duệ Trạch khẽ động khước môi miễn cưỡng cười, che dấu sự vui vẻ trong lòng, tỏ ra không có chú ý tới tay hai người nắm chặt nhau, đi tới bên cạnh xe, mở cửa bên ghế phụ, đợi Hà Quyên ngồi vào, anh mới lên xe, nhanh chóng rời hội quán.

Hà Quyên vụng trộm đánh giá Chu Duệ Trạch, nhìn sắc mặt anh cực kém, vừa nhìn chính là bộ dáng một đêm không ngủ.

Ngày hôm qua gặp Nhiếp Nghiêu, thật sự là cho anh đã kích rất lớn.

Trong lòng hơi đau, người bỏ ra tình cảm, luôn bị thương sâu sắc nhất.

Cô cũng không hiểu, người như Nhiếp Nghiêu và Thịnh Nhạc Dục, rốt cuộc là tâm địa như thế nào?

Có thể vô tình tàn nhẫn chà đạp tình cảm của người khác như vậy.

Cho dù không thích, không yêu, hoàn toàn có thể tâm bình khí hòa nói rõ ràng, cô hoặc là Chu Duệ Trạch, bọn họ giống như là người dây dưa không rõ ư?

Tại sao phải dùng phương thức vô cùng tàn nhẫn, vô tình xé nát lòng của bọn họ?

Nhìn người khách giầy dựa trong khố sở như vậy, bọn họ rất thoải mái ư?

Đợi cho xe dừng lại, giọng Chu Duệ Trạch hơi khàn khàn gọi trở về lực chú ý của Hà Quyên: “Cô có khỏe không?”

Ngẩng đầu, vừa hay nhìn thấy trong kính chiếu hậu, sắc mặt cô tái nhợt, cố gắng giương lên khước môi, nụ cười như cũ cứng nhắc khó coi. Nhưng Hà Quyên vẫn như cũ cố gắng mỉm cười, nếu không cười, cô sợ mình sẽ khóc.

“Không sao, chúng ta đi ăn cơm thôi.”

Nói xong, tự mình mở cửa ra xuống xe.

Chu Duệ Trạch ngồi ở trong xe, mắt tối sầm lại, sau đó nhanh chóng xuống xe, đến khi đứng trước mặt Hà Quyên, vẻ u ám vừa rồi trong mắt đã biến mất, trở thành một chàng trai trẻ gặp phải chuyện không vừa ý nhưng vẫn gượng cười không từ bỏ.

Đây là nhà hàng món ăn Quảng Đông mở cửa hai mươi tư giờ, bên trong bố trí cây cầu nhỏ nước chảy, ăn khuya có các món điểm tâm Quảng Đông, gọi mấy món, thêm một bầu trà Phở Nhi, hai người im lặng chờ thức ăn mang lên.

Buổi tối không có nhiều người, các loại điểm tâm rất nhanh được mang lên.

Hai người nói chuyện trên trời dưới đất, tin đồn thú vị trong xã hội thậm chí cả tin Bát Quái giải trí cũng tán gẫu một lần, thế nhưng, ai cũng không đề cập đến Thịnh Nhạc Dục và Nhiếp Nghiêu.

Khi tổn thương đã tạo thành, lại đào móc ra sẽ chỉ khiến miệng vết thương vĩnh viễn cũng không có cách nào khép lại, đều là người bị tổn thương, cần nhất một người im lặng làm bạn.

Hà Quyên và Chu Duệ Trạch ở trong quán nói chuyện thật vui, thưởng thức món ăn ngon Quảng Đông, thương tổn trong lòng dần dần lãng quên.

Mà một bên kia, Thịnh Nhạc Dục vốn có được người đẹp cuộc sống vô cùng vui sướng, sắc mặt lại khó coi nhìn chung quanh đám người kỳ quái.

Một đám người cuồng loạn khoa trương uốn éo thân thể, cười đùa thét lên hòa vào cùng âm nhạc, tạo thành âm thanh chói tai, từng tiếng như sóng biển đánh sau vào thần kinh của hắn, khiến cho dạ dày hắn đang không thoải mái lại càng thêm khó chịu.

“Nhạc Dục, làm sai mà không đến chơi?” Cánh tay trắng nõn của Tả Phi Bạch lập tức quần lấy cổ Thịnh Nhạc Dục, cả người giống như rần quần lên

trên người của hắn.

“Đi về.” Thịnh Nhạc Dục nhường mảy, trực tiếp đứng dậy, môi trường quán bar ảm ỉ khiến cho hắn đau đầu.

“Nhạc Dục, chúng ta mới đến, sao lại trở về?” Tả Phi Bạch bắt mẫn vặn vẹo vòng eo, muốn Thịnh Nhạc Dục ở lại, cô ta còn chưa có chơi đùa, trở về quá mức nhàm chán.

Thịnh Nhạc Dục quay đầu lại lạnh lẽo nhìn Tả Phi Bạch một cái: “Nếu cô muốn chơi thì ở lại một mình.”

Vừa thấy Thịnh Nhạc Dục như vậy, Tả Phi Bạch cũng không dám nhiều lời vô ích nữa, vội vàng đi theo.

Khoác cánh tay Thịnh Nhạc Dục, mặt cười: “Chúng ta về nhà.”

Trong lòng Thịnh Nhạc Dục hừ lạnh một tiếng, coi như người phụ nữ này thức thời.

Lái xe trở về, Thịnh Nhạc Dục vừa vào trong nhà, mệt mỏi trực tiếp ngã xuống ghế sofa, dạ dày đau đến khó chịu.

Trước kia hắn còn có bệnh đau dạ dày, nhưng mà đã lâu rồi không tái phát, đột nhiên đau, khiến cho hắn thật là có chút không chịu được.

“Thế nào?” Tả Phi Bạch cũng chú ý đến sắc mặt Thịnh Nhạc Dục không tốt lắm, quan tâm nhích lại gần, trượt vào trong ngực của hắn, vươn ra cái lưỡi đỏ tươi treu chọc Thịnh Nhạc Dục môi mím chặt, hai mắt quỳnh rũ mê hoặc hắn.

Nếu là quá khứ, Thịnh Nhạc Dục chắc chắn sẽ ôm sát cô ta vào trong ngực, thật tốt vận động một phen, thế nhưng lần này, Thịnh Nhạc Dục lại đẩy cô ta ra.

Tả Phi Bạch trực tiếp ngã ngồi trên sàn nhà sắc mặt biến đổi, không đợi cô ta phục hồi lại tinh thần, chỉ nghe thấy Thịnh Nhạc Dục đinh đạc ra lệnh: “Tôi muốn ăn cháo.”

“Ăn cháo?” Tả Phi Bạch đề xuống khó chịu trong lòng, cố gắng nặn ra khuôn mặt tươi cười: “Đã muộn thế này, sợ là khách sạn không có bán.”

Dạ dày Thịnh Nhạc Dục đau đến khó chịu, cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới, ăn bát cháo sẽ khó khăn như vậy, chán ghét nhìn chằm chằm Tả Phi Bạch: “Cô không đi nấu?”

Cho dù Tả Phi Bạch có thể giả bộ, lần này Thịnh Nhạc Dục khiến cho mặt nạ hoàn mỹ của cô ta cũng xuất hiện vết rách.

Cô ta là người mẫu, mỗi một chỗ trên người phải hoàn hảo, làm sao có thể vào phòng bếp toàn khói dầu, đây chính là nơi tai họa tổn thương làn da nghiêm trọng.

Bộ dáng Tả Phi Bạch tựa như thấy quỷ, khiến cho Thịnh Nhạc Dục cảm thấy chán ghét, phiền chán xua tay: “Cút.”

Sắc mặt Tả Phi Bạch trắng bệch, cô ta cần cầu cạnh hắn, nhưng mà, còn chưa tới nông nỗi mặc cho hắn quát lớn, đứng dậy dậm giày cao gót cao ba tấc, lắc lắc eo thon nhỏ bước nhanh rời đi.

Rầm một tiếng đóng cửa, nói cho Thịnh Nhạc Dục, cô ta có bao nhiêu khó chịu, cô ta đang tức giận.

Vốn là dạ dày đau đến khó chịu Thịnh Nhạc Dục bị tiếng đóng cửa làm cho phiền não, một tay kim dĩa dạ dày đau đớn, từ từ đi đến phòng bếp, muốn tìm cái gì có thể ăn.

Trước kia, bất kể hắn trở về rất trễ, trong phòng bếp cũng sẽ có chuẩn bị sẵn thức ăn.

Còn có canh để trong hộp giữ ấm, uống canh, dạ dày hắn sẽ thoải mái một chút.

Ôm ý nghĩ như vậy, Thịnh Nhạc Dục bước nhỏ đi đến phòng bếp, tách một tiếng bật công tắc điện, ánh sáng lạnh lẽo phản xạ trên gạch men sứ sạch sẽ, mà phòng bếp trống không ảm đạm vắng ngắt.

Thức ăn quen thuộc, bình canh giữ ấm tất cả đều không thấy, kệ bếp sạch sẽ trống rỗng, lạnh lẽo sáng bóng giống như không tiếng động cười nhạo hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đương Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tình yêu của cô

Thịnh Nhạc Dục nhủ mày, dường như rất không thích ứng với phòng bếp trống rỗng, thức ăn và canh nóng nên xuất hiện tất cả lại không thấy.

Kệ bếp trống không khiến cho dạ dày hần không chỉ khó chịu mà trong lòng cũng bắt đầu không thoải mái.

Mở tủ lạnh ra, bên trong lại có hai hộp sữa, lấy ra một hộp vừa muốn uống, theo bản năng nhìn lướt qua hạn sử dụng, vậy mà đã quá hạn.

Nhìn sữa tươi trong tay lại là loại hạn sử dụng ngắn, chán mày không thoải mái nhíu chặt, lâu bầu một câu: “Mua thứ gì cũng mua loại hạn sử dụng ngắn như vậy.”

Không nhìn được ném vào thùng rác, trong tủ lạnh cũng không thấy có cái gì có thể ăn được.

Trong tủ cũng có không ít gạo, nhưng mà, Thịnh Nhạc Dục trừ biết nấu mì ăn liền, những thứ đồ khác đều không am hiểu.

Quên đi, uống cốc nước thôi.

Đi tới xách lên phích nước nóng, bên trong lại đầy nước, rót ra, thế nhưng toàn bộ đã nguội lạnh.

Lúc này Thịnh Nhạc Dục mới nhớ tới, gần đây hần về nhà rất ít, nước ấm bên trong vẫn là lần trước Hà Quyên chuẩn bị cho.

Không kiên nhẫn dùng ấm điện đun một chút, cắm nguồn điện, tựa vào khung cửa phòng bếp, nhìn chằm chằm ấm điện từ từ tăng nhiệt độ.

Càng muốn uống nước càng thấy nước lâu sôi, Thịnh Nhạc Dục phiền não xiết chặt chân mày, trong lòng giận dữ cái gì cũng không lấy đi ra phòng bếp.

Đều là do người phụ nữ kia, nếu không phải tại cô, hiện tại hần việc gì mà phải chột vật như vậy?

Trong phòng bếp đồ gì cũng không thiếu, gạo và dầu muối tương mắm đầy đủ mọi thứ, vấn đề là, hần sẽ không nấu cơm, cần những thứ đồ này có ích lợi gì?

Đều do người phụ nữ Hà Quyên đó nói mì ăn liền là đồ ăn không tốt cho sức khỏe, nên cũng không mua về nhà, nếu không, hần vì sao phải khó chịu như vậy, ngay cả cơm cũng không có mà ăn?

Nước sôi, rót ra cốc, Thịnh Nhạc Dục nhìn nước nóng vô vị tẻ nhạt đột nhiên mất đi ham muốn uống, cứ như vậy ôm dạ dày bản thân lại đi trở về phòng ngủ, ngã lệch ở trên giường, tùy tiện kéo chăn, không muốn nhúc nhích.

Cốc nước ấm vừa rồi chờ thật lâu, từ từ tản đi hơi nóng, dần dần nguội lạnh.

Dưới ánh sáng đèn chân không lạnh lẽo, mất đi tất cả nhiệt độ.

“Về nhà thôi, sắp mười hai giờ rồi.” Hà Quyên nhìn thời gian trên điện thoại di động, nói với Chu Duệ Trạch, “Cho dù ngày mai là chủ nhật, không phải đi làm, thức đêm không tốt cho thân thể.”

Chu Duệ Trạch cười gật đầu, mặt sa sầm lại đối với Hà Quyên đang bắt đầu kéo tút: “Lần này là tôi mời cô, không được tranh với tôi.”

Đã nói như vậy rồi, Hà Quyên cũng không tiếp tục trả tiền: “Được, lần sau ra ngoài tính cho tôi.”

Chu Duệ Trạch cười vui vẻ, không phải bởi vì Hà Quyên đồng ý mời anh, mà mấu chốt là ở hai chữ “Lần sau”.

Lên xe, Chu Duệ Trạch đưa Hà Quyên đến dưới nhà, nhìn cô lên tầng, đến khi đèn phòng ngủ của cô sáng lên, anh mới yên tâm lái xe rời đi.

Dọc theo đường đi tâm tình cực kì tốt.

Đang suy nghĩ, đột nhiên điện thoại vang lên, đeo tai nghe kết nối: “Chuyện gì?”

“Có một vấn đề nhỏ.” Nhiep Nghiêu tùy ý nói xong, nói một chút chuyện của công ty với Chu Duệ Trạch.

Chu Duệ Trạch không hề nghĩ ngợi, nói kết quả cho Nhiep Nghiêu, sau khi nói xong, nhếch môi hỏi: “Nhiep Nghiêu, đến việc nhỏ thế này cũng cần hỏi tôi à?”

“Chủ yếu là xem một chút, người một ngày một đêm điên cuồng làm việc, bất tỉnh ven đường sau khi gặp được người đẹp còn mặt mày rạng rỡ?” Trong miệng Nhiep Nghiêu không bỏ qua người, nhưng hành động quan tâm không lừa được người khác.

Hần rõ ràng nhất bề ngoài Chu Duệ Trạch bình tĩnh nhưng nội tâm che giấu điên cuồng, việc Chu Duệ Trạch làm nhiều năm trước lưu lại cho hần ấn tượng quá sâu, cho tới bây giờ nhớ tới, trong lòng hần còn run sợ, sợ Chu Duệ Trạch lại đi theo vết xe đổ.

“Mặt mày rạng rỡ là không thể nào, tiêu tụy nhếch nhác thì nhất định là có.” Chu Duệ Trạch hiểu rõ thể chất của mình, sau khi thức đêm làm việc nhiều như vậy, chỉ có thể dùng từ tâm lực tiêu tụy để hình dung.

Vừa nghe Chu Duệ Trạch nói như vậy, Nhiep Nghiêu biết thân thể anh đã không còn vấn đề, tâm treo lơ lửng thả xuống, thả lỏng, không nhìn được nhạo

báng: “Nhếch nhách như vậy vẫn còn xuất hiện trước mặt cô ấy, sẽ làm hình tượng của cậu giảm đi nhiều.”

Chu Duệ Trạch nở nụ cười, không chút cảm giá mình liên tục điên cuồng làm việc một ngày một đêm: “Chính là muốn nhếch nhách mới có thể khiến cho Quyên Từ biết tôi bị đã kích vì cậu thay lòng đổi dạ.”

“TMD.” Nhiep Nghiêu không nhịn được nói tục, xem như hấn hoàn toàn làm một người xấu.

Có điều, hiếm thấy Chu Duệ Trạch động tâm, có một trạng thái bình thường, làm kẻ xấu cũng không sao.

Trong lòng là không xem ra gì, nhưng mà ngoài miệng Nhiep Nghiêu cũng không buông tha anh dễ dàng như vậy: “Có chuyện gì, về sau chúng ta cùng tính một lượt.”

“Được.” Chu Duệ Trạch hào phóng đồng ý, có thể theo đuổi được Hà Quyên, anh không quan tâm bất kỳ giá nào.

Bởi vì, ban đầu tại thời gian đó, chính Hà Quyên làm tất cả, mới khiến cho anh thực sự sống lại.

Người phụ nữ như vậy, sao anh có thể buông tay?

Trong phòng ngủ Hà Quyên nhẹ nhàng dọn dẹp, chỉ sợ đánh thức Phan Kỳ đang ngủ say.

“Muộn như vậy mới trở về? Công ty có việc?” Phan Kỳ mặc áo ngủ bằng bông, đứng ở cửa, đột nhiên lên tiếng dọa Hà Quyên giật mình.

“Đã trễ thế này, cậu còn chưa ngủ?” Hà Quyên quay đầu lại thấy Phan Kỳ, bất đắc dĩ hỏi.

“Ngày mai là chủ nhật, không cần đi làm” Phan Kỳ nhìn Hà Quyên, không thấy trên mặt cô mấy may bộ dạng không vui nào.

Thấy Phan Kỳ đang quan sát cô, Hà Quyên cười đi tới: “Yên tâm đi, miñh không sao. Chuyện đã qua rồi, mình sẽ không chết được.”

Biết Phan Kỳ lo lắng cho cô, sợ vì Thịnh Nhạc Dục, cô sẽ suy nghĩ lung tung.

Phan Kỳ dờ khóc dờ cười lắc đầu: “Quyên Từ, cậu yêu chính là phô trương như vậy.”

“Không phải phô trương, là đối mặt thực tế.” Hà Quyên cười cười, nụ cười phức tạp không cách nào hoàn toàn biểu đạt ra tâm tình rối loạn của cô lúc này, “Của mình thì sẽ là của mình, không phải của mình, mình tuyệt đối không cường cầu. Sống chết cường cầu không phải tính cách của mình, huống chi, không có lý do gì vì một người như vậy mà tổn thương chính mình.”

Nói không đau lòng là giả, nhưng mà, để cho cô giống như nữ chính trên TV một khúc hai nháo ba thất cổ, thật sự là cô không làm được.

Cô còn phải kiếm tiền, còn muốn nhanh một chút mua căn nhà nhỏ, đón đi nhỏ lên ở.

Cô như vậy sẽ bị người ta nói máu lạnh chứ, hoặc là nói cô không có tình cảm.

Nhưng mà, năm năm trả giá, không phải cắt đứt là có thể cắt đứt, thế nhưng, mọi việc đều có một ranh giới cuối cùng.

Thịnh Nhạc Dục cố tình chạm đến ranh giới cuối cùng của cô, loại chuyện phản bội như vậy, cô tuyệt đối không thể tha thứ.

Đây chính là tình yêu của Hà Quyên.

Yêu, yêu thương sâu sắc, yêu có tự tôn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đùng Hư Quá* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tài xế miễn phí

"Đúng là, ai mà chẳng gặp phải mấy tên cặn bã trước khi gặp được tình yêu chân chính của mình?" Phan Kỳ nặng nề vỗ vai Hà Quyên, "Đợi đến khi cậu gặp được người đàn ông tốt, dám chị em nhất định sẽ ghen tỵ với cậu."

"Để sau hãy nói, gần đây tớ không có tâm trạng." Hà Quyên hiểu ý của Phan Kỳ, cô cũng nói ra mà không dấu giếm cảm nhận của bản thân, "Trước cứ từ từ."

Cô còn chưa có lợi hại đến mức vừa mới chia tay người yêu liền tiếp nhận tình cảm của người khác.

Nhanh như vậy, cô không làm được.

"Khó khăn lắm mới được thoải mái một chút, tớ muốn hưởng thụ thật tốt."

"Cũng được, đừng quên lúc không đi làm, chúng ta sẽ đi dạo phố đấy." Đương nhiên Phan Kỳ sẽ không miễn cưỡng Hà Quyên, vết thương đó chỉ có thể từ từ trị liệu theo thời gian.

"Được rồi, Phan Kỳ đại tiểu thư của tôi, nhanh đi ngủ đi. Cậu thức đêm mà làm hư da thì tớ không bồi thường nổi." Hà Quyên cười ha hả, đẩy Phan Kỳ tới trước cửa phòng ngủ của cô ấy, nháy mắt ranh mãnh, "Còn nữa, ngày mai tớ còn muốn đi làm đấy."

Phan Kỳ đẩy cửa phòng ngủ của mình, lúc này, Hà Quyên mới xoay người trở về phòng ngủ của cô, bên cạnh có người chị em tốt như vậy, đó là may mắn của cô.

Hơn nữa, cô cũng không nghĩ sẽ vì một đoạn tình yêu mà trở nên sa sút.

Tự mình nghĩ thông suốt, cả đêm Hà Quyên ngủ rất ngon giấc.

Sáng sớm hôm sau, ăn đồ ăn sáng Phan Kỳ mua, đến hơn chín giờ mới đi đến tiệm spa.

Chỗ làm của cô cũng có chỗ tốt, thời gian làm việc trái với những người sáng chín giờ đi làm, chiều năm giờ mới về, buổi sáng không cần đi làm quá sớm, cô có thể ngủ nướng.

Đi vào tiệm, giống như mọi ngày cô thay đồng phục liền bắt đầu làm việc, bận rộn cho đến trưa, buổi trưa com nước xong, buổi chiều sau khi tiếp đãi xong một vị khách hàng, vừa ra khỏi phòng liền phát hiện không khí xung quanh khác thường.

Nhìn xung quanh một chút, sắc mặt đồng nghiệp đều căng thẳng.

"Có chuyện gì vậy?" Hà Quyên đi đến hỏi đồng nghiệp mới tới.

"Vừa rồi có khách hàng khiếu nại làm kinh động đến giám đốc." Đồng nghiệp nhỏ giọng nói, hiển nhiên còn chưa hết kinh sợ.

Hà Quyên cũng sợ hết hồn, có thể kinh động đến giám đốc, nhất định là người có lai lịch không nhỏ.

Mặc dù tiệm của bọn họ không phải là spa cao cấp nhất thành phố nhưng cũng có tiếng tăm không nhỏ, bình thường cũng có một ít người có tiền có quyền đến đây tiêu tiền, thư giãn.

Dĩ nhiên ở spa trả lương không thấp, nhưng làm việc nhất định phải cẩn thận, khách hàng ở đây không phải chỉ nói một câu xin lỗi là có thể xong chuyện.

Sợ ý một chút sẽ bị đuổi việc ngay.

Giống như cô lần trước, cũng may là khách hàng đó rộng lượng, nếu không cô đã sớm bị đuổi việc.

Không biết lần này là ai xui xẻo như vậy?

Đang suy nghĩ, thấy giám đốc cúi đầu, khom lưng, mặt nghiêm túc đưa hai bộ âu phục giày da cho người rời đi, bộ dạng ân cần, làm trong lòng Hà Quyên hơi hồi hộp một chút, xem ra giám đốc cũng chọc không nổi người này.

Sau khi hai vị kia rời đi, thái độ của giám đốc xoay chuyển 180°, quay đầu về phía hai người nãy. "Bây giờ lập tức biến mất trước mắt tôi, đừng bao giờ để tôi gặp lại hai người."

Hai người phía sau bị giám đốc mắng, sắc mặt cũng thay đổi, cẩn thận nghe thì chỉ là đuổi bọn họ đi, hai người bọn họ chạy đi dọn đồ không ngừng.

Hà Quyên nhìn hai người kia, loáng thoáng có chút ấn tượng, lúc đầu chuyện xảy ra với cô, bọn họ đứng ở một bên nói mát.

Xem ra bọn họ gặp phiền toái cũng không nhỏ.

Không có hứng thú muốn biết nguyên nhân, hậu quả, Hà Quyên thờ ơ, tiếp tục tiếp đãi khách hàng kế tiếp.

Đối với những người thích chê cười người khác, cô không có tốt bụng đến mức mà đồng tình với họ.

Xem ra, ông trời đối với mọi người đều rất công bằng.

Cô vừa chia tay với Thịnh Nhạc Dục, cuộc sống không thuận lợi, nhưng lập tức cô đã được bù đắp về mặt công việc.

Tất cả những người cô nhìn không vừa mắt đều đã rời đi, đây cũng là một chuyện vui.

Thật ra thì, bọn họ có không rời đi thì cô vẫn sẽ làm việc ở đây, bởi vì cô cần công việc có tiền lương không ít ở đây. Làm việc ở đây nhiều năm như vậy, cô cũng không muốn vì tâm trạng không tốt mà kích động.

Chỉ cần, gặp phải đồng nghiệp không thích, tâm lực tránh là được.

Nhưng không ngờ, tất cả bọn họ đều rời đi, đây đúng là niềm vui bất ngờ.

Giữ vững tinh thần tốt đẹp đến khi hết giờ, giặt giũ cánh tay ê ẩm, Hà Quyên ra khỏi tiệm về nhà.

Lúc này đã không còn xe buýt mà bình thường cô đi về.

Vừa mới đi đến ven đường, một chiếc xe hơi từ từ dừng lại bên cạnh Hà Quyên, cửa sổ xe kéo xuống, người bên trong nhìn cô cười rục rờ, "Quyên Từ!"

Hà Quyên nhìn Chu Duệ Trạch cười: "Sao anh lại ở chỗ này?"

"Anh đi ngang qua...." Chu Duệ Trạch nói xong, có chút chột dạ, cụp mắt xuống, sau đó cố lấy dũng khí ngẩng đầu nhìn Hà Quyên, "Anh cố ý tới đón em."

Hà Quyên sững sờ, nhìn Chu Duệ Trạch vốn cẩn thận tránh né, ánh mắt lại vẫn luôn nhìn cô, muốn biết suy nghĩ của cô, Hà Quyên nhìn thấy thiếu chút nữa không nhìn được cười, mở cửa xe ra ngồi vào trong xe, cúi đầu thắt dây an toàn.

"Anh không biết em tan việc lúc mấy giờ, chẳng may em đã về từ sớm, thì không phải anh đã uống công đạo rồi à." Hà Quyên buồn cười nói.

"Anh đã đợi từ lúc năm giờ, sẽ không bỏ cuộc...."

Lời nói của Chu Duệ Trạch làm động tác thắt dây an toàn của Hà Quyên dừng lại, ngay sau đó cô cài nốt dây nịt an toàn, cẩn thận lắng nghe giọng nói có chút thấp thỏm của Chu Duệ Trạch, "Trừ khi hôm nay em không đi làm, nếu không anh nhất định sẽ đợi được."

Thật sự Chu Duệ Trạch không nói láo, ngay cả khi anh biết Hà Quyên tan làm lúc mấy giờ, nhưng anh vẫn tới từ lúc năm giờ.

Ở nhà dùng máy vi tính, cả ngày bận bịu công việc, cũng không ngồi được nữa, trong lòng có một giọng nói thúc giục anh đi đến bên ngoài câu lạc bộ.

Anh yêu Hà Quyên rất nhiều năm rồi, bởi vì bên cạnh cô luôn có Thạch Nhạc Dục, cho nên anh không nghĩ muốn phá hư tình cảm của Hà Quyên.

Thật ra với năng lực của anh, tuy tiện dùng chút thủ đoạn nhỏ cũng có thể làm bọn họ chia tay.

Nhưng anh không làm vậy.

Hiện tại Thạch Nhạc Dục và Hà Quyên đã chia tay, anh làm sao có thể không chế được bản thân?

Anh thật muốn trói Hà Quyên ở bên cạnh.

Nhưng không thể, anh hiểu rất rõ Hà Quyên, chỉ có thể đi từ từ từng bước một.

"Anh có thể gọi điện thoại cho em" Hà Quyên nói xong, nhìn thấy trên mặt Chu Duệ Trạch hiện lên oán sắc, anh ngưng ngưng thì thầm, "Anh không muốn làm chậm trễ công việc của em"

"Hơn nữa, đã trễ thế này, em về nhà một mình không an toàn." Chu Duệ Trạch nói xong, đột nhiên ý thức được bản thân nói như vậy không hay lắm, vội vàng giải thích, "Ý của anh là, chúng ta là bạn bè, đúng lúc anh cũng không có chuyện gì làm nên đưa em về. Thực sự anh không có ý gì khác."

Bộ dạng Chu Duệ Trạch tay chân luống cuống chọc Hà Quyên nở nụ cười nhẹ, nghe được cô cười, Chu Duệ Trạch lo lắng nhìn cô, không biết cô cười là có ý gì.

"Em hiểu, Duệ Trạch là bạn của em, cho nên đưa em về nhà, cảm ơn anh nhé, Duệ Trạch." Hà Quyên cười, đôi mắt chân thành nhìn Chu Duệ Trạch, bên trong chỉ có sự thẳng thắn và biết ơn.

Hà Quyên hiểu, Chu Duệ Trạch là gay cho nên bên cạnh anh không có bạn, hiện tại Nhiếp Nghiêu lại đối xử với anh như vậy, cô và anh vô tình gặp nhau, đương nhiên anh sẽ xem cô là bạn.

Có một người bạn đơn thuần như thế, Hà Quyên Không cảm thấy có gì không tốt.

Huống chi, anh bị tổn thương như vậy, cô không thể để anh bị tổn thương lần nữa trên phương diện kết giao bạn bè. Hơn nữa, cô cũng rất thích Chu Duệ Trạch ôn hòa và đơn thuần.

Anh gần đây không có việc gì làm, sau này nếu em tan làm muộn như vậy, anh có thể đến đón em không?" Chu Duệ Trạch cẩn thận nói, ánh mắt có chút sáng lên sợ Hà Quyên cự tuyệt.

"Được, vậy phải làm phiền anh rồi." Hà Quyên cười một tiếng, sau khi cô đồng ý, nhìn toàn thân Chu Duệ Trạch liền buông lỏng, trong lòng cảm thấy buồn bã.

Người tốt như vậy, làm sao Nhiếp Nghiêu có thể nhẫn tâm làm tổn thương anh?

Trong lòng Hà Quyên nghĩ gì Chu Duệ Trạch không biết, anh chỉ biết trái tim vẫn luôn thấp thỏm giờ đây có thể buông lỏng, vui vẻ đạp chân ga, "Về nhà sao?"

Bộ dạng tính trẻ con, chọc Hà Quyên nở nụ cười nhẹ, hoàn toàn không chú ý tới, nghe tiếng cô cười bên môi Chu Duệ Trạch cũng nở một nụ cười cung chiều nhẹ nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Không phải tính cách của cô

Dọc theo đường đi, hai người tán gẫu với nhau, Chu Duệ Trạch không có bất kỳ hành động nào khác, giống như chỉ xem Hà Quyên là bạn bè, đưa cô về đến dưới lầu an toàn, nhìn cô lên lầu, anh mới lái xe rời đi.

"Tớ nói này, Quyên Từ, người đàn ông kia có ý với cậu đúng không?" Phan Kỳ vẫn chưa ngủ, nằm ở bên cửa sổ nhìn Chu Duệ Trạch lái xe rời đi, liền bắt đầu bức cung Hà Quyên.

"Đùa gì thế?" Hà Quyên cười vỗ Phan Kỳ "Anh ấy mới vừa thất tình, chúng tớ chỉ đang an ủi lẫn nhau một chút nên mới ở chung một chỗ. Hơn nữa, cậu muốn tớ bề một người đang bị cong lập tức thành thẳng sao?"

"Sao lại đùa? Hai người hoàn toàn có thể tiến tới mà." Phan Kỳ không cảm thấy có vấn đề gì, "Nhìn anh ta dịu dàng săn sóc, còn biết đón cậu tan việc về nhà."

Trước kia, cô chưa từng thấy Thịnh Nhạc Dục làm như vậy, toàn là Hà Quyên chăm sóc cho vị đại gia Thịnh Nhạc Dục kia.

"Anh ta cũng không phải đơn thuần là gay. Không phải có câu nói, em yêu anh, chỉ là ngẫu nhiên người kia là đồng tính mà thôi." Phan Kỳ nói xong, mắt bắt đầu toả sáng, càng nói, càng cảm thấy có thể.

Không có lý do gì mà người tốt như Hà Quyên lại không gặp được bạn trai tốt.

"Phải, anh ấy rất tốt, chỗ nào cũng tốt, cũng có khả năng biến thẳng, nhưng chúng tớ tuyệt đối không có khả năng." Hà Quyên nói xong cười ha hả, "Anh ấy cần một người con gái tốt hoặc một người đàn ông tốt, khoảng phải người như tớ."

"Cậu thì làm sao?" Phan Kỳ không thể chịu được Hà Quyên như vậy, nổi giận dùng giọng nói, "Quyên Từ nhà ta kém người khác chỗ nào?"

"Tớ à, không biết trang điểm, dáng người cũng không đẹp, cũng không biết làm nũng..."

"Được rồi, hiện tại được gọi là trang điểm sao? Còn hơn cả dịch dung rồi. Cũng không nhìn một chút, có mấy người có thể so sánh được với Quyên Từ nhà ta? Dáng người sao có thể không đẹp? Cực kỳ chuẩn. Làm nũng cái gì? Một cô gái cố gắng tự lập như vậy biết tìm đâu ra?" Phan Kỳ không nghe được những lời này, lớn tiếng phản bác.

Nói xong, còn sợ Hà Quyên không tin, tiến lên nhéo mặt cô, "Nhìn làn da mịn màng này, mấy ai có thể so sánh được?"

Không phải Phan Kỳ thổi phồng lên, cho dù, Hà Quyên có không hoá trang cũng vẫn là một cô gái thanh tú.

"Đứng, đứng, tớ rất đẹp." Hà Quyên cười đẩy tay Phan Kỳ ra, ấn bả vai cô, xoay người cô lại, đẩy về phía cửa phòng ngủ, "Phan đại tiểu thư của tôi, cũng hơn mười giờ rồi, cậu còn không đi ngủ sao? Ngày mai cậu còn phải đi làm đó."

"Ừ, Quyên Từ, cố gắng lên, đàn ông tốt không thể bỏ lỡ." Phan Kỳ bị Hà Quyên đẩy về phía trước vẫn không quên tiếp tục sự nghiệp thuyết phục.

"Đứng đứng, tớ nhất định sẽ cố gắng quyến rũ anh ấy, được rồi?" Hà Quyên giống như đang dỗ đứa bé, đẩy Phan Kỳ vào phòng của cô ấy, vừa đóng cửa, nụ cười trên mặt xù xì xuống.

Từ từ đi trở về gian phòng của cô, đóng cửa phòng, sau bò lên giường.

Cô ở chung với Thịnh Nhạc Dục nhiều năm như vậy, nhìn hán tử không một xu dính túi đến bây giờ đã bộc lộ tài năng, từ lúc mới bắt đầu tình yêu cuồng

nhật càng về sau càng lạnh nhạt dần, cô đã dần dần thấy rõ ràng rồi.

Thịnh Nhạc Dục không thích người con gái như cô.

Đêm hôm đó, cô nhìn thấy người phụ nữ xinh đẹp như vậy, bộ dạng yếu ớt gầy tong teo, thật là vừa thấy đã thương.

Đó mới là loài hoa quý giá cần người ta tỉ mỉ che chở, mà cô chỉ là một cây cỏ dại ven đường có thể thấy ở dưới bất kỳ gốc cây nào.

Là con gái, cô quá mạnh mẽ, không sánh bằng những cô gái mềm mại.

Nhẹ nhàng động khoé môi, nỗ lực mỉm cười, chỉ có ánh nỗ lực cười, cô mới không khóc.

Thịnh Nhạc Dục lựa chọn không sai, không thể bởi vì cô cảm thấy bản thân bỏ ra quá nhiều mà muốn Thịnh Nhạc Dục dùng tình yêu để báo đáp cô.

Tình yêu không phải là đòi lấy như vậy.

Mạnh mẽ bắt lấy, không phải là yêu.

Cho nên, khi biết trái tim của Thịnh Nhạc Dục không ở trên người cô, cô sẽ khó chịu, sẽ đau lòng, nhưng coi vẫn lựa chọn buông tay.

Dây dưa không rõ, không phải là tính cách của cô.

Không muốn làm bản thân khổ sở, cũng như không muốn làm người cô đã từng yêu phải khổ sở.

Ngày ngày vẫn trôi qua, không có tình yêu thì sẽ là ngày tận thế sao?

Coi mới không không phải là người dễ dàng bị đánh bại như vậy, cô phải sống thật tốt.

Thời gian sẽ không vì tâm trạng con người mà thay đổi tốc độ, nó vẫn tuần hoàn theo quỹ đạo như cũ của nó mà đi về phía trước.

Thời gian làm việc ngày thứ hai, mọi người có cả ngày chủ nhật nghỉ ngơi nhưng cũng không thể không nâng cao tinh thần đối mặt với công việc bận rộn.

Đến giờ tan làm, từng người một đều chạy như bay rời khỏi công ty về nhà.

"Đi bên ngoài happy, đi đến bên ngoài happy..."

Thịnh Nhạc Dục ngồi ở phía sau bàn làm việc, nghe phía ngoài huyền ảo dần dần yên tĩnh lại, người bên trong văn phòng cao ốc dần đi hết, nhưng hần vẫn không đi xuống.

Trên màn hình vi tính chậm rãi đưa bình báo vệ, hần mệt mỏi dựa vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tiếng chuông chói tai phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng làm việc, làm hần nhìn không được nhú mày.

Nhìn cũng không nhìn điện thoại lấy một cái, trực tiếp nhấn nút nghe, nghĩ nói qua loa mấy câu sẽ cúp máy để hần có thể yên tĩnh nghỉ ngơi một chút.

Không biết tại sao, cuối tuần này trôi qua rất không thoải mái, giống như thiếu cái đó.

"Nhạc Dục, anh đang ở đâu?" Giọng nói nũng nịu, vừa nghe là biết chủ nhân của giọng nói này rất "xinh đẹp", vài chữ đơn giản nhưng phải cân nhắc nhiều lần mới nói ra.

"Công ty." Chân mày Thịnh Nhạc Dục càng thêm nhíu lại.

Thịnh Nhạc Dục trả lời đã có chút không bình tĩnh, nhưng cũng không có phá vỡ nhiệt tình của Tả Phi Bạch, tinh thần vẫn sung mãn như cũ hỏi, "Còn chưa tan làm sao? Em đến công ty chờ anh, lát nữa chúng ta cùng đi ăn tối, có được không?"

"Tôi mệt mỏi!" Thịnh Nhạc Dục cự tuyệt mà không hề nghĩ ngợi, nghe giọng nói của Tả Phi Bạch, hần liền chán ghét, trong lòng có một ngọn lửa vô hình làm cả người hần phiền não, không biết là lạ ở chỗ nào.

"Nhạc Dục, em mua cơm tối đến nhà anh chờ anh có được không? Mệt mỏi nữa cũng phải ăn chút gì chứ."

Câu nói sau cùng làm hai mắt vẫn nhắm của Thịnh Nhạc Dục mở ra, câu nói ấy sao quen thuộc như vậy, giống như có người từng nói với hần.

Bản năng nhanh hơn đại não, hần đồng ý mà không nghĩ ngợi gì, "Được."

Lời đã nói ra, cho dù Thịnh Nhạc Dục muốn đổi ý cũng không kịp, bởi vì Tả Phi Bạch vừa nghe hần đồng ý lập tức nở nụ cười, "Bây giờ em lập tức qua, lát nữa gặp."

Nói xong, cũng không cho Thịnh Nhạc Dục cơ hội nói chuyện, tắt một cái liền cúp điện thoại.

Thịnh Nhạc Dục lấy điện thoại từ bên tai ra, con mắt sắc tối tăm nhìn chòng chọc điện thoại di động một lúc lâu, lúc này mới lười biếng đứng dậy, thu dọn đồ đạc về nhà.

Có lẽ, gần đây công việc quá mệt mỏi, về nhà ăn một chút gì và tắm nước nóng là sẽ ổn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hur Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Không nên như vậy

Ra khỏi cửa thang máy, vừa hay nhìn thấy Tả Phi Bạch xách theo một cái túi to đứng chờ trước cửa nhà anh, thấy anh đến lập tức nở nụ cười duyên nữ, giống như một đoá hoa hồng tươi đẹp đang nở.

Thịnh Nhạc Dục, mặt không biểu cảm đi lại gần, nhìn thấy trên người cô có mùi nước hoa hấp dẫn, chỉ là bên trong xen lẫn một chút mùi vị của thức ăn, người thấy có chút khó chịu, thậm chí hần vừa mới thoải mái được một chút thì đầu lại bắt đầu đau.

Mở cửa phòng ra, hai người đi vào.

Tả Phi Bạch để thức ăn lên trên bàn ăn, về mặt mong đợi nhìn Thịnh Nhạc Dục, "Nhạc Dục, em có mua cháo, không phải lần trước anh muốn ăn sao?"

Lần trước?

Trong lòng Thịnh Nhạc Dục không khỏi phiền não, hừ lạnh một tiếng, "Đó là lần trước."

Nghe được lời nói tức giận của Thịnh Nhạc Dục, mặt Tả Phi Bạch trắng bệch, nụ cười cứng đờ, ngay sau đó cúi đầu, lấy tất cả thức ăn trong túi ra, che đầu về mặt vừa rồi của cô.

Lần nữa ngẩng đầu lên, làm như không có chuyện gì xảy ra, cười nói: "Chỗ này có cháo, còn có những món anh thích, chúng ta mau tới ăn đi."

Thịnh Nhạc Dục cởi áo khoác ra, bị Tả Phi Bạch kéo đến bên cạnh bàn ăn, sau khi ngồi xuống, nhìn Tả Phi Bạch đẩy bát cháo nóng đến trước mặt hần giống như hiến vật quý.

Cháo trắng nóng, không có màu sắc gì chỉ có một màu trắng của gạo, nhưng đặc, chẳng qua không có bát canh màu sắc đẹp mắt mà bình thường hần vẫn hay uống.

Bên trong càng không phải màu sắc ấm áp của cháo nóng, trực tiếp giống như cháo ăn liền trong khách sạn.

"Nhạc Dục, mau ăn đi." Tả Phi Bạch bỏ cái thìa nhỏ vào trong tay hần, cảm xúc đơn bạc(*) làm hần cúi đầu, đây là chiếc thìa nhựa duy nhất, không giống chiếc thìa áp áp, nhả nhả trong nhà.

(*) nhỏ bé, mỏng manh

Sau một ngày bận rộn công việc, hần đúng là có chút đói bụng, múc một thìa cháo trắng đưa vào trong miệng, vừa vào miệng, chân mày lập tức nhăn lại, khó khăn nuốt xuống, nhỏ giọng khiển trách: "Đây là cái gì?"

"Cháo gà! Không phải anh thích ăn cháo gà sao?" Tả Phi Bạch kinh ngạc nhìn Thịnh Nhạc Dục, cô từng nghe hần nói, hần thích ăn cháo gà.

"Đây là cháo gà? Một chút mùi vị của thịt gà cũng không có, tất cả đều là gà tinh." Thịnh Nhạc Dục đẩy bát cháo trắng ra, mùi vị gà tinh đó, chỉ người thôi hần đã thấy buồn nôn, nói chi là ăn.

"Nhà này ăn không ngon, lần sau em sẽ mua nhà khác." Ngược lại, Tả Phi Bạch không hề tức giận, mở những món ăn khác ra, khéo léo đẩy tới trước mặt Thịnh Nhạc Dục, "Thử những món này một chút, không ăn sẽ hại thân thể."

Vốn thức ăn bên ngoài đã không ngon, huống chi mấy ngày nay anh luôn mua đồ ăn bên ngoài, các món ăn đầy dầu mỡ, cộng thêm các gia vị ngọt làm hần thấy chán ghét.

Chỉ là, nghe được câu nói quan tâm hần của Tả Phi Bạch, hần có chút xúc động, ăn hai miếng, thực rất khó ăn, đẩy thức ăn ra đi vào phòng tắm.

Đang ngâm mình trong bồn tắm lớn, một đôi cánh tay trắng nõn ôm chặt cổ hần từ phía sau, tay mềm yếu, nhỏ bé không sương vuốt ve da thịt hần,

Từ trước tới giờ, Thịnh Nhạc Dục chưa bao giờ bạc đãi bản thân, miếng thịt béo đưa đến miệng sao hắn có thể không ăn?

Tay lười kéo, trực tiếp ôm người vào trong ngực, phát tiết tất cả buồn bực ra ngoài.

Đêm đã khuya, Thịnh Nhạc Dục nghiêng người dựa vào đầu giường rút ra một điều thuốc, lập tức, Tả Phi Bạch giúp hắn châm lửa.

Hít một hơi khói thật sâu, Thịnh Nhạc Dục cũng không nói gì, hẩn thong thả, ung dung nhả khói thuốc ra, nhìn Tả Phi Bạch thỏa mãn giống như con mèo nhỏ cọ vào ngực hắn.

"Nhạc Dục, lần này để em giới thiệu đồ trang sức anh thiết kế có được không? Như vậy, bọn họ mới đồng ý để em làm người mẫu." Tả Phi Bạch dùng ngón tay nhỏ bé nhẹ vẽ vòng tròn trên ngực Thịnh Nhạc Dục, giọng nói có chút lười biếng hấp dẫn, còn có chút làm nũng với Thịnh Nhạc Dục.

Thịnh Nhạc Dục cúi đầu nhìn người trong ngực hắn, mắt của người phụ nữ lóe lên sự mừng rỡ, trong lòng cười lạnh một tiếng.

Khó trách hôm nay cô nhiệt tình như vậy, thì ra là có mưu đồ khác.

"Cô thích đồ trang sức tôi thiết kế đến vậy sao?" Thịnh Nhạc Dục nhíu mày, ý vị không rõ hỏi Tả Phi Bạch.

"Dĩ nhiên, em chính là bị tài thiết kế của anh mê hoặc, khẳng định một lòng đi theo anh." Đôi môi đỏ mọng của Tả Phi Bạch cong lên, cố ý đến gần Thịnh Nhạc Dục, đôi môi đỏ mọng lúc mờ lúc sáng, nhẹ nhàng vuốt ve da thịt Thịnh Nhạc Dục, như một lời mời hấp dẫn không tiếng động.

"Thiết kế lần này không hợp với phong cách của cô, cô đeo lên sẽ không hợp." Thịnh Nhạc Dục cự tuyệt không chút nghĩ ngợi.

"Làm sao biết trước được?" Tả Phi Bạch cười duyên, dùng ngón tay trỏ vẽ lên ngực Thịnh Nhạc Dục, "Chỉ cần anh chịu, nhất định sẽ hợp."

Nói xong, Tả Phi Bạch thấy không khí xung quanh có chút khác lạ, ngẩng đầu, vừa lúc chống lại ánh mắt tinh mịch của Thịnh Nhạc Dục.

Giống như là một cái vực sâu, không nhìn ra bất kỳ cảm xúc gì, trong lòng Tả Phi Bạch bị dọa sợ đến giật mình, không biết phải làm sao mới đúng.

Thịnh Nhạc Dục cứ nhìn chòng chọc vào Tả Phi Bạch như vậy, nhìn nụ cười kiêu mị trên mặt cô đông lại, trong mắt dần xuất hiện sự hoảng hốt, lúc này mới lên tiếng, "Được, tôi sẽ nói với bọn họ."

"Em biết ngay anh đối với em tốt nhất." Tả Phi Bạch kích động, đôi môi đỏ mọng in lên môi Thịnh Nhạc Dục.

"Tôi rất mệt." Hắn vẫn thườn thích thân thể mềm mại thướt tha, lúc này lại làm cho hắn cảm thấy chán ghét, Thịnh Nhạc Dục đột nhiên có chút ghét mùi nước hoa bên cạnh, "Cô trở về đi"

"Được, vậy anh nghỉ ngơi cho tốt." Tả Phi Bạch hơn người khác ở chỗ cô biết tiến biết lùi, hôm nay mục đích của cô đã đạt được, đương nhiên không thể không nghe theo lời Thịnh Nhạc Dục.

Ngoan ngoãn đứng lên mặc quần áo từ tế về nhà, bây giờ chưa tới mười một giờ đêm, đối với cô mà nói, cuộc sống về đêm chỉ vừa mới bắt đầu, vừa đúng lúc cô có hẹn với mấy người bạn, phải đi chúc mừng mới được.

Tả Phi Bạch ra về, căn hộ đột nhiên yên tĩnh lại.

Nằm ở trên giường, Thịnh Nhạc Dục trần trọc trở mình, thân thể rất mệt mỏi, nhưng đại não không có biện pháp thả lỏng, không thể nào ngủ được.

Cuối cùng, không thể làm gì khác hơn là đứng dậy, đi ra phòng bếp rót một ly nước uống.

Lúc đi ngang qua phòng ăn, vờ vờ ngửi được mùi thịt lạnh, sau đó là mùi dầu mỡ, làm hắn cảm thấy buồn nôn.

Vội vàng nhìn lướt qua, tất cả thức ăn mua được còn nguyên trên bàn, xem ra Tả Phi Bạch không lãng phí một chút thời gian nào để cùng anh giao dịch.

Càng nhìn những món ăn kia, trong lòng Thịnh Nhạc Dục càng thêm phiền não, lấy túi rác ra, bỏ tất cả vào đó.

Buộc toàn bộ lại, bỏ ra bên ngoài, lúc này mới thoải mái một chút.

Ở phòng bếp rót một cốc nước ấm, ngồi trên sofa phòng khách, vừa cúi đầu, nhìn thấy trên khay trà dính một tầng bụi bẩn, chân mày lập tức xiết chặt, chỗ ở của hắn sao lại bẩn thế này?

Ngẩng đầu nhìn khắp mọi nơi, lúc này mới phát hiện, căn hộ thay đổi rất nhiều.

Vật dụng trong nhà phủ một tầng bụi, quần áo bẩn hắn thay ra cũng không có ai dọn dẹp, sàn nhà cũng không sáng bóng như ngày thường....

Đây là nhà của hắn sao?

Nhà của hắn luôn luôn sáng sủa sạch sẽ, sao lại biến thành bộ dạng này.

Uống một ngụm nước trong chén nước bị ném trên khay trà đã phủ một tầng bụi, Thịnh Nhạc Dục phiền não trở lại phòng ngủ, vùi đầu đi ngủ, trước khi ngủ còn nghĩ, ngày mai nên tìm người quét dọn một chút.

Nhà của hắn không nên như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Kết hôn đi

Gần tan làm, Hà Quyên nhận được một cuộc điện thoại, "Di nhỏ? Hôm nay trong nhà không có ai sao?"

"Ừ, mọi người đều đi ra ngoài ăn sáng rồi." Giọng nói nhỏ nhỏ từ ái, cho dù trong nhà không có ai, bà cũng có thói quen nói chuyện nhỏ nhẹ, "Quyên Từ, chuyện của con và Nhạc Dục thế nào rồi? Lúc nào thì kết hôn? Con cũng lớn rồi, cũng nên tìm cho mình một chỗ dựa."

"Con...." Đột nhiên giọng nói của Hà Quyên như mắc ở trong cổ họng, căn bản không biết phải nói làm sao.

Cách microphone, bên kia không nghe ra được Hà Quyên đang khó xử, "Quyên Từ, chừng nào con kết hôn gì nhỏ mới có thể yên tâm được."

Hà Quyên dè dặt chua xót đột nhiên dâng lên trong tim, nhẹ nhàng vang một tiếng, "Con hiểu mà, di nhỏ!"

"Quyên Từ từ nhỏ đã là một đứa bé ngoan...." Hiếm khi không có ai ở nhà, di nhỏ của Hà Quyên nhao nhao dằn dò Hà Quyên.

Hà Quyên chỉ yên lặng nghe, thỉnh thoảng ứng đối một vài câu, trong mắt sớm đã dâng lên hơi nước.

Chỉ có người thân cận nhất mới có thể không sợ phiền toái mà dằn dò cô.

"Quyên Từ, con ở bên ngoài phải chăm sóc bản thân thật tốt, ngàn vạn lần đừng có bạc đãi mình, di nhỏ của con nuôi nhà con cũng không có vấn đề gì."

Rốt cuộc Hà Quyên cũng không khống chế được nước mắt của mình, chỉ có thể cố gắng dè nén tiếng nức nở nghẹn ngào, không ngừng ừ.

Cũng may bên kia, di nhỏ cúp điện thoại rất vội vàng, không nghe ra được sự khác thường của Hà Quyên.

Sau khi cúp điện thoại, Hà Quyên không nhịn được nữa, chạy vào nhà vệ sinh, vui vui vẻ vẻ khóc lên, phát tiết hết những khổ sở uất ức ra ngoài.

Cũng may là đã tan làm, phòng vệ sinh rất vắng vẻ, sẽ không có người đến đây, để Hà Quyên hung hăng phát tiết tâm tình một lần.

Lý trí của cô biết phải đối mặt với chuyện của Thịnh Nhạc Dục thế nào, nhưng vẫn khó chịu, vẫn khổ sở như cũ.

Trước đây vẫn luôn chịu đựng, chỉ là thói quen kiên cường, ai không muốn có một bến cảng? Ai không thích cảm giác được người che chở, bảo vệ?

Sau khi phát tiết xong, Hà Quyên dùng nước lạnh rửa mặt, nhìn hai mắt sưng đỏ của mình trong gương mang nỗi nụ cười: "Hà Quyên, đừng không có tiền đồ như vậy, không có chuyện gì."

Nói xong, hai tay chống lên mặt bàn, nghiêm túc nhìn mình trong gương, "Cố gắng lên, Hà Quyên, mày làm được mà."

Hít sâu một hơi, Hà Quyên làm như không có chuyện gì xảy ra, ngẩng đầu đi ra ngoài, tan làm về nhà.

Cô, chuyện gì cũng không có!

Vừa mới về đến dưới nhà, đang ở dưới lầu thấy một chiếc xe quen thuộc.

Chu Duệ Trạch?

Sớm như vậy, sao anh lại ở đây?

Hà Quyên đi lại gần, gõ một cái lên cửa sổ xe của Chu Duệ Trạch, thấy Chu Duệ Trạch xuống xe, sắc mặt trắng bệch.

"Anh sao vậy?" Hà Quyên lo lắng hỏi.

Chu Duệ Trạch không nói gì, chỉ là sau khi xuống xe, ngẩng ngốc nhìn cô, giống như là vừa bị cái gì kích thích.

Hà Quyên nhìn bộ dạng Chu Duệ Trạch, không hỏi gì cả, trực tiếp kéo anh lên nhà, "Đi, cùng em lên nhà."

Trực tiếp kéo Chu Duệ Trạch lên nhà, Phan Kỳ vừa định ra cửa đi làm, thấy người tiến vào, ngây ngẩn cả người, "Hà Quyên, chuyện này..."

"Không có việc gì, cậu mau đi làm đi." Hà Quyên nở một nụ cười trấn an Phan Kỳ, chuyện ở đây cô có thể xử lý.

Phan Kỳ cẩn thận nhìn Chu Duệ Trạch, nhìn bộ dạng anh thất hồn lạc phách, giống như là đã xảy ra chuyện gì, lại nhìn Hà Quyên một cái, không yên lòng dặn dò một câu: "Có chuyện gì thì gọi điện cho tớ."

"Được, nhanh đi đi, đừng tới trễ." Hà Quyên nhìn Phan Kỳ ra cửa, lúc này mới để Chu Duệ Trạch đang ngây người ngồi lên ghế sofa.

Đi vào phòng bếp rót một ly sữa tươi, dùng lò vi sóng nhanh chóng đun nóng, đặt vào trong tay Chu Duệ Trạch, ngồi đối diện với anh.

Nhìn Chu Duệ Trạch nhận lấy cái ly, hai tay nắm chặt ly thủy tinh, bởi vì dùng sức nên các ngón tay đều trắng bệch, không chỉ có vậy, cánh tay còn run nhè nhẹ.

Nhìn Chu Duệ Trạch như vậy làm Hà Quyên không dám nói gì, giống như sợ cô pháy ra một chút thanh âm cũng sẽ hù dọa anh.

"Hà Quyên..." Chu Duệ Trạch đột nhiên lên tiếng, giọng nói khàn khàn khó nghe.

"Ừ!" Hà Quyên vội vàng đáp lời, sau đó nhìn Chu Duệ Trạch chột ngắc đầu, ánh mắt kiên định nhìn cô, giống như lập tức thấy được lòng cô, nói ra một câu làm cô hoàn toàn hoá đá, "Chúng ta kết hôn đi."

Bởi vì quá mức kinh ngạc, theo bản năng, Hà Quyên tròn to hai mắt, sau đó thấy Chu Duệ Trạch giống như là bị rút sạch dũng khí, đầu cúi xuống, mắt nhìn chằm chằm mặt đất, không nói một lời.

Vẫn ngồi ở đó, trong tay gắt gao cầm cái ly, nhưng lại giống như một chú chó lang thang bị người vứt bỏ, đáng thương như vậy.

Rất nhanh, Hà Quyên phục hồi lại tinh thần, ngồi xuống bên cạnh Chu Duệ Trạch, "Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?"

Thân thể Chu Duệ Trạch bỗng nhúc nhích, hình như muốn né ra.

Trầm mặc mấy giây, Chu Duệ Trạch ngắc đầu, nhìn về phía Hà Quyên nở nụ cười, "Anh chỉ đang nói giỡn với em thôi."

Nói là nói giỡn, nhưng sự hoảng loạn và bị ai trong mắt làm anh thoát nhìn giống như con nai bị hoảng sợ.

"Anh còn có việc, đi về trước!" Nói xong, Chu Duệ Trạch muốn đứng lên.

"Chờ một chút!" Hà Quyên kéo Chu Duệ Trạch lại, xụ mặt xuống, "Rốt cuộc là có chuyện gì? Có phải cái tên Nhiếp Nghiêu đó lại tới quấy rầy anh không?"

Mới vừa rồi, nụ cười chống đỡ trên mặt Chu Duệ Trạch sao mà khổ sở, cười như vậy, so với khóc còn khó coi hơn.

Làm cô vừa nhìn thấy, trong mũi đã nổi lên chua xót.

Rốt cuộc là tình huống như thế nào mới có thể bức một người đàn ông đến nỗi tuyệt vọng như vậy?

"Không có, chỉ là.... Anh chỉ muốn đùa với em một chút thôi, ha ha, đùa vui thật." Chu Duệ Trạch cười khan hai tiếng, tiếng cười kia ngay cả chính anh cũng nghe không nổi.

Sau khi cười hai tiếng, anh liền ngậm miệng lại, khép hờ mắt, không dám nhìn Hà Quyên.

Nhìn Chu Duệ Trạch cố làm ra vẻ kiên cường, trong lòng Hà Quyên chột mềm mại, nhìn người đàn ông trước mắt giống như là cô đang soi gương vậy.

Hoàn cảnh giống nhau, tổn thương giống nhau, lại muốn dùng bề ngoài cứng rắn để che giấu vết thương....

Trong đầu Hà Quyên nhanh chóng suy nghĩ, cuối cùng nhẹ nhàng thở dài một tiếng, "Chu Duệ Trạch..."

"Há?" Chu Duệ Trạch thận trọng đáp, sau đó nghe được câu làm anh kinh ngạc, "Chúng ta kết hôn đi!"

Hà Quyên khẳng định nói, làm Chu Duệ Trạch hoàn toàn ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đùng Hư Quá* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Không thể lui được nữa

Nhiếp Nghiêu kiệt sức trở lại nhà của mình, hôm nay, chuyện của công ty quá nhiều làm đầu óc anh choáng váng.

Càng mệt mỏi, anh càng mệt mỏi anh càng muốn đánh người.

Đánh người đã bỏ mặc công ty!

Vừa mở cửa phòng, lập tức thấy bên trong nhà có hơi thở khác thường, lẫn lộn nhiều năm đã hình thành cảm giác nhạy cảm khiến Nhiếp Nghiêu lập tức giật mình.

Trong phòng có người!

"Ba" một tiếng đèn điện sáng lên, thân thể lập tức nhào về hướng mục tiêu, động tác nhanh nhẹn giống như loài báo săn mồi, không cho đối phương bất kỳ cơ hội ra tay.

Lập tức giữ lấy cổ đối phương, sau đó.... Nhiếp Nghiêu ngậy ngấn cả người.

"Mẹ nó! Muốn dọa chết người à? Sao không bật đèn?" Nhiếp Nghiêu nhin không được mà mắng, buông lỏng tay ra.

Tuỳ ý cời áo khoác ra, ném sang bên cạnh, từ trong tủ lấy ra một chai nước, vặn mở nắp, uống một hớp, động tác đột nhiên dừng lại.

Tình huống giương như không được đứng lắm.

"Duệ Trạch, cậu không sao chứ?" Nhiếp Nghiêu vèo một cái vọt đến bên cạnh Chu Duệ Trạch, giơ tay quơ quơ trước mặt anh, lại phát hiện Chu Duệ Trạch đang trong trạng thái thờ ơ, một chút phản ứng cũng không có.

Lần này thực sự là Nhiếp Nghiêu bị dọa sợ không nhẹ, anh nhớ, ban đầu Chu Duệ Trạch cũng từng trải qua tình huống này, một màn máu tanh kinh khủng kia làm anh không bao giờ muốn nhớ lại.

"Duệ Trạch! Cậu tỉnh tỉnh! Rốt cuộc có chuyện gì? Nói chuyện! Nói chuyện!" Chai nước trong tay Nhiếp Nghiêu bộp một cái rơi xuống trên mặt đất, nước từ trong miệng chai tràn ra thành một vùng nước đọng, thấm ướt chiếc thảm tinh khiết cao cấp trước sofa.

Nhiếp Nghiêu khẩn trương, làm sao còn có thời gian chú ý đến chiếc thảm, toàn bộ lực chú ý đều đặt trên người Chu Duệ Trạch.

"Nhiếp Nghiêu..." Cuối cùng Chu Duệ Trạch cũng có chút phản ứng, há mồm, nhẹ nhàng ỉ non hai chữ đơn giản.

"Ừ, là tớ, là tớ!" Nhiếp Nghiêu bị dọa sợ đến nổi tay chân lạnh lẽo, chỉ sợ Chu Duệ Trạch sẽ xuất hiện tình trạng khủng hoảng.

Anh thật không biết là chuyện gì đã kích thích Chu Duệ Trạch, nhưng mà lần kích thích này, tuyệt đối đã vượt qua giới hạn của Chu Duệ Trạch. Nếu không anh tuyệt đối sẽ không có loại phản ứng này.

Chu Duệ Trạch giương mắt mê man, trong mắt tán loạn cuối cùng cũng có tiêu cự, rơi vào trên mặt Nhiếp Nghiêu: "Tớ..."

"Ừ, cậu làm sao vậy?" Ngón tay Nhiếp Nghiêu không tự chủ được mà dùng sức, nắm thật chặt cánh tay Chu Duệ Trạch.

Ngoại trừ bề ngoài anh qua khẩn trương, quan trọng hơn là sợ Chu Duệ Trạch đột nhiên bạo động, giống như lần cuồng bạo trước, anh sợ tình huống đó lại xuất hiện.

Cho nên, Nhiếp Nghiêu đã bày trận địa sẵn sàng đón quân địch, tất cả trạng thái đều được điều chỉnh tốt nhất, phòng ngừa Chu Duệ Trạch xuất hiện bạo động.

Thậm trí anh đã nghĩ kỹ, chỉ cần Chu Duệ Trạch có chút dấu hiệu, anh sẽ không chút do dự mà đánh cậu ta ngất xỉu.

Anh hiện tại muốn nghe xem Chu Duệ Trạch muốn nói cái gì.

Khi thần kinh Nhiếp Nghiêu đang căng thẳng, rốt cuộc anh cũng chờ được đáp án trong miệng Chu Duệ Trạch, đáp án hoàn toàn nằm ngoài dự đoán, làm Nhiếp Nghiêu hoá đá tại chỗ.

"Tớ kết hôn!"

Ầm ầm, đột nhiên một tiếng sét đánh không biết xuất hiện từ đâu, bổ thẳng lên người Nhiếp Nghiêu, nổ cho ann ngoài khét trong sống, toả ra khói đen.

Lần này người rơi vào tình trạng thờ ơ lập tức thay đổi, về mặt Nhiếp Nghiêu cứng ngắc, cặp mắt phát ngốc, ngay cả con ngươi cũng không chuyển động.

Hiển nhiên Chu Duệ Trạch còn đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính anh, sau khi vừa nói câu nói kia, giống như dòng sông tràn đầy xuất hiện một vết nứt, cảm xúc tăng vọt tuôn ào ào ra bên ngoài.

"Nhiếp Nghiêu, tớ kết hôn! Tớ kết hôn rồi! Hôm nay tớ đã đi đăng ký kết hôn rồi!"

Nụ cười mừng như điên nở rộ ở trên mặt không che dấu chút nào, Chu Duệ Trạch trở tay nắm hai vai Nhiếp Nghiêu lắc không ngừng, thẳng đến khi đầu vầng mắt hoa, trước mắt tối đen, Nhiếp Nghiêu mới từ trong trạng thái đờ đờ dần tỉnh lại.

"Mẹ nó! Cậu kết hôn thì kết hôn, còn phát bệnh thần kinh gì?" liên tục bị kinh sợ, rốt cuộc Nhiếp Nghiêu cũng hồi phục tinh thần, không nhịn được nữa, đẩy cái tên đầu sỏ làm anh hoảng loạn ra.

Đêm tối còn muốn diễn tuồng gì?

Sau khi gào xong, Nhiếp Nghiêu ngậy ngậy cả người, chần chờ hỏi: "Cậu vừa nói cái gì?"

Anh không nghe lầm chứ?

Kết hôn?

Chu Duệ Trạch kết hôn?

"Tớ kết hôn, tớ và Quyên Từ kết hôn!" Hiển nhiên Chu Duệ Trạch vẫn cịn trong trạng thái hưng phấn, còn chưa khôi phục bình thường, căn bản không chú ý tới vẻ mặt cứng ngắc của Nhiếp Nghiêu.

Bàn tay chụp tới, túm lấy cổ áo của Chu Duệ Trạch một phen, Nhiếp Nghiêu không tưởng tượng nổi, hỏi: "Cái người này, sao có thể lừa được người ya nhanh như vậy?"

Vậy có phải, anh có thể nghỉ phép rồi không?

"Buổi chiều, chúng tớ đã đi đăng ký kết hôn." Chu Duệ Trạch nói xong, tất cả cuồng nhiệt và hưng phấn cũng biến mất, nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh.

Trạng thái như vậy hình như không đúng lắm?

Nhiếp Nghiêu nhíu mày hỏi: "Sao vậy?"

Không phải Chu Duệ Trạch vẫn muốn kết hôn với Hà Quyên sao?

Hiện tại giấy kết hôn đã có, sao lại không vui?

Chu Duệ Trạch thở dài một tiếng, "Quyên Từ bị Thịnh Nhạc Dục làm tổn thương quá nặng."

Nhiếp Nghiêu buông Chu Duệ Trạch ra, đặt mông ngồi vào trên khay trà, một chân giẫm lên ghế sofa, "Xảy ra chuyện gì?"

"Nhìn Quyên Từ giống như không có chuyện gì, nhưng thật ra bị Thịnh Nhạc Dục làm tổn thương quá sâu. Nếu không, cô ấy đã không đáp ứng một cuộc hôn nhân giả." Nói đến đây, giọng nói của Chu Duệ Trạch từ từ nhỏ dần.

"Hôm nay, tớ đi đến đó, không nghĩ sẽ dễ dàng thành công như vậy, lúc đoạ tớ khản trương đến nỗi hít thở l không thông, không ao ước cô sẽ đồng ý. Nào ngờ, nào ngờ...." Chu Duệ Trạch nói được một nửa thì không nói tiếp được nữa.

Nhiếp Nghiêu yên lặng nhìn người anh em của mình, lúc trước mấy lần đứng bên bờ sông chết, mặt cũng không đổi sắc, thế nhưng lại có bộ dạng bất lực như vậy.

Ở trong lòng Chu Duệ Trạch, Hà Quyên có vị trí rất quan trọng.

"Cậu sẽ làm cô ấy hạnh phúc, đúng không?" Nhiếp Nghiêu nhẹ giọng nói, anh không dám quá lớn tiếng, bởi anh sợ âm thanh lớn một chút sẽ đoạ Chu Duệ Trạch.

Lúc này, cảm xúc của Chu Duệ Trạch quá kích động.

Chu Duệ Trạch chợt ngừng đầu, nặng nề gật đầu với Nhiếp Nghiê: "Sẽ, cô ấy nhất định sẽ hạnh phúc."

Anh rất hiểu Hà Quyên, cô tuyệt đối là một người lý trí.

Nhưng, một người lý trí cũng không có nghĩa là sẽ không bị tổn thương.

Cuộc sống của Hà Quyên vẫn như thường là bởi vì cô đã chôn vết thương xuống thật sâu trong lòng.

Không còn tin tưởng tình yêu nữa, không muốn trải qua tình yêu.

Cho nên mới có thể đồng ý kết hôn già với anh.

Rõ ràng là chuyện phát triển theo đúng hướng anh hy vọng, hết lần này đến lần khác, lấy cho được đáp án của Hà Quyên, lúc sau, tim của anh lại càng đau đớn hơn.

Anh thà rằng Hà Quyên điên cuồng phát tiết, còn tốt hơn đem đau đớn chôn sâu trong lòng, làm bộ sống rất kiên cường.

Người kiên cường như vậy, bề ngoài nhìn thì rất lợi hại, nhưng anh biết trong tim Hà Quyên đang đau đớn.

Bi thương có thể không có đường sống, nên mới có thể nuốt nước mắt vào trong.

Không phải không muốn khổ sở mà do không có bờ vai để dựa vào, cho nên chỉ có thể ép bản thân kiên cường.

Cuộc sống ép Hà Quyên không thể lui được nữa, cô mới có thể thu hồi tất cả yếu đuối, dùng cảm đối mặt.

Bởi vì cô biết, dù cô có khóc cũng sẽ không có người an ủi, huống chi cô ấy là người luôn suy nghĩ cho người khác, làm sao chịu để bạn bè thấy cô khổ sở?

Cho nên, cô chỉ có thể kiên cường, chỉ có thể vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Phát điên

Ở nơi này, Chu Duệ Trạch chỉ có chút chấn động nhỏ, mà ở chỗ Hà Quyên tuyệt đối là ngày trở mình.

"Cậu đừng nhìn tớ chăm chăm như vậy, cậu cũng đã nhìn tớ hơn một giờ rồi." Hà Quyên nom nớp nhìn Phan Kỳ, cố nặn ra nụ cười, cười theo mặt.

"Không nhìn cậu thì nhìn ai? Khó thấy được người điên ở bên cạnh, chuyện kỳ lạ như vậy tớ có thể không nhìn cho kỹ sao?" Phan Kỳ không để ý đến ánh mắt đáng thương của Hà Quyên, tức giận nhìn cô chăm chăm.

"Ha ha..." Hà Quyên không biết phải nói gì, vọng tưởng dùng tiếng cười khúc khích để lừa gạt vượt qua kiểm tra, rất đáng tiếc, hiển nhiên Phan Kỳ không bị đánh lừa.

"Ngày mai lập tức đi ly hôn!" Phan Kỳ tức giận đến nổi sắc mặt trắng bệch, căn bản không biết Hà Quyên bị thiếu dây thần kinh nào, trước khi cô đi làm còn đang bình thường, không phải ngày tận thế, cũng không thấy UFO, tại sao trở về lại xảy ra chuyện kinh hãi như vậy.

Hà Quyên kết hôn!

So với việc nhìn thấy ma chạy đầy đường còn kinh hãi hơn.

"Ly hôn, chính tớ đã đồng ý cưới rồi!" Hà Quyên núp ở ghế sofa đối diện thủ thi.

"Cậu thật là!" Phan Kỳ không nhịn được điên cuồng hét lên, "Ai cho phép cậu kết hôn hả? Ai cho phép cậu kết hôn hả?"

"Lần trước không phải cậu cũng nói, Chu Duệ Trạch là người không tệ sao, còn muốn tớ phát triển quan hệ...." Hà Quyên rút người vào ghế sofa, cách xa Phan Kỳ đang muốn bùng nổ.

"Lần trước tớ nói là muốn cậu thử một chút, không phải bảo cậu lập tức kết hôn? Đầu óc cậu bị nước vào rồi à, bây giờ Chu Duệ Trạch đang là GAY, cậu muốn mãi anh ta thành thẳng sao? Anh ta có yêu cậu không? Anh ta có thể cho cậu hạnh phúc không?"

Phan Kỳ hoàn toàn bị trạng thái tình huống vây khốn, trực tiếp cào tường.

Là ngôn ngữ biểu đạt của cô có vấn đề, hay là đầu óc Hà Quyên không được bình thường, sao bọn họ nói chuyện lại không khớp nhau vậy?

"Không có... Tớ chỉ cảm thấy mệt mỏi..." Đối mặt với trạng thái phát điên của Phan Kỳ, Hà Quyên nhẹ nhàng cong khoé môi, tươi cười.

Ánh mắt dịu dàng thân thiện nhìn chăm chăm vào một góc nhỏ, mê man mất đi tiêu cự, cả người giống như là bị bóng tối bao phủ, tản mát ra một loại tuyệt vọng, lập tức giáng một đòn nghiêm trọng vào trong đầu Phan Kỳ, làm cô lập tức im lặng.

"Quyên Từ...." Phan Kỳ dè dặt gọi, giọng nói mềm nhẹ, chỉ sợ hơi lớn giọng, sẽ làm Hà Quyên bị vỡ, bộ dạng của Hà Quyên, thật giống một con búp bê thủy tinh rạn nứt, không cẩn thận một chút sẽ tan xương nát thịt.

Hà Quyên nhẹ nhàng cười, quay đầu lại, mắt to nhìn thẳng của Phan Kỳ, trong đôi mắt to ấy có hơi nước nhàn nhạt: "Phan Kỳ, tớ mệt mỏi, Chu Duệ Trạch cũng mệt mỏi. Hai người chúng tớ chỉ muốn một cuộc sống yên tĩnh, không muốn bẽ bộn công việc như vậy."

Nói xong đôi mắt chậm rãi cười khom thành hình trăng khuyết, nụ cười ngọt ngào xen lẫn một chút đau khổ mà thoải mái: "Yêu quá đau khổ, chúng ta sợ rằng sau này cũng không có dũng khí để yêu một lần nữa, trước mắt cứ an tĩnh một thời gian đã."

Thoải mái như vậy, một chút cũng không làm Phan Kỳ buồn lòng, ngược lại làm trái tim như bị nhéo mạnh.

Năm năm, năm năm Hà Quyên yêu Thịnh Nhạc Dục như thế nào, cô đều nhìn thấy ở trong mắt.

Lần này quá mức đau lòng, cho nên mới phải chết tâm, có phải không, Quyên Từ?

Những lời này, Phan Kỳ không có cách nào hỏi ra ngoài miệng.

Có một số người có thể cười rất rực rỡ, có khả năng làm người khác vui vẻ, đối với ai cũng dịu dàng, lại có tình đối xử tàn nhẫn với bản thân.

Chôn vết thương xuống thật sâu, một mình ngồi ở trong góc, từ từ liếm láp vết thương.

Bởi vì quá mức chân thành, cho nên bị tổn thương càng sâu.

Bởi vì không biết phải phát tiết ra ngoài cho nên vết thương càng khó lành.

Phan Kỳ đau lòng thờ dài, đi tới bên cạnh Hà Quyên, ngồi xuống: "Muốn yên tĩnh cũng không cần kết hôn mà."

Chuyện kết hôn có thể đùa giỡn được sao?

Huống chi Hà Quyên là một người rất xem trọng tình yêu hôn nhân.

"Phan Kỳ, tớ đã 27 tuổi rồi." Hà Quyên đột nhiên nói ra một câu không liên quan, làm Phan Kỳ trong nháy mắt không hiểu được, những lời này có liên quan gì đến chuyện bọn họ đang nói?

"Gì nhỏ vẫn luôn lo lắng chuyện của tớ, tớ muốn nói cho gì biết, tớ đã chia tay với Thịnh Nhạc Dục. Gì nhỏ nhất định sẽ lo lắng, đến lúc đó sẽ cầu xin mọi người xung quanh giới thiệu đối tượng cho tớ xem mắt..." Hà Quyên nhắc tới gì nhỏ, từ nhỏ hai người đã sống nương tựa vào nhau, nước mắt vạt vạt lấm mới nhìn được đột nhiên trào ra.

Nhiều năm như vậy, cuộc sống của gì nhỏ ở nhà vẫn luôn không tốt, nếu để cho đương biết, gì nhỏ vì tớ làm nhiều việc như vậy, đương sẽ không vui, sẽ khi dễ gì nhỏ."

"Tớ không thể để gì nhỏ lo lắng, tớ kết hôn với Chu Duệ Trạch, chúng tớ đã nói rõ ràng, ai cũng không can thiệp vào chuyện của nhau, chỉ là bạn bè. Tớ nỗ lực kiếm tiền, chỉ cần có đủ tiền rồi, có thể đổi căn nhà nhỏ thành phòng ốc lớn một chút, đón gì nhỏ ra, hoàn toàn cách xa gia đình đương."

Nhắc tới mục tiêu nỗ lực sau này, Hà Quyên nuốt nước mắt vào trong.

Cô không có tư cách khóc, khóc không giải quyết được vấn đề, thời gian cô ngồi khóc còn không bằng cố gắng kiếm tiền.

"Quyên Từ ngốc, dì nhỏ của cậu cũng thật khờ, sao không tới đây ở với cậu?" Đương nhiên Phan Kỳ biết chuyện của Hà Quyên, đối với gì nhỏ dịu dàng mềm yếu của Hà Quyên có chút bất lực.

Hà Quyên đã sớm nói phải đón gì nhỏ của cô ra, cách xa người chồng hết ăn lại nằm đó, nhưng dì nhỏ của cô có tình không đồng ý.

"Dì nhỏ của tớ không khờ, chỉ là người quá tốt." Hà Quyên cười khổ, mỗi lần nhắc tới gì nhỏ, cô đều rất đau lòng.

"Lúc đầu, ba mẹ tớ mất, là đương đã chứa chấp tớ, gì nhỏ vẫn luôn biết ơn đương, cho dù bây giờ đương biến thành như vậy, dì nhỏ cũng không nhẫn tâm rời đi. Huống chi gì nhỏ không muốn tăng thêm gánh nặng cho tớ."

Nhắc tới đây, trong lòng Hà Quyên giống như có dao khoét, đều là lỗi của cô.

Nếu không phải tại cô, dì nhỏ cũng không phải chịu tính khí nóng nảy của đương nhiều năm như vậy.

Đều tại cô không có bản lĩnh.

Chỉ là có nhanh cũng phải mất hai đến ba năm cô mới có thể có đủ tiền, mua một căn nhà lớn, đón gì nhỏ ra.

Chỉ cần xác định kinh tế, năng lực của cô không có vấn đề, gì nhỏ mới không cảm thấy gay phiền toái cho cô, mới có thể yên tâm sống cùng cô.

Còn nữa, muốn đừng không ngăn cản chuyện này, để cô đón gì nhỏ ra thì phải cho đừng một khoản tiền, như vậy sau này di nhỏ mới có được cuộc sống yên ổn.

Cho nên, chuyện cô cần làm vẫn còn rất nhiều, làm gì có thời gian để đau khổ vì tình?

Cái gì chán trường, ừ rồi, đối với cô mà nói nó quá xa xỉ, cô sẽ không lãng phí thời gian vào những chuyện đó.

Phan Kỳ trầm mặc, cô có thể hiểu được sự khó xử của Hà Quyên, vừa định mở miệng an ủi Hà Quyên, đột nhiên bị câu nói tiếp theo của Hà Quyên làm chấn động. "Cuối tuần này, tớ và Chu Duệ Trạch mở tiệc mời bạn bè, sau đó sẽ chuyển qua đây ở."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đương Hư Quá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Tôi cho anh tiền

"Cái gì? Cậu điên rồi sao?" Phan Kỳ lập tức bùng nổ, trực tiếp từ trên ghế sofa lon nhảy dựng lên, đưa tay chỉ Hà Quyên, cánh tay run rẩy, căn bản không có biện pháp không chế, "Cậu... Cậu muốn chuyển đến ở cùng với anh ta?"

"Kết hôn mà không ở cùng nhau gì nhỏ sẽ hoài nghi." Hà Quyên cười nói, ngược lại với phản ứng kịch liệt của Phan Kỳ, cô rất bình tĩnh, "Hơn nữa, anh ấy sẽ không làm ra chuyện gì với tớ, anh ấy không có hứng thú với phụ nữ." (haha: Cái này về sau mới biết được nha. *cười gian*)

"Nhưng cũng không nhất định phải ở chung một chỗ." Phan Kỳ vẫn cảm thấy không thỏa đáng, dù sao cô nam quả nữ ở chung một chỗ cũng không hay, mặc dù đã có giấy chứng nhận kết hôn hợp pháp, nhưng vẫn thấy kì quái.

"Tớ không muốn gì nhỏ lo lắng." Xác định, sau khi kết hôn, cô sẽ an tâm cùng Chu Duệ Trạch sống qua ngày, tuy nói là hôn nhân giả nhưng người ngoài nhìn vào cũng sẽ không thấy sơ hở.

Chỉ có như vậy mới không bị bại lộ bí mật trước mặt gì nhỏ.

Phan Kỳ suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

Dù sao ở chỗ này lâu như vậy, có quá nhiều kỉ niệm với Thịnh Nhạc Dục, đối với Hà Quyên, đổi một hoàn cảnh khác có lẽ cũng tốt.

"Nhưng... Chủ nhật.... Có phải quá gấp hay không?" Phan Kỳ không đành lòng nhìn bạn tốt kết hôn một cách như vậy.

"Không có việc gì, bạn bè của tớ và anh ấy cũng không nhiều. Tớ nghĩ gì nhỏ cũng không thể ra ngoài." Cuộc sống của gì nhỏ ở đó cũng không được tự do, đây cũng là nguyên nhân tại sao cô cố gắng làm việc như vậy, liều mạng kiếm tiền.

"Mọi người cùng nhau ăn bữa cơm đơn giản là được rồi."

Nói xong, Hà Quyên đứng dậy ôm Phan Kỳ, ở bên tai cô nói: "Yên tâm đi, tớ sẽ làm cho mình hạnh phúc."

Như vậy thì hạnh phúc thế nào được?

Phan Kỳ phản bác ở trong lòng, tình huống của Hà Quyên bây giờ cô có thể nói gì đây?

Than nhẹ một tiếng, dùng sức ôm Hà Quyên thật chặt, ở bên tai cô uy hiếp: "Cậu nhất định phải hạnh phúc, nếu không tớ sẽ đánh cậu."

Hà Quyên nở nụ cười nhẹ, trong lòng ấm áp che giấu vết thương thật sâu.

Hà Quyên trực tiếp xin giám đốc nghỉ để kết hôn, thuận lợi ngoài dự liệu, bọn họ bắt tay vào bố trí tân phòng.

Vốn Chu Duệ Trạch còn muốn chỉnh sửa lại một chút, nhưng Hà Quyên cảm thấy không cần thiết, căn nhà ba phòng hai sảnh, một phòng ngủ chính, một phòng giành cho khách và một gian thư phòng, chỉ cần sửa sang phòng giành cho khách một chút là cô có thể chuyển đồ vào ở.

Ban đầu, cô muốn trả tiền mướn phòng cho Chu Duệ Trạch, nhưng anh không chịu, cuối cùng cô nói tiền gas, điện nước do cô trả. Chu Duệ Trạch nhìn cô kiên trì như vậy cũng không từ chối nữa.

Khi Hà Quyên đang dọn dẹp phòng thì bất ngờ nhận được một cuộc điện thoại, "Chuyện gì?"

"Đồ của cô để ở đây lúc nào thì mới đến lấy?" Trong điện thoại truyền đến giọng nói chán ghét của Thịnh Nhạc Dục.

Chân mày Hà Quyên lập tức nín lại, cô đã cố gắng để quên người đang ở đây rồi, tại sao chuyện nhỏ như con muỗi hắt còn muốn nhúng tay vào, không có việc gì lại đột nhiên xuất hiện, đáng ghét.

"Đã là đồ bỏ đi, vậy cứ vứt đi." Giọng nói của Hà Quyên không tốt làm Chu Duệ Trạch đang dọn dẹp ở phòng khách chú ý, vừa dọn dẹp đồ, vừa vểnh tai nghe động tĩnh bên chỗ Hà Quyên.

"Lần trước không phải đã nói với anh rồi sao? Sao còn chưa ném đi?" Hà Quyên thực sự không muốn có bất kỳ dính dáng gì với Thịnh Nhạc Dục. Cho dù chỉ nghe giọng nói của hắn cũng làm cô khó chịu.

Vất vả lắm mới chôn sâu được vào công việc, làm bộ đã lãng quên, nhưng lại bị người ta hung hăng kéo ra, loại cảm giác này quá đau khổ.

Hiển nhiên lời của Hà Quyên đã khiến Thịnh Nhạc Dục ở bên kia điện thoại cảm thấy khó chịu, hừ lạnh một tiếng, "Đồ bỏ đi, chẳng lẽ còn muốn tôi giúp cô vứt đi?"

Lời của Thịnh Nhạc Dục như một con dao nhọn đâm vào tim cô, máu tươi đầm đìa.

Những thứ kia là cô vì hắn mà tỉ mỉ chọn lựa, hắn lại xem như đồ bỏ đi.

Được, rất tốt.

Hà Quyên không phải là người không có cá tính, thường ngày cô luôn dịu dàng nhưng một khi tính khí nổi lên thì tuyệt đối cứng rắn.

"Thật sao? Tôi cho anh 200 nhân dân tệ, anh muốn người vứt chúng đi." Hà Quyên nói xong, không chờ Thịnh Nhạc Dục phản ứng "tút" một cái liền cúp điện thoại, đi vào phòng khách, mở nắp hộp ra, thao tác soạn soạn.

Chu Duệ Trạch vui đầu vào sửa sang phòng, giống như mới vừa rồi không nghe được gì cả, nhưng khoe môi giờ lên đã tiết lộ tâm tình của anh.

Bị Hà Quyên cúp điện thoại, Thịnh Nhạc Dục nhìn chăm chăm điện thoại chau mày, ban đầu lúc gọi điện thoại cũng không chú ý tới.

Hắn thuê người giúp việc theo giờ, nhưng vấn đề là căn phòng được quét mà vẫn lạnh lẽo như vậy, ngay cả thức ăn người giúp việc chuẩn bị cho hắn cũng không hợp khẩu vị, chỗ nào cũng khó chịu.

Theo bản năng, hắn nhấn một số điện thoại, đợi đến khi cuộc gọi thông, hắn mới phát hiện bản thân đang gọi cho Hà Quyên.

Hắn sợ Hà Quyên chê cười, cho nên mới nói lời ác ý.

Nếu là trước đây, Hà Quyên nhất định sẽ âm ỉ với hắn. Nghe giọng nói không được tốt của hắn, đây tiên sẽ hỏi hắn có phải có chuyện gì xảy ra hay không, làm gì có chuyện giống như vừa rồi?

Người phụ nữ này vẫn là Hà Quyên mà hắn biết sao?

Đang suy nghĩ thì tin nhắn điện thoại nhắc nhở, mở ra xem, lại là thông báo của ngân hàng Online Banking nhắc nhở đã có người chuyển 200 nhân dân tệ vào tài khoản của anh.

Nghĩ đến lời nói vừa rồi của Hà Quyên trong điện thoại, sắc mặt Thịnh Nhạc Dục từ trắng chuyển thành đen, cánh tay nắm điện thoại di động giật đến phát run, ngón tay bởi vì dùng sức mà trắng bệch.

Gân xanh trên trán không ngừng nhúc nhích, gặt gao, nhìn chăm chăm tin nhắn trên màn hình di động như thấy kẻ thù giết cha.

Hà Quyên đáng chết, coi hắn là cái gì chứ?

Thực sự dùng 200 nhân dân tệ để đui hắn!

Trong lòng, lửa giận nhanh chóng bùng lên, nhanh chóng bấm điện thoại di động, nói thông, "Tà Phi Bạch, nửa giờ sau đến cửa hàng trang sức, theo tôi mua đồ."

"Được, lát nữa gặp." Tà Phi Bạch đột nhiên nhận được điện thoại của Thịnh Nhạc Dục, sau ít phút kinh ngạc, lập tức vui mừng đồng ý.

"Thần tài cho gọi, tôi đi trình diện đây." Tà Phi Bạch cười ha hả, nâng lên đôi lông mày nhỏ nhắn quyến rũ, phong tình vạn chủng rời khỏi công ty.

Tà Phi Bạch khéo léo làm lửa giận trong lòng Thịnh Nhạc Dục hơi giảm đi một chút, nhìn chăm chăm điện thoại di động mà cắn răng không biết nảy sinh ý nghĩ ác độc với ai, "Đừng tưởng rằng bản thân rất ghê gớm, chỉ có phụ nữ muốn vây quanh tôi."

Với thân phận của hắn bây giờ, muốn loại phụ nữ nào mà chẳng có?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đùng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Thấy sắc quên bạn

"Nhạc Dục, chúng ta mua cái gì đây?" Tâm tình Tả Phi Bạch cực kỳ tốt, kéo Thịnh Nhạc Dục, cô đã sắp xếp tốt rồi, cuối tuần kia một tổ chụp ảnh liên chụp ảnh.

Có Thịnh Nhạc Dục làm chỗ dựa, sự nghiệp của cô thuận lợi hơn nhiều.

Thịnh Nhạc Dục suy nghĩ một chút, đồ trong nhà có những cái gì là Hà Quyên mua, sau khi cẩn thận suy nghĩ một chút, sắc mặt Thịnh Nhạc Dục xanh mét.

Từ những cái lớn như rèm cửa sổ, khăn trải giường, đến những cái nhỏ n như chén đũa, đều là Hà Quyên mua, nếu thật sự đổi hết cũng đồng nghĩa với việc lấp đặt lại thiết bị một lần.

Tả Phi Bạch bị gấn gọi ra ngoài, ở bên cạnh hần, bộ dạng say mê cuồng nhiệt, làm cho hần xì mặt không mua gì mà trở về.

"Mua hai cái đệm dựa, cô chọn đi, hôm nay tôi mệt, ở chỗ này chờ cô." Lời nói của Thịnh Nhạc Dục khiến Tả Phi Bạch ngây ngẩn cả người, nhưng chỉ chột loé lên, lập tức trên mặt lại nở nụ cười quyến rũ.

Tả Phi Bạch buông cánh tay Thịnh Nhạc Dục ra, mềm mòng đáp lời, khéo léo gạt đầu, "Được, em đi chọn, anh chờ em một lát."

Không lâu sau, Tả Phi Bạch chờ lại, xách theo một cái túi, bên trong phình ra, nhìn thấy hai cái đệm dựa.

Thịnh Nhạc Dục không nói gì, lái xe về nhà.

Về đến nhà cũng không để ý đến Tả Phi Bạch, cầm một cái túi rác lớn màu đen, trực tiếp bỏ hai cái đệm dựa trên ghế sa lon vào túi rồi ném sang một bên.

"Lấy ra." Bàn tay to duỗi ra, hướng về phía Tả Phi Bạch lấy đệm dựa.

Tả Phi Bạch vội vàng đưa tới, Thịnh Nhạc Dục nhanh chóng lấy ra, vừa lấy ra, sắc mặt lập tức thay đổi.

"Tôi dị ứng với cái này." Thịnh Nhạc Dục chán ghét ném đệm dựa lông nhung Tả Phi Bạch mua ra xa, đối với loại nhung lông này, hần không thể tiếp xúc trong thời gian dài, nếu không lỗ mũi sẽ không thoải mái.

"A, em không chú ý đến, nếu không, ngày mai em đi mua cái khác." Tả Phi Bạch vội vàng nhận lấy, cầm ra xa, chỉ sợ Thịnh Nhạc Dục chán ghét cô.

"Không cần, cô mang bề dùng đi." Thịnh Nhạc Dục cau mày, "Chủ nhật muốn đi công tác, cô đi về trước nghỉ ngơi đi."

Bị một cú điện thoại kêu đến, lại bảo coi rồi đi, nếu là người khác, Tả Phi Bạch đã sớm nổi giận.

Nhưng đối tượng là Thịnh Nhạc Dục, Tả Phi Bạch không những không tức giận mà còn cười theo mặt: "Được, vậy em đi chuẩn bị thật tốt, nhất định sẽ không làm anh mất mặt." Nói xong, xách theo túi đệm vừa mua rời đi.

Phản ứng của Tả Phi Bạch hiển nhiên là đang lấy lòng Thịnh Nhạc Dục.

Nhìn một chút, đây mới gọi là phụ nữ.

Tuỳ tiện cúp điện thoại của hần, còn quảng cho hần 200 nhân dân tệ, nghĩ hần là cái gì?

Nặng nề ngồi vào trên ghế sofa, ngồi một lát liền cảm thấy không thoải mái, ánh mắt nhìn thoáng qua, liếc đến cái đệm dựa bị hần ném qua một bên, sau đó nhìn qua, ngồi không nhúc nhích.

Ngồi như vậy một lát, sau đó tâm không cam, tình không nguyện xách cái túi lại đây, không nhịn được liền móc đệm dựa ra, ném lên ghế sofa, đứng lên, nhìn chăm chăm ghế sofa lon như nhìn kẻ thù, sau khi nhìn một lúc lâu, quay người trở về phòng ngủ, rầm rầm, cửa phòng đóng lại.

Thịnh Nhạc Dục ở nơi đây nhưng không biết Hà Quyên đang vất vả vội vàng, đéb thứ sáu, thật vất vả mới dọn dẹp xong trong nhà, đồ đạc cũng được chuyển vào.

Hà Quyên bị Phan Kỳ kéo đến phòng ốc của bọn họ trước kia, nói là phải xuất giá từ "nhà mẹ".

Hà Quyên nắm điện thoại, nhìn hồi lâu, Phan Kỳ cũng không quấy rầy, liền trốn vào trong phòng của mình.

Rốt cuộc Hà Quyên cũng hạ quyết tâm, gọi điện thoại cho di nhỏ, điện thoại vừa thông, lập tức truyền đến giọng nói lo lắng của di nhỏ: "Quyên Từ? Có

chuyện gì vậy?"

Ngày thường đều là bà chọn lúc chồng mình không có ở nhà, lén lút gọi điện thoại cho Hà Quyên, Hà Quyên sẽ không tự nhiên gọi điện thoại cho bà, sợ mang đến phiền toái không cần thiết cho bà.

"Di nhỏ, con kết hôn." Nào ngờ, Hà Quyên vừa mở miệng lại chính là một quả bom nặng kị.

"Quyên Từ, con... Con kết hôn?" Gi nhỏ kinh ngạc đứng lên, giọng nói không tự chủ được mà đề cao.

"Vâng! Dù nhỏ, con kết hôn." Hà Quyên nhẹ nhàng nói xong, "Con nghĩ phải nói với di nhỏ một tiếng, bởi vì công việc của bọn con bận rộn, cho nên không cử hành hôn lễ, cũng không bày tiệc rượu gì."

Di nhỏ dĩ nhiên biết tính chất công việc cuat Thịnh Nhạc Dục, biết hẳn cả ngày bận bịu, nhưng không bày tiệc rượu, sợ rằng không phải chỉ vì công việc bận rộn thôi.

"Quyên Từ, gì nhỏ..."

"Di nhỏ, con hiểu mà. Chỉ là muốn nổ với gi nhỏ một tiếng để gi nhỏ vui mừng một chút." Hà Quyên chịu đựng chua xót trong mũi, nhẹ giọng nói, dường như cô vẫn luôn không vừa mắt, chắc chắn sẽ không cho gi nhỏ đến dự hôn lễ của cô.

"Cậu ta đối xử với con có tốt không? Sẽ đối tốt với con sao?" Di nhỏ không để ý đến chuyện đó, bà để ý nhất chính là, về sau Hà Quyên có hạnh phúc không?

"Vâng! Anh ấy đối với con rất tốt." Hà Quyên cười, quả thật, Chu Duệ Trạch đối với cô rất tốt, mặc dù biết rõ di nhỏ và cô nói không cùng một người, nhưng cô cũng sẽ không chủ động giải thích rõ.

"Vậy thì tốt, đối xử tốt với Quyên Từ là tốt rồi." Di nhỏ nghe Hà Quyên nói, rốt cuộc cũng thoáng yên tâm.

Hai người nói chuyện ngắn ngủi, di nhỏ liền vội vàng cúp điện thoại, một lát bọn họ sẽ trở về, để cho bọn họ biết sẽ không tốt.

Nhìn cuộc điện thoại bị cắt đứt, Hà Quyên bất đắc dĩ cười kh.

Cũng bởi vì lúc trước dường như chấp cô, muốn bán căn nhà ba mẹ cô để lại cho cô, nhưng nói gì thì di nhỏ cũng không đồng ý, mới làm cho cuộc hôn nhân của bọn họ như đứng ở sườn núi.

Di nhỏ chiếu cố nhiều năm như vậy, dường như nuôi dưỡng cô cũng tốn không ít công sức, cho nên chuyện gì cũng nhân nhượng dường.

Vì nguyên nhân này, mỗi lần nghĩ đến chuyện này trong lòng Hà Quyên liền khó chịu.

Di nhỏ vì cô đã phải chịu quá nhiều khổ cực.

Phan Kỳ gõ cửa phòng ngủ Hà Quyên một cái, thấy Hà Quyên ngẩng đầu, lúc này mới đi vào.

Đưa ly sữa tươi ấm nóng trong tay cho Hà Quyên, "Uống"

Không có lời thừa thãi, cũng không cần nói nhiều.

"Có chuyện gì thì gọi điện cho tớ, nếu có người khi dễ cậu, nhất định phải nói cho tớ biết. Nếu không nói cho tớ biết, tớ liền đánh cậu." Phan Kỳ giờ quả đảm kên, quơ quơ trước mặt Hà Quyên, uy hiếp.

"Vâng!" Hà Quyên giơon đã đáp lời, hai người cười lẫn cười bò.

Ở một nơi khác, Chu Duệ Trạch đang trong nhà mình, một lần lại một lần từ phòng khách nằm đến phòng ngủ chính, đang cân nhắc xem cự ly của hai người có xa lắm không, trong lòng tính toán, lúc nào thì có thể dụ người nằm ở phòng khách đến phòng ngủ chính.

Điện thoại vang lên, ần nghe.

"Chủ nhật này, người phụ nữ của Thịnh Nhạc Dục đi chụp ngoại cảnh." Giọng nói của Nhiếp Nghiêu từ bên trong truyền ra.

"Há? Tớ biết rồi." Chu Duệ Trạch nhẹ nhàng cười, hiển nhiên tâm tình cực kì tốt, "Ngày mai, nhất định cậu phải đến đúng giờ."

Nhiếp Nghiêu bất đắc dĩ đỡ trán, "Tớ nói với cậu, tớ nhất định phải làm kẻ xấu đến cùng, có phải không?"

"Để người anh em của cậu hạnh phúc, cậu phải hy sinh một chút. Quyết định như vậy." Chu Duệ Trạch không để ý Nhiếp Nghiêu "kẻ khổ", trực tiếp cúp điện thoại, anh rất bận, ngày mai còn phải chuẩn bị "kết hôn".

Nhìn chằm chằm điện thoại bị cúp, Nhiếp Nghiêu im lặng hỏi ông trời, chẳng lẽ đây chính là truyền thuyết thấy sắc quên bạn?

Chương 31: Nguyên nhân

"Hôn lễ" của Hà Quyên và Chu Duệ Trạch thật sự là đơn giản đến không thể đơn giản hơn được nữa, một căn phòng nhỏ ở trong khách sạn.

"Tớ ra ngoài xem một chút, trên đường đi anh ấy bị kẹt xe." Hôn lễ của Hà Quyên lần này chỉ có một bạn tốt tham gia, đương nhiên chính là Phan Kỳ.

Nói xong, Hà Quyên cũng đã rời đi, đi đến quán rượu chờ Chu Duệ Trạch, theo ven đường đi về phía trước một chút, như vậy có thể sớm nhìn thấy anh.

Ở một nơi khác, sau khi Chu Duệ Trạch cúp điện thoại nhìn chằm chằm chiếc xe tải chắn trước mặt, sắc mặt hết sức khó coi, hôm nay anh muốn đi kết hôn, lại dám kẹt xe!

Ngồi ở vị trí tài xế, Nhiếp Nghiêu cảm thấy rõ ràng khí lạnh tản ra từ bên cạnh, im lặng nhìn sang bên cạnh, quả nhiên, khí thế ần ứ của Chu Duệ Trạch bắt đầu bộc lộ ra ngoài.

Vội vàng ho một tiếng, nhắc nhở Chu Duệ Trạch, chú ý trường hợp.

Chu Duệ Trạch cũng chỉ là nhất thời tức giận, được Nhiếp Nghiêu nhắc nhở, lập tức khôi phục bộ dạng bình thường: "Kẹt xe rất đáng ghét."

Nhiếp Nghiêu im lặng nhìn chằm chằm tay lái, không chế kích động muốn khinh bỉ Chu Duệ Trạch, ở trong lòng gầm thét, hiện tại trong thành có con đường nào không kẹt xe sao?

Một cái xe lại làm toàn bộ khí thế của cậu bộc lộ ra rồi sao?

Ngày thường là người bí hiểm khó dò, hiện tại mới đụng phải một chút chuyện nhỏ đã bắt đầu xù lông rồi hả?

Nếu để cho đám người anh em trước kia biết Chu Duệ Trạch biến thành như vậy, không chừng sẽ chạy tán loạn mất.

Nhiếp Nghiêu bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng cũng hiểu, đoán chừng không phải kẹt xe làm Chu Duệ Trạch xù lông, mà bởi vì sợ Hà Quyên chờ sốt ruột thôi.

"Sao vẫn chưa di chuyển?" Chu Duệ Trạch nhìn đồng hồ không ngừng, thân thể nhích tới nhích lui, nóng nảy lo lắng.

Nhiếp Nghiêu yên lặng nhìn lướt qua đồng hồ trên tay của anh, mới qua ba phút, không phải ba giờ, có cần gấp gáp như vậy không?

"Chúng ta đi đường cũ." Chu Duệ Trạch quyết định thật nhanh, mở cửa xuống xe, "Đợi thời gian dài như vậy, còn không biết bị vây đến lúc nào. Chúng ta đi đường nhỏ trước đây."

Thật lòng Nhiếp Nghiêu muốn lấy Chu Duệ Trạch, đại ca, 3 phút rất dài sao? Rất dài sao?

Chỉ là, xét thấy người nào đó đối với lần kết hôn này hết sức chờ đợi, tinh thần Nhiếp Nghiêu cũng khẩn trương cao độ.

Bỏ lại xe đi theo Chu Duệ Trạch, dĩ nhiên, Nhiếp Nghiêu

có lý trí hơn so với người nào đó, gọi điện thoại cho trợ lý, để trợ lý đến lái xe đi, tránh làm trở ngại giao thông nơi này.

"Cậu đi chậm một chút!" Nhiếp Nghiêu đuổi theo Chu Duệ Trạch nhìn không được gầm nhẹ: "Cậu muốn gây ra phiền toái không cần thiết sao!"

Thế nhưng không chút nào giữ lại tốc độ đi về phía trước, không biết tốc độ của bọn họ như vậy rất dọa người sao?

Bước chân Chu Duệ Trạch ngừng lại một chút, không dừng lại, nhưng tốc độ đã chậm lại, người bên ngoài nhìn chính là tốc độ sai bước chạy nhanh về phía trước.

"Cô ấy chờ sẽ sốt ruột." Chu Duệ Trạch giải thích một câu, bởi vì mới vừa rồi anh luống cuống mà có chút ngượng ngùng.

"Thời gian còn chưa tới." Nhiếp Nghiêu chỉ chỉ đồng hồ trên cổ tay mình, "Có thể là Hà Quyên nhà cậu đi sớm."

Nhắc tới Hà Quyên, trên mặt Chu Duệ Trạch lập tức nở nụ cười: "Ừ, Quyên Từ chính là như vậy, làm cái gì cũng sẽ đến sớm, sẽ không để người khác phải chờ."

Vừa thấy được nụ cười như "Ánh sáng mặt trời rực rỡ" trên mặt Chu Duệ Trạch, Nhiếp Nghiêu không nói gì, hồi hận, vừa nhắc tới Hà Quyên cậu ta đã

không bình thường, cử chỉ của Chu Duệ Trạch thật là điên rồ rồi.

Vội vàng đến con hẻm nhỏ bên cạnh khách sạn, đã có thể thấy khách sạn, Chu Duệ Trạch đột nhiên đứng lại, Nhiếp Nghiêu nhướng mày, anh phải đợi lát nữa mới ra sân, Chu Duệ Trạch là người chồng danh chính ngôn thuận, còn chờ cái gì?

Mới vừa rồi là người nào vô cùng lo lắng chạy tới?

“Chân cậu bị chuột rút à?” Nhiếp Nghiêu tới gần cười xấu xa, ngấm lại, ban đầu là người vang danh như thế, nhưng mới chạy một đoạn đường ngắn đã chuột rút, như vậy về sau anh có thể lớn tiếng cười nhạo?

Ngay cả ánh mắt Chu Duệ Trạch cũng không cho Nhiếp Nghiêu, ném cho một câu “an ủi”: “Đừng tiếc tiền thuốc, tiền chữa bệnh công ty có thể chi trả, không cần đau lòng.”

Cậu mới có bệnh!

Trong lòng Nhiếp Nghiêu găm thét.

Anh biết, không nên cãi vả với người nào đó, cuối cùng người thua thiệt luôn là anh.

“Nhìn cái gì? Còn không đi, Quyên Từ nhà cậu đang chờ cậu đó?” Nhiếp Nghiêu thông minh nói sang chuyện khác, công kích xương sườn mềm của “kẻ địch”. Anh có thể vững vàng ngồi lên vị trí Tổng giám đốc, cũng không phải chỉ là hư danh.

“Quyên Từ đang bận.” Giọng nói của Chu Duệ Trạch vừa nhắc tới Hà Quyên, lập tức dịu dàng đến độ sắp chảy ra nước, Nhiếp Nghiêu nghe được mà toàn thân phát run, nổi da gà.

Nhiếp Nghiêu tự động bỏ qua sinh vật không bình thường nào đó, nhìn về đường phía trước, vừa hay nhìn thấy Hà Quyên đẩy một chiếc xe rác đi lên dốc núi.

Gần tới chủ nhật, trên đường người đi lại rất nhiều, tuy không đi làm, nhưng người đi dạo phố tụ hội cũng không ít hơn so với ngày thường.

Nhìn những người gặp thoáng qua xe rác, bộ dáng chau mày bịt mũi đi nhanh cũng biết mùi kia khó ngửi thế nào, Hà Quyên cố tình làm như không có việc gì, đẩy đi lên.

Sườn núi cũng không phải rất cao, nhưng nữ công nhân vệ sinh hơn 40 tuổi một mình kéo lên nhất định là rất khó khăn.

Sau khi lên sườn núi, Nhiếp Nghiêu thấy công nhân làm vệ sinh nhìn về phía Hà Quyên cười cảm kích, nói cái gì đó, Hà Quyên nhếch miệng mỉm cười, sau đó trở lại khu vực gần khách sạn, lấy khăn giấy ra xoa xoa tay, xong ném vào thùng rác ven đường, giống như không có việc gì xảy ra tiếp tục nhìn hai bên đường, đợi Chu Duệ Trạch.

Hà Quyên đi từ từ dọc theo ven đường, mắt thấy sắp đến con hẻm nhỏ bọn họ đang đứng, Nhiếp Nghiêu hung hăng trợn mắt nhìn người bên cạnh một cái, còn không đi ra ngoài, chẳng lẽ muốn chờ bị phát hiện hay sao?

“Quyên Từ.” Chu Duệ Trạch vội vàng đi ra khỏi hẻm nhỏ, nghênh hướng Hà Quyên, vừa đứng chặn lại tầm mắt Hà Quyên, không có cách nào thấy tình huống trong hẻm nhỏ, “Chờ lâu chưa?”

“Không có, là em đến sớm.” Hà Quyên cười nói, “Anh đi từ bên này tới?”

Hình như bãi đậu xe không phải ở chỗ này.

“Hôm nay anh không lái xe.” Chu Duệ Trạch nói, “Em luôn chờ ở bên ngoài sao?”

“Không có, vừa mới ra ngoài thôi.”

“Sao không gọi điện thoại cho anh, ngày lạnh như vậy, chờ thời gian dài thì làm thế nào?” Chu Duệ Trạch đau lòng nói.

“Anh nói với em là kẹt xe, có gọi điện thoại cho anh, anh cũng không đến được, để cho anh gấp gấp làm gì?” Hà Quyên nói rất tự nhiên, “Mau vào đi thôi, bạn thân của em còn muốn gặp anh một chút đấy.”

Bên trong hẻm nhỏ, Nhiếp Nghiêu nhìn bóng lưng đã đi xa của Chu Duệ Trạch và Hà Quyên, liền trầm mặc, thu hồi thần thái hài hước vừa rồi, như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm bóng lưng Hà Quyên.

Anh giống như hiểu tại sao Chu Duệ Trạch lại có thể thích Hà Quyên như vậy.

Trừ năm đó Hà Quyên giúp Chu Duệ Trạch, chỉ sợ còn vì tính cách Hà Quyên mà thôi.

Đối với ai cũng rất dịu dàng là người luôn suy nghĩ cho người khác, ai cũng muốn có một người bạn như thế.

Chỉ là..... Tại sao anh muốn làm người ác?

Nhiếp Nghiêu mở hời lăm tằm im lặng nhìn trời, đây chính là lăm anh em giả cao sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đứng Hư Quá* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Ai sợ ai

"Chu Duệ Trạch, Phan Kỳ." Hà Quyên giới thiệu đơn giản một chút, không dư thừa một từ nào.

Có thể xuất hiện ở nơi này, đương nhiên là người mà cô quan tâm nhất.

"Chào cô." Chu Duệ Trạch đưa tay ra, cười ôn hòa, nhìn thế nào cũng là một người hiền lành.

Phan Kỳ dùng ánh mắt xem xét nhìn chòng chọc vào Chu Duệ Trạch, sau đó bắt tay với Chu Duệ Trạch, khẽ dùng sức nắm chặt bàn tay, trầm giọng nói: "Không cho khi dễ Quyên Từ, nếu không tôi không tha cho anh!"

Chu Duệ Trạch không trốn tránh ánh mắt của Phan Kỳ, mà nghiêm túc nhìn lại, trịnh trọng gật đầu: "Nhất định sẽ không."

Hà Quyên đứng bên cạnh nhìn, đột nhiên trong lòng có cảm giác rất kỳ quái - hai người kia đang giao tiếp cái quái gì vậy?

Chợt lắc đầu một cái, vứt cảm giác quỷ dị kia văng ra ngoài, nhất định là cô nhìn lầm rồi.

Đang lúc Hà Quyên muốn nói chuyện, Phan Kỳ đã thả tay Chu Duệ Trạch ra, hai người giống như không có chuyện gì xảy ra, ngồi xuống.

Lúc này, nhân viên phục vụ đã bắt đầu mang thức ăn lên, Chu Duệ Trạch đã sớm hỏi thăm những món yêu thích của Phan Kỳ từ trong miệng Hà Quyên, cho nên, những món ăn mang lên đều là những món hợp khẩu vị của Hà Quyên và Phan Kỳ.

Phòng này cũng không phải rất lớn, là phòng nhỏ cho sáu người, nhưng chỉ có ba người ngồi.

Phan Kỳ với tư cách là người thân bên nhà gái, dĩ nhiên là gắng hỏi tài sản của Chu Duệ Trạch.

"Đi làm ở đâu? Làm việc gì?" Phan Kỳ phải bảo đảm người đàn ông này sẽ không lừa gạt Hà Quyên, mặc dù bây giờ Hà Quyên đang ở căn hộ của anh, nhưng ai biết căn hộ kia có phải của Chu Duệ Trạch thật hay không, ngộ nhờ đó chỉ là thuê thì sao?

"Minh Đạt, trợ lý giám đốc." Chu Duệ Trạch vội vàng nói tài liệu của anh.

"Minh Đạt?" Phan Kỳ ngây ngẩn cả người, công ty đó có thể nói là rất nổi tiếng, sản nghiệp bên dưới làm người ta phải liú lười hít hà không thôi. Mỗi người đều muốn được vào đó làm việc, phúc lợi đãi ngộ rất tốt, tiền đồ công việc sáng lạng, đây tuyệt đối là công ty xếp hạng tốt nhất cho người ta lựa chọn nghề nghiệp.

"Ừ." Chu Duệ Trạch cũng không vì công việc tốt mà đắc ý, rất bình tĩnh gật đầu.

Bởi vì phản ứng bình thản của Chu Duệ Trạch, trong lòng Phan Kỳ liền nhận định, phỏng đoán đó chỉ là trợ lý giám đốc của một nhánh nhỏ mà thôi.

"Anh ở một mình?" Thấy Chu Duệ Trạch gật đầu, Phan Kỳ tiếp tục hỏi, "Người trong nhà đâu?"

Ánh mắt Chu Duệ Trạch chớp chớp một cái, giọng nói có chút buồn bã: "Chúng tôi đã lâu không liên lạc."

Lúc này Phan Kỳ mới nhớ đến Chu Duệ Trạch bị GAY, vội vàng nói sang chuyện khác: "Quyên Từ là người đặc biệt thiện lương, anh phải đối xử tốt với cô ấy. Có lẽ một lúc nào đấy....."

"Phan Kỳ, ăn cơm." Nói xong, Hà Quyên gấp một miếng thịt nhét vào trong miệng Phan Kỳ.

"Uhm....." Trong miệng Phan Kỳ bị nhét đầy, không nói ra được nửa câu, chỉ có thể dùng ánh mắt tố cáo Hà Quyên, đây là mưu sát! Mưu sát!

Hà Quyên nhìn trả lại cho Phan Kỳ một ánh mắt cảnh cáo, cầm miếng.

Tâm tình Chu Duệ Trạch cực kì tốt, cười ngồi xuống, cùng Hà Quyên và Phan Kỳ ăn cơm.

Trong lòng đã xếp Phan Kỳ vào loại người vì mình.

Mặc kệ như thế nào, chỉ muốn Hà Quyên hạnh phúc, chỉ riêng điều này đã đủ khiến Chu Duệ Trạch xem Phan Kỳ là bạn bè. Huống chi, lời nói của Phan

Kỳ nói được một nửa bị Hà Quyền cắt đứt, nếu anh đoán không sai, thì nửa câu phía sau là hi vọng quan hệ của bọn họ có thể phát triển hơn.

Cô gái tên Phan Kỳ này, ừ, rất được lòng anh.

Rất tốt, rất tốt!

Thức ăn ăn được hơn phân nửa, có thể nói là ba người trò chuyện với nhau cực kì vui, nhất là Chu Duệ Trạch là người ôn hòa lễ độ như vậy, rõ ràng không hề cố ý, lại làm cho không khí trên bàn ăn vui vẻ lên nhiều.

Đúng lúc đó, cửa phòng đột nhiên bị mở ra, một người tiến vào.

“Thật là trùng hợp, Duệ Trạch, tới dùng cơm sao không gọi tôi?” Nhiếp Nghiêu hoa hoa lệ lệ ra sân, một thân phong cách cứng rắn lạnh lùng, vừa nhìn đã biết là người thành công trong xã hội mới có loại khí thế đó, tuyệt đối có thể trấn áp cục diện.

Chỉ là, Phan Kỳ không hiểu tình huống hiện giờ.

Sau khi Chu Duệ Trạch thấy Nhiếp Nghiêu, mới vừa rời trên mặt còn tràn đầy nụ cười trong nháy mắt liền cứng ngắt, cảm giác cả người sa sút.

Hà Quyền nhướng mày, cô đã sớm xem Chu Duệ Trạch là bạn của cô, nhìn bạn tốt bị người ta “khí dễ”, tinh thần trọng nghĩa siêu cường của cô lập tức nổi lên.

“Thật xin lỗi, tôi và Duệ Trạch kết hôn muốn mời chị em tốt của tôi ăn một bữa cơm, thế nào, Nhiếp tiên sinh cũng muốn tham gia sao? Tôi sẽ không để ý.” Hà Quyền khéo léo cười, khách khí với Nhiếp Nghiêu.

Phan Kỳ hơi suy nghĩ, lập tức hiểu người trước mắt là ai, chỉ là, Hà Quyền vậy mà cũng nói lời chế nhạo.

Mời chị em tốt ăn cơm, nếu Nhiếp Nghiêu mà ngồi xuống, vậy thì cũng đồng nghĩa với việc thừa nhận là quan hệ chị em rồi?

Quan hệ của anh ta và Chu Duệ Trạch, chẳng lẽ phần dưới của Nhiếp Nghiêu đúng là... cái đó?

Nhưng thấy thế nào, cũng giống như không quá quan tâm.

Nhiếp Nghiêu cũng xem như là tuần tú, đường nét cứng rắn, tuy rằng bắp thịt không khoa trương như vậy, nhưng đứng chung một chỗ với Chu Duệ Trạch, người nào trên người nào dưới, cái vấn đề này đã rất rõ ràng.

“Cô.....” Nhiếp Nghiêu bị những lời này của Hà Quyền làm cho nghẹn lời, anh thật không nghĩ đến, ngày thường nhìn Hà Quyền ôn nhu điềm đạm như vậy, nói chuyện lại “hàm ý” như thế.

“Chu Duệ Trạch, cậu muốn ở lại chỗ này?” Ánh mắt mãnh liệt của Nhiếp Nghiêu chuyển hướng sang Chu Duệ Trạch vẫn luôn cúi đầu né tránh.

Hà Quyền hừ lạnh một tiếng, đáp lời: “Đương nhiên là muốn ở lại chỗ này, Duệ Trạch là ông xã của tôi, chẳng lẽ Nhiếp tiên sinh muốn giành ông xã với tôi sao? Đừng quên, anh rất nhanh cũng sẽ kết hôn.”

Nhiếp Nghiêu cười nhạo ra tiếng, nhìn chằm chằm Chu Duệ Trạch, căn bản không để ý Hà Quyền can thiệp vào: “Chu Duệ Trạch, cậu khá lắm.”

“Chồng tôi đương nhiên là tốt rồi. Cảm được thì cũng buông được, ném đồ bỏ đi tuyệt đối không lưu luyến.” Hà Quyền không nhìn nổi bộ dạng cao ngạo của Nhiếp Nghiêu.

Nhiếp Nghiêu nguy hiểm nheo mắt lại, khí thế lan rộng ra.

Nhiếp Nghiêu không chỉ là một Tổng giám đốc đơn giản như vậy, anh còn có một thân phận khác, khí thế như vậy, tuyệt đối có thể khiến một người kiên cường cũng bị dọa cho sợ run.

Hà Quyền nhướng mày, chắn giữa Chu Duệ Trạch và Nhiếp Nghiêu, một chút cũng không có sợ hãi, trừng lại.

Nhiếp Nghiêu không ngờ Hà Quyền sẽ có phản ứng như thế, ánh mắt dừng ở trên mặt Hà Quyền, sát ý sắc bén bắt đầu lan ra.

Rất rõ ràng có thể thấy thân thể Hà Quyền theo bản năng hơi run lên, sau đó, vẫn không chịu thua, hung ác nhìn anh chằm chằm, ánh mắt như thế, làm Nhiếp Nghiêu thâm kinh hãi.

Cho dù là hộ vệ trải qua huấn luyện đặc biệt thì khi anh nhìn chằm chằm như vậy cũng sẽ khiếp đảm, mà Hà Quyền, một người bình thường như vậy, lại dám trừng lại anh, thân phận của cô thật chỉ đơn giản như vậy sao?

Trong lòng nghi ngờ, nhưng Nhiếp Nghiêu cũng không để lộ ra ngoài, chỉ làm ra bộ dạng không cam lòng sập cửa rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 33: Không phải vui đùa

Đội Nhiếp Nghiêu rời đi được một lúc lâu, lúc này Phan Kỳ mới phục hồi tinh thần, mới vừa rồi áp khí trong phòng quá thấp, làm cho cô không thở nổi: "Đó chính là người kia?"

"Ừ." Hà Quyên tức giận hừ một tiếng, chán ghét nhìn chằm chằm cánh cửa khép chặt.

"Hà Quyên, người này không giống người hiền lành." Phan Kỳ lo lắng nhìn Hà Quyên, mới vừa rồi cô đã nhìn ra, quần áo cách ăn mặc của người đàn ông kia vừa nhìn đã biết là một người thành công trong xã hội, hơn nữa một thân khí thế này làm cho người ta hít thở không thông, tuyệt đối không phải là nhân vật nhỏ.

"Không có việc gì." Hà Quyên cười cười không sao cả, "Biết trước anh ta sẽ không tự hủy hoại tương lai. Muốn kết hôn với phụ nữ, cũng không phải kết hôn vì yêu, coi như anh ta có tiền có thế thì thế nào?"

"Hy sinh hôn nhân của mình, nhất định là vì muốn nhà gái trợ giúp, anh ta tuyệt đối sẽ không để lộ ra chuyện lúc trước." Hà Quyên phân tích quan hệ lợi hại một phen, không biết là nói cho Phan Kỳ, hay là Chu Duệ Trạch nghe.

Nhưng, mục đích chỉ có một, đó là để cho hai người bọn họ yên tâm.

"Đi thôi." Hà Quyên cười vỗ vỗ bả vai Chu Duệ Trạch, một giây tiếp theo, tay bị anh nắm thật chặt, hơi sững sờ, ngay sau đó cũng rất thoải mái, Chu Duệ Trạch không nghĩ tới Nhiếp Nghiêu hèn hạ như vậy thôi.

Hà Quyên cũng không buông tay ra, mà nắm trở lại, để anh an tâm.

Phan Kỳ nhìn bọn họ như vậy, cũng không nói gì, sau khi tính tiền xong, ba người rời khỏi khách sạn, thuê xe chia tay.

Dọc theo đường đi, Hà Quyên vẫn nắm chặt tay Chu Duệ Trạch, yên lặng không nói gì, cũng không mở lời an ủi.

Chờ về đến nhà, sau khi Chu Duệ Trạch vào cửa, cười cười với Hà Quyên, nhẹ giọng nói ra: "Anh không sao rồi."

"Không có việc gì là tốt rồi, về sau đi theo em sống thật tốt, ông xã." Hà Quyên ranh mãnh nháy mắt, chọc cho Chu Duệ Trạch buồn lòng nở nụ cười, "Dạ, bà xã đại nhân!"

"Tốt lắm, đừng suy nghĩ gì cả, bà xã ra lệnh cho anh mau đi ngủ." Hà Quyên hơi ngẩng đầu lên, vênh mặt hất hàm ra lệnh.

"Tuân lệnh." Chu Duệ Trạch lập tức đứng nghiêm, chào một cái, chọc cho Hà Quyên phì một tiếng bật cười, Hà Quyên cười ra tiếng, Chu Duệ Trạch cũng không nhịn được nở nụ cười, hai người ở trong phòng khách cười lẫn cười bò, quên sạch chuyện ở trong quán rượu.

Làm người phải nhìn về phía trước, nhớ những chuyện không vui kia làm gì?

Mấy ngày nay dọn dẹp phòng ốc khá mệt mỏi, sau khi hai người cười đùa một lúc, trở về phòng của bản thân nghỉ ngơi.

Chu Duệ Trạch nghiêng người dựa vào trên giường, đặt laptop ở trên đùi, theo thói quen nhìn một chút chuyện của công ty, đột nhiên một cửa sổ hiện ra, vừa nhìn thì thấy là tin tức của Nhiếp Nghiêu.

"Có ở đây không?"

"?" Chu Duệ Trạch trả lời luôn luôn ngắn gọn.

"Cậu xác định Hà Quyên thật không có vấn đề gì?"

Hôm nay khi nhìn thẳng vào mắt Hà Quyên, anh cũng cảm thấy không đúng lắm, một người bình thường sẽ không sợ anh chút nào sao?

"Có chuyện gì liên quan đến cô ấy mà tớ không biết?" Chu Duệ Trạch đã sớm điều tra tất cả mọi chuyện của Hà Quyên, nếu không phải là biết cô đã có bạn trai, thì anh sẽ nhìn nhiều năm như vậy sao?

Ở bên kia, một lúc lâu Nhiếp Nghiêu cũng chưa đáp trả lại, Chu Duệ Trạch đã biết Nhiếp Nghiêu đang rối rắm cái gì, từ từ gõ từng chữ từng chữ vào: "Cậu có biết khi đối mặt với nguy hiểm, biết rõ không đấu lại, nhưng vẫn chần ở trước mặt cường địch là người thế nào không?"

Ở bên kia Nhiếp Nghiêu nhìn chằm chằm màn hình máy vi tính, trầm mặc, nhìn từng câu nói hiện lên.

"Lúc trước mọi người tránh né tớ như tránh rắn rết, cũng chỉ có cô ấy ở bên cạnh tớ... Tinh thần trọng nghĩa siêu cấp đồng cảm của phụ nữ lan tràn..."

Nhiếp Nghiêu nhìn chữ viết hiện lên trên màn hình, trầm mặc, suy nghĩ một lúc lâu mới gõ lại: “Duệ Trạch, tớ rất hi vọng cậu có thể chân chính cưới được cô ấy.”

Cách máy vi tính, Chu Duệ Trạch cong khóe môi, trong mắt mang theo ý cười, nhẹ nhàng gõ bàn phím: “Cậu bức cô ấy làm gì? Cô ấy hẳn trương làm tay cũng lạnh.”

Trong lòng Nhiếp Nghiêu hồi hộp một chút, tay dừng ở trên bàn phím một chút, sau đó nhanh chóng gõ: “Vốn phải cần tớ đây làm người ác tới đột xuất mới có người bị hại là cậu, nếu không cô ấy làm sao chịu đi cùng với cậu?”

Rốt cuộc ở trong khách sạn, có phải toàn bộ nguyên nhân hay không, sợ rằng cũng chỉ một mình Nhiếp Nghiêu biết.

Anh đối với việc Chu Duệ Trạch say đắm Hà Quyên, ngoài mặt không nói gì hơn nữa còn toàn lực phi phối hợp, hôm nay, anh đúng là đang thử dò xét lòng người.

Anh cũng không thể để cho người khác nữa tổn thương người anh em của anh.

“Nhất định sẽ thành công.” Chu Duệ Trạch gõ lại, trực tiếp nói sang chuyện khác, hai người thảo luận một ít chuyện trong công ty.

Bất tri bất giác, hai người đã nói chuyện được nửa giờ, mới khép máy tính lại, đi nghỉ ngơi.

Tâm tình Chu Duệ Trạch cực tốt, đem may ngủ rất sâu rất trầm.

Sáng sớm một chút động tĩnh nhỏ khiến Chu Duệ Trạch lập tức từ trong giấc mơ giật mình tỉnh lại, nghe tiếng cửa phòng vang lên, lập tức phân biệt được Hà Quyên đang rón rén đi lại.

Nghe bên trong phòng bếp truyền đến tiếng nước chảy, âm thanh lấy gạo, toàn bộ tiếng động đều bị Hà Quyên cố gắng áp đến mức thấp nhất, nếu là người bình thường tuyệt đối sẽ không bị tiếng động làm tỉnh.

Chỉ là, Chu Duệ Trạch luôn luôn có thói quen sinh cảnh giác, một chút gió thổi cỏ lay sẽ lập tức tỉnh lại, đó đã sớm trở thành bản năng.

Không lâu sau, mùi thơm của thức ăn nhẹ nhàng bay tới, Chu Duệ Trạch hít một hơi thật sâu, vùi ở trong chăn nhắm mắt lại cười yếu ớt, cảm thấy ánh nắng sáng sớm từ sau rèm cửa sổ chiếu vào, từ sàn nhà chiếu lên trên chiếc chăn, phủ kín cả người, vẫn lan vào trong lòng, ấm áp.

Thời gian từ từ trôi qua, nghe tiếng kim đồng hồ trên tường tí tách, toàn thân Chu Duệ Trạch cũng buông lỏng, lười biếng trốn ở trong chăn êm ái, không muốn động.

Đã lâu không cảm thấy nhẹ nhõm như vậy, trong không khí là hương thơm nhẹ nhàng, bên dưới chiếc giường mềm mại, tất cả hô hấp xung quanh đều ấm áp, giống như là nằm trên mây phơi nắng.

Trong không khí, mùi thơm càng ngày càng đậm, Chu Duệ Trạch ngồi dậy, duỗi cái lưng mỏi, cuộc sống như thế anh đã từng tưởng tượng rất nhiều lần, không nghĩ tới bây giờ anh lại thực hiện được giấc mộng đó trong cuộc sống.

Đứng lên, nhanh chóng sửa sang lại bản thân, đi ra ngoài.

Bên ngoài hương thơm càng thêm nồng, làm anh động lòng: “Hà Quyên, làm cái gì mà ngon vậy?”

“Bánh trứng, cháo trứng muối thịt nạc...” Hà Quyên mặc tạp dề quay đầu lại cười một tiếng, “Anh thật đúng là may mắn, dậy vừa đúng lúc.”

Hà Quyên tự nhiên nở nụ cười, làm lòng của Chu Duệ Trạch từ từ mềm mại, cảm giác như thế, thật sự rất hạnh phúc.

Sáng sớm thức dậy, có người quan tâm mình, chuẩn bị bữa sáng đơn giản lại ấm áp, có thể ngồi chung một chỗ, từ từ ăn.

“Nghĩ gì thế? Mau ăn đi.” Hà Quyên nấu cháo rất ngon, bánh trứng vàng rực trong có màu xanh lá cây của hành là cắt nhỏ, nhìn màu sắc rất đẹp mắt, bên cạnh có một con bướm nhỏ hồng hồng được cắt thành từ rau trộn.

Phối hợp với mỹ vị cháo trứng muối thịt nạc, cà rốt giòn giòn bánh trứng cuộn, phối hợp mặn với chay, vị cứng mềm tất cả đều phối hợp rất vừa vặn.

“Bà xã, anh yêu em.”

Nghe Chu Duệ Trạch nói, Hà Quyên hơi sững sờ, ngay sau đó cười lên: “Ông xã, em cũng yêu anh.”

Nhìn nụ cười của Hà Quyên, Chu Duệ Trạch biết cô xem lời anh nói mới vừa rồi là đùa giỡn, nhận lấy bánh trứng bột Hà Quyên cuộn, cắn một cái, hương vị ngọt ngào lan tràn trong miệng, lại uống một ngụm cháo nóng, thẳng ấm đến trong lòng.

Anh sẽ dùng thời gian từ từ nói cho Hà Quyên, mới vừa rồi không phải là anh nói giỡn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34: Sau khi cưới

Thời gian nghỉ kết hôn không được mấy ngày, bận rộn xong, sau khi nghỉ ngơi vài ngày, lại bắt đầu đi làm.

Hà Quyên cố ý mang theo bánh kẹo cưới đến spa, chia cho đồng nghiệp, mọi người cũng bị lây không khí vui vẻ này, cũng đều cười nói chúc mừng.

Cuộc sống vẫn như trước từng ngày từng ngày trôi qua, sẽ không vì bất kì ai mà dừng lại, mà Hà Quyên cũng dần thích ứng cuộc sống sau khi cưới.

Chiều tan sở, vừa ra khỏi cửa spa, là có thể thấy người quen chờ ở nơi đó, nở nụ cười yếu ớt dịu dàng với cô.

Sáng sớm tan sở, về đến nhà, người nọ đã đi làm rồi, nhưng là trên bàn sẽ bày bữa sáng hợp với khẩu vị của cô, không lạnh không nóng, rất vừa vặn.

Cứ như vậy yên lặng qua hơn một tháng, làm cho Hà Quyên sẽ thường xuyên có cảm giác hoảng hốt, giống như cô kết hôn thật với người yêu, mỗi ngày trải qua cuộc sống hạnh phúc mà bình thường.

"Quyên Tử, hôm nay công ty có việc gấp phải làm thêm giờ, không thể đón đi đón em, sau khi tan việc tự em thuê xe về nhà. Có nghe không, không cần chen lấn trên xe buýt, không cho đi, về nhà anh muốn xem hóa đơn tiền xe."

"Dạ, biết. Anh khoảng mấy giờ về nhà?" Hà Quyên cầm điện thoại buồn cười nói, nhưng chính cô cũng không biết, khéo mỗi cô giờ lên, hiện ra nụ cười hạnh phúc.

"Khoảng hơn mười giờ thôi. . . . ." Chu Duệ Trạch nói cũng không quá khẳng định.

"Ừ, được, anh làm việc đi, ăn chút gì lót lót, đừng để cho dạ dày trống không." Hà Quyên không yên lòng dặn dò.

"Đã biết, bà xã, bái bai." Tâm tình Chu Duệ Trạch cực tốt cúp điện thoại.

Hà Quyên dờ khóc dờ cười cúp điện thoại, người này, làm thêm giờ mà tâm tình vẫn tốt như vậy? Thật là tính tình của của đứa trẻ.

Ai sẽ ngờ tới người như vậy mà lớn hơn cô năm tuổi, ban đầu lúc ghi tên kết hôn nhìn thấy chứng minh thư của anh, cô rất kinh ngạc.

Không nghĩ tới nhìn Chu Duệ Trạch trẻ như vậy mà đã ba mươi hai tuổi rồi, cô vẫn cho là anh và cô bằng tuổi nhau, thậm chí so với cô còn nhỏ tuổi hơn một chút.

Quả nhiên là nhìn người không thể nhìn bề ngoài, kể từ sau khi kết hôn, anh cũng thoát khỏi bóng ma của Nhiếp Nghiêu, càng ngày càng sống vui vẻ, cũng dễ cô phát hiện, thật ra thì anh giống như một đứa bé lớn xác, luôn thích dính lấy cô.

"Này, cười gì vậy? Ông xã gọi điện thoại tới à?" Nụ cười trên gheo của đồng nghiệp cắt đứt suy nghĩ của Hà Quyên, làn gương mặt cô không nhận được mà ửng hồng, đứng dậy cười mắng: "Nói cái gì vậy?"

"Ha ha. . . . . Còn đỏ mặt, Hà Quyên, cậu thật đúng là trong sáng mà." Đồng nghiệp không nhận được cười ha ha, "Kết hôn cũng sắp được hai tháng rồi, sao còn giống như tân nương tử vậy?" (cô dâu mới)

"Cậu quản tó, hết giờ làm, không để ý tới cậu." Hà Quyên hờn dỗi trợn mắt nhìn đồng nghiệp một cái, đeo túi lên rồi đi.

Ra cửa, nhìn từng chiếc taxi lái qua trên đường, bước chân Hà Quyên chuyển hướng, đi tới siêu thị cách đó hai con đường.

Nếu làm thêm giờ, buổi tối trở về cũng không cần ăn gì nhiều, phải thanh đạm bổ dưỡng là tốt nhất.

Vào siêu thị, lựa chọn chọn lựa, rất nhanh đã chọn xong đồ, đi tính tiền, mua đồ đi ra.

Mang theo đồ, rời khỏi quầy thu tiền, vừa đứng lúc nghe có người đang gọi cô, khó hiểu quay đầu lại, thấy đồng nghiệp cũ.

"Sao cô lại tới đây?" Hà Quyên khó hiểu hỏi, spa mới của bọn họ cách nơi này rất xa, chạy tới nơi này mua đồ có phải quá xa rồi không?

"Không có việc gì làm, nên tới xem nơi này có tuyển người không?" Lời của đồng nghiệp làm Hà Quyên sửng sốt, "Sao vậy? Cô từ chức rồi?"

Đồng nghiệp cười một tiếng quái dị: "Từ chức? Là thất nghiệp!"

Hả?

Thất nghiệp?

Tân Spa không phải mới mở, sao lại thất nghiệp?

"Cô cũng thông minh đấy, ở lại tiệm cũ. Làm khổ chúng tôi đây tất cả đều thất nghiệp." Đồng nghiệp chanh chua nói, làm Hà Quyền vốn định nói lời an ủi tất cả đều nuốt vào.

Khé động khỏe môi, Hà Quyền không nhanh không chậm nói: "Ta mà thật thông minh như vậy, đã sớm làm ông chủ rồi. Cô từ từ tìm đi, tôi về nhà."

Người như vậy, luôn phát tiết oán khí của mình lên người người khác, cô không có dư thừa khí lực để đồng tình.

Xách đồ đi ra ngoài, màn hình trên vách tường trong nội thành đang phát tin tức giải trí mới nhất, bộ phim mới nào muốn phát sóng, vội vã nhìn lướt qua, Hà Quyền đi ra cửa, vẫy một chiếc taxi về nhà.

Mỗi ngày đều có người thất nghiệp, cũng có người lao vào làm việc mỗi ngày, cũng có người bất hạnh mất đi sinh mạng, thật ra thì có thể sống vẫn là tốt nhất, ít nhất còn có hi vọng.

Hơn nữa, cuộc sống trước mắt cô làm cô cảm thấy rất hạnh phúc, rất tốt.

Về đến nhà, sau khi thay quần áo, lập tức bày đồ mua từ siêu thị ra ngoài, bắt đầu chuẩn bị.

Buổi tối khi đến mười một giờ, nghe ngoài cửa có động tĩnh, không đợi người bên ngoài cầm chìa khóa mở cửa, Hà Quyền cũng đã mở cửa phòng ra.

Người bên ngoài thấy Hà Quyền như vậy, hơi sững sờ, ngay sau đó chân mày cau lại: "Sao còn chưa đi ngủ?"

Nói xong, vào cửa, đóng cửa phòng lại.

"Không mệt." Hà Quyền cười nhận lấy áo khoác của Chu Duệ Trạch.

Chu Duệ Trạch cũng không tin lời Hà Quyền nói, cô luôn luôn không thích thức khuya, dù là làm ca đêm, hơn mười giờ mới về đến nhà, sau khi vội vã rửa mặt, sẽ lập tức đi ngủ.

Hiện tại đã qua thời gian cô đi ngủ không mệt mới là lạ.

Chu Duệ Trạch biết nói gì cũng không có tác dụng, xè tay ra trước mặt Hà Quyền.

"Cái gì?" Hà Quyền kỳ quái hỏi.

"Hóa đơn xe taxi." Chu Duệ Trạch nghiêm trang nói.

Hà Quyền buồn cười lắc đầu, vào nhà, lấy ra, vỗ vào trong tay Chu Duệ Trạch: "Nhìn đi, em thuê xe về nhà đấy."

"Ừ, như vậy thì tốt, anh không muốn bà xã phải chen lấn trên xe buýt." Chu Duệ Trạch thấy hóa đơn xe taxi rút cuộc trên mặt cũng lộ ra nụ cười.

Thấy nụ cười cưng chiều của Chu Duệ Trạch còn có giọng nói thân mật như vậy, làm Hà Quyền một trận hoảng hốt, thiếu chút cô đã quên bọn họ là vợ chồng giả.

"Đi rửa tay, húp cháo." Hà Quyền xoay người đi vào phòng bếp, bung cháo ra ngoài cho Chu Duệ Trạch.

"Thơm quá, cái này nấu thế nào vậy?" Chu Duệ Trạch ném thử một miếng, mùi thịt gà nồng đậm, đáng tiếc trong chén lại không có gì khác ngoài cháo trắng, ngay cả thịt băm cũng không thấy, nhưng mùi thơm rất lâu.

"Trước tiên luộc gà, sau khi chuẩn bị xong xuôi các loại thực phẩm khác, dùng nước luộc gà nấu cháo, như vậy ăn mới không đau dạ dày." Hà Quyền cười híp mắt nói, nhìn Chu Duệ Trạch đầy mong đợi, "Ăn ngon thì ăn một chén, ăn nhiều quá đi ngủ bất sẽ không có lợi cho tiêu hóa."

Chu Duệ Trạch nhìn chiếc nồi trong bếp một chút, theo bản năng nói một câu: "Tùy tiện làm chút gì là được rồi."

"Như vậy sao được, làm việc cả ngày đã rất mệt mỏi, trở về lại không ăn chút đồ dinh dưỡng ngon miệng sao được?" Hà Quyền nói như đây là chuyện đương nhiên, ngồi đối diện với Chu Duệ Trạch, "Công việc thế nào, chuyện giải quyết sao rồi?"

"Ừ, khách hàng cần hàng tương đối gấp." Chu Duệ Trạch vừa húp cháo vừa tán gẫu với Hà Quyền.

Cứ như vậy trò chuyện câu được câu không, uống cháo nóng, một ngày làm việc mệt mỏi cũng từ từ tan biến, cháo nóng không chỉ ấm thân thể, cũng không phải chỉ ấm dạ dày, mà còn áp lòng anh.

"Đúng rồi, em vừa gặp một đồng nghiệp trước kia ở trong siêu thị." Hà Quyền tùy ý nói.

Chương 35: Làm rất tốt

"Đồng nghiệp?" Chu Duệ Trạch nhìn Hà Quyên không hiểu.

"Trước kia cùng làm ở một spa với em, về sau có một nhóm người được điều đến tiệm mới." Hà Quyên nhắc nhở như vậy, lúc này Chu Duệ Trạch mới nhớ tới, đúng là có chuyện này.

"Tiệm mới đóng cửa, có thể là kinh doanh không tốt, tất cả bọn họ đều thất nghiệp." Hà Quyên nói rất thản nhiên, không có ý giấu cợt cũng không có hả hê.

"Em lo lắng cho bọn họ?" Chu Duệ Trạch thử hỏi một câu.

Hà Quyên miễn cưỡng cười một tiếng: "Không thể nói là lo lắng, chẳng qua là cảm thấy rời nhà đi làm cũng không dễ dàng, hi vọng bọn họ có thể nhanh chút tìm được công việc mới thôi."

"Thật ra thì, tính tình bọn họ như vậy, dù cho tìm được công việc mới, cũng sẽ không có tiến triển gì. Phẩm chất không tốt." Chu Duệ Trạch không thích gì đối với những đồng nghiệp kia của Hà Quyên, ai bảo ban đầu những người đó thấy Hà Quyên gặp chuyện không may, không những không an ủi, hơn nữa còn đứng một bên nói mát.

"Ai. . . . . Mỗi người đều có số mạng." Hà Quyên cảm thán một tiếng, cô không thích những đồng nghiệp kia, nhưng muốn cô bỏ đá xuống giếng, cô thật không làm được.

Chỉ có thể nước giếng không phạm nước sông.

"Anh ăn xong rồi, em nhanh đi ngủ đi." Chu Duệ Trạch uống ngụm cháo cuối cùng, thúc giục Hà Quyên, "Ngày mai còn phải đi làm."

"Ừ, anh cũng nghỉ ngơi sớm đi." Hà Quyên trở lại phòng ngủ cô, thật ra thì cô đã mệt từ lâu.

Chu Duệ Trạch đi vào phòng bếp, sau khi rửa chén xong, cũng về phòng của mình, mở máy vi tính ra, chat với Nhiếp Nghiêu.

"Thế nào? Còn có vấn đề?" Nhiếp Nghiêu mới giải quyết xong chuyện của công ty, sắp đến giờ tan làm, công ty nước ngoài đột nhiên truyền đến việc gấp, bận rộn xử lý nửa ngày mới xong, chẳng lẽ còn có vấn đề gì?

"Không có." Chu Duệ Trạch đánh một chữ, tránh làm Nhiếp Nghiêu kinh ngạc, sau đó tiếp theo gõ bàn phím, "Những đồng nghiệp mà Quyên Từ trưởng mắt đã xử lý tốt?"

Nhìn chữ được đánh trong máy vi tính, Nhiếp Nghiêu bất đắc dĩ vuốt vuốt công văn bị dày vò đến phình to, cũng sắp mười hai giờ, anh muốn ngủ, đi ngủ.

Ở trong lòng gầm thét kháng nghị, nhưng động tác trên tay không chậm lại, nhanh chóng gõ: "Ừ, đã xử lý xong."

"Giám đốc của Hà Quyên rất thức thời, không hề hỏi nhiều một câu. Tất cả đều làm theo kế hoạch." Nếu Chu Duệ Trạch đã hỏi, Nhiếp Nghiêu cũng liền nói cho anh biết tiến triển của sự việc.

Loại chuyện như vậy, đương nhiên là anh giao cho thủ hạ có thể tin tưởng đi xử lý, bảo đảm không có sơ hở.

"Cửa hàng mới mua trước kia cũng làm SPA, làm như vậy sẽ không có người phát hiện ra vấn đề. Những nhân viên kia sau khi giải tán, cũng đã cho một khoản tiền bồi thường thất nghiệp, sẽ không có vấn đề, thế nào?"

Nhiếp Nghiêu hơi cau mày, nhìn chăm chăm màn hình máy vi tính, chờ Chu Duệ Trạch trả lời.

Ban đầu, lúc Chu Duệ Trạch để anh tìm một chỗ an bài thật tốt một ít đồng nghiệp của Hà Quyên, đang lúc vội vàng mua một chỗ.

Nhưng kế hoạch của bọn họ rất tốt.

Quan hệ "thật tốt" với giám đốc của Hà Quyên, ông ta tuyệt đối sẽ không nói ra cái gì.

Một Spa mới mở chi nhánh, điều một nhóm nhân viên cũ sang, cũng là chuyện rất bình thường.

Tiệm mới kinh doanh không tốt, phải ngã đóng cũng hợp tình hợp lý.

Tiệm cũ đã tuyển nhân viên mới, nhân viên kỳ cựu dĩ nhiên cũng không có biện pháp trở về, thuận nước đẩy thuyền cho bọn họ một khoản tiền, để cho bọn họ đi cũng không nói gì.

Dĩ nhiên, anh còn không có ngu đến mức lập tức điều tất cả đồng nghiệp có thái độ không tốt với Hà Quyên đến tiệm mới, phải để lại mấy người.

Mấy người này, lại dùng những lý do khác, để giám đốc của Hà Quyên xa thải bọn họ là được.

Nếu giám đốc của Hà Quyên không tìm được lý do, tự nhiên sẽ có người được an bài đến tiệm tạo lý do đuổi họ ra ngoài.

Tóm lại chuyện xử lý cũng thỏa đáng, tuyệt đối sẽ không để Hà Quyên phát hiện một chút vấn đề.

"Hôm nay, Quyên Từ gặp phải đồng nghiệp trước kia."

Trên màn hình máy vi tính hiện ra chữ viết, làm chân mày Nhiếp Nghiêu cau lại, trầm ngâm một chút, gõ bàn phím: "Sẽ không lộ ra sơ hở."

Chút tự tin này, Nhiếp Nghiêu vẫn phải có.

Nếu anh làm việc nhỏ thế này còn có vấn đề, năm đó bọn họ làm sao sống mà trở về?

"Quyên Từ không phát hiện ra bất kì chuyện gì."

Trên màn hình máy vi tính xuất hiện chữ viết, khiến Nhiếp Nghiêu hồ đồ, chân mày hơi nhú lại: "Nếu không phát hiện ra, cậu đột nhiên nói cái này làm gì?"

Chuyện này cũng mới xử lý xong khoảng nửa tháng thôi.

Nhưng Chu Duệ Trạch trước kia tuyệt đối không phải là người dài dòng, sự tình đã xong xuôi thì tuyệt đối không nhắc lại.

"Tớ thật may mắn. . . . ."

Nhiếp Nghiêu nhìn chằm chằm chữ viết trên màn hình máy vi tính, chân mày càng vặn càng chặt, trong lòng nghi ngờ, may mắn cái gì?

Anh không hỏi, mà chờ câu nói kế tiếp của Chu Duệ Trạch.

"May mắn trả tiền bồi thường thất nghiệp cho những người đó. Tới hôm nay Quyên Từ còn cảm thán, bọn họ làm việc không dễ dàng."

Nhiếp Nghiêu tức xạm mặt lại nhìn chằm chằm chữ trong máy vi tính, ngón tay gõ như bay: "Cậu đang áy náy sao? Cảm thấy làm những người đó mất công việc, cậu đau lòng?"

Mẹ nó, ngày tận thế hay sao hỏa đụng địa cầu?

Chu Duệ Trạch sẽ đau lòng?

Ban đầu, lúc bọn họ ở bên ngoài "Làm việc", bất kể dùng bất cứ thủ đoạn tột tệ nào, chỉ cần đạt được mục đích, bất kỳ thủ đoạn nào cũng đều dùng qua.

Giết người cũng không phải là chuyện lạ, bây giờ vì công việc của mấy người, cậu ta đau lòng?

"Đau lòng?"

Trên màn hình chỉ có mấy chữ đơn giản, Nhiếp Nghiêu giống như xuyên thấu qua mấy chữ này thấy được Chu Duệ Trạch lạnh lẽo châm biếm, quả nhiên, câu nói kế tiếp xác nhận ý nghĩ của anh.

"Cho tới bây giờ tớ làm việc gì cũng sẽ không đau lòng."

"Chỉ là không muốn làm cho trong lòng Quyên Từ không thoải mái mà thôi, sau này tớ thẳng thắn tất cả với cô ấy, nếu để cho cô ấy biết những ngừng người kia bị mất đi công việc là vì cô ấy, tất nhiên cô ấy sẽ không thoải mái."

"Bồi thường thất nghiệp cho bọn họ, cũng coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ, ít nhất tớ không đuổi tận giết tuyệt."

Nhiếp Nghiêu im lặng nhìn chằm chằm chuỗi chữ viết, gõ bàn phím từng chữ từng chữ: "Cậu muốn thẳng thắn?"

"Dĩ nhiên." Hai chữ kiên định gọn gàng linh hoạt hiện tại trên màn hình máy vi tính.

"Tớ sẽ không gạt Quyên Từ bất kì chuyện gì."

"Đối với chuyện này, tớ chỉ có thể nói, cậu làm rất tốt. Tớ rất vui mừng."

Cậu cũng không thấy mâu thuẫn sao?

Nhiếp Nghiêu ở trong lòng điên cuồng hét lên một câu, vừa làm chuyện phúc hắc như vậy, lại vừa đơn thuần cung chiêu Hà Quyên như vậy. Thế nhưng Chu Duệ Trạch không bị tâm thần phân liệt, thật là một kỳ tích.

"Sao cậu không thẳng thắn từ bây giờ?" Nhiếp Nghiêu tức giận gõ lại một câu.

" Dĩ nhiên không được, hiện tại Quyên Từ còn không yêu tớ." Bên kia hiển nhiên trả lời một câu.

Nhiếp Nghiêu nhìn chằm chằm câu nói kia một lúc lâu cũng không nói tiếng nào, cho đến khi trên màn hình máy vi tính xuất hiện một câu nữa: "Ngủ." Hắn mới từ từ gõ một câu cũ rích, "Chu Duệ Trạch, cậu chính là sói xám lớn dụ dỗ cô bé quảng khăn đỏ."

Nói xong, logout tắt máy, anh cự tuyệt chuyện với phi nhân loại. (người không cùng chủng loại)

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Hứa hẹn cả đời

Chu Duệ Trạch nhìn chằm chằm màn hình máy vi tính, như rồng mây suy nghĩ nở nụ cười đùa giỡn.

Sói sao?

Cũng không phải là lần đầu tiên có người hình dung anh như vậy.

Ngẩng đầu, ánh mắt lướt qua Laptop, nhìn về phía cửa phòng đóng chặt, cách chỗ anh không xa người anh yêu đang ngủ.

Thủ đoạn có chút mờ ám, nhưng, anh thật sự không muốn để vụt mất cô.

Lấy hiểu biết của anh về cô, nếu không dùng biện pháp này, muốn để cô tiếp nhận, không biết còn cần bao lâu, anh, không đợi được.

Ngày mới, sáng sớm Chu Duệ Trạch không nghe được động tĩnh của Hà Quyên, nhìn đồng hồ đeo tay một chút, ngày thường vào thời gian này, Hà Quyên đã dậy từ sớm, hôm nay sao vậy?

Chu Duệ Trạch vọt một cái ngồi dậy, trực tiếp xuống giường vọt tới cửa phòng Hà Quyên, gõ cửa phòng: "Quyên Từ, em làm sao vậy?"

"Không có việc gì . . . ." Rất nhanh bên trong truyền đến giọng nói của Hà Quyên.

Người khác có lẽ không nghe ra được cái gì, nhưng có thể Chu Duệ Trạch nhạy cảm hơn nhiều so với người bình thường, lập tức nghe được giọng nói của Hà Quyên yếu ớt hơn rất nhiều so với ngày thường, không hề nghĩ ngợi mà hỏi: "Quyên Từ, có phải là không thoải mái hay không? Sao vậy? Mau mở cửa ra, cho anh nhìn xem, anh đưa em đi bệnh viện."

"Cửa không khóa." Hà Quyên nói vừa xong, ngược lại Chu Duệ Trạch ngậy ngấn cả người, cúi đầu, nhìn cửa phòng, đưa tay, có chút kích động phát run nắm tay nắm cửa, kéo một cái, mở ra.

Bên trong phòng rèm cửa sổ còn chưa kéo lên, không biết có phải là bởi vì nguyên nhân ánh sáng hay không, sắc mặt của Hà Quyên nhìn qua hết sức tái nhợt.

Không chỉ như thế, bên trong phòng còn có mùi máu tươi nhân nhát.

Người bình thường sẽ không nghĩ thấy, nhưng Chu Duệ Trạch đối với mùi máu tươi cực kì quen thuộc đã lập tức nghĩ thấy.

"Không thoải mái? Đừng đi làm" Chu Duệ Trạch đi tới, Hà Quyên mặc đồ ngủ co rúc ở trên giường.

"Ừ, em đã gọi điện thoại xin nghỉ rồi." Hà Quyên yếu ớt nói xong, cố gắng co lại thành một cục.

"Duệ Trạch, giúp em rót một ly nước nóng được không? Em muốn uống thuốc."

"Thuốc ở chỗ nào?" Chu Duệ Trạch hỏi.

“Ngăn kéo thứ nhất.” Hà Quyên nhìn về phía bên cạnh học tủ.

Chu Duệ Trạch chạy lại, từ bên trong lấy ra hòm thuốc nhỏ, xách tới trước mặt Hà Quyên, mở ra: “Là cái nào?”

“Cái này...” Hà Quyên chỉ một cái trong đó, Chu Duệ Trạch vừa cầm lên nhìn, chân mày cau lại, “Chớ uống cái này, tác dụng phụ lớn.”

Chu Duệ Trạch trực tiếp đóng hòm thuốc lại, liếc mắt nhìn Hà Quyên, dịu dàng nói: “Chờ một chút, Quyên Tử.”

Chu Duệ Trạch vội vàng đi ra ngoài, vội vã rót một chén nước nóng tới đây, dùng khăn lông nhỏ bao lại, nhét vào trong tay Hà Quyên: “Trước tiên đặt lên trên bụng, không cần uống..., anh đi mua đồ cho em.”

Nói xong, cũng không đợi Hà Quyên trả lời, giống như một cơn gió lao ra ngoài, dĩ nhiên, không quên đóng cửa phòng lại, tránh gió thổi vào, Hà Quyên sợ lạnh.

Nhìn chén nước trong tay, Hà Quyên vọt một cái liền đỏ mặt, vậy mà, vậy mà đã bị nhìn ra.

Nước nóng trong ly xung quanh bị bao lại, đáy ly lộ ra ngoài, vừa vận đặt ở trên bụng, lạnh lẽo trong bụng ấm áp một chút, cảm giác xua đi lạnh lẽo đau đớn bên trong.

Không lâu sau, Chu Duệ Trạch bung cái chén tới đây, ngồi xuống bên giường, nhẹ nhàng thổi thổi: “Nào, uống trước đi.”

Hà Quyên từ từ ngồi dậy, Chu Duệ Trạch lập tức dựng đứng gối đầu lên phía sau, một tay còn vờn vàng bụng chén, nhìn Hà Quyên bởi vì động tác, lộ ra một phần cánh tay dưới ống tay áo ngủ, phía trên đã đau đến mức nổi lên một tầng da gà.

Hà Quyên vừa muốn buông tay nắm chén nước ra, lại bị Chu Duệ Trạch ngăn cản: “Đừng động, trước hết thoa.”

Chu Duệ Trạch múc canh trong chén, nhẹ nhàng thổi nguội, giơ lên gì đẹp bên môi.

Nhìn đưa đến bên môi cái muỗng, gì đẹp mặt của hơn nóng, liền lỗ tai cũng nóng rát, không cần nhìn, cũng biết mặt của mình nhất định hồng chết rồi.

Từ nhỏ đến lớn chưa từng có người nào đút cho cô như vậy.

“Em...” Bản thân có thể uống.

Chu Duệ Trạch căn bản không cho Hà Quyên cơ hội nói ra câu tiếp theo, cười nói: “Uống đi, ngộ nhờ ngày nào đó anh không thoải mái, không phải anh còn cần em chăm sóc sao?”

Nghe được lời nói chế nhạo của Chu Duệ Trạch, Hà Quyên cũng há mồm, uống uống canh trong muỗng.

Sau khi vào miệng, nếm được vị ngọt nhàn nhạt, là đường đỏ, nhưng còn rất nhiều vị khác, nhất thời cô nếm không ra.

Cứ như vậy một chén canh ngọt ngào uống vào bụng, trong dạ dày nóng lên, nhưng bụng còn lạnh lẽo đau.

“Chờ một lát.” Chu Duệ Trạch cho Hà Quyên một nụ cười trấn an, đi ra ngoài, trong chốc lát, bung vào một cái tô to bên trong, còn tỏa ra hơi nóng.

Đề lên trên tủ đầu giường, lấy chén nước đã bắt đầu nguội trong tay Hà Quyên: “Ăn đi.”

“Ừ.” Trong lòng Hà Quyên thở phào nhẹ nhõm, thật may là không tiếp tục đút cho cô, nếu không cô sẽ xấu hổ mà bốc cháy.

Chu Duệ Trạch cầm chén nước đi ra ngoài, để lại không gian cho Hà Quyên, để cô có thể thoải mái ăn một chút.

Lúc nào thì làm gì chuyện, Hà Quyên cần gì, anh đều biết.

Hà Quyên ăn một ít đồ trong chén, bên môi nở nụ cười, trừ ba mẹ và dì nhỏ ở ngoài, sẽ không có ai đối tốt với cô như vậy.

Từ từ ăn, chờ sau khi ăn xong một chén mì, nhìn Chu Duệ Trạch lại bung một bàn đồ ăn đi vào, dù bụng của Hà Quyên có đau thế nào, cũng không nhịn được bật cười: “Duệ Trạch, anh xem em là heo sao?”

“Heo cũng không gầy như em.” Chu Duệ Trạch cười nói, để cái khay lên trên tủ đầu giường, “Đồ ăn vặt, chỉ ăn chơi thôi, lúc này ăn cái này mới thích hợp.”

“Cái gì vậy?” Hà Quyên không nhịn được hỏi.

“Táo đường đỏ.” Chu Duệ Trạch nói một cách tự nhiên, quan tâm hỏi, “Có thoải mái hơn không?”

Hà Quyên cảm nhận một chút, vậy mà thật đã không đau như trước rồi.

“Mới vừa rồi anh cho em uống cái gì?” Hà Quyên tò mò hỏi, bình thường nếu cô đau, chỉ có thể ăn thuốc giảm đau.

“Bí mật.” Chu Duệ Trạch ranh mãnh nháy mắt, “Muốn biết để làm gì?”

“Về sau em muốn làm theo đúng như vậy...” Lòi Hà Quyên còn chưa nói hết, đã bị Chu Duệ Trạch cắt đứt, “Anh sẽ nấu cho em uống.”

“Được rồi, nghỉ ngơi một lát đi.” Nói xong, Chu Duệ Trạch đứng dậy đi ra ngoài, không cho Hà Quyên một chút thời gian để phản ứng.

Thật sự là Hà Quyên ngây ngẩn cả người, đang suy nghĩ câu nói mới vừa rồi của Chu Duệ Trạch là có ý gì.

Đây là quan tâm bạn bè, hay là...

Hà Quyên từ từ nằm xuống, rúc vào trong chăn, kì tích là bụng thế nhưng lại không đau.

Từ lúc uống xong chén xanh kia đến bây giờ chưa đến một khắc đồng hồ, vậy mà đã không sao.

Kéo chặt chăn, dần dần ngủ gật, trong lòng còn đang nghi ngờ chuyện kia, giữa lúc nửa ngủ nửa tỉnh, Hà Quyên mới dám theo đuổi suy nghĩ của bản thân, đoán suy đoán sau đó.

Hay là... hứa hẹn cả đời?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hur Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Vẫn là bà xã tốt

"Hà Quyên, tan việc, sao còn chưa về?" Đồng nghiệp vỗ bả vai Hà Quyên một cái khoa trương cười, "Ngần người cái gì vậy?"

"A, bây giờ đi." Hà Quyên sững sờ, vội vàng cười đứng lên, theo đồng nghiệp đi ra ngoài, không yên lòng nói lời ứng phó với đồng nghiệp, đi đến cửa tiệm, nghe được nụ cười chế nhạo của đồng nghiệp, "A, ông xã lại tới đón, thật hạnh phúc à. Tôi không làm kỹ đã cần mũi nữa."

Đồng nghiệp cười rồi đi, Hà Quyên sững sờ tại chỗ, cũng không lập tức đi tới giống thường ngày.

Gần đây cô càng ngày càng cảm thấy bản thân có chút không giống trước, hình như đã quen có Chu Duệ Trạch tồn tại. Bắt đầu, chỉ là thất vọng về tình yêu, muốn để gì nhỏ yên tâm, nhưng hiện tại. . . . .

Hà Quyên mấp máy môi, cô có chút không hiểu tim của chính mình rồi.

"Sao vậy?" Bên tai vang lên giọng nói dịu dàng quen thuộc, còn bởi vì đến gần mà mang tới hương vị ấm áp quen thuộc cho cô, làm cô không có cách nào cự tuyệt phần ấm áp này.

"Không có việc gì, có thể là hơi mệt." Hà Quyên thu lại tâm tình của mình, làm bộ như không có việc gì mà nói.

Về mặt mê mang của Hà Quyên dĩ nhiên không tránh thoát được cặp mắt của Chu Duệ Trạch, chỉ là anh sẽ không ngu đến mức đi hỏi cô: "Mệt rồi, vậy chúng ta nên ăn cơm ở bên ngoài."

"Hả? Không cần đâu." Lần này Hà Quyên hoàn toàn phục hồi lại tinh thần, "Ăn ở bên ngoài rất đắt."

Tiền lương của bọn họ cũng không phải nhiều, không cần thiết lãng phí như vậy.

Huống chi, cô còn phải tích góp tiền để mua nhà, bởi vì chuyện của Nhiếp Nghiêu Chu Duệ Trạch cãi nhau với người trong nhà, cuộc sống của anh cũng phải tiết kiệm qua mới đứng.

"Vậy thì sao ? Ông xã mời khách." Chu Duệ Trạch vỗ lồng ngực của mình cười ha hả nói, "Đi, đi ăn cơm."

Lên xe, nhìn Chu Duệ Trạch đi đến một con đường khác, Hà Quyên do dự nói: "Về nhà ăn đi, em làm rất nhanh. Thật sự không cần thiết phải lãng phí."

"Cùng bà xã ăn cơm sao lại là lãng phí chứ?" Chu Duệ Trạch cẩn thận nhìn đường xá, cười híp mắt nói, "Bà xã, muốn ăn cái gì cứ việc nói đi."

Hà Quyên thấy Chu Duệ Trạch như vậy, cũng không tiếp tục khuyên nữa, nhân tiện đi ra ngoài một chuyến, thay đổi cũng chưa hẳn không tốt.

"Tùy anh, em ăn cái gì cũng được." Hà Quyên không kén ăn, ăn cái gì đều được, "Lúc này, sợ rằng phải đợi mới có chỗ ngồi đi?"

Lúc này đều tan việc, không đặt bàn trước, nhất định sẽ phải đợi.

“Yên tâm đi, anh biết một nơi nhất định có chỗ cho chúng ta.” Chu Duệ Trạch cười chắc chắn.

Hà Quyên nháy mắt không tin nhìn Chu Duệ Trạch, lúc này dù là bên trong McDonald, KFC cũng đầy ắp người, lại nói giờ cao điểm của tan tầm, trên đường đầy ắp người, ngay cả khách sạn cũng rất nhiều khách.

Chu Duệ Trạch cười lấy điện thoại di động ra, nhấn điện thoại, dùng tai nghe vô tuyến nói: “Một lát tôi sẽ đến ăn cơm.”

Nói xong, dường như không đợi bên kia trả lời, trực tiếp cúp điện thoại.

“Dễ dàng như vậy là có chỗ?” Hà Quyên kinh ngạc nhìn Chu Duệ Trạch.

“Ừ, ở nhà hàng này anh có thể dễ dàng đặt chỗ.” Chu Duệ Trạch cười, cũng không nói thêm cái gì, mà chỉ chuyên tâm lái xe.

Giờ cao điểm của tan tầm, trên đường trước sau như một kín người, người vội vã về nhà càng bị tình trạng giao thông như vậy làm cho nôn nóng phiền lòng.

Ngồi xe riêng còn như vậy, những người chen xe buýt, xe điện ngầm càng thêm khổ sở.

Một chuyến xe đến, có lúc đến xe cũng không chen lên được. May mắn chen lên xe, căn bản cũng không cần đỡ chỉ cần dựa vào sức mạnh chen chúc của đám người là có thể đứng vững, hít thở mùi vị vẫn đục làm người ta nôn mửa, dọc đường chịu đựng ở trên đường hỗn loạn vừa đi vừa nghỉ chậm chạp đi về nhà.

Hà Quyên ở trong xe Chu Duệ Trạch căn bản không có nôn nóng như trước đây, bởi vì bên trong xe không có ai chen lấn, không khí lại thoáng đãng, ghế ngồi cũng thoải mái, quan trọng hơn là, còn có một người ở bên.

Hoàn cảnh thư thái như vậy, làm Hà Quyên một chút cũng không cảm giác được lộ trình có xa lắm không.

“Đến rồi.” Chu Duệ Trạch quen cửa quen ngõ lái xe xuống bãi đậu xe, dẫn Hà Quyên đi vào thang máy.

“Đây là nơi nào?” Hà Quyên căn bản chưa từng tới nơi này ăn cơm, nhìn Chu Duệ Trạch nhấn tầng 32 đại khái có chút hiểu biết, có khả năng là ngắm cảnh nhà hàng đi.

“Ừ...” Chu Duệ Trạch sững sốt một chút, sau đó nhìn về phía Hà Quyên lúng túng cười, “Thật ra thì, anh cũng không rõ nhà hàng này tên là gì, nhưng đồ ăn bên trong ăn rất ngon.”

Chu Duệ Trạch trả lời bị Hà Quyên cười nhạo: “Tên cũng không nhớ được, anh cũng đủ giỏi đi.”

“Anh cũng rất ít khi ăn cơm ở bên ngoài.” Chu Duệ Trạch nói xong, thang máy đã dừng lại, cửa vừa mở ra, thấy tình huống bên ngoài Hà Quyên ngây ngẩn cả người.

Bố trí trang hoàng như vậy vừa nhìn đã biết là không phải nơi cho tầng lớp bình dân.

Nhưng đã đến đây rồi, đương nhiên cô sẽ không mất thể diện đến mức lời Chu Duệ Trạch rồi đi.

Tính toán tiền mặt và trong thẻ cô mang có bao nhiêu, nghĩ tới nếu như lát nữa Chu Duệ Trạch không đủ tiền, cô có thể len lén đưa tiền cho anh.

Chu Duệ Trạch không biết Hà Quyên nghĩ gì, lời kéo Hà Quyên đi vào, Chu Duệ Trạch vừa nói với nhân viên phục vụ, lập tức được dẫn đến một vị trí yên tĩnh thoải mái.

Tầm nhìn cực tốt có thể xuyên thấu qua cửa sổ to nhìn cảnh đêm của thành phố, lại không cần lo lắng bị người khác quấy nhiễu.

Sau khi cầm lấy thực đơn, nhìn giá tiền phía trên, Hà Quyên âm thầm hít khí lạnh, ăn cướp à!

Quên đi, thỉnh thoảng xa xỉ một lần thì xa xỉ một lần đi, cuộc sống là phải hưởng thụ một chút.

Chu Duệ Trạch hỏi ý kiến Hà Quyên xong, lúc này mới chọn món ăn, lúc chờ thức ăn mang lên, Hà Quyên móc ví tiền trong bao ra, theo đến gần cửa sổ, một mực đưa cho Chu Duệ Trạch, một mặt không để cho những người khác nhìn thấy.

“Sao vậy? Chu Duệ Trạch nhìn hành động kỳ quái của Hà Quyên, nhất thời không kịp phản ứng.

Hà Quyên nhỏ giọng nói: “Anh mang đủ tiền chưa?”

Hà Quyên nói như vậy một chút cũng không quanh co, hoàn toàn xem Chu Duệ Trạch là người một nhà.

Cô cũng biết Chu Duệ Trạch không giống một số đàn ông hay tự ái như vậy, luôn muốn biểu hiện tài trí hơn người của chủ nghĩa đàn ông.

Chu Duệ Trạch lập tức hiểu ý của Hà Quyên, cười một tiếng nói: “Vẫn là bà xã tốt.”

“Cái gì?” Hà Quyên sững sờ, đầu óc có chút trống rỗng, giống như bọn họ nói không cùng một chuyện.

Tiền có đủ hay không và bà xã tốt hay không thì có quan hệ gì?

Lén lút cho anh tiền không phải là vì bảo vệ tôn nghiêm đàn ông của anh sao, chỉ có người luôn suy nghĩ cho người khác mới có thể chú ý đến chi tiết này, cho nên, trong lòng Chu Duệ Trạch rất sáng khoái.

Chỉ là, ngoài mặt anh không nói ra, anh hiểu được, đây hoàn toàn là phản ứng theo bản năng của Hà Quyên.

“Giúp ông xã tiết kiệm tiền, chỉ có bà xã thương anh mới làm được.” Chu Duệ Trạch nháy mắt ranh mãnh, không ngờ lại thấy trên gương mặt Hà Quyên nhuộm màu hồng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Vô tình gặp gỡ

Vừa lúc đó, món ăn đầu tiên bọn họ gọi được bung lên, vừa đúng giải vây cho Hà Quyên.

"Yên tâm đi, anh gần đây mới được phát tiền thưởng, vừa đúng tới ăn mừng một bữa." Chu Duệ Trạch cười nói, dĩ nhiên không lấy tiền của Hà Quyên.

Rất nhanh, thức ăn liên liền được mang lên.

Từng món một có thể nói là nhìn rất thịnh yến, tạo hình tinh xảo như vậy, Hà Quyên mới chỉ thấy mỹ thực trong các trương trình ở trên TV, bình thường cô ra ngoài ăn cơm, vẫn lấy lợi ích thực dụng làm chính.

"Ha ha nhìn, món ăn của nhà hàng này cũng không tệ lắm." Chu Duệ Trạch bắt chuyện với Hà Quyên, đứng ngồi ngốc, nên ha ha.

"Cũng không nở lòng ăn." Hà Quyên gấp một khối bánh ngọt nhỏ, không biết là làm như thế nào, vậy mà tạo thành hình cá vàng, rất sống động.

"Em không đành lòng ăn, anh cũng không dám ăn, em nhẫn tâm để anh đói bụng sao?" Chu Duệ Trạch, kẻ dờ hơi này lại bắt đầu đùa giỡn, làm bột dạng khô sờ.

Hà Quyên nhìn không được trừng mắt oán trách, người này cả ngày không nghiêm chỉnh.

Cá vàng khéo léo được dè dặt đưa vào trong miệng, sau khi cắn dứt co dẫn là hương vị trái cây nồng nặc, giống như là bạo tương bình thường nhanh chóng tràn đầy khoang miệng, tràn đầy hương vị ngọt ngào, ăn ngon khiến Hà Quyên vui mừng tròn to hai mắt.

Tỉ mỉ nhai nuốt xuống, vẫn chưa thỏa mãn liếm liếm vị ngọt dính trên môi, hơi hít nấc lại cười nói: "Ăn ngon thật."

Chu Duệ Trạch nhìn đầu lưỡi phấn hồng rất nhanh khẽ liếm cánh môi của cô, sau đó nhanh chóng rút lại, làm đôi môi của cô phủ một tầng nước bóng, âm thanh khăn khăn, nói một câu hai nghĩa: "Thật không, anh cũng muốn ăn."

"Vậy thì ăn đi." Hà Quyên căn bản cũng không có chú ý tới, động tác mới vừa rồi của cô gây cho người đối diện vấn đề gì, vui vẻ gấp một khối bỏ vào trong chén của Chu Duệ Trạch, "Ăn siêu cấp ngon, quả nhiên là đạo lý đồ quý hay đắt tiền."

Hơi thất vọng nhìn bánh ngọt tinh xảo trong chén, ngẩng đầu ánh mắt mong đợi nhìn Hà Quyên, Chu Duệ Trạch vẫn gấp, đưa vào trong miệng.

"Thế nào? Như thế nào? Ăn ngon đúng chứ?" Hà Quyên vội vàng hỏi.

"Ừ, đúng là ăn rất ngon." Chu Duệ Trạch "Vui mừng" nói, "Lần trước khi anh tới chưa từng ăn cái này, thật đúng là đáng tiếc."

"Đúng vậy, đúng vậy." Hà Quyên cười ha hả nói, "Sau này, chờ đến khi em đón đi nhỏ ra, cũng muốn mang dẫn đi nhỏ tới nơi này ăn."

Cười sắp được hai tháng rồi, Hà Quyên và Chu Duệ Trạch đương nhiên trải qua nhiều lần tâm sự "Ngoài ý muốn", đối với tình cảm của nhau cũng hiểu rất rõ, để cho bọn họ cảm thán số mệnh chó treu lẫn nhau.

Hai người vui vẻ ăn, chỉ là, phần lớn Hà Quyên ăn, Chu Duệ Trạch nhìn. Sau khi bị Hà Quyên phát hiện, vội vàng gấp thức ăn cho anh.

Sau khi phát hiện cái vấn đề này, Chu Duệ Trạch càng thêm bất động, chờ sau khi bị Hà Quyên phát hiện, chăm sóc anh, Hà Quyên gia sức gấp cho anh.

Hai người đang ăn rất vui vẻ, đột nhiên động tác của Hà Quyên dừng lại, nụ cười trên mặt cũng thu lại.

Chu Duệ Trạch nhướng mày, quay đầu lại, theo tầm mắt của Hà Quyên nhìn qua, vừa hay nhìn thấy một người mà anh không muốn gặp nhất – Thịnh Nhạc Dục.

Động tác của Hà Quyên dừng lại, chẳng qua là có chút ngoài ý muốn khi thấy Thịnh Nhạc Dục ở đây, nhưng bọn họ đã không còn quan hệ gì, không phải sao?

Lập tức khôi phục bình thường, tiếp tục ăn cơm.

Hà Quyên muốn làm như không có chuyện gì xảy ra, rất đáng tiếc, bóng dáng của cô bị Thịnh Nhạc Dục nhìn thấy, khoát tay, ngăn cản nhân viên phục vụ tiếp đón, trực tiếp bỏ đi tới đây.

“Hà Quyên, trùng hợp vậy.” Thịnh Nhạc Dục đứng ở bên cạnh bàn, nhìn Hà Quyên, tự động bỏ qua người đàn ông trưởng mắt ngồi đối diện với Hà Quyên.

“Đúng vậy, thật là trùng hợp.” Lần nữa ngừng đầu, Hà Quyên đã ổn định tâm tình của bản thân, cười chào hỏi với Thịnh Nhạc Dục.

Khách khí đứng mực như thế, không có cách nào tìm ra một chút vấn đề, nhưng lại khiến Thịnh Nhạc Dục cực kỳ khó chịu, trong giọng nói của Hà Quyên là xa cách, đối với nàng mà nói, anh giống như là đồng nghiệp hay bạn bè bình thường.

Trầm mặc.

Bề ngoài ngoại trừ chào hỏi khách sáo như vậy, Thịnh Nhạc Dục cũng không biết nói gì, giống như trước kia cùng khi cùng Hà Quyên ở chung một chỗ cũng không có lời gì có thể nói.

Hà Quyên cứ khách khí lễ độ như vậy cười nhạt nhìn Thịnh Nhạc Dục, trong ánh mắt xa lánh làm cho anh vô cùng không thoải mái.

“Đã lâu không gặp, bữa cơm này tính cho tôi.” Sau khi trầm mặc hồi lâu, Thịnh Nhạc Dục thế nhưng nói một câu như vậy.

Lời vừa ra khỏi miệng, trong lòng Hà Quyên trầm xuống, hần vẫn không thay đổi, muốn ở trước mặt anh thể hiện cảm giác ưu việt sao?

“Không cần, số tiền này tôi còn trả được.” Hà Quyên trực tiếp cự tuyệt khiến Thịnh Nhạc Dục nhú mày khó chịu, nhìn Thịnh Nhạc Dục như vậy, Hà Quyên cũng không biết chính cô đang nghĩ gì, đột nhiên nói ra một câu “Huống chi, chồng tôi mời khách, tôi không cần bỏ tiền.”

Chu Duệ Trạch vẫn ngồi ở bên cạnh vừa nghe Hà Quyên nói những lời này, lập tức mở cờ trong bụng, vào lúc này, Hà Quyên theo bản năng đang sự ủng hộ của anh, có phải đã bắt đầu có thói quen có sự hiện hữu của anh rồi không?

“Ông xã?” Tâm tình Thịnh Nhạc Dục giảm sút mạnh, “Cô kết hôn?”

“Đúng vậy, chồng tôi Chu Duệ Trạch.” Hà Quyên chỉ Chu Duệ Trạch. Chu Duệ Trạch lập tức đứng dậy, khéo léo cười đưa tay ra, “Chúng ta từng gặp, cũng đã nghe Quyên Từ nói về anh, Thịnh Nhạc Dục thịnh tiên sinh đúng không, hân hạnh được gặp.”

“Hân hạnh được gặp.” Chu Duệ Trạch nhìn về phía người phụ nữ xinh đẹp giống như hoa tầm gửi vẫn luôn kéo cánh tay Thịnh Nhạc Dục.

“Tôi là bạn gái của Nhạc Dục, Tả Phi Bạch.” Tả Phi Bạch giơ tay ngọc thon thon được bảo dưỡng cực tốt ra nhẹ nhàng nắm tay Chu Duệ Trạch, chột quay đầu lại nở nụ cười với Hà Quyên, “Lại nói, tôi và Hà tiểu thư đã từng gặp mặt đấy.”

Thân thể Hà Quyên cứng đờ, trong lòng đau xót, sao cô lại quên người phụ nữ này đây?

Cái đêm tuyết rơi dày đặc chính là Tả Phi Bạch, cái người phụ nữ xinh đẹp này mặc đồ ngủ leo lên trên người của Thịnh Nhạc Dục, nhận ra cô buồn cười.

Tả Phi Bạch là một người thông minh sắc sảo cỡ nào.

Từ sắc mặt ban nãy của Thịnh Nhạc Dục liền nhìn ra, hần cực kỳ khó chịu với Chu Duệ Trạch, cho nên, cô ta mới dám không chút kiêng kỵ mà phách lối như vậy, cũng coi là xả giận giúp Thịnh Nhạc Dục.

Cùng Thịnh Nhạc Dục thời gian dài như vậy, cô ta còn không biết tính khí Thịnh Nhạc Dục sao?

Là một người có tính tự ái cực cao, tuyệt đối không muốn bị người đáp.

Lúc này cô ta giúp Thịnh Nhạc Dục xả giận, cũng là đang vì chính cô ta, có thể để cho Thịnh Nhạc Dục cho cô ta nhiều cơ hội hơn.

Huống chi, đối phó người như Hà Quyên, lại không cần tốn bao nhiêu hơi sức, quá dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 39: Chuyện gì xảy ra

Tà Phi Bạch vừa nói như thế xong, ánh mắt của Thịnh Nhạc Dục lóe lên một cái, nhưng không lên tiếng, càng không ngăn cản.

Trong lòng Chu Duệ Trạch căng thẳng, hoàn toàn hận Thịnh Nhạc Dục cái người đàn ông vô sỉ này. Vừa muốn mở miệng tiếp nhận những lời này, làm sao nghĩ đến Hà Quyên vậy mà cười mỉm mở miệng, thoải mái nói: "Đúng vậy, đã từng gặp Tà tiểu thư."

"Nếu các vị không có chỗ ngồi, chúng tôi cũng sắp ăn xong rồi, nếu không tôi đem chỗ ngồi tặng cho các vị?"

Vừa nghe lời Hà Quyên nói, Chu Duệ Trạch ở trong lòng không tiếng động nở nụ cười, đúng rồi, đây mới là người phụ nữ anh coi trọng, thiện lương nhưng không hèn nhát.

Lời rất tốt, nhường chỗ ngồi, chỉ là nhường đi chỗ ngồi trong phòng ăn sao?

Ăn còn dư lại. . . . . Thịnh Nhạc Dục cũng chính là canh thừa cơm cạn.

Trong mắt Chu Duệ Trạch hàm chứa ý cười, nhìn sang Tà Phi Bạch, không biết vị này có nghe ra được điều không đúng hay không.

Sắc mặt Tà Phi Bạch hơi đổi, có tức giận, trong giọng nói mềm mại lộ ra một cổ cao ngạo: "Không làm phiền Hà tiểu thư, chúng ta đã sớm chuẩn bị chỗ ngồi tốt rồi."

Chu Duệ Trạch cười thầm một tiếng, xem ra Tà Phi Bạch không nghe ý tứ trong lời nói của Hà Quyên.

Ăn mặc cũng tạm được, là một mỹ nhân, cũng không biết sau khi tẩy trang, có nhẹ nhàng khoan khoái tự nhiên như Quyên Tử nhà anh hay không.

Xinh đẹp nữa cũng vô dụng, không có thân xác, không có đầu óc, vẫn là Quyên Tử nhà anh tốt nhất.

"Lại nói, có thể ăn cơm ở phòng ăn của nhà hàng này, Chu tiên sinh cũng thật không đơn giản. Ngay cả Nhạc Dục cũng phải đặt chỗ trước một tháng, không biết Chu tiên sinh đặt bao lâu?" Tà Phi Bạch tâm cao khí ngạo hỏi, về mặt kia có chỗ nào giống đang hỏi thăm, rõ ràng là đang khoe khoang.

Chân mày Thịnh Nhạc Dục không dấu vết nhíu lại một chút, Tà Phi Bạch không nghe ra ý tứ trong lời nói của Hà Quyên, cũng không đại biểu cô (HQ) không có nghe được.

Dù sao hai người ở chung nhiều năm như vậy, hẳn cũng hiểu đôi chút về Hà Quyên.

Đối với Tà Phi Bạch khoe khoang, Thịnh Nhạc Dục hiển nhiên ngăn lại, biểu hiện hẳn rất rộng lượng: "Hà Quyên, nếu cô thích món ăn ở đây, lần sau tôi có thể giúp cô đặt trước cũng không cần chờ lâu như vậy rồi."

Hà Quyên nháy mắt một cái, không hiểu hỏi: "Cần phải đặt trước sao?"

"Dĩ nhiên rồi." Tà Phi Bạch vừa nhìn đã hiểu, nhất định là Chu Duệ Trạch muốn Hà Quyên vui lòng nên không nói cho cô biết, "Người bình thường nếu đặt trước, ít nhất phải nói trước ba tháng."

Dĩ nhiên, Tà Phi Bạch nói lời này, không chỉ muốn thể hiện ra cảm giác ưu việt trước mặt Hà Quyên, đồng thời cũng muốn nói cho cô biết, Chu Duệ Trạch rất dụng tâm với cô.

Khiến Hà Quyên và Chu Duệ Trạch ở chung một chỗ, không nên quay lại đi tìm Thịnh Nhạc Dục.

"Ba tháng?" Thật sự Hà Quyên lấy làm kinh hãi, kinh ngạc nhìn Chu Duệ Trạch.

Cô nhớ Chu Duệ Trạch chỉ ở trên xe gọi một cú điện thoại, làm sao lại biến thành ba tháng?

Tà Phi Bạch căn bản không biết rốt cuộc vì sao Hà Quyên lại giật mình kinh ngạc, cho là bị tin tức trong miệng cô ta làm cho chấn động.

Hiển nhiên, Hà Quyên quan tâm không phải là đáng về hạ thấp lấy lòng của hắn, khiến Thịnh Nhạc Dục rất khó chịu. Quay đầu muốn đi đến chỗ ngồi của mình ăn cơm.

Tà Phi Bạch đột nhiên nói một câu: "Cuối tuần Nhạc Dục có buổi tụ hội, không biết Hà tiểu thư và Chu tiên sinh có hứng thú cũng đi hay không?"

"Tôi luôn luôn không thích những nơi ồn ào nhiều người." Hà Quyên không cảm thấy có gì lúng túng, cô vốn không thích những nơi nhiều người, huống chi là ở chung với một ít người lạ xã giao dối trá, cô thật sự là tránh còn không kịp.

Lần này có thể xem là buổi triển lãm châu báu của Nhạc Dục, rất nhiều nhân sĩ trong nghề cũng sẽ đến,” Tả Phi Bạch giống như thật đáng tiếc nói.

Đối với biểu diễn của Tả Phi Bạch, Hà Quyên không nóng không vội, căn bản không bị ảnh hưởng của cô ta dù chỉ một chút.

“Nhạc Dục, anh có mang thiệp mời hay không?” Tả Phi Bạch ngu sao mà cam tâm rồi đi như vậy, nàng phải bảo đảm Hà Quyên và Thịnh Nhạc Dục không có cơ hội hợp lại mới được.

“Tôi sao có thể mang cái này bên người?” Thịnh Nhạc Dục nhượng mảy, không biết suy nghĩ cái gì, nhìn Chu Duệ Trạch nói, “Nếu là ông xã của Hà Quyên, như vậy Chu tiên sinh nhất định có thể lấy được thiệp mời.”

Nói ra chính là xem thường Chu Duệ Trạch, muốn cho anh khó chịu, về phần tâm tư của Thịnh Nhạc Dục là gì, chỉ sợ ngay cả chính hắn cũng không rõ.

Hà Quyên vừa định mở miệng phản kích lại, lại bị Chu Duệ Trạch cướp trước: “Đến lúc đó nhất định sẽ đến, xin Thịnh tiên sinh yên tâm.”

Ánh mắt hai người đàn ông này giao nhau trên không trung, nhanh chóng tách ra, cứ như vậy, hai bên đều hiểu, hai người đều không vừa mắt nhau.

Đợi sau khi bọn Thịnh Nhạc Dục rời đi, làm sao Hà Quyên còn có tâm tình ăn cơm, ngồi trầm mặc một câu cũng không nói, làm cho đôi tay của Chu Duệ Trạch cũng đặt ở dưới bàn, khẩn trương nhìn chằm chằm cô.

“Sao anh phải đồng ý với hắn?” Hà Quyên tròn mắt nhìn Chu Duệ Trạch một cái, “Bọn họ căn bản là muốn nhân cơ hội nhục mạ anh, em nói với bọn họ một câu là được, anh sao lại nhảy vào trong bẫy của họ.”

Chu Duệ Trạch đột nhiên nở nụ cười, hỏi “Bà xã, em lo lắng cho anh à?”

“Nói nhảm” Hà Quyên làm như chuyện đương nhiên nói, sau khi nói xong, trong lòng đột nhiên chấn động, cô làm sao... Cô nhìn thấy Thịnh Nhạc Dục không phải là nên rồi rầm sao?

Tại sao cô lại nghĩ tới Chu Duệ Trạch đầu tiên?

Không đợi Hà Quyên suy nghĩ ra, liền bị giọng nói hưng phấn của Chu Duệ Trạch cắt đứt suy nghĩ: “Bà xã, vẫn là em tốt đối với anh.”

Nhìn Chu Duệ Trạch giống như đứa trẻ khuôn mặt tươi cười ngây thơ hạnh phúc, làm sao Hà Quyên còn có thời gian rảnh rỗi suy tư chuyện của Thịnh Nhạc Dục.

“Bớt lời ngon tiếng ngọt đi.” Hà Quyên nũng nịu một câu, “Đừng nghĩ đến chuyện tình của Thịnh Nhạc Dục, chúng ta không để ý tới bọn họ là được.”

“Yên tâm đi, chồng em tự có chừng mực, không phải chỉ là thiệp mời sai? Dễ dàng!” Chu Duệ Trạch chẳng hề để ý cười.

“Đừng, đừng, anh bản lĩnh nhất.” Hà Quyên căn bản không để lời nói của Chu Duệ Trạch vào trong lòng, cho là anh đang nói đùa.

Dù Chu Duệ Trạch đi làm ở công ty số một số hai cũng vô ích, công ty đó cũng không phải của anh. Anh chỉ là trợ lý giám đốc của một chi nhánh, làm gì muốn đi so tài với bọn Thịnh Nhạc Dục?

Hoàn toàn là người của hai thế giới, không cần phải đồng thời xuất hiện một chỗ, cuộc sống ai đi đường nấy, rất tốt.

Nhắc tới bản lĩnh, đột nhiên Hà Quyên nhớ tới một vấn đề: “Tại sao anh chỉ gọi một cuộc điện thoại thì liền có chỗ?”

Bọn họ nói muốn đi ra ngoài ăn cơm cũng chỉ là ý nghĩ nhất thời, dù sao cũng không có khả năng Chu Duệ Trạch đã đặt trước ba tháng, lúc đó, đừng nói đến cưới, bọn họ có khi còn chưa biết nhau đâu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Người quen

"Này, đương nhiên là có nguyên nhân của anh rồi." Chu Duệ Trạch nhượng lòng mảy, bí hiểm nhìn Hà Quyên.

Hà Quyên chớp mắt một cái, hỏi: "Đúng vậy, nguyên nhân là gì?"

"Không phải bọn họ mới vừa nói rồi sao? Muốn đặt trước nơi này, cũng phải xem người đó là ai." Chu Duệ Trạch cố ý đề thấp giọng nói, chậm rãi nói.

Vốn toàn bộ nhà ăn đã rất yên tĩnh, mỗi bàn không chỉ có không gian rất lớn, còn có một chút đồ trang trí ngăn cách giữa các bàn, cố ý đảm bảo tính riêng tư của khách lại không làm chật chội.

"Thật là phải đặt trước lâu như vậy?" Hà Quyên kinh ngạc nhìn Chu Duệ Trạch, cô vừa rồi còn tưởng rằng bọn Thịnh Nhạc Dục ăn nói bừa bãi, tùy ý nói lung tung đến gạt cò.

Xem phản ứng này của Chu Duệ Trạch, chẳng lẽ là thật sự? "Ừ, cái này thật phải xem người đặt là ai" Chu Duệ Trạch nghiêm trang nói xong, bộ dạng nghiêm túc, nhìn không ra chút đùa giỡn nào, "Nếu bình thường, khách hàng muốn đặt trước, ít nhất phải mất ba tháng. Đương nhiên, có thể có trường hợp đặc biệt, em chắc là cũng hiểu được."

Hà Quyên gật đầu, cô cũng không phải là sống ở trong truyện cổ tích của trẻ con, đương nhiên biết thế nào là đặc quyền. Người có tiền có thế, đương nhiên có thể được đối đãi khác nhau. Cũng giống như Thịnh Nhạc Dục nói, vị này hiện tại là nhà thiết kế được mọi người săn đuổi nhất trong giới đá quý, có thể rút ngắn thời gian từ 3 tháng còn một tháng, theo Thịnh Nhạc Dục giá trị con người gia tăng, thời gian thậm chí có thể càng ngắn hơn.

"Dĩ nhiên, còn có vài người quá mức đặc biệt, cho nên nhà hàng này sẽ chừa ra một vài vị trí cho những người đó." Chu Duệ Trạch chậm rãi nói xong, ánh mắt một phút cũng không bỏ qua bất cứ vẻ mặt nào trên mặt Hà Quyên.

Hà Quyên có chút sững sốt, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, thân thể nghiêng về phía trước, hai tay đặt trên bàn com nghi ngờ nhìn Chu Duệ Trạch: "Anh đừng nói với em, anh là một trong những người có thân phận đặc biệt kia."

Chu Duệ Trạch lập tức nghiêm chỉnh lại, đưa tay sửa lại cổ áo tây trang của mình một chút, thuận tiện còn sửa sang lại cổ tay áo, vội ho một tiếng đưa tới chú ý của Hà Quyên, nhướn mày nói: "Thế nào? Không giống sao?"

Khóe môi Hà Quyên run rẩy mấy cái, thấy thế nào cũng giống như đang làm ra vẻ .

Trong lòng buông lỏng, dựa lưng vào ghế, không chút để ý nói: "Nếu anh thật sự lợi hại như vậy, cần gì tìm em kết hôn?"

Nếu thật là người có thân phận đặc biệt, có rất nhiều tiểu thư nhà giàu như tre già măng mọc muốn leo lên cành cao là anh, làm sao có thể đến phiên cô?

"Anh thích em." Chu Duệ Trạch cười nói. Cặp mắt tron bóng như ngọc đen tỏa sáng. Hiện tại, cũng không biết tại sao lại thành thế này, trong lòng Hà Quyên đột nhiên giật mình, có chút bối rối.

"Anh thật biết nói đùa, anh nói đi, rốt cuộc anh có thân phận gì." Hà Quyên cố gắng áp chế rung động trong lòng, cố gắng trấn định nhìn Chu Duệ Trạch chằm chằm.

Không phải cô không muốn đối mặt, mà cô còn chưa làm rõ được cảm giác của mình.

Biết Hà Quyên là cố ý nói sang chuyện khác, bỏ qua cái vấn đề này, Chu Duệ Trạch tự nhiên sẽ không cưỡng ép Hà Quyên, có lúc đúng là không nên quá nóng.

Ép quá mức, ngược lại sẽ dọa Hà Quyên chạy mất.

Nhìn trong mắt cô hiện lên vài tia bối rối, không phải đã nói rõ, không phải cô không có chút cảm giác nào với anh?

Tâm tình Chu Duệ Trạch vô cùng tốt, chậm rãi nở nụ cười, thân thể tiến về phía trước, giọng nói khàn khàn chậm rãi nói : "Kỳ thật, thân phận của anh không đơn giản." Tiếng nói trầm thấp mang theo một tia dụ hoặc, làm cho người ta kim lòng không được bị giọng nói của anh hấp dẫn.

Trong lòng Hà Quyên căng thẳng, tập trung toàn bộ tinh thần lắng nghe, tim đập như đánh trống, không khỏi phỏng đoán , chẳng lẽ, thân phận của anh thật sự rất đặc biệt? Làm sao có thể?

Nhìn cảm xúc trong mắt Hà Quyên, vẻ mặt khấn trương, Chu Duệ Trạch nhẹ nhàng nở một nụ cười tao nhã cao quý, như vậy, ngược lại làm cho Hà Quyên càng thêm khấn trương. Bởi vì cô đột nhiên phát hiện, khí thế trên người Chu Duệ Trạch này thật ra rất mạnh, cảm giác giống như một vị vương giả.

"Phải không? Không đơn giản thế nào?" Hà Quyên nuốt một ngụm nước bọt, ngoài mặt duy trì chần tĩnh, không lùi bước hỏi. Thật ra thì, có trời mới biết trong đầu cô đã muốn loạn thành một đoàn, căn bản cũng không biết phải đối mặt với thân thể hiển hách có thể xuất hiện của Chu Duệ Trạch ra sao.

Chỉ là cô có thói quen duy trì sự kiên cường bên ngoài, không lùi bước thôi.

"Thân thể của anh là..." Chu Duệ Trạch hí hửng nửa con mắt, hơi nhếch khóe môi, chậm rãi nói. Theo lời anh nói, từng chữ bay vào trong tai Hà Quyên, đột nhiên trái tim của cô cũng khấn trương giống như không còn đập, ngừng thờ chờ mấy chữ mấu chốt phía sau.

"Món điểm tâm ngọt của quý khách." Một giọng nói đột ngột cắt đứt lời nói của Chu Duệ Trạch, cũng làm cho không khí khấn trương đột nhiên buông lỏng. Một cái đĩa tinh xảo xinh đẹp được đặt lên bàn ăn, phía trên là món điểm tâm nhỏ đáng yêu được tạo hình hợp lý kết hợp từ tiramisu và chocolate mousse.

"Chúng tôi không có gọi món này." Hà Quyên rất nhanh phản ứng lại, trước tiên nói cho phục vụ biết, nhà hàng bọn họ đưa sai chỗ rồi.. Vốn bữa com này đã khiến Chu Duệ Trạch mất rất nhiều máu, nếu lại cộng thêm một món này, chắc chắn sẽ càng thêm "Tồn thất thảm trọng".

Hà Quyên toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho túi tiền của Chu Duệ Trạch, vốn đã quên mất thân thể "Hiển hách" như Chu Duệ Trạch làm sao lại để ý những

thứ này tiền lẻ này.

" Là tôi tặng." Nhân viên phục vụ mỉm cười, nháy mắt ranh mãnh với Hà Quyên, "Đây chắc là chị dâu rồi?"

"Hà?" Tình huống xảy ra bất ngờ, khiến Hà Quyên hoàn toàn bối rối, đây là xảy ra chuyện gì?

Cẩn thận nhìn lại, người đứng ở bên cạnh bàn cũng không mặc quần áo nhân viên phục vụ, ngược lại giống như là quản lý nhà hàng này.

"Anh là..." Đầu óc Hà Quyên vẫn đang trong trạng thái ngây ngốc, căn bản không có biện pháp khôi phục suy nghĩ bình thường, có chút đồ dẫn nhìn chăm chăm người đàn ông trước mắt, trong đầu đầy dấu chấm hỏi.

"Tên nhóc xấu xa, kết hôn cũng không nói cho tớ biết." Người đàn ông cũng không có trả lời Hà Quyên, mà nhẹ nhàng đánh một quyền vào đầu bả vai Chu Duệ Trạch, cười mắng, "Lát nữa đừng quên mời tớ một châu."

"Đó là đương nhiên." Chu Duệ Trạch cười thoải mái.

"Hai người từ từ dừng, tôi còn có chút việc."

Người đàn ông nhìn Hà quyên, vuốt cằm, "Chị dâu, tôi đi trước."

Đợi cho người đàn ông kia đi xa, lúc này Hà Quyên mới phản ứng lại, khó hiểu hỏi Chu Duệ Trạch: "Anh ta là ai vậy?"

"Bạn học." Chu Duệ Trạch cười nhún vai, "Em nói ai mà không có bạn học, đúng không?"

Hà Quyên trừng lớn hai mắt, bộ dạng giật mình chọc Chu Duệ Trạch cười vui vẻ, giải thích: "Những vị trí đặc biệt được chừa ra, không phải mỗi ngày đều có người, rất nhiều khi phải để trống, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào. Cho nên. . . . ."

Hà Quyên đã hiểu được ý tứ trong lời nói của Chu Duệ Trạch, trong mắt hiện lên mỉm cười.

"Cho nên..." Chu Duệ Trạch mở hai tay ra, vô tội nói, "Ai mà không có người quen chứ."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Làm Rất Tốt

Khỏe môi Hà Quyên co quắp, vạch đen đầy đầu, im lặng nhìn Chu Duệ Trạch, một lúc lâu sau mới tìm lại được giọng nói của mình: "Ý của anh là. . . . .
Đi cửa sau?"

"Dĩ nhiên." Chu Duệ Trạch cố ý nhỏ giọng, nhích lại gần Hà Quyên, thần bí nói, "Không chỉ có vậy, hơn nữa còn được giảm 70%"

Vừa nghe đến đây, mắt Hà Quyên đột nhiên sáng lên, vui vẻ cười trộm: "Có lời, quá lời rồi."

"Quan trọng nhất là, được phục vụ miễn phí." Chu Duệ Trạch lại ném ra một niềm vui mừng lớn, không chút ngoài ý muốn nhìn thấy nụ cười mừng rỡ của Hà Quyên.

Nhìn bánh ngọt trên bàn còn chưa ăn xong, Hà Quyên nhìn xung quanh một chút, thấy không có ai chú ý đến bọn họ, liền nhỏ giọng hỏi Chu Duệ Trạch: "Nơi này có thể gói mang về không?"

Dù sao đây cũng là một nhà hàng cao cấp, mang về có thể làm Chu Duệ Trạch cảm thấy mất mặt hay không.

Trước kia cũng từng theo Thịnh Nhạc Dục ra bên ngoài ăn, nhưng hẳn tuyệt đối không để cho cô mang về, nói là mất mặt.

"Dĩ nhiên." Chu Duệ Trạch cười ha hả nói, ngón tay chỉ vào món bánh ngọt tinh xảo trên bàn, "Chúng ta có thể về nhà ép nước hoa quả, làm bữa ăn khuya."

"Được." Hà Quyên vừa nghe Chu Duệ Trạch nói, lập tức cười vui vẻ.

Sau khi xác định Hà Quyên đã ăn no, lúc này Chu Duệ Trạch mới kêu nhân viên phục vụ tính tiền, nhìn ánh mắt Hà Quyên vẫn dõi theo bóng lưng nhân viên phục vụ vừa rồi, làm trong lòng người nào đó rất không thoải mái, toát ra nước chua.

Chẳng lẽ sức quyến rũ của anh lại không bằng nhân viên phục vụ đó sao? Trong lòng chua chua, nhưng trên mặt vẫn không có biểu lộ gì, làm bộ không thèm để ý cười nói: "Sao vậy, bà xã biết người kia?"

"Không biết." Hà Quyên nghe được lời nói của Chu Duệ Trạch, cuối cùng thu hồi ánh mắt

Chu Duệ Trạch kỳ quái nhìn một cái, nghi ngờ lầu bầu : "Vậy em vẫn còn nhìn chăm chăm vào vào anh ta làm gì?"

Hà Quyên căn bản không chú ý tới ý tứ cất giấu trong câu hỏi của Chu Duệ Trạch, chấp tay trước ngực, mắt lấp lánh nhìn Chu Duệ Trạch: "Động tác móc ví mới vừa rồi của anh quá đẹp trai, nhìn rất giống đại gia."

"Thật ra thì, chồng của em vốn là một đại gia." Chu Duệ Trạch cố ý ngẩng đầu lên, hất tóc của anh, bộ dáng hả hê chọc Hà Quyên nhìn không được cười mắng , "Bộ dạng rầm thúì."

"Chỗ nào thúì? Anh rất thom, mỗi ngày đều tắm." Chu Duệ Trạch giờ tay ra trước mặt Hà Quyên, để cho cô ngửi.

Đương nhiên Hà Quyên không ngửi, cười né tránh , Chu Duệ Trạch cố tình không buông tha cho cô, ở bên cạnh bàn cười đùa .

Hai người đang cười đùa, nhưng cũng chú ý đúng mực, không để ảnh hưởng đến những vị khách khác.

"Thật là chưa từng thấy dân ở chợ bao giờ." Tà Phi Bạch nhìn Chu Duệ Trạch và Hà Quyên đang cười đùa khinh thường châm biếm.

Nhà hàng cao cấp như thế, đều là người "Hiếu quy củ, biết rõ đạo lý" mới có thể đến, ai cũng đều yên lặng ăn com, cười đùa như bọn họ vậy, thật là mất thân phận.

Nhưng người như Chu Duệ Trạch và Hà Quyên thì có thể có thân phận gì?

Tới nơi này, thật là mất mặt.

Tà Phi Bạch nói xong, cũng không thấy trên mặt Thịnh Nhạc Dục có biến hóa gì, trong lòng hiểu rõ, hắn cũng không vừa mắt Chu Duệ Trạch và Hà Quyên.

Nhìn nhân viên phục vụ mang mấy cái đĩa trên bàn của Chu Duệ Trạch đi, không lâu sau bung một cái hộp tới, đưa cho bọn họ.

Nhìn Chu Duệ Trạch cười nhận lấy, Tà Phi Bạch đã hiểu, đôi môi đỏ mọng tinh xảo ngoác thành hình chữ "O", kêu lên một tiếng: "Trời ơi, bọn họ lại gói mang về?"

Nói xong, Tà Phi Bạch che miệng cười ha ha châm biếm: "Cũng đúng, nhà hàng cao cấp thế này, cả đời cũng không vào được mấy lần. Dĩ nhiên không thể lãng phí."

Tà Phi Bạch cố ý đặc biệt nhấn mạnh hai chữ lãng phí, trong lời nói tràn đầy ý giễu cợt.

"Ăn đồ của cô đi." Thịnh Nhạc Dục rút cuộc mất kiên nhẫn mở miệng, chán ghét nhìn sang hai người đang cùng nhau rời đi.

Nhất là khi tay hai người bọn họ nắm chung một chỗ, ánh mắt hắn càng thêm đau nhói.

Nhớ lại lúc trước, hắn và Hà quyên ở chung với nhau như thế nào?

Suy nghĩ hồi lâu, nhưng không có chút ấn tượng nào, giống như ngoại trừ lúc vừa mới bắt đầu đi chung với nhau một thời gian, thường cùng nhau đi ra ngoài. Càng về sau, giống như liên ai bận việc này.

"Nhạc Dục, em mời bọn họ đến bữa tiệc, anh không để ý chứ?" Tà Phi Bạch lúc này vừa vịn nhớ tới, trước hỏi ý kiến Thịnh Nhạc Dục một chút.

Thịnh Nhạc Dục liếc mắt nhìn Tà Phi Bạch, anh đương nhiên biết Tà Phi Bạch có ý gì, không phải là muốn thể hiện một cảm giác ưu việt thôi sao?

Sở dĩ hắn không ngăn cản, vì muốn Hà Quyên thấy rõ ràng, giữa Chu Duệ Trạch và hắn, rốt cuộc người nào tốt hơn.

Về phần tại sao phải làm như vậy, Thịnh Nhạc Dục không có suy nghĩ sâu xa, anh chính là không muốn thua Chu Duệ Trạch. Dù có hối hận cũng là Hà Quyên hối hận, hối hận bỏ lỡ người như anh.

"Mời, bọn họ cũng không đi, có gì phải để ý?" Ánh mắt Thịnh Nhạc Dục lóe lên một cái, sau đó nói một câu không biết là thật lòng hay nói cho có lệ, "Em không đói bụng?"

Nghe ra trong lời nói của Thịnh Nhạc Dục có chút bất đắc dĩ, Tà Phi Bạch lập tức cười quyền rũ: "Đói bụng, nhìn ngon như vậy, không đói bụng cũng muốn ăn đấy."

Nói xong, chậm rãi nhai nuốt, chỉ sợ làm trôi son nước xinh đẹp của cô ta.

Nhìn Tà Phi Bạch ăn com cũng phải cẩn thận, chú ý hình tượng, trong đầu Thịnh Nhạc Dục đột nhiên hiện lên hình ảnh cười đùa vừa rồi của Chu Duệ Trạch và Hà Quyên.

Nhuộm mỳ, Thịnh Nhạc Dục đề xuống suy nghĩ kĩ lại đó, tập trung chú ý lên thức ăn trước mắt.

Ăn uống no đủ, Hà Quyên và Chu Duệ Trạch về nhà, Hà Quyên thật sự là ăn khuya không nổi nữa, thương lượng với Chu Duệ Trạch bỏ điểm tâm vào tủ lạnh, làm đồ ăn vặt.

Com tối ngon miệng khiến Hà Quyên cảm thấy vô cùng hạnh phúc, vui ở trên ghế sa lon, ôm đệm dựa không nhúc nhích, giống như một con mèo lười biếng đang phơi nắng mặt trời.

"Sao vậy?" Chu Duệ Trạch đi ra từ phòng bếp, vừa hay nhìn thấy nụ cười thỏa mãn hạnh phúc của Hà Quyên, buồn cười đi đến chỗ cô, cúi người hỏi.

"Ăn quá ngon rồi. Nếu sau này em có tiền, mỗi ngày đều đi ăn." Hà Quyên vẫn còn rất thỏa mãn.

"Được. Sau này, mỗi ngày ông xã đều mời em đi ăn." Chu Duệ Trạch bảo đảm.

"Được rồi, em còn chưa muốn ăn đến nỗi làm anh phá sản." Hà Quyên liếc Chu Duệ Trạch, ngáp một cái, "Đi ngủ, đi ngủ."

Chu Duệ Trạch nhìn Hà Quyên trở về phòng, cười trở về phòng của anh, lấy điện thoại di động ra, nhắn mấy chữ gửi đi.

Một nơi khác, bên trong phòng làm việc yên tĩnh đột nhiên vang lên âm thanh báo hiệu tin nhắn, chủ nhân chiếc điện thoại di động vội vàng cầm lên nhìn, chỉ có ba chữ đơn giản: "Làm rất tốt."

Tay cầm điện thoại di động run lên, hiển nhiên là cực kỳ kích động, tâm tình nhất thời không khống chế được.

Trên mặt lộ ra nụ cười, ở dưới ánh đèn, vẻ hưng phấn không hề che giấu, chính là "bạn học" mới vừa rồi của Chu Duệ Trạch.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Thiếp Mời

Cửa phòng làm việc vừa mở, một người đi vào, vừa hay nhìn thấy vẻ hưng phấn trên mặt của Tần Tường, còn có nụ cười không dứt kia: "Thế nào?"

Tần Tường cầm điện thoại di động, thở ra một hơi nặng nề, thận trọng cất điện thoại di động: "Liên lạc được với vị kia rồi."

Ánh mắt người tới sáng lên, ba chân bốn cẳng vọt đến bên cạnh bàn Tường Tần: "Anh ta?"

"Không ngờ, lần này cậu ta tới ăn cơm, lại cho chúng ta thu hoạch lớn như vậy." Tường Tần dùng sức nắm chặt tay, nhận được điện thoại của Chu Duệ Trạch nói là muốn tới ăn cơm, anh lập tức đi an bài, chỉ sợ vị đại gia không dễ tới một lần này lại có gì bất mãn.

Thức ăn đưa lên đều được chuẩn bị tỉ mỉ, bếp trưởng tự mình xuống bếp, bùng lên toàn là những món sở trường của bếp trưởng.

Anh đứng nhìn từ xa, trái tim thiếu chút nữa bị dọa cho ngừng đập. Anh nhìn thấy cái gì?

Vị thiếu gia kia lại đối xử ân cần với một cô gái như vậy, còn cười ôn hoà như vậy.

Nỗ lực duy nhất một lúc lâu, nhìn nhiều lần mới phát hiện đây không phải do anh bị ảo giác. Cho đến khi một đôi nam nữ khác xuất hiện, sau khi nói chuyện một lúc, anh nhận được tin nhắn của vị thiếu gia kia, vài chữ ngắn gọn nhưng làm anh biết được chuyện rung động nhất.

Diễn trò, để cho anh diễn trò.

Giả bộ làm một người quen tuyệt đối không vấn đề gì, làm anh cảm thấy kinh ngạc là vị thiếu gia kia vì một cô gái mà diễn trò.

Anh tin tưởng chỉ bằng bối cảnh tài sản của anh ta, muốn lấy được một người phụ nữ còn cần phải phiền toái như vậy sao?

Một ánh ám hiệu, không biết sẽ có bao nhiêu người muốn leo lên giường của anh ta.

Rung động qua đi, anh rất tò mò về cô gái kia, rốt cuộc là người phụ nữ như thế nào có thể khiến cho vị thiếu gia kia phí hết tâm tư như vậy?

Nhưng tò mò thì tò mò, anh còn không có nhàm chán đến mức đi hỏi thăm chuyện riêng tư của người khác.

Hôm nay như vậy, cũng xem như là có chút giao tình với người kia, đây mới là chuyện làm anh hưng phấn nhất.

Ngày mới, vừa mới đi làm, Nhiếp Nghiêu liền nhận được điện thoại nội tuyến trong công ty: "Alô."

Đang kỳ quái là ai tìm anh sớm như vậy, giọng nói bên trong dọa anh giật mình: "Đến phòng làm việc của tớ một chuyến."

Nhiếp Nghiêu vội vàng đáp lời: "Được."

Chu Duệ Trạch luôn đến sớm về muộn, dù là một người ở trong công ty, có lẽ không có mấy nhân viên trong công ty biết được vị này mới chân chính là ông chủ của bọn họ, ai bảo Chu Duệ Trạch quá mức khiêm tốn.

Vấn đề là, tìm anh sớm như vậy, rốt cuộc là công ty xảy ra chuyện gì?

Vội vã chạy tới, thấy Chu Duệ Trạch khí định thần nhàn ngồi ở phía sau bàn làm việc, bộ dạng bình thản kia khiến dự cảm xấu trong lòng Nhiếp Nghiêu nhanh chóng lan rộng.

Càng tỉnh táo càng chứng tỏ anh tức giận.

"Thế nào?" Nhiếp Nghiêu dùng tốc độ nhanh nhất chải chuốt lại chuyện của công ty gần đây, cũng không phát hiện vấn đề lớn gì.

"Cuối tuần sẽ có một bữa tiệc." Chu Duệ Trạch mở miệng, không nhanh không chậm nói.

Nhiếp Nghiêu khẽ nhíu mày, suy nghĩ một chút, đang suy nghĩ rốt cuộc là bữa tiệc quan trọng như thế nào, thế nhưng khiến Chu Duệ Trạch đề ý như vậy?

Đáng tiếc, sau khi suy nghĩ một chút, anh thế nhưng không có một chút đầu mối.

Chẳng lẽ, tin tức của anh có sơ hở?

Gần đây cũng không có bất kỳ thế lực nào đột nhiên cao hứng, muốn đối nghịch với bọn họ?

Vấn đề là, bây giờ còn có người nào không biết tự lượng sức mình như vậy muốn theo chân bọn họ đối nghịch?

Không nghĩ ra, cho nên Nhiếp Nghiêu không thể làm gì khác hơn là mở miệng dò hỏi Chu Duệ Trạch: "Là bữa tiệc gì?"

Nếu đã quan trọng đến làm cho Chu Duệ Trạch tự mình hỏi tới, như vậy nhất định là rất quan trọng.

"Một cuộc triển lãm châu báu." Chu Duệ Trạch trầm giọng nói.

"Triển lãm châu báu?" Nhiếp Nghiêu không rõ, rốt cuộc là có bao nhiêu cuộc triển lãm châu báu?

"Thịnh Nhạc Dục." Chu Duệ Trạch hoàn toàn không thấy vẻ khiếp sợ của Nhiếp Nghiêu, tự nhiên nói xong, "Lấy tám thiệp mời, công ty chúng ta muốn tham gia."

Sau khi nói xong, cũng không đợi Nhiếp Nghiêu trả lời, Chu Duệ Trạch hơi nhướn mày: "Thế nào?"

Chu Duệ Trạch ngược lại với phản ứng thật bất ngờ của Nhiếp Nghiêu, anh không phải một người làm việc lễ mễ, phản ứng chậm chạp: "Có vấn đề?"

"Không thành vấn đề. Để tớ đi làm." Sau khi Nhiếp Nghiêu đồng ý xong, cũng không lập tức rời đi, cứ như vậy nhìn Chu Duệ Trạch muốn nói lại thôi.

Chu Duệ Trạch bị nhìn mà không giải thích được: "Còn có việc?"

"Cậu, không sao chứ?" Nhiếp Nghiêu rốt cuộc không nhịn được hỏi.

"Không có việc gì." Chu Duệ Trạch khẳng định nói, "Cậu có chuyện gì sao?"

"Không có việc gì, không có việc gì." Nhiếp Nghiêu vội vàng đáp lời rồi đi, đóng cửa phòng làm việc của Chu Duệ Trạch lại, không tiếng động "Mắng", chỉ vì thiệp mời, đến mức này sao? Đến mức này sao?

Trở lại khu làm việc của mình, lúc đi ngang qua phòng thư kí phân phó một câu: "Tìm một cái tấm thiệp mời mang đến, triển lãm châu báu, Thịnh Nhạc Dục."

Sau khi cho thư ký hai điểm mấu chốt, Nhiếp Nghiêu trở về phòng làm việc của bản thân.

Thư ký sau khi đáp một tiếng, vội vàng đi tìm trong đồng thiệp mời bị coi như là phế phẩm vứt ở một bên.

Thiệp mời như vậy luôn luôn được đưa đến công ty, chỉ là giám đốc của bọn họ rất ít tham gia bữa tiệc như vậy, rất nhiều thiệp đều để mốc meo ở một bên.

Những người đó cũng đều quen rồi, vẫn sẽ đưa tới như cũ, dĩ nhiên, bọn họ cũng không ngờ có thể mời được người đến tham dự.

Rất nhanh lật tung một đồng thiếp mời tìm được thiếp mời Nhiếp tổng cần, vội vàng đưa qua, Nhiếp Nghiêu nhìn một chút không nói gì, thư ký lui ra ngoài tiếp tục công việc.

Qua hai ba ngày, Chu Duệ Trạch ở nhà, sau khi ăn xong cơm tối, tùy ý nói qua với Hà Quyên: "Bà xã, cuối tuần cùng anh đến một bữa tiệc."

"Hà?" Hà Quyên nhìn Chu Duệ Trạch khó hiểu, cô cho tới bây giờ cũng chưa từng cảm thấy cô và tiệc rượu có liên quan.

"Tiệc rượu công ty, giám đốc có chuyện, để cho thư kí là anh đi, anh không có bạn đi cùng, em nhẫn tâm để cho ông xã em một mình cô đơn đi tham gia tiệc rượu sao?" Chu Duệ Trạch nháy mắt làm bộ đáng thương nhìn Hà Quyên, để cho cô không cách nào cự tuyệt.

"Nhưng . . . ." Hà Quyên khó khăn nói, "Em sợ mình đi sẽ làm anh mất mặt."

"Làm sao biết được?" Chu Duệ Trạch không hiểu hỏi, "Bà xã của anh tốt như vậy, là bọn họ hãm mộ đồ kị đi."

Hà Quyên nhin không được cười lên: "Được, anh không phải sợ cho anh mất mặt là được. Cuối tuần em sẽ đi mua quần áo, anh phải giành thời gian, cùng đi theo em, xem một chút bộ nào thích hợp với hình tượng công ty của các anh."

Hà Quyên cũng không từ chối, hào phóng đồng ý.

Cô chưa từng đi, nhưng cũng sẽ không luống cuống.

"Được, cuối tuần lại nói." Chu Duệ Trạch cười đồng ý, chỉ cần Hà Quyên đồng ý là được.

Anh chính là thích Hà Quyên như vậy, đơn giản, thẳng thắn, anh rất chờ mong tiệc rượu này

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Anh không nghe thấy

"Tiệc rượu, nên mặc dạ phục đi." Chủ nhật, từ sáng sớm Hà Quyên liền bắt đầu suy nghĩ, rốt cuộc phải mặc gì đi.

"Ừ, dạ phục." Chu Duệ Trạch cười gật đầu, vừa định nói chuyện, liền bị Hà Quyên cắt đứt.

"Mua một bộ dạ phục rất không có lời rồi."

Chu Duệ Trạch vừa nghe ý này của Hà Quyên, tình huống hình như có chút không đúng lắm, thử hỏi "Bà xã, em nói mua không có lời có nghĩa là. . . . . Không mua?"

"Dĩ nhiên không mua, lần này chỉ là công ty các anh thỉnh thoảng mới phái anh tham dự một lần thôi. Cũng không phải là mỗi lần giám đốc của anh cũng đều bận việc, cho nên, dĩ nhiên không thể mua, quá lãng phí." Hà Quyên vỗ tay, vui vẻ nói, "Chúng ta đi studio áo cưới, mượn một bộ."

Nói xong, kéo Chu Duệ Trạch ra cửa, lên xe của Chu Duệ Trạch, Hà Quyên vẫn còn đang tỉ mỉ đếm: "Buổi sáng đi xem mấy nhà, buổi trưa đi ăn một bữa cơm, buổi chiều làm tóc hóa trang lại đi mặc lễ phục, cũng có thể trực tiếp đi đến khách sạn."

"Rất tốt đi." Hà Quyên một hơi nói xong kế hoạch của cô cho Chu Duệ Trạch nghe, Chu Duệ Trạch gật đầu liên tục, "Rất tốt."

"Chỉ là, bà xã. . . . ." Chu Duệ Trạch liếc Hà Quyên một cái, chần chờ nói, "Lần này là công sự, cho nên, lễ phục bọn họ đã chuẩn bị xong rồi, buổi chiều chúng ta trực tiếp qua đó là được rồi."

Hà Quyên nghe xong, lập tức hãm mộ vở bà vai của Chu Duệ Trạch: "Không hổ là Minh Đạt, phúc lợi đối xử thật tốt."

"Anh không nói sớm, chúng ta ra ngoài sớm như vậy làm gì?" Hà Quyên bất mãn nhìn chằm chằm Chu Duệ Trạch.

"Bà xã, thời gian không còn sớm. Chúng ta ăn cơm trưa, sau đó trực tiếp đi qua." Chu Duệ Trạch cười nói.

"Lúc này chưa tới mười một giờ, cơm trưa có phải quá sớm hay không?" Hà Quyên im lặng nhìn Chu Duệ Trạch, "Bình thường tiệc rượu cũng không ăn được gì."

"Yên tâm đi, anh sẽ không để cho bà xã của anh đói bụng đến đó ." Chu Duệ Trạch cười đánh tay lái, "Chủ yếu là địa điểm ăn cơm trưa hơi xa một chút."

"Xa một chút?" Hà Quyên kỳ quái nhìn đường thẳng, "Chúng ta đi nơi nào ăn? Ăn cái gì mà phiền toái như vậy?"

"Com Tây hạng sang." Chu Duệ Trạch cười ha hả nói.

"Anh trúng số độc đắc?" Hà Quyên giống như nhìn quái vật nhìn Chu Duệ Trạch, "Tiền không phải tiêu như vậy."

"Không phải tiền của anh, công ty chi trả." Chu Duệ Trạch vội vàng nói, "Quản lý không đi được, cho nên, tất cả kinh phí đều được chi trả. Anh, một viên chức nhỏ, nào có năng lực tham gia tiệc rượu kia."

"Thật muốn hạnh phúc như vậy?" Hà Quyên lập tức ước ao ghen tị rồi.

"Có muốn tới công ty anh hay không?" Chu Duệ Trạch lập tức đề nghị, tại sao trước kia anh không nghĩ tới chứ? Nếu là đề ở bên cạnh có phải càng có thể bồi dưỡng tình cảm hay không?

"Không cần." Hà Quyên cười cự tuyệt, cũng không phát hiện Chu Duệ Trạch nhỏ mọn, "Bằng quan hệ của anh đi vào sẽ gây phiền toái cho anh, hơn nữa, công việc của em bây giờ kiếm không ít tiền."

Chu Duệ Trạch chẳng qua là nhắc tới như thế, thấy Hà Quyên cự tuyệt cũng không nói thêm gì.

Buổi trưa sau khi ăn xong một chút cơm tây, Hà Quyên hài lòng vui ở trên ghế sa lon, lười biếng phơi nắng.

"Thích?" Chu Duệ Trạch nhìn bộ dạng Hà Quyên lười biếng, cảm thấy phòng ăn nhà này thật là khá.

"Không tốn tiền ai mà không thích?" Hà Quyên nhẹ nhàng liếm môi một cái, trở về chỗ thức ăn ngon buổi trưa, "Huống chi là ăn ngon."

Lòng tham nhỏ nhoi, khiến Chu Duệ Trạch bật cười: "Một lát trang điểm cũng không tốn tiền."

Sau khi thất nữ bát quả, lúc đến đó, Hà Quyên ngẩng đầu nhìn, thấy thế nào cũng không giống chỗ studio áo cưới: "Anh xác định là chỗ này?"

"Ừ, địa chỉ sẽ không sai." Chu Duệ Trạch ngẩng đầu nhìn phía trên, "Đi thôi."

"Ừ." Hà Quyên theo Chu Duệ Trạch đi lên, sau khi đến đó, có phần giống phòng làm việc, chỉ là ở cửa không có ai, bên trong tùy ý để rất nhiều thứ, vài vóc người mẫu plastic gì đó.

Bên trong có hai ba người đang bận, nhìn thấy phía sau họ, lập tức chào đón: "Chu tiên sinh, ngài đã tới."

"Ừ." Chu Duệ Trạch hơi gạt đầu một cái, kéo Hà Quyên qua, "Bà xã, đi chuẩn bị trước, anh chờ em."

"Còn kịp sao?" Hà Quyên có chút bận tâm nhìn đồng hồ đeo tay một cái, cũng hơn hai giờ rồi, bữa ăn tây này thời gian quá dài. Hơn nữa thời gian đi đường, cũng làm trễ nãi, cô sợ không kịp đến tiệc rượu.

"Yên tâm, tuyệt đối kịp." Chu Duệ Trạch cười nói.

Hà Quyên được mang đi làm tóc, Chu Duệ Trạch ở bên ngoài dùng di động làm việc. Bất tri bất giác thời gian chậm rãi qua đi, từ trong phòng bên cạnh một người đàn ông ăn mặc thời thượng đi ra.

"Chu. . . . ." Người đàn ông vừa muốn nói chuyện, bị Chu Duệ Trạch ngẩng đầu nhìn lên, câu nói kế tiếp cứng rắn nuốt vào, sửa lời nói, "Chu tiên sinh."

"Anh nhìn xem lễ phục." Người đàn ông ăn mặc thời thượng nói, trợ lý lập tức kéo móc treo quần áo qua, phía trên treo ba bộ dạ phục, như lửa hồng, trắng thánh khiết, lam tinh khiết, mỗi bộ đều đặc sắc lộng lẫy.

Chu Duệ Trạch từ trên ghế salon đứng dậy, đi tới, xem kỹ ánh mắt rơi vào ba bộ dạ phục, sau đó khẽ gạt đầu: "Đều thử một chút."

"Được." Người đàn ông ăn mặc thời thượng gạt đầu, hướng về phía trợ lý nói đôi câu gì đó, lập tức đi vào.

Chu Duệ Trạch cũng theo vào trong phòng, cũng không thấy Hà Quyên, nàng nên ở phòng thay quần áo bên cạnh phòng thay quần áo.

"Ông xã. . . . ." Giọng nói lo lắng của Hà Quyên truyền ra, Chu Duệ Trạch không hề nghĩ ngợi đẩy cửa đi vào, khăn trương hỏi, "Sao vậy?"

Hà Quyên đã làm tóc xong, quần áo vẫn chưa có đổi, vẫn ngồi ở trên ghế không thay quần áo, có chút khó xử nhìn dạ phục bên cạnh.

"Không thích?" Chu Duệ Trạch nghĩ chỉ có nguyên nhân này, bất mãn nhìn về phía người đàn ông ăn mặc thời thượng mới theo vào.

"Không phải." Hà Quyên ngượng ngùng nói, "Em sợ em mặc không vừa."

"Hả?" Chu Duệ Trạch kỳ quái nhìn Hà Quyên, còn chưa hỏi, Hà Quyên liền tự nhiên nói, "Vai em rộng hơn so với những cô gái bình thường, ta sợ mặc hư dạ phục nhà người ta."

"Yên tâm đi, dù là mặc hư, cũng là công ty chi trả." Chu Duệ Trạch cười nói, gỡ bỏ bản khoả của Hà Quyên, "Anh đi ra ngoài, em trước thử dạ phục

một chút."

"Được." Nghe Chu Duệ Trạch nói như vậy, Hà Quyên lúc này mới yên tâm một chút.

Chu Duệ Trạch và người đàn ông ăn mặc thời thượng đi ra ngoài, ở chỗ Chu Duệ Trạch không thấy được, người đàn ông ăn mặc thời thượng không tự chủ được co quắp khoe môi một cái, không vừa?

Làm sao có thể không vừa?

Hoàn toàn làm theo sở thích của Hà Quyên, nếu quần áo anh làm mà không vừa, danh tiếng nhà thiết kế đứng đầu có thể tặng cho người khác rồi.

Đây là sự vũ nhục đối với chuyên môn của anh, vũ nhục!

Người đàn ông ăn mặc thời thượng nhìn sang Chu Duệ Trạch, đối với vị này, anh chỉ có thể làm bộ mới vừa rồi không nghe được gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đùng Hư Quá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Chạy xô

Không lâu sau, cửa phòng mở ra.

Hà Quyên lo lắng mặc một bộ dạ phục màu đỏ xuất hiện.

Lễ phục đỏ như lửa thiết kế cực kỳ đơn giản, nhưng một cái nếp gấp nhìn như cầu thả, một cái đầu gối, cũng làm cho lễ phục thuận theo ở trên người của Hà Quyên.

Người đàn ông ăn mặc thời thượng này thiết kế ba bộ lễ phục, không có một cái nào là quá hờ hang, nhưng, lễ phục bó sát, mặc ở trên người của Hà Quyên, ngược lại có một loại cảm dỗ cấm dục.

Nhất là tóc của cô, trước đó đã từng làm tóc, còn chưa tạo thành hình, tùy ý xõa ở đầu vai.

Một ít sợi đen nghịch ngợm, lười biếng tán lác trên lễ phục đỏ như lửa, khiến con mắt của Chu Duệ Trạch tối sầm, giọng nói mờ nhạt nói: "Vẫn là thứ hai bộ kia một chút đi, tôi hôm nay mặc bộ này hình như không tốt lắm, sợ giọng khách át giọng chủ."

"Được." Hà Quyên không phát hiện trong giọng nói của Chu Duệ Trạch có gì không đúng, anh đại diện cho công ty đến tham dự tiệc rượu, dĩ nhiên là cô phải nghe.

Huống chi, cô căn bản chưa từng đến những nơi như vậy, đương nhiên là Chu Duệ Trạch nói cái gì thì làm cái đó.

Hà Quyên xoay người lại, đi đổi hai bộ lễ phục khác.

Sau khi người đàn ông ăn mặc thời thượng thấy Hà Quyên đi vào, không hiểu hỏi: "Chu, tôi cảm thấy bộ màu đỏ rất đẹp, bạn gái của anh mặc vào rất có tư vị phụ nữ."

Chu Duệ Trạch hơi cau mày, sửa đúng chỗ sai trong lời nói của người đàn ông ăn mặc thời thượng: "Bà xã, không phải bạn gái."

Chủ quyền nhất định phải mình xác.

Thấy người đàn ông ăn mặc thời thượng hiểu gật đầu, Chu Duệ Trạch mới nói: "Tôi rất hài lòng với thiết kế của anh, rất tốt."

Nói đến chuyên môn của mình, người đàn ông ăn mặc thời thượng không che giấu chút nào hài lòng gật đầu, trong giới thời trang còn chưa có người nào không hài lòng với thiết kế của anh, dĩ nhiên, lấy được khẳng định của Chu Duệ Trạch làm anh càng thêm vui vẻ.

"Nếu cô ấy mặc lễ phục màu đỏ nhất định sẽ làm toàn trường kinh ngạc." Đối với thiết kế của anh, anh có lòng tin 100%.

"Không thể mặc." Chu Duệ Trạch chau mày, dạ phục như thế tuyệt đối không thể mặc đi ra ngoài, nhưng anh rất hài lòng với bộ dạ phục này, rất tốt, hết sức tốt.

Có thể mặc ở nhà cho mình anh nhìn.

Cuối cùng Hà Quyên thử lại thử hai kiện lễ phục này, cuối cùng đã chọn một cái, sau đó bắt đầu làm tóc tạo hình, hóa trang gì đó.

Đội sau khi thu thập xong, Hà Quyên đi ra, trong chờ mong mang theo một chút ngượng ngùng, nhìn Chu Duệ Trạch, nhỏ giọng hỏi: "Như thế nào?"

Chu Duệ Trạch trở mắt nhìn Hà Quyên, trầm mặc một chút sau mới gật đầu: "Rất tốt."

Người đàn ông ăn mặc thời thượng nhìn Hà Quyên một chút, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn: "Chu, nếu không có vấn đề, tôi phải đi rồi, buổi tối tám giờ bay."

"Được, làm phiền rồi." Sau khi Chu Duệ Trạch và người đàn ông ăn mặc thời thượng khách khí một lúc, chạy hướng Hà Quyên, vì cô nhẹ nhàng nâng làn váy.

Sau khi Hà Quyên hướng về phía người đàn ông ăn mặc thời thượng khách khí nói cảm ơn, nhỏ giọng hỏi Chu Duệ Trạch: "Vị thợ trang điểm này rất bận à, trẻ như thế còn muốn đi chỗ khác chạy sô làm việc."

"Ừ, Đúng vậy." Chu Duệ Trạch gật đầu nói, "Nuôi sống gia đình, khách hàng cần nếu không nhanh lên, sẽ bị cuốn gói."

Nghe được lời nói của Chu Duệ Trạch, cõi lòng Hà Quyên đầy đồng tình gật đầu căn bản không chú ý tới, một chân của người đàn ông ăn mặc thời thượng vừa trượt thiếu chút nữa ngã xuống ở trong hành lang.

Đờ tường đứng vững, người đàn ông ăn mặc thời thượng yên lặng rơi lệ, lúc nào thì thời trang nổi tiếng của anh thành công việc tạm nuôi sống gia đình?

Cuốn gói?

Ai dám rang anh như cá mực?

Lớn kên chính là thời trang nổi tiếng, nếu không phải bởi vì Chu Duệ Trạch yêu cầu, anh sẽ từ Paris xa xôi bay về sao?

Đội chưa được nửa ngày lại bay trở về, anh lại là vì nuôi sống gia đình.

Người đàn ông ăn mặc thời thượng ở trong lòng hung hăng mắng chửi Chu Duệ Trạch, nói láo.

"Đi thôi, hiện tại đến đó, sẽ vừa vặn bắt đầu." Chu Duệ Trạch mới mặc kệ người đàn ông ăn mặc thời thượng nghĩ như thế nào, trừ ý nghĩ của Hà Quyên ra, ý nghĩ của những người khác đều không nằm trong phạm vi cân nhắc của anh.

Kẹt xe trước sau như một, lúc Chu Duệ Trạch và Hà Quyên tới nơi thì chậm hơn một chút si với thời gian dự đoán, tiệc rượu đã bắt đầu.

Thịnh Nhạc đọc một thân nhân hiệu tây trang sang trọng mặc lên người, ở trong đám người, nhận lấy mọi người khách sáo hàn huyên hoặc khen tặng.

Lần này hẳn mời không ít người, trừ người cùng nghề trong giới thiết kế châu báu ra, cũng không thiếu bạn bè giới truyền thông, mỗi một người đều là nhân vật có mặt mũi, ứng đối trường hợp như vậy đều vô cùng thuần thục.

"Chúc mừng Tả tiểu thư, lần này tặng lớn mọi người đúng là mong đợi thật lâu."

"Ngài khách khí, lần này đều là Giang Đạo diu dắt, tôi mới có thể vinh hạnh gia nhập tổ diễn kịch." Tả Phi Bạch nói cười riu rít kéo cánh tay Thịnh Nhạc Dục, giống như một đóa hoa hồng kiều diễm, tùy ý phóng ra nhiệt tình như lửa.

Trái Phi Bạch dựa vào lần trước Thịnh Nhạc Dục cho cô ta cơ hội tham gia vào tổ chụp hình kia, thành công tiến quân vào giới giải trí, vừa lên tới một điểm tốt, thế nhưng gần đây chiếm được nắng lớn ghi hình sắp sửa tiến hành, Giang Đạo không chỉ là đạo diễn nổi tiếng trong nước, ở trên quốc tế cũng có một vị trí nhất định.

Có thể bắt được nhân vật này trong giới truyền hình, đã khiến sự nghiệp của Tả Phi có một nhảy vọt về chất.

Tuy nói không phải nữ chính, nhưng mà nữ Nhị Hào cũng là nhân vật cấp quan trọng, phải biết, phàm là nhân vật được Giang Đạo chọn trúng, tuyệt đối sẽ trở thành diễn viên chạm tay có thể bùng nổ.

Trong tay Giang Đạo không biết đã lãng xê bao nhiêu người thành ngôi sao, có thể tham gia bộ phim này, khiến trái Phi Bạch mở cờ trong bụng, càng thêm khẳng định ban đầu bản thân đi theo Thịnh Nhạc Dục là lựa chọn chính xác nhất.

Thịnh Nhạc Dục nhìn Tả Phi Bạch bên cạnh, nhìn cô trang điểm tinh xảo, đáng người chọc giận, còn có mảnh khoé khéo léo giao tiếp này, mấy ngày tiếp theo nóng nảy trong lòng dường như cũng chậm chậm bình phục lại.

Đàn ông đều đề ý diện mạo của phụ nữ, đặt Tả Phi Bạch và Hà Quyên ở cùng một chỗ, là một người đàn ông đều sẽ bị Tả Phi Bạch hấp dẫn ở cái nhìn đầu tiên.

Trái Phi Bạch chính là hoa hồng nở rộ, làm cho người ta muốn coi thường cũng không thể, mà Hà Quyên, giống như là một ly nước lọc, lạnh nhạt vô vị.

Huống chi, so với Tả Phi Bạch vóc người mảnh khảnh nhỏ nhắn, nhìn Hà Quyên thế nào cũng có chút "cao lớn thô kệch". Biết nhau nhiều năm như vậy, hẳn tự nhiên biết Hà Quyên thuộc về loại nữ sinh trong bộ xương thiên đại, không có cảm giác chìm nhỏ nép vào người.

Người đàn ông nào sẽ thích một đại cô gái này?

Hiện tại Thịnh Nhạc Dục hết sức hài lòng Tà Phi Bạch bên cạnh mình, ngoại trừ không có tài nấu nướng tốt như Hà Quyên, nhưng khuyết điểm nhỏ này có thể bỏ qua.

Phụ nữ, không phải chỉ đặt ở nhà, những công việc kia người giúp việc có thể làm, quan trọng là phải mang được ra ngoài.

Hà Quyên nhất định là một cô gái chỉ có thể núp ở trong nhà, vào được phòng bếp, nhưng không cách nào ra được phòng khách.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đùng Hư Quá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Vợ của tôi

"Thịnh tiên sinh." Hoắc Đông Tuấn tới đây lên tiếng chào hỏi với Thịnh Nhạc Dục.

"Hoắc tiên sinh rất hân hạnh được đón tiếp." Thịnh Nhạc Dục cười bắt tay với anh ta, tập đoàn Hoắc thị chủ yếu kinh doanh châu báu, đương nhiên bọn họ muốn tạo mối quan hệ.

"Giám đốc Hoắc, rất hân hạnh được đón tiếp ngài." Thịnh Nhạc Dục liếc mắt liền thấy được người đứng đầu tập đoàn Hoắc thị sau lưng Hoắc Đông Tuấn một đoạn, cũng chính là ba của Hoắc Đông Tuấn.

Không biết giám đốc Hoắc đang suy nghĩ cái gì, vừa bị Thịnh Nhạc Dục gọi như vậy, lúc này mới phục hồi tinh thần, thu hồi ánh mắt tìm tòi ở mọi nơi trong sân, khẽ gật đầu với Thịnh Nhạc Dục.

Giám đốc Hoắc xuất hiện đương nhiên là khiến Thịnh Nhạc Dục hưng phấn không thôi, lần này hân mở triển lãm châu báu, thật ra thì chính là một quan hệ hữu nghị với những người trong nghề, dịp "giao lưu theo nhu cầu".

Thịnh Nhạc Dục tuyệt đối không ngờ rằng giám đốc Hoắc sẽ tự mình đến tham dự, lúc đầu cho là, Hoắc Đông Tuấn có thể tham dự đã là cho hắn không ít mặt mũi rồi.

Chớ nhìn hắn giúp Tà Phi Bạch lên điện ảnh và truyền hình không công, nhưng Thịnh Nhạc Dục tự hiểu, hắn còn chưa có lực ảnh hưởng lớn như vậy, chỉ có thể nói, vai diễn xuất kia cũng có chút may mắn mèo mù vớ cá rán.

Lòng giám đốc Hoắc không yên bắt tay với Thịnh Nhạc Dục, ở địa vị này của ông, không cần thiết đi theo nhà thiết kế trang sức Thịnh Nhạc Dục hàn huyên.

Có lẽ đợi qua mấy năm nữa, khi Thịnh Nhạc Dục ở trong xã hội lên như điều gặp gió, có lẽ bọn họ có thể nói chuyện.

Dĩ nhiên, thái độ này của giám đốc Hoắc cũng không làm Thịnh Nhạc Dục phản cảm.

Ai cũng có con đường riêng, giám đốc Hoắc có thể xuất hiện tại tiệc rượu của hắn cũng đã là cho hắn mặt mũi rất lớn, hắn vốn cho là chỉ có Hoắc Đông Tuấn muốn tham dự, không ngờ giám đốc Hoắc cũng có thể đại giá quang lâm, nói thật, Thịnh Nhạc Dục ngược lại có chút thụ sủng nhược kinh.

Dĩ nhiên Thịnh Nhạc Dục sẽ không nhàm chán đến mức đi đến trò chuyện với giám đốc Hoắc, loại kết giao này quá mức cố ý, chẳng những không có tác dụng tốt gì, ngược lại sẽ phản tác dụng, hắn mới không làm chuyện như vậy.

Cho nên, sau khi khách khí chào hỏi Hoắc đồng một tiếng, liền tiếp tục đi tiếp đón những người khác.

Nhìn thấy Thịnh Nhạc Dục rời đi, Hoắc Đông Tuấn nhỏ giọng hỏi ba của mình: "Ba, ba tới nơi này làm gì?"

"Đương nhiên là ba có mục đích của ba." giám đốc Hoắc vừa nói chuyện với Hoắc Đông Tuấn, ánh mắt lại vừa quay một vòng trong đại sảnh, sau khi xác định không có người ông muốn tìm, đưa mắt kiên định đến cửa đại sảnh, chắc là người còn chưa có tới.

Trong hành lang, Hà Quyên có chút khăn trương kéo cánh tay Chu Duệ Trạch, đi theo anh từ từ đi về phía trước.

"Sao vậy, bà xã, khăn trương sao?" Chu Duệ Trạch buồn cười nhìn Hà Quyên bên cạnh, từ lúc bắt đầu vào quán rượu, cô cũng có chút lo lắng.

"Ừ." Hà Quyên cũng không giấu giếm, gật đầu thừa nhận, "Nếu lát nữa em biểu hiện không tốt, mặt mặt mũi của anh làm thế nào? Anh là thay mặt công ty của các anh đến tham dự."

Hà Quyên lo lắng nhìn Chu Duệ Trạch: "Nếu bởi vì biểu hiện của em không tốt, về sau, cấp trên của anh sẽ làm khó dễ anh, ảnh hưởng đến công việc của anh sẽ không tốt."

Chu Duệ Trạch nhẹ nhàng nở nụ cười, trong mắt tràn đầy nụ cười dịu dàng: "Bà xã, em chưa từng tham gia tiệc rượu như vậy sao?"

"Không có." Hà Quyên thật lòng đáp.

Chu Duệ Trạch trấn an vỗ vỗ cánh tay Hà Quyên, dịu dàng nói: "Yên tâm đi, không có việc gì."

Chưa từng tham gia, không nghĩ việc bản thân sẽ mất thể diện, lại nghĩ đến công việc của anh, tiền đồ của anh. . . . .

Nghĩ tới đây, nụ cười trên mặt Chu Duệ Trạch càng sâu, cùng Hà Quyên đi vào đại sảnh tiệc rượu.

Sau khi đưa lên thiệp mời, đi vào, tiệc rượu đã bắt đầu, Chu Duệ Trạch cũng không có ý đi lại chào hỏi Thịnh Nhạc Dục. Dĩ nhiên, khách đi chào hỏi chủ nhân đây là một loại lễ nghi, nhưng loại lễ nghi này Chu Duệ Trạch sẽ để ở trong mắt sao?

Về phần Hà Quyên, đứng nhìn cô chưa từng tham gia tiệc rượu, nhưng loại lễ phép này cô vẫn hiểu.

Vấn đề là, làm sao cô biết đây là tiệc rượu Thịnh Nhạc Dục tổ chức, không biết chủ nhân là ai, đương nhiên cũng không phát hiện chuyện Chu Duệ Trạch không đi chào hỏi.

Hà Quyên liền kéo cánh tay Chu Duệ Trạch, làm tròn chức trách của một bạn gái.

Dù sao những người ở đây, cô đều không biết, nhìn bộ dạng Chu Duệ Trạch, giống như anh cũng không biết người nào, sau khi đi vào kiên nhẫn đi loanh quanh.

Chẳng lẽ tham gia tiệc rượu chính là cái đáng về này sao?

Đang suy nghĩ, đột nhiên một người quen đi tới trước mặt, khiến Hà Quyên kinh ngạc hơi trợn to hai mắt, ở bên tai Chu Duệ Trạch nhỏ giọng nói: "Ông xã, em thấy một người quen."

"Người nào?" Chu Duệ Trạch kỳ quái hỏi, chẳng lẽ nhanh như vậy liền gặp Thịnh Nhạc Dục rồi sao ?

Không đúng, nhìn thấy Thịnh Nhạc Dục, phản ứng của Hà Quyên không phải như vậy.

"Chính là giám đốc Hoắc thông tình đạt lý em đang ở trong spa. . . . ." Hà Quyên nói đến một nửa, Chu Duệ Trạch lập tức biết là người nào, Hà Quyên từng nói qua với anh.

Vừa ngừng đầu, vừa hay nhìn thấy người Hà Quyên từng gặp mặt một lần, Hoắc Đồng Chính bước nhanh tới.

Tốc độ như vậy ở trong mắt người khác cũng chỉ là tốc độ bình thường, nhưng mà ở trong mắt người quen thuộc giám đốc Hoắc , có thể nhìn ra vấn đề, tốc độ của ông tuyệt đối là tăng lên gấp đôi.

Về phần người nhìn ra được, đương nhiên là con trai của giám đốc Hoắc Hoắc Đồng Tuấn.

Hoắc Đồng Tuấn kinh ngạc nhìn cha mình từ lúc vào hội trường tinh thần vẫn có chút không tập trung, đột nhiên vội vã đi thẳng tới, ánh mắt kỳ quái lập tức vội vàng đi theo, muốn nhìn một chút rốt cuộc là ai để cho ba của anh của đề ý như vậy.

"Chu. . . . . Tiên sinh." Lờ ra đến khoe miệng, sừng sốt bị ánh mắt "nụ cười" của Chu Duệ Trạch cắt đứt, giám đốc Hoắc gọi một cách bảo đảm nhất.

Hà Quyên kinh ngạc nhìn Chu Duệ Trạch, chẳng lẽ trước đây bọn họ quen biết?

"Giám đốc Hoắc, hân hạnh." Chu Duệ Trạch vươn tay ra bắt tay với giám đốc Hoắc.

Giám đốc Hoắc kích động muốn đưa hai tay ra, lại bị ánh mắt lạnh của Chu Duệ Trạch thoáng nhìn qua, cứng rắn thu lại một cái tay.

Đều là người lăn lộn trên xã hội, chút phản ứng nhạy bén này vẫn phải có, không để cho những người khác nhìn ra một chút sợ hãi bắt tay với Chu Duệ Trạch.

"Vị này là. . . . ." Giám đốc Hoắc không nhận được tò mò mà hỏi một câu.

Lời vừa ra khỏi miệng, trong lòng giám đốc Hoắc hồi hộp một chút, thậm chí một tiếng, hồng hồng.

Tại sao ông có thể đường đột như vậy?

Người này thích làm theo ý mình nhất, hỏi như vậy, tất nhiên sẽ làm anh không vui.

Đang lúc trong lòng giám đốc Hoắc thấp thỏm không yên, không biết phải bổ sung thế nào, lại phát hiện Chu Duệ Trạch một chút cũng không có ý không thích, ngược lại cười tủm tỉm giới thiệu: "Hà Quyên. . . . ."

Hà Quyên?

Trong lòng giám đốc Hoắc cả kinh, cái tên này quen thuộc như vậy, không phải là. . . . .

Khi giám đốc Hoắc kinh ngạc không thôi, lại nghe được mấy chữ làm ông kinh hãi hơn.

Chỉ nghe Chu Duệ Trạch trầm ổn lại trịnh trọng nói tiếp: "Vợ của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hur Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Phát hiện

"Chu tiên sinh kết hôn rồi?" Một lúc lâu sau, giám đốc Hoắc mới phản ứng kịp với cái tin tức "Khủng bố" này.

Chu Duệ Trạch chỉ gật đầu một cái, không nói gì thêm.

"Chu tiên sinh, Chu phu nhân, chúc mừng chúc mừng." Giám đốc Hoắc cười nói chúc mừng: "Không ngờ trước đây tôi và Chu phu nhân lại có duyên phận như vậy."

"Đúng vậy." Hà Quyên cười lên tiếng: "Giám đốc Hoắc cũng làm ăn với công ty của chồng tôi sao?"

"Ừ." Chu Duệ Trạch tuyệt đối nhẫn nại với Hà Quyên, chỉ cần là vấn đề của cô, anh nhất định giải thích 100%: "Anh là một trợ lý giám đốc nên có lúc cũng sẽ cùng giám đốc đi họp với giám đốc Hoắc."

Đương nhiên, Chu Duệ Trạch giải thích như vậy có bao nhiêu chính xác, chỉ sợ cũng chỉ có chính anh mới biết.

"Đúng vậy, làm việc với tiên sinh Chu rất vui vẻ." Giám đốc Hoắc cười ha ha, trên mặt không hề có sơ hở, nhưng mà trong lòng thì lại không ngừng khẩn trương.

Thật may mắn là vừa rồi ông phản ứng nhanh, cứng rắn đổi giọng gọi Chu tiên sinh, nếu không, nếu để lộ tẩy, còn không biết vị kia sẽ không vui đến cỡ nào đâu?

Trợ lý giám đốc?

Thật thiết thòi khi anh nghĩ ra được.

"Giám đốc Hoắc, họp đồng lần trước. . . . ." Chu Duệ Trạch mới vừa mở miệng nói một câu, Hà Quyên liền chạm nhẹ cánh tay Chu Duệ Trạch, nhỏ giọng nói một câu: "Các anh nói chuyện đi, em đi qua bên kia lấy chút thức ăn."

Bàn về chuyện công việc, chắc có thể sẽ liên quan đến bí mật thương nghiệp, cô không cần phải ở chỗ này nghe.

Hà Quyên nói xong, buông lỏng cánh tay của Chu Duệ Trạch ra. Nhìn thấy Chu Duệ Trạch nở nụ cười áy náy, Hà Quyên cười gật đầu, đi về phía một ít người đang đứng.

Cô vẫn còn chưa thích ứng được với những trường hợp như vậy, một thân một mình đi ra ngoài ban công.

Bởi vì là mùa đông, ban công đã đóng lại hết, cũng không thấy lạnh lắm, nhưng mà lại ngăn cách với không khí ồn ào náo nhiệt bên trong được một chút, khiến Hà Quyên thư thái không ít.

Cười cười, cô quả nhiên vẫn không thích hợp với những trường hợp như vậy.

"Hà Quyên?" Sau lưng vang lên giọng nói không xác định, khiến Hà Quyên khó hiểu mà xoay người, hình như những người mà cô quen biết sẽ không đến những nơi thế này.

Huống chi, vốn là cô cũng không có nhiều bạn bè.

Xoay người, nhìn thấy sau lưng là người mà cô không muốn gặp nhất - Thịnh Nhạc Dục.

"Thật là trùng hợp." Nhịn xuống cảm giác không thoải mái trong lòng, Hà Quyên cười lễ phép mà xa cách.

Thịnh Nhạc Dục thật sự rất chấn động.

Hắn không nghĩ đến lại có thể nhìn thấy Hà Quyên ở nơi này, hơn nữa. . . . . Thịnh Nhạc Dục nhìn cẩn thận, Hà Quyên bây giờ và thường ngày thật giống như là hai người khác nhau.

Hà Quyên xinh đẹp như vậy hắn thật chưa từng thấy qua .

Một bộ dạ hội màu xanh lam làm tôn lên đường cong là lướt của Hà Quyên mà không phải là loại sexy hở ngực lộ lưng. Thiết kế vai áo hơi nghiêng để lộ ra xương quai xanh gợi cảm xinh đẹp của Hà Quyên.

Bởi vì khung xương của Hà Quyên lớn hơn người phụ nữ bình thường một chút, không phải loại nhỏ gầy như các cô gái, ngược lại có một dáng đứng kiên cường mà xinh đẹp.

Bởi vì khung xương hơi lớn, ngược lại càng làm nổi bật vòng eo mảnh khảnh.

Lúc này lễ phục dạ hội đã tôn lên được tất cả những ưu điểm mà Hà Quyên che dấu trong ngày thường, khiến cho cô toả sáng với một phong thái mê người.

Tóc dài đen nhánh được búi cao, có vài sợi tóc mai nghịch ngợm tùy ý rũ xuống, nhẹ nhàng bay ở hai bên.

Mãi đến lúc này, Thịnh Nhạc Dục mới phát hiện ra làn da của Hà Quyên lại hoàn mĩ đến vậy.

Không chỉ là trắng mà còn rất nhẵn mịn.

Bởi vì khoảng cách rất gần, cho nên có thể thấy rõ ràng, Hà Quyên không trang điểm quá đậm, mà chỉ tùy ý đánh một lớp phấn nhàn nhạt và một lớp má hồng.

Ngay cả bóng mắt cũng chỉ vẽ nhàn nhạt, hoàn toàn không hề kẻ mi mắt.

Nhìn cẩn thận còn kinh ngạc phát hiện ra, ngay cả lông mi giả Hà Quyên cũng không dán, hoàn toàn là lông mi của cô, chỉ quét lên một tầng mascara. Không cần dán lông mi giả, lông mi của cô cũng vừa dài lại còn hơi vênh lên.

Chỉ đơn giản như vậy, nhưng còn xinh đẹp hơn Tà Phi Bạch, tạo nên một cảm giác đơn thuần tự nhiên.

Chung sống 5 năm, bây giờ mới là lần đầu tiên Thịnh Nhạc Dục nhìn Hà Quyên chăm chú. Hắn kinh ngạc phát hiện, bên cạnh mình lại có một viên minh châu bị che dấu, dùng sự bình thường che giấu tất cả hào quang của cô.

Ngắm lại Tà Phi Bạch, hình như ngay cả khi ở trên giường, cô ta cũng trang điểm tinh xảo, cho tới bây giờ cũng chưa từng tháo xuống về ngoài hoàn mĩ của cô ta.

Sự phát hiện này khiến trong lòng Thịnh Nhạc Dục nổi lên một cảm xúc khó hiểu, nhưng mà tạm thời chính hắn cũng không có biện pháp sắp xếp rõ ràng.

"Em thật sự đến dự tiệc rượu của anh?" Thịnh Nhạc Dục ra vẻ tự nhiên nói, cố gắng bỏ qua lời nói xa cách của Hà Quyên.

"Tiệc rượu của anh?" Hà Quyên hơi sững sốt, cười nhẹ nhàng: "Xin lỗi, không biết là tiệc rượu của anh. Tôi chỉ là tới tham dự với chồng mình."

Khẽ nâng khóe môi lên, chỉ tự nhiên như thế, không phải như Tà Phi Bạch luôn cố ý nở nụ cười hấp dẫn, giọng nói cũng trong trẻo như con người cô kết hợp hoàn mĩ với bộ lễ phục màu xanh thuần khiết .

Chỉ là đơn giản thuần khiết như vậy, lại hoàn toàn nổi bật lên phong cách đơn thuần của Hà Quyên .

Lúc này so sánh với Tà Phi Bạch, Thịnh Nhạc Dục lại phát hiện, Tà Phi Bạch ngược lại giống như một vai phụ chỉ biết khoác lác, không tiến lên được

Nhắc đến hai chữ chồng mình này, đáy mắt Thịnh Nhạc Dục chợt loé lên một chút ánh sáng.

Bên trong hội trường, Chu Duệ Trạch đang "Trò chuyện rất vui vẻ" với giám đốc Hoắc. Người bên ngoài nhìn vào, giống như là giám đốc Hoắc vị tiền bối này đang đi đầu đất hậu bối, làm sao nghĩ đến tình huống thực tế hoàn toàn không giống với những gì họ nghĩ.

"Giám đốc Hoắc thật hăng hái, lại tới tham gia tiệc rượu thế này." Chu Duệ Trạch vẫn tiếp tục mỉm cười khéo léo, chẳng qua là nụ cười kia không hề có chút quan hệ với ý tứ trong lời nói của anh, mà giống như lưỡi dao lạnh băng, lập tức lướt qua giám đốc Hoắc, khiến trong lòng ông phải rung mình một cái.

Ở trước mặt Chu Duệ Trạch, giám đốc Hoắc cũng không dám giấu giếm: "Đương nhiên tôi tới đây không phải bởi vì Thịnh Nhạc Dục. . . . ."

Tên nhóc Thịnh Nhạc Dục này cũng có chút bản lĩnh, nhưng còn chưa đủ để ông phải đến nịnh bợ, dĩ nhiên mục đích của ông là vì vị trước mắt này.

Chu Duệ Trạch cầm ly rượu, cười nhẹ nhàng, nụ cười thần nhiên che giấu tất cả tâm tư của anh, khiến cho không người nào có thể đoán ra: "Xem ra, giám đốc Hoắc đã bỏ ra rất nhiều công sức."

Một câu nói nhẹ nhàng dọa giám đốc Hoắc sợ đến mức giật mình một cái, vội vàng nói: "Không phải, tôi không phải có ý điều tra hành tung của ngài, chỉ là. . . . ."

Chu Duệ Trạch nhìn thấy Thịnh Nhạc Dục đi về phía ban công, chỗ Hà Quyên đang đứng, đôi mắt hơi nheo lại, không yên lòng nói: "Mọi người vẫn là quan hệ hợp tác, tôi muốn giám đốc Hoắc đặt sự chú ý của mình trên phương diện công việc nhiều hơn, những chuyện khác, giám đốc Hoắc không nên có hứng thú mới đúng."

Giám đốc Hoắc vừa nghe Chu Duệ Trạch nói như thế, ánh mắt đột nhiên sáng lên, vội vàng đáp lời: "Đúng, đúng, ngài nói đúng lắm."

Có phải ý của Chu Duệ Trạch là nói sau này hai bên có thể hợp tác hay không?

Ông tới nơi này cũng chỉ vì muốn phát triển quan hệ với Chu Duệ Trạch hơn một chút, không nghĩ tới lại có một thu hoạch lớn như vậy, làm Chu Duệ Trạch chấp nhận quan hệ hợp tác của họ.

"Xin lỗi không tiếp chuyện được." Chu Duệ Trạch sai bước rồi đi, vốn là anh cũng không thật sự trách giám đốc Hoắc.

Lần này anh tới tham gia tiệc rượu này cũng không hề che dấu, nếu là người chú ý đến anh có lòng muốn biết, nhất định có thể biết được.

Anh có thể không thêm đề ý, nhưng mà vẫn phải nên cảnh cáo, không nên chạm đến giới hạn cuối cùng của anh.

Huống chi, giám đốc Hoắc là một người có chừng mực, không cần phải quá lo lắng.

Bây giờ điều mà anh quan tâm nhất chính là, vì sao tên Thịnh Nhạc Dục đó lại đi quán lấy bà xã của anh?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Hồi hận đã muộn

". . . . . Hắn rốt cuộc là ai, có phải ép buộc em kết hôn hay không, các người. . . . ."

Ép buộc?

Nghe được Thịnh Nhạc Dục dùng hai chữ này để hình dung hôn nhân của anh và Hà Quyên, chân mày Chu Duệ Trạch nhướng lên đầy khinh thường.

Anh mới không thêm dùng loại thủ đoạn như vậy.

Loại ép buộc này đẳng cấp quá thấp, hơn nữa, anh làm sao có thể dùng trên người của Hà Quyên?

Anh chỉ là che giấu một ít chuyện, nhân tiện dùng lời lẽ sáng tạo thêm một chút, cho nên hôn nhân của bọn họ tuyệt đối không có vấn đề ép buộc này.

"Thịnh Nhạc Dục, anh thật là buồn cười. Bây giờ là thời đại nào? Chẳng lẽ anh cho rằng còn có việc bị ép buộc như anh nói sao? Tôi lại bị người khác ép buộc ư?" Hà Quyên cười lạnh cắt đứt lời nói của Thịnh Nhạc Dục.

"Tuy Hà Quyên tôi là người bình thường, nhưng mà muốn làm chuyện gì, đều là xuất phát từ nội tâm." Hà Quyên bình tĩnh nhìn chăm chú vào Thịnh Nhạc Dục, nói từng chữ một: "Tôi chưa bao giờ làm chuyện trái với lương tâm, muốn đối tốt với người nào, muốn cùng người nào ở chung một chỗ tuyệt đối là xuất phát từ nội tâm."

Thịnh Nhạc Dục bị lời Hà Quyên nói làm nghẹn gần chết, dừng lại một lát mới khôi phục bình thường, hỏi: "Em vậy mà cùng hắn kết hôn. Các người quen biết bao lâu mà kết hôn? Em hiểu được hắn sao?"

Nghe được lời nói của Thịnh Nhạc Dục, Hà Quyên nở nụ cười, nụ cười rạng rỡ mang theo một phần châm chọc: "Quen biết thời gian rất dài có ích sao? Nếu như thời gian dài thì có lúc cũng sẽ bị một số thứ che mắt, nhìn lầm người."

Đương nhiên, Thịnh Nhạc Dục nghe được Hà Quyên đang giễu cợt hắn, vội ho một tiếng, tránh nặng tìm nhẹ nói: "Mặc kệ như thế nào, em quá qua loa rồi."

"Chỉ vì thời gian dài ngắn mà cho là tôi quyết định qua loa sao?" Hà Quyên buồn cười nhìn Thịnh Nhạc Dục: "Nếu đúng là nói như vậy, chỉ có thể nói, năm đó tôi quá trẻ tuổi. Tuổi trẻ vẫn không hiểu cái gì gọi là tình cảm nghiêm túc."

Nhắc đến việc này, trong lòng Hà Quyên giống như là kim đâm, đau lâm lâm.

Tình cảm năm năm, không phải nói quên là có thể quên.

Cho dù biết người này tùy ý phung phí tình yêu của cô, nhưng mà sau khi trải qua loại đau lòng này, không phải một câu đã quên thì thật sự có thể quên.

Cô đã sớm hiểu Thịnh Nhạc Dục không yêu chỉ là sau này càng ghét bỏ.

Nhưng mà, vẫn đau đớn như trước.

“Hiện tại tôi mới biết được cái gì là thật sự nghiêm túc, chồng tôi tốt với tôi như vậy, tất cả tôi đều ghi nhớ trong lòng.” Hà Quyên bình tĩnh nhìn Thịnh Nhạc Dục.

Vốn nghĩ là cô nói ra những lời này sẽ rất khó khăn, thế nhưng, không ngờ cô có thể nói bình tĩnh như vậy.

Nếu như nói, năm đó ở chung một chỗ với Thịnh Nhạc Dục là bởi vì một loại rung động khó hiểu trong lòng, vô tri vô giác với biểu hiện giả dối trong tình yêu mà sinh sống năm năm.

Như vậy, hiện tại gần hai tháng ngắn ngủi, Hà Quyên mới thật sự cảm nhận được cái gì gọi là tình yêu.

Mặc kệ có phải là tình yêu thật hay không, Chu Duệ Trạch chăm sóc cô rất chu đáo, đã từng chút xâm nhập vào từng góc một trong cuộc sống của cô.

Hiện tại, có lúc cô thật sự rất hỗn loạn.

Cô nhìn không hiểu, trong mắt Chu Duệ Trạch, rốt cuộc cô là cái gì.

Đối với tình yêu, cô thật không dám nắm chắc, bởi vì một lần duy nhất yêu Thịnh Nhạc Dục say đắm, lại đổi lấy thương tích đầy mình.

Huống chi, cô cũng không tin mình có sức hấp dẫn lớn như vậy, trong hai tháng ngắn ngủi, có thể khiến Chu Duệ Trạch yêu cô.

“Hà Quyên, em xác định anh ta đối xử tốt với em, mà không phải lợi dụng em?” Thịnh Nhạc Dục không muốn thấy lúc Hà Quyên nhắc tới Chu Duệ Trạch, đáy mắt lay động dịu dàng.

Trước đây, tất cả ánh mắt dịu dàng như vậy đều là dối theo hắn.

“Lợi dụng?” Hà Quyên nở nụ cười, giống như là nghe được chuyện cười lớn: “Tôi có cái gì tốt để lợi dụng sao?”

“Hừ, anh ta có thể cho em cái gì?” Thịnh Nhạc Dục thể hiện rõ sự xem thường Chu Duệ Trạch.

“Có thể cho thứ mà anh tuyệt đối cho không nổi.” Hà Quyên không hề nghĩ ngợi mà thốt ra, hoàn toàn không ý thức được cô đang bảo vệ Chu Duệ Trạch.

Cô không ý thức được không sao cả. Ở bên ngoài, Chu Duệ Trạch nghe được rõ ràng, tâm tình vô cùng tốt cong khoé môi lên, đẩy cửa kiếng ra, đi ra ngoài.

“Bà xã, tại sao lại ở chỗ này nói chuyện với người nhảm chán?” Chu Duệ Trạch tới gần, thoải mái kéo tay Hà Quyên lại, cùng đan xen mười ngón tay với cô.

Hà Quyên không hề cảm thấy không thoải mái chút nào, động tác như vậy cô đã sớm tập thành thói quen.

Cô thì tập mãi thành thói quen rồi, vấn đề là Thịnh Nhạc Dục cũng không tập mãi thành thói quen, ánh mắt không tốt nhìn lướt qua những ngón tay đan xen cùng một chỗ với nhau, xem nhẹ chuyện Chu Duệ Trạch khiêu khích vừa rồi, không biến sắc hỏi “Chu tiên sinh làm việc ở đâu?”

“Mình Đạt, trợ lý giám đốc.” Chu Duệ Trạch mỉm cười nói.

Thịnh Nhạc Dục vừa nghe đến hai chữ Minh Đạt, đầu tiên là kinh ngạc, ngay sau đó nghe được chức vụ của Chu Duệ Trạch, lại bình thường trở lại.

Chẳng qua là một trợ lý giám đốc mà thôi, chỉ là dựa vào một công ty tốt thôi.

“Thì ra là như vậy...” Khóe trách có thể đến tiệc rượu của hắn, cũng chỉ là dựa vào tập đoàn Minh Đạt thôi.

Thịnh Nhạc Dục vừa muốn nói gì nữa, điện thoại di động vang lên, nhìn hiển thị cuộc gọi đến một chút, không nói gì thêm, trực tiếp gác máy.

Sau khi liếc mắt nhìn Hà Quyên và Chu Duệ Trạch với ý nghĩ sâu xa, xoay người rời đi.

Dù sao hắn cũng là người chủ của tiệc rượu, không được rời đi quá lâu, không chừng bây giờ Tà Phi Bạch đã bắt đầu tìm người rồi.

“Chúng ta trở về đi.” Chu Duệ Trạch nhẹ nhàng vén những sợi tóc mai rũ xuống của Hà Quyên ra sau tai, nhẹ giọng nói.

“Không có việc gì, chuyện công ty của các anh quan trọng hơn.” Hà Quyên cười, cho dù người chủ tiệc rượu này là Thịnh Nhạc Dục thì thế nào?

Cô đứng là trong lòng có chút không thoải mái lắm, nhưng mà cũng không thể làm trễ nãi công việc của Chu Duệ Trạch.

“Chỉ cần đến đây có mặt là được.” Chu Duệ Trạch cười nói: “Đi thôi.”

“Thật sự không có việc gì?” Hà Quyên vẫn còn có chút không yên lòng, không muốn bởi vì mình mà làm Chu Duệ Trạch lỡ việc, bây giờ tìm phần công việc không dễ dàng, nhất là vào tập đoàn Minh Đạt lớn như vậy, tìm được một chức vụ lại càng không dễ dàng.

“Anh bảo đảm.” Chu Duệ Trạch vội vàng giơ tay lên làm ra tư thế xin thề.

Hà Quyên không nhịn được bật cười, kéo tay Chu Duệ Trạch đang giơ lên xuống: “Được rồi, chúng ta đi về lạng lẽ.”

Chu Duệ Trạch cười gật đầu, dẫn Hà Quyên rời đi.

Lúc rời đi, Hà Quyên không chú ý tới, nhưng mà Chu Duệ Trạch không hề bỏ qua ánh mắt tên Thịnh Nhạc Dục vẫn khoá chặt ở trên người Hà Quyên.

Tâm trạng Chu Duệ Trạch rất tốt, lái xe về nhà. Là đàn ông như nhau, đương nhiên anh sẽ không nhìn lầm kinh ngạc và thương thức trong mắt Thịnh Nhạc Dục.

Hối hận rồi sao, Thịnh Nhạc Dục.

Đáng tiếc, muộn rồi.

Hà Quyên đã là bà xã của anh rồi, ai cũng đừng mong có ý đồ với cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Thổ lộ

Buổi tối, sau khi tiệc rượu kết thúc, Thịnh Nhạc Dục trở về chỗ ở của mình, có chút uể oải nửa nằm ở trên ghế sofa. Bên cạnh, Tả Phi Bạch còn đang hưng phấn nói về chuyện ở tiệc rượu.

Nào là hôm nay gặp được người nào của làng giải trí, biết đâu có thể có cơ hội nhận được công việc nào đó, biết được ông chủ hay công tử của công ty nào, có lẽ sẽ giúp cô ta đầu tư.

Nói nhiều vô số chuyện đều là khả năng phát triển của cô ta sau này, riu rít nói không ngừng.

Thịnh Nhạc Dục cứ nhìn Tả Phi Bạch vừa quen thuộc vừa xa lạ trước mặt như vậy. Hắn nhớ lại trước kia, công việc xã giao rất khuya. Lúc hắn trở lại, dường như không quá ồn ào như vậy.

Vừa vào cửa, sẽ có khăn lông nóng chờ hắn, để hắn lau mặt trước, sau đó uống nước lọc độ ấm vừa phải. Trên bàn ăn, sẽ luôn chuẩn bị sẵn cháo loãng nóng, để hắn hấp.

Đến sau khi hắn ăn xong, trong bồn tắm đã mở sẵn nước nóng. Đến lúc hắn tắm xong ra ngoài, Hà Quyên đã thu thập đồ đạc xong, rời đi.

Yên tĩnh như vậy, khiến hắn cảm thấy rất thoải mái, thoải mái đến thành thói quen. Thế nên cuối cùng hoàn toàn bỏ qua.

Luôn luôn bận bịu vì công việc của hắn, sự nghiệp của hắn. Bây giờ, đối mặt với vẻ hưng phấn không dứt của Tả Phi Bạch trước mắt. Lần đầu tiên, Thịnh Nhạc Dục nghĩ đến một vấn đề.

"Cô ngoại trừ quan tâm những thứ này còn có những thứ khác sao?" Sắc mặt Thịnh Nhạc Dục u ám chất vấn. Đây là tiệc rượu của hắn, mà chưa từng có một câu nhắc tới sự nghiệp của hắn, tiền đồ ngày sau của hắn.

"Làm sao vậy, Nhạc Dục?" Tả Phi Bạch cả kinh, vội vàng ngậm miệng đang nói liên tục lại, mềm mại tựa vào trong ngực Thịnh Nhạc Dục, quyến rũ nhìn hắn.

Thịnh Nhạc Dục cúi đầu, nhìn khuôn mặt trang điểm tinh xảo của Tả Phi Bạch, tỉ mỉ phác họa, mặt mũi quả nhiên là rất quyến rũ, nhưng mà. . . . .

Có phải phấn lót quá dày rồi hay không, có phải mi mắt quá cong hay không, còn có bóng mắt nhiều màu sắc này, nhìn thế nào cũng có phần quá rối loạn.

Đưa tay nâng cằm Tả Phi Bạch lên, cẩn thận nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của cô ta, ánh mắt cứ bình tĩnh xem kỹ như vậy. Thấy vậy, trong lòng Tả Phi Bạch hốt hoảng một trận: "Nhạc Dục, anh. . . . ."

Ánh mắt của hắn thật kỳ quái, làm trong lòng cô ta sợ hãi không ngừng.

"Cô đi tẩy lốt trang điểm ra." Thịnh Nhạc Dục phát hiện, hình như, hắn vẫn chưa từng nhìn thấy dáng vẻ Tả Phi Bạch sau khi tẩy trang.

"Nhạc Dục. . . ." Cơ thể Tả Phi Bạch cứng ngắc, cố gắng nặn ra nụ cười quyền rũ, lấy lòng nói: "Không phải anh mệt mỏi sao, nếu không thì trước tiên đi tắm thôi."

Thịnh Nhạc Dục không nói gì, chỉ là bình tĩnh nhìn chằm chằm Tả Phi Bạch. Hôm nay, hắn nhất định phải thấy hình dáng chân thật của Tả Phi Bạch rõ ràng.

"Chúng ta không cần trả quần áo lại sao?" Hà Quyên nhìn Chu Duệ Trạch lái xe theo hướng về nhà, khó hiểu hỏi một câu.

"Ngày mai, anh lại mang đi giao cho họ." Chu Duệ Trạch quay đầu lại nở một nụ cười với Hà Quyên: "Hôm nay mệt rồi, chúng ta đi về nghỉ ngơi trước."

"Thịnh Nhạc Dục lại tới quấy rầy em sao?" Chu Duệ Trạch hỏi Hà Quyên.

Hà Quyên không lập tức trả lời anh, mà trầm mặc một lúc, mới chậm rãi nói: "Thật ra thì, có lúc cho rằng là tình yêu cũng không phải thật sự là tình yêu. Có lẽ chỉ là tình cảm xúc động nhất thời, không ngừng thuyết phục chính mình. Đến cuối cùng, mới phát hiện thì ra là một lúc tâm trí mình đang tự lừa mình dối người mà không nhận ra."

Chu Duệ Trạch cũng không đáp lại lời nói của Hà Quyên. Lúc này, có nói gì cũng không tốt, anh cứ bình tĩnh lái xe như vậy, mãi đến khi vào nhà.

Chuyện đầu tiên Hà Quyên làm chính là cởi bộ lễ phục dạ hội ra, xếp lại thật cẩn thận, cất vào, thay quần áo ở nhà. Rồi đến phòng khách, nhưng không nhìn thấy Chu Duệ Trạch.

"Ông xã?" Hà Quyên ngửi được một mùi thơm, theo hương vị cảm dỗ đến phòng bếp, vừa lúc nhìn thấy Chu Duệ Trạch đang tráng bánh trứng gà: "Anh đói bụng?"

"Không có, là làm cho em ăn." Chu Duệ Trạch cười quay đầu lại: "Trước khi đi tiệc rượu cũng không ăn cái gì, bụng trống rỗng mà ngủ cũng không tốt. Ít nhiều gì cũng ăn một chút."

Nói xong, Chu Duệ Trạch tiếp tục quay đầu lại vội vàng làm chuyện trong tay. Hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt Hà Quyên dịu dàng lại và nhàn nhạt ẩm ướt trong mắt.

Hà Quyên cứ im lặng nhìn như vậy. Nhìn Chu Duệ Trạch phối hợp rất lưu loát rót chất lỏng trứng vào trong chảo, chuyển một cái lưu loát, chất lỏng trứng xinh đẹp xoay một vòng, đã tạo thành bánh trứng bột mỏng manh.

Dùng xẻng xới xung quanh một chút, khẽ lật nhanh chóng, rán hai mặt xong rồi đặt vào trong đĩa.

Không lâu sau, thức ăn đã bày ra trên đĩa xong. Vừa quay đầu, nhìn Hà Quyên đang tựa vào cửa phòng bếp, cười nói: "Sao còn đứng ở đây, đứng ở tiệc rượu lâu như vậy mà không mệt mỏi sao?"

Nói xong, bụng đồ ăn, ý bảo Hà Quyên đi ra phòng ăn ngồi ăn.

Mang đôi đũa cùng sữa tươi ấm áp ra ngoài, cắt nhỏ dưa cái cuốn vào trong bánh trứng bột, kẹp lại cho Hà Quyên, dịu dàng nói: "Nhanh ăn đi."

Hà Quyên nhận lấy, cắn xuống một ngụm, hơi nóng, trôi thẳng vào trong lòng.

Không biết vì sao, dòng khí nóng này vọt tới trong mũi, có nhàn nhạt chua xót.

Để che giấu sự khác thường của cô, Hà Quyên giả vờ trấn định nói: "Lễ phục em đặt trên ghế sofa rồi. Ngày mai anh đừng quên trả lại cho người ta, nếu làm hỏng sẽ không tốt."

"Được." Chu Duệ Trạch gật đầu, cũng không nói gì thêm.

Thường ngày, hai người ở cùng một chỗ, lúc nào cũng vừa nói vừa cười. Nhưng mà hôm nay Hà Quyên có tâm sự, thế nhưng Chu Duệ Trạch cũng đặc biệt im lặng, rất không bình thường.

Hà Quyên không nói lời nào, là bởi vì hôm nay sau khi cô gặp được Thịnh Nhạc Dục, cô đau lòng như vậy là vì không cam lòng.

Vì sao cô có thể yêu người đàn ông như thế nhiều năm như vậy?

Cô đang vì mình thấy không đáng giá.

Càng nhìn Thịnh Nhạc Dục, cô càng nghĩ đến điểm tốt của Chu Duệ Trạch. Cô phát hiện, sau này, lòng mình không biết thế nào đã tiến vào một người tên là Chu Duệ Trạch.

Lần này là tình yêu sao?

Cô không biết, lòng của cô thay đổi, sau này phải cùng Chu Duệ Trạch ở chung một mái nhà như thế nào.

Vốn là tâm trạng cô cứ không yên, còn trông cậy vào Chu Duệ Trạch giống như bình thường nói một chút chuyện tán gẫu, dời đi lực chú ý của cô.

Làm sao nghĩ đến, vậy mà Chu Duệ Trạch cũng trầm mặc.

Hai người im lặng ăn đồ ăn. Ít khi trầm mặc như vậy, khiến trong lòng Hà Quyên càng không thoải mái, tâm trạng sa sút khó chịu.

"Bà xã, anh có chuyện nói với em." Chu Duệ Trạch đột nhiên ngắt đầu, dốc lòng hạ quyết tâm thật lớn mới lấy dũng khí nói.

"Hả? Được, anh nói đi." Hà Quyên hoảng sợ, vội vàng ổn định tâm trạng lại chờ Chu Duệ Trạch nói tiếp.

Ngẩng đầu nhìn lên, Hà Quyên bị cặp mắt có hồn sáng ngời của Chu Duệ Trạch dọa sợ. Ánh mắt đó quá mức nóng bỏng, khiến cho trong lòng cô đột nhiên căng thẳng. Đường như dự cảm đến điều gì, rồi lại không dám chắc, càng hoảng loạn lên.

Một chuỗi tiếng nhạc vang lên đột ngột, khiến Hà Quyên cả kinh.

Chu Duệ Trạch ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, trực tiếp đuổi tay luôn vào trong túi, nhấn xuống, tiếng nhạc lập tức dừng lại.

Phản ứng kì lạ của Chu Duệ Trạch khiến Hà Quyên khẩn trương nuốt một ngụm nước bọt, sững sờ nhìn anh chăm chú. Cứ nhìn thấy miệng Chu Duệ Trạch khép mở, nói ra một câu khiến cho trong đầu cô trong nháy mắt trống rỗng, anh nói: "Bà xã, chúng ta hẹn hò đi."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Cả nhà các người đều là thụ

"Hả?" Hà Quyên không nghĩ tới Chu Duệ Trạch lại đột nhiên nói ra một câu như vậy, trong đầu một mảnh trống rỗng, chỉ có thể phát ra một tiếng thể hiện cảm xúc "Hả", sau đó cũng không có phản ứng gì khác.

Chu Duệ Trạch khẩn trương nấp máy môi, nhìn chăm chăm Hà Quyên, trong mắt là hốt hoảng và lo lắng: "Quyên Tử, anh rất nghiêm túc, anh muốn lui tới với em."

"Nhưng, nhưng, ..." Đầu óc Hà Quyên tri độn, theo bản năng lắp ba lắp bắp nói một câu, "Không phải anh thích. . . ."

"Anh không phải là GAY." Nhắc tới cái này, trong nháy mắt, ánh mắt của Chu Duệ Trạch có chút tránh né, cuối cùng lại kiên định với ý nghĩ của anh, ngắt đầu, nhìn Hà Quyên chăm chú, trong mắt toàn là chân thành, "Chỉ là anh thích một người, ngẫu nhiên là một người đàn ông."

"Quyên Tử, có phải em nghĩ anh là loại người. . . ." Câu nói kế tiếp Chu Duệ Trạch không nói được nữa, khẩn trương lo lắng quan sát thái độ của Hà Quyên.

Chu Duệ Trạch cẩn thận để ý như vậy, vẻ mặt bất an, khiến trong lòng Hà Quyên đau xót, vội vàng lắc đầu: "Không phải, em không có. Anh đừng nghĩ lung tung, em tuyệt đối không có bất kỳ thành kiến gì."

Hà Quyên nặng nề thở dài một tiếng, trong mắt là bi ai nhàn nhạt: "Đều bỏ ra chân tình, nhưng không gặp đúng người."

"Quyên Tử, có lẽ em cảm thấy anh có chút dờ dỗi. Dù sao thời gian chúng ta chung đụng không quá dài, đột nhiên nói thích em, có thể em sẽ không tin tưởng. . . . . Nhưng, ..." Chu Duệ Trạch có chút ngượng ngùng, ánh mắt vẫn như cũ không rời khỏi nhìn vào mắt Hà Quyên, "Anh thật sự thích em."

"Nhất là hôm nay thấy bộ dạng đó của Thịnh Nhạc Dục, trong lòng của anh không thoải mái, hận không thể đánh hắn một trận." Chu Duệ Trạch nói những lời này vừa nhanh vừa vội, gần như là nói không suy nghĩ, ý chiếm hữu nồng nặc, không che giấu chút nào mà nói ra ngoài.

"Trước kia anh vẫn cho là, đi cùng với em thoải mái như vậy xem em là banh bè. Nhưng, sau lại phát hiện ta càng ngày càng không bình thường. Anh...anh thích em, bà xã." Chu Duệ Trạch bình tĩnh ngưng mắt nhìn Hà Quyên.

Hà Quyên ngây ngẩn cả người, cô nhìn thấy sự nghiêm túc trong mắt của Chu Duệ Trạch, nghiêm túc tình ý, làm trong lòng Hà Quyên đập lờ một nhịp.

"Anh. . . . ." Sau khi Hà Quyên nói một chữ như vậy, liền ngậm miệng lại, không biết nói cái gì nữa.

Chu Duệ Trạch lo lắng nhìn Hà Quyên, không biết cô nghĩ như thế nào.

Không có ai biết, đối mặt với cuộc làm ăn quyết định vận mệnh của tập đoàn hay đã từng trải qua vô số giây phút sinh tử trong lòng cũng không khăn trương, lúc này lại đập kịch liệt không ngừng.

Tiếng nhịp tim đập kịch liệt giống như vang ở trong đầu, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, làm anh cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Vào lúc này đầu óc Chu Duệ Trạch xoay chuyển thật nhanh.

Thông qua thời gian dài quan sát như vậy, Hà Quyên không giống như không có chút cảm giác gì đối với anh.

Chẳng lẽ cô còn băn khoăn chuyện gì?

Rốt cuộc là băn khoăn cái gì đây?

Đột nhiên, ý tưởng lóe lên trong đầu, Chu Duệ Trạch nghĩ tới một vấn đề mấu chốt: "Quyên Tử, có phải em lo lắng, lo lắng cuộc sống của anh trước kia?"

Chu Duệ Trạch hỏi có chút mịt mờ khiến Hà Quyên nhất thời không kịp phản ứng: "Hao? Cuộc sống gì?"

"Đúng, chính là ban đầu sống chung với Nhiếp Nghiêu. . . . ." Chu Duệ Trạch liếc mắt nhìn về kính ngác của Hà Quyên, cho là mình đã đoán đúng, vội vàng giải thích, "Không phải như em nghĩ."

"Bọn anh ở chung một chỗ, nhưng mà anh chưa từng làm." Chu Duệ Trạch vừa nói như thế, lập tức thấy Hà Quyên càng thêm kinh ngạc cặp mắt nhìn anh chăm chăm.

Có mở đầu, câu nói kế tiếp của Chu Duệ Trạch nói hết sức trôi chảy: "Thật ra thì, Nhiếp Nghiêu là thụ, cậu ta muốn, cũng đã từng yêu cầu anh. Nhưng anh thật sự không xuống tay với hắn, cho nên, quan hệ của bọn anh đều không tính phá bỏ bản chất, em...em hiểu ý này không?"

"Anh thật sự nghiêm túc, em có thể suy nghĩ một chút, không cần phải gấp gáp trả lời anh." Chu Duệ Trạch tưởng là giải thích xong băn khoăn của Hà Quyên, lại lui một bước, anh cũng không muốn ép Hà Quyên, trực tiếp cho anh một câu trả lời phủ định.

"Thật sự, bà xã, anh thích em." Chu Duệ Trạch nhìn ánh mắt của Hà Quyên, nghiêm túc dụng tâm nói.

Hà Quyên cup mắt, khiến Chu Duệ Trạch không thấy rõ phản ứng trong mắt cô, lần này làm cho trong lòng anh không sa sút, không biết Hà Quyên là có ý gì.

"Bà xã, không cần nóng vội, em nghĩ thật kĩ rồi trả lời cho anh cũng được." Chu Duệ Trạch sợ dưới sự vội vàng Hà Quyên sẽ làm ra lựa chọn khiến anh tuyệt vọng.

Hà Quyên hạ mí mắt nhẹ nhàng nói: "Anh cũng đã kêu em là bà xã rồi."

Chu Duệ Trạch nháy mắt hai cái, suy nghĩ thật kĩ những lời này của Hà Quyên, ngay sau đó trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ như điên, hưng phấn đứng lên đi tới bế Hà Quyên lên, hô to: "Bà xã, em đồng ý rồi? Đồng ý rồi?"

Vừa hỏi vừa đi lòng vòng trong phòng, vui vẻ giống như một đứa bé.

"Thả em xuống, choáng váng, choáng váng." Hà Quyên buồn cười đưa tay, nhẹ nhàng vỗ đầu vai của Chu Duệ Trạch, trên mặt nóng nóng, chỉ là, làm sao cũng không dừng được nụ cười bên môi.

Đã rất lâu cô không được vui vẻ như vậy.

"Bà xã, anh rất vui." Chu Duệ Trạch đặt Hà Quyên xuống vui vào căn cổ của cô, hưng phấn nói.

"Em mệt mỏi, em muốn đi ngủ." Hà Quyên cảm thấy chính cô cũng sắp bị thiêu cháy rồi, sau khi nhẹ nhàng đẩy Chu Duệ Trạch ra, vội vã trở về phòng.

Rầm... một tiếng, cửa phòng nhẹ vang lên, đôi mắt cười bên môi Chu Duệ Trạch càng lớn hơn.

Tâm tình cực tốt trở về gian phòng của anh, tay dút vào trong túi, lúc này mới nhớ tới vừa rồi hình như có một cuộc điện thoại gọi đến, lấy điện thoại đi động ra nhìn, phía trên hiển thị là -- đang trong cuộc trò chuyện.

Mới vừa rồi anh muốn ấn tắt, thế nhưng trong lúc vô tình ấn thông sai?

Vừa nhìn tên người gọi, Chu Duệ Trạch nở nụ cười, vừa đúng lúc anh muốn đem cái tin tức tốt này chia sẻ ra ngoài, lần này đỡ phải gọi điện thoại, cầm điện thoại lên, tâm tình cực tốt nói: "Nhiếp Nghiêu. . . . ."

"Người mới là thụ, cả nhà các người đều là thụ!" Mới nói ra hai chữ, đầu bên kia điện thoại liền truyền đến một tiếng rít lên, âm thanh cực lớn, làm lỗ tai của Chu Duệ Trạch một trận nổ vang, vội vàng đưa đi động cách xa lỗ tai.

Dùng ngón tay móc móc lỗ tai, lúc này mới cầm điện thoại tới gần, tỉnh tỉnh dễ chịu cười cười: "Nhiếp Nghiêu, cậu làm gì nổi giận lớn như vậy? Người nào đắc tội cậu?"

"Chu Duệ Trạch, da mặt của cậu sao lại dày như vậy?" Nhiếp Nghiêu hiện tại hoàn toàn là trạng thái của núi lửa phun trào.

Anh nghe được cái gì?

Anh là thụ!

Được rồi, ban đầu lúc đáp ứng diễn kịch với Chu Duệ Trạch anh có chuẩn bị tâm lý rồi.

Nhưng. . . . .

Nhiếp Nghiêu anh có đề tiện vậy sao?

Còn *** yêu cầu?

Muốn yêu cầu người khác tới áp anh?

"Chu Duệ Trạch, cái thù này chúng ta đã định!" Nhiếp Nghiêu thờ phỉ phò gào xong, pằng một cái cúp điện thoại, trực tiếp tắt máy.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Không có thời gian

Chu Duệ Trạch nhìn điện thoại bị cắt đứt một lát, bắt đắ dĩ lắc đầu, xem ra, ngày mai phải đến công ty một chuyến.

Nhiếp Nghiêu đang rất phẫn nộ, nhưng một chút cũng không ảnh hưởng đến tâm tình hưng phấn của Chu Duệ Trạch, rửa mặt xong sau, mang theo nụ cười tiến vào mộng đẹp.

Ngày mới, ngồi thanh máy riêng đến phòng làm việc, sau khi đi vào, trực tiếp gọi điện thoại nội bộ: "Nhiếp Nghiêu, cậu lên đây."

"Được." Giọng nói giải quyết việc chung, khiến Chu Duệ Trạch bắt đắ dĩ cười khở, xem ra nộ khí của Nhiếp Nghiêu còn chưa biến mất.

Cửa phòng làm việc vừa mở, Nhiếp Nghiêu đi vào, ngồi xuống trước bàn làm việc của Chu Duệ Trạch, đĩnh đạc nhìn anh, không nói một lời.

Dáng vẻ đại gia kia, rất đáng đánh đòn.

Chỉ là, căn cứ vào chuyện tối ngày hôm qua, Chu Duệ Trạch tự động bỏ qua dáng vẻ đắ dĩ muốn bị đánh đòn của Nhiếp Nghiêu.

"Quyên Tử đồng ý làm bạn gái của tớ." Nụ cười trên mặt của Chu Duệ Trạch muốn giấu cũng không giấu được, vẫn cười không ngừng.

Nhìn nụ cười hạnh phúc trên mặt Chu Duệ Trạch, trong lòng Nhiếp Nghiêu cũng vui vẻ thay người bạn này của anh, nhưng. . . . . Tối ngày hôm qua là chuyện gì xảy ra?

Đừng tưởng rằng là bạn bè thì có thể tùy tiện phá hủy danh dự của anh!

"Hừ." Nhiếp Nghiêu lạnh lẽo hừ một tiếng, "Thật chúc mừng, xem ra cuộc đời tớ vẫn phải bị vây ở phía dưới người, thật sự là không linh hội được hạnh phúc có bạn gái."

Nhiếp Nghiêu cố ý nhấn mạnh hai chữ hạnh phúc, đôi lấy cười mỉa của Chu Duệ Trạch, giọng xin tha: "Tớ sai rồi, người anh em. Không phải tớ đây chỉ là tùy cơ ứng biến sao? Chờ sau này, thời cơ chín muồi, tớ nhất định cho để cậu xưng danh."

"Xưng danh? Xưng danh thế nào?" Nhiếp Nghiêu nhú mày hỏi Chu Duệ Trạch.

Chu Duệ Trạch gọn gàng linh hoạt nói: "Tùy ý cậu, điều kiện do cậu nói."

Chỉ cần anh có thể theo đuổi được Hà Quyên là tốt rồi.

"Tốt lắm!" Nhiếp Nghiêu nói dứt khoát, ánh mắt không có ý tốt tức giận nhìn phía sau lưng Chu Duệ Trạch, chân mày mới vừa nhú lại, liền nghe được giọng nói sáng khoái của Nhiếp Nghiêu, "Cậu để tớ áp một lần."

Chu Duệ Trạch ha ha cười khan một tiếng: "Không ngờ bên anh em bên cạnh tớ còn có ý định này vui tớ?"

"Thật ra thì cậu không biết? Tớ vẫn thăm mền cậu." Nhiếp Nghiêu cắn răng, nói rất tình thâm ý trọng, chỉ nếu đổi thành hận thấu xương, cái từ này hình như chuẩn xác hơn một chút.

"Tôi sai rồi, tôi sai rồi." Hiện tại tâm tình Chu Duệ Trạch cực tốt, chuyện gì cũng không so đo, "Kỳ nghỉ mười ngày."

"Đồng ý!" Nhiếp Nghiêu cũng biết thấy thu hoạch tốt, có thể giành được một ít ngày nghỉ từ trong tay Chu Duệ Trạch, thật sự không dễ dàng.

Vừa thấy Nhiếp Nghiêu đồng ý, Chu Duệ Trạch lập tức mở máy vi tính ra, nghiêm túc bắt đầu xem phía trên đó.

Nhiếp Nghiêu khẽ cau mày, sáng sớm hôm nay công ty có chuyện rất quan trọng sao?

Công việc cũng không ít, hình như không chuyện gì khẩn cấp như vậy, chẳng có tình huống gì đột phát?

"Làm sao vậy?" Nhiếp Nghiêu nói xong đã đứng dậy đi vòng qua bên người Chu Duệ Trạch, nếu có vấn đề gì, anh cũng không thể để anh em của mình chịu trách nhiệm một mình.

Vừa nhìn rõ ràng trên màn ảnh, Nhiếp Nghiêu hơi nhíu mày, hỏi "Ông chủ, thành tích của công ty chúng ta rất tốt?"

"Ừ, đúng là không tệ." Chu Duệ Trạch rất hài lòng với tình trạng công ty gần đây.

"Thành tích tốt như vậy, có phải công việc cũng rất nhiều hay không?" Nhiếp Nghiêu vẫn như cũ "Không biến sắc" nhìn chằm chằm cái đó hai mắt người nào đó cũng dính vào trên màn ảnh máy vi tính.

"Ừ, không ít." Chu Duệ Trạch gật đầu, "Không thấy chồng chất ở trên bàn của tớ rồi hả?"

Ánh mắt của Nhiếp Nghiêu xoay chuyển, thấy được tài liệu chất đống thật cao trên bàn làm việc rộng rãi, ánh mắt quay lại, rơi vào trên màn ảnh máy vi tính: "Vậy bây giờ cậu đang làm gì?"

"Không phải cậu cảm thấy thời tiết lạnh như vậy ăn lẩu rất tốt sao?" Chu Duệ Trạch hưng phấn nhìn món ăn lẩu của nhà hàng kia, sau khi xác định xong, lập tức gọi điện thoại đặt bàn.

Tình cảm hưng phấn này không lời nào có thể diễn tả được khiến Nhiếp Nghiêu không chỉ kinh ngạc như sóng mây, ngay sau đó lại tiêu tan không tiếng động cười khê: "Ông chủ, thứ cho tớ nhắc nhở một câu, cậu làm xong hết được nhiều công việc như vậy sao?"

Sau khi Chu Duệ Trạch nghe được lời nói của Nhiếp Nghiêu, cũng không lập tức nói chuyện, mà yên lặng đóng websites lại, ngẩng đầu nhìn lướt qua đống tài liệu bên cạnh bàn, nhẹ nhàng cười lạnh một tiếng.

Một tiếng cười lạnh này, khiến Nhiếp Nghiêu rung mình một cái theo bản năng.

Hoảng hốt nhớ lại ngày bọn họ đã từng ở bên bờ sông chết lúc nào cũng có thể sẽ bỏ mạng, Chu Duệ Trạch cũng cười lạnh khinh miệt như vậy, căn bản coi thường tất cả cũng không để ở trong mắt.

Mỗi khi anh phát ra tiếng cười như vậy, đối thủ sẽ không có kết quả tốt.

Chỉ là. . . . .

Hiện tại có kẻ địch sao?

"Chút công việc này tớ sẽ giải quyết rất nhanh." Chu Duệ Trạch nhẹ giọng, không nhanh không chậm nói.

Giọng nói vững vàng này, chỉ có Nhiếp Nghiêu biết sát ý cất giấu trong đó nặng cỡ nào. . . . . Vấn đề là. . . . .

Nhiếp Nghiêu dời ánh mắt đến đống tài liệu cao ngất đó, ở trong lòng không tiếng động gầm thét, hướng sát ý nồng đậm như vậy về phía đống tài liệu sao?

Đến mức đó sao?

Đến mức đó?

"Trước ba giờ chiều, tớ nhất định sẽ giải quyết xong." Chu Duệ Trạch tự tin nói.

Nhiếp Nghiêu yên lặng động nhìn đống tài liệu kia, nhưng anh biết bên trong là cái gì, theo anh nghĩ, những tài liệu này ít nhất cũng phải bận đến tám chín giờ tối.

Ba giờ chiều. . . . .

"Câu chắc chắn chứ?" Nhiếp Nghiêu không tin hỏi.

"Đương nhiên tớ xác định." Dáng vẻ ánh mắt Chu Duệ Trạch sáng quắc lần Nhiếp Nghiêu không tiếng động thối lui ra khỏi phòng làm việc của anh, trên trán còn có ba vạch đen.

Đây là công ty, cũng không phải là chiến trường.

Được rồi, dù thái độ làm việc của Chu Duệ Trạch đáng khen, nhưng mà cậu ta là vì công ty sao?

Không phải!

Tuyệt đối không phải!

Chu Duệ Trạch mới vừa nói, ba giờ làm xong, có thể tắm rửa, thuận tiện sửa sang lại bản thân.

Hà Quyên sớm nhất cũng phải năm rưỡi mới tan việc, trừ thời gian đi đường, thời gian hai tiếng Chu Duệ Trạch đều dùng để trang điểm?

Cậu ta nghĩ cậu ta là ai?

Người mẫu muốn lên đài T hay là diễn viên?

Mẹ nó, quả nhiên, người đang yêu quá không bình thường.

Một người khác đang trong tình yêu hưng phấn đi quấy rối bạn tốt của mình.

"Cái gì? Cậu ở chung với anh ta rồi hả?" Sau khi Phan Kỳ kinh ngạc nói ra, mới phát hiện bây giờ cô đang ở phía sau cầu thang trong công ty, không thích hợp phát ra động tĩnh lớn như vậy, vội vàng nhỏ giọng, hướng về phía điện thoại hỏi, "Cậu xác định anh ta nghiêm túc sao? Không phải muốn dùng cậu ngăn cản vấn đề tính hướng của anh ta?"

"Sẽ không." Hà Quyên cầm điện thoại ngượng ngùng cười, chỉ là nụ cười ngượng ngùng này, đầu điện thoại bên kia Phan Kỳ cũng không có thể nghe thấy, "Lúc đầu chúng tớ cũng là kết hôn giả, căn bản không cần lấy lý do này lừa gạt tớ."

"Ừ. . . . . Nói cũng đúng." Phan Kỳ suy nghĩ một chút, nói thật, sau mấy giây ngẩn ngui trầm mặc, giọng nói hưng phấn vang lên lần nữa, "Quyên Tử, nếu anh ta thật thích cậu, cũng tốt vô cùng. Ban đầu anh ta cũng rất dịu dàng, ha ha. . . . . Chuyện tốt, chuyện tốt!"

"Tớ hiểu. . . . ." Giọng nói của Hà Quyên nho nhỏ, trên mặt hơi nóng, vì để tránh bị Phan Kỳ nghe được, vội vàng tán gẫu vài câu sau đó cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, vừa ngẩng đầu, vừa hay nhìn thấy khuôn mặt ửng đỏ của cô tring gương ở phòng thay quần áo, vừa thấy như vậy, làm cô càng thêm ngượng ngùng, ở trong lòng quở nhẹ một tiếng, bản thân làm sao vậy?

Cũng không phải cô gái nhỏ mười bảy mười tám tuổi, Sao lại. . . . . Sao lại xấu hổ vậy?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Không cần thiết

Sau khi tan việc, Hà Quyên ra hỏi tiệm, thấy được người trong dự đoán -- Chu Duệ Trạch.

Anh vẫn chờ ở nơi đó như cũ, đợi cô tan việc, chỉ là, xem ra hôm nay dường như khác với thường ngày.

Nhịp tim giống như đập quá nhanh.

Hà Quyên cúi đầu, ngượng ngùng nâng lên khóe môi.

"Bà xã, chúng ta ra bên ngoài ăn cơm." Cứ như vậy không lâu sau, Chu Duệ Trạch cũng đã đi đến, nhân tiện nhận lấy túi xách của cô, cầm ở trên tay.

Mở cửa xe, sau khi để Hà Quyên ngồi vào, Chu Duệ Trạch mới đi vòng qua vị trí tài xế, lên xe.

"Sao lại muốn ra ngoài ăn?" Hà Quyên rất tự nhiên hỏi, "Mua ít thức ăn về nhà chúng ta làm một ít là được rồi."

"Vẫn là bà xã tốt nhất." Chu Duệ Trạch thắt dây an toàn, cong mắt cười.

"Không cần thiết phải lãng phí . . . ." Rõ ràng lời nói không khác gì ngày thường, lần này nói ra, không biết sao lại làm mặt cô nóng lên, nhất là một tiếng bà xã kia của Chu Duệ Trạch.

Thiệt là, bình thường không phải cũng gọi như vậy sao.

Cô đỏ mặt cái gì chứ?

Ở trong lòng Hà Quyên âm thầm phỉ nhổ bản thân, thật là mặt mặt.

"Chỉ có bà xã mới đối tốt với anh như vậy thôi, biết giúp anh tiết kiệm tiền." Chu Duệ Trạch thân mật cười, đột nhiên cúi người, ở trên gò má của Hà Quyên hôn xuống, nhẹ nhàng đụng chạm một cái lập tức rời đi. :snog: :snog: :love2: :love2:

Hà Quyên bị động tác đột ngột của Chu Duệ Trạch dọa sợ, cái giag cũng không cảm nhận được, chỉ biết một chút -- môi của Chu Duệ Trạch, rất mềm Oanh một cái, khuôn mặt của cô giống như muốn thiêu cháy, mặt hây cùng muốn thiêu cháy tựa như, nóng hằm hập.

Hà Quyên hận không thể có một cái lỗ dưới đất cho cô chui vào, cô lại sứt chỉ đến mức này, lại đang nghĩ đến môi mềm của anh đến ngẩn ngơ.

Chu Duệ Trạch trộm hương thành công, tâm tình cực tốt nhìn Hà Quyên đỏ mặt đến độ sắp nhỏ ra máu, quả nhiên, bà xã của anh vẫn rất ngây thơ.

Càng nghĩ trong lòng càng đắc ý, nụ cười bên môi Chu Duệ Trạch làm thế nào cũng không thu lại được.

"Hôm nay chúng ta không về nhà ăn, xa xỉ một phen. Đi ăn một bữa thật xa xỉ, ăn mừng một trận!"

Lời của Chu Duệ Trạch khiến Hà Quyên thoáng thoát khỏi tình trạng quẩn bách, theo bản năng hỏi một câu: "Ăn mừng cái gì?"

Sau khi hỏi xong, đột nhiên phát hiện không khí bên trong xe không đúng lắm, vừa ngừng đầu, đúng lúc chống lại ánh mắt của Chu Duệ Trạch, theo bản năng Hà Quyên rụt người vào trong ghế một chút.

Ánh mắt của Chu Duệ Trạch đen bóng, giống như ngọn lửa hắc ám thiêu đốt hùng hực, giống như muốn đốt cháy cô, nướng cô miệng đắng lưỡi khô, theo bản năng nuốt nước miếng một cái.

Làm sao biết, cổ họng mờ ám của cô làm cho ngọn lửa trong con người của Chu Duệ Trạch lớn hơn vài phần, khiến cô không biết làm sao suyết chút nữa thì chạy trốn chết, lúc này Chu Duệ Trạch lên tiếng, giọng nói tỉnh táo đối lập hoàn toàn với ngọn lửa rừng rực trong mắt anh: "Đương nhiên là ăn mừng chúng ta chính thức quen nhau."

Đưa tay, dánh về Chu Duệ Trạch giống như không có chuyện gì khởi động xe, Hà Quyên lại vẫn đỏ mặt giống như con tôm luộc vùi ở trên ghế ngồi, làm bộ bình tĩnh.

Mãi cho đến khách sạn Chu Duệ Trạch đặt, hai người sững sốt chẳng hề nói một câu.

Trạng thái khiếp sợ vừa rồi làm Hà Quyên không phản ứng kịp, còn Chu Duệ Trạch lại không dám nói gì.

Anh rất sợ nói tiếp, anh sẽ làm ra chuyện khác.

Quá nóng nảy, hù dọa Hà Quyên sẽ không tốt lắm.

Ừ, anh là thân sĩ, là thân sĩ, cho nên, nhất định phải kiềm chế.

Dọc đường Chu Duệ Trạch ổn định tâm lý, sau khi đến nhà hàng, tình cảm sôi sục này rốt cuộc hạ xuống, khôi phục bình thường.

"Lẩu?" Hà Quyên vừa nhìn cửa hàng, nở nụ cười, "Anh thích ăn lẩu sao?"

"Mùa đông, ăn lẩu sưởi ấm." Sau khi Chu Duệ Trạch dừng xe xong, liếc mắt nhìn bảng hiệu của nhà hàng cách đó không xa, "Không phải em thích ăn lẩu sao?"

"Đúng vậy, thích, chỉ rất là ăn ít." Hà Quyên nhẹ nhàng cười, bởi vì trước kia Thịnh Nhạc Dục cảm thấy ăn ăn thứ này không có phẩm vị.

Hắn luôn luôn thích đi nhà hàng Tây, dùng dao nĩa kim loại cắt thức ăn nửa sống nửa chín.

Giống như, sau khi cô và Thịnh Nhạc Dục ở chung một chỗ, ngày càng ít đi cùng nhau, tại sao bắt cô phải ở chung một chỗ với Thịnh Nhạc Dục năm năm đây?

"Đi thôi." Lời nói của Chu Duệ Trạch, bỗng nhiên khiến Hà Quyên hồi hồn, lúc này mới phát hiện, tay của cô bị Chu Duệ Trạch nắm rất tự nhiên, không chút lúng túng, ngược lại có nhiệt độ ấm áp từ bàn tay to của anh truyền đến tay cô, rất thoải mái.

Vào nhà hàng, sau khi ngồi xuống, Chu Duệ Trạch cầm thực đơn cũng không hỏi Hà Quyên, một mạch từ trên giấy ngoắc ngoắc vẽ tranh, sau đó chẳng

hề nói một câu, liền giao cho nhân viên phục vụ bên cạnh.

Hành động của Chu Duệ Trạch như vậy, khiến trong lòng của Hà Quyên trầm xuống, cảm thấy không thoải mái.

Trừ bất mãn bên ngoài đối với Chu Duệ Trạch, càng thêm thấy được bóng dáng của Thịnh Nhạc Dục từ trên người anh.

Cho tới bây giờ Thịnh Nhạc Dục cũng chưa từng hỏi cô, cô thích gì không thích cái gì hình như không có chút quan trọng nào.

Trước kia cô không muốn nói, thành thói quen, chẳng lẽ hiện tại lại trải qua một lần như vậy nữa sao?

Có lẽ cô nghĩ mọi việc quá tốt đẹp rồi.

"Làm sao vậy?" Chu Duệ Trạch lập tức đã nhận ra cảm xúc của Hà Quyên xuống thấp, vội vàng hỏi.

Hà Quyên do dự, cô có nên nói với Chu Duệ Trạch không?

Cô để ý chuyện này, có phải quá nhàm chán hay không?

Nhưng, thật sự cô rất không thoải mái.

Vấn đề là, hai người mới vừa quyết định qua lại, cô cứ kiểu cách như vậy, có phải có chút quá đáng hay không. . . . .

Hà Quyên chán chờ khiến Chu Duệ Trạch khẽ nhíu mày: "Sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?"

Có lẽ hai người bọn họ không giống nhau.

Hà Quyên âm thầm động viên bản thân, cô không thể bởi vì thất bại trước đó liền huy bỏ tất cả.

Hít sâu một hơi, Hà Quyên lấy dũng khí nói: "Lúc gọi thức ăn, sao anh không hỏi em?"

Chu Duệ Trạch không hiểu nhìn Hà Quyên, hiển nhiên là không hiểu rõ cái vấn đề này của cô là có ý gì, rất là nghi ngờ hỏi ngược lại: "Hỏi em, hỏi em cái gì?"

Làm sao lại có tình trạng này?

Trong lòng thật sự không biết nói gì, bỏ qua những bản khoản khác lâu bầu: "Sao anh không hỏi xem em thích ăn cái gì?"

Đến hỏi cũng không hỏi, có phải có chút quá rồi không?

Nói cô kiểu cách cũng tốt, lảm chuyện cũng được, trong lòng thật sự không thoải mái.

"Không cần thiết." Làm sao nghĩ đến Chu Duệ Trạch lại cho một cái đáp án như vậy.

Hà Quyên bị những lời này của Chu Duệ Trạch làm cho nghẹn họng, không biết nói cái gì cho phải, chỉ trở mắt nhìn anh, một trận im lặng.

Vừa lúc đó, nhân viên phục vụ mang thức ăn lên, đầy nồi, nguyên liệu, đủ các loại món ăn, tất cả được đặt lên bàn ăn, sau khi lưu lại một câu từ từ dùng rồi đi.

Hà Quyên nhìn chằm chằm đồ trên bàn sững sờ.

Chu Duệ Trạch nhẹ nhàng nở nụ cười: "Anh đều biết em thích ăn cái gì, còn hỏi em làm gì?"

Một bàn đều là đồ ăn Hà Quyên thích, không quá nhiều nhưng cũng không ít, ngay cả nguyên liệu nhỏ đều điều chế theo khẩu vị của cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Vấn đề xảy ra

Đến lúc Chu Duệ Trạch gấp miếng thịt cừu ngon mềm bỏ vào chén Hà Quyên, buồn cười hỏi: "Bà xã, làm sao vậy?"

Hà Quyên cúi đầu, nhìn thấy miếng thịt nhỏ bên trong, không biết nên làm gì.

Chu Duệ Trạch để đĩa xuống, cười nói: “Bà xã, em quá cảm động sao?”

“Cảm động cái đầu anh, ăn cơm đi.” Hà Quyên trách nhẹ một tiếng, nhấn mặt gấp cho Chu Duệ Trạch món rau cải.

Về mặt nhấn nhỏ, chỉ là, đáy mắt không giấu được ý cười.

Hơn nữa, trong lòng mềm mại ngọt ngào như đường mật tan ra, lại càng không giấu được.

Nhìn món rau cải trong chén, Chu Duệ Trạch gật đầu cười: “Cảm ơn bà xã.”

Nói xong, đưa vào miệng, trong mắt mang theo nụ cười hạnh phúc, ăn vui vẻ.

“Cảm ơn cái gì chứ, dù sao cũng là anh mời.” Hà Quyên lạnh băng nói, gấp tất cả miếng thịt ngon mềm bỏ vào chén Chu Duệ Trạch.

Chu Duệ Trạch ăn được hai miếng, chân mày liền cau lại, bất mãn lầu bầu: “Tại sao săn sóc anh, bởi vì anh chăm sóc em sao?”

Nói xong, lựa tôm lột vỏ, gấp miếng cá ngừ nhỏ... thành thực gấp món này tới món khác thả vào trong chén Hà Quyên.

Tốc độ không nhanh không chậm, phù hợp với tốc độ ăn của Hà Quyên, ăn xong món này, nhận thêm món khác.

Không gấp gấp cũng không để trong chén Hà Quyên trống không.

Hà Quyên khẽ động đĩa, chặn lại chiếc đĩa của Chu Duệ Trạch: “Anh cho em là heo sao, cho ăn liên tục không ngừng?”

Chu Duệ Trạch cười, chuyển chiếc đĩa, bỏ miếng cá ngon nóng vào chén Hà Quyên: “Em làm việc cả ngày, sẽ đói bụng, cho dù có yêu thương, cũng không thể để em đói bụng nói chuyện với anh được.”

“Ai nói muốn nói chuyện yêu đương cùng anh?” Con người Hà Quyên quay vòng, hờn dỗi nói.

“Phải, phải... Anh muốn bà xã ăn no trước, được chưa?” Chu Duệ Trạch nói xong, lại gấp rau cải vào chén Hà Quyên.

Lần này, Hà Quyên ngược lại không ngăn cản, chỉ là gấp lên miếng thịt vừa chín trong nồi, bỏ vào chén, lầu bầu trách một câu: “Nhường em suốt ngày? Anh không mệt, không đói bụng sao?”

“Cũng đói!” Chu Duệ Trạch liền cầm chén, giơ lên trước mặt Hà Quyên, nụ cười trên khuôn mặt kia nhìn thế nào cũng thấy giống con mèo ăn trộm thịt sống.

Không khí bữa cơm rất tốt, hai người ở chung cũng rất tự nhiên.

“Ôi, có một người chồng tốt thật là tuyệt, nhìn một chút bộ dáng hạnh phúc này, thật khiến người ta ghen tỵ.” Đồng nghiệp trêu chọc làm cho Hà Quyên đỏ mặt, nũng nịu nói, “Nói linh tinh cái gì vậy?”

“Ôi ôi... Đỏ mặt rồi kia?” Bộ dáng Hà Quyên càng khiến đồng nghiệp càng thêm cười trêu ghẹo, “Vợ chồng tình cảm quá.”

“Nhảm chán, không thèm nghe các người nói nữa.” Hà Quyên giả vờ tức giận đứng dậy, đi ra khỏi phòng nghỉ của nhân viên, thờ ơ đi bộ ra khỏi công ty, đi dạo ở chung quanh, dù sao một lát nữa mới vào giờ làm.

Ra khỏi công ty, khí lạnh liền đập vào mặt, nắm thật chặt áo lông trên người, Hà Quyên rung mình một cái, giống như sắp sang năm mới.

Nếu không thì năm nay đi thăm dì nhỏ nhỉ?

Dượng nhỏ nhất định không muốn gặp lại cô, ôi... Hay là gom tiền gửi cho dì nhỏ đi tới đây.

Vừa nghĩ vừa đi tới một bên đường, tuy nói sắc trời không còn sớm, người trên đường cũng không ít.

“Hà Quyên.” Giọng nói quen thuộc lại xa lạ khiến thân thể Hà Quyên cứng đờ, nhú mày một cái mới từ từ xoay người, nhìn ra sau, cách xa mấy bước là Thịnh Nhạc Dục, khuôn mặt lạnh cóng cố gắng nờ nụ cười khách khí, “Thật là trùng hợp.”

“Em tan việc rồi sao?” Thịnh Nhạc Dục tiến hai bước, đến trước mặt Hà Quyên hỏi.

“Không có, hôm nay làm ca đêm” Hà Quyên theo bản năng lùi về sau một bước, đứng gần hần như vậy, cô không thoải mái.

Hành động của Hà Quyên làm cho trong lòng Thịnh Nhạc Dục có chút buồn bã, nhìn kỹ Hà Quyên, quả nhiên trên mặt còn không trang điểm đậm, chỉ quét một lớp phấn lót nhàn nhạt, nhẹ nhàng thanh thoát.

Sau khi kết thúc tiệc rượu, hần rốt cuộc thấy được bộ dáng của Tả Phi Bạch sau khi tẩy trang, làm cho hần không khỏi cảm thán kỹ thuật trang điểm tuyệt vời hiện nay.

Đối với phản ứng kinh ngạc của hắn, Tả Phi Bạch trái lại cười nhạt, hỏi hắn: “Anh cho rằng hiện tại có bao nhiêu phụ nữ dám đi ra ngoài mà không trang điểm?”

Vào lúc đó hắn đã quên mất mình định nói cái gì, nhưng trong đầu buồn bực trở về phòng ngủ.

Khiến cho hắn xúc động tìm đến Hà Quyên, là vì nguyên nhân khác.

Sau khi tiệc rượu kết thúc, bạn bè tốt của hắn hỏi thăm tin tức của Hà Quyên.

“Tại sao muốn hỏi thăm cô ấy?” Thịnh Nhạc Dục không hiểu hỏi, cố gắng bỏ qua sự khó chịu trong lòng.

“Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.” Bạn bè nháy mắt trêu ghẹo, còn quăng một câu.

“Đừng thiếu suy nghĩ như vậy, cậu đã có Tả Phi Bạch. Người đẹp kia nên giao cho anh em tôi chứ, đừng nói với tôi cậu không biết, tôi thấy hai người ra ban công tán gẫu.” Bạn bè chỉ sợ Thịnh Nhạc Dục từ chối, vội vàng nói ra ý muốn.

“Người đẹp cũng không phải chỉ có mỗi cô ấy?” Thịnh Nhạc Dục nói rõ chính là không muốn giới thiệu.

“Người đẹp trong tiệc rượu tất nhiên có nhiều, nhưng loại như cô ấy chỉ có một.” Bạn bè kiên nhẫn khiến Thịnh Nhạc Dục nổi lên lòng hiếu kỳ.

“Cô ấy là loại nào?” Thịnh Nhạc Dục hỏi tới.

“Vừa nhìn bề ngoài đã biết là không phải phụ nữ chơi bời, nhẹ nhàng thanh thoát. Cũng không phải là hoa tầm gửi, có sự dẻo dai, phụ nữ như vậy thích hợp làm vợ.” Bạn bè khen ngợi Hà Quyên, làm cho Thịnh Nhạc Dục kinh ngạc.

Bạn bè của hắn, hắn hiểu rõ, đều là cao thủ hào hoa, làm sao có thể để tâm tới một mình Hà Quyên?

“Cho dù cô ấy xinh đẹp, cậu cũng không phải chưa từng thấy qua người đẹp, tại sao chứ?” Thịnh Nhạc Dục trách nhẹ một tiếng, thật không hiểu bạn bè mình, đâu cần hứng thú như vậy?

“Đương nhiên không giống nhau.” Bạn bè chất lười nói, “Đây là một kiểu... Không thể nói ra được cảm giác...”

Nhìn bạn bè say mê như vậy, trong lòng Thịnh Nhạc Dục càng không nói rõ được là tư vị gì, không nhịn được cười khẩy nói: “Cậu đã thích như vậy, lúc trong bữa tiệc tại sao không tự mình của đi?”

“Cậu sẽ không hiểu đâu.” Bạn bè liếc Thịnh Nhạc Dục một cái, “Có phụ nữ có thể tùy tiện đến gần, có phụ nữ không thể.”

“Nói một cách thô thiển, có nhu cầu muốn chơi đùa một chút, cô ấy cũng không phải dạng...” Bạn bè nói như vậy, khiến Thịnh Nhạc Dục nghe không giống ý tứ như vậy, kinh sợ hỏi, “Cậu làm gì? Định theo đuổi cô ấy?”

“Thật là có ý đó.” Bạn bè cười ha hả, “Đây không phải là tìm cậu đưa thông tin đến sao? Nói cho cậu biết, dù chúng ta là huynh đệ, nếu có người hỏi, cậu cũng đừng nói cho người khác biết.”

“Còn có người khác coi trọng cô ấy?” Thịnh Nhạc Dục kinh sợ hỏi.

“Đương nhiên, anh em chúng ta ra sao? Mất đảo qua cũng biết có bao nhiêu người muốn xuống tay với cô ấy, tôi đây không phải nghĩ ra tay trước thì chiếm được lợi thế sao chứ.” Bạn bè nói xong, lại gấp rút thúc dục, “Mau nói cho tôi biết, số điện thoại cô ấy là gì?”

Thịnh Nhạc Dục lạnh lùng ném ra một câu: “Cậu xuống tay vẫn chậm rồi, cô ấy đã kết hôn.”

“Chờ một chút, em đi đâu?” Thịnh Nhạc Dục đột nhiên hoàn hồn, phát hiện Hà Quyên lại muốn đi lướt qua hắn, không nhịn được gọi cô lại.

“Tôi đương nhiên muốn đi làm.” Hà Quyên buồn cười nhìn Thịnh Nhạc Dục, chẳng lẽ cô rảnh rồi không có chuyện gì, ở đây ngăn người với hắn sao?

Thái độ Hà Quyên lạnh lùng khiến Thịnh Nhạc Dục bất mãn trong lòng, trong đầu không biết làm sao, đột nhiên hiện lên vẻ mặt ảm ức của bạn hắn sau khi biết tin Hà Quyên kết hôn, bất mãn lâu bầu: “Quả nhiên, cô gái tốt đã bị người đoạt đi.”

Hắn thật không hiểu, bạn bè hắn muốn người có người, muốn tiền có tiền, tại sao lại chú ý đến Hà Quyên?

Không chỉ có bạn bè hắn, nghe nói cũng có không ít người chú ý, chẳng lẽ tất cả những người đó đều có vấn đề sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Không cam lòng

Hà Quyên cảm thấy Thịnh Nhạc Dục hôm nay rất kỳ quái, bọn họ sớm đã không còn liên quan, ở đây cản đường cô làm gì?

Cũng may đường tương đối rộng, không đến nỗi hấn ngăn cản, cô không bước qua được.

Lúc lướt qua Thịnh Nhạc Dục, cánh tay đột nhiên đau xót, trong lòng Hà Quyên liền bốc lên hỏa khí: “Buông tay!”

Dù có tức giận, Hà Quyên cũng cố gắng kiềm chế sự nóng giận của mình, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Thịnh Nhạc Dục.

Bị ánh mắt Hà Quyên nhìn chằm chằm như vậy, Thịnh Nhạc Dục có chút chột dạ, theo bản năng buông lỏng tay ra, nhìn Hà Quyên xoay người rời đi.

“Hà Quyên, chờ một chút!” Thịnh Nhạc Dục bước nhanh hai bước đuổi theo Hà Quyên, phát hiện Hà Quyên cũng không dừng bước, dường như cũng không nghe thấy.

“Em không nghe thấy tôi đang gọi em sao?” Thịnh Nhạc Dục không ngờ Hà Quyên lại bỏ qua hấn như vậy, tưởng rằng đẹp duyên dáng trong bữa tiệc là có thể làm ra vẻ sao?

Nghe được câu này, thì Hà Quyên dừng lại, quay đầu lại nhìn Thịnh Nhạc Dục, bình tĩnh nói: “Có nghe thấy.”

“Nghe sao em còn đi?” Thịnh Nhạc Dục liền tức giận, hoàn toàn không để ý hấn là ai?

“Hả?” Hà Quyên buồn cười, cười thành tiếng, “Anh nói tôi làm cái gì thì tôi phải làm cái đó sao? Thịnh Nhạc Dục, anh cho rằng anh là ai?”

Lời nói lạnh lùng của Hà Quyên làm cho Thịnh Nhạc Dục sững sờ, không thể tin nổi nhìn Hà Quyên trước mắt vừa quen thuộc, vừa xa lạ.

Trước kia, hấn không cần nói gì, Hà Quyên đều làm tất cả, bây giờ ngay cả lời nói của hấn đều không để ý sao?

“Hà Quyên, em...” Sự phản kháng từ đầu tới cuối làm cho Thịnh Nhạc Dục không thích ứng được, kinh sợ chất vấn, chỉ là lời mới nói ra được một nửa, thì Hà Quyên lạnh lùng cắt ngang.

“Tôi làm sao? Thịnh Nhạc Dục, anh là gì của tôi? Anh cho rằng anh là mặt trời, cả thế giới đều muốn vây quanh anh sao?” Hà Quyên châm chọc liếc xéo Thịnh Nhạc Dục, ánh mắt coi thường, khiến chân mày Thịnh Nhạc Dục càng nhíu chặt.

“Bây giờ sao em lại trở nên như vậy?” Thịnh Nhạc Dục nhìn Hà Quyên từ trên xuống dưới, ánh mắt tràn đầy thất vọng.

“Thịnh Nhạc Dục, anh thật buồn cười. Chẳng lẽ bây giờ còn muốn tôi bám lấy anh cả ngày sao? Anh bắt cả hai tay, tôi còn tất bật chăm lo cho anh từng li từng tí? Hà Quyên tôi không hèn hạ như vậy!” Hà Quyên lạnh nhạt, khuôn mặt lạnh lùng đến nỗi có thể so sánh với nhiệt độ của mùa đông giá rét chung quanh.

“Trước kia đối tốt với anh, bởi vì tôi thích anh. Đừng nghĩ tôi tha thứ cho anh thì anh không biết xấu hổ,” Nói xong, Hà Quyên sai bước rời đi, không thèm để ý Thịnh Nhạc Dục, bỏ mặc hấn trong gió đông lạnh lẽo.

Nhìn dòng người đi qua, Thịnh Nhạc Dục từ từ nheo mắt lại, nhìn chằm chằm bóng lưng Hà Quyên, hừ lạnh một tiếng, từ từ lấy điện thoại di động ra, bấm số.

Rất nhanh, bên kia bắt máy, sau khi kết nối, bên môi Thịnh Nhạc Dục chậm rãi giương lên nụ cười: “Di nhỏ, dạo này có khỏe không?”

“Bây giờ Hà Quyên đã kết hôn, tôi cũng không tiện gặp mặt cậu... Cậu không biết Hà Quyên kết hôn không phải do tôi gả đi sao?... Không có chuyện gì, chỉ là tình cảm chúng tôi xảy ra chút vấn đề... Không trách Hà Quyên... Tôi chỉ lo lắng cho con bé, gả cho người đàn ông mới chỉ quen biết có mấy ngày, ôi...”

“Được, di nhỏ, di đừng vội, dù sao cũng không nên vội vàng.” Về mặt Thịnh Nhạc Dục hoàn toàn trái ngược với lời nói ân cần của hấn, nụ cười trên môi lạnh như băng, khép lại điện thoại di động.

Không biết Thịnh Nhạc Dục làm gì với Hà Quyên, suốt cả ca đêm, bảy giờ sáng mới ra ca.

Vừa ra tới công ty, liền nhìn thấy chiếc xe quen thuộc, khoé môi không kìm được giờ lên, bước nhanh tới.

“Cầm lấy.” Hà Quyên ngồi lên xe, vừa mới cài dây an toàn, Chu Duệ Trạch liền nhét một túi nhiệt vào trong tay Hà Quyên, tay cô lúc nào cũng lạnh, làm cho anh đau lòng.

Ôm túi nhiệt độ ấm vừa đủ, Hà Quyên thoải mái tựa vào ghế, mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

Bận rộn cả đêm, thật là mệt mỏi.

Chu Duệ Trạch nhìn mắt Hà Quyên quàng thâm nhàn nhạt, trong lòng chợt nhói, thầm thở dài một cái, cũng không nói gì, lái xe về nhà.

Đến cửa nhà, Chu Duệ Trạch liếc mắt nhìn Hà Quyên, hơi thở của cô nhẹ nhàng, đã chìm vào giấc ngủ sâu, suy nghĩ một chút, rốt cuộc là để cho cô ngủ ở đây hay là đánh thức cô?

Làm việc cả đêm, không ăn gì cứ ngủ như vậy, không tốt cho bao tử.

Đụng nhẹ Hà Quyên một cái, dịu dàng nói nhỏ: “Bà xã, đến nhà rồi.”

“Há?” Hà Quyên mơ màng mở mắt, lúc này mới hiểu lời nói của Chu Duệ Trạch, “Được, vào nhà thôi.”

Vào đến nhà, Chu Duệ Trạch đẩy Hà Quyên thẳng tới phòng vệ sinh: “Rửa mặt trước đi, điễm tâm có liền.”

“Ừ.” Hà Quyên thực sự mệt mỏi, dùng nước nóng rửa mặt, đánh răng xong, đi ra ngoài, vừa lúc nhìn thấy Chu Duệ Trạch bung một cái nôi nhỏ đi vào phòng ăn.

“Anh nấu cháo cho em, ăn đi lúc còn nóng, ăn xong rồi đi ngủ.” Chu Duệ Trạch cười nói.

“Được.” Hà Quyên húp một chút, sau đó đột nhiên nở nụ cười, “Ông xã của em, anh thật đức hạnh.”

Chu Duệ Trạch chột ho khan một tiếng, bị một ngụm cháo trong miệng làm cho sặc, không nhìn được, ho kịch liệt, Hà Quyên bị làm cho sợ, vội vàng đi vào phía sau lưng của anh, giúp anh nuốt xuôi.

Khó khăn lắm mới dừng ho, Hà Quyên không khỏi oán giận: “Ăn cháo cũng bị sặc, cẩn thận một chút.”

“Không sao, anh nghe được có người khen ngợi mình... anh nhất thời vui mừng quá.”

“Khụ, khụ, khụ...” Lần này đến lượt Hà Quyên bị sặc.

Một người đàn ông bị hình dung là có đức hạnh có cần phải vui mừng như vậy không?

Hòn sỏi nhìn lướt qua Chu Duệ Trạch, đúng lúc bắt gặp nụ cười trong mắt anh giống như đang trêu ghẹo, trong đầu Hà Quyên loé lên ý nghĩ, được lắm, anh đùa giỡn cô!

“Đáng ghét!” Hà Quyên đưa tay vỗ bả vai Chu Duệ Trạch, bắt đầu muốn “đánh người”.

“Bà xã...” Chu Duệ Trạch làm bộ đáng thương gọi.

“Bây giờ cầu xin tha thứ đã muộn! Hà Quyên đắc ý giương cằm lên. “Kiêu ngạo” nói.

Chu Duệ Trạch bung cái chén kia tới cho Hà Quyên, để trước mặt cô: “Đánh anh cũng phải ăn no trước rồi hãy đánh.”

Àm, dưới đáy lòng giống như có thứ gì đó nổ tung.

Đau nhức, cùng với ngọt ngào.

Không hiểu, trong mũi đột nhiên tràn đầy chua xót, trước mắt có chút mờ hồ.

Vội vàng cúi đầu, tiếp tục ăn cháo, động tác nén lại hơi nước nhàn nhạt trong mắt, ngẩng đầu, làm bộ vô sự nói: “Hừ, tạm thời tha mạng cho anh, nhớ kỹ cho em, sau này lại tính.”

“Được, được... Bà xã tốt nhất.” Chu Duệ Trạch liền cười lấy lòng, chủ động làm thêm chút đồ ăn trên bàn, lại ân cần bóc một quả trứng luộc.

Hà Quyên nhìn vào trong chén của mình, là trứng gà luộc, cầm lấy trứng gà trong đĩa, nhanh chóng bóc vỏ, thả vào trong chén của Chu Duệ Trạch: “Đừng lo cho em, anh cũng ăn đi, một lát còn phải đi làm đó.”

“Được.” Chu Duệ Trạch cười đến mức mắt hí thành một đường nhỏ, ăn vui vẻ.

Hai người ăn cơm xong, Chu Duệ Trạch vừa muốn đi rửa chén, Hà Quyên cản lại: “Anh đừng động vào, đi làm đi, để em rửa.”

“Không sao, đừng để ý thời gian như vậy, em làm việc cả đêm rồi, nhanh ngủ đi.” Chu Duệ Trạch không để cho cự tuyệt, dọn tất cả chén lại.

“Em...” Hà Quyên vừa muốn nói gì, điện thoại đột nhiên vang lên, cầm lấy, vừa nhìn thấy hiển thị phía trên, vội vàng nhận, “Di nhỏ, làm sao vậy?”

Nghe ra được di nhỏ Quyên, Chu Duệ Trạch cũng không để ý, cầm mâm đĩa trên bàn gom lại một chỗ, vừa ngẩng đầu, đúng lúc nhìn thấy Hà Quyên đột nhiên biến sắc, sắc mặt hồng hào chột trắng bạch như tờ giấy.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54: Hấn cũng xứng.

Chu Duệ Trạch không biết xảy ra chuyện gì, để tất cả chén đĩa trên tay xuống, nhìn Hà Quyên chăm chăm, muốn nhìn ra chút manh mối từ trên mặt cô.

Hà Quyên lặng lẽ cầm điện thoại di động, hình như bên kia vẫn đang nói chuyện, rốt cuộc đến lúc e ngại mở miệng, giọng nói có chút ngưng đọng, khàn khàn.

“Di nhỏ, hiện tại con rất hạnh phúc.”

Chu Duệ Trạch hoàn toàn không nghĩ tới Hà Quyên đột nhiên lại nói ra một câu như vậy, vừa nghĩ một chút, liền hiểu được đang nói gì trong điện thoại.

Đối tượng kết hôn là ai, di nhỏ Hà Quyên vừa mới biết.

Điều làm anh kinh ngạc nhất không phải là di nhỏ Hà Quyên gọi điện tới, mà là cách Hà Quyên đáp lại.

Không phải giải thích cho anh, mà là khẳng định tình trạng cuộc sống của cô.

Chủ yếu là trạng thái – cô cảm thấy hạnh phúc.

“Di nhỏ, người biết tính con mà. Nếu như không có chuyện gì xảy ra, tại sao con lại vứt bỏ mối tình đầu suốt năm năm chứ? Nếu người đó không tốt với con, con sẽ nói dối là hạnh phúc sao?”

Trầm mặc một lúc, khoe môi Hà Quyên giương lên: “Di nhỏ, yên tâm đi, con biết rõ mình đang làm gì mà.”

“Dạ, được, được.” Sau khi nói xong, Hà Quyên cúp điện thoại.

Vừa ngừng đầu, thấy vẻ mặt ân cần của Chu Duệ Trạch, bản thân tự nhiên nở nụ cười: “Em không sao, chỉ là...” Ánh mắt ngậm che giấu, “Suy nghĩ một chút, trước kia mắt em rớt cuộc là có bao nhiêu thiếu sót đây.”

“Thịnh Nhạc Dục?” Lần này, Chu Duệ Trạch không cần suy nghĩ, rõ ràng là tiền trạm hậu tẩu.

Hà Quyên cười lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh lùng tràn đầy khinh bỉ: “Thịnh Nhạc Dục thật sự rất vô liêm sỉ.”

Nếu là trước kia, cô còn nghĩ rằng, cho dù hai người không phải người yêu, cũng có thể quan tâm nhau một chút như bạn bè hơn là những người xa lạ.

Hiện tại cô lại hoàn toàn chán ghét Thịnh Nhạc Dục.

Cô thật sự không nghĩ đến, Thịnh Nhạc Dục lại không biết xấu hổ gọi điện cho di nhỏ nói chuyện thị phi.

Bọn họ sống chung lâu như vậy, Thịnh Nhạc Dục hoàn toàn hiểu rõ vị trí của hắn trong lòng di nhỏ.

“Em định làm thế nào?” Chu Duệ Trạch hỏi Hà Quyên, anh cũng không nghĩ tới Thịnh Nhạc Dục lại làm ra chuyện xấu xa như vậy.

“Lạnh đó.” Hà Quyên cười nhạt một tiếng, ngừng đầu nhìn Chu Duệ Trạch, thúc giục, “Anh đi làm nhanh đi, đừng chậm trễ.”

“Không sao.” Chu Duệ Trạch khẽ nhú mày, “Em giải quyết chuyện này trước rồi hãy nói. Anh vừa quay đầu đi làm, em ở nhà một mình lại suy nghĩ lung tung, làm sao anh yên tâm chứ?”

Hà Quyên khẽ cười: “Yên tâm đi, em sẽ không làm gì đâu.”

Chu Duệ Trạch không tin nhìn Hà Quyên, ai gặp phải chuyện tốt như vậy lại có thể không tức giận chứ?

“Em cũng tức giận.” Hà Quyên hiểu được suy nghĩ của Chu Duệ Trạch, bắt đầu dĩ thử dài, “Thịnh Nhạc Dục làm chuyện này đúng là không biết xấu hổ, hắn muốn làm gì? Muốn anh tìm hắn tính sổ sao?”

“Hắn tính kế đánh lớn, tưởng rằng nói cho di nhỏ biết, em sẽ làm gì đó? Lúc đầu em không nói, chỉ là không muốn di nhỏ suy nghĩ nhiều, bây giờ nhân cơ hội này nói rõ ràng với di nhỏ.”

“Bây giờ, nếu anh đi tìm Thịnh Nhạc Dục, trái lại sẽ trúng kế của hắn, cách tốt nhất chính là không để ý tới hắn. Người như vậy cùng một dạng với chó điên, càng để ý đến hắn, hắn lại càng hăng hái.” Hà Quyên bình tĩnh nói, thúc giục Chu Duệ Trạch, “Em thật sự không sao, anh đi làm đi, đừng trễ nãi công việc của mình.”

Nói xong, phát hiện Chu Duệ Trạch vẫn đứng đó không nhúc nhích, chăm chú nhìn cô, Hà Quyên thấy vậy, không hiểu ra làm sao, nhin không được hỏi: “Sao vậy? Tại sao nhìn em như vậy?”

Chu Duệ Trạch đột nhiên cúi thấp người, nhẹ nhàng nói qua tai Hà Quyên: “Bà xã, em thật tốt.”

“Hà?” Nói một câu không đầu không đuôi làm cho Hà Quyên không hiểu ra làm sao, cô chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy gò má của mình bị đôi môi mềm mại khẽ chạm vào.

“Bà xã, anh đi làm đây, có chuyện gì điện thoại cho anh.” Chu Duệ Trạch hoàn toàn không cho Hà Quyên có thời gian xấu hổ, cười mặc áo khoác vào, đi ra cửa, đi làm.

Hà Quyên chạm vào nơi vừa mới bị hôn đến, nũng nịu nói: “Ghét.”

Con mắt quay vòng, cực kỳ e thẹn.

Nhìn thoáng qua điện thoại, tùy ý đặt xuống một bên, xoay người đi rửa bát.

Sau khi làm xong, xoay người đi ngủ.

Còn về chuyện tốt của Thịnh Nhạc Dục sớm đã bị Hà Quyên quên hết đi, loại người đó, không cần chú ý tới, nói cách khác, càng để ý, hấn càng làm tới.

Vừa đến công ty, Chu Duệ Trạch ngồi vào phía sau bàn làm việc, gõ bàn phím rất nhanh, mắt nhìn vào màn hình máy vi tính, xem lướt qua.

Lúc Nhiep Nghiêu đẩy cửa vào, nhìn thấy bộ dáng Chu Duệ Trạch bận rộn, nhướn mày kinh ngạc: “Làm sao vậy?”

Chu Duệ Trạch dừng động tác trên tay lại, ngẩng lên nhìn thoáng qua Nhiep Nghiêu, cũng không nói gì, tiếp tục nhìn vào màn hình máy vi tính.

Liếc mắt một cái như vậy, làm cho Nhiep Nghiêu hơi nhướn mày, đi tới trước bàn làm việc hỏi: “Ai chọc giận cậu hả?”

Phản ứng này đúng là phản ứng mẫu mực của Chu Duệ Trạch, bình thường mà nói, bộ dáng này của anh, người khác sẽ rất xui xẻo.

“Thịnh Nhạc Dục.” Chu Duệ Trạch thoải mái nói ra một cái tên.

“Hắn không phải chia tay với Hà Quyên rồi sao? Sao hấn còn bám theo Hà Quyên? Nhiep Nghiêu kinh ngạc hỏi.

Nhưng mà anh đã từng điều tra cách sống của Thịnh Nhạc Dục, hấn không phải là người thích dây dưa, cho dù từng qua lại với phụ nữ bên ngoài, nhưng cũng thích thì đến, thích thì đi.

Có thể nói, đang qua lại với Hà Quyên, đồng thời Thịnh Nhạc Dục còn có những người phụ nữ bên ngoài, chỉ là không bị Hà Quyên bắt gặp thôi.

“Bám lấy?” Chu Duệ Trạch hừ lạnh một tiếng, “Nếu chỉ bám lấy thôi đã tốt, hấn muốn Hà Quyên trở lại bên cạnh hấn kia.”

“Không thể nào?” Nhiep Nghiêu trừng mắt kinh ngạc, “Hấn không phải luôn không thích Hà Quyên sao?”

Căn cứ vào điều tra của anh, Thịnh Nhạc Dục sống cùng với Hà Quyên đều không có thái độ rõ ràng, dường như ngay lúc hai người sống chung, trong thời gian ba tháng đầu vẫn còn là người yêu theo hình thức.

Ví dụ như đi ăn cơm, xem phim, đi dạo phố... vv...

Thời gian sau này, cảm thấy Thịnh Nhạc Dục và Hà Quyên rất kỳ quái, không giống một đôi tình nhân chút nào.

Nếu phải nói chính xác, đó chính là cảm giác Hà Quyên giống bảo mẫu của Thịnh Nhạc Dục, ách... Mặc dù không dễ nghe, nhưng mà anh cảm thấy chính là như vậy.

“Vậy có cái gì kỳ quái?” Chu Duệ Trạch lạnh lùng nói, “Trước kia chính mình ghét bỏ người ta, đột nhiên lại thay đổi, vẫn còn những người đàn ông khác ca tụng... Hừ, đúng là có người hèn hạ như vậy.

“Muốn giành phụ nữ với tôi, hấn cũng xứng!” Chu Duệ Trạch lạnh lùng cười, đáy mắt loé lên tia sáng lạnh lẽo như mãnh thú rừng nhiệt đới khát máu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Gọn gàng dứt khoát

Nhiếp Nghiêu xem xét Chu Duệ Trạch, chần chừ mở miệng: "Bạn không cần phải so đo với hắn chứ?"

Người như Thịnh Nhạc Dục vậy, chỉ cần Chu Duệ Trạch nói ra một câu thôi, tuyệt đối có thể khiến hắn ngay cả chết như thế nào cũng không biết.

"So đo? Tôi mà là loại người so đo vậy sao?" Chu Duệ Trạch bắt mắt tròn mắt liếc nhìn Nhiếp Nghiêu một cái, tức giận quát hỏi: "Ánh mắt cậu như vậy là có ý gì?"

Nhiếp Nghiêu liếc Chu Duệ Trạch một cái: "Bạn là người tương đối so đo."

Nếu không phải bởi vì rất thích so đo, làm sao có thể có Chu Duệ Trạch của ngày hôm nay?

"Thịnh Nhạc Dục hoàn toàn không xứng làm đàn ông, lúc có được thì không biết quý trọng, sau khi mất đi lại không cam lòng. Bây giờ muốn đoạt trở lại, sớm đã làm được gì?" Chu Duệ Trạch trực tiếp vượt qua cái đề tài gây bất lợi cho anh. Cho nên nói, bình thường, Chu Duệ Trạch thật rất sáng suốt.

Nhiếp Nghiêu khinh thường khẽ chê trách một tiếng, không chút khách khí vạch trần Chu Duệ Trạch: "Ai cho Hà Quyên ra ngoài?"

"Đó là bà xã tôi vốn đã xinh đẹp." Chu Duệ Trạch hừ lạnh một tiếng, "Thịnh Nhạc Dục là không có mắt nhìn. Bên cạnh hắn, đặt sẵn một viên ngọc thô chưa được gọt giũa mà không biết. Cuối cùng, đi tìm mấy thứ thật giả lẫn lộn, kém chất lượng."

"Nhìn bà xã của tôi xem, muốn cái gì thì có đó. Tính tình tốt như vậy, tính cách dịu dàng như thế, vào được phòng khách, xuống được nhà bếp. . . . ."

Vừa nhắc tới Hà Quyên, cặp mắt Chu Duệ Trạch vô cùng toả sáng, bắt đầu nói lời khen ngợi liên tục.

Khoé môi Nhiếp Nghiêu khẽ run rẩy, cái này, xem như là say đắm sao?

"Mặc kệ là nói thế nào. Bây giờ Thịnh Nhạc Dục hối hận, sẽ ra tay với Hà Quyên, tìm người tách bọn họ ra?" Nhiếp Nghiêu nhanh chóng ngừng câu chuyện lại. Nếu không để Chu Duệ Trạch nói tiếp, còn không biết phải nói đến lúc nào.

"Tách ra?" Chu Duệ Trạch nâng khóe môi lên, cười nhẹ nhàng một tiếng. Ánh sáng đáy mắt ngăm di chuyển, khiến lòng của Nhiếp Nghiêu thoáng cái liên run lên.

"Không cần tách ra, tôi sẽ khiến Thịnh Nhạc Dục biết giành bà xã với tôi sẽ có hậu quả gì." Lời nói của Chu Duệ Trạch, khiến Nhiếp Nghiêu ở trong lòng thờ dài ra một hơi, thâm than một tiếng, quả nhiên.

Quả nhiên, tính tình của Chu Duệ Trạch vẫn là thích trả thù, không hề thay đổi.

Hắn chỉ cần ở bên cạnh nhìn là được rồi, hi vọng Thịnh Nhạc Dục không phải bị chết quá thảm.

Mặt khác, ở bên trong phòng làm việc, Thịnh Nhạc Dục đang phiền não. Trong chốc lát lại nhìn điện thoại di động một chút, một lúc nhìn một chút.

Đáng tiếc, điện thoại di động vẫn im lặng như trước, không có một chút động tĩnh.

Hắn cố gắng muốn tập trung lực chú ý lại. Đáng tiếc, vẫn là phiền lòng nôn nóng, làm sao cũng không có cách nào chuyên tâm làm việc.

Tiếng nhạc vui vẻ đột nhiên vang lên. Thịnh Nhạc Dục chợt cầm điện thoại di động lên, ngay cả thông tin cuộc gọi đến cũng không xem mà lập tức nhận điện thoại, cố gắng hít sâu một hơi, làm bộ trấn định "A lô" một tiếng.

"Ông chủ Vương à." Lời nói khách khí, chỉ có hắn hiểu rõ sự mất mát nhưng Thịnh Nhạc Dục mạnh mẽ đánh vỡ, nhanh nhẹn đối đáp công việc. Cuối cùng cúp điện thoại, nói không rõ ràng được cảm giác trong lòng là gì.

Luôn cảm thấy trống vắng thiếu một thứ gì đó, nhưng mà, cụ thể hắn còn không rõ ràng lắm.

Cố gắng tập trung tinh thần, bắt tay ném mọi việc ra sau đầu. Thật vất vả đến lúc hơn ba giờ chiều, rốt cuộc có thể thích ứng tình trạng công việc. Công việc trước mắt được tiến hành rất nhanh.

Linh cảm trong đầu kích thích, động tác trên tay rất nhanh. Nhìn thấy đường nét lộ ra ở dưới tay hắn, trên mặt Thịnh Nhạc Dục xuất hiện ý cười hài lòng.

Vứt đi tất cả suy nghĩ phức tạp, hết sức chăm chú vào công việc, hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của bản thân.

"Hi!" Đột nhiên bà vai đau đớn. Một tiếng nói trực tiếp cắt đứt suy nghĩ của hắn, cứng rắn lời hắn từ trong thế giới linh cảm ra ngoài.

Thiết kế lưu loát dừng lại.

"Cô làm gì đấy?" Thịnh Nhạc Dục tức giận quay đầu rộng to, phần nộ trùng mắt nhìn Tà Phi Bạch đột nhiên xuất hiện ở phòng làm việc của hắn.

Tà Phi Bạch bị bộ dáng kinh khủng, cặp mắt đầy tơ máu của Thịnh Nhạc Dục dọa sợ. Sau khi sửng sốt, ngơ ngác, bỗng nhiên cô ta cảm thấy uất ức vô cùng, cũng cao giọng oán trách: "Em tới tìm anh tan ca ăn cơm. Em cũng gõ cửa lâu rồi, anh vẫn không có phản ứng em mới vào. Anh làm sao lại hung ác với em?"

"Tôi đang làm việc!" Thịnh Nhạc Dục phiên chán trùng mắt nhìn Tả Phi Bạch, đột nhiên bị cắt ngang, tất cả linh cảm đều không còn.

"Em biết anh làm việc, bây giờ không phải là tan sở sao?" Tả Phi Bạch uất ức đầy bụng, trùng mắt nhìn Thịnh Nhạc Dục. Không biết làm sao hấn đột nhiên nổi giận lớn như vậy.

"Em còn không phải sợ anh buổi tối không ăn cơm, có ý tốt tối tìm anh ăn cơm! Lòng tốt mà bị xem là ngu ngốc." Tả Phi Bạch lập tức cũng nổi giận, kêu to: "Thịnh Nhạc Dục, anh đừng không biết phân biệt như vậy. Ai biết anh bận công việc ở trong này?"

"Hà Quyên cũng biết!" Thịnh Nhạc Dục không cần suy nghĩ mà thốt ra. Sau khi nói ra, chính hấn ngay ngẩn cả người trước tiên.

Tại sao hấn phải nghĩ đến Hà Quyên?

Trong trí nhớ của hấn hoàn toàn là không có lưu lại dấu vết nào của phụ nữ, làm sao khiến hấn thốt ra nhẹ nhàng như thế?

"Thịnh Nhạc Dục, anh...anh khôn kiếp, anh đi tìm Hà Quyên của anh đi!" Tả Phi Bạch tức giận đến sắc mặt trắng bệch, quay đầu liền chạy ra khỏi phòng làm việc. Rầm một cái làm cửa vang rung trời.

Một tiếng rầm lớn vang lên, mới khiến Thịnh Nhạc Dục phục hồi tinh thần lại, chán nản ngồi ở trên ghế, ngăn người sừng sốt nhìn chăm chú vào một nửa sản phẩm.

Rốt cuộc là làm sao vậy?

Hấn làm sao vậy?

Đến lúc Thịnh Nhạc Dục ý thức được chuyện gì. Mới phát hiện, hấn đã không ý thức gọi điện thoại cho Hà Quyên. Điện thoại vẫn luôn quay số, từ đầu đến cuối không có người nghe máy, đến khi tự động cắt đứt.

Điện thoại di động lập tức khởi động chức năng tự động gọi lại. Vẫn như cũ quay số điện thoại không ngừng, tự động cắt đứt lần nữa.

Không có ai nhận.

Chân mày Thịnh Nhạc Dục cau lại, điện thoại của Hà Quyên đều mở máy 24 giờ. Tại sao lần này lại không nhận điện thoại?

Tiếp tục công việc nhưng cảm xúc hoàn toàn bị cắt đứt. Thịnh Nhạc Dục mặc áo khoác vào, âm ức rời khỏi công ty.

==Đường phân cách của Cửu Cửu==

Sau khi Chu Duệ Trạch về đến nhà, mở cửa phòng, ngửi được chính là hương thơm thức ăn ấm áp.

Nét mặt nguội lạnh thay lên bằng đường nét dịu dàng, trong nhà và ngoài nhà hoàn toàn không phải như một người.

"Bà xã." Vừa đi tới bên phòng bếp, Chu Duệ Trạch nhẹ giọng gọi. Nhìn bộ dáng Hà Quyên mặc tạp dề ở bên trong phòng bếp bận rộn. Hít vào hương vị thức ăn thơm ngon, đuổi tất cả khí lạnh trong cơ thể ra ngoài.

"Đã trở về? Canh xong rồi, đi rửa tay đến dùng cơm." Hà Quyên quay đầu lại cười một tiếng, nụ cười híp đôi mắt tự nhiên, nói.

"Được." Sau đó, Chu Duệ Trạch lập tức đi đến rửa tay xong, cầm chén đũa đi vào phòng ăn. Vừa đúng lúc Hà Quyên bưng canh đi ra, đặt lên bàn.

Hai người ăn, hai món mặn, một món canh, vừa vặn, sẽ không lãng phí, cũng không để thức ăn qua đêm.

"Bà xã, không có ai quấy rầy em chứ?" Chu Duệ Trạch không quá yên tâm hỏi.

Hà Quyên sững sốt, ngay sau đó liền hiểu được Chu Duệ Trạch nói tới chuyện gì, cười một cái nói: "Em chuyển hấn vào danh sách đen rồi."

Chu Duệ Trạch bội phục nhìn Hà Quyên, quả nhiên là bà xã anh coi trọng, làm việc gọn gàng dứt khoát.

Xem ra, anh ra tay cũng không có gì cần phải lo lắng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đương Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Đả kích

"Tại sao?" Tà Phi Bạch suy nghĩ không rõ ràng, chất vấn nhân viên làm việc trước mắt.

Câu nói tiếp theo, Tà Phi Bạch nghe xong làm đầu óc choáng váng, cảm thấy trong lòng không yên, không nghe rõ người kia nói ra lời gì.

Đến khi cô ta rời khỏi cao ốc đã là chuyện của hai giờ sau. Đứng ở trên đường lớn có người đến người đi, Tà Phi Bạch mờ mịt mà nghe âm thanh của ô tô gào thét chạy qua.

Một âm thanh tiếng còi xe ngăn ngừa phía xa kia, khiến cô ta cảm thấy vô cùng phiền não.

Cô ta không hiểu, rõ ràng đã nói vai diễn đó là dành cho cô ta, vì sao đột nhiên lại không được rồi chứ?

Sắp bắt đầu ghi hình, mới đổi vai diễn, đây là ý gì?

Tà Phi Bạch vô tri vô giác đi theo ven đường, loại chênh lệch đột nhiên đến này khiến tinh thần cô ta hoảng hốt, hoàn toàn cũng không biết đi nơi nào.

Bị một cái, bị người đụng vào. Bả vai đau xót nặng nề, kèm theo người đi đường thấp giọng mắng: "Đi đường không có mắt à?"

Tà Phi Bạch bị lần va chạm này làm cho hoàn toàn tỉnh táo. Đột nhiên ánh mắt sáng lên, cô ta tuyệt đối không thể sa sút tinh thần mà đi xuống như vậy, cô ta phải cố gắng.

Cô ta kiên trì lâu như vậy, không phải là vì trở nên nổi bật sao?

Nhìn xung quanh một chút, đưa tay, chặn lại một chiếc xe taxi, chạy thẳng tới điểm đích.

Ở trên xe, Tà Phi Bạch dùng sức nắm chặt tay áo của mình, suy nghĩ trong đầu xoay một vòng lại một vòng, đến lúc cô ta xuống xe, đã hoàn toàn tỉnh táo lại.

Ngẩng đầu, nhìn cao ốc thật cao một chút, kiên định đi tới.

Mùa đông vốn là sắc trời luôn sớm tối. Đến sau khi Thịnh Nhạc Dục từ trong công việc bề bộn giải quyết xong, bên ngoài, đèn đường đường đã sáng lên. Mắt nhìn bên ngoài, đã hơn bảy giờ.

Phía ngoài, hẳn là nhân viên điều tự động tan việc. Thịnh Nhạc Dục chuyển động cái cổ cứng nhắc của mình. Bận rộn nhiều giờ liền, thật là mệt mỏi.

Mở cửa, ngoài ý muốn nhìn thấy một người mà hẳn không ngờ tới đứng cạnh cửa.

"Sao cô lại tới đây?" Thịnh Nhạc Dục không mặn không nhạt, hỏi.

Từ sau ngày đó, hai người âm ỉ một cuộc, Tà Phi Bạch vẫn chưa từng xuất hiện qua, như thế nào đột nhiên hôm nay lại tới đây.

"Nhạc Dục, ngày đó, em quá xúc động. Chỉ là em lo lắng thân thể của anh, sợ anh không ăn cơm, không tốt đối với bao tử của anh." Tà Phi Bạch điềm đạm đáng yêu nhìn Thịnh Nhạc Dục.

Ánh mắt yếu đuối cầu xin đó, khiến trong lòng Thịnh Nhạc Dục rất thoải mái, hẳn thích được người khác nhìn lên như vậy, mà không cần theo đuổi.

"Cô vẫn luôn chờ ở chỗ này?" Thịnh Nhạc Dục hỏi.

"Dạ." Tà Phi Bạch khéo léo gạt đầu, thỏa mãn tâm tình Thịnh Nhạc Dục cực điểm.

"Cô ăn chưa?" Thịnh Nhạc Dục không nhanh không chậm hỏi một câu.

"Chưa." Tà Phi Bạch nhu thuận lắc đầu: "Em chờ anh cùng đi ra ngoài ăn, sẽ không đi quấy rầy công việc của anh."

"Ừ." Thịnh Nhạc Dục hài lòng mà gật đầu: "Vậy đi thôi."

"Được." Tà Phi Bạch lập tức khoác lên cánh tay Thịnh Nhạc Dục, dựa vào bên cạnh hẳn như chim nhỏ nép vào người.

Thịnh Nhạc Dục liếc mắt nhìn Tà Phi Bạch, trong lòng khẽ hừ một tiếng, đi ra ngoài.

Buổi tối, lúc ăn cơm, Thịnh Nhạc Dục hỏi "Chùng nào thì cô vào đoàn phim?"

Đang uống cà phê, động tác Tà Phi Bạch cứng đờ, làm bộ đáng thương nhìn Thịnh Nhạc Dục: "Bọn họ không cần em?"

"Hả? Tại sao?" Thịnh Nhạc Dục khó hiểu hỏi.

"Còn không phải là cảm thấy em đi vào là dựa vào cửa sau. Hơn nữa, bọn họ có hậu thuẫn mạnh, cho nên, cũng không cần em." Đứng nhìn Tà Phi Bạch và Thịnh Nhạc Dục thời gian cùng một chỗ không phải quá dài, nhưng mà, vậy là cô ta đủ rồi hiểu người đàn ông này rồi.

Quả nhiên, vừa nghe cô ta nói như vậy xong, sắc mặt Thịnh Nhạc Dục lập tức liền trầm xuống: "Mắt chó nhìn người thấp kém, không phải chỉ là một bộ phim truyền hình sao? Cô chờ, tôi tìm một đoàn phim khác cho cô."

"Em biết ngay là anh rất có bản lĩnh." Tà Phi Bạch cười tủm tỉm nhìn Thịnh Nhạc Dục, vẻ mặt sùng bái, trong ánh mắt sáng lên, tràn đầy ngưỡng mộ.

Cảm giác như thế khiến Thịnh Nhạc Dục rất thoải mái, tùy ý nói: "Tiếp tục ăn đi."

"Được." Tà Phi Bạch cúi đầu, xiên điểm tâm đưa lên cái miệng nhỏ, ăn chậm rãi.

Bên môi tràn ra một chút nụ cười đắc ý, cô ta hiểu rõ Thịnh Nhạc Dục là người như vậy.

Hắn chính là sợ người khác xem thường hắn, lúc nào cũng phải là loại loại tài trí hơn người, tự cho mình hơn hẳn người khác. Chỉ cần nhiều lời tăng bốc hắn một phen, là có thể khiến hắn đầu óc choáng váng.

Nhưng mà, cô ta còn có một trở ngại phải giải quyết một chút.

Lúc Hà Quyên nhìn thấy khách hàng nằm ở trên giường, có hơi sưng sốt, lập tức liền khôi phục lại bình thường. Đặt tất cả đồ đạc ở bên cạnh, dịu dàng hỏi: "Quý khách, bây giờ muốn bắt đầu à?"

Tà Phi Bạch đưa mắt nhìn Hà Quyên, cười hỏi "Cô vậy mà thật bình tĩnh. Nhìn thấy tôi không ngoài ý muốn sao?"

Hà Quyên hiểu rồi, Tà Phi Bạch này là cố ý tìm đến tra hỏi.

Chỉ là, Thịnh Nhạc Dục đều cùng cô ta ở cùng một chỗ, có cần thiết tới nơi này cùng cô khiêu khích sao?

"Tôi đây đều là khách hàng, không có gì ngoài ý muốn cả." Hà Quyên thoải mái nói, đứng ở bên cạnh, chờ Tà Phi Bạch.

Tà Phi Bạch là khách, khách hàng không nói lời nào, đương nhiên cô cũng sẽ không nói chuyện. Dù sao đều là khách tốn tiền, cùng cô không có chút quan hệ nào.

Đội không được sự hỗn loạn đã dự đoán từ trên mặt của Hà Quyên, điều này khiến trong lòng Tà Phi Bạch rất khó chịu. Cởi áo choàng tắm trên người ra, nằm sấp trên giường.

Hà Quyên bắt đầu công việc chuẩn bị như thường. Sau đó, phương pháp thành thạo bắt đầu mát xa cho Tà Phi Bạch.

"Hà Quyên, cô không nên oán trách tôi." Trầm lặng trong một lát, Tà Phi Bạch mở miệng phá vỡ trầm mặc, yếu ớt thờ dài nói: "Thật ra thì cho dù Nhạc Dục không phải cùng một chỗ với tôi, cũng sẽ cùng người khác. Không thể nói là tôi nhúng tay vào giữa các người trong lúc đó."

Tà Phi Bạch nói xong, không nghe được Hà Quyên trả lời. Bởi vì là nằm sấp trên giường, cho nên không biết về mặt của Hà Quyên.

Sau khi đợi trong chốc lát, Tà Phi Bạch tiếp tục nói: "Thật ra thì, cô cũng biết thân phận Thịnh Nhạc Dục bây giờ, đương nhiên hắn không thể ở cùng một chỗ với cô. Nói như thế nào thì tôi cũng là người mẫu, mà cô. . . . . Một thợ mát xa."

"Công việc này, nói thì dễ mà nghe thì khó, cô muốn khiến Thịnh Nhạc Dục bối rối hỗn loạn với bạn bè trong nhóm sao?" Tà Phi Bạch nói gần nói xa tràn đầy châm chọc, cố ý chỉ ra thân phận của Hà Quyên.

"Sau này, đường Thịnh Nhạc Dục đi sẽ càng ngày càng cao. Nếu như người trong nhóm bạn biết bạn gái của hắn là một người làm mát xa cho người ta, cô bảo mặt của hắn nên đặt ở nơi nào? Lấy diện mạo nào đi đối mặt bạn bè?" Tà Phi Bạch không ngừng cố gắng, cô ta nhất định phải thừa cơ hội này để đánh đuổi Hà Quyên, đừng cho trong lòng Thịnh Nhạc Dục còn lưu lại vị trí của Hà Quyên.

"Thật ra thì. . . ." Tà Phi Bạch còn muốn nói cái gì nữa lại bị Hà Quyết cắt ngang.

"Quý khách, người cần đổi một thợ đấm bóp khác sao?" Hà Quyên dừng tay lại, nhẹ giọng hỏi.

Khoé môi Tà Phi Bạch lộ ra một chút châm biếm, hỏi châm chọc: "Thế nào? Chẳng lẽ tôi nói không đúng sao?"

"Cô có thân phận nào, chính cô cũng không biết sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đứng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Sợ cái gì

"Tà Phi Bạch, rốt cuộc cô sợ cái gì?" Hà Quyên đi tới trước mặt Tà Phi Bạch, kéo một cái cái ghế ngồi xuống, bình tĩnh nhìn hai mắt của cô ta.

Tà Phi Bạch lập tức vội vàng hỏi ngược lại: "Tôi sợ? Tôi sợ cái gì?"

"Nếu cô nói cô không sợ, tôi nơi này nói với tôi những chuyện lung tung này làm gì?" Đối với việc làm âm ỉ của Tà Phi Bạch, Hà Quyên muốn bao nhiêu bình tĩnh thì có bấy nhiêu bình tĩnh.

"Những chuyện này là lung tung sao? Tôi nói đều là sự thật, chẳng lẽ không đúng sao? Cô muốn phủ nhận à?" Tà Phi Bạch chính là không nhìn nổi bộ dáng này của Hà Quyên. Dựa vào cái gì cô có thể bình tĩnh như vậy? Dựa vào cái gì?

"Cô muốn nói sự thật gì?" Hà Quyên im lặng cười nhạo lên tiếng, "Công việc thợ mắt xa này của tôi là thân phận sao?"

Tà Phi Bạch vừa nghe Hà Quyên nói như vậy, lập tức biểu lộ một vẻ mặt như người vừa mới biết được.

Hà Quyên càng thêm buồn cười nói: "Tôi làm thợ mắt xa thì thế nào? Tôi dựa vào tay nghề của tôi, sức lực của tôi kiếm tiền ăn cơm. Tôi không trộm không cướp, không hại người lợi mình, không có làm bất kỳ chuyện không có tính người, làm sao lại không thể gặp người?"

"Thợ mắt xa đó, ai biết có phải ẩn ẩn rồi ẩn sai chỗ, treo sai giường hay không." Tà Phi Bạch nhìn chằm chằm Hà Quyên khiêu khích, ánh mắt khinh miệt này chính là rất giống với dao găm, muốn đâm chết Hà Quyên.

Không ngờ là, sau khi Hà Quyên nghe ra lời nói của Tà Phi Bạch, chẳng những không tức giận, ngược lại còn cười tủm tỉm nhìn cô ta, truy hỏi một câu: "Cô đối với chuyện của nơi này vậy mà thật rõ ràng, không biết có phải cô thường xuyên treo sai giường hay không?"

"Hà Quyên, cô vô si!" Tà Phi Bạch lập tức xù lông, khoác áo choàng tắm ngồi dậy: "Cô cho rằng mọi người đều vô si giống như cô?"

"Tôi quả thật không biết, công việc này của chúng tôi là có nhiều khả năng tiếp tục phát triển như vậy. Tôi đây hằng ngày làm việc cũng không biết, Tà tiểu thư làm thế nào lại rõ ràng như vậy? Khiến tôi không thể không hoài nghi, cô là ngra quen đường cũ, vô cùng thuần thực."

Lúc này Tà Phi Bạch vừa mới biết, thì ra là Hà Quyên cũng không phải là một quả hồng mềm. Miệng lưỡi kia lợi hại như dao găm, khiến cô ta không chống đỡ được.

Thấy Tà Phi Bạch còn muốn nói gì nữa, Hà Quyên nhanh tay ngăn lại, giành trước một bước nói: "Còn nữa, cô không cần lo lắng, cũng không cần sợ, đồ tôi không cần, nhất định từ bỏ. Bây giờ, Thịnh Nhạc Dục cho dù là đặt ở trước mặt của tôi, tôi cũng sẽ không cần."

Những lời này của Hà Quyên nói đến tâm lý của Tà Phi Bạch. Cô ta chính là lo lắng Thịnh Nhạc Dục và Hà Quyên hợp lại. Như vậy chỗ dựa vững chắc của cô ta có thể không còn kiên cố.

"Cô mới vừa nói, dù là không có cô cũng sẽ có người phụ nữ khác. Thật ra thì điểm này cô nói sai rồi." Hà Quyên tự giễu cười một tiếng: "Thật ra có bao nhiêu cảm dỗ đều không hữu dụng, chỉ cần tâm tư Thịnh Nhạc Dục mới là quan trọng. Nếu là hấn không muốn, thì ai cũng sẽ không tồn tại."

"Vì vậy, không phải vấn đề của cô. Là hấn muốn chia tay với tôi, cô chẳng qua là một thời cơ thôi." Hà Quyên tỉnh táo, khiến Tà Phi Bạch vừa sợ vừa tức.

"Cô một chút cũng không thêm đề ỷ?" Tà Phi Bạch cảm thấy suy nghĩ của cô ta hoàn toàn theo không kịp ý nghĩ của Hà Quyên.

"Là của tôi chính là của tôi, không phải của tôi tôi cũng sẽ không cưỡng cầu." Hà Quyên cười khổ một tiếng, ánh mắt lưu chuyển: "Hơn nữa, tôi tự hỏi, tôi không phụ lòng hấn."

"Cô không có cần phải tới chỗ của tôi ra oai hoặc là đá kích tôi...tôi sẽ không cùng một chỗ với hấn nữa." Hà Quyên nhìn Tà Phi Bạch, ánh mắt trầm tĩnh này khiến Tà Phi Bạch nhất thời không nói gì. Dưới cái nhìn chăm chú của Hà Quyên, ngơ ngác liêu lĩnh nói một câu.

"Cô không muốn cùng một chỗ với Thịnh Nhạc Dục, vậy ngộ nhờ nếu như hấn tới tìm cô?"

"Tôi đã kéo số hấn vào danh sách đen, cô còn lo lắng chuyện gì?" Hà Quyên thật không biết Tà Phi Bạch làm sao có thể không tự tin như vậy?

"Tôi có thể nói cho cô biết, tôi và Thịnh Nhạc Dục quan hệ nào cũng không có, cô yên tâm." Hà Quyên đứng dậy, đối diện với Tà Phi Bạch nói: "Tôi nghĩ cô nên đổi một vị thợ mắt xa."

Rất nhanh, một vị thợ mắt xa đi vào, cười phục vụ cho Tà Phi Bạch.

Buổi tối, lúc Chu Duệ Trạch tắm xong về đến nhà, đúng lúc nhìn thấy Hà Quyên ngồi ở bên cạnh bàn ngắn người.

Chu Duệ Trạch nhướng mày, anh đúng là không muốn thấy vẻ mặt Hà Quyên cô đơn như vậy. Cởi áo khoác ra, đi tới, từ phía sau ôm chặt Hà Quyên, vùi đầu vào giữa cổ của cô, nhẹ nhàng hỏi "Bà xã, làm sao vậy?"

Hà Quyên nhẹ nhàng thở dài một tiếng: "Em phát hiện, trước đây, ánh mắt của em rất kém cỏi như thế. Làm sao có thể cùng Thịnh Nhạc Dục ở chung một chỗ."

Thịnh Nhạc Dục?

Một cái tên lập tức khiến Chu Duệ Trạch đề cao cảnh giác, nhưng trên mặt lại cố tình không biến sắc hỏi "Hắn làm gì em?"

"Không có, chỉ là cảm thấy trước kia mình ngốc như vậy, làm sao có thể cùng Thịnh Nhạc Dục ở chung một chỗ." Hà Quyên nhẹ nhàng thờ dài một tiếng, cô thật sự nghĩ mãi mà không rõ.

Cơ hội!

Trong đầu Chu Duệ Trạch lập tức hiện lên hai chữ này, thật giống như không chút để ý thuận miệng hỏi một câu: "Đúng vậy, lúc trước, em nghĩ như thế nào mà lại muốn cùng Thịnh Nhạc Dục ở chung một chỗ đây?"

Hà Quyên không có bất kỳ phòng bị nào với Chu Duệ Trạch, nghe được anh hỏi, đã nói ra: "Lúc đó, chúng em làm việc ở cùng một công ty, nhưng chỉ có hắn là làm phiên dịch viên, em là một người nhân viên bình thường."

"Em chuyển đồ từ trên xuống dưới, đi chuyển giao cho từng bộ phận một, thang máy còn hỏng, hắn đang ở chỗ cầu thang gặp phải, giúp em mang một nửa đồ. . . . ."

Nghe lời nói của Hà Quyên, Chu Duệ Trạch sắc mặt của càng ngày càng đen, đầu đầy hắc tuyến hỏi cô: "Cũng bởi vì giúp em chuyển đồ, em liền thích hắn?"

"Cũng không phải, sau đó, ở trong công ty hắn còn là rất chăm sóc em đó." Hà Quyên nhẹ nhàng cười.

Chu Duệ Trạch thật sự muốn ngắt đi rồi, trong ngực đau xót, dựa vào cái gì? Dựa vào đâu?

Dựa vào cái gì mà khi đó Thịnh Nhạc Dục cứ dễ dàng theo đuổi Hà Quyên như vậy?

"Anh không biết, lúc đó chỉ có một mình em, thật sự mệt chết đi được. Từ trước tới nay, chưa từng có ai tốt với em như vậy, cho nên. . . . ." Hà Quyên tự giễu cười cười, không khẳng định nói: "Bây giờ nghĩ lại, có lẽ cũng không phải tình yêu, có thể là lưu luyến cái loại ấm áp đó thôi. Sau đó cứ u mê hồ đồ đến với nhau."

Lúc đó, cô ấy quá mờ mịt, rất bất lực.

Từ đầu đến cuối ít được quan tâm, cho nên, có người đối tốt với cô, cô liền đắm chìm.

Gần đây cô suy nghĩ rất nhiều, thời gian năm năm này, cô đã trả giá rất nhiều. Đường như cô cảm thấy cái loại tình yêu ngọt ngào này, hình như cũng không quá mãnh liệt.

Nhất là càng về sau, lúc hai người cùng một chỗ, cảm giác của bọn họ cũng là nhàn nhạt, chỉ là thói quen ở chung một chỗ.

Cho rằng tất cả vợ chồng chính là có dáng vẻ như vậy, ở chung một chỗ chăm sóc cho nhau, tiếp tục bình thường trôi qua.

Vì thế, lúc nhìn thấy Tả Phi Bạch mới có thể khiến cô khó chịu như vậy. Cái loại cảm giác phản bội đó, cái loại cảm giác toàn tâm nỗ lực bị người ta chà đạp đó, thật sự rất đau.

"Thật ra thì, em chăm sóc hắn nhiều hơn, không phải sao?" Chu Duệ Trạch đột nhiên mở miệng, không kiềm lòng được buộc chặt cánh tay.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Không nhớ rõ

"Em chăm sóc anh? Không có." Suy nghĩ của Hà Quyên bị Chu Duệ Trạch kéo trở lại, kỳ quái nói.

"Sao lại không có? Em đã chăm sóc anh." Chu Duệ Trạch ngồi xuống bên cạnh Hà Quyên, buông cánh tay đang ôm cô ra, nhưng bàn tay căng thẳng, bao bàn tay nhỏ bé của Hà Quyên trong đó.

"Em chăm sóc anh?" Hà Quyên mờ mịt nhìn Chu Duệ Trạch, làm sao cô cũng nghĩ không ra được, sao vô lại chăm sóc Chu Duệ Trạch rồi.

"Ban đầu lúc Nhiếp Nghiêu khi dễ anh, còn không phải em an ủi anh, đưa anh trở về." Chu Duệ Trạch cười nheo nheo tay nhỏ bé của Hà Quyên, "Em quên?"

"Vậy sao có thể coi là chăm sóc, chỉ nhân tiện mà thôi." Hà Quyên khoát tay áo, buồn cười nhìn Chu Duệ Trạch, "Lúc ấy tâm tình của anh không tốt, sao

có thể để anh ở trên đường cái."

Trái tim Chu Duệ Trạch chợt nhảy dựng lên, giống như bị sét đánh nghiêm trọng, đây mới là Hà Quyên, cô gái anh yêu.

"Không phải lúc ấy tâm tình của em cũng không tốt sao?" Chu Duệ Trạch nhỏ giọng phản bác một câu.

"Vây cũng không thể để anh một mình ở trên đường, ngộ nhỡ xảy ra chuyện thì làm thế nào?" Hà Quyên nói không hề nghĩ ngợi.

Chu Duệ Trạch đứng dậy, ngồi xổm xuống ở trước mặt Hà Quyên, hơi ngước đầu, chăm chú nhìn cô: "Bà xã, em có biết vì sao anh lại yêu em không?"

"Hả?" Lúc này mới chú ý tới, tay của cô hình như đã bị người nào đó không chế.

Nhiệt độ từ lòng bàn tay của Chu Duệ Trạch theo cánh tay truyền đến trên mặt cô, khiến Hà Quyên hơi cúi đầu, trốn tránh ánh mắt nóng rực của Chu Duệ Trạch.

"Cũng là bởi vì bà xã như vậy, dù giúp người, bản thân cũng không ghi nhớ." Chu Duệ Trạch cười, cặp mắt chăm chú nhìn gò má ửng đỏ của Hà Quyên.

Giọng nói ôn nhu, Chu Duệ Trạch nói ra lời từ tận đáy lòng, anh vừa nói như thế, thấy gò má Hà Quyên càng ngày càng đỏ, ngay cả tai và cằm cổ trắng xanh cũng đỏ lên.

"Nào có ai nói tốt như vậy." Hà Quyên cúi thấp đầu, giọng nói nho nhỏ ngượng ngùng lâu bầu .

Sao anh lại nói cô thành tốt như vậy?

" Bà xã của anh đúng là tốt như vậy." Chu Duệ Trạch nắm tay nhỏ bé của Hà Quyên thật chặt, trông mắt cười hạnh phúc, "Bà xã, anh đói bụng rồi."

"Anh làm thêm giờ không có ăn cơm?" Lập tức Hà Quyên từ trên ghế nhảy dựng lên, hưng hăng tròn mắt nhìn Chu Duệ Trạch một cái, chợt vọt vào phòng bếp, rất nhanh bưng ra một chén canh nóng, để xuống trước mặt Chu Duệ Trạch "Anh uống trước đi, em đi làm cơm cho anh."

Nói xong, cũng không chờ Chu Duệ Trạch nói chuyện, lại chạy vào phòng bếp, lấy thức ăn, thịt từ trong tủ lạnh ra ngoài.

Chu Duệ Trạch nhìn chén canh nóng bốc hơi trước mặt, dùng thìa ung dung thong thả múc, chậm rãi uống vào.

Hương thơm tràn đầy khoang miệng, lập tức từ thực quản trượt xuống trong dạ dày, ấm áp, xua đi tất cả khí lạnh.

Xem ra là thật không nhớ rõ.

Ban đầu anh ở trong bệnh viện toàn thân thối rữa, trên người không có chỗ nào tốt. Dù dùng số tiền lớn mời người chăm sóc, người kia cũng không xhìu trách nhiệm, để mặc anh ở trên giường tự sinh tự diệt.

Nhưng khi đó Nhiếp Nghiêu lại ở nước ngoài, bị ngáng chân không về được, phái người tới chăm sóc cũng chỉ là chăm sóc bên ngoài, sẽ tận tâm sao?

Anh vẫn cảm thấy bản thân là một người kiên cường, nhưng lần đó anh lại bị hành hạ đau đến không muốn sống, thật muốn liều mạng.

Bởi vì tình trạng cơ thể, bên trong phòng bệnh tràn ngập một mùi vị, mỗi lần người chăm sóc đều đeo khẩu trang, giúp anh thu thập qua loa một chút, liền lập tức chạy đi.

Cửa phòng cũng không nhớ đóng lại, không khóa ầm ưót bên ngoài phòng lọt vào, càng làm anh không thoải mái.

Lúc nằm ở trên giường mơ mơ màng màng, đột nhiên anh cảm thấy có người chạm vào anh, còn có tiếng thì thầm thật nhỏ, trầm ngâm lắng nghe, mới phát hiện, lại là lời nói dỗ đứa bé: "Không khó chịu, vù vù, sẽ không khó chịu. . . . ."

Là ai ?

Dù như vậy, anh cũng không cần người thương hại!

Vừa mở mắt, một phút kia, cặp mắt trắng đen rõ ràng khắc ở trong đầu của anh, ánh mắt dịu dàng như vậy, làm lòng anh trấn động, giống như bị cái gì néo một cái.

Sau đó trên tay cảm thấy có hơi ấm, tinh tế cảm nhận, vậy mà đang nhẹ nhàng vuốt ve, an ủi anh.

Khi cả người anh không có chỗ nào lạnh lặn, cô lại vuốt ve móng tay anh, dùng đầu ngón tay ấm áp, nhẹ nhàng vuốt ve từng chút, từng chút, loại ấm áp đó, cả đời anh cũng không thể quên.

"Ừ, nhanh ăn đi." Lời nói của Hà Quyên làm Chu Duệ Trạch lập tức tỉnh táo lại từ trong hồi ức, ngẩng đầu nhìn người đang hờn dỗi trước mắt với người vô cùng dịu dàng lúc trước, khéo môi không kiềm được gợn lên, nở nụ cười.

"Cười ngây ngô gì vậy? Nhìn anh đói bụng còn có hứng thú cười được." Hà Quyên liếc Chu Duệ Trạch một cái, cầm chén đẩy đến trước mặt Chu Duệ

Trạch.

Chu Duệ Trạch cúi đầu nhìn, bên trong có com có đồ ăn còn có thịt, mặn chay phối hợp vừa vặn, hơn nữa quan trọng nhất là. . . . . Thời gian ngắn.

"Bà xã, sao em làm được nhanh như vậy?" Chu Duệ Trạch kỳ quái hỏi, thời gian ngắn như vậy có chút không bình thường.

"Cái này gọi là từ một nồi ra." Hà Quyên nheo mắt lại hả hê, "Chuẩn bị xong món ăn, gia vị gì đó, để trong nồi com, nhấn nút nồi com điện một cái, rất nhanh sẽ xong."

Nói xong, Hà Quyên lại gấp rút thúc giục: "Mau ăn đi, đừng nói nhảm."

"Dạ, bà xã đại nhân." Chu Duệ Trạch vội vàng chào một cái, trong đầu buồn bực ăn com.

Dạ dày của anh ở một bên lặng lẽ cười.

Hà Quyên chính là đáng về như vậy, làm việc luôn rất mâu thuẫn.

Rõ ràng quan tâm anh, lại cố tình là ra bộ dạng hung dữ.

Ban đầu, lúc ở bệnh viện, rõ ràng cô rất thiếu tiền, lại không muốn thay thế người chăm sóc kia.

Bình thường cô phải làm việc, thời gian đến bệnh viện làm vệ sinh không cố định, lúc anh đề nghị muốn cô làm người chăm sóc cho anh, cô nói lời uyển chuyển cự tuyệt, lúc hỏi cô tại sao, đáp án đó, vĩnh viễn anh không quên được.

"Họ cũng phải kiếm tiền nuôi gia đình, tìm công việc không dễ dàng." Cô lại vẫn suy nghĩ cho người chăm sóc không có trách nhiệm kia.

Lúc ấy cô nói như vậy, nhưng mỗi khi tới bệnh viện, cô đều tận lực chăm sóc cho anh, dù là làm việc, cũng sẽ đến phòng bệnh thăm anh một lát, xem anh cần gì.

Cũng may bảy tám ngày sau, Nhiếp Nghiêu từ nước ngoài chạy về, đón anh về nhà, bởi vì lúc đó không phải giờ làm việc của cô, ngay cả một tiếng tạm biệt cũng không nói.

Sau khi chờ anh tốt lên, anh xử lý hết chuyện trên tay, điều tra biết, cô đã có bạn trai, nói không được đó là cảm giác gì, chỉ có cảm giác một chỗ nào đó trong lòng trở nên trống rỗng.

Mãi cho đến về sau, Thịnh Nhạc Dục bắt cá hai tay, anh nhân cơ hội đến gần Hà Quyên, lại phát hiện, cô giống như không nhớ chuyện lúc trước.

Bà xã này của anh, thật không biết nên nói cái gì cho phải.

Nói ngốc sao, không ngốc; không ngốc sao, thật đúng là ngốc.

Ai. . . . .

Thôi, có anh ở đây, sẽ không để cho người khác khi dễ cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Nhẹ

Còn mấy ngày nữa sẽ đến lễ mừng năm mới.

Phố lớn ngõ nhỏ đã náo nhiệt lên, thị trường chông chất quảng cáo khuyến mãi, khắp nơi tràn ngập không khí năm mới.

"Mua nhiều như vậy, ăn hết sao?" Tay Chu Duệ Trạch đẩy xe siêu thị, nhìn bên trong tràn đầy đồ.

"Không nhiều lắm. Lễ mừng năm mới trong nhà luôn là phải hầm thịt làm đồ tết, còn có kẹo ăn vặt gì đó. Yên tâm đi, sẽ không mua nhiều." Hà Quyên nói xong với Chu Duệ Trạch, vừa tìm thức cô cần trên kệ hàng.

Nhìn Hà Quyên không ngừng ngồi xổm xuống tầng dưới giá hàng xem đồ, đứng lên ngồi xuống như vậy, Chu Duệ Trạch nhìn cũng mệt mỏi, không nhịn được nói: "Bà xã, em đặc biệt thích nhãn hiệu này sao?"

Rõ ràng nhìn bề ngoài không có gì khác nhau, sao phải phiền toái như vậy?

Hơn nữa, anh cảm thấy rất nhiều đồ, một nhãn hiệu voi khác nhãn hiệu cũng không có quá nhiều khác nhau.

"Dĩ nhiên không phải." Hà Quyên tùm được thứ cô cần tại tầng dưới cuat giá hàng, bỏ vào shopping cart lúc này mới giải thích, "Siêu thị đều nhìn vào người bình thường trở xuống để giảm giá khuyến mãi, đồ giống nhau, cũng ta cần gì phải uống phí nhiều tiền như vậy?"

"Bà xã, em thật biết tính toán." Chu Duệ Trạch hưng phấn nhìn Hà Quyên, mặt tràn đầy bội phục.

Nhìn dáng vẻ này của Chu Duệ Trạch, đột nhiên Hà Quyên ý vị sâu xa nở nụ cười, lần này cười đến Chu Duệ Trạch không giải thích được, nghi ngờ hỏi: "Sao vậy, bà xã?"

"Không có việc gì, chỉ là em đang nghĩ tới một vấn đề." Hà Quyên nhẹ nhàng cười, quay đầu, tiếp tục xem gì đó trên giá hàng, đồng thời cũng đáp lại lời nói của Chu Duệ Trạch, "Tính cách một người, là khuyết điểm ở trước mặt một người nào đó, lại là ưu điểm trong mắt người khác."

Chu Duệ Trạch là người rất thông minh, lập tức hiểu ý trong lời nói của Hà Quyên.

"Đó là bởi vì tính cách hai người không giống nhau nên mới xem là khuyết điểm, căn bản không nên ở chung một chỗ." Chu Duệ Trạch lập tức tiếp một câu.

Hà Quyên quay mặt về phía giá hàng ở trong lòng thấp giọng một tiếng, Chu Duệ Trạch người này thật biết tận dụng cơ hội.

Cuối năm, quầy thu tiền của siêu thị nơi đó đội ngũ xếp hàng thật dài, Hà Quyên vừa đứng trong đội ngũ xếp hàng. Vừa bắt đầu tính toán làm món ăn gì trong lễ mừng năm mới, và ăn bài mấy ngày.

"Lễ mừng năm mới, anh có người thân nào phải đi chúc tết hay không?" Hà Quyên tính toán ăn bầu hết cho lễ mừng năm mới, thuận tiện hỏi Chu Duệ Trạch.

Chu Duệ Trạch lắc đầu, rất dứt khoát nói: "Không có."

Sau khi trầm mặc một chút, lại nhỏ giọng nói một câu: "Đã sớm cãi nhau, không thể nào liên lạc."

Lần này Hà Quyên nhớ lại, vấn đề ban đầu của Nhiếp Nghiêu và Chu Duệ Trạch.

Suy nghĩ một chút, thận trọng hỏi "Hiện tại anh và anh ta không có quan hệ, không thể hoà hoãn một chút với người trong nhà sao?"

Thật sự Hà Quyên không nghĩ đến, ban đầu Chu Duệ Trạch to gan như vậy, thế nhưng vì Nhiếp Nghiêu cắt đứt quan hệ với người trong nhà.

Càng như vậy, cô càng cảm thấy Nhiếp Nghiêu vô si.

Ban đầu trên chọc Chu Duệ Trạch, sau lại liều mạng một mình muốn chạy đi kết hôn.

Đối với đề nghị của Hà Quyên, Chu Duệ Trạch chỉ khẽ động khóe môi, hiển nhiên là không muốn nói nhiều.

Hà Quyên càng không dắm vào vết thương của Chu Duệ Trạch, cười vỗ bờ vai của anh: "Vậy thì tốt, lễ mừng năm mới, anh cứ đi theo em."

"Được, cảm ơn bà xã chứa chấp." Nói xong, Chu Duệ Trạch còn cố ý làm bộ đáng thương mở tròng hai mắt, giống như con cún bị vứt bỏ, chọc Hà Quyên nhìn không được cười lên.

Mua bao lớn bao nhỏ gì đó, tất cả Chu Duệ Trạch một mình xách trên tay, bởi vì siêu thị cách nhà cũng không phải rất xa, nên không lái xe tới.

Hà Quyên nhìn trong tay Chu Duệ Trạch xách đầy đồ, nói: "Cho em một nửa."

"Không cần, cũng không nặng." Căn bản Chu Duệ Trạch không muốn Hà Quyên giúp anh, một đấng mày râu như anh còn không xác được chút đồ này sao?

"Đường đi còn dài, siết tay." Dĩ nhiên Hà Quyên biết nhiều thứ, quy xuống, túi tinh tế này ghì vào lòng bàn tay sẽ có cảm giác gì.

Chu Duệ Trạch nhìn Hà Quyên một chút, hỏi "Thật muốn giúp anh cầm?"

"Dĩ nhiên." Hà Quyên buồn cười nhìn Chu Duệ Trạch, cái này thì có gì thật hay giả?

"Được, vậy em cầm cái nhẹ một chút." Chu Duệ Trạch giơ hai tay của bản thân lên nhìn một chút gì đó, bỏ đồ trên tay phải sang tay trái.

Cứ như vậy Hà Quyên nhìn hành động của anh, chờ anh đưa túi cho cô.

Không ngờ, một bàn tay to đưa đến trước mặt cô, ngay sau đó nghe được: "Ừm, nhẹ."

Nhìn bàn tay trước mắt khớp xương rõ ràng, trên mặt Hà Quyên nháy mắt đỏ lên, căn bản không không chế được khóe môi bản thân, không ngừng giơ

lên, giờ lên, nụ cười kia làm sao cũng không dừng lại được.

Nhẹ nhàng bỏ tay vào trong bàn tay Chu Duệ Trạch, lập tức bị nắm thật chặt, mười ngón tay đan xen.

Hà Quyên không nhịn được cười mắng một tiếng: "Ngu ngốc."

Đôi mắt chỉ là Chu Duệ Trạch hạnh phúc cười khúc khích.

Lễ mừng năm mới lần này, thế mà tiệm của Hà Quyên lại nghỉ, khiến Hà Quyên cảm thấy bất ngờ đồng thời cũng có chút vui vẻ, thật lâu cũng chưa từng có năm an ổn.

Ngày 29 tết, Phan Kỳ muốn ngồi xe về quê, cũng may quê cũng không phải rất xa, ngồi xe hơn hai giờ là đến.

"Nói không cần làm phiền, các người còn tới." Ở trên xe Phan Kỳ ngượng ngùng nói.

"Không có việc gì, vừa đúng chúng tôi cũng nghỉ, thuận tiện." Chu Duệ Trạch lái xe ở phía trước, cười nói một câu.

Hà Quyên và Phan Kỳ ngồi ở phía sau, Hà Quyên nói: "Đưa cậu đến trạm xe, tránh cho cậu vác bao lớn bao nhỏ chen lên xe buýt."

"Vay tớ nhưng chiếm tiện nghi rồi." Phan Kỳ cười nói, ba người ở trong xe tán gẫu, rất nhanh đã tới trạm xe.

Sau khi xuống xe, Chu Duệ Trạch tự động đảm đương trọng trách khuân vác, mang đồ ra cho Phan Kỳ.

"Quyên Từ, cậu giúp tớ mua chai nước đi." Phan Kỳ đột nhiên nói.

"Được, không thành vấn đề." Hà Quyên không hề nghĩ ngợi quay đầu rồi đi.

Phan Kỳ quay đầu lại, nặng nề nhìn Chu Duệ Trạch, nàng chưa kịp mở miệng, Chu Duệ Trạch đã để hành lý của Phan Kỳ xuống, nói thật: "Yên tâm, tôi sẽ đối tốt với Quyên Từ."

Phan Kỳ không nghĩ tới tâm tư của Chu Duệ Trạch lại tinh tế như thế, bình tĩnh ngưng mắt nhìn Chu Duệ Trạch chỉ chớp lát sau mở miệng: "Nếu anh dám khi dễ Quyên Từ, tôi sẽ không bỏ qua cho anh."

Nhìn Phan kỳ siết chặt quả đấm uy hiếp anh, chu duệ trạch cười không ra tiếng đứng lên: "Cô vĩnh viễn sẽ không cơ hội này."

"Hi vọng." Phan Kỳ nhướn mày.

Đối thoại ngắn ngủi của hai người bị Hà Quyên mua nước trở về cắt đứt, Phan Kỳ nhận lấy nước, hướng về phía Hà Quyên cười: "Được rồi, Quyên Từ, tớ đi đây, chính cậu phải cẩn thận. Có chuyện thì điện thoại cho tớ."

"Được, Phan Kỳ, lên đường thuận buồm xuôi gió." Hà Quyên ôm lấy chị em tốt của mình, đưa cô lên xe.

Dọc theo đường đi, Hà Quyên cũng không nói gì, hiển nhiên Phan Kỳ rời khỏi làm tâm tình của cô không tốt lắm. Ngoài dự đoán, Chu Duệ Trạch cũng không nói gì, một đường an tĩnh lái xe trot về.

Thật ra thì, Hà Quyên tựa lưng vào ghế ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi nếu biết ý tưởng trong đầu Chu Duệ Trạch, tuyệt đối sẽ xúc động nhảy xe chạy trốn.

Bởi vì, hiện tại trong đầu Chu Duệ vẫn đang quanh quẩn mấy từ then chốt, hai người, một chỗ, thời cơ, đột phá. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Tiếng động

Buổi tối, Hà Quyên ở trong phòng của mình, tựa nửa người trên giường đọc sách, chợt nghe tiếng động vang lên trong phòng bếp, liền đứng vụt lên, mở cửa đi ra ngoài, ánh sáng điện lập tức lọt vào phòng bếp.

Kỳ quái nhìn hộp đồ gia vị rơi trên mặt đất, rõ ràng lúc cô ăn xong đã dọn dẹp rồi, làm sao có thể để rơi xuống được?

Hà Quyên đi tới bên cửa sổ, cẩn thận nhìn một chút, khẳng định cửa sổ đã khoá bên trong, hẳn là một điều bất trắc.

Tiện tay cất hộp gia vị xong, chợt nghe thấy tiếng bước chân vội vàng và giọng nói lo lắng của Chu Duệ Trạch: "Làm sao vậy?"

“Không có việc gì, roi đồ...” Một chữ sau cùng nghẹn lại trong cổ họng, ngay lúc tiếng nói phát ra ngoài có chút kỳ lạ.

Thực sự không thể trách cô không đủ bình tĩnh, cho dù ai quay người lại nhìn thấy một cảnh tượng như vậy cũng không có bình tĩnh như vậy được.

Tóc còn ướt nhỏ nước đầm dề, giọt nước trong suốt từ sọt tóc đen nhánh như mực của anh rớt xuống, rơi vào đầu vai trắng nõn của anh, trượt xuống xương quai xanh hoàn mỹ, theo da thịt chảy dần xuống, biến mất dưới khăn tắm ở thắt lưng.

Vai rộng, mỏng hẹp, da thịt săn chắc, nhưng không có nổi lên cơ bắp, dáng người đúng chuẩn, sợ rằng người mẫu T trên sân khấu cũng không có vóc dáng chuẩn như của anh.

Hai chân thẳng tắp, mạnh mẽ, lông chân cũng không rậm, thoát nhìn đúng là gọn gàng, sạch sẽ, thoải mái.

Chỉ là... y phục ít quá.

Ngoại trừ bên hông có một cái khăn tắm không lớn che ở ngoài, trên người một mảnh vải cũng không có.

Rõ ràng là từ phòng tắm nghe được tiếng động, vội vàng đi ra.

Nhưng người nào đó còn chưa nhận thức được, hoàn toàn không chú ý tới quần áo của anh lúc này không ổn đến cỡ nào, còn tiến tới bên cửa sổ xem một chút.

Nghe thấy phòng bếp nhà mình có tiếng động, theo bản năng đi xem cửa sổ có khoá kỹ hay không là điều bình thường, nhưng mà không phải cô đang đứng bên cửa sổ hay sao?

Thế nào lại gần sát như vậy?

“Bà xã, em không sao chứ?” Chu Duệ Trạch quan tâm hỏi Hà Quyên, cứ như vậy tự nhiên ôm bả vai của cô.

Thường ngày hành động như vậy thì không có vấn đề gì, nhưng mà hiện tại...

Hà Quyên nhìn trước mặt một mảnh trắng xoá, trong đầu có chút choáng váng.

Không biết có phải do vừa rồi Chu Duệ Trạch tắm, mồ hôi độ nước quá cao, sao cô cảm thấy da thịt dính sát lại với anh, từng bộ phận nóng lên vậy?

Trên mặt lại càng nóng hừng hực.

“Bà xã, bà xã?” Chu Duệ Trạch thấy Hà Quyên ngăn người ra, trong mắt loé lên một tia sáng loáng, nhưng mà vẻ mặt không có một chút khác thường, chỉ là quan tâm hỏi.

Hà Quyên muốn đẩy Chu Duệ Trạch ra, tay động chạm, đúng là không biết để vào đâu

Trên người anh bây giờ không có một mảnh vải, làm sao cô chạm vào anh, chạm vào một cái, liền trực tiếp đụng phải.

Nhưng thật ra có một nơi có vải, vấn đề là, cái vị trí kia cô cũng không thể đẩy ra.

Hà Quyên thực sự cảm nhận được tại sao khóc không ra nước mắt.

“Em không sao...” Ba chữ đơn giản, nhưng Hà Quyên phải lấy hết can đảm mới nặn ra được qua kẽ răng.

Vốn tưởng rằng sau khi Chu Duệ Trạch nghe được, sẽ buông cô ra, như vậy cô mới dễ dàng rời đi.

Đâu có ngờ rằng, sau khi Chu Duệ Trạch nghe được, ngược lại vui vẻ ôm cô chặt hơn, gò má nóng bỏng vừa lúc đụng phải da thịt bong nhẵn của anh, làm cho nhiệt độ trên người cô tăng vọt thêm lần nữa.

“Không sao là tốt rồi.” Chu Duệ Trạch hoàn toàn “Không” chú ý tới tư thế của anh và Hà Quyên có vấn đề gì, ôm Hà Quyên dặn dò kỹ lưỡng, “Bà xã, sau này nghe được tiếng động gì, không cần tự mình ra ngoài, phải gọi anh nghe không? Tự mình ra ngoài nhớ đầu gối nguy hiểm đấy?”

“Ừ.” Hà Quyên cứng nhắc gật đầu một cái, ở trong lòng gặm thét, cô nghe rồi, nghe thấy rồi, anh có thể buông tay ra hay không?

Nhưng tay chân Chu Duệ Trạch cũng nghiêm túc, ý tứ không có một chút vượt qua khuôn phép, nhưng mà ôm như vậy, gần sát như vậy, cô rất nóng?

Chu Duệ Trạch nhìn đáng vẻ Hà Quyên tay chân luống cuống, trong lòng cười thầm không dứt, trên mặt còn làm bộ như không có việc gì.

“Bà xã, sau này cũng đừng như vậy, làm anh sợ muốn chết.” Chu Duệ Trạch nhân cơ hội ôm sát Hà Quyên, dưới chân không cẩn thận “vừa trượt” đụng phải công tắc điện trên tường, đồng thời vì chân trượt, mới đỡ Hà Quyên đứng vững.

Chỗ này và mới vừa rồi cũng không giống nhau.

“Bà xã, em không sao chứ? Không có bị đụng chứ?” Chu Duệ Trạch “Lo lắng” hỏi.

Trong một vùng tăm tối, Hà Quyên khóc không ra nước mắt.

Đây là tình huống gì?

Phía sau lưng của cô chống đỡ ở trên tường, bị Chu Duệ Trạch vây lại ở phía dưới, bên trong tối đen, càng có thể cảm nhận được nhiệt độ của người đối diện, còn nói chuyện với anh, hơi thở phả ra nóng rực trên mặt, nhiệt độ của cô liên tăng cao.

Hà Quyên thật sự sợ mình sẽ tiếp tục như vậy nữa, cả người liền nóng lên.

“Có đụng phải chỗ nào không?” Chu Duệ Trạch rõ ràng là lo lắng, cuống cuồng xác định cô có bị thương tổn không.

Hà Quyên khóc, ông anh, tay anh lộn xộn cái gì vậy?

“Không có, ở đâu cũng không có đụng phải.” Hà Quyên vội vàng nói, “Anh đề lên em.”

Cho dù có xấu hổ đi nữa, Hà Quyên cũng đành phải nói ra, tiếp tục như vậy nữa, tình huống có chút không ổn lắm.

“Bà xã, hình như anh bị treo rồi.” Chu Duệ Trạch nhỏ giọng lầu bầu.

“Hả? Ở đâu? Hà Quyên hoảng sợ, hoàn toàn quên mất hành động quái dị mới vừa rồi của Chu Duệ Trạch.

“Hình như là chân, em có thể đỡ anh đi ra ngoài không?” Chu Duệ Trạch mở lời nhờ Hà Quyên giúp.

Chỉ có vấn đề gì?

Hà Quyên không phản đối, liền đưa tay đỡ Chu Duệ Trạch, hoàn toàn quên mất tình huống của anh lúc này, chạm tay vào một mảng trơn mịn, giống như bị điện giật, bỗng chốc rút tay lại.

Anh, bây giờ tình huống của anh như vậy, làm sao để cô đỡ đây?

Kêu khẽ một tiếng, vang lên không sớm không muộn, làm cho Hà Quyên dừng rút tay về một chút, cuối cùng không do dự đuổi ra, đỡ lấy hông của Chu Duệ Trạch, đồng thời để cho cánh tay của anh khoác trên bả vai cô.

Cảm thấy Chu Duệ Trạch có chút run rẩy, Hà Quyên đột nhiên ý thức được, dù cho trong phòng có hệ thống sưởi hơi, mùa đông thế này, tắm vội rồi chạy ra ngoài, cũng quá lạnh.

Cho nên Hà Quyên không một chút chần chờ liền đưa Chu Duệ Trạch về phòng của anh.

Sau khi đưa Chu Duệ Trạch về giường, Hà Quyên vội vàng cầm lấy áo ngủ bên cạnh đưa cho anh: “Anh mau mặc vào, đừng để cảm lạnh.”

“Được.” Chu Duệ Trạch nói xong, tùy ý mặc vào trên người, tiện tay thắt dây lưng, để lộ ra trước ngực cảnh tượng quyến rũ.

“Bà xã, đau.” Lời nói của Chu Duệ Trạch thành công dời đi sự chú ý của Hà Quyên, Hà Quyên liền ngồi chồm hòm xuống, cẩn thận đề mắt cá chân của anh, “Ừ, có trật một chút, không đáng ngại, em giúp anh xoa bóp một chút là được.”

“Được.” Chu Duệ Trạch vừa nghe, liền nằm nghiêng xuống, thuận tiện cho động tác của Hà Quyên, chỉ là tư thế nằm nghiêng này... Rất có học thức, làm sao như vậy... hấp dẫn đây?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đùng Hư Quá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Phát điên

Chu Duệ Trạch nằm nghiêng nửa người, lúc đầu không buộc chặt dây lưng mà nói lỏng xuống, áo ngủ rộng thùng thình khoác trên người, để lộ ra lồng ngực nhỏ gọn, trắng nõn.

Chân dài duỗi ra, gác lên bên giường.

Chân của Chu Duệ Trạch rất đẹp, bắp đùi, bắp chân, cơ bắp trên cơ thể vô cùng hoàn mỹ, có cảm giác mạnh mẽ, không phải là khoa trương, quả thật giống như là một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ.

Đối với thân thể của mình, Chu Duệ Trạch vẫn rất tự tin.

Đây chính là thành quả của nhiều năm qua.

Anh có thể đảm bảo, toàn thân trên dưới của anh hoàn toàn không béo, không gầy, rất hợp khẩu vị của Hà Quyên, anh cũng dâng lên rồi, không biết vị thực khách kia đến lúc nào thì không nhận được ăn đây?

Hà Quyên nâng chân của Chu Duệ Trạch, nhẹ nhàng giữ mắt cá chân của anh.

Chân của Chu Duệ Trạch cân đối, da trắng nõn, ngón chân như ngọc, có thể nói, cái này cũng đẹp giống như anh vậy, nếu như nhìn từ mắt cá chân, bắp chân, bắp đùi... Nếu một mạch hướng lên trên, đây hoàn toàn là cảnh tượng vô cùng tốt.

Chu Duệ Trạch còn có ý bày ra một tư thế đặc biệt mê hoặc, âu yếm nhìn Hà Quyên, cô chỉ cần ngẩng lên liếc mắt một cái, hoàn toàn sẽ bị điện cao thế giật.

Đáng tiếc, trong tình huống xoa bóp, Hà Quyên hoàn toàn tỏ thái độ chuyên nghiệp, chuyên tâm làm việc.

Cường độ làm thích hợp, thủ pháp làm thành thạo, bấm ấn làm cho Chu Duệ Trạch thoải mái rên hừ hừ, trong lòng lại bứt rứt, muốn khóc.

Anh cố ý vận vẹo một chút, không phải muốn Hà Quyên ấn vào đấy sao?

Cô hoàn toàn có thể xoa bóp những vị trí khác, chẳng hạn như, đi lên, đi lên, lên nữa... Sau đó anh đổi lại để cho Hà Quyên ấn cũng không có vấn đề gì.

Vấn đề là, tại sao bà xã của anh vẫn cứ massage chuyên nghiệp cho anh như vậy?

Mắt cá chân rất là thoải mái, nhưng trong lòng anh không thoải mái.

“Được rồi, nghỉ ngơi một chút, ngày mai sẽ không sao.” Hà Quyên nói một câu cắt đứt suy nghĩ lung của Chu Duệ Trạch, sau đó trong người ầm ập, Hà Quyên còn cẩn thận, chu đáo kéo chăn lên giúp anh.

“Đừng để cảm lạnh.” Sau khi dặn dò xong một câu như vậy, Hà Quyên xoay người trở về phòng của mình, để lại Chu Duệ Trạch ngơ ngác nhìn chằm chằm cửa phòng đóng chặt, sững sờ.

Anh, bị không đề ý tới!

Hoàn toàn không đếm xỉa tới!

Nằm trên giường khoảng năm phút, Chu Duệ Trạch nhảy vọt lên một cái, sau khi thay lại y phục xong, dùng tốc độ nhanh nhất, vọt ra khỏi phòng, quay về phía cửa phòng Hà Quyên nói một câu: “Bà xã, công ty có chút việc gấp, anh đi xử lý một chút.”

“Chân của anh...” Hà Quyên vừa nói, rồi mở cửa ra ngoài, lo lắng nhìn Chu Duệ Trạch.

“Không có việc gì, anh lái xe đi.” Chu Duệ Trạch cười trấn an, vội vàng rời đi.

“Có chuyện gì thì gọi điện cho em” Hà Quyên chỉ kịp la lên một câu như vậy.

“Biết rồi.” Chu Duệ Trạch vội vã nói xong, ra cửa rồi đi.

Hà Quyên ngẩng đầu nhìn bên ngoài, bây giờ cũng hơn mười một giờ rồi, ôi...

Ngày mai là đêm 30 rồi, lúc này công ty còn có chuyện gì?

Tiếng chuông cửa leng keng vào buổi tối yên tĩnh nghe cực kỳ chói tai, Nhiếp Nghiêu từ trên giường bật dậy, vẻ mặt buồn bực bỏ dậy, tốt nhất cho anh một lý do hợp lý, nếu không, anh nhất định phải cắt đứt quá nhiều giấc mộng đẹp của anh thành tám khúc.

“Có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?” Nhiếp Nghiêu nắm mở cửa phòng ra, chờ dẫn nhìn người quen ngay cửa, “Cậu... Tại sao cậu lại tới?”

Quá nửa đêm không ngủ được, chạy đến tìm anh làm gì?

Chu Duệ Trạch hoàn toàn không đề ý câu hỏi của Nhiếp Nghiêu, một phen đẩy anh ta ra bước vào,

Nhiếp Nghiêu không giải thích được gãi đầu, lầu bầu: “Cậu có chìa khoá nhà tôi, không tự mình mở cửa, nhất định phải bắt tôi thức dậy... Cậu làm gì vậy?”

Nhiếp Nghiêu quay người lại, đúng lúc nhìn thấy Chu Duệ Trạch đang cởi quần áo, vẻ mặt âm trầm.

Không phải đơn giản là cởi áo khoác, từng cái, từng cái rất nhanh tuột xuống, áo khoác, áo len, áo sơ mi...

“Mẹ kiếp, đại ca, cậu phát điên cái gì!” Ngay lúc tay Chu Duệ Trạch đang giữ chặt dây lưng, Nhiếp Nghiêu nhào tới, kêu lên quái dị, một phát bắt được tay của anh.

“Biến!” Cổ tay Chu Duệ Trạch khê đảo, liền gạt đi sức lực của Nhiếp Nghiêu, tay vừa động, xoạt một cái cởi bỏ dây lưng, quần tuột xuống.

Bốp một cái tát, Nhiếp Nghiêu vỗ mạnh vào trên đầu mình.

Thiện tai, ai tới nói cho anh biết, xảy ra chuyện gì đây?

"Nhiếp Nghiêu!"

Nghe thấy giọng nói của Chu Duệ Trạch, thần kinh Nhiếp Nghiêu đang căng thẳng chợt co rút một chút, giọng run rẩy đáp lời: “Hả?”

“Cậu nhắm mắt làm gì?” Chu Duệ Trạch bắt mắt hỏi.

Mẹ kiếp!

Trong lòng Nhiếp Nghiêu mắng một tiếng, anh không thích cái đó được không?

“Cậu muốn làm gì?” Trong lòng Nhiếp Nghiêu oán hận cứ oán hận, nhưng sau khi hít sâu mấy hơi, ổn định tốt tâm lý, lúc này mới mở hai mắt ra.

Vừa mở mắt, mẹ kiếp, một mảnh trắng loá.

Thấy Nhiếp Nghiêu thiếu chút nữa lại nhắm mắt lại, cũng may lúc thoáng nhìn vội qua, thấy Chu Duệ Trạch vẫn còn mặc một cái, che vị trí quan trọng lại.

Thật ra thì câu hỏi mới vừa rồi của Nhiếp Nghiêu chỉ là một loại phản ứng theo bản năng, đâu có nghĩ tới Chu Duệ Trạch lại nói với anh một câu quá bất ngờ: “Cậu nhìn tôi đi!”

Nhiếp Nghiêu giống như bị sét đánh, nhìn chằm chằm Chu Duệ Trạch, con người cũng không động đậy.

Có phải anh bị mộng du hay là Chu Duệ Trạch bị quỷ nhập vào người?

Ai có thể cho anh một cái tát, để cho anh tỉnh táo một chút.

Mẹ kiếp, Chu Duệ Trạch, cậu điên rồi sao? Quá nửa đêm cậu cho tôi xem cậu như vậy? Nhiếp Nghiêu không thể nhịn được nữa, tức giận mắng, “Tôi thật đúng là không biết cậu có hứng thú với tôi.”

Bị Nhiếp Nghiêu gào lên như vậy, Chu Duệ Trạch mới kịp phản ứng anh đang làm gì, nhìn thấy mình trần truồng, cũng có chút ngượng ngùng.

Rốt cuộc đầu óc không bình tĩnh cũng khôi phục một chút lý trí, nhậy y phục trên đất lên, mặc vào.

Rốt cuộc nhìn thấy Chu Duệ Trạch khôi phục bình thường, Nhiếp Nghiêu lúc này mở thở dài một hơi, quả nhiên Chu Duệ Trạch không thể che giấu kích động, mỗi lần bị kích động, tất cả khuyết điểm đều bộc lộ ra hết.

Làm việc bất chấp hậu quả, lúc này cũng bất kể hậu quả ấy chứ?

Quá nửa đêm, cậu ta chạy tới đây nổi điên?

“Cậu làm sao vậy?” Nhiếp Nghiêu ngồi trên ghế sa lon, mặc áo ngủ cũng không cảm thấy lạnh, mới vừa rồi bị dọa một vỏ như vậy, đúng là toàn thân anh đều vã mồ hôi.

Nhìn Chu Duệ Trạch cúi đầu ủ rũ, ngồi đối diện với bộ dáng của anh, khiến Nhiếp Nghiêu hiểu, nhất định là anh đang rất hoang mang, nếu không, cũng sẽ không bất bình thường như vậy.

Vấn đề là... Gặp chuyện gì, cậu ta có nói không, không nói, anh làm sao mà biết?

Đang lúc Nhiếp Nghiêu gấp gáp muốn hỏi tới, Chu Duệ Trạch lại hỏi một câu khiến Nhiếp Nghiêu thiếu chút nữa phát điên: “Cậu cảm thấy thân hình tôi thế nào?”

Rất tốt!

Hết sức tốt!

Nhiếp Nghiêu hiện tại khẳng định, anh và Chu Duệ Trạch nhất định có một người điên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 62: Số âm

Bình tĩnh!

Bình tĩnh!

Nhất định phải bình tĩnh!

Trong lòng Nhiếp Nghiêu nhắc nhở mình rất nhiều lần.

Thực ra, không có chuyện gì lớn, thật sự.

Không phải là hơn mười hai giờ đêm bị người ta đánh thức thôi sao, không phải là bên ngoài đang dưới 0 độ thôi sao, không phải là một người đàn ông to cao đột nhiên xuất hiện trước mặt anh, cởi áo tháo thắt lưng thôi sao, không phải là để cho anh đánh giá một chút hình thể cậu ta thôi sao...

Thật sự không có gì ghê gớm lắm.

Nhiếp Nghiêu vừa an ủi lòng mình, vừa cố gắng ổn định cảm xúc của mình, chỉ là, giống như không có tác dụng.

Liên như núi lửa muốn phun trào, nếu anh không ngừng làm cho mình hạ nhiệt độ, mới không phun trào tức khắc.

Người nào đó còn cố tình không biết sống chết hỏi một câu: “Cậu nói đi, cậu xem sau này có thể có hứng thú không?”

“Mẹ kiếp!” Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục, trước mắt việc này ngay cả chính bạn bè, anh cũng không nhận được, “Cậu*** đầu óc có bệnh sao. Quá nửa đêm chạy tới nhà người ta, cởi ra sạch sẽ chỉ để hỏi tôi hình thể cậu có đẹp không? Cậu thăm mền tôi sao?”

Núi lửa trực tiếp phun trào, Nhiếp Nghiêu nổi đóa!

Nếu như một người đẹp cứ như vậy chạy tới còn coi được, một ông chủ thôi cởi áo tháo thắt lưng ở trước mặt anh, anh có thể có hứng thú cái gì?

“Ai thăm mền người?” Vừa nghe Nhiếp Nghiêu gầm lên giận dữ, sắc mặt Chu Duệ Trạch liền đen lại, cực kỳ khinh bỉ trừng mắt nhìn Nhiếp Nghiêu một cái, “Tôi là có hứng thú với Quyên Tử nhà tôi, cậu muốn vượt quá quan hệ bạn bè với tôi, tôi cũng không muốn vậy.”

“Mẹ kiếp, rốt cuộc ai vượt quá quan hệ bạn bè với ai?” Nhiếp Nghiêu buồn bực kêu lên một tiếng, rốt cuộc đây là cái gì?

Bị cắn ngược lại một cái?

Không đúng!

Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh.

Nhiếp Nghiêu dùng sức vỗ vào đầu của mình, cố gắng hết sức thoát ra khỏi tình huống quái dị vừa rồi, cố gắng phân tích vấn đề mấu chốt trong đó.

Nhiếp Nghiêu không hổ là nhân vật chủ yếu trấn thủ ở công ty, khả năng phân tích tuyệt đối cao siêu, từ giữa đống tình huống hỗn loạn kia, bóc tách ra thông tin có ích.

Vóc dáng, hứng thú, Hà Quyên...

Sau khi mấy từ mấu chốt lòng vòng trong đầu Nhiếp Nghiêu, anh hợp thành mấy khả năng, sau đó nghĩ tới một khả năng khả thi, kinh ngạc trừng mắt lớn, liền giống như quỷ, nhìn chăm chăm Chu Duệ Trạch, miệng há to, nửa ngày mới phát ra tiếng kêu lên: “Cậu dụ dỗ Hà Quyên!”

Nhiếp Nghiêu tưởng rằng Chu Duệ Trạch lại xấu hổ, hoặc là ít nhiều có phần không được tự nhiên, đâu có nghĩ đến vị kia, vậy mà phiền muộn vò rối tóc của mình: “Đây không phải là thất bại sao!”

Nhiếp Nghiêu lập tức rất kinh ngạc, bày ra hình chữ “O”, thông tin này được chứng thực, thật sự là làm cho anh không thể nào tiếp thu được.

“Về mặt của cậu như vậy là sao?” Chu Duệ Trạch rốt cuộc không nhận được nhủ mày chất vấn Nhiếp Nghiêu.

“Về mặt kinh ngạc.” Nhiếp Nghiêu thật vất vả ngậm miệng mình lại, liếc Chu Duệ Trạch một cái.

Chính cậu ta làm ra chuyện nhầm chán như vậy, còn không cho người khác kinh ngạc một chút sao?

Chu Duệ Trạch tất nhiên không muốn so đo với Nhiếp Nghiêu, chỉ là phiền não nắm bóp cánh tay của mình, vừa bóp vừa lo lắng hỏi Nhiếp Nghiêu: “Cậu nói tôi gần đây không đi luyện tập, có phải hình thể biến dạng rồi không? Tại sao Quyền Tử sau khi xem, một chút cảm giác cũng không có chứ?”

Nhiếp Nghiêu khổ sở nhắm hai mắt lại, anh thật sự muốn tìm người cho Chu Duệ Trạch một cái tát cho ngất luôn đi.

Anh thật sự không ngờ cái người ngu ngốc bên cạnh là bạn bè của anh.

“Cậu nói một câu có được hay không, tôi tôi không phải để nhìn cậu ngẩn người ra đó.” Chu Duệ Trạch không đợi Nhiếp Nghiêu trả lời, không nhin được đập anh một cước.

Cũng may mới vừa rồi lúc cậu ta cởi áo tháo thắt lưng đã cởi giày ra rồi, chỉ còn vớ, ngược lại sẽ không để lại dấu vết trên áo ngủ của Nhiếp Nghiêu.

Nhiếp Nghiêu từ từ đứng dậy, tuy ý nói: “Chấn ở đâu cậu biết rồi đó, cậu đi ngủ một giấc đi.”

Nói xong trở về phòng ngủ của mình, không đợi đi bước thứ hai, sau ột đột nhiên cảm thấy một cổ nguy hiểm đánh tới. Đôi mắt buồn ngủ rồi đột nhiên nguy hiểm nheo lại, nghiêng thân thể một bên, linh hoạt như con báo bình thường di chuyển, khó khăn lắm mới tránh được Chu Duệ Trạch công kích.

Quyền phong vẫn lợi hại như trước, đánh lên cánh tay anh đau rất, hiển nhiên Chu Duệ Trạch một chút cũng không có nể nang.

“Mẹ kiếp, cậu mưu sát hả? Là anh em đấy? Xuống tay nặng như vậy?” Nhiếp Nghiêu liền nổi nóng.

“Cậu là anh em sao? Tôi đây thì khó chịu, cậu ngay cả an ủi cũng không an ủi được một chút!” Chu Duệ Trạch lại rống lên.

Nhiếp Nghiêu khổ sở nhắm lại hai mắt, lắc đầu thờ dài một tiếng: “Tôi chỉ nghe nói phụ nữ khi yêu, chỉ số thông minh đều thấp, thì ra đàn ông nói chuyện yêu đương, chỉ số thông minh cũng không cao, không chỉ có không cao mà cũng liên biến thành số âm.”

“Cậu mắng tôi hả?” Chân mày Chu Duệ Trạch cau lại.

“Thật không dễ dàng, hiện tại chỉ số thông minh của cậu còn có thể nghe ra tôi đây đang chửi.” Nhiếp Nghiêu kinh ngạc nhìn Chu Duệ Trạch, giống như đã tìm thấy vùng đất mới.

“Cậu...” Mất Chu Duệ Trạch lộ ra nguy hiểm, cũng đang bị Nhiếp Nghiêu trừng lại, khí thế tiêu tan.

Chu Duệ Trạch nhìn như vậy, Nhiếp Nghiêu càng đau đầu.

Thờ dài một tiếng, tiếp tục đi về phòng ngủ.

“Này...” Chu Duệ Trạch gọi một tiếng, trong lòng tràn đầy uất ức, anh vốn là đủ phiền muộn, bạn tốt duy nhất hiện tại còn không để ý đến anh, anh không phải là rất bị thâm sao?

“Vào rồi nói, cậu muốn ở trong phòng khách để tôi chết rét sao?” Nhiếp Nghiêu tức giận la lên một câu, cho dù thân thể anh tốt, anh cũng không có hứng thú mặc áo ngủ trong phòng khách lạnh cóng.

Ôm chắc là sẽ không ôm, nhưng mà vẫn sẽ lạnh.

“Ừ, được.” Chu Duệ Trạch vội vàng theo vào, tốt bụng đóng cửa phòng ngủ lại.

Nhiếp Nghiêu đã không quan tâm bò lên giường, trùm chăn ngồi.

“Trước tiên cậu nói cho tôi biết, buổi tối hôm nay cậu đã làm gì?” Nhiếp Nghiêu nhìn Chu Duệ Trạch ngồi ở trên ghế, im lặng như tờ.

Bị Nhiếp Nghiêu hỏi tới như vậy, trên mặt Chu Duệ Trạch đột nhiên đỏ lên khả nghi, rũ mắt xuống, tránh né ánh mắt của Nhiếp Nghiêu, lắp bắp lầu bầu: “Không có, không muốn làm gì?”

“Cậu mới vừa rồi đã thừa nhận, bây giờ giả bộ với tôi.” Nhiếp Nghiêu khinh bỉ trừng mắt nhìn Chu Duệ Trạch một cái, làm cũng đã làm, có cái gì không dám thừa nhận?

“Ý của tôi muốn hỏi cậu, cậu muốn làm đến một bước kia sao?”

Chu Duệ Trạch gãi gãi đầu, nhỏ giọng nặn ra một câu: “Có thể làm được bước nào là bước nào, nếu có thể từng bước một thẳng đến cuối thì tốt.”

Nghe thấy Chu Duệ Trạch nói, Nhiếp Nghiêu thiếu một chút nữa ngất xiu vì tức: “Ông chủ Chu, cậu có tỉnh táo không vậy? Cậu cảm thấy kế hoạch của cậu có thể làm được sao?”

“Sao không thể được?” Chu Duệ Trạch cũng tức giận phản bác, sau khi phản bác xong, tự tin lại nhanh chóng biến mất, giống như thật sự thất bại.

Chẳng lẽ nói, sức hấp dẫn của anh đã giảm xuống đến mức này rồi sao?

Bị Hà Quyên ghét bỏ?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Máu chốt

Ba ba ba. . . . .

Nhiếp Nghiêu lấy tay hung hăng vỗ đầu của mình.

"Cậu làm sao vậy?" Chu Duệ Trạch nhíu mày hỏi.

"Nhức đầu." Nhiếp Nghiêu vô lực rên rỉ.

"Nhức đầu thì uống thuốc, cậu càng vỗ như vậy không phải là càng đau sao?" Chu Duệ Trạch đứng dậy, muốn đi lấy thuốc cho Nhiếp Nghiêu, đổi lại là một tiếng kinh hô của Nhiếp Nghiêu, dọa Chu Duệ Trạch giật mình, mắng: "Cậu lại nổi điên cái gì?"

"Cậu không sao chứ?" Nhiếp Nghiêu dừng tay, không nhịn được xem xét Chu Duệ Trạch, năng lực ở trình độ này rõ ràng là người đàn ông không bình thường, đây là người anh quen biết sao?

Chu Duệ Trạch suy nghĩ một chút, rốt cuộc cũng ý thức được ánh mắt của Nhiếp Nghiêu không đúng lắm, anh ta đang nhìn một tên ngốc sao?

Đôi mắt nguy hiểm hip lại, khí thế trên người lập tức hiện ra ngay sau đó, trong phòng ngủ áp suất không khí lập tức bị hạ thấp.

Hơi thở nguy hiểm, ngược lại khiến Nhiếp Nghiêu thanh thần đứng dậy, cảm thán: "Không tệ, rốt cuộc cũng có điểm bình thường rồi."

Nghe được lời này của Nhiếp Nghiêu khiến Chu Duệ Trạch dở khóc dở cười: "Cậu muốn ăn đòn đúng không?"

"Cậu mới là không có đầu óc." Nhiếp Nghiêu không chút khách khí ném cho Chu Duệ Trạch một ánh mắt xem thường, "Tôi nay, cậu trúng gió gì đó, tính kế với Hà Quyên?"

"Cũng không phải là tính kế." Nhắc tới Hà Quyên, dáng vẻ kiêu ngạo của Chu Duệ Trạch lập tức hạ xuống, lầm bầm lầu bầu nói: "Là tôi cảm thấy tiến triển cần phải nhanh hơn một chút."

"Cậu muốn cái gì tiến triển?" Nhiếp Nghiêu khó hiểu hỏi, theo anh biết, không phải hiện tại Chu Duệ Trạch và Hà Quyên đang rất tốt sao?

"Chính là. . . . . Thật chất cũng có chút tiến triển, hiện tại thì vẫn là trong giai đoạn nắm, tôi cũng không phải là ông chủ nhà trẻ." Nhắc tới việc này Chu Duệ Trạch cũng rất phiền muộn.

Anh đã nhìn lâu rồi. Trước kia, Hà Quyên có bạn trai bên cạnh, bây giờ anh thật vất vả mới ở cùng một chỗ với Hà Quyên, anh đúng là cảm thấy rất hài lòng, vấn đề là, càng ở chung một chỗ, anh phát hiện mình muốn càng nhiều.

Chỉ là, nắm tay. . . . . Không đủ!

Tuyệt đối không đủ!

Còn thiếu rất nhiều!

"Cậu có phải lại nhức đầu hay không?" Vốn là Chu Duệ Trạch nói đến đây cũng đã thấy ngượng ngùng, ngẩng đầu vừa nhìn bộ dáng khuôn mặt run rẩy kia của Nhiếp Nghiêu, vọt lên một cái, lừa gạt trong lòng liền thức dậy.

"Cậu đã trở nên thông minh." Nhiếp Nghiêu cũng không dấu Chu Duệ Trạch, thoải mái thừa nhận.

"Cậu. . . . ." Chu Duệ Trạch tức giận trợn trừng mắt nhìn Nhiếp Nghiêu, có người anh em nào giống như vậy sao?

"Được được, không đùa cậu." Nhiếp Nghiêu xua tay liên tục, bây giờ tính tình Chu Duệ Trạch không tốt lắm, ai biết lúc nào thì anh sẽ nổi đóa.

"Tớ nói này, Chu Duệ Trạch à, rốt cuộc cậu có phải là một người đàn ông hay không?" Câu hỏi của Nhiếp Nghiêu lập tức liền đổi lấy cái nhìn giận dữ của Chu Duệ Trạch, vội vàng nói ra trọng điểm, "Hà Quyên chính là một người phụ nữ."

"Vô nghĩa!" Chu Duệ Trạch nghiêm mặt lạnh lùng trừng mắt nhìn Nhiếp Nghiêu: "Bà xã của tớ có phải phụ nữ hay không tớ còn không biết?"

"Cậu biết rõ mà còn dùng biện pháp ngớ ngẩn như vậy!" Nhiep Nghiều hoàn toàn không chú ý đến vẻ mặt nguy hiểm của Chu Duệ Trạch, theo đó mà trách móc không nương tay.

"Ngớ ngẩn. . . . ." Chỉ bằng hai chữ, Chu Duệ Trạch còn chưa có nói ra hết, đã bị Nhiep Nghiều cắt đứt: "Cậu cũng biết cậu ngớ ngẩn à?"

"Tớ?" Chu Duệ Trạch bị Nhiep Nghiều mắng đến đầu óc choáng váng, ngoại trừ Nhiep Nghiều dám nói hần như vậy ra, không còn người nào có lá gan này.

Nhưng mà, lời nói của Nhiep Nghiều, khiến Chu Duệ Trạch thật sự là nghe không hiểu được.

"Cậu chính là ngớ ngẩn hết chỗ nói. Thật không biết bình thường là một người thông minh như vậy, vì sao đột nhiên lại không có đầu óc." Nhiep Nghiều cũng mặc kệ người ở trước mặt này là ai, la mắng một cách khoái chí.

"Cậu vẫn còn biết Hà Quyên là phụ nữ. Cậu có hiểu tính tình của Hà Quyên sao?" Nhiep Nghiều hỏi.

"Đương nhiên là hiểu!" Nhắc tới Hà Quyên, tinh thần Chu Duệ Trạch lập tức tỉnh táo: "Bà xã ở nhà của tớ là một cô gái tốt dịu dàng."

"Cậu hiểu rõ mà còn làm loại chuyện không có đầu óc này." Nhiep Nghiều không nhịn được than thở, anh thật không biết vì sao Chu Duệ Trạch vừa đụng đến Hà Quyên, vì sao đầu óc kia lập tức quay ngược lại trở về chỉ số thông minh của loài người đang tiến hoá trước kia cơ chứ?

"Hà Quyên là một người phụ nữ, cậu lại lấy sắc đẹp dụ dỗ như thế, cô ấy cũng không có khả năng nhào tới!" Nhiep Nghiều rút cuộc cũng nói ra trọng điểm của vấn đề: "Bây giờ, nam sắc cũng rất thịnh hành, vấn đề là, cho dù có phụ nữ sẽ nhào tới, nhưng Hà Quyên sẽ nhào tới sao?"

"Đúng vậy." Chu Duệ Trạch vỗ trán của mình, chê cười, tại sao anh lại không nghĩ đến vấn đề này.

Anh cứ muốn thay đổi không khí, khiến quan hệ của hai người đột phá đến tính chân thật, không ngờ, cách làm đã sai lầm.

Nhiep Nghiều không nhịn được hung hăng liếc Chu Duệ Trạch một cái, cũng may nhờ bình thường đầu óc anh tốt như thế, nhưng vì sao vừa đụng đến Hà Quyên liền bắt đầu những hành vi thất thường, cả người đều không thích hợp.

"Suy nghĩ cẩn thận rồi?" Nhiep Nghiều tức giận hỏi một câu.

Hơn nửa đêm thế này chạy tới đập cửa, còn trình diễn một màn chấn động lòng người như vậy, chỉ vì một người sao, làm sao anh lại cảm thấy mình bị quấy rầy như vậy không đáng giá đây?

"Ừ, hiểu rồi." Chu Duệ Trạch buông được nổi lòng mà cười cười, như trút được gánh nặng sờ sờ bụng của mình, "Không phải là vóc người của tớ không được, hoàn hảo hoàn hảo. . . . ."

Cầm của Nhiep Nghiều thiếu chút nữa lập tức rớt xuống nện vào trên sàn nhà, có phải đầu óc Chu Duệ Trạch vẫn còn không bình thường hay không?

Mấu chốt của vấn đề không phải là vóc người của anh vóc không tốt được không?

"Cậu đừng nhìn tớ như vậy." Chu Duệ Trạch nhìn Nhiep Nghiều một cái: "Điều này rất quan trọng, ngộ nhờ nếu như Quyên Tử không có hứng thú với tớ thì làm thế nào bây giờ?"

Nhiep Nghiều vô lực xoa trán của mình, anh phát hiện đầu của mình dường như còn đau nghiêm trọng hơn, vì sao đột nhiên anh có một loại cảm giác, Chu Duệ Trạch này biến thành người làm nghề phải lấy sắc hầu hạ người khác đây?

"Yên tâm, cô ấy tuyệt đối sẽ có hứng thú với cậu, nhưng mà, cậu phải từ từ đã, đừng xuống chiều quá mãnh liệt, dọa cô ấy chạy, tuyệt đối không phải là dự tính ban đầu của cậu chứ?" Nhiep Nghiều đột nhiên nghiêm túc nhìn chằm chằm ánh mắt của Chu Duệ Trạch, cơ thể hơi nghiêng về phía trước, vô cùng có lực áp bức nói gần từng chữ.

"Ừ." Bị khí thế của Nhiep Nghiều bức bách, Chu Duệ Trạch hiếm khi nghe lời gật đầu một cái.

"Cho nên, hiện tại cái gì cậu cũng không cần nghĩ, ra cửa, lái xe, về nhà, ngủ một giấc là tốt rồi." Nhiep Nghiều tiếp tục dùng giọng trầm thấp đầu độc Chu Duệ Trạch.

"Được." Chu Duệ Trạch sững sờ đứng dậy, gạt đầu, rời khỏi phòng ngủ của Nhiep Nghiều, ra khỏi khu nhà ở của anh, xuống lầu, lái xe về nhà.

Nghe được động tĩnh ngoài cửa dần dần mất hẳn, Nhiep Nghiều mới thở phào một hơi, ôm chăn nằm trên giường, kéo chăn xong, buồn cười lắc đầu: "Người này. . . . ."

Trách cứ quay về cười đùa, mang trên mặt một tia vui mừng.

Chu Duệ Trạch chính là một kẻ điên, làm việc luôn là vô cùng điên cuồng, tính tình như thế vậy mà ở trước mặt Hà Quyên tất cả đều thu lại.

Nhất định phải hạnh phúc, cả đời Chu Duệ Trạch đã quá khổ.

Hà Quyên đó là người dịu dàng, hẳn là phải cho anh ảm áp.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đùng Hư Quá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Gặp khó khăn

Trên đường đi, Chu Duệ Trạch lái xe thật sự rất chậm. Ở trên đường chạy lòng vòng liên tục.

Trong đầu hỗn loạn, một tay cầm tay lái, tay còn lại trống rỗng nắm chặt thành quyền. Cảm giác cái gì cũng không nắm bắt được khiến trong lòng anh hoảng sợ.

Bao lâu không có cảm giác như thế rồi?

Đôi mắt Chu Duệ Trạch giống như một đầm sâu nhìn chằm chằm con đường tối đen phía trước. Đèn đường mờ nhạt bị bỏ lại từng cây đăng sau. Con đường kia tựa như không có điểm cuối, khiến anh phiền não không thể tả.

Anh cũng biết không nên quá sốt ruột, Hà Quyên không phải loại người dễ nóng nảy, quá mức nôn nóng sẽ dọa đến cô.

Huống chi, làm sao anh có thể nghĩ đến chủ ý tồi tệ như vậy?

Mát xa?

Có trời mới biết lúc Quyên Từ ở hội sở làm việc, liệu có đụng tới những tên có rắp tâm khác không?

Không, không đúng.

Không phải có thể hay không, là nhất định sẽ đụng phải.

Chắc chắn sẽ đụng đến.

Đã như thế, anh vẫn còn ôm mục đích đó để tiếp cận Hà Quyên như vậy, cô, có phải đã rất bất mãn với anh hay không?

Đặt hình tượng của anh ngang bằng với những tên đàn ông bất lương kia?

Chẳng lẽ trong cảm nhận của Hà Quyên về anh, cũng chỉ là người nhảm chán đến mức chỉ biết khi dễ phụ nữ?

Xong rồi!

Chu Duệ Trạch càng nghĩ trong lòng càng hoảng sợ. Bây giờ trong đầu anh đã bắt đầu tưởng tượng ra cảnh tượng Hà Quyên thu thập xong hành lý dọn ra ngoài.

Còn có vẻ mặt Hà Quyên căm hận đó, bị uất ức nhưng bộ dáng quật cường cố chấp không khóc . . . . . Nghĩ đến lòng anh chua xót không dứt.

Tay lái chuyển một cái, lập tức lái xe hướng về nhà.

Mặc kệ thế nào, anh phải đi nói xin lỗi, anh không phải cố ý muốn khi dễ cô, anh không phải loại đàn ông lòng dạ xấu xa đó.

Sau khi vội vàng dừng xe xong, Chu Duệ Trạch ba bước chỉ thành hai bước xông lên lầu. Đứng ở trước cửa nhà mình, thở dốc hồi lâu, không dám đánh mở cánh cửa kia ra.

Anh sợ sau khi vừa mở cửa ra, nhìn thấy là một phòng lạnh lẽo. Anh nghĩ đến, người đó từ nay về sau sẽ đi ra khỏi thế giới thuộc về anh.

Nắm chìa khoá thật chặt trong tay, cũng khiến cho lòng bàn tay của anh xuất hiện những vết ngón màu đỏ thật sâu. Rót cuộc, hít sâu một hơi, dùng chìa khoá từ từ mở cửa phòng ra, thận cẩn thận mở một cái khe hở nhỏ, độ ẩm trong phòng lập tức phả vào mặt anh.

Đôi mắt chuyển động xung quanh một chút, dường như không có gì khác biệt.

Trái tim treo lơ lửng mới được hạ xuống, xoay tay lại, đóng cửa nhẹ nhàng. Rón rén đi từ từ đến phòng khách, lén lút nhìn sang hướng phòng ngủ của Hà Quyên bên kia, không có động tĩnh, hẳn là ngủ rồi.

Phù. . . . .

Nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm một hơi, tối hôm nay xem như không có việc gì.

Đi đến cửa phòng ngủ của anh, đột nhiên nghe thấy tiếng mở cửa: "Đã trở về."

Trong nháy mắt, vô số suy nghĩ đang hiện lên rất nhanh trong đầu của Chu Duệ Trạch, giống như tia chớp, hơn nữa tất cả đều không phải là suy nghĩ gì tốt.

Hà Quyên cố ý chờ anh trở về, nhất định là sau khi anh đi rồi, cô đã suy nghĩ cẩn thận.

Cảm thấy được hành động gây rối của anh, muốn đề nghị dọn ra ngoài, kế tiếp chính là ly hôn ngay sau đó.

Cả đời không qua lại với nhau, thậm chí, rời khỏi thành phố này, cả đời, anh cũng không thấy được Hà Quyên.

Càng nghĩ kết quả ngày càng khủng bố hơn. Mồ hôi lạnh trên trán Chu Duệ Trạch cũng rơi xuống. Cơ thể cứng ngắc xoay qua chỗ khác, cố gắng khiến cơ thịt trên gương mặt cứng ngắc nặn ra chút tươi cười: "Em còn chưa ngủ à?"

Trẻ như vậy còn chưa ngủ, không phải là vì chờ anh trở về ngủ bài với anh chứ?

Đúng, nhất định là như vậy.

Nếu không, hiện tại cũng hai giờ, không có lý do gì không ngủ được.

Sau khi Chu Duệ Trạch mở miệng hỏi ra câu nói kia, trái tim nhảy lên thịch thịch thịch dữ dội, cũng đã nhảy đến cổ họng, máu toàn thân tựa như đều bị hút hết, tay chân lạnh ngắt thậm chí có chút run lên.

Lo lắng nhìn Hà Quyên chăm chú, chờ cô tuyên án cuối cùng.

"Làm sao có thể ngủ được." Hà Quyên than nhẹ một tiếng.

Xong rồi, nhất định là cô phát giác ra được mục đích của anh, sau đó liên tưởng anh và những người khách không tốt kia với nhau.

Anh bị Hà Quyên ghét bỏ rồi.

Cũng rồi đi nhiều tiếng như vậy, vậy mà cô lại vẫn không ngủ được, nhất định là càng nghĩ càng tức giận.

"Bà xã . . . ." Chu Duệ Trạch lắp bắp gọi một tiếng, nếu không gọi sợ rằng sau này sẽ không có cơ hội.

Không được, tuyệt đối không được!

Anh phải nghĩ biện pháp xoay chuyển.

"Sao vậy, có gì không thích hợp hay không?" Hà Quyên cũng không chú ý tới phản ứng kì quái của Chu Duệ Trạch, vẫn hỏi vấn đề mà cô đề ý.

"Hả?" Chu Duệ Trạch kinh ngạc nhìn Hà Quyên chăm chăm, muốn nói một câu, thật là không thích hợp, em rất không thích hợp.

Chỉ là, ở dưới tình huống "Tình hình quân địch" không rõ ràng, anh vẫn nên trung thành lựa chọn cách ngậm miệng.

"Chân có còn đau hay không?" Hà Quyên ngồi xổm xuống, rất tự nhiên sờ sờ mắt cá chân của Chu Duệ Trạch.

Cảm xúc ảm áp lập tức hóa thành dòng điện tê dại nhỏ bé kéo thẳng lên.

"Không, đã không còn." Vốn là muốn nói có, nhưng mà vừa nghĩ tới sẽ làm Hà Quyên có suy nghĩ không tốt, Chu Duệ Trạch lập tức đổi lời nói, ở trong lòng ra sức tự nói với mình, còn nhiều thời gian... còn nhiều thời gian, không thể dọa đến Hà Quyên được.

"Không có là tốt rồi." Hà Quyên thở phào nhẹ nhõm một hơi, lại sờ lên, xác định đúng là không có vấn đề, mới đứng lên: "Vốn là trật chân cũng không nặng, vừa rồi em xoa bóp cho anh một chút, hẳn là không có vấn đề. Chỉ sợ ở trong công ty anh làm việc vội vàng, đi tới đi lui trên phạm vi lớn sẽ nặng thêm. Xem ra, không có việc gì."

Nhìn khuôn mặt tươi cười yên tâm của Hà Quyên, trong lòng Chu Duệ Trạch không biết là tư vị gì, mở miệng ra, có thiên ngôn vạn ngữ (hàng nghìn từ) muốn nói ra, Cuối cùng, chỉ là dùng giọng khàn khàn nói: "Bà xã, mau đi ngủ đi. Muộn lắm rồi."

"Ừ. Anh cũng nghỉ ngơi sớm, ngày mai là bước sang năm mới rồi." Sau khi Hà Quyên cười nói một câu, lúc xoay người lại ngáp một cái, trở về phòng ngủ của mình.

Nhìn cửa phòng ngủ đóng chặt của Hà Quyên, Chu Duệ Trạch thở dài một tiếng ở trong lòng, sau đó trở lại phòng ngủ của mình.

Một hồi chuông điện thoại chói tai đánh thức Nhiếp Nghiêu, vươn một bàn tay ra, cầm điện thoại lên, tức giận "A lô" một tiếng.

Vừa nghe đến tiếng động bên kia, con buồn ngủ của Nhiếp Nghiêu cũng lập tức bị xua đi, trực tiếp ngồi dậy mắng: "Chu Duệ Trạch, cậu *** có bị bệnh không?"

Mới từ chỗ này của anh phát điên một trận rồi đi về, anh vừa mới ngủ, lại náo loạn đánh thức anh làm gì?

Chu Duệ Trạch và Hà Quyên nghỉ phép, nhưng mà anh làm việc cả ngày, buổi tối cũng không để anh ngủ ngon giấc, còn muốn để cho người ta sống hay không?

Đối với sự tức giận của Nhiếp Nghiêu, Chu Duệ Trạch cũng không phản bác, càng không có một chút vui đùa của ngày trước, chỉ là trầm mặc.

Im lặng một lúc lâu, không chỉ khiến toàn bộ con bực tức của Nhiếp Nghiêu được loại bỏ, hơn nữa, còn khiến anh căng thẳng lên, không biết Chu Duệ Trạch xảy ra chuyện gì bên kia.

"Làm sao vậy?" Nhiếp Nghiêu dè dặt hỏi, làm sao còn bất mãn vì bị đánh thức.

"Nhiếp Nghiêu, tớ thật sự đã gặp nạn . . . . ." Trong điện thoại truyền đến giọng than nhẹ xúc động của Chu Duệ Trạch, khiến sắc mặt Nhiếp Nghiêu nặng nề lên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đùng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Hiệu quả

Nhiếp Nghiêu không nói gì, chỉ là im lặng lắng nghe.

Nghe hô hấp của Chu Duệ Trạch từ loa điện thoại truyền đến, có thể khiến người như Chu Duệ Trạch không khống chế được hô hấp, có thể thấy được anh đã bị kích động lớn đến bao nhiêu.

"Quyên Tử vẫn nhất mực chờ đợi tớ." Hồi lâu sau, Chu Duệ Trạch mới chậm chạp mở miệng nói chuyện, giọng nói khàn khàn có chút kiềm nén: "Cứ chờ tớ vì để nhìn xem chân tớ bị trật có sao không."

"Nhiếp Nghiêu, cậu sẽ chờ một người đến nửa đêm sao? Chỉ vì xem thương tích trật chân không nghiêm trọng lắm có nặng thêm hay không?" Giọng nói Chu Duệ Trạch xuyên qua điện thoại truyền tới, mang theo lời nói hứng thú mơ hồ không rõ.

"Cậu sẽ chăm sóc một người sau đó mà hoàn toàn quên chuyện kia sao? Cậu sẽ sống bình thường đối với người lo lắng khắp nơi sao?" Chu Duệ Trạch ôm điện thoại nói lời nhai liên miên, hỏi các vấn đề liên tiếp.

Nhiếp Nghiêu chỉ là im lặng nghe, nghe anh em của anh ở đầu bên kia phát tiết.

Đúng vậy, phát tiết.

Chỉ có anh có nhiều hiểu biết vì sao Chu Duệ Trạch lại lưu luyến si mê với Hà Quyên như thế. Bởi vì này nhiều năm qua, Chu Duệ Trạch vốn chưa từng có cảm nhận ấm áp như vậy.

Trong lúc đó, anh và Chu Duệ Trạch là tình anh em, khác xa khi không có Hà Quyên chăm sóc tỉ mỉ như vậy.

Thân là đàn ông mà nói, tình cảm của anh tuyệt đối không có khả năng giống với phụ nữ tỉ mỉ như vậy.

Anh có thể vào sinh ra tử với Chu Duệ Trạch, lại không làm được giống Hà Quyên cẩn thận chu đáo như vậy.

Bởi vì quan hệ gia đình của Chu Duệ Trạch, mới tạo nên tích cách có chỗ thiếu sót của anh.

Loại tính cách thiếu sót như vậy, cũng chỉ có Hà Quyên mới có thể chữa khỏi được.

Không cần nghĩ cũng biết, tối hôm nay Chu Duệ Trạch lại bị kích động.

"Nhiếp Nghiêu. . . ." Sau khi Chu Duệ Trạch phát tiết nói lời nhai liên miên một trận, thở dài thật lâu, bởi tên anh em tốt của mình, cảm xúc đã mất khống chế.

"Tớ thật sự rất vui mừng vì có thể gặp được Quyên Tử."

Sau khi nói xong, đột nhiên điện thoại bị gián đoạn.

Nhiếp Nghiêu cảm điện thoại đã cắt đứt đến trước mặt, nhìn biểu tượng cuộc trò chuyện kết thúc sáng lên một chút rồi biến mất, nhẹ nhàng cong khoe môi lên một chút.

Cười lắc đầu, miệng lẩm bẩm đặt điện thoại trên tủ đầu giường: "Cứ vì như vậy nói một đồng lời vô ích không để cho tôi ngủ? Thật là đủ đáng giận, tôi phải yêu cầu được nghỉ phép."

Trời vừa chuyển đến sáng sớm, đồng hồ sinh hoạt của Chu Duệ Trạch vô cùng chuẩn, anh mở hai mắt ra, nhìn sắc trời không tính là sáng bên ngoài một chút, nằm ở trên giường không hề nhúc nhích.

Bước sang năm mới rồi, đương nhiên là phải ngủ nướng.

Nằm ở trên giường, dựng lên lỗ tai cẩn thận nghe lên động tĩnh của một phòng ngủ khác. Quả nhiên, đêm qua ngủ quá muộn, Hà Quyên cũng chưa thức dậy.

Chu Duệ Trạch cứ như vậy nằm ở trên giường yên lặng, mặc cho thời gian tích tắc qua đi. Trong khi đi làm thường ngày, anh chán ghét nhất là việc lãng phí thời gian.

Đến khi sắc trời sáng choang, lúc này Chu Duệ Trạch mới đứng dậy, sau khi sửa soạn cho mình xong, trực tiếp đi phòng bếp.

Lúc đặt trứng gà rán xong vào trong đĩa, vừa lúc nghe được sau lưng có động tĩnh, bung đĩa lên quay người lại, không chút ngoài ý muốn nhìn thấy Hà Quyên đứng ở bên cạnh cửa phòng bếp.

Rõ ràng là mới thức dậy, trước đó nghe được tiếng động nên chạy trước đến xem tình huống. Bộ dáng còn buồn ngủ đó, khiến Chu Duệ Trạch không nhận được mỉm cười.

"Đi đánh răng, đến ăn điểm tâm sáng." Chu Duệ Trạch cười nhẹ nhàng, sau đó lại tỉnh mắt trông thấy được trên mặt Hà Quyên hiện ra một nét ửng đỏ thoáng qua rất nhanh. Cô xoay người, sau khi vội vàng ừ một tiếng, chạy trốn rất nhanh.

Chu Duệ Trạch cười nhẹ nhàng, mắt sáng xoay chuyển, xem ra tối qua, hành động của anh không phải một chút động tĩnh cũng không có.

Nghĩ tới đây, Chu Duệ Trạch đặt cái đĩa lên trên bàn ăn, sau đó thì tháo áo hai cái khuy áo trên áo sơ mi của mình ra, vị trí được lộ ra vừa vặn, sau đó cong khoe môi lên một cách quý dị.

Anh đâu biết rằng Hà Quyên vội vàng chạy về phòng ngủ, mặt đỏ tím đập tựa vào trên cửa, vẫn đứng im không nhúc nhích.

Đang mơ màng thì nghe được phòng bếp có tiếng động, theo bản năng đi ra ngoài xem xét, vừa đúng lúc nhìn thấy ánh mặt trời mới lên xuyên thấu qua kính thủy tinh sạch sẽ chiếu vào trên người của Chu Duệ Trạch.

Bóng lưng thon dài bị ánh mặt trời ôm lấy, cô không biết mình là làm sao, đột nhiên trong lòng nhảy lờ một nhịp, trong đầu chợt hiện lên một màn cảm dỗ đêm qua.

Rõ ràng như vậy, dường như là được đặc biệt phóng đại, ngay cả giọt nước trong suốt kia cũng rõ ràng như vậy, theo da thịt trắng nõn từ từ trượt xuống rõ rệt, lướt qua làn da tinh tế của anh. . . . .

Cô không muốn nhớ, đáng tiếc hình ảnh kia làm sao cũng vậy không ra, đuổi không đi, không thể quên được, không chỉ có như thế, hơn nữa, cô, cô còn cảm thấy nhìn rất đẹp mắt. . . . .

Xong rồi.

Hà Quyên vô lực lấy tay che mặt của mình, trượt từ cửa phòng ngồi chồm hỏm xuống, vì sao bây giờ cô lại trở nên háo sắc như này?

Lấy tay nhẹ nhàng vỗ vỗ gò má của mình, nhỏ giọng lầu bầu: "Không có việc gì, không có việc gì. . . . ."

Tình cảnh của tối qua gây chấn động quá lớn, hai ngày nữa thì sẽ quên.

Vừa tự mình xây dựng tâm lý, vừa phòng vệ sinh sửa soạn sạch sẽ cho mình, sau khi đổi xong đồ mặc ở nhà, nhiệt độ trên mặt đã giảm xuống, nhịp tim cũng khôi phục bình thường, lúc này mới đi ra ngoài.

Trong phòng ăn, Chu Duệ Trạch vừa nhìn thấy Hà Quyên lập tức cười gọi: "Bà xã, nếu không tới ăn điểm tâm sẽ nguội."

"Được. . . ." Nụ cười Hà Quyên nâng lên đột nhiên cứng lại ở trên mặt, ánh mắt dính vào nơi trắng nõn một mảnh.

Cài thiếu hai viên nút áo, cổ áo tùy ý mở rộng khiến xương quai xanh khêu gợi như ẩn như hiện, lộ ra mảng lớn da thịt trắng nõn khêu gợi, không biết có phải là bởi vì làn da thật sự quá tốt hay không, làm sao Hà Quyên có cảm giác làn da của anh tựa như ngọc trai phủ 1 tầng ánh sáng nhạt.

"Bà xã làm sao vậy?" Trên trán đột nhiên ảm áp, giọng nói lo lắng của Chu Duệ Trạch vang lên: "Tối hôm qua thức khuya nên lên cơn sốt sao?"

"Không, không có. . . ." Hà Quyên hốt hoảng lập tức đẩy bàn tay to của Chu Duệ Trạch ra, vốn là khuôn mặt không nóng lắm, lúc này lại phát hiện,

mới vừa rồi bị Chu Duệ Trạch đụng chạm đến da thịt, nhiệt độ đang có khuynh hướng tăng cao.

"Ừm... đói bụng rồi, ăn sáng ăn sáng." Hà Quyên cúi đầu, lập tức gấp trứng ốp la trước mặt lên rồi cắn xuống một ngụm, lòng đỏ trứng mềm lập tức liền bắn ra ngoài, khiến cho khắp nơi trong đĩa chỗ nào cũng có, ngay cả trên bàn cũng rơi lên vài vết tích.

"Xin lỗi xin lỗi." Hà Quyên bị dọa đến vội vàng đi cầm khăn lau bên cạnh, luống cuống tay chân lau đi, tay vừa động, bịch một cái đụng phải cái ly bên cạnh, sữa tươi ở bên trong lập tức nghiêng lệch.

"A!" Hà Quyên gấp gấp kêu lên một tiếng, vội vàng đi đỡ.

Một bàn tay to so với cô nhanh hơn một bước, nắm chặt cái ly, sữa tươi ở bên trong vẫn vũng vàng nên một giọt cũng không có rơi ra ngoài: "Không có việc gì."

Chu Duệ Trạch nhận lấy khăn lau, cúi đầu lau khô lòng đỏ trứng trên bàn, còn thật sự chăm chú lau sạch sẽ, đáng vẻ rành mạch rõ ràng, khiến Hà Quyên càng cảm thấy khó xử hơn.

Đỏ bừng cả khuôn mặt, Hà Quyên làm sao lại nghĩ đến, người nào đó cúi đầu nghiêm túc lau bàn, khóe môi đang vui vẻ cong lên, xem ra sự việc tối qua, không phải một chút hiệu quả cũng không có, anh vẫn còn có lực hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đùng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Trứng ốp la

Lau khô tất cả lòng đỏ trứng trên bàn sạch sẽ, Chu Duệ Trạch cười nói: "Ăn từ từ."

Chu Duệ Trạch cũng không nói gì thêm, trực tiếp gấp trứng gà trong đĩa của Hà Quyên vào trong đĩa của anh, đưa trứng gà nguyên vẹn kia của anh đến đổi qua.

"Không sao đâu, em ăn cái trứng đó của em là được rồi. . . . ." Hà Quyên nhất thời không có cách nào thích ứng với động tác thân mật của Chu Duệ Trạch như vậy.

"Con gái, bản thân có thể chất đã yếu sức, ăn nhiều một chút." Chu Duệ Trạch cười nói, hoàn toàn là không cho Hà Quyên cơ hội phản bác, trực tiếp gấp trứng gà vừa rồi bị Hà Quyên cắn qua một ngụm lên đưa vào trong miệng, ăn không hề khúc mắc (khúc mắc: không vui trong lòng).

Không rõ ràng, thấy động tác của Chu Duệ Trạch tự nhiên như vậy, khuôn mặt Hà Quyên oanh một cái lại đỏ lên.

Không biết phải nói gì cũng không biết phải đối mặt với Chu Duệ Trạch như thế nào, vội vàng cúi đầu để che giấu, trong đầu buồn bực ăn điểm tâm.

Nhìn hành động của Hà Quyên như vậy giống như một con đà điểu, Chu Duệ Trạch đột nhiên phát hiện, thì ra là trứng ốp la cũng ăn ngon như vậy .

Ừm, anh quyết định, về sau phải ăn nhiều điểm tâm nào đó ngon như vậy.

Trong đầu buồn bực ăn sáng, dĩ nhiên Hà Quyên đã bỏ lỡ nụ cười "Gián trá" trên mặt của Chu Duệ Trạch, ăn một chút điểm tâm, cô hoàn toàn cũng không có cảm giác ăn được mùi vị gì, chỉ cảm giác trên mặt và lỗ tai của mình nóng hừng hực.

Không biết có phải là ảo giác của cô hay không, khiến cô mơ hồ cảm thấy có một ánh mắt nóng rực đang nhìn cô chằm chằm.

Sẽ là Chu Duệ Trạch sao?

Hà Quyên len lén nhìn sang, thấy Chu Duệ Trạch đúng là ăn điểm tâm như bình thường, may mắn là không có nhìn cô, đương nhiên cũng sẽ không phát hiện cô len lút nghiêng mắt nhìn bộ dáng của anh.

Hà Quyên thăm thò phào một hơi nhẹ nhõm, thì ra là cô quá lo lắng.

Nghĩ thông suốt điểm này, Hà Quyên cũng yên tâm, thoải mái ăn điểm tâm.

Chu Duệ Trạch cúi đầu ăn sáng mà cười thầm không dứt, dĩ nhiên đã không bỏ qua hành động Hà Quyên liếc trộm anh.

Cũng không nhìn xem một chút anh là ai, nếu như bị Hà Quyên phát hiện ra, chỉ sợ anh sớm đã chết đến vô số lần, làm sao có thể còn sống để đợi Hà Quyên?

Sau khi ăn xong điểm tâm, Chu Duệ Trạch hỏi Hà Quyên: "Bà xã, chúng ta đón năm mới như thế nào?"

"Buổi sáng dọn dẹp đồ đạc còn lại một chút, buổi chiều chuẩn bị cơm tất niên, còn phải có sủi cảo vào buổi tối." Hà Quyên suy nghĩ rồi nói ra: "Một lát lấy đồ ăn nào đó ra, đợi đến buổi tối một xào một lần là được."

"Được." Chu Duệ Trạch gật đầu, "Chúng ta sẽ đi chuẩn bị ngay bây giờ."

Đơn giản dọn dẹp phòng ở xong, ăn qua cơm trưa rồi sau đó nghỉ ngơi một lát, hai người lại vui vào trong phòng bếp bắt đầu chọn lựa đồ ăn.

"Bà xã bà xã, anh muốn ăn cá ướp đường dầm chua." Ngón tay Chu Duệ Trạch chỉ vào chậu cá phía trước lấy lòng, nhìn cá ở trong chậu bơi qua bơi lại nói.

"Không thành vấn đề, xem em." Hà Quyên bóp bóp nắm tay, khiến Chu Duệ Trạch yên tâm, chỉ một ngón tay, "Đem cá đi giết."

"Tuân lệnh!" Chu Duệ Trạch lập tức hành lễ chào một cái, đi qua một tay lấy cá vớt lên, giơ lên con dao làm bếp làm ra vẻ mặt hung thần ác sát, trong miệng lầm bầm nhắc mãi: "Ngoan ngoãn không nên cử động, để cho ta ăn. Ta sẽ khiến ngươi chết rất sung sướng."

Nhìn bộ dáng đó của Chu Duệ Trạch, Hà Quyên không nhịn được phì một tiếng bật cười: "Anh còn thương lượng với nó, nếu nó không đồng ý, anh sẽ không ăn nó?"

Chu Duệ Trạch quay đầu về phía Hà Quyên nhe răng cười một tiếng, cực kỳ vô lại: "Nó sẽ không nói, cho nên, anh liền coi như nó đồng ý."

"Vô lại." Hà Quyên cười mắng.

"Anh là vô lại, em chính là bà xã của tên vô lại." Chu Duệ Trạch cười ha hả nói một câu sau đó, quay đầu lại, một dao đập vào trên đầu cá, trực tiếp đánh cá đến mơ hồ, nhanh chóng xử lý sạch sẽ.

Phương pháp đó có thể được gọi là một lưu loát, khiến Hà Quyên nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, đến khi Chu Duệ Trạch xử lý cá sạch sẽ, không nhịn được hỏi một câu: "Em nói này, trước kia anh không phải là học nghề đầu bếp chứ?"

"Dĩ nhiên không phải." Chu Duệ Trạch quay đầu lại nhún mày cười nói: "Nhưng mà trước kia anh giết người, giết con cá có tính là gì?"

"Giết người?" Hà Quyên nhìn Chu Duệ Trạch từ trên xuống dưới, hình như là đang tự suy xét tính chân thật trong lời nói của anh.

"Đúng vậy." Chu Duệ Trạch giơ cá đã xử lý tốt trong tay lên cao.

Sau đó, một giây kế tiếp trên đầu liền bị vỗ một cái: "Đàng hoàng đi làm thức ăn đã chọn lựa, còn giết người? Giết cá cũng không cho anh giết mỗi ngày."

Bị xem thường rồi.

Chu Duệ Trạch mang theo con cá đã xử lý tốt im lặng đứng ở trong phòng bếp, dường như ở trước mặt của Hà Quyên anh vẫn không có hình tượng gì.

"Bà xã, em không thể xem thường anh như vậy." Chu Duệ Trạch cố hết sức muốn cứu vãn hình tượng của anh, kháng nghị với Hà Quyên.

"Được, em thấy anh làm được rất tốt. Đến đây, sát thủ tiên sinh vĩ đại, trước tiên dọn dẹp rau thơm ra ngoài cho em, thuận tiện cũng chém hết đầu của bọn chúng." Hà Quyên nhét một nắm rau thơm vào trong tay của Chu Duệ Trạch, cười híp mắt nói với anh.

Chu Duệ Trạch cúi đầu nhìn qua rau thơm trong tay, chém đầu. . . . . Phải trừ khử triệt để thôi. . . . .

Chu Duệ Trạch buồn bực cầm rau thơm, đột nhiên nghĩ tới điện thoại di động bên trong phòng, cầm rau thơm trở về phòng, trực tiếp cầm ống nghe điện thoại lên: "Làm sao vậy?"

"À, không có việc gì, nói cho cậu biết một tiếng, chuyện của công ty tớ đều đã xử lý xong, có việc cần thì cậu lại gọi điện thoại cho tớ." Ở trong phòng làm việc, Nhiếp Nghiêu gọi điện thoại cho Chu Duệ Trạch, cuối cùng cũng xử lý xong một phần văn kiện, công việc một năm nay đã qua một giai đoạn khác.

Nhiếp Nghiêu biết Hà Quyên đang ở nhà nên cũng không nói gì thêm nữa, chỉ là thuận miệng hỏi một câu: "Cậu đang làm gì đó?"

"Chém đầu."

"Cái... cái gì?" Nhiếp Nghiêu thiếu chút nữa không cẩn thận mà ngã từ trên ghế xuống.

"Chém đầu của rau thơm." Chu Duệ Trạch bất mãn nhỏ giọng lầu bầu: "Quyên Tử không tin tớ giết người, cô ấy bảo tớ giết rau thơm. . . . ."

Tin cậu mới là chuyện lạ đó?

Với Chu Duệ Trạch này một khi vừa đụng đến Hà Quyên, chỉ số thông minh của anh lập tức có thói quen bị hạ xuống, Nhiếp Nghiêu đã thấy nhưng cũng không thể trách.

"Cậu tiếp tục giết đi, tớ cúp máy."

"Được." Chu Duệ Trạch đáp lại một tiếng.

Đột nhiên, Nhiếp Nghiêu hướng về phía điện thoại nhẹ nhàng nói một câu: "Người anh em, năm mới vui vẻ."

Chu Duệ Trạch đang muốn cúp điện thoại thì dừng lại động tác, ngay sau đó, nhẹ nhàng lộ ra nụ cười: "Năm mới vui vẻ."

Đúng vậy, một năm mới rồi, đều phải vui mừng.

Sau khi cúp điện thoại, Chu Duệ Trạch nhìn rau thơm trong tay của mình một chút, lập tức chạy ra ngoài: "Bà xã, anh giết hết rau thơm rồi!"

"Đi, giết ngó sen luôn đi." Hà Quyên ngay cả đầu cũng không thèm ngẩng lên, trực tiếp phản phó.

"Tuân lệnh!" Chu Duệ Trạch xách ngó sen lên, ở một bên ra sức giết địch.

Bước sang năm mới rồi, một năm mới, tất cả đều vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Vì sao

Đến lúc trời tối, một bàn thức ăn đầy đủ màu sắc hương vị đã được dọn xong.

Chu Duệ Trạch đặc biệt mở một chai rượu ra, đổ vào trong chén, màu sắc xinh đẹp nhìn tựa như nước uống.

"Bữa cơm đoàn viên." Hà Quyên ngồi xuống, nhìn một bàn đầy thức ăn, bao nhiêu năm chưa cùng người khác ăn với nhau bữa cơm đoàn viên rồi?

Bởi vì ở nhà di nhỏ có dựng nhỏ cho nên cô không thể quay về, Thịnh Nhạc Dục luôn luôn bận rộn, cô cũng sẽ không ở nhà của hắn qua đêm, về phần Phan Kỳ, ngược lại hàng năm cũng sẽ mời cô đến nhà họ đón lễ mừng năm mới.

Nhưng mà, một lần cô cũng không từng đến.

Lễ mừng năm mới, đều là người một nhà đoàn viên, cô mà mạo muội sơ xuất chạy đến nhà của Phan Kỳ thì cuối cùng chuyện gì sẽ xảy ra?

Huống chi, thấy người khác đoàn viên, trong lòng cô sẽ không dễ chịu, đến lúc đó ảnh hưởng cảm xúc của người khác, dù sao vẫn không tốt.

"Bà xã, bữa cơm đoàn viên của chúng ta." Chu Duệ Trạch ngồi đối diện với Hà Quyên, cười hề hề nhìn cô, ánh mắt ôn nhu, ấm áp, ấm áp đó thật tốt giống như một nguồn suối ấm áp, chảy xuôi dòng một cách chậm rãi.

Ánh mắt ấm áp như vậy khiến Hà Quyên cảm thấy rất thoải mái, độ ấm vừa phải như vậy, có thể khiến cô có được cảm giác ấm cúng của gia đình, cũng sẽ không tạo cho cô cảm giác bị áp bức chút nào.

Chu Duệ Trạch hoàn toàn không có nửa phần cường thế chiếm đoạt, chỉ là dịu dàng ôn nhu nhìn cô, khiến cô cảm thấy một chút quen thuộc với sự hiện hữu của anh, thói quen có anh làm bạn.

"Cạn ly." Chu Duệ Trạch giơ ly rượu lên, khẽ chạm ly với Hà Quyên.

Hà Quyên nhấp một miếng nhỏ, không có nhiều mùi rượu như vậy, ngược lại còn chua chua ngọt ngọt giống như nước trái cây, ừng ực một hớp nuốt xuống, trong miệng vẫn còn lưu lại hương vị ngọt ngào.

Tò mò vờn đầu lưỡi ra, nhẹ nhàng liếm khước môi còn lưu lại vị ngọt, thì ra là rượu cũng có thể uống ngon như vậy.

Đang nghiên cứu mùi vị ngon đó, Hà Quyên hoàn toàn cũng không hề chú ý tới, tất cả động tác nhỏ của cô đều rơi vào trong mắt của Chu Duệ Trạch.

Chu Duệ Trạch buồn cười nhìn đầu lưỡi phấn hồng kia của Hà Quyên tựa như động vật nhuyển thể nào đó nhanh chóng lộ ra ở trên môi lướt nhanh một cái, rồi nhanh chóng lùi về, khiến môi của cô dính vào một tầng sáng bóng mê người.

Hình như hôm nay lò sưởi hơi nóng.

Chu Duệ Trạch kéo kéo cổ áo của mình, yết hầu bỗng nhúc nhích lên xuống, cúi đầu, một hớp đã uống xong rượu trong ly

Vừa ngẩng đầu, đúng lúc nhìn thấy Hà Quyên giờ ly rượu trống không để tới trước mặt của anh, kinh ngạc nhủ mảy: "Làm sao vậy?"

"Còn muốn." Hành động trẻ con của Hà Quyên, chọc cho Chu Duệ Trạch mỉm cười, thấp giọng dụ dỗ: "Đây cũng là rượu, không thể uống nhiều, sẽ say."

Hà Quyên bắt mẫn cau mày dẫu môi, lại đẩy cái ly bên kia của Chu Duệ Trạch một cái, không tiếng động kháng nghị.

Hành động làm nũng không tự chủ như vậy, khiến Chu Duệ Trạch cười khê một tiếng, buồn cười lại đổ vào cho Hà Quyên: "Thì lại uống một chút, nếu mà còn muốn uống, đợi đến buổi tối lúc ăn sủi cảo rồi uống nữa."

"Ừ." Hà Quyên hài lòng uống vào, hơi híp mắt lại trở về chỗ.

Nhìn dáng vẻ của Hà Quyên, đột nhiên Chu Duệ Trạch có cảm giác người trước mặt cứ giống như là một con chuột đồng nhỏ ăn thóc, bình thường rõ ràng chính là một người nhất gan như vậy, nhưng mà khi có việc gì tới thì có khi lại to gan như vậy.

Nhìn lúc Nhiếp Nghiêu khi dễ anh, vậy mà cô vẫn không lùi bước giằng co với Nhiếp Nghiêu.

Nhiếp Nghiêu đâu phải là người bình thường?

Khí thế như vậy cho dù là một đáng mảy râu cũng sẽ khiếp đảm thôi.

Cô hết lần này đến lần khác che chở ở trước mặt anh, thật sự là đáng yêu.

Con chuột khoét kho thóc còn là rất nghe lời, sau khi uống xong ly đó, thì sẽ không còn tỏ vẻ muốn uống, Chu Duệ Trạch rót cho cô nước trái cây, cô cũng uống đến vui vẻ.

Nhìn cô cẩn thận ăn từng món ăn, nhìn bộ dáng chuyên chú kia của cô, khiến Chu Duệ Trạch đột nhiên cảm thấy bọn họ hợp lực lại sẽ làm được món ăn so sánh với đầu bếp đẳng cấp làm còn tốt hơn, khiến khẩu vị của anh cũng không khỏi tốt lên mấy phần.

Sau khi hai người ăn xong, dọn dẹp sạch sẽ, mở TV lên, nhìn tiết mục náo nhiệt cuối năm, gói bánh sủi cảo.

"Bà xã. . . . . Vỡ. . . . ." Chu Duệ Trạch làm bộ đáng thương cầm bánh sủi cảo trong tay, tất cả nhân bánh đều bị ép ra ngoài, cầm bằng một tay.

"Ngốc nha." Hà Quyên phì một cái bật cười: "Ai cho anh lấy nhiều nhân bánh như vậy hả?"

"Em lấy còn nhiều hơn so với anh." Chu Duệ Trạch không phục lên án .

"Nhiều, nhưng em có thể gói vào trong." Hà Quyên nói xong, đặc ý hạ hê dùng hai tay nặn một cái, trực tiếp nặn xong vỏ của bánh sủi cảo, một bánh sủi cảo mập mạp được đặt vào một bên, bộ dáng trắng mập mạp đáng yêu kiêu căng đứng ở trong.

Chu Duệ Trạch nhìn bánh rồi một nui trong tay mình một chút, lại nhìn bánh sủi cảo to xinh đẹp da mọng đó một chút, buồn bực không thôi.

"Bà xã, em khi dễ anh." Chu Duệ Trạch bắt mẫn lâu bầu .

"Có sao?" Hà Quyên nhường mảy cười cười, nhét chà cán bột vào trong tay của Chu Duệ Trạch, đưa tay nhéo một cái lên gương mặt của anh: "Ngoan nhé..., cán bột thật tốt."

Chu Duệ Trạch nháy mắt hai cái, cười đồng ý: "Được."

Hà Quyên nhìn Chu Duệ Trạch một chút, kỳ quái hỏi một câu: "Chu Duệ Trạch. . . . ."

"Hà?"

"Anh làm gì mà cười đến buồn nôn như vậy?"

Bởi vì em chủ động nhéo anh.

Di nhiên đáp án này Chu Duệ Trạch chắc chắn là sẽ không nói ra, nói ra, đó không phải là chờ tìm đánh sao?

"Đã rất lâu rồi anh chưa từng ăn qua bánh sủi cảo làm trong nhà." Chu Duệ Trạch rất biết cách nói sang chuyện khác, nhất là lúc ở trước mặt của Hà Quyên.

Hà Quyên mỉm cười, hai người họ đều là những người không có nhà.

Cho nên, như vậy mới có thể ở cùng một chỗ với nhau nhanh như vậy.

Dù sao thì chỉ có người cô đơn hiểu rõ nhất về sự cô đơn, không phải sao?

"Này. . . . ." Hà Quyên thấp giọng gọi một tiếng.

Chu Duệ Trạch lập tức ngồi nghiêm chỉnh, bình thường Hà Quyên cứ gọi anh như vậy, tuyệt đối là có chuyện quan trọng. Chu Duệ Trạch không nói chen ngang vào, mà là chờ Hà Quyên nói tiếp.

"Rốt cuộc là anh thích em vì cái gì?"

Làm thế nào Hà Quyên cũng không cảm thấy Chu Duệ Trạch sẽ thích cô.

Phải nói là phụ nữ xinh đẹp, bên ngoài vừa bắt một cái cũng có rất nhiều, trẻ tuổi lại xinh đẹp, giống như cô thế này thì sẽ không biết cách trang điểm cũng không biết phối hợp các loại quần áo, vĩnh viễn chỉ là người phụ nữ một thân đơn giản thoải mái, cũng sẽ không khiến cho đàn ông chú ý tới.

Huống chi trình độ học vấn của cô cũng không cao, tiền cũng không nhiều. . . . .

Dù thế nào cũng không có cảm giác mình có được cái ưu điểm gì.

Nhìn lại Chu Duệ Trạch một chút, đáng đáp vừa đẹp trai còn là trợ lý giám đốc, có phòng ốc, sự nghiệp vẻ vang, mặc dù mặc quần áo không có nhãn hiệu nổi tiếng nào, nhưng mà quần áo đó luôn là vừa vặn lại trang nhã.

Người đàn ông như vậy bên cạnh hẳn là phải có không ít phụ nữ thích, làm sao lại ở chung một chỗ cùng với cô chứ?

Hà Quyên im lặng chờ Chu Duệ Trạch trả lời, trong lòng ngực đập bùm bụp không ngừng, cho tới bây giờ cũng chưa từng hoảng loạn như vậy, hai mắt thẳng tắp nhìn Chu Duệ Trạch chăm chăm, muốn nghe được đáp án của anh xem.

Tuy nói rằng cô ở cùng một chỗ với Chu Duệ Trạch, nhưng mà cô vẫn còn rất lo lắng.

Nhất là sau khi ở chung một chỗ, cảm nhận được Chu Duệ Trạch tỉ mỉ và chăm sóc như vậy, cô vừa thấy ngọt ngào vừa lo lắng, chỉ sợ đây chỉ là một giấc mơ, bất cứ lúc nào cũng sẽ tỉnh lại.

Vì thế, cô muốn có một đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Ai khi dễ ai

"Em không biết sao?" Chu Duệ Trạch lấy bột nhào trong tay để xuống, hỏi Hà Quyên

Sau đó, nhìn thấy Hà Quyên vừa mờ mịt lại thành thực lắc đầu một cái, khiến anh không khỏi nhẹ nhàng nở nụ cười.

"Anh thích rất nhiều chỗ của em" Chu Duệ Trạch nghiêm túc suy nghĩ một chút, thấy Hà Quyên khẩn trương cơ thể hơi nghiêng về phía trước, không nhịn được cười cong đôi mắt, "Được rồi, đã nói một chút, em là cô gái tốt."

"Hả?" Hà Quyên kinh ngạc tròn to hai mắt nhìn Chu Duệ Trạch chăm chăm, ở trong lòng âm thầm lẩm bẩm, đây xem như là đáp án sao?

"Em cũng là một người phụ nữ ngoan." Chu Duệ Trạch khẽ cười nói ra, đáp án như vậy khiến Hà Quyên bất mãn mà cau mày.

Có phải nói thẳng ra như vậy hay không?

Nhìn cảm xúc của Hà Quyên phản ứng rõ ràng trên mặt, trái tim của Chu Duệ Trạch càng mềm yếu hơn.

Thật ra thì Hà Quyên vẫn luôn không phát hiện được một vấn đề, ở bên ngoài có lẽ là cô thật sự mang theo mặt nạ, đối mặt với người trên có chức quyền, đối mặt với người có sức uy hiếp với cô, ví dụ như những đồng nghiệp xem náo nhiệt đó, ví dụ như những khách hàng có chút bất lương, lại ví dụ như những người có thể sẽ uy hiếp được đến bạn bè của cô. . . . .

Lúc đối mặt với những người đó, cô kiên cường đứng cảm, thậm chí, có một loại, khiến anh cũng bội phục sự bình tĩnh và cứng cỏi ấy.

Nhưng mà, lúc đối mặt với những người cô tin tưởng, cô lại đơn thuần như vậy, so sánh thì tựa như một đứa bé không rành việc đời, người mâu thuẫn như vậy, hết lần này tới lần khác lại hấp dẫn anh như vậy, khiến anh nhiều năm như vậy cũng không quên được.

"Anh cứ thích phụ nữ ngoan à?" Hà Quyên bất mãn lườm bâu.

Cô biết cô không thông minh, nhưng mà nghe thế thì trong lòng có hơi chua xót một chút.

"Không sai." Chu Duệ Trạch trả lời dứt khoát nhanh nhẹn, khiến tâm tư của Hà Quyên đột nhiên trầm xuống, không nói được rõ ràng cảm giác của cô là gì, thật sự là không thoải mái, rất khó chịu.

Hơi cúi đầu, dùng một chiếc đũa để không đũa giỡn một cái nhân bánh sủi cảo trong tô, để che giấu chua xót trong mắt cô.

Nhìn bộ dáng ủy khuất của Hà Quyên, dù khó chịu như vậy lại vẫn không nói ra, trong lòng Chu Duệ Trạch chợt co rút đau đớn một cái, đưa tay, nâng mặt của cô lên: "Anh chính là thích em người phụ nữ ngốc như vậy."

Nhìn dáng vẻ đôi mắt của cô khẽ ửng hồng, đau lòng không dứt.

Thật là phụ nữ ngốc, nói cô ngốc, cô còn không thừa nhận.

Anh chưa từng quá để tâm đến người nào như vậy?

"Em, tốt với người khác như vậy, với người nào cũng dịu dàng như vậy, với ai cũng đối xử tốt mà không cầu xin yêu cầu báo đáp, nhìn thấy thế khiến anh đau lòng. . . . ." Chu Duệ Trạch từ từ nói xong, nhìn gương mặt của Hà Quyên từ từ nhuộm màu đỏ rực, ánh mắt ngưng ngừng tránh trái tránh phải, rất là đáng yêu.

"Làm sủi cảo, làm sủi cảo." Hà Quyên nhanh chóng cúi trộn nhân bánh sủi cảo, trong đầu buồn bực không để ý tới Chu Duệ Trạch.

Lỗ tai ửng hồng tiết lộ cô đang cười tủm tỉm, chọc cho Chu Duệ Trạch mỉm cười, cúi đầu, nghiêm túc cán bột.

Bà xã ngưng ngừng, đương nhiên anh không thể nói tiếp, làm việc đang hoàng thôi.

Bởi vì trong lòng Hà Quyên có chuyện, vì thế, hiệu suất công việc thật lớn bị hạ xuống, đến khi hoàn toàn gói xong, đã sắp mười hai giờ.

"Anh đi hấp." Chu Duệ Trạch trực nhận lấy nhiệm vụ này, đi vào phòng bếp hấp sủi cảo xong, bung ra, hai người mới ăn hai cái, uống hai ly rượu, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng pháo nổ.

Giống như một cây que diêm được quẹt, ngay sau đó phía ngoài tiếng pháo trúc nổ vang lên liên miên.

Ngay cả giọng nói của người chủ trì trên ti vi cũng nghe không rõ, chỉ nghe được pháo trúc nổ vang một vùng.

Hà Quyên cười hề hề nhìn ngoài cửa sổ, ánh sáng bầu trời đêm lấp lánh, trong mắt cô có mừng rỡ và mất mát nhàn nhạt.

Vừa lúc đó, sau lưng thấy âm áp, bên tai vang lên giọng nói dịu dàng của Chu Duệ Trạch: "Bà xã, năm mới vui vẻ."

Ngẩng đầu, thấy được một đôi mắt đen sáng tựa như ngôi sao, trong mũi không khỏi thấy chua xót, thật lâu, thật lâu không có loại che chở âm áp như vậy. . . . .

"Năm mới vui vẻ." Hà Quyên thì thầm.

Một giây kế tiếp, tất cả những lời muốn nói đều biến mất ở giữa đôi môi.

Hà Quyên kinh ngạc tròn to hai mắt, nhìn khuôn mặt phóng đại trước mắt, hoàn toàn không phản ứng kịp.

Cảm giác được thân thể người trong ngực cứng ngắc, Chu Duệ Trạch cũng không buông ra, mà là nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng của Hà Quyên, an ủi cô.

Cảm thấy được cơ thể của Hà Quyên từ từ buông lỏng, trong mắt Chu Duệ Trạch lóe lên ý cười, hơi rời đi đôi môi của cô nhỏ giọng dụ dỗ: "Ngoan, nhắm mắt lại."

Người trong ngực nghe lời nhắm mắt lại, chẳng qua là cặp lông mi dày kia lo lắng khẽ run, rõ ràng là chủ nhân của nó đang khản trương không dứt.

Chu Duệ Trạch nhẹ nhàng cười một tiếng, đặt môi lên lần nữa, tỉ mỉ miêu tả đường nét đôi môi đỏ mọng của Hà Quyên, mềm mại, kèm theo độ co giãn. Hàm răng nhẹ nhàng cắn hai cái, thừa dịp lúc Hà Quyên bất mãn phát ra tiếng kháng nghị, bá đạo xâm nhập.

Tiếng nức nở nhỏ, mang theo một chút bất mãn, hơi gãy giữa giống như là động vật nhỏ lo lắng mà kháng cự, khiến Chu Duệ Trạch càng thêm dịu dàng hơn.

Thử dò xét cẩn thận, từ từ dây dưa, bắt lấy cái lưỡi đang tránh né kia.

Cảm nhận được cô không được tự nhiên và sợ hãi, thử thăm dò đụng chạm, tâm tính thiện lương của Chu Duệ Trạch dường như đều muốn tan vỡ, lập tức quần lấy, làm sao còn có thể cho cô cơ hội chạy trốn.

Cảm nhận nhiệt độ cơ thể của người trong ngực càng lúc càng nóng, cảm nhận cô thở hổn hển, ngực phập phồng kịch liệt. Mỗi một động tác của cô đều khiến cho Chu Duệ Trạch cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Bây giờ đầu óc của Hà Quyên hoàn toàn không có biện pháp hoạt động, hò hét loạn lên, mặc kệ cho Chu Duệ Trạch hành động.

Cô chỉ biết mình rất nóng, rất nóng, muốn thoát khỏi tình huống trước mắt, nhưng mà lại không có cách thoát thân.

Chưa bao giờ biết một cái hôn lại có thể mãnh liệt như thế, dường như muốn cắn nuốt luôn cả linh hồn vào trong đó.

Khiến cô cái gì cũng không thể suy nghĩ, vẫn cứ say mê hơn nữa.

Nhất là mùi rượu chua chua ngọt ngọt, khiến đầu của cô choáng váng.

Quả nhiên, rượu chính là rượu, tác dụng chậm nhưng vẫn đủ ngấm.

Đang lúc Hà Quyên hỗn loạn, mơ mơ màng màng, thì đây đưa cuồng nhiệt chợt dừng lại.

Cảm giác được hơi lạnh của không khí tiến vào, thế này mới biết gò má của mình nóng bao nhiêu, tim đập cũng rất nhanh.

Ý thức được mới vừa rồi đã làm chuyện gì, Hà Quyên muốn chạy trốn, đáng tiếc, bị Chu Duệ Trạch mạnh mẽ nhốt lại ở giữa anh với cái ghế, hoàn toàn là không nhúc nhích được.

Chỉ có thể cúi thấp đầu một chút, giống như một con đà điểu.

Bộ đáng đỏ mặt còn hơn bị rỉ máu, thấy thế tim Chu Duệ Trạch đập không ngừng, cúi đầu, lại hung hăng hôn thêm hai cái trên môi của Hà Quyên, đôi lại là ánh mắt xem thường của Hà Quyên.

"Bà xã, đừng đánh anh." Chu Duệ Trạch ôm Hà Quyên, làm bộ đáng thương vùi đầu vào hõm vai của cô, giống như một con cún nhỏ phạm sai lầm, cọ cọ chủ nhân.

Hà Quyên dở khóc dở cười nhìn lồng ngực của người đàn ông này, rốt cuộc là ai khi dễ ai vậy?

Đây coi như là. . . . . Kê xấu tổ cáo trước sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Chỉ trích

"Chu Duệ Trạch!" Hà Quyên xấu hổ gầm nhẹ, rốt cuộc sao lại thế này?

"Đây." Chu Duệ Trạch lập tức phối hợp đáp lại một tiếng.

"Anh... Anh..." Hà Quyên muốn chỉ trích, đáng tiếc lời vừa ra khỏi miệng không biết nói gì cho phải.

Chẳng lẽ hỏi anh, tại sao hôn cô sao?

"Chúng ta là vợ chồng rồi, thân mật là rất bình thường." Vậy mà vẻ mặt Chu Duệ Trạch không đỏ, hơi thở cũng không gấp, trước tiên nói, "Hơn nữa, anh thích bà xã, bà xã cũng thích anh, có đúng không?"

Hà Quyên nổi giận, cô mới phát hiện, thì ra là tài ăn nói của Chu Duệ Trạch tốt như vậy.

Chuyện này bảo cô trả lời thế nào?

Đó có đúng hay không?

Mặc kệ có đúng hay không, cũng không khác nhau lắm?

"Chẳng lẽ, bà xã không thích anh sao?" Chu Duệ Trạch vô cùng đau lòng, mở to hai mắt, nhìn Hà Quyên, vẻ mặt yếu đuối này, giống như chỉ cần Hà Quyên nói "Không", là dường như anh có thể lập tức sụp đổ.

Bị Chu Duệ Trạch nhìn với "Cõi lòng đầy mong đợi" như vậy, Hà Quyên không có cách nào nói dối, hoặc là trả lời phủ nhận, chỉ có thể thuận theo chủ ý của mình, có chút ngượng ngùng hừ nhẹ ra hai chữ: "Có thích..."

Lời nói nhỏ nhẹ kia, so với con muỗi nói lầm bầm không lớn hơn được bao nhiêu.

Còn chưa nói xong, đã bị Chu Duệ Trạch một phen ôm vào trong lòng, lời nói xúc động vang lên ở bên tai: “Anh cũng thích bà xã.”

Trên mặt nóng hừng hực, có chút không tự nhiên, nhưng mà trong lòng thực sự rất khoan khoái.

Không biết có phải là tác dụng của rượu ngấm vào hay không, đầu óc choáng váng, trên người mệt mỏi, không muốn cử động.

Cứ bình thần như vậy dựa vào trong lòng Chu Duệ Trạch, bị cảm giác ấm áp vây quanh, nên buông lỏng.

Nhẹ nhàng nhắm mắt, trên môi cảm giác nóng rực, len lén hé miệng cười, thì ra là nó có thể ngọt ngào như vậy...

Tựa vào trong lòng Chu Duệ Trạch, Hà Quyên cũng không nói gì, vẫn không nhúc nhích dựa vào.

Chu Duệ Trạch lại không đổi tư thế, ôm trọn vẹn Hà Quyên vào lòng, nhìn nụ cười ngượng ngùng bên môi cô lại nở nụ cười hạnh phúc, anh, cười tít cả mắt.

Một năm mới, khởi đầu mới, bắt đầu từ cả nụ hôn ngọt ngào.

Từ từ cảm thấy hô hấp Hà Quyên trở nên dài, Chu Duệ Trạch cúi đầu nhìn, phát hiện cô an tâm tựa vào trong lòng anh ngủ.

Chăm chú nhìn sắc mặt Hà Quyên ngủ, Chu Duệ Trạch cảm giác trong lòng mình tràn đầy cảm xúc, cho tới bây giờ cũng không có an tâm như vậy, loại cảm giác này, rất tốt.

Ôm một cô công chúa, trực tiếp bế Hà Quyên lên, cảm thấy vị trí thay đổi, Hà Quyên bắt đầu bầu bĩnh một tiếng, lay động, vẫn đang ngủ say như cũ.

Không biết có phải bởi vì môi rượu hay không, hai má hồng hào, rất là đáng yêu.

Không có phòng bị vui trong ngực anh ngủ như vậy, Chu Duệ Trạch dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Cúi đầu, khẽ chạm lên làn da nhẵn mịn, đang trong trạng thái lơ đãng, người trong ngực có thể cảm thấy ngứa, đầu cử động, cọ xát trên ngực Chu Duệ Trạch, làm cho cánh tay Chu Duệ Trạch căng thẳng, ánh mắt biến sắc tối.

Một lúc lâu sau, mới thờ dãi ra một hơi, ánh mắt sáng tối dao động mạnh, ôm Hà Quyên đi vào phòng ngủ của cô.

Nhẹ nhàng đặt cô trên giường, đắp chăn cho cô xong, Chu Duệ Trạch đứng bên giường nhìn một lát, nhẹ nhàng cười: “Bây giờ vẫn chưa đúng lúc, sau này... sẽ không bỏ qua cho em.”

May mà, hiện tại Hà Quyên ngủ say, nói cách khác, nếu mở mắt thấy Chu Duệ Trạch, nhất định sẽ sợ mất.

Ánh mắt kia, cũng giống như con sói đói bụng đã lâu, cũng đã hiện lên dục vọng rồi.

Đóng kỹ cửa phòng, Chu Duệ Trạch cũng dọn dẹp xong phòng bếp, phòng ăn, tắt TV trở về phòng của mình.

Như vậy một lát sau, bên ngoài tiếng pháo hoa đã sớm rơi xuống, không có âm ỉ như vậy.

Mới từ phòng tắm rửa mặt xong ra ngoài, điện thoại liền đột ngột vang lên.

Chu Duệ Trạch không nhanh không chậm đi tới bên giường ngồi xuống, cầm điện thoại lên vừa nhìn, tên vừa hiện lên màn hình, chân mày lập tức nhíu lại, không nhận được nhấn phím trả lời: “Alo.”

“Duệ Trạch, sang năm mới rồi, con...” Lời nói ngập ngừng cùng với một chút dè dặt, càng làm cho chân mày Chu Duệ Trạch nhíu chặt hơn.

“Sang năm mới, ai không về nhà ăn tết chứ? Con còn không coi đây là nhà của mình?” Điện thoại rõ ràng là đồ chủ, bị một người đàn ông cướp đi trong quá khứ, tràn đầy khí thế uy nghiêm, trước tiên bắt đầu chỉ trích Chu Duệ Trạch.

Chu Duệ Trạch thông thả tựa vào đầu giường, nghe đầu bên kia điện thoại quả nhiên nghiêm khắc chỉ trích, không có nửa câu phản bác, cứ như vậy im lặng nghe.

“Ta cho con biết, lễ mừng năm mới đều về nhà. Con ngay cả nhà như vậy cũng không quay về, căn bản chính là bất hiếu, con khiến người ngoài nhìn vào như thế nào?”

Đầu dây bên kia dừng dừng nói một trận, nụ cười bên môi Chu Duệ Trạch càng tăng lên.

Đến khi bên kia ý thức được không thích hợp, mới dừng lại thao thao bất tuyệt chỉ trích, chất vấn: “Con có nghe lời ta nói hay không?”

“Đương nhiên là có.” Chu Duệ Trạch thoải mái cười, hỏi, “Còn có việc gì không? Không có việc gì, con muốn đi ngủ rồi.”

“Thằng ranh con, nói như thế nào? Đây là thái độ gì?” Người bên kia điện thoại hiển nhiên là bị thái độ Chu Duệ Trạch làm tức giận rồi, hỏa khí liền vọt lên một cái.

“Thái độ của tôi có liên quan gì đến ông?” Chu Duệ Trạch buồn cười hỏi.

“Chúng ta không quen không biết, quá nửa đêm không ngủ được, ồn ào với tôi làm gì?” Mặc dù trên sắc mặt Chu Duệ Trạch đang cười, nhưng lời anh nói ra thì lạnh lùng, làm cho người ta quả muốn rùng mình.

“Con...” Bên kia mới nói một chữ, Chu Duệ Trạch đã không kiên nhẫn được cắt ngang.

“Tôi thế nào, không cần các người nói. Sau này không nên tùy tiện gọi điện thoại cho tôi, có chuyện gì, hẹn trước với thư ký của tôi.” Chu Duệ Trạch nói xong, cũng không chờ bên kia trả lời, trực tiếp nhấn cúp điện thoại.

Lạnh lùng liếc mắt nhìn điện thoại một cái, chui vào trong chăn, ngủ.

Đầu dây điện thoại bên kia, một ông già khoảng 60 quãng mạnh điện thoại xuống một cái, thờ hỏn hỏn tức giận mắng: “Súc sinh! Đúng là súc sinh!”

Bên này Chu Duệ Trạch vốn không biết bị mắng chửi như thế nào, nhưng mà qua năm này anh vô cùng tốt.

Bởi vì tình cảm sau đêm giao thừa, khoảng cách giữa anh và Hà Quyên rõ ràng rút ngắn lại rất nhiều, bình thường có thể ôm ấp nhiều, thậm chí là nhiều sự gần gũi.

Hà Quyên vẫn đỏ mặt như trước nhưng cũng không có tránh né anh.

Vẫn xấu hổ không dám nhìn thẳng vào mắt anh, lại khéo léo vui vào trong ngực anh, tiếp nhận anh hôn, bộ dáng đáng yêu vậy thật sự làm cho Chu Duệ Trạch yêu đến tận cõi lòng, thật hận không thể lập tức giải quyết cô ngay tại chỗ.

Chỉ có điều, anh còn lý trí, biết chuyện phải từng bước từng bước.

Anh chờ lâu như vậy rồi, đương nhiên chờ thêm một thời gian ngắn nữa cũng chẳng sao.

Tết năm nay nghỉ dài hạn, Chu Duệ Trạch trải qua hết sức tốt, cực kỳ tốt, tốt đến nỗi làm cho anh cũng không nghĩ đi làm thế nào.

Lúc đến phòng làm việc, cũng là lúc ngăn người nhìn tài liệu ở đó, làm cho Nhiếp Nghiêu đi vào cũng im lặng quan sát anh, sau khoảng mười phút không để mắt đến, không thể nhìn được nữa dùng ngón tay gõ bàn một cái nói: “Tôi nói, có cần mời vị đạo sĩ gọi hồn tới cho cậu hay không?”

Chu Duệ Trạch hoàn hồn, liếc Nhiếp Nghiêu một cái: “Cậu thật nhảm chán.”

“Cậu quá nhảm rồi.” Nhiếp Nghiêu không chịu nhượng bộ đánh trả lại, cái công ty này không phải của mình anh chứ? Tại sao chỉ anh bán mạng?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đùng Hư Quá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Ranh giới.

“Đúng lúc, Nhiếp Nghiêu chớp mắt một cái, lướt một cái mở hòm thư của anh ra, mở ra gì đó bên trong, sau đó vỗ bả vai Chu Duệ Trạch, “Ông chủ, chuyện vật vãn của công ty tôi có thể xử lý, nhưng mà chuyện lớn sống còn có lẽ chính cậu giải quyết đi.”

Chu Duệ Trạch nhìn một đồng các thứ mở ra trong máy vi tính, phía dưới từng cái văn bản, khoé mắt co giật một chút, cắn răng nói: “Đây là cậu trả thù.”

“Có sao không?” Tâm tình Nhiếp Nghiêu cực tốt cười, đột nhiên phát hiện, hôm nay ánh mặt trời rực rỡ thế này.

“Ông chủ, cậu phải biết rằng, người nước ngoài chỉ có một cái tết.” Nhân viên kỳ cựu Nhiếp Nghiêu nhìn Chu Duệ Trạch khắp nơi, nhưng mà ý tứ lại cực kỳ rõ ràng.

Lúc lễ mừng năm mới, đều là anh xử lý công việc, qua hết nghỉ đông, ông chủ Chu Duệ Trạch này dù sao đều phải đến xử lý một chút chứ.

Chu Duệ Trạch suy nghĩ một chút, gật đầu chấp nhận.

Phản ứng quá mức vui sướng, làm cho trực giác Nhiếp Nghiêu cảm thấy không đúng, từ lúc nào cậu ta dễ nói chuyện như vậy?

“Gần đây... Đã xảy ra chuyện gì sai?” Nhiếp Nghiêu thấp thòm nhìn Chu Duệ Trạch, bình thường mà nói, cậu ta vui vẻ đáp ứng như vậy, tuyệt đối không có chuyện gì tốt.

Chẳng lẽ, Chu Duệ Trạch còn có tính toán sau lưng anh?

Không thể nào?

“Không liên quan đến cậu.” Chu Duệ Trạch cười mập mờ, dư âm đẹp đẽ của mấy ngày tết này, thực sự có tiến triển, anh rất mong đợi sau này phát triển, phải nhanh bắt Quyên Từ lại, đến lúc đó anh liền có hạnh phúc.

Nhiếp Nghiêu là người rất thông minh, vừa nhìn bộ dáng bí ối của Chu Duệ Trạch liền hiểu được, mắt đột nhiên sáng lên, kè sát vào cười xấu xa hỏi: “Cậu ăn rồi hả?”

Sắc mặt tươi cười của Chu Duệ Trạch lập tức lạnh xuống, liếc Nhiếp Nghiêu một cái: “Xấu xa! Trong đầu cả ngày không biết đang suy nghĩ gì? Đi ra ngoài, tôi muốn làm việc.”

Bị Chu Duệ Trạch đuổi ra khỏi phòng làm việc, Nhiếp Nghiêu buồn bực mắng: “Tôi xấu xa? Cũng không biết là ai, lúc đầu giả bộ GAY đi lừa gạt Hà Quyên nhà cậu.”

Suy nghĩ một chút nét mặt kia của Chu Duệ Trạch, Nhiếp Nghiêu đột nhiên chột nhứ mày, nhìn có chút hả hê: “Xem ra là chưa có ăn được. Ha ha... Cậu cũng có lúc cam chịu.”

Tâm tình Nhiếp Nghiêu lập tức tốt lên, trở lại phòng làm việc của mình, nhấn nút nội bộ gọi: “Cho tôi một ly cà phê, và thêm hai phần điểm tâm.”

Đầu dây bên ngoài thư ký nhận được chỉ thị, kinh ngạc nhìn điện thoại trên bàn, hôm nay giám đốc làm sao vậy?

Thực ra ngày thường anh chưa bao giờ ăn điểm tâm gì.

Nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, nhưng nhanh chóng đi chuẩn bị xong đưa qua, thấy nụ cười trên mặt Nhiếp Nghiêu, thư ký lúc này mới phản ứng được, hôm nay tâm tình giám đốc rất tốt.

Hôm nay vừa mới vào ca, trong công ty không có công việc gì, Hà Quyên cũng lười biếng vùi ở phòng nghỉ nhân viên, đang nghĩ tới sự việc, điện thoại đột nhiên vang lên.

Hà Quyên vừa nhìn thấy hiển thị phía trên, trên mặt hơi nóng lên, động tác so với đầu óc cô phải nhanh hơn một bước nhận, lời nói liền mềm mỏng: “Làm sao vậy?”

“Bà xã, đồng nghiệp khi dễ anh, công việc rất nhiều...” Lời nói nũng nịu bên trong làm cho Hà Quyên nhin không được bật cười, bên kia Chu Duệ Trạch nghe được tiếng cười của cô, không chỉ có không bớt phóng túng, mà còn tệ hại hơn, “Bà xã, anh thật đáng thương.”

“Công việc nhiều thì từ từ làm, đừng có gấp.” Hà Quyên cười nhẹ dụ dỗ người đàn ông đầu dây bên kia, “Ai khi dễ anh, nói cho em biết, em giúp anh đi đánh hắn.”

“Ừ, anh muốn được thưởng, cho anh động lực, muốn được ủng hộ...” Chu Duệ Trạch nói, mặt không đỏ, hơi thờ không gấp, hoàn toàn mặc kệ Hà Quyên bên này cảm điện thoại trên mặt đã bắt đầu nóng lên.

“Tôi về sẽ làm đồ ăn ngon cho anh.” Hà Quyên làm bộ không hiểu nói.

“Bà xã, anh về nhà chỉ có thể ăn tối.” Chu Duệ Trạch than vãn lâu bầu, “Hiện tại muốn có động lực, muốn được ủng hộ...”

Bên này Hà Quyên im lặng.

Bên kia Chu Duệ Trạch nhẹ nhàng cười, anh biết Hà Quyên là người rất thụ động, cho nên, muốn Hà Quyên chủ động, không có khả năng đó, anh chỉ có thể không ngừng tiến tới.

Thấy bên kia Hà Quyên im lặng hồi lâu, Chu Duệ Trạch biết là có thể anh bức ép quá, ở nhà cũng có cử chỉ thân mật, nhưng thời gian quá ngắn.

Ở bên ngoài, hắn là Hà Quyên làm không được.

Ngay khi Chu Duệ Trạch vừa muốn nói gì, bên kia đầu dây điện thoại đột nhiên truyền đến một cái hôn môi cực kỳ nhỏ, sau đó Hà Quyên bối rối, lời nói ngưng ngừng: “Em phải đi làm rồi, anh làm việc tốt nhé, bye bye.”

Chu Duệ Trạch ngo ngắc đưa điện thoại lên, ngăn người chừng năm sáu giây, sau đó đột nhiên nở nụ cười, cười ha ha, cả đời này của anh không có cười ngây ngô.

Hà Quyên là người dễ xấu hổ như vậy... Ha ha... Nói rằng trọng lượng anh trong lòng Quyên Từ cũng không phải bình thường.

Có Hà Quyên khích lệ, tinh thần Chu Duệ Trạch lập tức phấn chấn, không phải là công việc, có chút lòng thành.

Cho nên sau buổi trưa, lúc Nhiếp Nghiêu tới đưa đồ, thấy bộ dáng Chu Duệ Trạch làm việc hưng phấn, im lặng ngửa đầu nhìn trời, anh nên cảm than sức mạnh tình yêu vĩ đại, hoặc là đầu óc người nào đó quả nhiên cấu tạo không quá bình thường?

Bên này Chu Duệ Trạch cố gắng làm việc, bên kia Hà Quyên đã lên kế hoạch buổi tối làm cái gì cho anh ăn, buổi chiều ăn ở bên ngoài, bữa tối thì ăn nhẹ nhàng một chút.

Tính toán trong nhà có thứ gì, còn cần đi mua cái gì, cứ như vậy nghĩ đi nghĩ lại đến giờ tan làm, sau khi chào hỏi đồng nghiệp, rời khỏi công ty.

Đi tới siêu thị, còn chuẩn bị trái cây ướp lạnh thôi.

Sắp đi tới cửa siêu thị, vừa hay nhìn thấy một người quen đi ra từ cửa hàng bên cạnh, sau khi Hà Quyên liếc mắt nhìn, đột nhiên phát hiện, trong lòng mình vậy mà cảm giác gì đều không có.

Thì ra là, thời gian thật sự thay đổi rất nhiều thứ.

Không nghĩ sẽ chào hỏi Thịnh Nhạc Dục, Hà Quyên tiếp tục đi theo hướng của mình.

Chỉ là cô mới đi một lát, liền bị hấn ngăn lại, ngẩng đầu nhìn người ngăn cản cô, than nhẹ một tiếng trong lòng, trên mặt nở nụ cười lịch sự gật đầu chào hỏi: “Thật là trùng hợp.”

“Tôi không gọi điện thoại được cho em.” Thịnh Nhạc Dục không quanh co lòng vòng, nói ngắn gọn, dứt khoát.

Nghe Thịnh Nhạc Dục hỏi như vậy, Hà Quyên nhẹ nhàng nở nụ cười: “Đó là đương nhiên, số điện thoại của anh nằm trong sổ đen của tôi.”

Cô có điện thoại nhiều năm như vậy, chính là lần đầu tiên sử dụng sổ đen, thật đúng là hữu dụng.

“Tại sao?” Thịnh Nhạc Dục khó hiểu hỏi.

Hung hờn như vậy, ngỡ ngàng như vậy, giống như hấn rất vô tội, Hà Quyên hấn là hối hận, tại sao muốn cho số điện thoại hấn vào sổ đen.

“Khi anh gọi điện cho di nhỏ của tôi, thì nên biết sẽ có kết quả như vậy.” Hà Quyên lạnh lùng nói, “Anh nên biết tôi hận nhất là có người làm tổn thương những người bên cạnh tôi, Thịnh Nhạc Dục, anh đã chạm đến ranh giới cuối cùng của tôi rồi.”

“Tôi không phải người bên cạnh em sao?” Thịnh Nhạc Dục đương nhiên hỏi ngược lại làm cho Hà Quyên dờ khóc dờ cười.

Trên đời tại sao lại có người có thể vô liêm sỉ như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đương Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: May mắn

Hà Quyên buồn cười lắc đầu, xoay người muốn đi.

Bản thân cô trở thành như vậy, người đầu óc không bình thường không thể nói chuyện.

“Buông tay!” Hà Quyên bị Thịnh Nhạc Dục bắt lấy cổ tay, nhìn chăm chăm, giận dữ mắng mỏ.

Cô không muốn dây dưa.

“Chúng ta tìm một chỗ tốt nói chuyện.” Thịnh Nhạc Dục một bước cũng không nhường, chính là không muốn buông tay, nếu nói Hà Quyên không đáp ứng ý của hấn là sẽ ở trong này nói chuyện.

“Được.” Hà Quyên gật đầu, nếu như vậy, cùng nhau nói ra đi.

Thịnh Nhạc Dục quay đầu nhìn một chút, đứng lúc bên cạnh có một quán cà phê, kéo Hà Quyên bước đi.

“Anh không phải lôi kéo tôi, tôi sẽ tự đi.” Hà Quyên chột vung cánh tay, nếu Thịnh Nhạc Dục còn không buông tay, như vậy cô sẽ phải trở mặt.

Hà Quyên cương quyết làm cho Thịnh Nhạc Dục vô thức buông lỏng cánh tay, Hà Quyên không thỏa hiệp với hấn chút nào, bình thường Thịnh Nhạc Dục chưa từng thấy qua.

Trong tiềm thức của hấn, luôn luôn là hấn nói Hà Quyên là cái gì thì chính là cái đó, Hà Quyên bây giờ với hấn thật xa lạ.

Hơi nhũ mày một cái, Thịnh Nhạc Dục cũng không nói gì, dù sao cũng đang trên đường lớn, làm gì cũng rất khó coi, chỉ là nhìn thật sâu Hà Quyên một cái, xoay người đi về phía quán cà phê.

Vào quán cà phê, ngồi vào một góc yên tĩnh, ghế bành lớn vừa vặn ngăn cách chỗ ngồi kéo ra, không ảnh hưởng đến nhau, hướng chỉ giờ tan tầm, trong quán cà phê vốn không có người khách nào, cũng yên tĩnh, là một thời cơ tốt để nói chuyện.

Đợi sau khi cà phê mang lên, Thịnh Nhạc Dục nhìn chăm chăm Hà Quyên: “Em có ý gì?”

Hà Quyên buồn cười hỏi: “Tôi có ý gì? Tôi hoàn toàn không có ý gì, chúng ta không có một chút quan hệ gì, tôi cho anh vào sổ đen có gì không đúng sao?”

Chân mày Thịnh Nhạc Dục nhíu chặt, nửa ngày mới nói một câu: “Tôi cho là chúng ta còn có thể là bạn.”

“Thật xin lỗi, tôi không có rộng lượng như vậy.” Hà Quyên trực tiếp ngăn cản lời nói của Thịnh Nhạc Dục, “Tôi hoàn toàn không chịu nổi sau tổn thương đó, anh làm tổn thương tôi, còn làm bạn bè.”

“Đương nhiên, anh có thể nói tôi ích kỷ, nhưng không sao cả. Sau này cho dù chúng ta là người xa lạ, anh nói cái gì, nghĩ tôi như thế nào, với tôi mà nói cũng không quan trọng.” Hà Quyên tùy ý nhún vai, dựa lưng vào ghế ngồi.

Cô chính là một người như vậy, đối tốt với cô thì sẽ tốt hơn gấp đôi.

Đối với cô không tốt...

Không có lý do gì khi người ta đánh cô má trái, cô còn muốn đưa má phải mời người ta đánh một cái tát, cô không có tốt tính như vậy.

“Trước kia em không phải như vậy.” Chân mày Thịnh Nhạc Dục càng nhíu chặt hơn, hần cực kỳ không thích ứng được với phản ứng lạnh như băng của Hà Quyên.

Ấn tượng của Hà Quyên trong hần, vẫn là luôn luôn vây quanh hần.

Hơn nữa, nói thật, mấy tháng nay không có Hà Quyên, hần trải qua cũng không thoải mái.

“Trước kia là trước kia, đó là bởi vì chúng ta bất đồng quan hệ, hiện tại chúng ta không có vấn đề gì, không phải sao?” Hà Quyên buồn cười nhìn Thịnh Nhạc Dục, trước kia cô không biết có phải bị tình yêu là cho mù quáng hay không, tại sao cho tới bây giờ cũng không phát hiện Thịnh Nhạc Dục là một kẻ đáng ghét như vậy?

“Nếu em hối hận, vẫn có thể quay về.” Thịnh Nhạc Dục đột ngột nói.

Ánh mắt Hà Quyên lập tức trừng to, không ngừng nhìn hần chăm chăm.

“Thật ra thì, sống chung nhiều năm như vậy, em là người trọng tình cảm, nếu em không nỡ bỏ tôi, tôi cũng có thể cân nhắc.” Lời nói Thịnh Nhạc Dục vừa nói ra, Hà Quyên hoàn toàn thờ phào nhẹ nhõm.

Hiện tại cô hết sức khẳng định, năm tháng trước kia, cô thẳng thắn nói tạm biệt.

“Thịnh Nhạc Dục, tôi là không nỡ bỏ...” Hà Quyên nhẹ giọng nói xong, vô cùng bình tĩnh nhìn Thịnh Nhạc Dục.

Ánh mắt Thịnh Nhạc Dục sáng lên, gạt đầu, bung tách cà phê lên tào nhả uống một ngụm, sau đó đặt xuống, tác phong nhẹ nhàng nói: “Tôi nói, nếu em hối hận có thể quay về, tôi có thể cân nhắc.”

Cái cảm giác này, hần vẫn như trước cao cao tại thượng.

“Tôi không nỡ bỏ là nhiều năm như vậy, tôi bỏ ra tình cảm, bỏ ra thời gian, còn anh...” Hà Quyên quan sát Thịnh Nhạc Dục từ trên xuống dưới một lượt, khinh thường hừ nhẹ, “Tôi không có lưu luyến một chút nào, đặc biệt là cái gì dơ bẩn, cho tới bây giờ tôi vốn không có thói quen nhặt lại dùng.”

“Đối với tình yêu, tôi muốn sự chung thủy. Tôi có thể bỏ qua tất cả, nhưng mà, tôi muốn sự chung thủy tuyệt đối. Tôi yêu cầu đối phương như vậy, đương nhiên cũng sẽ chung thủy với đối phương như vậy.” Hà Quyên bình tĩnh cười, trên mặt cô không nhìn ra một chút gợn sóng.

“Bỏ qua tất cả?” Thịnh Nhạc Dục cười lạnh, hỏi Hà Quyên, “Lúc chúng ta vừa mới trở thành người yêu, cảm giác em làm bạn gái một chút cũng không có.”

Hà Quyên khó hiểu nhìn Thịnh Nhạc Dục, hỏi: “Cảm giác gì?”

“Tôi là đàn ông, tôi sống chung với bạn gái không phải chỉ cầm tay, ăn cơm là được.” Thịnh Nhạc Dục ám chỉ rõ ràng như vậy, Hà Quyên đã trưởng thành như này, nếu nghe không hiểu thì thật là lạ.

Ánh mắt Hà Quyên kỳ quái nhìn chăm chăm Thịnh Nhạc Dục, thấy trong lòng hần có chút tức giận, dè xuống cảm giác kỳ lạ trong lòng. Thịnh Nhạc Dục lý sự, không buông tha cô, tiếp tục lên án: “Em đã gặp qua trai gái yêu nhau ở chung một chỗ chuyện gì cũng không xảy ra chưa? Em cho rằng tôi không phải đàn ông hay là thế nào?”

“Cho nên, anh đi đến tìm Tà Phi Bạch.” Lời nói của Hà Quyên có chút khó chịu, nhưng mà thái độ trên mặt vẫn không thay đổi, hết sức bình tĩnh, mà ngay cả ánh mắt kỳ quái vừa rồi tất cả đều biến mất.

“Tự em suy nghĩ, tôi là đàn ông bình thường.” Thịnh Nhạc Dục hừ lạnh một tiếng, thật tốt làm cho Hà Quyên suy xét lại.

“Thịnh Nhạc Dục, anh cũng biết nói mình là đàn ông, anh trước tiên là người, không phải súc vật, cũng bởi vì điểm này viện cớ. Tôi coi thường anh!” Hà Quyên cười lạnh.

“Nếu như đây có thể trở thành cái cớ để nói, tôi thật sự may mắn, chúng ta lúc đó đều không xảy ra chuyện gì.” Lúc này Hà Quyên thật sự cực kỳ may mắn.

“Đúng vậy, bây giờ có lẽ chuyện này cũng không là gì, mọi người có thể tùy ý chơi đùa, nhưng tôi không thể, tôi muốn sau khi chính thức kết hôn mới có thể làm chuyện đó, lúc trước tôi đã nói qua với anh.”

“Hừ.” Thịnh Nhạc Dục hừ lạnh một tiếng. “Bây giờ là thời đại nào, thật là nhàm chán.”

“Nhìn cuộc sống của người khác, cách sống tôi hiểu, cũng tôn trọng, lại càng không can thiệp, nhưng mà tôi có nguyên tắc của mình.” Hà Quyên cười lạnh, khinh bỉ nhìn Thịnh Nhạc Dục, “Nếu đơn giản là vì chuyện này mà anh đi ngoại tình, như vậy Thịnh Nhạc Dục, tôi có thể nói cho anh biết, tôi may mắn, may mắn chia tay anh.”

“Anh chỉ biết nhu cầu của mình, sẽ không suy nghĩ đến tâm nguyện của tôi. Anh đã không cùng suy nghĩ với tôi như vậy, còn muốn kéo dài nhiều năm như vậy làm gì?”

“Không thích hợp, tại sao anh không sớm đề nghị chia tay?” Hà Quyên dồn dập ép hỏi, Thịnh Nhạc Dục sừng sốt một chút.

“Tại sao không chia tay, đó là bởi vì tôi còn yêu em.” Thịnh Nhạc Dục lập tức lớn tiếng phản bác.

“Yêu? Anh cũng xứng nói tới chữ này!” Hà Quyên buồn cười nhìn một chút Thịnh Nhạc Dục trước mặt này xa lạ, “Yêu mà có thể phản bội, mà có thể tùy tiện cùng người phụ nữ khác lên giường? Ngay cả rung động của mình cũng không quản được, tôi thật sự hiếu kỳ, anh là loại người vẫn chỉ biết đến bản năng súc vật.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đùng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Cảm giác ưu việt

"Em . . . ." Thịnh Nhạc Dục hoàn toàn không nghĩ tới lời nói của Hà Quyên sẽ cay nghiệt như thế, ở trong ký ức của hắn, Hà Quyên vĩnh viễn là loại người dịu dàng, hắn nói cái gì thì cô chính là cái đó, ngoại trừ không thể thỏa mãn yêu cầu của anh về phương diện đó.

"Yêu, là tôn trọng. Anh đã yêu tôi, vì sao không kết hôn với tôi? Sau khi kết hôn, tất cả mọi chuyện cũng sẽ thủy đào cừ thành (*)." Hà Quyên chất vấn Thịnh Nhạc Dục.

(*) “Thủy đào cừ thành”: là câu thành ngữ Trung Quốc ý nói rằng thành công sẽ tự nhiên đến khi có đầy đủ các điều kiện cần thiết mà không cần phải nhất mực truy cầu.

Thịnh Nhạc Dục nhú mày hừ lạnh: "Còn chưa tới lúc."

"Chưa tới lúc hay là anh không muốn?" Hà Quyên chế nhạo: "Tôi cho anh nói đó. Ban đầu lúc tôi và anh quen biết, sự nghiệp và cuộc sống của anh vẫn chưa đạt tới trình độ nhất định, vì chuyên tâm vào sự nghiệp, anh còn phải nhờ tôi đi làm để giúp đỡ cuộc sống của anh."

"Khi đó có lẽ là anh cũng có chút thích tôi đi. Đến khi sau này, sự nghiệp của anh có chuyển biến tốt, anh thấy được xung quanh có những người phụ nữ tốt hơn, anh đã cảm thấy tôi không xứng với anh, anh lại lấy họ ra để so sánh với tôi, cảm thấy tôi hoàn toàn là không xứng để đứng ở bên cạnh anh." Những lời này ngày thường Hà Quyên cũng không từng nói qua, không phải cô không hiểu, không phải cô không biết, mà là cảm thấy nếu đã yêu một người, thì phải tin tưởng hắn.

Đó là họa nạn hai người cùng trải qua, vì sao lại bởi vì một chút xíu chuyện, tất cả chuyện trước kia cứ thế cũng không còn sót lại chút gì chứ?

"Không sai, sau này anh được tiếp xúc chính là những người có đẳng cấp cao hơn so với em, anh và em hoàn toàn là không ở cùng một cấp bậc!" Thịnh Nhạc Dục cũng không giấu giếm, nói thẳng ra, đều đã nói đến nước này rồi, còn có cái gì khó nói nữa.

"Cho dù là như vậy, anh cũng chưa từng nói chia tay với em. Còn không chứng minh rằng anh yêu em sao?" Thịnh Nhạc Dục giận dữ hỏi Hà Quyên "Anh cũng đã làm đến tình trạng này rồi em còn muốn anh phải thế nào nữa?"

Nghĩ đến đây thì Thịnh Nhạc Dục lại tức giận.

"Hiện tại anh tiếp xúc đều là những người của tầng lớp nào? Bạn gái của người ta đều là những người nào? Chẳng lẽ anh lại nói với bạn bè của mình, bạn gái của anh là ở trong tiệm mát xa cho người khác hay sao?"

Trong ánh mắt của Thịnh Nhạc Dục chứa sự khinh miệt thật sâu đậm làm Hà Quyên đau nhói, khiến sắc mặt của cô trắng bệch xuống trong nháy mắt.

"Mát xa? Mát xa thì thế nào? Cũng không phải là tôi làm chuyện không đứng đắn gì? Tôi là chính đáng làm việc mát xa cho người ta. Lúc trước nếu không phải là tôi tìm nhiều phần công việc như vậy, anh có thể toàn tâm toàn ý chuyên tâm tấn công vào sự nghiệp của anh sao?" Không biết Hà Quyên là đau lòng hay là tức giận, đôi môi của cô hơi run rẩy nhẹ nhàng, sắc mặt trắng bệch, không có một chút huyết sắc.

"Lúc đó anh cảm thấy mà tôi mát xa kiếm được để ăn cơm, vì sao anh lại không cảm thấy nghề nghiệp của tôi khiến anh không dám nhìn mặt người ta chứ?" Hà Quyên cười lạnh chất vấn, "Người đã xem thường công việc của tôi như vậy, đã khinh bỉ như thế, tại sao không sớm nói chia tay?"

"Chưa từng nói cho em biết sao? Anh còn yêu em!" Thịnh Nhạc Dục nhún chân mày lại, không nhịn được nói ra.

"Yêu?" Hà Quyên cười lạnh, cô đã hoàn toàn nhìn thấu người đàn ông trước mặt này.

"Thịnh Nhạc Dục, anh có thể không cần dùng lý do cứ như quang minh chính đại vậy hay không? Từ đầu đến cuối người anh yêu chính là bản thân mình. Anh không chủ động nói chia tay đơn giản chính là không muốn danh tiếng xuống cấp vì vong ân phụ nghĩa. Anh muốn để cho tôi nói ra, như vậy, trong lòng anh sẽ thấy dễ chịu hơn rồi. Cho dù là người khác nói, cũng là tôi nói chia tay trước, với anh hoàn toàn không có chút quan hệ nào."

Lời nói của Hà Quyên khiến mặt của Thịnh Nhạc Dục liền biến sắc, cũng không nói thêm được gì.

"Anh vẫn không chia tay, ngoại trừ muốn có danh tiếng tốt ở bên ngoài, còn có một chút nguyên nhân khác. Anh đi nơi nào tìm được một người làm toàn bộ công việc bảo mẫu tốt như tôi vậy? Có phải hay không?" Hà Quyên thấp giọng khẽ cười hì hì, trong tiếng cười kia tràn đầy chế giễu, cười nhạo chính mình ngớ ngẩn ngu ngốc.

"Thời gian dài như vậy, có phải dạ dày của anh lại không thoải mái không? Có phải anh ăn cơm không ngon miệng bằng trước kia hay không? Có phải cái cửa sổ thật cao kia của anh không còn sạch sẽ như trước kia hay không?" Hà Quyên hỏi từng câu hỏi một, sắc mặt của Thịnh Nhạc Dục cứ âm trầm thêm một phần.

"Tôi cho anh biết này Thịnh Nhạc Dục, tôi có chứng sợ độ cao, nhà của anh ở tầng mười tám, dù là quán gia cũng không có cách nào giống như tôi vậy, lau cửa sổ nhà anh đến khi sạch sẽ như vậy mới thôi." Hà Quyên hoàn toàn cũng không phải là chất vấn, mà là khẳng định.

Không có một ai, sẽ vì một phần tiền thu nhập của quán gia, mà ngay cả góc cạnh của cửa sổ cũng lau đến khi sạch như thế.

Lúc cô làm mấy chuyện này, không phải là bởi vì tiền, chỉ là vì yêu, bởi vì Thịnh Nhạc Dục thích cửa sổ sạch sẽ, thích xuyên thấu qua cửa sổ sạch sẽ để nhìn bên ngoài.

Vì thế, dù cô có chứng sợ độ cao mà đôi chân của cô run lẩy bẩy nhưng cô đều sẽ lau cửa sổ cho đến khi sạch sẽ.

Hà Quyên hít sâu một hơi, để cho mình tỉnh táo lại, vì người như vậy, không đáng để cô tức giận.

"Nếu đã chia tay, anh còn tới tìm tôi làm gì? Chẳng nhẽ anh vì thiếu một chức bảo mẫu như vậy? Bây giờ không phải là anh có Tả Phi Bạch rồi sao?" Hà Quyên không hiểu nổi rốt cuộc vì cái gì mà Thịnh Nhạc Dục lại dây dưa với cô.

Cô không hơn người ta về đẳng cấp như vậy, không phải là hèn không nên ngoảnh lại nhìn sao?

Như thế nào còn ba lần bốn lượt tới quấy rầy cô chứ?

Thịnh Nhạc Dục trầm mặc sau một lúc lâu, lúc này mới từ từ nói: "Anh cảm thấy được anh vẫn còn có cảm giác với em."

"Tôi thì không còn cảm giác với anh rồi." Người đàn ông như vậy, nếu cô lại quay đầu lần nữa, vậy thì thật là đầu óc có bệnh rồi.

Bị tổn thương thành ra như vậy còn chưa đủ sao?

Thịnh Nhạc Dục trầm mặc ngồi tại chỗ đó, Hà Quyên không biết hắn đang nghĩ cái gì, nhưng mà cô không muốn đối mặt với người đàn ông này nữa rồi.

Nhìn thời gian trên điện thoại di động một chút, mở miệng nói: "Tôi muốn đi về."

"Em nghe chưa?" Thịnh Nhạc Dục đột nhiên nói một câu nói rất kỳ quái.

"Cái gì?" Hà Quyên không hiểu nhìn hắn, nghe được cái gì?

"Bài hát này." Thịnh Nhạc Dục lui về phía sau ngồi tựa lưng vào ghế, lại khôi phục sự tự tin đó, bộ dáng giống như có thể nắm tất cả trong tay.

Lúc này, Hà Quyên mới cẩn thận lắng nghe, khúc nhạc này rất quen thuộc, từ lúc lễ mừng năm mới bắt đầu, trên internet bắt đầu truyền một cách điên

loạn, con sót một đoạn thời gian dài, có thể nói hiện tại, phố lớn ngõ nhỏ đều có thể nghe được bài hát này.

“Thì sao, cũng chỉ là một bài hát đang thịnh hành.” Hà Quyên cũng không có quá nhiều hứng thú với mấy việc này, cô không mê những thứ này.

“Bài hát này là Tà Phi Bạch hát.” Thịnh Nhạc Dục nhìn giống như hơi hợt bỏ xuống một trái bom nặng ký.

Hà Quyên mơ hồ nghĩ tới điều gì, nhưng vẫn lên tiếng hỏi: “Anh có ý gì?”

“Tà Phi Bạch ghi âm được bài hát này chính là do anh giới thiệu người cho cô ta, hiện tại hot như vậy, phố lớn ngõ nhỏ đều là bài hát của cô ta...” Thịnh Nhạc Dục cố ý nói phân nửa, cứ nhử mảy trâm tình nhìn Hà Quyên như vậy.

“Cho nên...” Trái tim của Hà Quyên càng ngày càng trầm xuống.

“Cho nên nếu em muốn quay lại, anh cũng có thể đổi cho em một phần công việc tốt, cũng có thể khiến em đạt đến độ cao mà từ trước đến nay chưa từng trải qua.” Thịnh Nhạc Dục hả hê nói xong, tựa như một con khổng tước kiêu ngạo, liếc nhìn bày ra bộ lông vũ xinh đẹp của hắn.

Hoàn toàn không hề chú ý tới, ngay lúc hắn đắc ý biểu lộ cảm giác ưu việt (**) của hắn, phía đối diện, sắc mặt của Hà Quyên đã đen tới cực điểm.

(**) “Cảm giác ưu việt”: cảm giác về sự ưu việt, tự cho mình hơn hẳn người khác.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hur Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Buồn bực

“Ý của anh là, nếu mà tôi trở lại bên cạnh anh, tôi cũng có thể nổi tiếng như thế?” Giọng nói của Hà Quyên không chắc chắn hỏi Thịnh Nhạc Dục.

“Ít nhất là tốt hơn so với em của hiện tại.” Thịnh Nhạc Dục vô cùng tự tin nói ra.

Loại chuyện như vậy, bây giờ đối với hắn mà nói, hoàn toàn là không có vấn đề.

Nếu là hắn muốn cho người sắp xếp một phần công việc, tuyệt đối là tốt hơn so với một thợ mát xa như Hà Quyên hiện tại.

“Tốt hơn so với tôi hiện tại?” Hà Quyên nhìn Thịnh Nhạc Dục, tất cả tâm tư đều được che giấu ở phía sau tròng mắt đen của cô: “Tôi thật sự không biết, bây giờ anh còn có bản lĩnh lợi hại như vậy.”

“Bây giờ anh đã không còn giống như trước kia rồi.” Thịnh Nhạc Dục nhắc tới năng lực hiện tại của hắn, thì vô cùng tự tin.

Không phải nói nguồn gốc của một người đàn ông tự tin là ở sự nghiệp sao?

Hiện tại sự nghiệp của hắn thành công, tuyệt đối vô cùng có tự tin.

“Nếu tôi trở lại bên cạnh anh, anh có thể lập tức kết hôn với tôi sao?” Hà Quyên hỏi Thịnh Nhạc Dục.

“Hiện tại làm sao có thể lập tức kết hôn, thời cơ vẫn còn chưa chín muồi. . . . .” Thịnh Nhạc Dục nói được một nửa liền bị Hà Quyên cắt đứt.

“Thời cơ chưa chín muồi. Trước kia, anh nói sự nghiệp chưa thành công, không đủ tiền, vậy thì bây giờ lấy cớ gì?” Hà Quyên chất vấn Thịnh Nhạc Dục.

“Không phải lấy cớ, mà là. . . . .” Thịnh Nhạc Dục muốn giải thích, Hà Quyên hoàn toàn cũng không muốn nghe, lắc đầu một cái nói: “Thịnh Nhạc Dục, anh không cần lại tìm thêm cớ. Từ đầu đến cuối, người anh yêu nhất chính là bản thân anh.”

“Đã nhiều năm như vậy, xem như là tôi đã thấy rõ ràng rồi.” Hà Quyên đã buông xuống được mà cười cười: “Thật ra thì, rất cảm ơn anh, lúc đầu tôi bất lực như thế, có anh ở bên cạnh, ta đã có nhiều động lực hơn, cảm nhận được một phần ấm áp.”

Nhắc tới thời gian ấm áp đó, Hà Quyên tự giấu cười một tiếng: “Mặc kệ phần ấm áp này là thật sự tồn tại hay là tôi tự mình tưởng tượng, tôi đều cảm ơn anh đã cho tôi đây có động lực nhiều năm như vậy.”

“Tôi mệt mỏi, không muốn trở thành một công cụ của anh, một phần giải trí trong sinh hoạt. Tôi đã kết hôn. . . . .”

“Kết hôn thì thế nào? Các người mới quen biết chưa bao lâu?” Hà Quyên vừa nhắc tới chuyện cô kết hôn, trong lòng Thịnh Nhạc Dục liền tràn đầy khó chịu.

“Quen biết bao lâu không là vấn đề, mấu chốt của vấn đề là. . . . . Tôi yêu anh ấy.” Hà Quyên chưa từng khẳng định qua như vậy, cô yêu Chu Duệ

Trạch

Đúng, cô yêu một người bình thường rất thích làm việc kì lạ đó, thích làm nũng, lại hết sức có trách nhiệm của người đàn ông.

Anh sẽ chăm sóc cô chu đáo, biết tất cả những gì cô cần, cũng chú ý không khiến cô phải quan tâm đến những việc nhỏ nhặt.

Cô bỏ ra, tình cảm của cô được đáp lại, người đàn ông như vậy, có lý do gì mà cô không thương đây?

“Lúc trước em còn nói yêu anh.” Thịnh Nhạc Dục xì mũi coi thường đối với lời nói của Hà Quyên, thể hiện rõ chính là không tin lời của cô.

“Không sai, tôi yêu anh, nhưng anh cũng đã nói, là lúc trước”. Hà Quyên cười một tiếng, “Tôi yêu, ở thời gian 5 năm này, bị anh từ từ gầy vò tất cả đều không còn.”

“Thịnh Nhạc Dục, người đã chín chắn chút đi. Bỏ qua một người rồi chính là đã bỏ lỡ, có lẽ người khác có thể quay đầu lại, nhưng mà, từ nhỏ, con người của tôi tính tình đã bướng bỉnh, sẽ không quay đầu lại.” Hà Quyên lấy tiền từ trong túi ra, đặt trên bàn.

Cũng không nói gì nữa, xoay người rồi đi.

“Hà Quyên.” Thịnh Nhạc Dục không cam lòng gọi một tiếng.

Hà Quyên cũng không hề quay đầu lại, chỉ là ném cho hắn một câu nói: “Đừng khiến tôi xem thường anh.”

Nói xong, cũng không đợi phản ứng của Thịnh Nhạc Dục, trực tiếp rồi đi.

Nhìn theo bóng lưng của Hà Quyên dứt khoát không lưu luyến chút nào, Thịnh Nhạc Dục ngồi ở nơi đó không biết làm sao, dường như có cái gì đó không đúng lắm.

=== Đường phân cách của Cừ Cừ ===

Chín giờ tối, Chu Duệ Trạch mới mở cửa phòng, không còn hơi sức kêu: “Bà xã, anh đã trở về. Bị nhân viên chèn ép mà trở về.”

“Ngoan, trở lại thì phải đi rửa tay ăn cơm.” Hà Quyên cười ra ngênh đón, lấy dép ra cho anh từ trong tủ giày ra: “Mau đi đi. Em cho anh uống canh.”

“Được.” Chu Duệ Trạch hơi cúi người, tại gò má của Hà Quyên khẽ chạm xuống, không đợi Hà Quyên đánh anh, lập tức chạy đi rửa tay.

Hà Quyên không nói gì, trực tiếp đi vào phòng bếp bưng canh ra ngoài cho Chu Duệ Trạch. Chu Duệ Trạch vừa vào phòng ăn lập tức hít một hơi thật sâu, cột nĩa tiến tới trước mặt của Hà Quyên: “Bà xã, làm món ăn ngon gì, thật là thơm.”

“Canh tằm bổ, uống nhanh.” Hà Quyên cười nhẹ nhàng đẩy Chu Duệ Trạch, ý bảo anh nhanh đi uống.

Chu Duệ Trạch ngồi vào chỗ đối diện với Hà Quyên, nhìn canh ở trước mặt cảm lên, thổi thổi, dùng tốc độ nhanh nhất uống vào.

“Anh làm gì đấy? Uống nhanh như vậy, nóng!” Hành động của Chu Duệ Trạch dọa Hà Quyên sợ hết hồn.

Chu Duệ Trạch không hề để ý tới lời nói của Hà Quyên, sau khi uống canh xong, vừa để chén xuống, nhìn cô chăm chăm, không nói một lời.

Đột nhiên Chu Duệ Trạch trở nên nghiêm túc, khiến trong lòng của Hà Quyên chợt căng thẳng.

Cô phát hiện khí thế của Chu Duệ Trạch dường như không còn là một kiểu, hai tròng mắt thâm thúy kia tựa như muốn lập tức nhìn thấu cô.

“Nói đi,” Chu Duệ Trạch an tĩnh nhìn Hà Quyên, rồi nói hai chữ.

“Nói, nói gì?” Hà Quyên cũng không biết thế nào, lúc này đối với Chu Duệ Trạch, cô đặc biệt khản trương.

Chu Duệ Trạch nghiêm túc, một chút cũng không nhìn ra được sự dịu dàng của ngày thường, khiến cô không khỏi cảm thấy áp lực.

“Nói em hôm nay thế nào.” Trên mặt của Chu Duệ Trạch không có nụ cười, chỉ là nhìn Hà Quyên như vậy, từ lúc anh vừa vào cửa liền phát hiện cô có chút không đúng lắm, nhất định là đã có chuyện.

Hà Quyên hơi cúi đầu, dán mắt chăm chăm vào trên bàn tay chính mình nhìn một lúc lâu.

Chu Duệ Trạch cũng không nói chuyện, yên lặng chờ Hà Quyên mở miệng.

“Giờ tan việc em chạm mặt Thịnh Nhạc Dục.” Hà Quyên rút cuộc cũng lần theo manh mối, từ từ nói với Chu Duệ Trạch.

“Ừ.” Chu Duệ Trạch bình tĩnh gật đầu, nhưng mà trong lòng một chút cũng không bình tĩnh, xem ra sau này không thể không đi đón Hà Quyên, tên Thịnh nhạc Dục đó là con ruồi sao?

Vì sao nơi nào cũng đụng đến hắn?

Chu Duệ Trạch viết lên một khoản ở trong lòng, cái này phải chú ý.

“Em phát hiện.....” Hà Quyên có chút không nói được.

Chu Duệ Trạch lập tức rót một ly nước ấm từ bên cạnh đặt vào trong tay của cô, sau khi Hà Quyên trực tiếp uống một hớp lớn, mới chậm rãi nói tiếp: “Em thật sự chính là đã nhìn lầm người.”

“Có phải là đàn ông cũng rất.....” Hà Quyên đột nhiên ý thức được người cô đang đối mặt là ai, loại chuyện đó làm sao cô có thể nói ra miệng được.

“Cũng rất cái gì?” Chu Duệ Trạch cũng sẽ không để mặc cho Hà Quyên kim nén vấn đề ở trong lòng, trực tiếp hỏi.

Khí thế của Chu Duệ Trạch vừa lộ ra, Hà Quyên đầu phải là đối thủ.

Ngoan ngoãn lâu bầu nói ra: “Cũng rất thích áp đặt cảm nhận của mình cho người khác?”

“Áp đặt cảm nhận cho người khác?” Chu Duệ Trạch khẽ nhún mày, đây là ý gì?

“Chính là hoàn toàn không có tự chủ, rất dễ ý đến loại chuyện đó!” Không biết có phải là bởi vì Chu Duệ Trạch phản ứng quá mức bình thường hay không, cảm xúc buồn bực cả đêm của Hà Quyên rốt cuộc cũng bộc phát, trực tiếp hô lên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Bàn đạp

Loại chuyện đó?

Chu Duệ Trạch nhất thời không phản ứng được, mơ hồ nhìn Hà Quyên, thấy gò má của cô ửng đỏ, ánh mắt tránh né, lúc này mới hiểu lời cô nói là có ý gì.

"Đề ý." Chu Duệ Trạch khẳng định gật đầu.

Lời vừa ra khỏi miệng, anh lập tức thấy hào quang của Hà Quyên ảm đạm xuống trong nháy mắt, môi giật giật, dường như là muốn nói cái gì, nhưng mà cuối cùng không nói ra.

Chu Duệ Trạch nhẹ nhàng cười, cố gắng hết mình để cho giọng nói của mình dịu dàng xuống: "Là rất đề ý, nhưng mà cũng sẽ tôn trọng cảm nhận của một nữ sinh kia. Hơn nữa không phải cứ ra bên ngoài mua được, hoàn toàn chỉ là lấy lòng mình. Loại chuyện như vậy dĩ nhiên là lưỡng tình tương duyệt (*) thì tốt hơn."

(*) Lưỡng tình tương duyệt: hai người đều hiểu nhau.

"Làm bạn trai, nếu như đối với bạn gái của mình mà một chút suy nghĩ cũng không có, vậy tuyệt đối là không bình thường. Nếu mà chỉ có cái loại suy nghĩ đó, cũng không bình thường." Chu Duệ Trạch cười nhìn cặp mắt của Hà Quyên dâng lên một chút xiu hi vọng, ý cười của anh càng sâu.

"Anh không khen ngợi giá trị của hắn thế nào, chỉ là ở một góc độ của người đàn ông mà nói, nếu theo lời của em hắn đã rất thích, tại sao không kết hôn?" Chu Duệ Trạch mặt không biến sắc dẫn dắt suy nghĩ của Hà Quyên: "Em là một người truyền thống bảo thủ, các người ở cùng một chỗ thời gian dài như vậy, hắn không thể nào mà không hiểu tính tình của em. Sau khi kết hôn, tất cả không phải là thủy đào cừ thành rồi sao?"

"Là thời gian hay là con người?" Chu Duệ Trạch hoàn toàn không chừa đường lui, trực tiếp ngăn lại lời nói của Hà Quyên.

Sau khi Hà Quyên hơi sững sờ, ngay sau đó buông xuống được mà cười: "Mặc kệ là thời gian hay là con người cũng không có ý nghĩa nữa, em và hắn đã kết thúc."

Đạt được kết quả hài lòng, Chu Duệ Trạch yên tâm gật đầu, đứng dậy, nhanh chóng ở khoé môi của Hà Quyên hôn trộm xuống một cái, tựa như chuẩn chuẩn lướt nước, nhanh chóng tách ra: "Anh đi rửa chén, em nhanh đi ngủ đi."

"Ừ." Hà Quyên đứng dậy, tảng đá lớn đã chấn ở trong lòng kia không khỏi bắt đầu biến mất, giống như thật cũng không có bất kỳ chuyện buồn bực gì.

Thoải mái đi ra khỏi phòng ăn, quay đầu lại liếc mắt nhìn Chu Duệ Trạch đang rửa chén trong nhà bếp, khoé môi của Hà Quyên không nhịn được cong lên.

Chu Duệ Trạch rửa chén xong, trở lại phòng ngủ của mình, mở laptop ra, nhanh chóng gõ chữ lên phía trên.

Sau khi tin nhắn gửi đi, Chu Duệ Trạch cười khếp máy vì tính lại, vừa ngẩng đầu, ý lạnh trong mắt kia thật giống như lưỡi dao rút ra khỏi vỏ .

== Đường phân cách của Cửu Cửu ==

Cuộc sống của Hà Quyên vẫn như cũ trôi qua như thế, thời gian làm việc trong tiệm được điều chỉnh rất nhiều, cơ hội để cô trực ca đêm càng ngày càng ít, ngược lại giống như là một người bình thường đi làm công sở sáng chín chiều năm.

Như vậy cũng tốt, mỗi khi tan sở sau đó mua thức ăn, về nhà nấu cơm, thật vui về ăn cơm với Chu Duệ Trạch, có lúc ra cửa sa đọa một phen, đi ăn nhà hàng xa xỉ.

Danh tiếng của Tà Phi Bạch càng lúc càng lớn, nghiêm nhiên thành tân sủng của Làng Giải Trí.

Thật là cũng giống như một đêm thành danh, nhảy lên thăm dò với tốc độ khiến người ta trở mắt đứng nhìn.

Trong cửa hàng trên phố lớn ngõ nhỏ đều là bài hát của cô ta, studio các tiệm đều dán tấm poster lớn của cô ta, sự nghiệp thật là giống như mặt trời ban trưa (**).

(**): mặt trời ban trưa: cực kì hưng thịnh

"Này, chọn tùy thích." Hà Quyên hào phóng đặt thực đơn ở trước mặt của Chu Duệ Trạch, một bộ dáng của người giàu có.

Chu Duệ Trạch xem xét thực đơn trong tay, nghi ngờ liếc mắt nhìn, sau khi liếc mắt xung quanh một cái, nhỏ giọng hỏi: "Bà xã, em đi cướp ngân hàng rồi sao?"

"Em giống như là loại người đó sao?" Hà Quyên nhướn lông mày lên, xem thường Chu Duệ Trạch.

"Không cướp ngân hàng, vì sao em muốn mời anh tới chỗ đất tiền như vậy ăn cơm?" Chu Duệ Trạch tùy tiện đảo mắt qua thực đơn cũng biết, ăn cơm ở chỗ này, hai người đều tiêu phí ở khoảng chừng năm trăm.

Căn cứ theo trình độ hoang phí của "Tầng lớp hưởng lương " bọn họ, nơi này là đủ xa xỉ.

"Anh thích ăn bữa ăn tây chứ, thỉnh thoảng tới một lần cũng rất tốt." Hà Quyên cười híp mắt nhìn Chu Duệ Trạch, nhưng mà cô vẫn chú ý tới, Chu Duệ Trạch vẫn là rất ưa thích bữa ăn tây như loại này, cũng không phải là nói anh không thích ăn đồ ăn Trung Quốc.

Đồ ăn Trung Quốc cô ở nhà là có thể anh làm, thỉnh thoảng đổi khẩu vị cũng không tồi.

Nơi mềm mại nhất rong lòng bị đâm trúng, thu nhập của Hà Quyên như thế nào, anh là biết rất rõ ràng, trừ tiền cố định mỗi lần để dành để mua nhà ở, sinh hoạt phí còn dư lại hoàn toàn cũng không nhiều.

Nhưng mà chi tiêu hàng ngày cô vẫn muốn kiên trì như cũ chia mỗi người một nửa với anh, ai nói không cần là làm rõ ràng, nhưng mà, anh nộp tiền nước, nàng sẽ đóng phí hơi gas.

Thậm chí, cô sẽ ra nhiều hơn một chút tiền, mua thức ăn, mua vật dụng hằng ngày cũng sẽ giành tiêu tiền.

Người phụ nữ hiểu chuyện đến mức khiến anh đau lòng.

Đến nơi này tiêu phí một bữa cơm, không biết là cô để dành tiền bao lâu, vốn cũng không có tiền lương nhiều, cô đã tiết kiệm như thế nào?

Anh nhìn ra được, việc làm của Hà Quyên tuyệt đối không phải là vì để quản thúc anh, mà chỉ là muốn khiến anh vui vẻ.

Dùng thực đơn chần ánh mắt lại, nhìn xuống chua xót trong mũi, Chu Duệ Trạch cố ý nhạo báng: "Vậy anh cũng không khách khí."

"Ngàn vạn lần đừng khách khí, chị có mang tiền." Hà Quyên dựa lưng vào ghế, đắc ý ngẩng đầu.

"Vậy anh cũng thế mà chọn một phần." Chu Duệ Trạch nhìn Hà Quyên như vậy, không nhận được đùa với cô.

"Không thành vấn đề." Hà Quyên thoải mái đồng ý: "Chọn tùy ý."

"Cái gì?" Chu Duệ Trạch kinh ngạc nhướn mày, đây cũng là quá hào phóng đi.

"Cùng lắm thì giữ anh lại rửa chén bát cho người ta." Hà Quyên chậm rãi bổ sung lời nói cho nửa đoạn phía sau.

"Em mời anh ăn cơm, tại sao cuối cùng không đủ tiền lại là anh ở lại rửa chén bát?" Chu Duệ Trạch nhướn mày nhìn Hà Quyên, dường như mối quan hệ logic không đúng lắm thì phải?

"Bởi vì anh lớn lên đẹp trai, người ta mới phải chăm chú, tiền lương cho cao. . . . ." Hà Quyên càng nói, phía đối diện vẻ mặt của Chu Duệ Trạch

càng uất ức, khiến cô muốn nói nữa cũng không được, thổi phồng một tiếng bật cười.

"Hoá ra em để cho chồng của em đi bán nhan sắc." Chu Duệ Trạch ranh mãnh nháy mắt: "Em cam lòng được sao?"

"Dĩ nhiên không cam lòng được." Hà Quyên không muốn mà khề cần môi dưới, đột nhiên vỗ tay, hình như nghĩ tới biện pháp tuyệt vời nào: "Anh có thể bán nghệ không bán thân mà."

Bụp một cái, thực đơn trum lên trên mặt của Chu Duệ Trạch: "Bà xã. . . . . Em quá tàn nhẫn. . . . ."

Hà Quyên cúi đầu mà cười khúc khích, Chu Duệ Trạch từ phía sau thực đơn len lén nghiêng mắt nhìn Hà Quyên, anh cũng cười vui vẻ.

Sau khi ăn cơm tối xong rồi, đến ga ra để đi lấy xe.

Hà Quyên cảm thán: "Không hổ là khách sạn đẳng cấp năm sao, ngày cả nhà để xe cũng an tĩnh như vậy, đủ để bảo vệ việc riêng tư của khách hàng."

Chu Duệ Trạch cười khẽ ở trong lòng, xe đậu ở tầng này đều là được đặc biệt thông qua về nguyên tắc mới tiến vào, sẽ không bị người có dã tâm theo dõi. Cô vừa nói phải tới nơi đây, anh liền lái xe đến vị trí ga ra này theo thói quen.

Dù sao cô cũng không biết ga ra bình thường và nơi này khác nhau, sẽ không bị phát hiện.

"Nhà hàng này ăn ngon thật, chờ lão gia ta kiểm tiền lại mời người." Hà Quyên hơi ngẩng đầu, cố ý làm ra sắc mặt của cường hào ác bá trêu chọc .

"Dạ, ta xin cảm ơn lão gia. . . . ." Chu Duệ Trạch vội vàng ngoan ngoãn cúi chào vạn phúc một cái, làm dáng vẻ thẹn thùng.

"Ngoan, về nhà lão gia sẽ yêu thương người." Hà Quyên đưa tay khều cằm của Chu Duệ Trạch, càn rỡ cười lớn.

"Lão gia, phải nhẹ một chút nha. . . . ." Chu Duệ Trạch trực tiếp ném một ánh mắt quẩn rừ với Hà Quyên, khiến Hà Quyên phải rùng mình.

Chu Duệ Trạch vừa muốn nói gì, liền bị một giọng nói phụ nữ bén nhọn cắt đứt: "Đã nói anh đừng đi theo tôi, anh có vấn đề gì à?"

"Tà Phi Bạch, cô xem tôi là bán đập sao?" Giọng nói tức giận của Thịnh Nhạc Dục khiến Hà Quyên sững sốt, trùng hợp như thế?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Buổi biểu diễn

Hà Quyên lắng nghe giọng nói, hình như là từ phía trước truyền tới, xe của họ cũng dừng ở hướng đó.

Bọn họ trước sau vẫn nên tránh xa thì tốt hơn.

Hà Quyên dừng bước, nhìn Chu Duệ Trạch một chút.

Chu Duệ Trạch liền hiểu được gât đầu, kéo Hà Quyên đến một cây cột khác phía sau, như vậy sẽ không bị Thịnh Nhạc Dục bọn họ phát hiện.

"Bàn đập gì chứ? Thịnh Nhạc Dục, nói chuyện với anh thật khó nghe. Chúng ta chỉ là chia tay, chia tay không hiểu sao?" Tà Phi Bạch lớn tiếng la Thịnh Nhạc Dục, "Chúng ta sống chung không hợp, sau này anh đừng đến tìm tôi!"

"Tìm cô?" Thịnh Nhạc Dục tức giận cười, "Tà Phi Bạch, chia tay không thành vấn đề, chỉ là tôi muốn hỏi cô một chút, lúc trước ai cho cô cơ hội, cho cô sự nghiệp, hiện tại sự nghiệp của cô thành công, cô muốn chia tay với tôi?"

"Lúc đầu chúng ta yêu đương, anh giới thiệu cho tôi cơ hội là anh can tâm tình nguyện. Tôi cũng không thiếu nợ anh cái gì, đều là anh tự nguyện yêu tôi." Tà Phi Bạch hoàn toàn không cảm thấy mình có vấn đề gì, hợp tình hợp lý nói, "Thịnh Nhạc Dục, anh không phải cảm thấy hiện tại tôi có bản lĩnh, anh muốn tìm kiếm gì ở tôi?"

"Được, anh nói đi, anh muốn bao nhiêu tiền, tôi cho anh!" Tà Phi Bạch giựt túi nhỏ trong tay, cầm lấy ví tiền.

Người khí thế cao ngạo như Thịnh Nhạc Dục, làm sao có thể cam chịu nhục nhã như vậy.

"Tà Phi Bạch, cô đừng khinh người quá đáng!"

“Tôi khinh thường anh?” Tả Phi Bạch buồn cười, nhìn chăm chăm Thịnh Nhạc Dục, “Rõ ràng đã chia tay, anh còn ở đây triền miên quán quýt, anh muốn thế nào?”

Thịnh Nhạc Dục bị Tả Phi Bạch hỏi rõ ràng, á khẩu không trả lời được, hần tìm gặp Tả Phi Bạch cũng không phải vì muốn nói lại, hần hoàn toàn không có cảm tình sâu đậm với Tả Phi Bạch.

Hần chỉ là không cam lòng.

Bình thường phụ nữ của hần theo đuổi, bây giờ quay đầu lại với hần vênh vào cao ngạo, dựa vào cái gì?

“Không giải thích được sao?” Nhìn thấy Thịnh Nhạc Dục không nói gì, ngược lại Tả Phi Bạch lại càng đắc ý, “Thịnh Nhạc Dục, tôi nói cho anh biết, anh chính là không cam lòng. Anh chính là muốn đâm nát trên đầu người khác, đến khi được thỏa mãn hư vinh của anh.”

“Chúng sống với tôi trong khoảng thời gian đó, anh có yêu tôi sao? Trong lòng anh chỉ nghĩ cho chính anh. Ham muốn diện mạo của tôi, nhớ nhưng Hà Quyên hiền lành, sau lại nhìn thấy diện mạo trang điểm của Hà Quyên, trong lòng anh lại không yên.”

Tả Phi Bạch nói trúng tim đen tâm tư Thịnh Nhạc Dục, không chút lưu tình: “Thịnh Nhạc Dục, từ đầu tới cuối anh đều nghĩ cho anh. Kỳ thật, điều này cũng thật bình thường, tất cả mọi người là người trưởng thành, thích thì đến, thích thì đi, giống như nhu cầu.”

“Lúc đầu tôi với anh sống chung, mục đích là gì, anh không phải là không hiểu rõ. Anh chỉ là muốn có được cảm giác tôn thờ, thỏa mãn mà tôi cho anh. Bây giờ tôi đòi lấy thứ tôi cần, tôi còn ở lại bên cạnh anh làm gì?” Mỗi lời nói của Tả Phi Bạch cũng giống như là kim thép, đâm sâu vào Thịnh Nhạc Dục, làm cho hần thương tích đầy mình.

“Cô...” Thịnh Nhạc Dục muốn quát lớn, tức giận muốn mắng, lại phát hiện không biết mắng như thế nào, nói cái gì.

“Tĩnh lại đi, Thịnh Nhạc Dục. Chúng ta đã là người lớn, vẫn còn ở đây đùa giỡn chàng chàng thiếp thiếp cái gì, ngây thơ không phải ngây thơ?” Lời nói của Tả Phi Bạch tràn đầy khinh bỉ, đang coi thường sự ấu trĩ của Thịnh Nhạc Dục.

“Hừ, Tả Phi Bạch, cô cho rằng tôi sẽ nói lại với cô? Tới đây cũng chỉ là nói cho cô biết, cô đừng đắc ý, sẽ không có cuộc sống tốt đẹp.” Thịnh Nhạc Dục hừ lạnh, nhanh chóng xoay người rời đi.

Tả Phi Bạch giẫm đế giày cao gót nhỏ, cộc cộc cộc bước đi xa.

Buộc phải nghe vở kịch vừa rồi, Hà Quyên sau khi xác định bọn họ đã đi xa, mới chậm rãi bước ra, than nhẹ một tiếng, đều không có nói gì, lôi kéo Chu Duệ Trạch đi tìm xe bọn họ, lên xe về nhà.

Chu Duệ Trạch vừa lái xe vừa cẩn thận liếc qua sắc mặt của Hà Quyên, phát hiện sắc mặt cô vẫn bình thường, một chút cũng không có bị ảnh hưởng bởi vì chuyện mới vừa rồi.

“Làm sao vậy?” Hà Quyên nhận thấy được ánh mắt của Chu Duệ Trạch, quay đầu nhìn anh.

“Không có...” Giọng nói Chu Duệ Trạch dừng một chút, vẫn là quyết định nói thật, “Chuyện mới vừa rồi, em không sao chứ?”

Hà Quyên nở nụ cười, một chút cũng không có chịu ảnh hưởng: “Với em đã không còn liên quan.”

Cô thật không có cảm giác gì, chẳng qua là cảm thấy có chút buồn cười.

Thịnh Nhạc Dục chê bai cô, giờ bị người hần thích ghét bỏ... Cũng không đúng, ý tứ của Tả Phi Bạch vạch rõ, Thịnh Nhạc Dục hình như cũng không có thực sự thích Tả Phi Bạch.

“Anh nói xem, một người không thích một người khác, tại sao hai người còn phải ở chung một chỗ đây?” Hà Quyên thực sự không hiểu được.

Ở chung một chỗ như vậy, hạnh phúc sao?

Đang suy nghĩ, đột nhiên cảm thấy bàn tay ấm áp đặt lên mu bàn tay, quay đầu, chân thành nghiêng mặt cười với Chu Duệ Trạch: “Mọi người có sự lựa chọn của họ.”

Cúi đầu nhìn bàn tay lớn kia, Hà Quyên mỉm môi khẽ cười, cô cũng tin được đúng người rồi.

Qua vài ngày nữa, Chu Duệ Trạch cầm hai tờ vé biểu diễn, giống như dâng vật quý đưa lên trước mặt Hà Quyên: “Bà xã, anh mời em đi xem hội diễn xuống nhé.”

“Diễn hả?” Hà Quyên cầm lấy vé vừa nhìn giá vé trên đó, nhìn Chu Duệ Trạch giống như nhìn một người điên, “Nhiều tiền như vậy...”

Đây chính là vé bên trong màn, không phải trên khán đài, giá vé mua hai ngàn một, quá xa xỉ.

Chu Duệ Trạch ranh mãnh nháy mắt: “Ông xã của em, anh đây thì thông minh, sẽ làm chuyện đó sao? Người ta cho giám đốc, giám đốc không xem, liền tặng cho anh.”

“Miễn phí?” Con mắt Hà Quyên liền sáng lên, “Cái này tốt quá.”

“Buổi tối thứ sáu... Nếu chúng ta tan việc, cơm nước xong lại đi trễ... Chúng ta mua chút đồ ăn ở trên đường, mang vào.” Hà Quyên liền sắp xếp kế hoạch hôm đó.

“Không thành vấn đề, đều nghe theo bà xã.” Chu Duệ Trạch gật đầu cười, đối với sắp đặt của Hà Quyên, cho tới bây giờ anh cũng sẽ không có ý kiến khác.

Đến thứ sáu, Chu Duệ Trạch lái xe chở Hà Quyên đi qua, ở gần đây mua đồ ăn nhanh, sau khi kiểm vé đi vào, bọn họ tới rất sớm, người còn chưa đầy đủ, hai người đang ngồi vào vị trí trước tiên đem cơm chiều giải quyết.

Hà Quyên muốn tới phòng vệ sinh, cô liền thuận tiện đem đồ đi bỏ rác.

Sau khi từ phòng vệ sinh đi ra, một người nhân viên mặc đồng phục làm việc đi tới: “Hà Quyên tiểu thư sao?”

“Dạ, có chuyện gì? Hà Quyên kỳ lạ nhìn nhân viên làm việc, đang kỳ quái nhìn hắn tại sao biết cô.

“Là như thế này...” Nhân viên làm việc nhìn một chút, dịch ra bên cạnh một chút, dù sao đây cũng là lối nhỏ, người đến người đi có chút chắn đường.

Hà Quyên đi theo hướng bên cạnh hần xê dịch, sang bên đó, bên cạnh là 1 đường quẹo, vừa dịch chuyển đến đó, từ bên cạnh một người đi ra, bởi vì góc đó có chỗ ngăn nên trừ Hà Quyên ở ngoài, những người khác không nhìn thấy.

“Hà Quyên, thật là trùng hợp.”

Hà Quyên hơi cau mày: “Tà tiểu thư, tôi cảm thấy chúng ta không có chuyện gì để nói lại.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Vì cái gì

“Chỉ là không ngờ rằng cô sẽ đến hội diễn xướng để nghe tôi.” Tà Phi Bạch hoàn toàn không để ý tới câu hỏi của Hà Quyên, tự nhiên nói.

“Cô biểu diễn?” Hà Quyên kỳ quái nhíu mày, cô nhớ rõ trên quảng cáo nói như thế nào, đây là buổi biểu diễn Thiên Vương mà. Tại sao lại Tà Phi Bạch biểu diễn?

“Cô là khách quý được mời làm việc sao.” Hà Quyên hơi nhíu mày, không bỏ qua sự lúng túng chột lóc lên của Tà Phi Bạch.

Thấy điệu bộ này của Tà Phi Bạch, Hà Quyên buồn cười không thôi. Rõ ràng chính là khách quý được mời. Tại sao không giải thích là buổi biểu của cô ta?

Có cần thiết hư vinh như vậy không?

“Chúc cô biểu diễn thành công.” Hà Quyên nói xong, xoay người muốn đi, cô không cảm thấy là trong lúc hai người bọn họ cùng xuất hiện có gì tốt.

“Hà Quyên, cô đây là thật lòng sao?” Tà Phi Bạch cố ý gọi Hà Quyên lại, hỏi.

Hà Quyên kỳ quái nhìn Tà Phi Bạch, cảm giác người này có chút khó hiểu, hai người bọn họ hoàn toàn không phải người cùng một thế giới, Tà Phi Bạch tìm cô làm gì?

“Dù sao một người là mây, một người là bùn, cô sẽ thật lòng tới chúc mừng tôi?” Tà Phi Bạch khinh thường nói.

Hà Quyên hơi sững sờ, ngay sau đó cười lên: “Cho dù tôi là mây, hạ thấp thân phận đến chúc mừng cô, cô cũng không cần sợ hãi như vậy, yên tâm đi, tôi là thật lòng chúc mừng cô thành công.”

Đánh chết Tà Phi Bạch, cô ta đều không nghĩ tới Hà Quyên sẽ một phen nói ra như vậy, nghẹn họng trở mắt nhìn chằm chằm Hà Quyên, nhất thời quân mất phản ứng.

Cho đến khi Hà Quyên xoay người rời đi, Tà Phi Bạch muốn gọi cô đứng lại, lại ý thức được tình huống lúc này, đành âm ức ngậm miệng lại.

Trùng mắt liếc nhìn Hà Quyên một cái, nhanh chóng xoay người rời bước đi.

Trong lòng càng nghĩ càng hận, Hà Quyên là một người bình thường như vậy, dựa vào cái gì cùng cô tranh giành?

Nhất là sau khi chia tay với Thịnh Nhạc Dục, Thịnh Nhạc Dục còn chán ghét nói cô không bằng Hà Quyên.

Tại sao cô không bằng Hà Quyên?

Nói về diện mạo, nói về năng lực, cô đều mạnh hơn so với Hà Quyên.

Cô bây giờ là ngôi sao mới, ngôi sao mới Chính Hồng, người người theo đuổi, hợp đồng quảng cáo, đại diện phát ngôn cũng xếp hàng phía sau chờ ký hợp đồng.

Hà Quyên là cái gì?

Cũng chỉ là một người massage.

Vừa trở lại, Tà Phi Bạch vừa bấm điện thoại, đầu dây bên kia vang lên giọng nói bức bối: “Alo.”

“Tại sao không thích nghe điện thoại của tôi như vậy?” Tà Phi Bạch cười híp mắt nói, “Chúng ta dù sao cũng coi như là một thời yêu đương, tuyệt tình vậy.”

“Cô bây giờ nổi tiếng, gọi điện thoại cho tôi làm gì?” Thịnh Nhạc Dục hừ lạnh một tiếng, muốn cúp điện thoại.

“Tôi chỉ là tặng vé cho anh, anh không đến sao?” Tà Phi Bạch vội vàng giành nói trước, cô chỉ sợ Thịnh Nhạc Dục lại gác điện thoại của cô.

“Nhưng mà Hà Quyên đến xem tôi biểu diễn, bạn bè một thuở, anh không đến sao?” Tà Phi Bạch cười ha hả nói, nghe được trong điện thoại không có động tĩnh, lúc này mới gác điện thoại xuống.

“Tà tiểu thư, thân phận cô như bây giờ không thể tùy tiện đi lại bên ngoài.” Một nhân viên làm việc vừa thấy Tà Phi Bạch đi vào, như trút được gánh nặng thở dài ra một hơi.

“Tôi hiểu rất rõ.” Tà Phi Bạch ngồi vào trước gương, chờ thợ trang điểm hóa trang cho cô.

Cô vốn là muốn lên đi xem một chút Thịnh Nhạc Dục sẽ tới hay không, không nghĩ tới vậy mà đụng phải Hà Quyên, thật là thú vị.

Hiện tại có Hà Quyên làm môi ở đây, Thịnh Nhạc Dục sẽ phải tới thôi.

Hôm nay cô sẽ làm cho bọn họ thấy, thành công hôm nay của cô.

“Tại sao lâu như vậy?” Chu Duệ Trạch kỳ quái hỏi Hà Quyên.

“Không có, phòng vệ sinh đông người, đợi một chút.” Hà Quyên cười cười, cũng không để trong lòng chuyện của Tà Phi Bạch, đối với cô mà nói, Tà Phi Bạch chẳng qua là một người xa lạ.

Tà Phi Bạch tốt hay xấu, có quan hệ gì với cô?

“Cầm lấy.” Chu Duệ Trạch đưa cho Hà Quyên một cái ống nhôm, “Nhìn xem, rõ ràng không?”

Hà Quyên đưa ống nhôm giờ lên trước mắt, đồ vật trước mắt lập tức liền hóa lớn, sau đó...

“Sân khấu ở đâu?” Hà Quyên giơ ống nhôm lên xuống, trái phải xoay hai vòng cũng không tìm đúng vị trí, đột nhiên phóng to ra, không thích ứng được.

Chu Duệ Trạch buồn cười đỡ lấy tay Hà Quyên, một tay nhẹ nhàng nâng, xê dịch hướng sân khấu: “Thấy được chưa?”

“Ừ, rất rõ.” Hà Quyên cười ha hả nói, giống như đứa trẻ vừa mới lấy được một món đồ chơi mới, “Mười đồng tiền được hiệu quả đã vậy còn quá tốt.”

Đúng là nhìn vào những cửa hàng ven đường có bán những thứ này, nào là ánh huỳnh quang lớn, nào là thức uống, còn có ống nhôm, mười đồng một cái, cô cho là hàng phế phẩm chứ.

Chu Duệ Trạch im lặng không nói gì, cái này nếu khiến cho đám bạn bè trước kia đã từng “Sản xuất” ống nhôm bị hình dung thành quả làm xong mười đồng một cái, sẽ không biết có phản ứng gì.

Chỉ là, nhìn bề ngoài quả thật có chút giống, nhưng mà... Chất lượng khác xa là được rồi?

Nhìn khóe môi Hà Quyên cười phấn khích, Chu Duệ Trạch cũng nhẹ nhàng nâng lên khóe môi.

Coi nhiều như vậy mà, bà xã thích là được.

Không đợi Chu Duệ Trạch trả lời, Hà Quyên cũng không để ý, lực chú ý của cô đều bị âm thanh trên sân khấu hấp dẫn rồi. Lần đầu tiên trực tiếp xem

biểu diễn, thật sự là nhìn cái gì cũng mới lạ.

Pháo hoa rực rỡ liên tục cùng với tiếng reo hò say mê ca nhạc, tối nay người tài giỏi có đẳng cấp của Thiên Vương lộng lẫy lên sân khấu.

Ngay cả sân vận động bên ngoài cũng có thể nghe được toàn bộ tiếng nhạc sống động.

Người phụ trách soát vé cửa nhân rồi xuống dưới, ở bên ngoài thuận tiện nghe bên trong hát.

“Kiểm vé.” Giọng nói lạnh lẽo có chút không giống như là đi xem biểu diễn, ngược lại có chút cảm giác đi đàm phán công việc, vội vàng xé hết vé đưa lại.

Về mặt Thịnh Nhạc Dục tối sầm nghe toàn bộ âm thanh sống động đi vào sân vận động tìm vị trí của hắn.

Thật không biết rốt cuộc bản thân tới đây vì cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đùng Hư Quá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Người thắng cuối cùng

Nhân vật chính của buổi biểu diễn là nam ca sĩ khí chất hơn người, không khí dưới khán cực kỳ sôi nổi, tiếng vỗ tay hoan hô, sóng sau cao hơn song trước.

Ở nơi biểu diễn phía trong nhà cảm giác hoàn toàn khác nhau, cảm xúc dễ dàng bị bao vây, cùng với sự hưng phấn.

Nhìn chăm chăm vào trên sân khấu, Hà Quyên từ đầu tới cuối hoàn toàn không chú ý tới Chu Duệ Trạch bên cạnh vốn không có trên sân khấu, cô nhìn chăm chăm trên sân khấu, anh nhìn cô chăm chăm.

Thịnh Nhạc Dục ngồi tại chỗ, bất kể tiếng nhạc vẫn vang lên không ngừng, bên cạnh còn có tiếng kêu to của đồng đảo người hâm mộ, cũng làm cho hắn phiền chán không thôi.

Hắn không hiểu, bản thân cả buổi tối không ở trong nhà nghỉ ngơi, không đi công tác, tại sao muốn ngồi ở chỗ này chịu đựng tạp âm như vậy?

Cơ thể nhích tới nhích lui, hoàn toàn không có cách nào ngồi yên trên ghế, đang suy nghĩ hiện tại có muốn rời đi hay không, âm nhạc chuyển một cái, đột nhiên trở thành âm nhạc êm dịu.

Đây là khúc nhạc vui mừng lúc bắt đầu, trong khoảng thời gian này bên trong có thể nói là ai cũng biết, bất kể là studio hay là trong cửa hàng, đều là để bài hát này, khúc nhạc vừa vang lên, hội trường lập tức nổ tung.

Tiếng vỗ tay, reo hò đỉnh tai nhức óc.

Ánh sáng huỳnh quang lớn làm hoa mắt người, thậm chí có người đã đứng ở trên ghế lớn tiếng gọi tên Tà Phi Bạch.

Một cái đài cao chậm rãi bay cao lên khỏi sân khấu lộng lẫy, Tà Phi Bạch ăn mặc nóng bỏng đứng ở trên mặt, đối diện phía dưới những cánh tay nhiệt tình vung lên say mê ca nhạc, kéo theo tiếng hô: “Đẹp không mọi người?”

Lời của cô ta lập tức được đồng đảo người hâm mộ cuồng nhiệt bên trong sân vận động đáp lại, Tà Phi Bạch cười đến nỗi giống như nở hoa trên mặt.

Giàn giáo dừng lại, Tà Phi Bạch xuống tới, ca sĩ Thiên Vương bên cạnh cười trêu ghẹo, “Xem ra tôi hôm nay đã bị cô cướp lấy danh tiếng.”

“Đều là nhiều người hâm mộ nể mặt tôi.” Tà Phi Bạch cũng nhân cơ hội trêu chọc đôi câu, “Sợ là tôi làm tè nhạt buổi biểu diễn của anh.”

Hai người ở trên sân khấu tùy ý trêu đùa vài câu, ca sĩ Thiên Vương đi xuống thay quần áo, tiện thể nghỉ ngơi một chút.

Ánh đèn nhanh chóng biến đổi, quét qua trên khán đài người hâm mộ cuồng nhiệt.

Thời gian một tháng này, mỗi ngày đều nghe Tà Phi Bạch hát, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người thật, có thể không kích động sao?

Tà Phi Bạch cầm lấy micro, ở trên khán đài vẫy tay về phía người hâm mộ, ánh mắt nhìn như lơ đãng quét đến một vị trí.

Đó là cô cố ý chừa lại vé này ra, chính là muốn để Thịnh Nhạc Dục xem một chút Tà Phi Bạch bây giờ.

Vừa lúc một vệt sáng quét qua Tà Phi Bạch thấy được người ngồi ở chỗ kia, trong lòng lập tức có một cảm giác thỏa mãn, hẳn rốt cuộc đã đến đây, thấy

được.

Hiện tại bản thân Tả Phi Bạch rất có tự tin.

Trang phục đều đã chuẩn bị tỉ mỉ, tạo hình đều là thợ trang điểm hạng nhất làm cho cô, hiện tại trên người cô một đồng trang phục và đạo cụ, cao hơn so với một năm tiền lương của cô trước kia.

Trước kia, nếu cô muốn thực hiện công việc, không biết phải tươi cười tiếp bao nhiêu khuôn mặt, đi bao nhiêu người tình.

Một ly lại một ly rượu rót cảm thấy khó khăn, vì để nắm bắt được một công việc.

Sau này gặp phải Thịnh Nhạc Dục, thật ra cô thì nghĩ có lẽ thật sự có thể chung sống, hẳn có bạn gái không thành vấn đề, cô tin tưởng sức hấp dẫn của mình, so với người phụ nữ bình thường Hà Quyên kia, cô có ưu thế hơn.

Quản nhiên, không cần nhiều thời gian, Thịnh Nhạc Dục liền ở chung với cô.

Chỉ là... Rõ ràng dồn ép Hà Quyên đi rồi, hẳn vì sao trong lúc lơ đãng luôn nhắc tới Hà Quyên?

Còn muốn chuyện đó với cô để Hà Quyên rời đi có vẻ bình thường.

Nào là cô không biết làm cơm, cô không biết quan tâm hẳn, cô sẽ không làm việc gì, không rõ ràng lắm hẳn kiên cường...

Có ý tứ gì?

Xem cô là cái gì?

Cô là bảo mẫu hay là cô nuôi dạy trẻ?

Còn nữa, Thịnh Nhạc Dục coi hẳn là ai?

Hoàng thượng sao?

Thật là buồn cười.

Làm thương người, hẳn cho nàng tìm công việc cơ hội, còn phải nàng đi làm hẳn vui lòng, thật là quá đáng.

Hẳn là nhà thiết kế, cùng những tạp chí kia, công ty vân vân đều cùng xuất hiện, dựa vào cái gì không thể nhân tiện giới thiệu cho cô một chút, còn muốn chính cô mở miệng phải đi tìm hẳn.

Trong khoảng thời gian này, nhìn cô sống dễ chịu không ít, nhưng mà cô cẩn thận dụ dỗ Thịnh Nhạc Dục giống như rất thống khổ.

Hiện tại khác biệt, cô được công ty vừa ý trực tiếp cho cô cơ hội, một lần là nổi tiếng.

Ngày xưa đủ loại, cô muốn tất cả đều trở về.

Cô muốn cho Thịnh Nhạc Dục ở dưới xem một chút, người đang ở trên sân khấu là ai.

Cô không còn là thứ dễ dụ dỗ hẳn, cầu xin hẳn một công việc, Tả Phi Bạch nay cô có hàng vạn hàng nghìn người hâm mộ Tả Phi Bạch, cô bây giờ là người được yêu mến.

Ông trời nhất định muốn cho cô xả con giận này, hiện tại ở dưới khán đài không chỉ có Thịnh Nhạc Dục đang ngồi, còn có thứ bị Thịnh Nhạc Dục vẫn nhắc đến trên miệng Hà Quyên.

Hà Quyên thật sự rất tốt, tất cả đều tốt, nhưng cũng chỉ là một người massage thấp kém.

Cô bây giờ nổi tiếng dù có mười đời Hà Quyên cũng không đuổi kịp.

Hai người cầu nam nữ bọn họ cho rằng có thể khi dễ cô sao?

Cô hôm nay ngồi tít trên cao, bọn họ cũng chỉ có thể ở tầng dưới cùng khờ sở giãy dụa, cô cuối cùng mới là người thắng.

Tả Phi Bạch ngẩng đầu lên thật cao, hôm nay, cô sẽ dùng chỗ này diễn xuất, làm cho Thịnh Nhạc Dục và Hà Quyên thấy rõ, bọn họ khác biệt với cô lớn đến cỡ nào.

Cô mới là người ở tít trên cao kia.

Từ khi Tả Phi Bạch đi ra, Hà Quyên liền thả ống nhòm xuống dưới, cô tới để nghe Thiên Vương biểu diễn, cô còn không có tác phong tốt như vậy, không thích đi cổ động tên tuổi cho người ta.

Hà Quyên nhắm hai mắt lại, dựa lưng vào ghế nghỉ ngơi, tự nhiên không nhìn thấy vẻ mặt của Chu Duệ Trạch bên cạnh.

Cái người đàn ông nếu như ngày thường vô hại, bình thường ý cười ôn hòa thì bây giờ ngấm vào một tia lạnh lùng, nhẹ nhàng quay đầu, nhìn Tà Phi Bạch trên sân khấu cười nhẹ nhàng, chỉ là ý cười kia vẫn chưa đến đáy mắt, cực kỳ lạnh lẽo.

Phụ nữ của anh dễ bắt nạt như vậy sao?

Bên tai khúc nhạc dạo sôi động đầu bài hát đã hết, Tà Phi Bạch đưa micro lên miệng, liền mở miệng hát, trong mắt Chu Duệ Trạch hiện lên tảng băng lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đương Hư Quá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Danh tiếng tăng cao

Editor: Tiểu Tất Cừu

Âm nhạc vang lên, bên trong sân thể thao hàng nghìn người ái mộ ca hát với nhau, vô số cây gậy huỳnh quang đang vung vẩy, hiện trường đã nóng đến muốn nổ tung.

Tà Phi Bạch đứng trên sân khấu, động tác vũ đạo rất nhanh, hất đầu, uốn éo hông, rất linh hoạt tựa như là một người rần xinh đẹp.

Vũ điệu sexy lại sôi nổi, tiếng hát ở toàn sân khấu tung bay, chấn động.

Ngay lúc toàn hội trường được khuấy động đến đỉnh điểm, Tà Phi Bạch không biết là đã dẫm vào cái gì, bịch một cái dưới chân liền lao đảo, cơ thể lập tức xiêu vẹo ngã trên mặt đất, đôi tay khẽ chống lên mặt bàn tiệc, lúc này mới giảm tổn thương xuống đến mức thấp nhất.

Nhưng mà. . . . . Tiếng hát tuyệt vời kia vẫn bay bổng trong toàn hội trường như cũ. . . . .

Mới vừa rồi còn khiến cho vô số người ái mộ hát lên cuồng nhiệt, lúc này đều trở thành những giọng nói rất châm chọc.

Tất cả mọi người đều bị tình huống bất thành linh này làm bối rối.

Bên trong sân thể thao lập tức an tĩnh lại, hàng nghìn người vừa rồi còn hát vang với nhau, tiếng hoan hô không ngừng tất cả đều biến mất, chỉ còn tiếng hát bùng nổ vừa rồi kia đang bay bổng.

Nghe tiếng hát này, lại nhìn Tà Phi Bạch đang rất vất vả bò dậy trên sân khấu, người ái mộ liền kịp phản ứng, tiếng than thở phát ra cả một vùng.

Hát nhép!

Lại là hát nhép!

Những tiếng ồn ào, bàn luận tựa như là sóng triều, nhanh chóng lan tràn ra.

Mới vừa rồi người hâm mộ còn ca hát giờ thì lại lớn tiếng chất vấn, bên trong sân thể thao, nhiều người cùng nhau chửi mắng như vậy, khí thế kia giống như là tiếng gào thét của thiên quân vạn mã.

Tà Phi Bạch ngây ngốc đứng ở trên sân khấu, trố mắt nhìn mà không biết làm sao.

Ở giữa đêm đầu mùa xuân rét run lây bấy, hoàn toàn cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

Tất cả âm thanh nghe được bên tai đều là những tiếng ong ong ong, chấn động lộn xộn khiến đầu của cô ta từng cơn choáng váng.

Ánh đèn hoa mỹ đang không ngừng lóe lên, ánh sáng trắng xoá chỉ rõ những sự khó chịu ở phía trước mặt cô ta.

Đoàn người đông nghẹt phía dưới đang kêu la không ngừng. So với lúc mới vừa rồi cùng hát với cô ta thì còn kích động hơn. Thình thoảng luồng ánh sáng rực rỡ kia đảo qua đám người, Tà Phi Bạch nhìn thấy từng người một bởi vì tức giận mà khuôn mặt vằn vẹo.

Không đúng.

Không phải như thế.

Bọn họ không nên nhìn cô ta như vậy .

Hắn là phải sùng bái, hâm mộ, si mê với cô ta . . . Tuyệt đối không phải là tức giận.

Cô ta, cô ta đã thật vất vả mới đi đến bước thành công như hôm nay, làm sao có thể sẽ xuất hiện tình huống như thế?

"Phi Bạch, cô đang làm trò đùa gì lớn như vậy." Ngôi sao ca nhạc chủ trì liveshow buổi diễn hôm nay lập tức đi ra từ cánh gà, vừa đi vừa nhẹ nhàng cười nói "Coi như cô muốn biểu diễn kỹ thuật xướng thanh của mình một phen thì cũng không thể đùa lớn như vậy . Cô thử nhìn xem các fan của tôi đều đã khiếp sợ."

Sau khi đầu óc cứng ngắc của Tà Phi Bạch tiếp thu được những lời này, lập tức chuyển động rất nhanh. Cô ta vội vàng nặn ra nụ cười: "Không ngờ lại bị cô nhìn thấu."

"Tôi biết Phi Bạch là không chịu được có người hát nhép trong những buổi biểu diễn thế này, cho nên cố ý thiết kế một màn như vậy. Được rồi, hãy để cho chúng tôi được nghe kỹ thuật xướng thanh của Phi Bạch một chút, không có nhạc đệm mới thấy rõ bản lĩnh." Cô ca sĩ cười cười mà giải vây cho Tà Phi Bạch.

Đám fan mê ca nhạc phía dưới cũng là nửa tin nửa ngờ.

Đi xem liveshow thì ghét nhất chính là hát nhép. Nếu mà nghe tiếng hát được phát ra từ đĩa ghi âm, bọn họ đi mua đĩa nhạc cho xong, làm gì phải bỏ ra nhiều tiền như vậy để mua vé đến nơi trực tiếp mà nghe?

Có điều, nghe ra ý tứ này là Tà Phi Bạch muốn xướng thanh.

Có người tạm thời im lặng lại, chờ nghe một chút xem kỹ năng xướng thanh của Tà Phi Bạch cao siêu đến đâu.

Đương nhiên, có người lại vẫn không hề bình tâm, lớn tiếng kêu la ồn ào .

Sau khi ngôi sao ca nhạc chủ trì chân thành trấn an vài câu, mọi người cũng dần dần bình tĩnh trở lại. Dù sao bọn họ bỏ tiền ra mua vé chính là đến nghe Thiên Vương của mình ca hát, Tà Phi Bạch chẳng qua là khách mời của buổi diễn hôm nay mà thôi.

"Được rồi, vì biểu hiện một phen là chúng tôi phản đối hát nhép , tôi và Phi Bạch sẽ hát với nhau ca khúc đó của cô ấy. Mọi người nói như thế có được không?"

Ngôi sao Thiên Vương quả là ngôi sao Thiên Vương, vừa nghe nói cô muốn hát, hiện trường lập tức lại bắt đầu náo nhiệt .

Tiếng hoan hô vang dội ầm ĩ.

Nhìn thấy những fan cuồng nhiệt phía dưới, cùng thái độ đối xử với cô và ca sĩ Thiên Vương hoàn toàn trái ngược, khiến trong lòng Tà Phi Bạch rất đau khổ .

Cô vốn cho là mình đã đứng cũng đủ cao . Thì ra nếu so với ngôi sao ca nhạc Thiên Vương đích thực thì còn kém nhiều như vậy.

Nhìn thấy các fan vốn phần nộ đã hơi hơi bình ổn một chút, ngôi sao ca nhạc vội vàng mở miệng hát ca khúc được hoan nghênh nhất gần đây của Tà Phi Bạch .

Không hổ là ngôi sao ca nhạc Thiên Vương , vừa mới mở miệng chính là chuyên nghiệp như vậy. Cùng với tiếng hát thánh thót vang lên, cơn nóng nảy trong sản thể thao dần dần bình ổn lại, tất cả mọi người đều chăm chú nghe.

Đừng nói, loại xướng thanh không có âm nhạc phụ trợ này vô cùng đòi hỏi phải thể hiện bản lĩnh, ngoài ra còn có một cảm nhận hoàn toàn khác.

Sau khi ngôi sao ca nhạc hát vài câu, thì dùng ánh mắt ra hiệu Tà Phi Bạch để cho cô mở miệng hát tiếp .

Tà Phi Bạch bị căng thẳng vội vàng giơ micro hát tiếp. Nhưng mới hát được nửa câu, thì phía dưới vừa rơi vào im lặng do tiếng hát mê hồn liền lập tức "oanh" một tiếng lại kêu lên.

Lần này trái lại đều đồng thanh hô lớn: "Ồ lùong gat!Ồ lùong gat!"

"Cút! Lăn xuống đi!"

Loại quang cảnh thế này hoàn toàn là không thể có khả năng khống chế .

Ngôi sao ca nhạc Thiên Vương vội vàng ra hiệu Tà Phi Bạch rời đi, cô ấy cười và chịu nhận lỗi với fan, rồi lại hát hai ca khúc, làm tình trạng lúng túng trôi qua, sau đó buổi biểu diễn lại tiếp tục.

Cũng may đám fan mê ca nhạc vốn chính là đến xem ngôi sao ca nhạc Thiên Vương . Chuyện của Tà Phi Bạch chẳng qua là mở đầu xui xẻo, trái lại không hề ảnh hưởng tới diễn xuất sau đó.

Hà Quyên ngồi ở trên ghế, kinh ngạc nhìn sự tiến triển của tình huống, cho đến khi khán giả lại lần nữa bắt đầu cuồng nhiệt thì cô mới nhỏ giọng tự nói một mình: "Chả lẽ là hôm nay cổ họng của cô ta không thoải mái sao?"

Chu Duệ Trạch ở bên cạnh cười cười xoa đầu Hà Quyên: "Bà xã em thật sự là ngây thơ."

"Hả?" Hà Quyên không giải thích được quay đầu sang nhìn Chu Duệ Trạch.

"Hát lạc giọng và cổ họng không tốt có quan hệ gì sao?" Chu Duệ Trạch thuận tay lại đùa nghịch mái tóc đen mềm mại của Hà Quyên, trên đó vẫn còn mang theo một hương thơm thoang thoảng.

Ngay cả chọn sửa tắm thì Hà Quyên cũng thích loại nhẹ nhàng này.

Cũng giống như chính bản thân cô, luôn yên lặng làm việc, điều đó nhẹ nhàng xâm nhập vào lòng anh, cuối cùng không thể quên được.

"Nhưng mà. . ." Hà Quyên có hơi sững sờ: "Những bài này ở trên mạng rất dễ nghe."

Cô cũng không phải chưa từng nghe những bài hát của Tà Phi Bạch, phở lớn ngõ nhỏ đều có. Mà ngay cả bảng xếp hạng trên mạng đều là nằm trong ba vị trí đứng đầu.

Điểm chấm cao đến dọa người.

Điều này sao có thể là giả?

"Bà xã, chẳng lẽ em không biết là sau khi ghi âm giọng hát thì là có thể tiếp tục quá trình cho giai đoạn sau sao?" Chu Duệ Trạch cười nói: "Vì thế, cô ta mới có thể hát nhép. Nếu thật sự là hát hay như vậy, thì cần gì cô ấy phải hát nhép?"

Hà Quyên trầm lặng một lát rồi mới than nhẹ một tiếng: "Mới vừa rồi, lúc bị phát hiện là hát nhép thì cứ như vậy rồi đi sẽ tốt hơn. Lại còn hát live (hát chay) như vậy. Hát ra không tốt, hậu quả ngược lại càng nghiêm trọng hơn."

Đối với đánh giá của Hà Quyên, Chu Duệ Trạch không hề phát biểu bất cứ ý kiến nào, chỉ là cười cười mà nhìn Hà Quyên.

"Thực sự không ngờ rằng trong buổi biểu diễn này lại có dịp gặp cô ta." Chu Duệ Trạch cảm khái một tiếng: "Nếu là biết có cô ta thì anh cũng không cần cái vé này."

"Nói là có khách mời thần bí, ai mà biết là cô ta?" Hà Quyên nhẹ nhàng nắm lấy một tay của Chu Duệ Trạch, lập tức bị người nào đó nhân cơ hội cầm chặt không buông ra. Hà Quyên đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình cũng không hề chú ý.

Chu Duệ Trạch trong lòng thầm thích thú. Rất tốt, xem ra Quyên Từ là đã quen với sự hiện hữu của anh, hiện tượng tốt!

Trong lòng đã nở hoa, nhưng trên mặt lại cũng không thể hiện ra chút tâm tình nào, không thể không nói, Chu Duệ Trạch có kỹ năng diễn xuất thật tốt, dư sức đoạt giải Oscar hay Kim Tượng, thậm chí có thể nói rằng chỉ có hơn chứ không kém.

"Kỳ thật, em biết có cô ta." Hà Quyên mấp má môi một chút, nhưng vẫn quyết định nói ra với Chu Duệ Trạch.

"Cái gì? Em biết có cô ta?" Chu Duệ Trạch ngây ngẩn cả người, anh thật sự bị chấn động, làm sao có thể?

Chuyện Tà Phi Bạch đảm đương vai trò vị khách quý thần bí không có khả năng bị người ngoài biết sớm được, là điều tuyệt đối bí mật, Hà Quyên làm sao mà biết?

"Vào lúc em đi đổ rác thì có gặp cô ta." Hà Quyên nói câu mở đầu, câu nói tiếp theo cũng nói ra rất tự nhiên: "Cảm thấy không có gì quan trọng, liền không có nói cho anh."

"Gặp vào lúc đi đổ rác?" Chu Duệ Trạch hơi nhướn mày, chuyện Tà Phi Bạch làm vị khách quý thần bí mà có thể tùy tiện nói loạn ra sao? Không sợ làm xôn xao à?

Tuy nói Tà Phi Bạch còn chưa lộ mặt trước công chúng, nhưng mà áp-phích tuyên truyền về cô ta quả thật đã dán ở khắp nơi.

"Ừ, lúc đó gặp nhân viên công tác, đã nói hai câu với Tà Phi Bạch ở chỗ rẽ."

Hà Quyên nghĩ lại: "Có thể là tình cờ gặp gỡ."

Chu Duệ Trạch bắt đầu đi lắc đầu, bà xã ngốc này của anh, vẫn còn chưa từng nghe nói đến, ở đâu mà lại có chuyện mình tình tình cờ gặp gỡ với người bình thường.

Nhất định là Tà Phi Bạch có chuyện gì ở bên ngoài, nên mới gặp mặt Hà Quyên thôi.

"Vậy lúc trở về em không nói với anh, chính là bởi vì cảm giác chuyện này quá nhỏ nhặt?" Chu Duệ Trạch quăng chuyện của Tà Phi Bạch sang một bên, chuyện quan trọng nhất đương nhiên là những gì mà theo anh là có liên quan đến bà xã.

"Bà xã, em có phải sợ trở về nói với anh, trong lòng anh không thoải mái?" Chu Duệ Trạch ghé sát tai Hà Quyên mà hỏi.

Âm thanh bên trong sân vận động quá lớn cũng có hiệu quả thật tốt, bọn họ nói chuyện đều phải ghé sát đặc biệt gần.

Hiệu quả như vậy, khiến Chu Duệ Trạch rất vừa lòng. Cho nên, anh phát huy ưu thế này đến mức lớn nhất. Mỗi lần nói chuyện đều dán sát vào tai Hà Quyên mà nói, đồng thời có khả năng ngửi được mùi hương thanh tân thoang thoảng trên người cô.

Bị Chu Duệ Trạch một lời đã lật tẩy, Hà Quyên có hơi ngượng ngùng. Cô né sang phía bên kia ghế, muốn tránh né Chu Duệ Trạch.

"Có đúng thế không?" Chu Duệ Trạch chính là "Được lý không buông tha người" lại ghé sát vào mà hỏi tới.

Hà Quyên bị buộc chẳng còn cách nào khác, không thể làm gì khác hơn là nhỏ

giọng trả lời: "Chúng ta đi chơi cho thật vui vẻ, nói đến cô ta làm gì."

Chu Duệ Trạch mỉm cười nhìn Hà Quyên, trong lòng còn thấy ngọt hơn so với ăn mật.

Anh và Tả Phi Bạch không có quan hệ gì, tại sao Hà Quyên lại cho là anh sẽ mất hứng.

Còn không phải bởi vì Tả Phi Bạch có quan hệ không tốt với cô, sẽ khiến anh lo

lắng, cho nên mới mất hứng.

Hiện tại Hà Quyên có ý nghĩ này rất tốt, biết anh sẽ vì cô mà đau lòng, mà mất hứng. Xem ra, thời gian dài như vậy, Hà Quyên đã cảm nhận được tâm ý của anh.

Hôm nay, buổi biểu diễn này đến thật sự là rất đúng lúc.

"Chúng ta đi ăn khuya." Chu Duệ Trạch nhẹ nhàng véo một ngón tay nhỏ bé trong lòng bàn tay, dù sao phần diễn xuất phía sau cũng không có gì vui nữa.

Nhất là xảy ra chuyện của Tả Phi Bạch, đoán chừng Hà Quyên cũng không có tâm trạng nghe hết.

"Được." Hà Quyên cười nói "Muốn ăn gì, để em mời khách."

"Mời khách là quyền lợi của ông xã, không cho tranh đoạt với anh." Chu Duệ Trạch ngang ngược tuyên bố.

"Buổi biểu diễn đều là anh mời em. . ." Hà Quyên có hơi bất an lâu bầu. Anh kiếm tiền cũng không dễ dàng, không thể cứ bắt anh bỏ tiền mãi.

Cô còn muốn giải thích, đôi môi bất chợt bị ngăn chặn. Đó cũng không phải sự tiếp xúc sâu sắc, mà chỉ là vì muốn khiến cô im lặng.

Hiệu quả thật sự là quá tốt, Hà Quyên lập tức nuốt hết những lời còn lại vào bụng, cứ như thế liền ngáy ra ở nơi này.

Hiện tại là đang xem biểu diễn, chung quanh đều là người!

Được rồi, coi như là sự chú ý của mọi người đều ở trên sân khấu, nhưng, nhưng mà. . .

"Oanh" một cái, Hà Quyên trực tiếp có cảm giác trên mặt đều sắp sửa bị thiêu cháy.

Hà Quyên im lặng khiến Chu Duệ Trạch cực kì hài lòng. Anh cười cười kéo tay Hà Quyên, dắt cô theo lối đi nhỏ mà đi ra ngoài.

"Vé là miễn phí, không cho em đoạt quyền lợi của anh. Nếu như em đoạt quyền, cẩn thận anh xử em theo pháp luật." Chu Duệ Trạch ngang ngược độc đoán, nắm tay Hà Quyên rời khỏi chỗ biểu diễn sớm.

Trực tiếp lái xe đến một quán ăn Quảng Đông, rồi cũng vẫn cứ không hỏi gì cô, mà gọi một loạt món ăn.

Rót tách trà Phở Nhĩ, nhận thấy Hà Quyên nhìn chăm chú đồ ăn mà hai mắt sáng lên, Chu Duệ Trạch không nhịn được cười híp mắt.

Bà xã của anh thật sự là một người dễ dàng thỏa mãn. Cứ nhìn thấy món cô thích ăn liền hạnh phúc vô cùng. Không giống như một số người phụ nữ khác, những thứ mà khiến cho bọn họ có cảm giác hạnh phúc thực sự là quá ít.

Hà Quyên gấp một cái túi cào nhân tôm, cứ thế đưa về hướng Chu Duệ Trạch: "Được rồi, anh ăn đi. Buổi tối anh vẫn chưa ăn cái gì."

Dạ dày của đàn ông lớn, Chu Duệ Trạch mới ăn ít như vậy, hiện tại kháng định đã đói bụng.

Được Hà Quyên quan tâm khiến cho tâm tình của Chu Duệ Trạch rất tốt, nhưng mà. . .

Há miệng ra, Chu Duệ Trạch "A. . .", chờ Hà Quyên dứt ăn.

Ánh mắt Hà Quyên có hơi lảng tránh, động tác dừng một chút, nhưng rồi lại nhanh chóng đưa tới.

Chu Duệ Trạch cắn miếng sùi cảo với đôi đũa gấp sùi cảo tôm một cái, đôi mắt chuyển động, cắn đôi đũa không tha. Nhìn thấy gương mặt Hà Quyên nhanh chóng đỏ ửng, anh cười trông càng thêm đắc ý.

Ở chung một chỗ với Chu Duệ Trạch lâu như vậy nên cũng dần dần quen với việc thỉnh thoảng anh có hành vi vô lại, Hà Quyên chỉ là oán trách trừng mắt nhìn anh. Chu Duệ Trạch ngoan ngoãn nói lòng hàm răng.

Đũa giỡn cũng phải chú ý có chừng mực, đũa quá mức thì anh sẽ đau lòng.

Hà Quyên không để ý tới việc Chu Duệ Trạch tác quái, lại cúi xuống gấp cái sùi cảo tôm đưa vào miệng. Mùi vị thơm ngon lập tức tràn đầy khoang miệng, cùng với lớp vỏ bọc dẻo dẻo kia, phối hợp chung với nhau thì thật sự là rất ngon lành.

Chu Duệ Trạch nhìn thấy Hà Quyên vừa lòng nheo đôi mắt, khóe môi anh không nhịn được hơi cong lên. Nhất là thấy Hà Quyên dùng đôi đũa, giống như vừa rồi mới bị anh cắn qua.

Lại còn vụn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm môi của mình, ừ, mùi vị không tệ.

Hiển nhiên, Hà Quyên không hề chú ý đến phản ứng của Chu Duệ Trạch. Khi nhìn thấy món thịt lợn quay cô thích nhất được mang lên, lập tức gấp một thể, đặc biệt tự nhiên đưa vào trong miệng của Chu Duệ Trạch.

Động tác của cô tự nhiên như vậy, hoàn toàn không hề ý thức rằng động tác này thân mật đến đâu. Hoặc là nói, cô đã rất quen với loại thân mật này.

Chu Duệ Trạch ở trong lòng đánh giá một phen. Ừ, món ăn nhà này làm không tệ, anh thích.

Chu Duệ Trạch cơ bản cũng không ăn gì nhiều, chỉ là bụng lỳ trà Phở Nhĩ mà hóp từng ngụm một. Nhìn thấy hai mắt Hà Quyên sáng bừng đang sung sướng ăn ngấu ngiến, nhìn thấy quai hàm của cô phồng lên, tựa như một chú chuột bạch nhỏ nhắn dễ thương thì so với chính mình tự ăn, anh thấy vẫn còn hài lòng hơn.

Thỉnh thoảng anh lấy tờ khăn giấy ăn mềm mại đưa cho Hà Quyên lau khóe môi khi cô không cẩn thận dính vào nước sốt, sau đó tiếp tục nhìn cô ăn.

Lúc Hà Quyên ăn cũng không hề quên Chu Duệ Trạch, chỉ cần là món mà anh thích ăn, thì sau khi đưa lên bàn, miếng đầu tiên nhất định là dứt cho anh.

Khi chính cô tự ăn vẫn không quên gấp mấy miếng vào đĩa cho anh.

"Tại sao anh không ăn?" Hà Quyên ngừng đôi đũa mà khó hiểu hỏi Chu Duệ Trạch, anh chỉ ăn những gì cô gấp cho anh vào đĩa, còn lại là hoàn toàn không đụng đũa đến những thứ do chính anh gấp.

"Không đói lắm." Chu Duệ Trạch cười dịu dàng nói, chỉ nhìn cô ăn là anh đã rất vui rồi.

Huống chi, đối với loại đồ ăn này, anh không có hứng thú nhiều lắm.

Kỳ thật nhìn thấy Hà Quyên ăn sung sướng như vậy là anh đã rất cao hứng rồi.

"Nếu không ăn chút cháo đi." Hà Quyên suy nghĩ một chút rồi nói "Cả buổi tối anh không ăn thứ gì, vậy ăn chút cháo đi."

"Được." Chu Duệ Trạch là người biết nghe lời nên gật đầu, nhìn thấy Hà Quyên chọn một món cháo nhẹ. Không được bao lâu thì cháo đã được mang lên, Chu Duệ Trạch từ từ húp: "Em ăn của mình đi."

Thấy Chu Duệ Trạch đã húp cháo, Hà Quyên cũng yên tâm tiếp tục vui đầu vào ăn.

Vào lúc hai người Chu Duệ Trạch và Hà Quyên ăn cơm đầy ắp bụng, trên mạng lại đang nổi lên một trận bão táp.

Các diễn đàn lặng yên phát một bài báo đầu đề là dùng kiểu chữ đen thô kệch, lại còn kết hợp với vô số câu hỏi và dấu chấm than -- nội dung thì gần như toàn chữ đỏ thắm?!

Bên trong dùng kiểu cách lớn lối nói về sự kiện hát nhép buổi tối trong lúc biểu diễn của Tà Phi Bạch. Sau vô số lời oán trách gào thét, một bước chuyển hướng lớn, bùng lên hiệu ứng ca nhạc kinh khủng.

Điều có tình nhất chính là, lại còn có video kèm theo, coi như có người muốn nói là chuyện bịa đặt thì đều không có khả năng.

Bài báo mới vừa được tung lên mạng, lập tức đưa tới vô số like, còn bình luận thì hết ý nọ tới dòng kia. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, cứ như vậy mà bài báo được đưa lên trang đầu, để rồi lại thu được càng nhiều tán thưởng.

Sau khi kinh ngạc, càng có nhiều người phấn nộ hơn, vô số fan mê ca nhạc lên án công khai.

Hoàn toàn quên đứt ca sĩ chính của liveshow đêm đó, mọi người cùng nhau vui đập Tà Phi Bạch.

Thậm chí còn có người thông cảm với ngôi sao ca nhạc Thiên Vương kia, làm sao lại rước về một người khách quý làm hỏng cả buổi liveshow như thế .

Vô số fan của ngôi sao ca nhạc Thiên Vương nhấn lại lời an ủi cho thần tượng của mình. Vừa an ủi đồng thời vừa là xúc động phần nộ mà ra sức mắng mỏ Tà Phi Bạch đã bôi đen thần tượng của bọn họ.

Kết quả của sự kiện lần này chính là Tà Phi Bạch bị mắng đến thương tích đầy mình, còn ngôi sao ca nhạc bị liên lụy kia thì nhận được vô số chia sẻ đồng tình .

Ngoài diễn đàn thanh thế to lớn kia ra, đám fan có mặt trong buổi diễn cũng là vội vàng phát đi status (trạng thái), có người còn kèm theo cả video, có kẻ trực tiếp chính là share (chia sẻ) lại bài báo kia.

Buổi biểu diễn tuy nói kết thúc, nhưng mà, câu chuyện bốc lửa sau đó đã làm cho người ta đạt đến trình độ phát điên.

Những lời nghị luận, hời âm, lên án công khai. . .

Vô số tiếng nói tràn ngập ở trên mạng.

Thanh thế to lớn, khiến những người xem như không phải fan thì cũng không nhận được đi xem náo nhiệt.

Chỉ có thể nói, sự kiện lần này thật là thiên thời, địa lợi, nhân hoà không thiếu điều gì.

Đám fan của ngôi sao ca nhạc Thiên Vương vốn có nhiều , mà ai nấy đều còn rất cuồng nhiệt. Nay có người bôi đen thần tượng của bọn họ trong buổi biểu diễn , thử hỏi đám fan này làm thế nào có thể bỏ qua?

Ai nấy đều tham gia vào việc lên án Tà Phi Bạch một cách công khai.

Về phần thời gian phối hợp thì càng thêm ăn ý. Liveshow kết thúc vào lúc mười giờ tối thứ sáu , ngày hôm sau là kì nghỉ cuối tuần, mọi người vừa lúc nghỉ ngơi.

Làm việc cả tuần rồi, thả lỏng tinh thần thật tốt là việc nên làm. Có khối người đi dạo chơi ở trên mạng.

Mỗi trang web lớn đều trưng ra bài báo hấp dẫn nhất, có muốn không nhìn thấy cũng không có khả năng. Huống chi trang web đã sắp xếp phải sớm nắm bắt những tin tức cực hot thế này, rồi lập tức biên tập đăng tải.

Hơn nữa vô số bài blog, twitter, nhất là đủ các loại bình luận. . .

Chỉ trong mấy giờ ngắn ngủi, "Tiếng tăm" của Tà Phi Bạch đều lớn hơn so với bất cứ lúc nào trước đây của cô ta.

"Đây là có chuyện gì? Tại sao lại biến thành như vậy?" Boss của công ty nửa đêm quay về công ty la hét với những người đang ở trong một căn phòng .

Tất cả những người bị công ty triệu hồi khẩn cấp đều có sắc mặt khó coi, ai mà nghĩ một ngôi sao mới do bọn họ thật vất vả lăng xê lên được nhanh như vậy , chỉ trong mấy phút đồng hồ đã rớt xuống.

Không chỉ có là rớt xuống, nhưng lại còn dùng phương thức khó coi nhất để biến mất.

Hát nhép.

Hát nhép còn có thể phát biểu thanh minh cùng với tạ lỗi trước bên ngoài, tìm các lý do nào là Tà Phi Bạch lần đầu tiên lên sân khấu mà sợ hãi hiệu quả không tốt, căng thẳng.

Nếu không thì nói đúng là Tà Phi Bạch đang có bệnh nhưng vẫn kiên trì diễn xuất, bởi vì bị bệnh nên khàn cổ , dùng con bài đánh vào tình cảm.

Cho dù thế nào, đều là có khả năng bùng bít chuyện này đi.

Coi như là đã bị chút thất bại nhỏ , sau này bọn họ lại tuyên truyền bốn phía thì vẫn có khả năng lăng xê được Tà Phi Bạch lên cao.

Vấn đề là, ai mà nghĩ tới Tà Phi Bạch lại hát live tại hiện trường .

Lập tức mấy luận điểm kia hoàn toàn là không gỡ lại nổi.

Mà ngay cả chỗ để lấp liếm cũng không có, khiến cho bọn họ sau này biết ăn nói như thế nào với các fan?

"Thật xin lỗi, đều là lỗi của tôi." Ngôi sao ca nhạc Thiên Vương lặng lẽ đứng dậy, nhận hết sai lầm vào trên người mình: "Tôi không biết cô ta không có cách nào để hát ngay tại buổi diễn."

Mọi người thấy sự khiêm nhường của ngôi sao ca nhạc Thiên Vương, hoàn toàn cũng không đành lòng nói điều gì.

Loại tình huống này, phương thức xử lý của cô ấy là tốt nhất mà cũng là trực tiếp nhất.

Không phải nói hát nhép sao?

Vậy cứ để cho Tà Phi Bạch hát một bài, chuyện hát nhép lập tức tự sụp đổ.

Có thể trong thời gian ngắn ngủi như vậy mà nghĩ ra đối sách đó, cũng chính là ngôi sao ca nhạc Thiên Vương này gặp nguy không loạn.

Đối sách là tốt, vấn đề là Tà Phi Bạch lại quá kém.

Ai biết cô ta vừa mới mở miệng liền hát sai nhịp, hát nhanh như định đến sao Hỏa vậy.

Ngôi sao ca nhạc Thiên Vương người ta đã chủ động mở miệng hát trước vài câu, chính là vì để dẫn dắt Tà Phi Bạch, để cho cô ta cũng bình tĩnh lại mà hát theo thật tốt.

Cuối cùng biến thành như vậy, tất cả đều là Tà Phi Bạch quá kém.

"Không phải là vấn đề của cô." Boss xua xua tay, tức giận thì tức giận, nhưng mà thị phi đúng sai ông vẫn phân biệt được rõ ràng.

"Không phải nói cứ để cho cô ta luyện giọng thật tốt, tại sao cuối cùng lại biến thành như vậy?" Boss chất vấn người đại diện của Tà Phi Bạch.

"Tà tiểu thư gần đây một mực bẽ bộn nhiều việc. . ." Người đại diện của Tà Phi Bạch bắt an lau lau mắt kiếng của mình, nói chuyện không rõ ràng.

"Cô ấy bận cái gì? Không phải nói cứ để cho cô ta luyện đi luyện lại thật tốt, cho dù là có người xuất tiền tăng bốc cô ta, thì cô ta vẫn có khả năng thu thái hay sao? Cô ta không biết mình đang bị vỡ giọng à?" Boss tức tối đến hai mắt phun lửa, điên cuồng truy vấn người đại diện của Tà Phi Bạch.

Người đại diện gặp khó khăn cúi đầu, cô còn có thể nói cái gì?

Tà Phi Bạch hoàn toàn chính là đi vào bằng cửa sau, cô có nói cái gì thì Tà Phi Bạch cũng không nghe.

"Chuyện này lập tức đề xuất ra biện pháp cho tôi." Boss nặng nề vỗ bàn một cái, hiện tại không phải vấn đề truy cứu trách nhiệm thuộc về ai. Trước hết phải dẹp yên chuyện bên ngoài đã.

Bị mất lạnh của Boss nhà mình quét nhanh một lượt, tất cả mọi người đều rung mình một cái, vội vàng bắt đầu thảo luận phương pháp trả lời ứng phó.

Boss ngồi ở trên ghế không nói một lời, gương mặt bình tĩnh, hiển nhiên là vẫn còn tức giận.

Tất cả mọi người đều không dám lơ là, làm tròn bổn phận suy nghĩ các loại biện pháp, suy nghĩ xem làm thế nào để giảm mức nguy hại của chuyện lần này đến mức thấp nhất.

Hiện tại đương sự của cả sự kiện đang ngồi ở trong một phòng nghỉ ngơi nhỏ nhỏ, mặc áo khoác bao bọc mà cuộn mình trên ghế sa lon, run lẩy bẩy.

Tà Phi Bạch cầm điện thoại di động, xem trang web, thấy những tin tức kia ùn ùn kéo đến khiến tay chân của cô ta càng lạnh ngắt.

Tại sao có thể như vậy?

Hắn là cô ta đã một bước lên trời, làm thế nào, làm sao lại . . .

Ngón tay gât gao siết chặt điện thoại di động, bởi vì quá dùng sức mà trắng bệch. Cô ta cũng giống như không hề có cảm giác, không nói lỏng tay chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đùng Hư Quá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Phía sau hậu trường

Tin nhắn nhắc nhở đột nhiên vang lên, Tà Phi Bạch hoàn toàn không có phản ứng được, cơ thể cô đã nhanh chóng căng thẳng, đầu óc gần như chết lặng, trực tiếp mở tin nhắn.

"Chúc mừng cô biểu diễn thành công." Dòng chữ to lớn hiện lên trên màn hình, hai mắt Tà Phi Bạch như kim châm, vừa nhìn thấy người gửi tin nhắn, càng làm cho cô hận đến cắn răng nghiến lợi.

Trực tiếp gọi lại, nghe tiếng nhạc bên trong, hàm răng Tà Phi Bạch cắn chặt môi, để lại một dấu răng màu trắng.

Điện thoại rất nhanh được kết nối, bên trong truyền đến giọng nói có chút hà hê: “Thế nào, tin nhắn chúc mừng còn không được, tôi nhất định phải gửi giờ hoa tới?”

“Thịnh Nhạc Dục, anh thật hèn hạ, vô liêm sỉ!” Tà Phi Bạch cắt ngang mắng.

Từ lúc xảy ra sự cố, bắt đầu chất chứa toàn bộ căng thẳng, áp lực, tất cả đều bộc phát ra, Thịnh Nhạc Dục trở thành đối tượng phát tiết của cô.

Đối với sự la mắng tức giận của Tà Phi Bạch, bên đầu dây điện thoại bên kia Thịnh Nhạc Dục chỉ cười ha ha: “Tôi hèn hạ vô liêm sỉ cũng còn thua kém ca sĩ nổi tiếng lừa gạt... lừa gạt quần chúng, Tà Phi Bạch, cô bây giờ chính là tiêu đề trên mạng.

“Hiện tại thật sự làm cho cô mãn nguyện, được nhiều người chú ý như vậy, không muốn nổi tiếng cũng không thể. Hôm nay cô chính là đứng trên đỉnh cao vinh quang.”

Thịnh Nhạc Dục nhìn có chút hà hê, giọng nói càng đổ thêm dầu vào lửa, khiến cho Tà Phi Bạch không nhịn được từ trên ghế salon đứng lên: “Thịnh Nhạc Dục, đây là anh đang trả thù sao? Cảm thấy anh không được tốt như tôi tưởng, hiện tại tôi xảy ra chuyện, anh ở đây đứng một bên nhìn có chút hà hê?”

“Cô muốn nói chính là trả thù, cô cố ý tặng vé cho tôi, lại gọi điện cho tôi để tôi tới xem, không phải cũng là trả thù?” Thịnh Nhạc Dục một chút cũng không cảm thấy có lỗi, dù sao hai người bọn họ cũng là kẻ tám lạng người nửa cân.

“Thế nào, cô muốn cho tôi xem bộ dáng ngồi tit trên cao, có phải cảm thấy lúc đầu đi theo bên cạnh lấy lòng tôi, cô chịu ámsức? Bây giờ khi trở thành ca sĩ nổi tiếng rồi, cô nghĩ muốn cho tôi biết, bản lĩnh của cô lợi hại?”

“Đáng tiếc, Tà Phi Bạch, con đường nổi tiếng của cô không quá thuận lợi.” Thịnh Nhạc Dục châm chọc cười, “Vốn là cố gắng thể hiện lần đầu tiên biểu diễn, còn cố ý mời Thiên Vương tạo thế cho cô, ngược lại trở thành bộ dạng này.”

“Thật ra thì, cô nên cảm thấy vui mừng, ít nhất bây giờ đúng là đạt tới mục đích của cô – được chú ý.”

Thịnh Nhạc Dục qua điện thoại truyền tới sự chế nhạo, Tà Phi Bạch giận đến nổi thiếu chút nữa hàm răng cắn nát trong miệng, cắn hận gầm nhẹ: “Thịnh Nhạc Dục, anh chính là một kẻ tiểu nhân vô liêm sỉ, khó trách Hà Quyên đã rời bỏ anh.”

Tà Phi Bạch nói ra những lời này, bên kia lập tức yên lặng lại.

Thịnh Nhạc Dục đương nhiên bị những lời nói này đâm trúng, Tà Phi Bạch đắc ý nở nụ cười, tiếp tục đánh tới: “Anh đã là người như vậy, còn lưu luyến mãi với Hà Quyên? Cô ta rời bỏ anh thật là quyết định đúng đắn.”

“Nếu không phải vì cô, cô ấy sẽ không bỏ đi.” Thịnh Nhạc Dục phản bác lại, chỉ là không có sức lực.

Tà Phi Bạch là ai, liền biết được giọng nói của Thịnh Nhạc Dục không bình thường, lập tức cười nói: “Một người đàn ông như anh, chẳng lẽ là tôi cường ép anh sao?”

“Tôi bây giờ là người mới được công ty nâng đỡ, tôi có chuyện gì công ty sẽ giải quyết cho tôi, về phần anh... Hừ, bất kể như thế nào, Hà Quyên cũng không còn là người của anh, Thịnh Nhạc Dục, anh còn thê thảm hơn tôi.” Tà Phi Bạch cố sức nói xong, cách một cái cúp điện thoại.

Bực bội trong lòng phát tiết ra ngoài, cô tỉnh táo hơn nhiều.

Đúng vậy, cô không phải là không có biện pháp trở mình, cô cũng không phải chỉ có một mình.

Vội vàng lục lọi trong điện thoại cũ bấm gọi điện thoại, chuông vang lên rất lâu mới kết nối tới một giọng nói bực mình: “Bây giờ là mấy giờ rồi?”

Giọng nói lạnh lùng bên trong để lộ ra vẻ không vui, khiến Tà Phi Bạch căng thẳng rung mình một cái, bản năng liền muốn cúp điện thoại.

Nhưng lại nghĩ đến hoàn cảnh lúc này của cô, không thể không nhắm mắt nín thở cười: “anh Dịch... là em.”

Âm thanh cực kỳ yếu điệu, êm dịu nghe cũng phát ngán.

“Có chuyện gì nói mau.” Người đầu dây điện thoại bên kia không bình tĩnh nói, giấc ngủ bị quấy rầy đương nhiên không vui rồi.

Tà Phi Bạch biết người này tính khí không tốt, một chút cũng không nói nhảm, vội vàng vào thẳng vấn đề chính: “Anh Dịch, em đã xảy ra chuyện.”

“Hừ.” Tà Phi Bạch căng thẳng chỉ đợi lấy được chữ hừ lạnh nhạt bên kia.

Đương nhiên không coi lời nói của Tà Phi Bạch là quan trọng.

Tà Phi Bạch sớm đã quen với sự lạnh nhạt của đối phương, hẳn vốn chính là người cao ngạo, loại phản ứng này cũng là bình thường.

Mặc kệ thái độ của hắn là gì, chỉ cần có thể giải quyết vấn đề giúp cô là được: “anh Dịch, hôm nay tôi biểu diễn trực tiếp đã xảy ra chuyện, bây giờ trên

mạng đều đánh giá. Em... Em không muốn cứ bị phá hủy như vậy, anh Dịch giúp em một chút thôi.”

Bên kia sau khi nghe xong, chỉ lạnh lùng ừ một tiếng, liền cúp điện thoại.

Tà Phi Bạch căng thẳng nắm điện thoại, nhìn chăm chăm hết sức, giống như muốn chọc thủng điện thoại.

Cầm điện thoại ép vào trong ngực, Tà Phi Bạch hồi hộp bất đi qua đi lại hai bên, anh Dịch có thể giúp cô hay không đây?

Phải được thôi.

Hắn coi trọng cô, mà ngay cả sau này nói ra lý do gì, hắn đều phải người an bài tất cả.

Lời nói của lạnh lùng của hắn luôn là cao ngạo, khiến cho cô bỏ xuống tất cả tự ái đi cầu xin, nhưng mà, anh Định không giống với Thịnh Nhạc Dục.

Thịnh Nhạc Dục là ai, cũng chỉ là một nhà thiết kế thôi, coi như là có chút danh tiếng, vậy cũng không thể so sánh với anh Dịch.

Anh Dịch là ai?

Cậu chủ có quyền thế của Tập đoàn xuyên quốc gia, cũng là dựa vào cha mẹ, ở trong công ty là thiếu gia có quyền hành.

Tùy tiện ném tiền xuống, ngay cả Thịnh Nhạc Dục cũng không đỡ nổi.

Nhìn hắn gạt bỏ những người ca sĩ nổi tiếng kia, thái độ khiêm nhường của những người đó cũng biết địa vị của anh Dịch, dù là ông chủ của cô, nhìn thấy anh Dịch cũng phải khiêm nhường.

Nếu không, cô có thể dễ dàng nhanh chóng nổi tiếng như vậy sao?

Hoàn toàn là anh Dịch trợ giúp phía sau, cô mới nở mày nở mặt như bây giờ.

Cô cũng không kém, bất kể ở phương diện nào, cô cũng ung dung phục vụ anh Dịch, hiện tại thoát khỏi sự phiền toái này, anh Dịch phải giúp cô giải quyết.

Cho nên, hiện tại hy vọng duy nhất của cô tất cả đều đặt trên người anh Dịch.

Đúng, nhất định không có chuyện gì.

Tà Phi Bạch dừng bước, yên lặng ngồi trên sofa, không ngừng an ủi bản thân, cô chỉ cần chờ một chút là được.

Bên trong phòng họp, mọi người thảo luận tới thảo luận lui, cuối cùng sao vẫn cảm giác chuyện này chỉ dựa vào bọn họ có lẽ không giải quyết được.

Người đại diện của Tà Phi Bạch sau khi suy nghĩ hồi lâu, thận trọng nói: “Ông chủ, nếu không trực tiếp tìm anh Dịch, hỏi ý kiến anh Dịch một chút.”

Lời người đại diện vừa nói ra khỏi miệng, ánh mắt tất cả mọi người đều dồn về trên người ông chủ.

Đây đều là nội bộ nhân viên, hiển nhiên biết quan hệ Tà Phi Bạch và anh Dịch là như thế nào.

Ông chủ nhìn người đại diện của Tà Phi Bạch một chút, cau mày, sau đó đứng dậy, ra khỏi phòng họp.

Tất cả mọi người đang thấp thỏm chờ tin tức, không lâu sau ông chủ trở lại, đưa ra phương án xử lý cuối cùng.

Chỉ là phương án này, khiến tất cả mọi người thất kinh, chuyện này...

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, rồi lại không thể nói gì, dù sao cũng là quyết định của ông chủ, bọn họ có thể làm gì?

Dù trong lòng còn nhiều nghi vấn, cũng không có ai dám mở miệng hỏi, tất cả đều đi làm việc được ông chủ phân phó.

Rất nhanh, bên trong phòng họp mỗi người đi làm một việc.

Ông chủ nhìn ca sĩ Thiên Vương một cái, hài lòng gật đầu: “Làm tốt lắm?”

Ca sĩ Thiên Vương cười gật đầu, cũng không có được sùng ái mà kiêu ngạo.

Những người khác thấy phản ứng của hai người, tất cả đều cảm thấy ca sĩ Thiên Vương quả thật làm tốt, lúc ấy nghĩ đến phương án giúp xử lý tốt như vậy, còn chủ động hạ thấp thân phận song ca cùng Tà Phi Bạch.

Nếu không phải là Tà Phi Bạch hát có vấn đề, thì tới nay cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.

Tà Phi Bạch hết lần này đến lần khác không chịu thua kém, thật là không có biện pháp.

Tất cả mọi người đều bận rộn đi làm chuyện của mình, chuyện tối nay xảy ra quá nghiêm trọng, không nhanh xử lý không thể được.

Cửa phòng nghỉ ngơi mở ra cách một cái, Tả Phi Bạch lập tức ngồi thẳng người thấp thỏm lại vừa kỳ vọng nhìn tới, thấy người đại diện của cô đi tới, trên vẻ mặt không biểu hiện gì.

“Chuyện đã dàn xếp có đúng hay không?” Tả Phi Bạch trực tiếp hỏi đáp án cô kỳ vọng.

Người đại diện cũng không trả lời câu hỏi của Tả Phi Bạch, mà đi tới nhìn cô.

Bộ dạng người đại diện không nói lời nào như vậy, làm cho lòng Tả Phi Bạch bất an, nuốt nước miếng một cái, lại hỏi một câu: “Anh Dịch nói giúp tôi.”

Nghe được những lời này của Tả Phi Bạch, sắc mặt người đại diện kỳ quái nhìn cô.

Tả Phi Bạch hé miệng hít thở, không biết làm thế nào, cảm giác không khí bên trong phòng nghỉ ngơi nhỏ hoàn toàn không đủ, hơn nữa nhiệt độ giảm xuống quá nhanh, làm cho tay chân cô lạnh buốt đến tê tê.

“Chiều nay cô đi mở cuộc họp báo.” Giọng nói người đại diện cứng nhắc thuật lại quyết định của ông chủ.

“Ừ.” Tả Phi Bạch thần thờ gật đầu một cái, “Chuyện lần này muốn tôi nói thế nào? Là cơ thể khó chịu hay là cô họng không thoải mái?”

Có thể tìm những lý do này, cũng coi là lý do chính đáng.

Đối mặt với vấn đề của Tả Phi Bạch, người đại diện không có bất cứ giải đáp gì.

Phản ứng như vậy giống như là dội một chậu nước lạnh lên trên đầu Tả Phi Bạch, đôi môi run rẩy, ngay cả lời nói ra đều run run: “Chẳng lẽ không đúng sao? Hay là công ty có những sắp đặt khác?”

Cơ mặt đã cứng lại, Tả Phi Bạch vẫn cố gắng nặn ra nụ cười, chỉ là nụ cười này còn khó coi hơn so với khóc, cô không cẩn thận thôi.

“Ý công ty là để cho cô trực tiếp thừa nhận.” Rốt cuộc người đại diện nói ra trọng điểm, đồng thời không nói nhưng cũng đã kích chí mạng đối với Tả Phi Bạch.

“Thừa, thừa nhận? Thừa nhận cái gì?” Giọng nói Tả Phi Bạch run rẩy hỏi.

“Thừa nhận bài hát của cô là được làm thông qua phòng thu âm.” Người đại diện vô tình nói.

“Không, không thể được. Sẽ không đâu! Công ty không thể làm chuyện này với tôi!” Tả Phi Bạch khổ sở lắc đầu, cô hoàn toàn không chấp nhận phương án này.

“Anh Dịch đâu? Chẳng lẽ cũng chưa hỏi anh Dịch một chút phải làm sao sao?” Nhắc tới anh Dịch, Tả Phi Bạch giống như bắt được một cọng rom cuối cùng, dùng hết đức năm bà vai người đại diện, dùng sức lắc.

“Theo tôi được biết, ông chủ gọi điện thương lượng qua với anh Dịch, chuyện này chính là kết quả cuối cùng.” Người đại diện không nhìn được hạ cánh tay Tả Phi Bạch xuống.

Nếu không phải là công ty sai khiến, tưởng là cô muốn phục vụ Tả Phi Bạch sao?

Thường ngày ý có chỗ dựa vững chắc, cực kỳ ngông cuồng, không để ai vào mắt.

Còn muốn bay lên đầu chim Phượng Hoàng sao?

Thân phận anh Dịch là gì, sẽ đối với cô ta thật lòng thật dạ sao?

Thật là không biết vị trí của mình.

“Không, anh Dịch sẽ không đối xử với tôi như vậy, sẽ không.” Tả Phi Bạch căn bản cũng không tin, lấy điện thoại di động ra, run rẩy bấm phím trên, thật vất vả kết nối, bên trong truyền đến giọng nói bức bối, “Tả Phi Bạch, cô làm phiền tôi quá.”

“Đúng vậy, thật xin lỗi anh Dịch.” Tả Phi Bạch hốt hoảng nói xin lỗi, “Công ty, Công ty muốn em thừa nhận chuyện kia, em...”

“Công ty quyết định thế nào liền làm như thế đó, chuyện công việc của cô tới tìm tôi làm cái gì?”

Lạnh lùng hồi ngược lại khiến cho Tả Phi Bạch càng thêm căng thẳng, lòng càng ngày càng chìm xuống: “Không, không phải vậy, anh Dịch. Phải, nếu thừa nhận, em, sau này em sẽ bị hủy hoại, sự nghiệp sẽ không còn, em...”

Tả Phi Bạch cứ nói liên miên, đương nhiên làm cho người đầu dây bên kia điện thoại mất kiên nhẫn: “Tả Phi Bạch, cô là người trưởng thành, xảy ra chuyện gì phải tự mình giải quyết, cô là gì của tôi? Tôi muốn để cô khắc phục hậu quả?”

“Anh Định, em... em với anh...”

“Hừ.” Nghe được Tà Phi Bạch còn muốn nói tiếp, anh Định khinh bỉ hừ lạnh một tiếng, “Tà Phi Bạch, cô tốt nhất tự mình hiểu rõ vị trí của mình, cô bắt quá là tồi nhất thời hưng thú chơi đùa thôi. Cô còn mong chờ tôi đối với món đồ chơi không còn hứng thú thế nào?”

“Anh Định, anh... Em...” Lời nói lạnh lùng vô tình hoàn toàn đã kích làm cho Tà Phi Bạch bối rối, cô ta căn bản cũng không biết phải nói gì, chỉ có thể lắp bắp trên môi, nói ra lời nói không rõ nghĩa.

“Tôi rất bận, đừng làm phiền tôi, hậu quả không phải là cô có thể gánh được.” Lời nói vô tình kết thúc, bên kia đã cúp điện thoại.

Tà Phi Bạch nhìn chăm chăm điện thoại trong tay mình, ngăn người không biết phải nghĩ cái gì, trong lỗ tai tràn đầy âm thanh ông ông ông.

Có tiếng nhạc ầm ầm khi thế, từng dòng chữ trên mạng chói mắt, còn có những lời châm chọc khinh bỉ vừa mới rời của anh Định, cùng với công ty vô tình vút bỏ...

Cô, rối loạn.

Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Rõ ràng cách đây mấy giờ còn rất tốt, tại sao đột nhiên, cái gì cũng không giống.

Tất cả đều thay đổi.

Rốt cuộc là thế nào?

Tà Phi Bạch ngây ngốc sững sờ ngẩn đầu, ánh mắt thần thờ nhìn chăm chăm người đại diện, vẻ mặt người đại diện không chút thay đổi nhìn cô ta một cái, đúng phận sự nói: “Bây giờ cô ở công ty nghỉ ngơi, chiều nay xuất hiện đúng giờ ở buổi họp báo.”

Đến lúc này, Tà Phi Bạch còn có thể nói gì? Làm cái gì?

Giống như một con rối mất đi linh hồn, mù mờ gập đầu.

Cho không Tà Phi Bạch ở nhà của công ty, để cho cô tạm thời sắp xếp lại, người đại diện nhanh chóng rời đi, cô còn bận rộn rất nhiều chuyện.

Đến buổi chiều sẽ phải mở cuộc họp báo, có thể thấy được có nhiều gấp gáp.

Lúc sáng sớm, các tạp chí lớn cũng nhận được thư mời.

Vừa nhìn là tin tức sốt dẻo, nhà truyền thông nào cũng không bỏ qua, liền sắp xếp người xong, mang theo trang thiết bị phòng vẫn cần thiết đến hiện trường.

Vừa đến hiện trường lập tức cảm nhận được sự kiện lần này có bao nhiêu ồn ào.

Vẫn còn có truyền hình trực tiếp tại hiện trường.

Tuy nói thời gian rất gấp gáp, nhưng ở chỗ công ty Tà Phi Bạch đủ thực lực, hiệu suất làm việc cũng mau, cứ thế bố trí hiện trường có sắc có hương.

Sau khi các nhà truyền thông tìm được vị trí, ngồi xong chờ một lát cuộc họp báo sẽ bắt đầu.

Lần này cuộc họp báo vậy mà không bắt đầu tuyên bố thanh minh, trực tiếp bắt đầu có thể tự do đặt câu hỏi.

Đây không theo như bài sắp đặt để nói, hành động này lập tức khiến đông đảo truyền thông sôi trào, rồi rít gờ tay muốn đặt câu hỏi.

Người chủ trì liền chỉ ký giả để đặt câu hỏi.

“Xin hỏi Tà tiểu thư, đối với sự kiện hát nhép tối ngày hôm qua có gì giải đáp, còn nữa, trên mạng truyền đi bài hát đơn thật sự là bản cô hát sao?”

Vị phóng viên này thật là không khách khí, vừa đứng lên liền chỉ thẳng điểm yếu, thậm chí còn hoài nghi Tà Phi Bạch hát nhép.

Tà Phi Bạch ngồi trên sân khấu, cả người nhỏ gầy teo, thoạt nhìn hết sức nhu nhược, hơn nữa tối ngày hôm qua ngủ không được ngon giấc, thần sắc không tốt, thật là điềm đậm đáng thương.

Chỉ là dưới tình huống hiện tại, người nào quay lại thương hại cô?

Hỏi xong, ánh mắt của mọi người cũng hướng trên người Tà Phi Bạch, càng thêm truyền ống kính trực tiếp như vậy.

Đột nhiên Tà Phi Bạch có một loại ảo giác, giống như là bị lột y phục dưới con mắt của mọi người, dùng kính hiển vi quan sát từng chút từng chút.

“Ca khúc đơn là mình tôi hát, là hát ở trong phòng thu âm...” Lời Tà Phi Bạch không lưu loát vừa mới nói ra, cả hội trường lập tức bỗng nhiên bưng tỉnh phát ra âm thanh xì xào.

Ghi âm trong phòng thu hát ra ngoài, vậy cũng có thể là hát thật hoặc hát nhép.

Từng câu từng câu kết hợp lại đều được.

Đang ngồi trong vòng tròn người, còn ai không biết khom lưng trong đó chứ.

Nhìn ánh mắt Tà Phi Bạch cũng như nhau, trước khi mọi người tới cũng đoán được chuyện gì xảy ra, nhưng nói ra từ miệng người trong cuộc, cũng là một chuyện khác.

Sau đó, phía sau đặt câu hỏi càng ngày càng sâu sắc, khiến cho Tà Phi Bạch căn bản không chống đỡ được, cuối cùng chỉ có thể không trả lời cái gì, nói đi nói lại câu xin lỗi.

Người của công ty nhìn thấy tình huống cũng bình thường, nhất thời nói rõ một chút, thật xin lỗi về sự kiện lần này, nhân viên làm việc bên trong cũng sẽ bị xử lý, rất nhanh sau đó tuyên bố cuộc họp báo kết thúc.

Những người qua lại vội vàng đuổi theo, đầu tiên phát đi tin tức, lập tức đính chính lại thông tin bản quyền.

Chuyện này âm ỉ huyền ảo, công ty xử lý Tà Phi Bạch như thế nào là vấn đề nội bộ của nhân viên, mọi người cũng không phải quan tâm.

Bọn họ muốn xem chỉ là cảnh tượng náo nhiệt chuyện ngôi sao mới Tà Phi Bạch thay đổi nhanh chóng thôi.

Ký giả đương nhiên biết rõ làm sao bắt kịp cơn mắt độc giả, ở phương diện này cổ động tuyên dương, tạo đủ thanh thế.

Ngay cả tối ngày hôm qua người không nhìn thấy náo nhiệt, hôm nay cũng biết tất cả rồi, lúc nhàn rỗi cùng nhau bàn về đề tài này.

Thứ bảy người nghỉ ngơi một mình hoặc làm thêm giờ, dù bận rộn cũng tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, lấy cái đề tài này thoải mái tiêu khiển một chút.

Trái ngược với tức giận mà nói, mọi người cũng chỉ coi chuyện này như xem chuyện cười.

Ai nổi tiếng hoặc đột nhiên biến mất, đối với mọi người mà nói không có gì khác nhau.

Chỉ là, đối với Tà Phi Bạch, chuyện này chắc chắn là chìm trong tai họa.

“Ồi...” Hà Quyên đóng lại trang mạng, hiện tại hầu như tất cả các trang mạng đều không dè dặt đề cập chuyện này.

Cô chưa nói đồng tình với Tà Phi Bạch, chẳng qua là cảm thấy dù sao cũng biết, không cần thiết phải nói gì nữa.

Chỉ là hơi quen thuộc một chút so với người xa lạ mà thôi, đối với cô mà nói, Tà Phi Bạch tốt hay xấu không có nghĩa gì.

Tất mảy vi tính, Hà Quyên xuống bếp chuẩn bị cơm tối, hôm nay là chủ nhật, Chu Duệ Trạch còn phải đi làm thêm giờ, thật là vất vả.

Buổi tối làm món anh thích ăn, sắp xếp đường hầm.

Nghĩ tới đây, Hà Quyên cảm vì tiền đi chợ mua đồ ăn, tìm món Chu Duệ Trạch thích ăn.

Bên trong công ty Tà Phi Bạch, ông chủ nhìn thuộc hạ tính toán kết quả.

Bên trong bởi vì chuyện này có thể gây ra tổn thất, con số này thật đúng không nhỏ.

Sau khi nhìn một chút, ông chủ gửi fax cho anh Dịch một bản, rốt cuộc muốn chuyện như thế nào, hay là anh Dịch muốn đứng nhìn.

Chỉ là, ông không biết rõ, anh Dịch làm như vậy, rốt cuộc là vì cái gì.

Đúng lúc ca sĩ Thiên Vương đi vào có chuyện muốn nói với ông chủ, thấy ông chủ ném tài liệu vào trong máy hủy giấy cười cười: “Gửi tới cho anh Dịch rồi hả?”

“Ừ, chẳng qua vẫn còn phải nợ, sau này dựa vào anh Dịch, để đưa công ty tốt lên so với những thứ này hơn nhiều.” Ông chủ cười cười, ông ta hiểu rõ bên nào nặng bên nào nhẹ.

“Cách nghĩ của sếp, người bình thường như tôi thật sự không hiểu.” Ca sĩ Thiên Vương tùy ý ngồi đối diện ông chủ, quan hệ hai người không chỉ là cấp trên cấp dưới, mà còn là bạn bè.

“Tốn nhiều tiền như vậy không để Tà Phi Bạch trở thành ngôi sao, bây giờ lại kéo cô xuống, chẳng lẽ là tiêu nhiều tiền không đúng chỗ?” ca sĩ Thiên Vương trầm cách không lý giải được.

“Chuyện của hần, không cần phải suy nghĩ” ông chủ tốt bụng khuyên nhủ, cách nghĩ của người như anh Dịch, không phải là bọn họ có thể tùy tiện suy đoán được, “Chỉ cần chúng ta đạt được mục đích là được rồi.”

“Ừ.” Ca sĩ Thiên Vương gật đầu cười một cái.

Nói thật đối với người mới Tả Phi Bạch này, cho tới bây giờ anh cũng không coi trọng.

Một người, không có tài văn chương, không có thực lực còn kiêu ngạo đến không thể được, thật sự làm cho người ta ghét.

Chẳng qua là có người nâng đỡ, đó cũng là chuyện không có cách giải quyết vấn đề, con đường này của Tả Phi Bạch dường như quá ngắn một chút.

Thay đổi nhanh chóng, mức độ “Ngoạn mục” này, người bình thường cũng không thể chịu nổi.

Nghe nói, Tả Phi Bạch mở cuộc họp báo xong về đến nhà, sau đó vẫn không ra khỏi cửa, không biết tinh thần phải sa sút bao lâu.

Chỉ là, có thể khẳng định một chút, say này, cô phá hỏng con đường đi vào giới giải trí.

Đừng nói cô không có thực lực, dù cho là có thực lực thì ai dám dùng cô?

Chẳng lẽ cho rằng giới giải trí chỉ như nước cờ thứ nhất để khoa trương, coi như mặt có thể có tài năng pha lẫn được tiếp nữa không?

Thật là nhìn xem chuyện gì cũng quá đơn giản.

Lúc này ngoài ra, anh Dịch nhìn bản fax được chuyển tới, căn dặn trợ lý: “Cho bọn hần tiền đánh thắng đi.”

“Vâng.” Trợ lý nhiều kinh nghiệm đáp một tiếng lập tức đi ra ngoài.

Anh Dịch cầm điện thoại di động lên, ấn điện thoại, thế nhưng không bấm gọi điện, mà là gọi tin nhắn.

Không tới một phút, ở một thành phố khác âm tin báo điện thoại vang lên, ngón tay thon dài ấn xuống, mở tin nhắn ra, sau khi nhanh chóng xem xong, chỉ đáp lại một từ đơn giản: “Tốt.”

Nhận được tin nhắn này, ánh mắt anh Dịch sáng lên, như trút được gánh nặng, dựa lưng vào trên ghế, xem ra hành động của anh, làm anh ta rất hài lòng.

Như vậy có tính là được kết thân với anh ta không đây?

Chỉ là, anh Dịch có chút không hiểu rõ, liên vì thân phận của người kia, rốt cuộc địa vị cao như vậy lại đối phó với Tả Phi Bạch sao?

Có đáng không?

“Khi dễ người phụ nữ của tôi, cô sẽ phải trả giá đắt.” Mặt Chu Duệ Trạch chứa đựng nụ cười lạnh lùng, làm Nhiếp Nghiêu nghi hoặc.

“Tốn nhiều tiền phá hỏng như vậy...” Nhiếp Nghiêu còn không quá hiểu, muốn đối phó với Tả Phi Bạch có rất nhiều cách, còn lãng phí thời gian và sức lực như vậy sao?

Chu Duệ Trạch khẽ mỉm cười, nụ cười của anh hoàn toàn ngược lại với lời nói lạnh lùng: “Không đưa cô ta lên thật cao, làm sao có thể ném xuống?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đình Hư Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Trong ngoài có khác

Editor: Tiểu Tất Cừu

Chu Duệ Trạch nói như vậy khiến Nhiếp Nghiêu im lặng một lúc.

Được rồi, anh ta đã sai lầm rồi.

Chu Duệ Trạch người này hoàn toàn không bình thường.

Không thể cho là những năm gần đây anh một mực mờ công ty mà quên bản chất của anh. Quả nhiên, dù là không ra tay thì sói vẫn là sói, đừng hy vọng anh có thể đột nhiên ăn chay niệm Phật.

Mấy năm không có bất kỳ hành động nào, tính tình tàn nhẫn của Chu Duệ Trạch hoàn toàn vẫn như trước đây. Chỉ là, từ trước sân khấu chuyển đến hậu trường.

Khiến cho "anh Dịch" có tiền có thế lại "Thượng thức" Tà Phi Bạch, lý do rất dễ thấy. Tà Phi Bạch vừa lúc được Thịnh Nhạc Dục đề cử cho những công ty khác làm người mẫu hàng đầu.

Người có quyền thế như "anh Dịch", hèn Tà Phi Bạch còn không dễ gặp sao?

Thịnh Nhạc Dục và "anh Dịch" hai người đó đều ngầm ngăn lại, đi theo ai mới có lợi hơn còn cần để ý người ta nói gì sao?

Tà Phi Bạch rất thông minh, dĩ nhiên là lập tức bỏ Thịnh Nhạc Dục mà nhào vào trong lòng "anh Dịch".

Huống chi "anh Dịch" vốn có mắt nhìn người. Vừa phát hiện Tà Phi Bạch vậy mà lại có tài ca hát bẩm sinh, lập tức sáng tác riêng ca khúc cho cô ta, rồi đưa vào phòng thu âm.

Tà Phi Bạch có thể không hưng phấn sao?

Cô ta vẫn muốn dựa dẫm để lọt vào trong giới giải trí đó, "anh Dịch" nhiều tiền như vậy lại còn là kim cương Vương Lão Ngũ (*) anh tuấn giúp cô ta một tay, nàng còn cần có thời gian mà suy nghĩ những thứ khác sao?

(*) Độc thân kim cương : nguyên văn 钻石王老五 (Hán Việt: toản thạch Vương lão ngũ, Vietphrase: Kim cương Vương lão ngũ)

Độc thân kim cương ám chỉ người đàn ông độc thân có tiền, hoặc là gia đình có tiền có thế, ở Hồng Kông hay gọi những người đàn ông này là độc thân kim cương ! Kim cương đại biểu cho sự cao quý, hiếm có, Vương lão ngũ ý nói người đàn ông độc thân. Cho nên kim cương Vương lão ngũ ý nói người đàn ông rất kiệt xuất, là người độc thân hiếm hoi còn sót lại, không chỉ nhiều tiền mà còn rất đẹp trai, phong độ, học thức uyên bác, tài giỏi và đạt yêu cầu về mọi mặt.

Đoán chừng, sau khi nghĩ tới nghĩ lui còn tưởng rằng là sức quyến rũ đặc biệt của cô ta đã tóm được vị "anh Dịch" này.

Dù là không thể bắt cả đòi, bắt được lúc nào thì hay lúc ấy, có thể moi được bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu.

Tà Phi Bạch thật sự là quá ngốc, ngốc đến mức ngay cả tự hiểu rõ mình cũng không thể.

Chính cô ta có trình độ ca hát thế nào mà cũng không biết sao?

Người khác mới mở miệng khen ngợi cô ta đôi câu, cô ta lại thật sự cho rằng mình là thần đồng ca hát bẩm sinh rồi?

Ở trong phòng thu âm ghi lại từng câu, cuối cùng từ từ cắt xén lắp ráp vào với nhau, lại thêm giai đoạn gia công sau đó nữa mới thành. Thế nhưng cô ta lại không có chút chột dạ nào sao?

Đến khi một ca khúc được tung ra ngoài, thêm một đồng tiền lớn đổ xuống, mạng lưới quan hệ giao thiệp cùng phát động.

Xếp hạng bài hát còn không phải là vùn vụt nhảy lên phía trước?

Đừng nói là năng lực của Chu Duệ Trạch, những chuyện này chính là vị "anh Dịch" cũng có thể làm được. Không chỉ làm được, hơn nữa còn làm rất tốt.

Dù Tà Phi Bạch có không muốn thành công thì cũng khó khăn.

Vận may đến nhanh chóng , kết quả chính là khiến Tà Phi Bạch sinh ra một cảm giác, cô ta phải đứng đầu, cô ta phải thành danh.

Nếu để cho người đại diện của Tà Phi Bạch nhận được vô số lời mời từ các "Công ty" mua chuộc, lại còn có thêm quảng cáo, TV, điện ảnh, quay phim thử, vân vân. Những thứ này luân phiên oanh tạc đến, nếu Tà Phi Bạch còn có thể giữ vững tỉnh táo, vậy thì thật là mặt trời mọc từ hướng tây.

Chuyện mua chuộc còn không dễ làm sao?

"Anh Dịch" mới phân phó cho Boss công ty của Tà Phi Bạch, những cái được gọi là mua chuộc kia có phải thật vậy hay không còn không phải là dựa vào bọn họ tùy tiện nói ra.

Người đại diện đều là người của công ty, còn không dễ đánh lừa sao?

Nhanh chóng nổi lên như vậy, đoán chừng lúc đầu Tà Phi Bạch cũng như đi trên mây chăng?

Vào thời điểm bài hát của cô ta được mọi người nghe nhiều nên thuộc, ngôi sao Thiên Vương lại muốn mời làm vị khách thần bí cho buổi liveshow, càng khiến cho Tà Phi Bạch có một nhận thức.

Đến cả ngôi sao Thiên Vương cũng muốn mời cô ta làm khách quý, vậy bây giờ địa vị của cô ta đã đủ lớn rồi.

Công ty suy tính vì thành công cho bài hát của cô ta, nói cho cô ta biết có thể lựa chọn hát nhép hay là hát thật. Với tính tình của Tà Phi Bạch, có thể bớt việc mà vẫn có thể đạt tới hoàn mỹ, dĩ nhiên là quá tốt rồi.

Việc hát nhép cứ nảy sinh như vậy.

Về phần cái gọi là cú ngã này . . . . . gót giày cao gót không chắc cũng có thể tha thứ đúng không?

Vẫn không tin rằng, một người ngã xuống còn có thể giữ micro không rời miệng, hát nhép có thể không bị người ta phát hiện.

Chuyện hát nhép vừa lộ ra, người ái mộ có thể không kích động sao?

Ca sĩ Thiên Vương thân lâm tiền bối đương nhiên muốn chữa cháy, vì định biện bạch cho Tà Phi Bạch, hát chay là phương pháp trực tiếp nhất.

Ca sĩ Thiên Vương rất biết chăm sóc người mới, nên mở miệng hát trước .

Chỉ là, nền tảng ca hát cơ bản của Tà Phi Bạch rất cuộc như thế nào, tất cả mọi người đều biết rõ ràng.

Bình thường đã hát không được. Vào lúc bị kinh sợ, nếu như còn có thể phát huy tài nghệ như bình thường, đây chính là chuyện quá thần kỳ rồi.

Đã hát hỏng, Tà Phi Bạch đương nhiên sẽ nghĩ đến kim chủ "anh Dịch" của mình.

Câu nói đầu tiên của "anh Dịch" có thể khiến cô ta có người chuyên sáng tác ca khúc cho mình, khiến cô ta lên đường thuận buồm xuôi gió, nhanh chóng nhảy lên thứ bậc cao. Chút chuyện như thế , tất nhiên không cần phải nói nữa.

Đúng, bình thường mà nói là hoàn toàn không thành vấn đề.

Chỉ là, vị kim chủ (**) này đã mất hứng với Tà Phi Bạch.

(**) Kim chủ: Ông chủ nhà giàu, có nhiều tài sản và thế lực.

Một món đồ chơi, chủ nhân đã hết hứng thú, còn có thể bảo dưỡng món đồ chơi đó sao?

Chỉ cần kim chủ nói một câu với Boss của công ty Tà Phi Bạch, đương nhiên tất cả kết quả đều là Tà Phi Bạch phải tự mình đi gánh chịu.

Bởi vì Boss của Tà Phi Bạch thấy được, là Tà Phi Bạch đã đắc tội với kim chủ của cô ta, mới có thể bị đùa bỡn như vậy. Còn chuyện thực tế , chỉ có "anh Dịch" mới hiểu.

Một buổi diễn xuất kết thúc hoàn mỹ, nên cảm ơn diễn viên chính Tà Phi Bạch có khả năng diễn thật tốt.

Nhưng mà, có một chút việc khiến Nhiếp Nghiêu rất khó hiểu, phương pháp đúng như là phong cách của Chu Duệ Trạch, nhưng mà giấu mặt ở hậu trường phía sau sân khấu . . . . .

Nhiếp Nghiêu hơi nhướn mày: "Cậu đề ‘ anh Dịch ’ đó ra mặt có cần thiết không?"

Nếu như Chu Duệ Trạch muốn nâng đỡ một người không phải là chuyện chỉ cần dùng một câu nói sao?

Chu Duệ Trạch kiên định lắc đầu một cái, nói thật: "Không được."

"Không được? Tại sao?" Nhiếp Nghiêu kỳ quái hỏi Chu Duệ Trạch, việc này thì có cái gì không được?

"Tớ là người đã có bà xã, tại sao lại có thể đi nâng đỡ một người phụ nữ khác ?" Khuôn mặt Chu Duệ Trạch phớt tỉnh trả lời khiến cơ thể Nhiếp Nghiêu nghiêng đi một chút, thiếu chút nữa té xuống từ trên ghế.

Anh còn có thể tìm ra được một lý do "thỏa đáng" hơn sao?

Bám vào tay vịn ngồi vững xong, Nhiếp Nghiêu cảm thán một tiếng ở trong lòng. Chu Duệ Trạch chơi vỏ này quá độc ác.

Lần này Tà Phi Bạch muốn đứng dậy cũng không thể rồi.

"Thật là không có mắt, đắc tội ai thì thôi đi, nhưng nhất định không nên đắc tội với Hà Quyên. Thật sự là ra cửa không xem ngày tốt." Nhiếp Nghiêu cảm thán lắc đầu.

Chu Duệ Trạch phản đòn luôn luôn đều lợi hại không chừa đường lui.

"Có đắc tội hay không, không phải là vấn đề." Chu Duệ Trạch neoh nửa tròng mắt hừ lạnh "Một người phụ nữ ti tiện như vậy, không ngờ lại dám đi xỉ nhục bà xã của tớ."

"Bà xã tớ kiểm ăn dựa vào hai tay của chính mình, dựa vào chính mình cố gắng làm việc. Một Tà Phi Bạch chỉ biết đi đường tắt như vậy, chỉ biết bò lên

giường của người ta. Có tư cách gì xem thường bà xã của tớ?"

Hà Quyên tuyệt đối là điểm yếu của Chu Duệ Trạch, người nào đụng đến đều phải chết.

Huống chi, ngay từ đầu Chu Duệ Trạch đã xem thường loại đầu cơ trục lợi như Tả Phi Bạch, là kẻ hèn hạ vì lợi ích của mình cái gì cũng có thể bán, dám dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào .

Nếu như anh không dùng cách để bóp chết Tả Phi Bạch, mới thật sự là khó hiểu.

"Đứng, đứng, phải . . . . . Điều là của lỗi của cô ta." Nhiếp Nghiêu lập tức lên tiếng hòa theo Chu Duệ Trạch.

Hết cách rồi, ngoại trừ ở trước mặt Hà Quyên, tính khí của Chu Duệ Trạch thì người bình thường tuyệt đối không thể nào chịu được .

Nếu không nhanh chóng lấy được đáp án, cũng không biết Chu Duệ Trạch nói gì.

"Hôm nay rồi rảnh sao?" Chu Duệ Trạch hỏi Nhiếp Nghiêu.

"Không có việc gì . . . . ." Nhiếp Nghiêu nhất thời chưa suy nghĩ kịp, thuận miệng trả lời một câu. Ngay sau đó liền bắt đầu phản ứng , chất vấn "Không phải cậu khiến tớ cuối tuần chạy tới làm thêm giờ sao?"

"Ừ, chính là tớ muốn xem sự tiến triển chuyện của Tả Phi Bạch một chút." Chu Duệ Trạch hoàn toàn không nhìn thấy vẻ mặt găng co của Nhiếp Nghiêu: "Công ty không có việc gì tớ cũng yên tâm."

Chu Duệ Trạch không nói những lời này thì còn tốt. Vừa nói xong, Nhiếp Nghiêu thật không biết mình nên dùng nét mặt gì để đối mặt Chu Duệ Trạch.

"Tớ nói này ông chủ, bình thường công ty có chuyện điều là chính tay tớ xử lý đúng không?" Không tới thời điểm sống còn ở trước mắt, Chu Duệ Trạch hoàn toàn không có tác dụng gì sao?

Hơn nữa, chỉ cần "Danh tiếng" của hai người bọn họ , công ty cũng sẽ không lâm vào thời điểm sống còn.

"Bình thường tớ có tới làm." Nói đến đây, cá nhân Chu Duệ Trạch cảm thấy mình rất hài lòng, mỗi ngày anh đều tới làm, ngồi đằng hoàng ở trong phòng làm việc mà xử lý chuyện của công ty.

"Đứng, là có tới làm. Sáng chín chiều năm (***) đó được kêu là làm đúng giờ!" Nhắc tới chuyện này Nhiếp Nghiêu liền tức đầy bụng, đôi tay chọt vỗ mạnh bàn làm việc ở trước mặt của Chu Duệ Trạch, tức giận tròn trĩnh mắt nhìn anh: "Ông chủ thân ái, cậu có biết công ty của chúng ta không chỉ có ở quốc nội không. Ở những quốc gia khác cũng có, cậu có biết rằng đôi lúc chênh lệch như vậy là một vấn đề?"

(***) Sáng chín chiều năm: là câu miêu tả giờ làm việc của phần lớn công nhân xí nghiệp, thời gian này cũng là thời gian làm việc chuẩn của Mỹ, sáng 9 giờ có mặt chiều 5 giờ tan ca.

Sáng chín chiều năm, làm thế nào phối hợp trong công việc với những công ty khác?

Tại sao Chu Duệ Trạch dễ dàng sáng chín chiều năm, cộng thêm hai ngày cuối tuần mà anh ta luôn phải nửa đêm canh ba không ngủ, để điều khiển từ xa công việc ở nước ngoài?

"Ý của cậu là, muốn tớ phải xử lý nhiều công việc của công ty hơn?" Chu Duệ Trạch thử hỏi.

Nhiếp Nghiêu vừa nghe Chu Duệ Trạch hỏi như thế, con tức vừa rồi lập tức liền bị đè xuống. Cứ như vậy lui về phía sau hai bước, để phòng nhìn chăm chăm Chu Duệ Trạch. Thế này thì không bình thường, quá không bình thường.

Đến lúc nào thì Chu Duệ Trạch lại tự xét lại bản thân, nhận ra mình đang vắt kiệt sức của nhân viên đây?

Đây là chuyện tuyệt đối không thể nào xảy ra.

Thay vì tin tưởng Chu Duệ Trạch sẽ hiểu ra, còn không bằng tin tưởng Ngày Tận Thế sẽ tới còn có thể dễ tin hơn.

"Không muốn." Bị Chu Duệ Trạch thường xuyên "gài bẫy", Nhiếp Nghiêu theo bản năng trả lời một câu.

Sau đó Chu Duệ Trạch nhanh chóng vỗ tay Nhiếp Nghiêu, thờ dài nói: "Anh em tốt, chuyện của công ty cứ giao cho cậu."

Nhìn Chu Duệ Trạch vỗ vào trên cánh tay mình, Nhiếp Nghiêu yên lặng rơi lệ ở trong lòng. Tại sao người khác có anh em là cùng chung hoạn nạn, còn anh em của anh thì đi tính toán anh?

Đúng lúc Nhiếp Nghiêu cực kỳ cảm khái , điện thoại di động của Chu Duệ Trạch vang lên. Vừa nhìn thấy tên người gọi điện tới trên màn hình, nét mặt của Chu Duệ Trạch lập tức dịu đi, nhẹ nhàng kêu một tiếng: "Bà xã, chuyện gì?"

"Ừ, được, anh thích. . . . . Không sao, hôm nay công ty không có chuyện gì. . . . . Đúng đúng, anh lập tức có thể về lúc cuối giờ làm việc. . . . . Tới hôm nay ăn cái gì? . . . . . A, em chờ anh. Để về nhà anh sẽ dọn dẹp, em đừng động đến dao thớt, khi về lại gặp nhau. . . . . Không có việc gì, không

có việc gì, trên đường về nhà tiện thể anh đi mua. . . . . Không, không có, cũng không phải đi xa vòng vèo chút nào . Bây giờ anh đang làm việc ở bên ngoài, vừa đứng đi ngang qua đó , yên tâm đi. . . . ."

Chu Duệ Trạch nói những lời được gọi là dịu dàng, suy tính cũng xem như chu đáo, nói dối cũng không hề chớp mắt, lưu loát vô cùng.

Nhiếp Nghiêu ngồi ở trên ghế buồn cười lại không biết làm thế nào mà cười nổi, ai mà nghĩ tới ông xã vô cùng ngoan ngoãn trước mắt lúc này và Chu Duệ Trạch giết người không thấy máu vừa rồi kia lại là một người?

Nhưng mà, cũng tốt.

Làm anh em với Chu Duệ Trạch nhiều năm như vậy, biết rõ cuộc sống hàng ngày của anh trôi qua như thế nào .

Cũng chỉ có Hà Quyên có thể khiến Chu Duệ Trạch có được cuộc sống như người bình thường.

Về phần chuyện của công ty, trước hết anh dành tâm nhiệm, rồi đợi về sau anh sẽ đòi cả vốn lẫn lời.

Đến lúc Chu Duệ Trạch dừng cuộc gọi điện thoại ngọt ngào như mật, Nhiếp Nghiêu nhạo báng: "Thật không rõ, đều là ông chủ của công ty, vì sao có người có thể làm việc ít hơn đây?"

"Có gì mà không hiểu, giữa cậu và tớ có khác nhau." Chu Duệ Trạch cũng không hề cảm thấy hổ thẹn một chút nào. Anh vừa mặc áo khoác vào thì đã ra bên ngoài .

"Khác nhau, ở đây có gì khác nhau?" Nhiếp Nghiêu không hiểu hỏi lại.

Chu Duệ Trạch quay đầu về phía Nhiếp Nghiêu khẽ nhướn mày: "Khác nhau chính là, tớ có bà xã, còn cậu ngay cả người bạn gái cũng không có."

Nói xong, hoàn toàn không thèm nhìn khuôn mặt lập tức đen lại của Nhiếp Nghiêu. Anh chợt lách người, rồi rời khỏi phòng làm việc.

Từ trong cửa phòng đã đóng kín vọng ra tiếng rống giận của Nhiếp Nghiêu: "Có bà xã rất giỏi à?"

"Là rất thần kì."

Chu Duệ Trạch thăm trả lời một câu, rồi cười rồi đi.

Đối với Nhiếp Nghiêu đang tức phát điên, Chu Duệ Trạch vẫn còn giữ lại tình cảm, không định kích thích người độc thân nữa .

Ngâm nga bài hát, Chu Duệ Trạch với tâm tình rất tốt sử dụng thang máy siêu tốc chuyên dụng đi thẳng xuống gara, rồi lái xe về phía hoàn toàn trái ngược với hướng về nhà , để đi mua đồ.

Đi đường vòng.

Đi đường vòng có cái gì tốt.

Anh có xe, nên chuyện đơn giản hơn nhiều.

Nếu Quyên Từ mà ra ngoài mua đồ, còn phải chen lấn trên xe buýt, khiến anh không nỡ.

Cũng may không phải giờ hành chính bình thường , Chu Duệ Trạch mua đồ rất nhanh ,xong rồi về nhà.

Mở cửa phòng, anh liền kêu một tiếng: "Bà xã, anh đã trở về."

"Nhanh như vậy?" Hà Quyên mặc tạp dề đi từ phòng bếp ra ngoài, cười đón anh.

"Ừ, vừa lúc ở gần đây, mua đồ rồi đi về nên rất nhanh." Chu Duệ Trạch cười cười cởi áo khoác, Hà Quyên rất thuận tay nhận lấy treo lên mắc áo: "Mà anh cũng không hề tăng tốc độ, chồng của em là người tuân thủ quy tắc giao thông nhất."

"Biết rồi, cũng không phải là em vẫn chưa ngồi qua xe của anh." Hà Quyên cười nói, đưa tay định cầm túi mua hàng Chu Duệ Trạch đặt ở bên cạnh.

Chu Duệ Trạch đã xách lên trước một bước: "Đừng xách, nặng."

"Anh đã xách một đoạn đường rồi, đừng để tay bị siết đau." Hà Quyên cười vẫn định đón lấy. Loại túi mua hàng ni lon này chuyên dùng để chứa món đồ nặng, chỗ tay cầm đã bị siết thành một vết hằn, chắc hẳn là gánh nặng không ít.

Chu Duệ Trạch cười chuyển đồ từ tay trái sang tay phải, biểu diễn cho Hà Quyên nhìn: "Như vậy cũng không còn siết hằn thành vết nữa."

Nói xong, còn cực kì đặc ý cười với Hà Quyên, biểu hiện anh thông minh đến đâu.

Kiểu cách màu mè thế này khiến Hà Quyên không nhận được bật cười phì một cái , đẩy lưng Chu Duệ Trạch về hướng phòng bếp: "Được rồi, được rồi,

ông xã nhà em thông minh nhất rồi. Mau, đặt vào phòng bếp đi."

"Lại đây, bà xã, muốn thưởng." Chu Duệ Trạch làm sao sẽ bỏ qua cho loại thời cơ tốt này?

Lập tức lắc đầu một cái, rồi chia môi ra.

Sắc mặt Hà Quyên có hơi đỏ lên một chút, nhưng vẫn chạm phốt một cái thật nhanh ở trên môi Chu Duệ Trạch: "Phần thưởng xong rồi."

Chu Duệ Trạch nhìn Hà Quyên với ánh mắt long lanh, nụ cười đáng được gọi là ánh nắng mặt trời rực rỡ.

Tình cảm nồng nàn nóng bỏng như là một tấm lưới mịn màng, từ từ ôm lấy Hà Quyên, nhẹ nhàng mềm mại bao quanh cô, nhưng không xiết quá chặt, không gây cho cô một chút gánh nặng nào.

Bất giác, Hà Quyên cảm thấy trong mũi có hơi cay cay, dường như sau khi ở chung một chỗ cùng Chu Duệ Trạch, ngay cả cảm giác yêu cũng không giống nhau.

Thì ra, yêu là vui vẻ như vậy.

Không cần phải thận trọng lấy lòng, mà là có thể tùy ý cười vui, ghen tuông, biểu lộ tâm tình của mình.

Bất kể làm chuyện gì, đều là vui vẻ như vậy, không cần phải suy nghĩ các loại cảm kị, anh sẽ không cảm thấy cô gây cản trở, nhưng có thể cảm thấy thời gian cô gọi điện thoại không đúng lúc, có thể làm trễ nải công việc của anh.

"Ông xã. . . ." Nghĩ tới đây, Hà Quyên theo bản năng kêu một tiếng.

"Làm sao vậy?" Chu Duệ Trạch trong nháy mắt có hơi mờ đi, ngay sau đó mắt tỏa sáng: "Muốn được khen thưởng một lần nữa à?"

Bóp một cái vớ vào trán Chu Duệ Trạch, Hà Quyên sắc mặt ửng đỏ oán trách trừng mắt nhìn anh: "Có chuyện định hỏi anh."

"À, được rồi, bà xã cứ hỏi." Chu Duệ Trạch thấy hơi mất mát một chút. Nhưng mà còn nhiều thời gian, không nên nóng nảy.

Hiện tại Quyên Từ và anh càng ngày càng thân cận, hiện tượng tốt.

"Em gọi điện thoại cho anh, có thể làm trễ nải công việc của anh không?" Hà Quyên hỏi có chút bận tâm.

Nhìn ánh mắt dè dặt của Hà Quyên, trong lòng Chu Duệ Trạch chợt sáng tỏ, ở trong lòng hung hăng mắng một câu, Thịnh Nhạc Dục đáng chết.

Trong lòng mắng thì mắng, trên mặt cũng không lộ ra một chút tâm tình nào, anh dịu dàng mà cười cười, đặt đồ xuống trên bàn ở phòng bếp, xoay người lại ôm lấy Hà Quyên: "Bà xã của anh ngoan như vậy, hiểu chuyện như vậy. Mỗi lần gọi điện thoại không phải lúc nghỉ trưa thì cũng là khi sắp đến thời điểm tan tầm, làm sao mà quấy rầy công việc của anh đây?"

Cảm thấy thân thể hơi căng thẳng trong ngực sau khi nghe thấy câu trả lời của mình đã từ từ buông lỏng, cơn đau đóm ở nơi mềm mại nhất trong lòng Chu Duệ Trạch chậm chậm nổi lên.

"Vậy thì tốt." Hà Quyên như trút được gánh nặng than nhẹ, âm thanh cực thấp, nhỏ đến hầu như không thể nghe nổi.

Chu Duệ Trạch cũng nghe được rõ ràng, chỉ là, anh cũng không nói gì, cứ ôm Hà Quyên thật chặt.

Người phụ nữ hiểu chuyện như vậy, thật không ngờ Thịnh Nhạc Dục lại phụ bạc, thật là mắt chó của hắn bị mù.

Cũng tốt, nếu không phải là Thịnh Nhạc Dục có mắt không trông, Hà Quyên làm thế nào lại ở cùng với mình đây?

Dù sao cũng phải nói cho cùng, anh còn phải cảm tạ Thịnh Nhạc Dục một cái vì hắn ta đã rút lui rồi.

"Đề anh làm." Chu Duệ Trạch nhìn vào trong phòng bếp, thấy xương sườn thịt lợn đã tẩm ướp xong, anh cười buông tay Hà Quyên ra: "Bà xã đi nghỉ ngơi một lát."

"Em đây một ngày đều ở nhà, không mệt, cứ để em làm." Hà Quyên cười nói: "Anh làm việc suốt một ngày rồi, anh mới nên nghỉ ngơi."

"Ai nói ở nhà đều không mệt?" Chu Duệ Trạch bất mãn nhìn chăm chăm Hà Quyên, chỉ ngón tay về phía ngoài phòng khách: "Nhìn qua dọn dẹp sạch sẽ như vậy. . . ." Anh lại chỉ về phía ban công "Giặt những quần áo kia. . . . . Những thứ này không phải việc à? Dọn dẹp một chút cũng rất mệt mỏi."

Hà Quyên sững sờ nhìn Chu Duệ Trạch, loại vị ngọt trong lòng đã không phải là dùng ngôn ngữ có thể hình dung.

Thật ra thì, làm những thứ này cũng không miễn cưỡng, làm vì người trong lòng mình, cam tâm tình nguyện.

Đồng dạng, đối phương nhìn thấy tất cả những chuyện cô làm, để ý quan tâm đến. Điều đó mới khiến cô cảm động.

Không giống như trước kia, vô luận cô làm cái gì, Thịnh Nhạc Dục đều sẽ cảm thấy đó là đương nhiên, thậm chí có thời điểm còn chỉ ra vô số chỗ chưa tốt.

Mỗi lần làm mất tinh thần như thế thật sự là khiến cô khó chịu đến muốn khóc.

Hiện tại rốt cuộc cô cũng hiểu rõ, thì ra là, đây chính là khác nhau giữa yêu và không yêu.

Yêu, là điểm tốt đều ghi tạc trong lòng từng li từng tí, sẽ thấy ưu điểm mà bao dung khuyết điểm.

Không yêu, đó chính là đủ các loại hà khắc.

"Em phụ giúp cho anh được chưa?" Hà Quyên ổn định tâm trạng của mình xong, cười hỏi, "Chính anh bận, em cũng . . . . ."

Câu nói kế tiếp, ánh mắt Hà Quyên lóe lên một cái, cuối cùng vẫn không nói ra.

Lời kia rất khó chịu, nói ra sẽ khiến anh đau lòng sao?

Ừ, có lẽ nên từ bỏ.

Nhìn thấy ánh mắt Hà Quyên ngượng ngùng lại ngọt ngào, Chu Duệ Trạch chớp mắt một cái, Quyên Tử đang suy nghĩ gì?

Nhưng mà, nhìn điệu bộ của cô, hẳn phải có liên quan với anh đây.

Nghĩ đến anh liền thấy ngọt ngào, ừ, hiện tượng tốt.

Chu Duệ Trạch cười quay đầu, mặc tạp dề vào đóng vai Hà Quyên xử lý tốt các món ăn, Hà Quyên ở một bên đơn giản chỉ là bưng mâm, lấy đồ.

Hai người ở trong phòng bếp vừa nói vừa cười, làm chảo dầu khê reo lách tách. Lập tức bốc lên mùi thơm mê người, các loại âm thanh và mùi vị đan xen vào nhau, có một thứ được đặt tên là hạnh phúc đang lan tỏa, thấm đượm . . . . .

"Bà xã làm sườn xào chua ngọt thật là ngon." Chu Duệ Trạch cắn một miếng sườn xào chua ngọt, nhét đến phồng đầy miệng mà vẫn không quên khen ngợi Hà Quyên.

"Rõ ràng là anh làm." Hà Quyên buồn cười nhìn Chu Duệ Trạch, gấp miếng rau nhỏ vào trong chén của anh. Không thể chỉ ăn thịt không ăn rau, đối với thân thể không tốt.

"Ai nói?" Chỉ hai ba miếng gặm hết cục xương sườn thịt heo trong miệng, Chu Duệ Trạch tròn to hai mắt phản bác: "Rõ ràng là bà xã anh đã tắm ướp tốt, gia vị cũng thêm đủ, anh chỉ là cho vào trong nồi đảo đi đảo lại thôi. Vẫn là bà xã lợi hại nhất."

"Miếng lưỡi thật lưu loát." Hà Quyên nũng nịu một tiếng: "Thôi, ăn rau đi."

"Bà xã. . . . . Anh không thích ăn rau cần . . . . ." Chu Duệ Trạch nhìn chằm chằm miếng rau cần khó ưa trong chén, nháy mắt tranh thủ đồng tình.

"Em biết rồi." Hà Quyên dịu dàng cười.

"Cho nên. . . . ." Chu Duệ Trạch sáng mắt lên, tìm cách kéo dài.

"Cho nên, anh có thể bịt mũi mà ăn đi."

"Cái gì?" Hà Quyên nói một câu nói lập tức khiến cho gương mặt tươi cười của Chu Duệ Trạch sụp xuống, ủy khuất nhìn Hà Quyên, cố ý kéo dài âm thanh kêu lên "Bà xãaaaaaa. . . . ."

"Anh muốn có phần thưởng mới ăn." Thấy Hà Quyên không nhúc nhích chút nào, Chu Duệ Trạch lập tức đàm phán, ra điều kiện.

"Phần thưởng gì?" Hà Quyên hơi sững sờ, một giây kế tiếp đôi môi liền bị áp lên, cái lưỡi ẩm ướt nhẹ nhàng lướt qua môi của cô, thừa dịp cô chưa chuẩn bị đã linh hoạt xâm nhập.

Ừ, có mùi vị sườn xào chua ngọt .

Hà Quyên vừa mới phân tâm suy nghĩ như vậy, Chu Duệ Trạch lập tức nhận thấy được cô không chuyên tâm, ngay sau đó triển khai thế công, triển miên khiến đầu óc Hà Quyên hoàn toàn biến thành một nắm bột nhào, hoàn toàn không nghĩ ra cái gì, xụi lơ ở trong ngực anh.

Nhìn gương mặt ửng đỏ trong ngực, đôi môi hơi sưng, lồng ngực Hà Quyên đập phồng rất nhanh. Đôi mắt đen nhánh được phủ một tầng hơi nước mê mẩn, trông như trái đào mật ngon miệng, khiến anh hận không thể lập tức ăn cô ngấu nghiến.

Nhưng mà. . . . . anh không muốn dọa cô sợ.

Nhấn nài buông Hà Quyên ra, anh cầm chén của mình lên, đối phó với rau cần bất trị.

Dưới tình huống tâm trạng rất tốt, ngay cả chỗ rau cần trong miệng mang theo vị hơi đắng thì ăn cũng vẫn là thơm ngon như vậy. Quả nhiên, ăn cái gì cũng phải xem ăn với người nào ở chung một chỗ nữa.

Hà Quyên thật vất vả bình phục lại nhịp tim đang đập kịch liệt, nhìn Chu Duệ Trạch đang cầm chén com cố gắng ăn liên tục chỗ rau cần. Đặc biệt kiểu cách nhai khiến cô không nhận được cong khóe môi lên.

Đã lớn tuổi như vậy, mà còn giống như đứa bé, thì cũng rất. . . . . dễ thương.

Hà Quyên và Chu Duệ Trạch quả thật là đang hoàn toàn rất âm áp ngọt ngào, còn những người khác lại không được sung sướng như vậy.

Điện thoại di động của Nhiếp Nghiêu vừa vang lên, anh nhìn qua màn hình xem số điện thoại gọi tới, rồi nhận máy: "Có chuyện gì sao?"

Người bên kia vừa nghe, liền vội vàng nói: "Không, chỉ là thật không cần cử người tới đây thu tiền. Chút tiền nhỏ kia tôi đều đã chuẩn bị xong xuôi, không cần phiền hai vị phí tâm."

Nghe giọng nói kia, chính là “anh Dịch” phía sau sân khấu.

Nhiếp Nghiêu khẽ cười một tiếng: "Chút tiền nhỏ kia, chúng tôi vẫn bỏ ra được. Làm việc giúp chúng tôi, cũng không thể khiến anh phải vừa tốn công sức lại vừa bỏ tiền. Chuyện đó chúng tôi sẽ ghi nhớ, có vấn đề gì có thể tới tìm chúng tôi."

Được Nhiếp Nghiêu bảo đảm khiến “anh Dịch” lên tiếng liên tiếp: "Được, được, vậy thì không quấy rầy ngài."

"Ừ." Sau khi Nhiếp Nghiêu đáp một tiếng, cúp điện thoại, cung cách lạnh lẽo cao ngạo như vậy đã là điều vốn có ở anh và Chu Duệ Trạch.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Đừng nghĩ tốt hơn

Editor: Tiểu Tất Cừu

Cúp điện thoại, Nhiếp Nghiêu bỗng nhúc nhích con chuột, nhìn tổn phí của lần này, nở nụ cười.

Nâng đỡ một người ra bên ngoài, quả nhiên là tổn hao không ít, nếu không phải nói là một con số thiên văn (*), nhưng mà cho người bình thường chứng kiến, cũng là muốn có con số không dám nghĩ đến.

(*) Con số thiên văn: những con số rất lớn từ hàng trăm triệu trở lên, ví dụ khoảng cách từ mặt trời đến Thiên vương tinh là 2.8691X 10⁹ km.

Vậy nếu là một công ty truyền thông, chắc chắn sẽ không bỏ ra một số tiền lớn như vậy để đi nâng đỡ một người mới.

Người mới cũng cần phải nhìn xem có năng lực tiềm ẩn hay không, có đáng giá để công ty đầu tư hay không.

Giống người mới như Tả Phi Bạch vậy, đầu tư vào thì đồng nghĩa với việc ném tiền xuống sông, một chút báo đáp cũng không có.

Hướng chi, Tả Phi Bạch như vậy, trừ phương diện vóc dáng còn có thể ra ngoài, những thứ khác thật là không có chỗ nào thích hợp.

Bọn họ hết lần này tới lần khác đầu tư tiền vào, lợi nhuận cũng đủ bằng khi nâng đỡ ba người mới rồi.

Nhiếp Nghiêu nhìn khoản tiền kia, buồn cười lắc đầu: "Năm nay lại một khoản chi ngoài kế hoạch."

Chỉ là. . . . .

Danh mục vẫn phải có.

Nhiếp Nghiêu lập tức kéo bàn phím đến, ở phía trên nhanh chóng gõ xuống mấy chữ, nhìn mấy chữ kia, hài lòng gật đầu.

Một tuần, bởi vì chuyện của Tả Phi Bạch, khiến mọi người thoải mái có đề tài nói chuyện nhiều vô số.

Dĩ nhiên, làm người trong cuộc chính là cũng không có được trải qua tốt như thế.

"Tại sao không được?" Tả Phi Bạch tức giận tròn trĩnh mắt nhìn người đại diện của cô ta.

"Không nói là không được, nếu như cô muốn huỷ bỏ hiệp ước, phải trả cho công ty hai trăm vạn tiền vi phạm hợp đồng. Ngày trước, công ty đổi bỏ ra kinh phí đầu tư cho cô, cô cũng thấy đấy, cô cũng không thể khiến công ty làm việc mua bán lỗ vốn chứ? Huống chi, hợp đồng cũng đã ký."

Người đại diện giải quyết công việc chung trả lời, hoàn toàn không thêm đề ý đến cảm xúc nóng nảy của Tà Phi Bạch.

"Bây giờ cho dù tôi không huỷ hợp đồng, các người cũng sẽ không sắp xếp công việc cho tôi làm không phải sao?" Tà Phi Bạch thử ôn hoà nhã nhặn đàm phán với người đại diện: "Giọng hát của tôi bị che giấu, vậy tại sao không huỷ hợp đồng chứ?"

"Công ty đầu tư một số tiền lớn như vậy, không có lý do gì để cho cô có đạo lý mà rời đi uống phí." Người đại diện lắc đầu một cái nói: "Thật ra thì mỗi tháng không phải còn có tiền lương cầm tay sao? Chỉ cần chờ tới lúc chuyện này phai nhạt đi, có lẽ cô còn có cơ hội cố gắng."

"Chờ chuyện này phai nhạt đi, vậy phải bao lâu?" Tà Phi Bạch vậy mà lại thấy được mức kinh khủng của sự kiện lần này.

Trên mạng, báo chí, TV, ngay cả đài truyền thanh cũng đưa tất cả tin tức lên, mặt trái dư luận ùn ùn kéo tới, cô ta hoàn toàn không chống đỡ được.

Vốn cho là "anh Dịch" sẽ ra mặt giúp cô ta giải quyết, làm sao nghĩ đến anh ta ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn đến.

Công ty lại càng vì tất cả lợi ích của công ty, đẩy cô ta đi ra ngoài, làm một người bị bỏ rơi.

Dưới tình huống này, cô ta còn thể nào lưu lại ở trong công ty này sao?

Đương nhiên phải rời đi, tìm một đường ra khác mới phải.

Nếu không, ở nơi này chỉ có thể kéo cô ta từ từ đến đường chết.

Tuổi thanh xuân chỉ có mấy năm như vậy, không sử dụng thật tốt, sau này cô ta còn có tư cách gì?

"Không biết." Người đại diện lạnh lùng nói ra, cô cũng không phải là thần thánh, làm sao cô biết cần bao lâu sẽ phai nhạt xuống chứ?

"Cô cũng không biết, nói với tôi làm gì? Tôi muốn huỷ hợp đồng!" Tà Phi Bạch vừa nghe liền xù lông, tranh cãi la hét ầm ĩ: "Tôi không thể để tương lai cũng hao phí ở nơi này của các người."

Người đại diện nhìn Tà Phi Bạch, vẫn không hề nổi giận, chỉ là rất máy móc trả lời: "Cô có thể tìm công ty luật sư nói chuyện tỷ mỉ về chuyện này một chút."

Nói xong, đứng dậy rời đi.

Tà Phi Bạch tức giận đến mức lập tức vứt cái ly đang cầm trong tay ra ngoài, bịch một cái rơi ngay trên cửa, vỡ thành mảnh vụn.

Cứ như vậy, cũng không có biện pháp khiến cô ta nguôi giận, thờ hờn hển nhìn chăm chăm cánh cửa, hận không thể đốt ra thành hai lỗ.

Về phương diện số tiền lương lẽ này của công ty thì đủ để làm cái gì?

Ngay cả tiền để cô ta mua một bộ quần áo cũng không đủ, không được, cô ta phải nghĩ biện pháp nhanh lên một chút, không thể tiếp tục như vậy.

Hiện tại người duy nhất cô ta có thể tìm được cũng chỉ có một thôi.

══ Đường phân cách của Cửu Cửu ══

Sáng sớm sáu giờ ngày thứ Hai, Thịnh Nhạc Dục còn chưa thức dậy, chuông cửa đã vang lên, buồn bực từ trên giường bò dậy, mang theo một thân áp suất thấp (khí lạnh) đi mở cửa.

Hắn luôn luôn đều bực bội khi rời giường, huống chi gần đây mọi chuyện không thuận lợi, càng làm cho hắn khó chịu.

Ở bên trong, vừa nhìn thấy người tới qua lỗ nhỏ của cửa kia, chân mày Thịnh Nhạc Dục cau lại: "Tà Phi Bạch, tôi với cô sớm đã không còn quan hệ, cô còn tới làm gì?"

Đứng ở phía dưới, Tà Phi Bạch hướng về phía đối diện nói: "Thịnh Nhạc Dục, anh cho em vào đi."

"Có bệnh." Thịnh Nhạc Dục vừa nói xong định đóng cửa ngừng nói chuyện, lại bị một câu nói của Tà Phi Bạch làm ngăn cản động tác: "Có phải anh muốn có được Hà Quyên hay không?"

Dường như thời điểm đó đã bị mê hoặc, Thịnh Nhạc Dục nhấn mở khoá cửa.

Sau khi nhấn xuống, hắn liền hối hận vỗ đầu của mình một cái, đáng tiếc chuông cửa vang lên đã không cho phép hắn được đổi ý.

Phiền nào mở cửa chính ra, nhìn chăm chăm Tà Phi Bạch dùng khẩu trang và nón để che kín cả khuôn mặt, một cái áo khoác màu đen bên ngoài che phủ cô ta cực kỳ chặt chẽ, căn bản là không nhìn ra được cô ta là ai.

Cũng khó trách cô ta lại như thế, hiện tại cô ta chính là nhân vật gây sốt.

"Thịnh Nhạc Dục, thời gian của tôi quý báu, chúng ta nói tóm tắt." Tả Phi Bạch không hề lãng phí thời gian, sau khi vào cửa đã trực tiếp nói thẳng tới trọng điểm: "Có phải anh vẫn không cam lòng với Hà Quyên hay không?"

"Chuyện của tôi và Hà Quyên, không cần cô tới bình luận, nếu như cô không có chuyện gì có thể đi rồi." Thịnh Nhạc Dục hơi cau mày.

"Tôi có thể mang Hà Quyên tới đây cho anh, tôi có thể khiến cô ấy và Chu Duệ Trạch ly hôn, về phần cô ấy có ở đây cùng một chỗ với anh hay không, sẽ phải xem bản lĩnh của anh." Tả Phi Bạch hoàn toàn không để ý tới phản ứng của Thịnh Nhạc Dục, nói thẳng ra lời cô ta muốn nói.

Thay vì ở nơi này tốn hao hơi sức đi khuyên Thịnh Nhạc Dục còn không bằng nhanh chóng dứt khoát đặt ích lợi ở trước mặt của hắn.

"Cô có thể khiến Hà Quyên ly hôn?" Trong lòng Thịnh Nhạc Dục vui mừng, cũng không biết vì sao, hắn quả thật lại vui mừng như vậy.

Hà Quyên vốn chính là người của hắn, người cô yêu cũng là hắn.

Tại sao Chu Duệ Trạch đột nhiên xuất hiện, đoạt đi người phụ nữ của hắn?

"Có thể, tuyệt đối sẽ ly hôn." Tả Phi Bạch cười nói, đáy mắt xoay chuyển tràn đầy ánh sáng lạnh của sự tính toán.

"Cô có điều kiện gì?" Thịnh Nhạc Dục căn bản cũng không tin tưởng Tả Phi Bạch sẽ giúp hắn không công, cô ta là một người háms lợi, chuyện không có lợi Tả Phi Bạch tuyệt đối không thềm làm.

"Năm trăm vạn!" Tả Phi Bạch lập tức ra giá: "Tôi muốn năm trăm vạn."

Con người Thịnh Nhạc Dục có giá trị bao nhiêu cô ta đã hỏi thăm rõ ràng, nói quá nhiều lời, có lẽ sẽ khiến Thịnh Nhạc Dục lùi bước.

Năm trăm vạn vừa vặn chính là điểm giới hạn.

Cô ta có thể cầm hai trăm vạn giải trừ hiệp ước, còn dư lại ba trăm vạn đủ để cô ta đổi một thành phố khác sinh sống.

"Anh suy nghĩ một chút, Hà Quyên chính là người phụ nữ của anh, bây giờ đang ở trong nhà của một người đàn ông khác, giúp hắn giặt quần áo nấu cơm . . . ." Tả Phi Bạch vô cùng hiểu rõ ham muốn chiếm giữ khó hiểu của Thịnh Nhạc Dục và tính yếu ớt tự ái đó của hắn.

Chính là đánh về phía nhược điểm của Thịnh Nhạc Dục, một phát một chắc chắn.

Tả Phi Bạch nhìn về mặt từ từ biến hoá của Thịnh Nhạc Dục, chậm rãi cong khóe môi lên, cô ta biết cô ta đã thuyết phục hắn thành công.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đùng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Tôi thành toàn cô

Editor: Tiểu Tất Cừu

Thịnh Nhạc Dục nhìn chăm chăm điện thoại di động, trong lòng mơ hồ có dự cảm không tốt, Tả Phi Bạch làm việc từ trước tới nay luôn luôn cực đoan, cô ta rốt cuộc muốn làm thế nào để Hà Quyên ly hôn?

Nắm điện thoại, Thịnh Nhạc Dục muốn bấm số gọi lại, ngón tay lướt trên màn hình hoạt động một chút, vẫn là lựa chọn từ bỏ .

Hắn cái gì cũng không biết. Tất cả đều là Tả Phi Bạch làm. Hắn chỉ là không muốn để Hà Quyên kết hôn với một người đàn ông không giải thích được như vậy mà thôi.

Thịnh Nhạc Dục tìm cho mình một lý do tốt nhất, sau đó cài đặt chế độ điện thoại di động, chờ tin tức từ Tả Phi Bạch .

Chu Duệ Trạch đi vào biệt thự cũng không thềm nhìn mấy tên đàn ông tê liệt ngã xuống ở một góc, trực tiếp mở cửa vào phòng.

Vừa mở cửa, lập tức thấy Hà Quyên nằm yên lặng trên giường, quá mức yên lặng, yên lặng đến mức khiến cho tim anh đập dồn dập lên. Hai chân anh liền mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Đưa tay chạm vào tường, lúc này mới chống đỡ được. Anh nhanh chóng sai bước dài đi tới, ngồi ở mép giường, nhìn Hà Quyên ở trên giường hai má ửng hồng.

Má tóc đen ướt đầm mồ hôi, những lọn tóc dính bết vào trên mặt, đôi môi hồng hồng khê hé mở, cô nặng nề thở dốc, ngón tay bắt an đang ra sức giặt giặt ga giường, thân thể căng thẳng, hiển nhiên là vô cùng khó chịu.

"Bà xã . . . . ." Chu Duệ Trạch hạ giọng gọi nhỏ, dè dặt, chỉ sợ tiếng nói lớn một chút sẽ làm cô sợ.

Người trên giường nghe được giọng nói quen thuộc, hàng mi bị mồ hôi thấm ướt dính vào nhau rung động hai cái, lúc này mới mở mắt.

Đôi mắt phủ một tầng hơi nước mê man nhìn anh, hồi lâu mới nhận ra người trước mắt là ai.

Đột nhiên, hơi nước trong mắt tăng thêm, không biết là lấy được sức lực từ đâu mà lại chỉ thoáng một cái đã nhôm dậy, bầu vào cổ Chu Duệ Trạch. Ngay sau đó, từng giọt từng giọt nước mắt nóng ướt rơi vào trên vai anh.

"Ông xã . . . . ." Giọng nói rất nhỏ giống như là tiếng mèo con kêu, mang theo vô tận tủi thân và sợ hãi, lập tức khiến Chu Duệ Trạch đau lòng, tim giống như đang rỉ máu, một tay ôm Hà Quyên thật chặt: "Không sao, anh đây, không sao, không sao. . . . ."

Tâm tình của Hà Quyên được thả lỏng, tinh thần đang cố gắng tỉnh táo trong nháy mắt lại sụp đổ. Cô khê kêu một tiếng, giãy dụa bất an.

Chu Duệ Trạch vội vàng ôm chặt Hà Quyên, cảm giác người trong ngực có nhiệt độ cao đến khác thường, không nhận được hết lớn một tiếng: "Nhiep Nghiêu."

Nhiếp Nghiêu vẫn một mực ở ngoài cửa vội vàng đẩy cửa đi vào. Vừa nhìn thấy tình huống như thế, sắc mặt cũng liền biến đổi. Anh ta ở bên ngoài đã nghe thủ hạ đại khái nói qua một lần, chỉ là không nghĩ đến người phụ nữ Tả Phi Bạch kia lại cho Hà Quyên uống thuốc mạnh như vậy.

"Có cần tớ chuẩn bị đồ cho cậu hay không?" Nhiếp Nghiêu chần chờ hỏi.

Lúc này gọi anh vào để làm gì?

Chu Duệ Trạch còn không mau "giúp" Hà Quyên một chút?

"Bác sĩ đâu?" Chu Duệ Trạch giận dữ hỏi.

"Há?" Nhiếp Nghiêu kinh ngạc nhìn chằm chằm vào lưng Chu Duệ Trạch, lúc này gọi bác sĩ làm gì?

"Nhanh!" Chu Duệ Trạch hoàn toàn không hề nói nhảm với Nhiếp Nghiêu, chỉ nói ra một chữ.

Con tức giận được che giấu đã khiến Nhiếp Nghiêu cảm thấy nguy hiểm, rõ ràng Chu Duệ Trạch lúc này đang sắp sửa bùng nổ. Anh ta vội vàng đi ra ngoài gọi điện thoại.

Chu Duệ Trạch đứng dậy, đi sang phòng vệ sinh bên cạnh lấy một chậu nước lạnh đến, vắt một cái khăn lông sạch sẽ ngâm nước lạnh rồi lau cho Hà Quyên.

Vừa lau thân thể nóng bỏng cho Hà Quyên, trong lòng vừa đau đến sắp nghẹt thở.

Đều là lỗi của anh, nếu mà chú ý nhiều hơn một chút, Hà Quyên cũng sẽ không bị người ta bắt cóc.

Thật may là, người của anh tới xem như là kịp thời, cũng không khiến Hà Quyên phải chịu tổn thương, chỉ là. . . . .

Nhìn Hà Quyên khó chịu giãy giụa, sắc mặt càng ngày càng đỏ, giống như có một thanh kiếm chém từng nhát vào lòng Chu Duệ Trạch, rất đau. . . . .

Nhìn thấy Hà Quyên như vậy, Chu Duệ Trạch cũng không có một chút dục vọng nào, chỉ có sự tự trách sâu sắc.

Thậm chí, anh đã quên đi chính mình mà trở yếu ớt, khiến khóe mắt bắt đầu từ từ ướt át.

Báu vật mà anh thương yêu, tại sao có thể bị người ta ức hiếp như thế ?

Tại sao anh có thể để cho người phụ nữ mà mình thế phải che chở thật tốt cả đời lại bị gánh chịu phần đau khổ này ?

Hiện tại anh đều không làm gì được, chỉ là vừa áp chế Hà Quyên đang giãy giụa vừa tận lực làm cho nhiệt độ của cô giảm xuống, dù ít hay nhiều cũng phải khiến Hà Quyên dễ chịu hơn một chút.

"Bác sĩ đã tới." Nhiếp Nghiêu vừa mới dứt lời, bác sĩ ở bên cạnh đã bị người nào đó nhanh chóng kéo đến, đẩy tới bên giường: "Nhanh lên một chút."

Chu Duệ Trạch nói xong, không nhìn đến Hà Quyên trên giường nữa, giao cô cho bác sĩ chuyên nghiệp.

Bác sĩ sớm đã quen với phong cách làm việc của Chu Duệ Trạch, vội vàng xử lý "Bệnh nhân" trước mắt.

"Cậu. . . ." Nhiếp Nghiêu hoảng sợ phát hiện cặp mắt của Chu Duệ Trạch đỏ lên, trong mắt mờ ảo có nước mắt gì đó, sừng sốt, cậu nói kế tiếp liền bị nuốt tất cả trở vào.

Chu Duệ Trạch cũng không nói gì thêm, nhanh chân đi ra khỏi phòng.

Nhiếp Nghiêu vội vàng đi theo ra ngoài, Chu Duệ Trạch cẩn thận khép cửa phòng lại, động tác rất nhẹ nhàng.

Cửa phòng vừa đóng, khí thế trên người Chu Duệ Trạch đột nhiên biến đổi, rét lạnh như mùa đông. Anh lạnh lùng hỏi: "Người đâu?"

"Ở dưới lầu." Nhiếp Nghiêu lập tức trả lời.

Anh ta sẽ không ngu đến mức đi hỏi lại một câu, những người đó vừa rồi một mực ở dưới lầu, lúc đi vào không thấy sao?

Anh ta sẽ không hỏi, bởi vì anh biết rõ, lúc Chu Duệ Trạch đi vào thì tuyệt đối là không nhìn thấy.

Từ khi biết được tung tích của Hà Quyên rồi đuổi tới, Nhiếp Nghiêu được thể nghiệm tốc độ sinh tử một lần nữa.

Đua xe tốc độ là điều mà anh vẫn còn chưa thể nghiệm qua cho tới bây giờ. Dù là lúc trước hai người họ bị người ta truy kích chạy trốn chết, tốc độ của Chu Duệ Trạch cũng không nhanh như vậy .

Cái gì mà đèn đỏ đèn xanh đèn lớn đèn nhỏ, tất cả đều cứ băng qua.

Cuộc đua bão táp, không biết những camera giám sát giao thông kia đã chụp được bao nhiêu.

Chỉ là, không sao, chuyện này sẽ giải quyết sau.

Chu Duệ Trạch trực tiếp xuống lầu, mặt không chút thay đổi đi đến ngồi xuống trên ghế sa lon chính giữa, thủ hạ bên cạnh lập tức nín thở, im lặng cúi đầu, cũng không dám nhìn đến Chu Duệ Trạch .

Nhiếp Nghiêu từ từ đi đến, bất đắc dĩ thầm rên rỉ ở trong lòng. Đã rất lâu rồi anh không cảm nhận được áp lực đè nén kinh khủng như vậy.

Tà Phi Bạch này chọc ai còn được đi, không nên đi trêu chọc Hà Quyên.

Cho dù là chọc tới bản thân Chu Duệ Trạch, đoán chừng Chu Duệ Trạch cũng sẽ không khủng bố như vậy.

Sau khi Nhiếp Nghiêu xuống lầu, tìm được cái ghế bên cạnh ngồi xuống, anh ta dứt khoát không muốn ngồi chung một chỗ cùng một quả bom lúc nào cũng có thể sẽ nổ tung.

Hành vi lảng tránh của Nhiếp Nghiêu khiến một đám thủ hạ khinh thường bĩu môi, len lén bắt mắt trao đổi ánh mắt lẫn nhau.

Nhiếp Nghiêu mặc kệ ngồi ở trong góc, cách xa vùng đất trung tâm bão táp. Nhìn cái gì vậy, có bản lãnh cũng vẫn phải tránh.

Một ánh mắt phản hồi lại, đối lấy mọi người càng khinh thường nhiều hơn.

Chu Duệ Trạch tựa vào trên ghế sa lon, nhìn giống như là một con Hắc Báo (báo đen) lười biếng: ánh mắt sắc bén nhìn lướt qua Tà Phi Bạch ngồi co quắp thành một đoàn bên cạnh, hừ lạnh một tiếng.

Nhìn Tà Phi Bạch bị sợ đến phát run, lúc này, Chu Duệ Trạch mới chậm rãi hỏi: "Bà xã của tôi có thù oán với cô?"

Chu Duệ Trạch vừa mở miệng, thủ hạ đứng bên cạnh lập tức xóc Tà Phi Bạch lên, ném cô ta đến trước mặt của Chu Duệ Trạch .

Tà Phi Bạch bị sợ đến ngay cả lớp trang điểm mà cô ta để ý nhất cũng khóc đến bị lem nhem hết, thân thể thật giống như đang rất run rẩy.

Một chữ cũng nói không nên lời, chỉ là hoảng sợ cúi đầu, nhìn chằm chằm sàn nhà trơn bóng, run lấy bầy.

Đôi mắt sắc bén của Chu Duệ Trạch nheo nheo lại, thủ hạ đứng bên cạnh Tà Phi Bạch lập tức duỗi bàn tay, tóm lấy tóc của cô ta nhấc lên, khiến cho cô ta phải ngẩng đầu.

Động tác này khiến Tà Phi Bạch không thể không trực tiếp đối mặt với Chu Duệ Trạch, người đàn ông khiến cho cô ta cảm thấy mạch máu toàn thân đều giống như muốn động lại .

Từ trên mặt Chu Duệ Trạch không thể nhìn thấy được một chút tức giận nào, thậm chí còn có thể gọi là hiền hòa, bởi vì anh đang cười.

Môi mỏng hoàn mỹ, khóe môi hơi nhếch lên.

Vốn là người đàn ông có dáng dấp tuấn tú như vậy , lại thêm vào đó là nụ cười thản nhiên như vậy, thật sự là có thể nói rất hoàn mỹ.

Gương mặt này nếu in lên trang bìa tạp chí, tuyệt đối sẽ bị tranh nhau mua hết sạch, khiến vô số người phải nhìn vào trang bìa tạp chí mà chảy nước miếng.

Nhưng mà, dưới tình huống hiện tại này thì xem ra, ngoại trừ khiến cho Tà Phi Bạch cảm nhận được càng nhiều sự sợ hãi hơn thì nó không còn có ý nghĩa nào khác.

Cứ có cảm giác đôi mắt kia giống như Hắc Diệu Thạch (*) nhìn chăm chú vào cô ta, giống như là bị Tử Thần tập trung nhìn vào vậy.

(*) Hắc diệu thạch: Hắc diệu thạch – Black obsidian: trấn trạch, tránh tà, giải trừ năng lượng phụ, là loại đá bảo hộ gia trung, phòng tiểu nhân, tĩnh tâm, ngủ ngon giấc, ổn định tính khí, đem lại nhiều may mắn, cải vận. Nếu là trận thất tinh, có ý cầu sớm sinh quý tử, làm người thành công.

"Nghe có hiểu lời của tôi không?" Hồi lâu, vẫn không đợi được câu trả lời của Tà Phi Bạch, Chu Duệ Trạch lại hỏi một câu. Vẫn là ngữ điệu không nhanh không chậm, nhưng lại khiến cho trái tim của Tà Phi Bạch đột nhiên thất lại.

"Chu, Chu tiên sinh. . . . ." Tà Phi Bạch vừa mở miệng, lời nói đó hoàn toàn là không thể thành câu. Cô ta không hiểu, chỉ là một trợ lý giám đốc, tại sao lại có thể có được một thể trận như trước mắt?

"Cô trôi bà xã của tôi tới đây là muốn làm gì?" Chu Duệ Trạch hỏi với giọng điệu ổn định, cũng không nghe ra được một chút tức giận nào.

Nhiếp Nghiêu ở trong góc bên cạnh không khỏi rung mình một cái, mùa xuân năm nay hình như có vẻ hơi lạnh hơn.

"Tôi...tôi. . . . ." Sau khi Tà Phi Bạch lên tiếng tôi tôi tôi hồi lâu, hoàn toàn cũng không biết phải nói gì. Đột nhiên cô ta khóc lớn, vừa khóc lớn vừa cầu xin tha thứ: "Chu tiên sinh, tôi sai lầm rồi, tôi sai lầm thật rồi. . . . ."

Chu Duệ Trạch giờ hai ngón tay vuốt vuốt trán của mình, không nhịn được phun ra một chữ: "Ồn."

Thuộc hạ bên cạnh Tà Phi Bạch liền "bóp" một cái, tát lên mặt cô ta, thành công khiến cho tiếng gào khóc của cô ta phải ngừng lại.

Tà Phi Bạch nức nở, bởi vì quá đau lại muốn phát ra tiếng khóc. Nhưng miệng còn chưa kịp há ra thì "bóp", lại một cái tát giáng xuống khiến cho trong miệng của cô ta có mùi máu tươi nhàn nhạt.

Liên tiếp bị tát hai cái, cô ta còn không thông minh hơn được sao?

Vội vàng ngậm chặt miệng, âm thầm nức nở, cũng không dám phát ra chút xú âm thanh nào nữa.

"Trời bà xã của tôi tới đây muốn làm gì?" Chu Duệ Trạch hài lòng với tình huống bây giờ, lúc này mới thông thả ung dung tiếp tục hỏi.

"Tôi...tôi. . . . ." Tà Phi Bạch lại bắt đầu nói lắp, những người bên cạnh không nói hai lời, trực tiếp giáng thêm một cái tát.

"Tôi muốn chụp mấy kiểu ảnh cho Thịnh Nhạc Dục." Tà Phi Bạch lại bị đánh một cái tức thì thông minh hơn, vội vàng nói.

"Thịnh Nhạc Dục?" Chu Duệ Trạch hơi cau mày: "Hắn xúi giục?"

Trong nháy mắt, Tà Phi Bạch thật sự muốn đồ hết những thứ này cho Thịnh Nhạc Dục, chỉ là. . . . . cô ta lo lắng liếc mắt nhìn Chu Duệ Trạch một cái, khó nhọc nuốt nước miếng một cái, nhưng rồi vẫn quyết định nói thật.

Mặc dù không hiểu rõ ràng nguyên nhân, nhưng mà bản năng đang nhắc nhở cô ta. Nếu cô ta mà không nói sự thật, sợ rằng hậu quả sẽ rất thê thảm.

"Không, không phải." Tà Phi Bạch thấp thỏm nói ra. Sau khi nói xong, liếc trộm thấy vẻ mặt Chu Duệ Trạch không có thay đổi, liền tiếp tục thận trọng thẳng thắn: "Đúng, đúng là hắn muốn Hà Quyên ly hôn, và tôi...tôi cần năm trăm vạn."

"Cho nên các người liền phối hợp với nhau?" Chu Duệ Trạch biết rõ còn có hỏi Tà Phi Bạch.

Tà Phi Bạch khiếp đảm co rúm lại một chút, xem như là cam chịu.

Chương 82.2

Editor: Tiểu Tắt Cừu

"Có rất nhiều phương pháp có thể khiến người ta ly hôn, vì sao cô lại nghĩ tới phương pháp này?" Chu Duệ Trạch khẽ cười nhàn nhạt, có vẻ điềm đạm dễ gần mà hỏi Tà Phi Bạch: "Đến, nói cho tôi nghe một chút."

Nhìn nụ cười đó của Chu Duệ Trạch, Tà Phi Bạch hận không thể đập đầu chết. cô chưa bao giờ biết nụ cười của một người sẽ đáng sợ như vậy.

Thân thể hoàn toàn không thể khống chế mà rung mình, không ngừng run rẩy.

"Chính là, chính là. . . . . Chụp xong, cho, cho. . . . ." Tà Phi Bạch nói ra được một nửa thì cũng không nói được nữa, căng thẳng bất an nhìn Chu Duệ Trạch.

Chu Duệ Trạch thông minh nghĩ ngay tới những điều Tả Phi Bạch nói không ra lời, liền tốt bụng nói tiếp cho cô: "Là muốn cho tôi xem sao?"

Tả Phi Bạch nuốt nước miếng một cái, muốn trốn về sau, tránh xa ánh mắt kinh khủng kia của Chu Duệ Trạch. Đáng tiếc, vô luận như thế nào cũng không tránh thoát, huống chi chung quanh còn có nhiều người như vậy, coi như cô ta chấp cánh cũng khó lòng trốn nổi.

"Cho rằng sau khi tôi nhìn thấy những thứ đó thì sẽ ly hôn đúng không? Thịnh Nhạc Dục đạt được mục đích, năm trăm vạn của cô cũng tới tay." Chu Duệ Trạch khẽ cười hỏi Tả Phi Bạch.

Tả Phi Bạch cứng ngắc gật đầu một cái. Sau đó, cô ta nhìn thấy Chu Duệ Trạch cười, nụ cười càng rạng ngời, lòng của cô càng lạnh.

Nụ cười đó căn bản là một chút nhiệt độ cũng không có, mà lại lạnh đến thật giống như lưỡi dao Lãng Trì (*), cứ từng tắc từng tắc cắt vào da thịt của cô ta, lãng trì thần kinh của cô ta, thiếu chút nữa khiến Tả Phi Bạch sụp đổ.

(*) Lãng Trì: hình phạt thời xa xưa, trước tiên là chặt bỏ tay chân, sau đó mới chặt đầu

"Bên chỗ Thịnh Nhạc Dục như thế nào?" Chu Duệ Trạch tùy ý hỏi.

Lập tức có người trả lời: "Vẫn còn ăn cơm ở khách sạn, không hề làm kinh động đến hần."

"hần biết chuyện này chứ?" Ánh mắt của Chu Duệ Trạch lại chuyển đến trên mặt Tả Phi Bạch, cười khích lệ cô ta trả lời.

"Tôi...tôi mới vừa rồi gọi điện thoại cho hần, chưa nói điều này, chuyện ở bên đây. Nhưng mà, tôi bảo đảm Hà Quyên sẽ ly hôn. . . . ." Tả Phi Bạch bị khí thế mạnh mẽ của Chu Duệ Trạch chèn ép nên cũng không dám nói đối nửa câu, lắp ba lắp bắp kể hết đầu đuôi câu chuyện cho Chu Duệ Trạch nghe.

"Ừ." Hiển nhiên, Chu Duệ Trạch rất hài lòng với câu trả lời của Tả Phi Bạch.

"không cần lộ diện." Chu Duệ Trạch nói, tên thù hạ lập tức hiểu được, hiện tại không đi đối phó Thịnh Nhạc Dục, nhưng mà người giám sát không cần rút về.

Chu Duệ Trạch nhìn Tả Phi Bạch một chút, cười như không cười quan sát cô ta. Hình như là đang suy nghĩ rốt cuộc phải bắt cô ta làm gì bây giờ mới tốt.

Sắc mặt Tả Phi Bạch trắng bệch, sớm đã không còn huyết sắc, gương mặt trắng bệch phờ phạc nhìn chằm chằm Chu Duệ Trạch. Còn trái tim thì đập "thình thịch" kịch liệt, giống như lúc nào cũng có thể vọt ra từ trong cổ họng.

cô ta không nghĩ ra, làm sao mình lại chọc phải một người như thế.

không phải người bình thường sao?

Tại sao lại phải như vậy?

Nhìn khí thế này, so với “anh Địch” thì còn phải lợi hại hơn.

Cho dù là “anh Địch” cũng không có thể lực bối cảnh như vậy, rốt cuộc là cô ta chọc tới dạng nhân vật gì rồi?

Anh sẽ làm gì cô?

cô ta, cô ta còn chưa muốn chết.

Thời gian trôi qua từng chút một, thần kinh Tả Phi Bạch căng thẳng tới cực điểm, như thể lúc nào cũng đều có thể sụp đổ.

"cô rất yêu thích làm mình tỉnh?" Sau hồi lâu, rốt cuộc Chu Duệ Trạch cũng mở miệng, phá vỡ sự im lặng làm người ta hít thở không nổi này.

Tả Phi Bạch hoàn toàn không hiểu Chu Duệ Trạch nói như vậy rốt cuộc là về cái gì. cô ta, cô ta phải trả lời đồng ý hay là trả lời không đồng ý?

"cô đã muốn trở thành đại minh tinh như vậy, tôi liền thành toàn cô." Chu Duệ Trạch đột nhiên quay về phía cô cười một tiếng, dường như là nụ cười rất vui vẻ.

Anh nghĩ tới cái gì mà vui vẻ như vậy?

Tả Phi Bạch hoàn toàn không biết, nhưng mà cô ta cũng hiểu được một chút, Chu Duệ Trạch vui vẻ, cô ta tuyệt đối sẽ không có gì tốt hơn.

"Mang Tả tiểu thư đi quay phim thật tốt, nhất định phải dùng nhiều kịch bản hay một chút. Còn nữa, phục vụ Tả tiểu thư cho tốt, quay phim không nên bị thương, phải giữ cho cô ta còn sống thật tốt." Chu Duệ Trạch cười cười giao việc cho thủ hạ của mình.

Người thủ hạ sững sờ, ngay sau đó hiểu ý, lập tức kéo cánh tay Tả Phi Bạch muốn rời đi.

"Anh... anh muốn làm gì? Anh định làm gì với tôi?" Tả Phi Bạch hoàn toàn không tin Chu Duệ Trạch sẽ buông tha cô ta nhẹ nhàng như vậy. Những lời nói

vừa rồi kia làm sao nghe thế nào cũng không được tự nhiên. Rốt cuộc là lạ lùng ở chỗ nào vậy?

Nhìn Tà Phi Bạch khổ sở giữa giữa, Chu Duệ Trạch nở nụ cười. thật ra thì, đó hoàn toàn không thể gọi là một nụ cười, chỉ là khóe môi nhếch lên, còn tất cả đều là lạnh lùng.

"Tà tiểu thư, không phải là tiểu thư muốn nổi danh sao? Sau này, phim của tiểu thư sẽ được vô số người xem, hơn nữa còn sẽ như mê như say đối với tiểu thư. Yên tâm, bọn người hợp tác của tiểu thư cũng rất nhiều, trong nước, ngoài nước, các loại đều có. Dĩ nhiên, phối hợp một chút với động vật đang yêu cũng rất thú vị. hiện tại tất cả mọi người đều thích động vật nhỏ..."

Chu Duệ Trạch chậm rãi nói xong, nụ cười lạnh lùng khiến Tà Phi Bạch hoàn toàn không thể không quay lại nhìn, không biết rốt cuộc là đối phương có ý gì.

"Sau này, tiểu thư chính là thần tượng điện ảnh được đông đảo đàn ông theo đuổi, tuyệt đối thỏa mãn được nguyện vọng làm minh tinh của tiểu thư. Dĩ nhiên, quay phim bị thương luôn là điều khó tránh khỏi, bọn họ sẽ cho mời bác sĩ giỏi nhất dùng các loại thuốc tốt nhất cho tiểu thư, tuyệt đối đảm bảo sự nghiệp diễn xuất của tiểu thư hàng năm không xuống cấp, mãi cho đến khi tiểu thư bất động không diễn nổi mới thôi..."

Những lời Chu Duệ Trạch nói ra khiến thủ hạ bên cạnh nghe thấy cũng không nhịn được rung mình một cái, nhìn nhìn Tà Phi Bạch xem ra vẫn còn không hiểu tình trạng của mình.

Rốt cuộc cô ta có biết là mình sẽ phải đóng loại phim gì không?

không chỉ có người mà còn có động vật nữa... Muốn chết cũng không chết được...

thật là người phụ nữ không biết sống chết, lại đi động đến bà xã của lão đại bọn họ, còn dùng cái loại cách thức hạ lưu đó. Lần này, tất cả báo ứng đều báo ở trên người cô ta, hơn nữa còn sẽ khiến cô ta được hưởng thụ nhiều năm.

Tà Phi Bạch đang trở mắt nhìn thì bị kéo ra ngoài. Lúc sắp ra đến cửa, đầu óc cứng ngắc của cô ta rốt cuộc phản ứng kịp lời Chu Duệ Trạch nói là loại phim gì. Đột nhiên cô ta thét lên: "Anh không thể đối với tôi như vậy, anh làm cái này là vi phạm pháp luật."

Nghe thấy tiếng Tà Phi Bạch thét chói tai, Chu Duệ Trạch không hề bày tỏ bất kỳ thái độ gì. Đám thủ hạ bên cạnh cùng nhìn Tà Phi Bạch đang giống như kẻ ngu ngốc, rồi nhàn nhàn kéo cô ta đi.

Bởi vì cô ta quá ồn ào, những người bên cạnh đánh cô ta một cái, khiến cô ta hoàn toàn an tĩnh lại.

"Mấy tên này cứ tùy tiện xử lý." Chu Duệ Trạch lạnh lùng liếc xéo một cái về phía những tên đàn ông trong góc. Muốn chạm vào bà xã của anh, thật là chán sống rồi.

Sau khi xử lý xong những chuyện này, Chu Duệ Trạch đứng dậy, lên lầu.

Nhìn Chu Duệ Trạch lên lầu, Nhiếp Nghiêng len lén lau một dòng mồ hôi lạnh, mới vừa rồi quá dọa người.

Lên lầu, nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, thấy bác sĩ ở bên cạnh đã treo xong chai truyền dịch, Hà Quyên ở trên giường đang yên ổn ngủ say, trên mặt còn có một chút màu ửng hồng nhàn nhạt, nhưng mà đã không còn đỏ mồ hôi nữa rồi.

"Như thế nào?" Chu Duệ Trạch đi tới hỏi.

Hỏi rất khách khí, nhưng mà người bác sĩ kia hiểu, Chu Duệ Trạch tuyệt đối chỉ muốn nghe một loại đáp án.

"không sao." Bác sĩ nói rất nhanh. Sau khi nói xong, rõ ràng cảm thấy áp suất ở chung quanh tiêu tan, lúc này mới len lén thở phào nhẹ nhõm ở trong lòng.

"Thuốc không phải liều lượng quá lớn, chỉ là bởi vì lần đầu tiên cô ấy tiếp xúc với loại thuốc này, cho nên phản ứng mới kịch liệt như vậy. hiện tại xử lý xong, đến khi chai dịch truyền này hết là tốt rồi." Bác sĩ đơn giản rõ ràng nói tóm tắt tình hình.

Ông biết Chu Duệ Trạch không muốn nghe tới thuật ngữ gì, chỉ muốn biết tình huống cụ thể của người nằm trên giường kia.

Quả nhiên, vừa nói xong, thấy Chu Duệ Trạch hài lòng gật đầu, sau đó ngồi vào bên giường, dịu dàng xoa xoa cánh tay Hà Quyên bởi vì đang truyền dịch mà có chút lạnh lẽo.

Bác sĩ hoảng sợ khi nhìn thấy dáng vẻ dịu dàng như thế của Chu Duệ Trạch, cảm thiếu chút nữa rớt xuống đất. Cũng may bác sĩ cùng là người có nhiều va chạm xã hội, vội vàng thu thập xong vật dụng của ông ta, nhẹ nhàng đi ra cửa, không dám kinh động đến Chu Duệ Trạch.

đi xuống lầu, vừa hay nhìn thấy Nhiếp Nghiêng ngồi ở lầu dưới uống rượu liền cứ thế đi tới, tự rót cho mình một ly, một hớp liền uống cạn hết.

Hành vi của bác sĩ khiến Nhiếp Nghiêng kinh ngạc nhướn mày: "Ông không phải là luôn luôn không uống rượu lúc ban ngày sao?"

Người bác sĩ này là chỗ quen biết của bọn họ, người của bọn họ có tình huống gì đều là ông ta chăm sóc. Người này rất có đạo đức nghề nghiệp, ban

ngày tuyệt đối sẽ không uống rượu, phải giữ vững tinh táo.

“Cho đỡ sợ.” Bác sĩ uống rượu xong, trong lòng đã thư thái rất nhiều, đứng dậy rời đi.

Nhiếp Nghiêu nhìn theo bóng lưng của bác sĩ, chú ý tới bước chân của ông ta có chút lơ mơ, xem ra là bị dọa sợ không ít.

Đâu chỉ là bác sĩ, nếu không phải anh cũng cần bình ổn tâm trạng, thì cần gì uống rượu ở chỗ này.

Chu Duệ Trạch ngồi ở bên giường, từ từ xoa cánh tay của Hà Quyên, cảm nhận hô hấp ổn định của cô, lúc này con tức giận trong lòng mới từ từ tiêu tan.

Tại sao anh lại để cho người phụ nữ của mình chịu uất ức như thế?

Người của anh mà không tới kịp thời, thì cô còn sợ hãi đến đâu?

Ngày thường, Hà Quyên là một người rất kiên cường, thế nhưng vừa nhìn thấy anh liền lập tức khóc lên.

Từ từ cúi người, anh nhẹ nhàng cúi đầu đặt một nụ hôn ở trên môi Hà Quyên: “Bà xã, về sau anh tuyệt đối sẽ không để cho người khác bắt nạt em.”

Cứ yên lặng như vậy với Hà Quyên, mãi cho đến khi bình truyền dịch đã xong, Chu Duệ Trạch thận trọng rút kim tiêm ra, dán thuốc dán xong, rồi ôm lấy Hà Quyên đi ra ngoài.

Đặt vào trong xe, anh trực tiếp lái xe rời đi, chuyện tiếp theo sau thì Nhiếp Nghiêu sẽ xử lý tốt.

Sau khi về nhà, Hà Quyên vẫn ngủ ở chỗ cũ, vì cần tiếp nước cho cô có thành phần để ngủ yên giấc.

Chu Duệ Trạch trực tiếp đến phòng bếp mang nồi nước sôi lên, sau đó thay một bộ quần áo cho Hà Quyên. Trong cả quá trình, một chút tà niệm (ý nghĩ xấu) cũng không có. Anh chỉ cẩn thận cởi bộ quần áo của cô bị mồ hôi thấm ướt, thận trọng lau sạch thân thể cho cô.

Thay xong bộ đồ ngủ thoải mái sạch sẽ, Chu Duệ Trạch yên lặng ngồi ở bên cạnh, nhìn về mặt lúc ngủ của Hà Quyên.

Có thể là do biết anh đã tới, cho nên cô yên tâm lại, chân mày cũng giãn ra, ngủ say.

Chu Duệ Trạch thỉnh thoảng đi xuống phòng bếp xem nồi canh một chút, thời gian còn lại luôn luôn ở trong phòng trông nom Hà Quyên.

Về phần buổi tối anh có hành vi đưa xe cùng với những chuyện khác sau đó, không nên để lộ ra thì đã có Nhiếp Nghiêu đi xử lý, sẽ không có vấn đề gì to tát.

Bây giờ điều anh muốn chính là phải như thế nào mới có thể bố trí thích đáng cho Hà Quyên, thu xếp cho cô ở bên cạnh mình.

Công chuyện ở trụ sở, anh đã chuẩn bị tất cả xong. Vấn đề là, khoảng cách vẫn còn quá xa, loại chuyện như vậy một lần là đủ rồi, anh tuyệt đối không muốn nhìn thấy lại xảy ra một lần nữa.

Lần này thật sự là do anh xem thường, vẫn cảm thấy Hà Quyên ở trong phạm vi đơn giản, trời mới biết thoáng cái lại xảy ra chuyện lớn như vậy, thật là hù dọa anh mất nửa cái mạng.

Cứ tự hỏi như vậy, Chu Duệ Trạch ở cùng với Hà Quyên suốt đêm, cho đến sắc trời sáng lên, người trên giường động dậy.

Chu Duệ Trạch lập tức ngừng đầu, thấy Hà Quyên sau khi rung động lông mi hai cái, rồi mở mắt. Nhất thời không có phản ứng ngược lên nhìn anh, đáng về ngờ ngạc ngây ngốc khiến Chu Duệ Trạch bị dọa sợ đến đột nhiên ngừng hô hấp. Anh vội vàng hỏi: “Bà xã, em làm sao vậy?”

không phải là bị chuyện đó kích động quá lớn, dọa sợ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đùng Hư Quá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: An Tâm

"Bà xã à, em đừng làm anh sợ." Chu Duệ Trạch ôm lấy cánh tay của Hà Quyên, căng thẳng gọi một tiếng.

Hà Quyên sững sờ nhìn Chu Duệ Trạch, từ từ bắt đầu phản ứng, nháy mắt một cái, nước mắt liền không kiềm được mà tuôn ra.

"Ông xã . . . . ."

Bộ dáng đáng thương này khiến cho Chu Duệ Trạch đau lòng, tìm trong ngực cũng như bị người ta đào ra ngoài, vội vàng kéo cô vào lòng, kề sát bên tai cô không ngừng thấp giọng lầm bầm: "Không sao, không sao, anh ở đây, anh ở đây."

"Hắn, bọn họ. . . . ." Hà Quyên uất ức hít hít lỗ mũi, trong đầu tất cả đều là cảm giác sợ hãi lúc đó.

Nhất là nụ cười kinh khủng của mấy gã đàn ông kia, còn có cái cảm giác nóng ran kia làm cô sợ hãi, hiện tại nhớ tới, cô liền không kìm được run rẩy, không ngừng vùi vào trong ngực Chu Duệ Trạch để tìm sự an ủi.

"Không sao, không sao, bọn họ đều không ở đây." Chu Duệ Trạch đau lòng vừa ôm Hà Quyên vừa vỗ vỗ sau lưng cô, người trong ngực dường như còn chưa hết sợ hãi, run lấy bầy, khiến anh không khỏi nghĩ đến, có phải trừng phạt với Tả Phi Bạch như vậy là còn quá nhẹ hay không?

Dưới sự trấn an của Chu Duệ Trạch, cảm xúc của Hà Quyên cũng dần dần bình tĩnh lại, nhấp nhấp môi dựa vào anh, ý bảo cô đã ổn.

Dán lên lồng ngực rộng lớn của Chu Duệ Trạch, nghe nhịp tim của anh đập thật mạnh, không khỏi thấy an tâm.

Thật may là anh tới.

Thật tốt.

Hà Quyên cứ an tĩnh dựa vào như vậy, hưởng thụ phần yên bình này, đột nhiên, trong đầu cô chợt nhớ đến một vấn đề, ngồi bật dậy, nhìn chằm chằm Chu Duệ Trạch: "Anh, anh. . . . ."

Phản ứng kì lạ của Hà Quyên khiến Chu Duệ Trạch giật mình, vội vàng hỏi: "Làm sao vậy, bà xã?"

Lời vừa mới dứt, Hà Quyên liền nắm cổ áo của anh, lập tức bắt đầu mờ nút áo.

Hành động của Hà Quyên quá đột ngột, điều này khiến Chu Duệ Trạch nhất thời chưa kịp phản ứng, ngực chợt lạnh, lúc này mới phát hiện, thế mà tất cả nút áo sơ mi của mình đã bị bứt mất.

Ngây ngốc cúi đầu, nhìn bàn tay trắng nõn của Hà Quyên cứ sờ soạng lên khắp người mình, thật sự là đang sờ, từ phía trước sờ tới phía sau, sờ đến mức khiến tâm thần anh nhộn nhạo.

Anh là một người đàn ông bình thường, nhất là đối mặt với người mình yêu, bị sờ như vậy, nếu như không có cảm giác mới là kì quái đấy.

"Bà xã, em làm gì vậy?" Chỉ là, đánh chết Chu Duệ Trạch anh cũng không tin Hà Quyên đây có ý hấp dẫn anh, nhất định có lý do của cô.

"Là anh chạy tới cứu em, không có bị thương sao? Bọn họ có rất nhiều người." Mà Hà Quyên cũng không hề chú ý đến ánh mắt khác thường của Chu Duệ Trạch, chẳng qua là sờ khắp người Chu Duệ Trạch một lần, muốn xác định chắc chắn là anh không bị thương.

"Không có." Chu Duệ Trạch lập tức dè tay của Hà Quyên từ lại, không dấu vết đặt tay của cô xuống, nếu sờ tiếp thật sự sẽ xảy ra chuyện.

Hà Quyên mới vừa trải qua chuyện đó, nếu bây giờ anh mà có phản ứng như vậy với cô, chắc chắn cô sẽ sợ hãi.

"Thật không có?" Hà Quyên không yên lòng hỏi.

"Thật không có." Chu Duệ Trạch chỉ kém thề để bảo đảm.

"Nhưng mà, bọn họ nhiều người như vậy. . . . ." Hà Quyên tạm thời tin lời Chu Duệ Trạch nói, nhưng mà, cô vẫn còn chút lo lắng.

"Yên tâm, không phải là một mình anh mà." Chu Duệ Trạch lập tức nói.

"Không phải là một mình anh?" Hà Quyên kỳ quái nhìn Chu Duệ Trạch, lúc này mới nghĩ đến mấu chốt vấn đề: "Làm sao anh biết em ở đâu?"

Chu Duệ Trạch cười cười, đây chính là bà xã của anh, trước tiên là quan tâm an nguy của anh, sau đó mới nghĩ đến vấn đề đó.

"Người bắt cóc em trước đây đã có tiền án, vẫn đang bị theo dõi. Sau đó, một lần triệt tiêu toàn bộ nhóm người đó. Em tan việc vẫn chưa có về nhà, anh gọi điện cho em liền được báo tin chuyện này, anh liền đến đây." Lý do này anh đã sớm nghĩ xong, đối với Hà Quyên mà nói, cô sẽ không quá để ý những vấn đề kia.

Hướng chỉ lời của anh nói càng phù hợp tình huống lúc đó, trước khi anh tới, người của anh đã xử lý xong những người đó.

"À, thì ra là những người mặc đồ thường gia." Hà Quyên bừng tỉnh hiểu ra mà gật đầu, giờ mới hiểu được trước lúc Chu Duệ Trạch đến những người đó là bị ai xử lí.

Nhìn Hà Quyên có vẻ tin tưởng, về phần thời gian có chút vấn đề, Chu Duệ Trạch một chút cũng không lo lắng, khi đó Hà Quyên còn mơ mơ màng

màng, đối với thời gian sẽ không có khái niệm gì.

"Đúng vậy." Chu Duệ Trạch liền vội vàng gật đầu: "Cho nên lần này chủ mưu tất cả đều bị bắt, cộng thêm vụ án trước đây của bọn họ, có thể ngay lập tức định tội."

"Không cần em đi làm chứng, làm ghi chép sao?" Hà Quyên khó hiểu hỏi.

"Ồ. . . . ." Khoé môi Chu Duệ Trạch co quắp một cái, anh lại quên mất chuyện này: "Thân thể em không tốt, bọn họ nói muốn ngày mai mới đến để làm ghi chép."

Cũng may đầu óc Chu Duệ Trạch rất tốt, rất nhanh nghĩ đến cách này, lập tức tìm ra được một lí do như vậy.

"Thì ra diễn biến trên ti vi là thật, họ thật sự sẽ đến nhà làm ghi chép." Hà Quyên thở phào nhẹ nhõm, cô không muốn đến đồn cảnh sát.

"Ừ, đừng nghĩ đến chuyện đó nữa, nên ăn trước ít đồ đã, từ tối hôm qua đến bây giờ em vẫn chưa ăn gì." Chu Duệ Trạch đau lòng sờ sờ mặt Hà Quyên, mặc dù là ngủ qua một đêm, nhưng mà trên mặt cô vẫn còn đầy mệt mỏi.

Trừ những tổn thương thân thể ở bên ngoài, quan trọng hơn là tinh thần căng thẳng.

Chu Duệ Trạch vừa muốn đứng dậy, lại phát hiện y phục của mình bị kéo lấy, cúi đầu, khó hiểu nhìn Hà Quyên, nhẹ giọng hỏi: "Thế nào?"

"Ngày hôm qua, ngày hôm qua. . . . . Em, em làm sao lại tốt như vậy?" Hà Quyên nhỏ giọng nói, ánh mắt lóe lên sự lúng túng, nhìn chung quanh nhưng mà lại không nhìn Chu Duệ Trạch.

Chu Duệ Trạch nhẹ nhàng cười một tiếng: "Có bác sĩ đến, giúp em châm cứu truyền nước."

"À." Hà Quyên kéo dài một hơi, yên tâm.

Nhìn quần áo của mình một chút, tự nhiên cô cũng cho là y tá đã thay cho mình.

Thấy Hà Quyên đang nhìn quần áo của chính cô, Chu Duệ Trạch cũng không giải thích, loại chuyện đó không có cần thiết cố ý nói ra.

Hà Quyên buông lỏng tay nắm áo của Chu Duệ Trạch ra, anh liền xoay người đi vào phòng bếp, lúc vừa đi ra khỏi phòng khách anh dừng lại, từng bước cài nút áo sơ mi lại.

Đột nhiên, khoé môi nâng lên một nụ cười vui vẻ, mới vừa rồi động tác của Hà Quyên, thật sự là khá nhanh, lần sau nếu như có cơ hội, anh nhất định phải nhanh hơn cô.

Anh là một người đàn ông cũng không thể lại bại dưới tay bà xã của mình chứ?

Còn có. . . . . bàn tay nhỏ bé của bà xã anh, thật sự là rất mềm. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đùng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Chương 83.2 : An Tâm (2)

Editor: Tiểu Tất Cừu

Sau khi tự thoả mãn suy nghĩ xong, Chu Duệ Trạch đi vào phòng bếp, nồi canh vẫn giữ lửa nhỏ, vừa đúng lúc tắt lửa, lấy một chén ra ngoài bưng vào phòng ngủ cho Hà Quyên.

"Bà xã, uống trước nước canh nóng một chút, một lát muốn ăn chút gì không?" Chu Duệ Trạch nhìn nhìn khí sắc của Hà Quyên, cũng không vì chuyện ngày hôm qua mà có quá nhiều ảnh hưởng.

Kiên cường như vậy khiến cho Chu Duệ Trạch vừa vui mừng lại vừa đau lòng.

Biết không ai có thể làm chỗ dựa, vì thế không thể không ép mình kiên cường, bất kể là chuyện gì xảy ra, đều phải nhanh chóng đứng lên.

Chỉ là, có một điều khiến anh vui vẻ chính là vào lúc nhìn thấy anh, Hà Quyên hoàn toàn buông lỏng mình mà dựa vào anh, ngay cả chính cô cũng không phát hiện, bây giờ, cô đã càng ngày càng lệ thuộc vào anh.

Hiện tượng tốt.

"Không biết. . . ." Hà Quyên một chút khẩu vị cũng không có, ngày hôm qua bị kích động không nhỏ, cho dù là ngoài mặt nhìn không ra, nhưng mà bây giờ trong lòng cô vẫn còn có chút khó chịu.

"Không sao, anh đi mua cho em một ít điểm tâm nhẹ, 10 phút liền trở lại. Chờ anh." Chu Duệ Trạch vừa nói, vừa vỗ vỗ mu bàn tay của Hà Quyên, an ủi cô.

Nhìn Hà Quyên khẽ gật đầu, lúc này mới nhanh chóng ra ngoài.

Cuộc điện thoại đầu tiên, trực tiếp gọi đến nhà hàng, đặt đồ khẩu phần điểm tâm đến tận nhà, sau đó đi về hướng tiểu khu bên ngoài.

Vừa đi vừa gọi điện thoại cho Nhiếp Nghiêu: "Ngày mai phải người đến làm ghi chép."

"Ghi chép?" Nhiếp Nghiêu ở bên kia trực tiếp ngây ngốc hỏi: "Ghi chép cái gì?"

"Lần này, bắt cóc Hà Quyên chính là những kẻ có tiền án, tất cả tội phạm toàn bộ đều bị sa lưới một lần." Lời của Chu Duệ Trạch tuy không nói rõ trọng điểm, nhưng Nhiếp Nghiêu lại không phải ngu ngốc, dĩ nhiên đều đã hiểu.

"Ừ, biết rồi. Ngày mai lúc nào đi thì thích hợp?" Nhiếp Nghiêu hỏi Chu Duệ Trạch, nghe anh sắp xếp.

Chu Duệ Trạch suy nghĩ một chút, nói: "Khoảng mười giờ đi, vừa vặn để Quyên Tử thức dậy ăn một chút điểm tâm, rồi nghỉ ngơi một lát."

"Được." Nhiếp Nghiêu đáp lời, đồng thời lại quan tâm hỏi một câu: "Cô ấy không sao chứ?"

"Không sao." Đang nói, vừa đúng lúc nhìn thấy một chiếc xe chạy tới, ở chỗ cách Chu Duệ Trạch không xa thì dừng lại, mang theo hộp thức ăn đóng gói được giữ ấm.

"Cứ như vậy, có chuyện gì sẽ liên lạc lại." Chu Duệ Trạch vội vã cúp điện thoại, nhận lấy hộp đựng thức ăn người nhân viên ân cần chuyển đến, bước nhanh trở về.

Phía trên hộp đựng thức ăn không có một nhãn hiệu nào, chỉ là hộp đựng thức ăn được giữ ấm bình thường nhất, bình thường nhất là cái túi plastic (túi nhựa) màu trắng. Như vậy cũng tốt, khiến Chu Duệ Trạch giải thích vì sao có thể mua được thức ăn nhanh như vậy.

Trở về đến nhà, đầu tiên gọi một tiếng: "Bà xã anh đã trở về." Để cho Hà Quyên yên tâm, lúc này mới đi phòng bếp bày tất cả thức ăn ra, sau đó mang vào phòng của Hà Quyên.

"Vẫn là rất nhanh." Hà Quyên cảm thán.

"Anh đến mua ở gần đây, mau ăn một chút." Chu Duệ Trạch ngồi xuống cùng ăn với Hà Quyên, hai người bỗng chốc tán gẫu với nhau, nhưng ai cũng không nhắc lại chuyện của ngày hôm qua.

Chu Duệ Trạch vừa nói chuyện với Hà Quyên, vừa cẩn thận quan sát vẻ mặt của cô, xem ra chuyện đó cũng không lưu lại trong lòng cô quá nhiều dấu vết.

Âm thầm hạ quyết tâm, theo dõi bên cạnh Hà Quyên thật nhiều, cố hết sức quét những bóng ma xấu đó đều biến mất.

Ăn xong một chút điểm tâm, Hà Quyên lại có chút mệt mỏi.

Từ từ trượt vào trong chăn, đã ngủ thiếp đi.

Sau khi Chu Duệ Trạch rửa chén trở lại, nhìn thấy Hà Quyên đã ngủ say, vừa định rời đi, bước chân lại bị chân mảy đang nhú thật chặt của Hà Quyên từ ngăn cản, lại quay trở về.

Vươn ngón tay thon dài ra, nhẹ nhàng vờ vờ kéo thẳng hàng chân mảy thật chặt của Hà Quyên, người trên giường ngủ được nhưng lại không hề yên lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hur Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Chương 83 (tiếp)

Editor: Tiểu Tất Cừu

Ta đặt hàng trấn an mọi người trước. Mai bỏ sung cho đủ chương này nhé!

Xin lỗi mọi người nha! Để ta sắp xếp được công việc sẽ đăng đầy đủ và nhanh hơn.

Chu Duệ Trạch suy nghĩ một chút, ngồi ở mép giường, nhẹ nhàng vén chăn của Hà Quyên lên nằm bên người cô, đang lúc suy nghĩ có nên ôm lấy Hà Quyên hay không, thì ở bên cạnh Hà Quyên lại chủ động nghiêng người ôm lấy cánh tay của anh.

Lỗ mũi ra sức hít sâu dường như là cảm giác tìm được hơi thở quen thuộc khiến cô an tâm, chen chúc lách về phía Chu Duệ Trạch, rồi chui vào trong lòng ngực của anh.

Vào trong ngực cô, tìm được một vị trí thoải mái, lúc này mới than nhẹ một tiếng, thoải mái thả lỏng chính mình mà ngủ.

Nhìn một loạt hàng động đáng yêu của Hà Quyên, trong mắt Chu Duệ Trạch ẩn chứa ý cười, đợi đến khi Hà Quyên rốt cục cũng tìm được vị trí cảm thấy thoải mái, không nhúc nhích nữa, anh mới duỗi tay, ôm cả người Hà Quyên vào trong lòng mình.

Cả đêm không đi ngủ, Chu Duệ Trạch cũng mệt mỏi, ôm Hà Quyên rồi từ từ tiến vào mộng đẹp.

Từng tia ánh mặt trời chiếu vào trên rèm cửa sổ, phần lớn ánh sáng đều bị che ở bên ngoài, bên trong phòng là một mảnh yên ắng ảm áp.

Trong công ty, Thịnh Nhạc Dục vẫn bất an nhìn chăm chăm điện thoại di động. Ngày hôm qua Tả Phi Bạch nói là muốn năm trăm vạn, sẽ khiến cho Hà Quyên li hôn, hẳn đợi cả một đêm mà vẫn không có tin tức gì, vậy rốt cục chuyện gì đã xảy ra?

Cuối cùng phách trợ lý của mình ra ngoài, Thịnh Nhạc Dục một mình ngồi trong phòng làm việc, không nhận được cảm lấy điện thoại lên gọi qua cho Tả Phi Bạch.

Hồi lâu, đường giây điện thoại mới được kết nối, là Tả Phi Bạch không kiên nhẫn mà “A lô” một tiếng.

Thịnh Nhạc Dục vừa nghe được giọng nói của Tả Phi Bạch, lập tức cũng không kiên nhẫn mà truy hỏi: "Chuyện đó cuối cùng là có kết quả hay không? Tiền của cô có còn cần hay không. . . . ."

"Thất bại rồi, sau này đừng tìm tôi!" Sau khi Tả Phi Bạch tức giận gầm lên một tiếng, rồi “cụp” một tiếng, cúp điện thoại ngay.

Phản ứng lưu loát dứt khoát của Tả Phi Bạch khiến cho Thịnh Nhạc Dục kinh ngạc, chưa kịp phản ứng điện thoại đã bị cắt đứt, sau khi sững sờ một lúc lâu, Thịnh Nhạc Dục mới khẽ nguyên rủa một tiếng: "Có bệnh!"

Nếu Tả Phi Bạch chưa chuẩn bị xong, thì thôi vậy, chuyện này sau này hãy nói.

Trong tay hắn còn có vài bản thiết kế phải làm, đều là những công ty làm ăn nổi tiếng, nếu như làm xong, tuyệt đối có thể khiến cho sự nghiệp của hắn nâng cao thêm một tầng nữa.

Gác lại mọi chuyện trong lòng, Thịnh Nhạc Dục bắt đầu chuyên chú với công việc.

Mặt khác, một bên Nhiếp Nghiêu tắt một cái máy thu nhỏ đi, trên tay anh cầm chính là điện thoại di động của Tả Phi Bạch, bên trong phòng chỉ có mình anh, nên tắt nhiên vừa rồi người nói chuyện vốn không phải là Tả Phi Bạch.

"Không nghĩ tới quả nhiên là Thịnh Nhạc Dục gọi đến." Nhiếp Nghiêu tiện tay liền ném cái máy nhỏ vào trong ngăn bàn, chán ghét lau miệng một cái: "Giả bộ phụ nữ nói chuyện, thật là quá buồn nôn."

Ngay lúc này, điện thoại di động của anh vang lên, nhìn thoáng qua tên người gọi trên màn hình, nhấn nghe: "Thế nào?"

"Đã cho người đưa Tả Phi Bạch ra ngoài, buổi chiều là có thể nhìn thấy bộ phim đầu tiên." Người trong điện thoại cung kính nói.

"Ừ, trở về gửi đến hộp thư (mail) cho tôi." Nhiếp Nghiêu tùy ý nói, trực tiếp cúp điện thoại.

Sau đó, lại bắt đầu phân phó người chuẩn bị cho chuyện ngày mai Hà Quyên làm ghi chép, vẫn là nên phái một người phụ nữ đi thì tốt hơn.

Sau khi tất cả đều sắp xếp xong lại đến xử lý chuyện của công ty, một ngày bận rộn thế là đã qua rồi.

Lúc chạng vạng tối, Chu Duệ Trạch đang ngủ say đột nhiên cảm giác được người trong ngực khẽ động đậy, anh liền tỉnh lại trước một bước, cảm thấy Hà Quyên sắp tỉnh giấc.

Lập tức nhẹ tay nhẹ chân buông Hà Quyên trong lòng ra, từ từ xuống giường, lặng lẽ bước ra ngoài, sau khi vào phòng vệ sinh rửa mặt, bắt đầu vào bếp làm cơm tối.

Cũng may là nguyên liệu nấu ăn đều đã vô cùng đầy đủ, làm cái gì cũng rất thuận tiện.

Hà Quyên vừa mới bị hoảng sợ, Chu Duệ Trạch quyết định không nấu món thịt, mà là chuẩn bị một ít tôm cá, và một chút món ăn nhẹ thanh đạm.

Lúc chuẩn bị xong cũng không sai biệt lắm, liền nghe được cửa phòng ngủ của Hà Quyên có tiếng vang nhỏ, Chu Duệ Trạch lập tức từ phòng bếp ló đầu ra, cười gọi: "Bà xã, tỉnh rồi. Com sẽ xong nhanh thôi. "

"Em giúp anh." Hà Quyên tự nhiên đi đến như vậy, Chu Duệ Trạch cũng không hề từ chối: "Tới đây, giúp anh dọn chén đĩa ra đi. Thức ăn làm xong bụng ra là được rồi."

"Được." Hà Quyên lập tức lấy chén đĩa từ trong tủ chén ra đặt vào trên bàn com, lại bụng món ăn Chu Duệ Trạch làm xong ra.

Vừa mới xoay người lại, nhìn thấy Chu Duệ Trạch bụng món rau đã xào xong ra bàn, cười dịu dàng với cô: "Một món ăn cuối cùng."

Sau khi đặt vào trên bàn ăn, Chu Duệ Trạch bới com cho Hà Quyên xong, nói: "Ăn com."

"Ăn com." Hà Quyên cười đáp lời.

Sau khi ban ngày ngủ được một giấc dài, cảm giác tinh thần đã tốt hơn rất nhiều, hơn nữa trong mộng còn rất an ổn, không hề gặp phải cơn ác mộng nào.

Lúc tỉnh lại, không biết vì sao, lại nghĩ thấy mùi vị của Chu Duệ Trạch.

Vừa nghĩ tới đây, Hà Quyên liền có chút đỏ mặt, mùi hương của Chu Duệ Trạch làm sao có thể xuất hiện ở trong phòng của cô, bọn họ cũng không phải là ở chung một phòng.

Nghe thấy tiếng động ở bên trong phòng bếp, nhanh chóng rửa mặt, kéo màn cửa sổ ra, nhìn ánh chiều tà phía bên ngoài, bóng đèn trong lòng cũng trở thành hư không.

Dường như, loại chuyện đó cũng không có gì ghê gớm lắm.

Bởi vì, Chu Duệ Trạch kịp thời chạy đến.

Càng nghĩ, trong lòng càng ngọt ngào, mang theo ý cười liền đi ra khỏi phòng, điều đầu tiên nhìn thấy chính là Chu Duệ Trạch lộ ra khuôn mặt tươi cười sáng lạn với cô, còn có tiếng gọi thân thiết của anh, bà xã.

Chưa từng có cảm giác được cách xưng hô này lại yên lòng như vậy, có thể giúp cô ngăn cách tất cả nỗi bất an xa người mình.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Chương 83.4

"Bà xã, anh giúp em xin nghỉ vài ngày, nghỉ ngơi một chút rồi đi làm lại, được không?" Com nước xong xuôi, lúc này Chu Duệ Trạch mới cẩn thận hỏi Hà Quyên, chỉ sợ cô không vui, trách anh tự quyết định.

"Tất nhiên là được." Nhìn Chu Duệ Trạch giống như một đứa bé đang phạm sai lầm, Hà Quyên nhện không được mà bật cười, cầm lấy quả phi (quả thuộc họ hạt dẻ) mua ngày thường, nhét vào tay anh: "Anh bị gì đó, xem tivi đi, để em đi rửa chén."

"Để anh rửa cho." Chu Duệ Trạch muốn đi rửa chén, lại bị Hà Quyên ngăn cản: "Anh bận rộn lâu như vậy rồi, nghỉ ngơi một lát đi."

"Được." Chu Duệ Trạch vui vẻ gật đầu, đến phòng khách, mở ti vi, tùy tiện nhấn một kênh, xem mà không yên lòng.

Hà Quyên rửa chén đĩa từng bước thật sạch sẽ, dọn dẹp bàn ăn trong phòng bếp xong, trở lại phòng khách, rất tự nhiên ngồi ở bên người Chu Duệ Trạch, tùy ý hỏi: "Xem cái gì thế?"

"Ừm, tin tức." Chu Duệ Trạch nhanh chóng nhìn lướt qua màn hình TV, lúc này mới lên tiếng.

Trời mới biết vừa rồi đang chiếu cái gì, anh vốn không thích xem ti vi.

"Lại đây, bà xã, ăn đi." diễn? đàn? lê? quý? đôn Chu Duệ Trạch bụng chén thủy tinh phía trước đến đặt trước mặt Hà Quyên, bên trong chén là từng hạt phi được lột vỏ sạch sẽ, trên khay trà chất một đồng vỏ quả phi.

Hà Quyên cười khẽ, ôm chén thủy tinh, bóc một hạt lên, đưa đến khoé môi Chu Duệ Trạch, giống như dụ dỗ một đứa trẻ, nói: "A. . . . . Há miệng."

Chu Duệ Trạch lập tức há miệng, còn vô cùng phối hợp kéo dài giọng: "A. . . . ."

Một hạt phi đưa vào trong miệng, Chu Duệ Trạch vui vẻ nhai, thấy Hà Quyên cũng ăn một hạt, trong lòng cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Sau vài cái đã ăn hết, Chu Duệ Trạch lại há to miệng: "Bà xã, muốn nữa."

"Tối, thêm một hạt nữa." Hà Quyên lại đút Chu Duệ Trạch một hạt.

Một chén quả phi nhỏ bị hai người mỗi người một viên, ăn hết rất nhanh. Sau đó, Chu Duệ Trạch vào phòng lấy một ít sữa chua và điểm tâm tối, cùng Hà Quyên vừa ăn vừa tùy ý xem TV, hai người tán gẫu đến khoảng chừng mười giờ, Hà Quyên mới có chút buồn ngủ.

Chu Duệ Trạch lập tức nói: "Bà xã, đi ngủ đi".

"Ừm!" Hà Quyên đứng dậy, trở về phòng.

Chu Duệ Trạch chắc chắn là Hà Quyên đã ngủ say rồi, mới lặng lẽ mở cửa phòng cô, nhìn Hà Quyên ngủ hết sức an ổn, lúc ấy mới trở lại căn phòng của mình.

Sau khi tiến vào, mở máy tính lên, tin tức của Nhiếp Nghiêu đã truyền tới.

Sau khi Chu Duệ Trạch nhận được tập tin gửi tới, mở ra, bên trong lập tức phát ra một đoạn phim vừa nóng bỏng vừa kịch liệt.

Chu Duệ Trạch tựa vào gối đầu, nhìn những gã đàn ông thay nhau ra trận bên trong, dùng đủ loại đạo cụ, thật sự là đủ thứ chiêu trò.

Nếu đổi lại là một người khác nhìn thấy, nhất định sẽ lập tức có phản ứng bản năng.

Thế nhưng, Chu Duệ Trạch xem đoạn phim nhiệt huyết sôi trào như thế, mà ngoài vẻ cười nhạt lạnh lùng trên mặt, thì không hề có chút phản ứng bản năng nào của đàn ông.

Hết cách rồi, nhìn người đàn bà làm nhân vật chính bên trong, anh chỉ có oán hận, làm sao có thể có phản ứng.

Thời lượng phim cũng không phải ngắn, ước chừng nửa giờ, Chu Duệ Trạch cứ thế xem từ đầu đến cuối, mãi cho đến khi kết thúc đoạn phim.

Sau khi xem xong, Chu Duệ Trạch cầm điện thoại lên, đẩy cửa bước ra ngoài.

"Xem xong rồi à?" Giọng điệu hài hước của Nhiếp Nghiêu truyền đến từ đầu bên kia điện thoại.

"Ừ, quay không tệ." Chu Duệ Trạch hài lòng gật đầu: "Nhưng thời lượng có hơi ngắn".

Nhiếp Nghiêu ở đầu bên kia điện thoại thiếu chút nữa đã ngã từ trên giường xuống, nửa giờ mà còn ngắn nữa hả.

Tà Phi Bạch, chỉ có thể nói cô ta thật sự đã đắc tội nặng với Chu Duệ Trạch rồi.

Nhiếp Nghiêu cười cười, nói: "Lần đầu tiên cũng phải để cô ta thích ứng một chút, nếu làm mạnh ngay, đùa chết thì chẳng phải là quá lợi cho cô ta sao? Không phải cậu đã nói để cho cô ta làm thêm vài năm sao?".

"Ừ, chắc là dùng thuốc." Chu Duệ Trạch nói một cách cực kỳ quả quyết. Nhìn phản ứng của Tà Phi Bạch cũng biết, nếu không thì cô ta đã không thể giữ tỉnh táo đến cuối cùng mà không ngắt xiu.

Nửa giờ tuyệt đối là hình ảnh chất lượng cao, không hề cắt nối.

"Yên tâm đi, chỗ đó của bọn họ chuyên làm mấy việc này, nhất định sẽ khiến cậu hài lòng". Nhiếp Nghiêu rất có lòng tin với điều đó, nhất định có thể đạt yêu cầu của Chu Duệ Trạch.

"Ừ, sau này không cần đưa tớ xem nữa, dùng để cô ta nhàn rỗi là được rồi". Chu Duệ Trạch cười lạnh lùng: "Phim của cô ta cũng nên có nguồn tiêu thụ".

"Đã biết." Nhiếp Nghiêu cười nói, ngừng một lát, mới hỏi: "Hôm nay Thịnh Nhạc Dục gọi cho Tà Phi Bạch, tớ dùng giọng cô ta đáp lại mấy câu, hẳn là Thịnh Nhạc Dục sẽ không tìm Tà Phi Bạch nữa".

Một lúc sau, không nghe thấy câu trả lời của Chu Duệ Trạch, Nhiếp Nghiêu hỏi tiếp: "Cậu định đối phó với Thịnh Nhạc Dục như thế nào?".

Hỏi xong, bên kia điện thoại vẫn không có tiếng đáp trả, Nhiếp Nghiêu vẫn cầm điện thoại, không ngắt, chờ Chu Duệ Trạch.

Anh ta biết nhất định không phải Chu Duệ Trạch tắt máy, mà là đang tức giận.

Nghe ý tứ của Tà Phi Bạch, thì Thịnh Nhạc Dục đã biết Tà Phi Bạch sẽ gây bất lợi cho Hà Quyên, thế mà Thịnh Nhạc Dục không hề có ý định ngăn cản, còn dung túng cho hành động của Tà Phi Bạch.

Chẳng qua là do sự ích kỷ của hắn ta, người như vậy căn bản chính là đồng lõa của Tà Phi Bạch, nếu không bị 500 vạn của Thịnh Nhạc Dục hấp dẫn, Tà Phi Bạch có trở nên như thế hay không?

Không có giao dịch giữa bọn họ, thì làm sao Hà Quyên có thể trải qua những việc như vậy.

Thế nên, anh biết, Chu Duệ Trạch nhất định sẽ không bỏ qua cho Thịnh Nhạc Dục, vấn đề là, trước đây vẫn chưa động đến Thịnh Nhạc Dục, hẳn là Chu Duệ Trạch đã có kế hoạch khác.

"Thịnh Nhạc Dục. . . . ." Im lặng hồi lâu, mới nghe thấy giọng cười hứng thú của Chu Duệ Trạch truyền đến: "Tất nhiên sẽ không bỏ qua cho hắn ta, từ từ đi, không cần phải nóng nảy."

Nghe Chu Duệ Trạch nói vậy, Nhiếp Nghiêu không khỏi rung mình một cái, sao anh lại không hề cảm giác được chút ý tứ muốn buông tha cho Thịnh Nhạc Dục nào thế?

Chu Duệ Trạch phản ứng như thế tức là anh đã có một kế hoạch chu đáo, kế hoạch kia hẳn là một cây dao găm, lảng trí Thịnh Nhạc Dục từng chút một.

Anh không rõ kế hoạch của Chu Duệ Trạch, hiện giờ anh chỉ có thể nói, hai người Thịnh Nhạc Dục và Tả Phi Bạch thật không có mắt, không nên chọc đến Hà Quyên, chẳng lẽ không biết sau lưng Hà Quyên có một con sói cô độc giết người không thấy máu sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đùng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Chương 84: Khu vui chơi

Thời gian luân chuyển, hai người Hà Quyên họ ăn xong điểm tâm, có người nhấn chuông cửa vang lên, Chu Duệ Trạch đi ra mở cửa nhà, hai người cảnh sát đi đến, cả hai đều là phụ nữ.

Ngược lại rất hòa nhã, không hề có chút không biết lý lẽ nào như Hà Quyên tưởng tượng.

Sau khi ngồi xuống, hỏi vài vấn đề, sau khi thẩm tra đối chiếu một lần sau, để cho Hà Quyên ký tên.

Cuối cùng còn an ủi Hà Quyên một phen rồi mới từ biệt, tất cả quá trình còn chưa dùng đến nửa tiếng, làm việc hiệu suất cao, khiến Hà Quyên chắc lưỡi hít hà.

"Được rồi, xong việc rồi, muốn ở nhà nghỉ ngơi thôi hay là ra ngoài đi dạo một chút?" Sau khi Chu Duệ Trạch đưa người ra ngoài, mỉm cười hỏi Hà Quyên.

"Đi ra ngoài một chút đi." Hà Quyên đứng dậy, duỗi cái lưng mệt mỏi, hai ngày nay đều ở nhà, thật sự là có chút ngột ngạt rồi.

Mới vừa nói xong, đột nhiên ý thức được không đúng lắm: "Anh không phải cần đi làm sao?"

"Anh xin nghỉ rồi." Chu Duệ Trạch nói điều này như một chuyện đương nhiên, không hề cảm thấy có một chút gì là không đúng.

"Xin nghỉ?" Hà Quyên vội vàng nói: "Em không sao, anh vẫn nên đi làm đi."

Không thể bởi vì cô mà làm Chu Duệ Trạch chậm trễ, hơn nữa, xin nghỉ tùy tiện sẽ bị trừ tiền lương.

Bọn họ đều là những công dân bình thường dựa vào tiền lương mà ăn cơm, xin nghỉ tùy tiện thật là không tốt.

Chu Duệ Trạch vừa nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của Hà Quyên cũng biết cô đang suy nghĩ gì, nhìn không được mà bật cười: "Bà xã, em quên à, bây giờ vẫn còn kỳ nghỉ đông đấy."

"Anh nghỉ là đang nghỉ đông?" Lúc này, Hà Quyên mới phản ứng kịp, cô quên mất kỳ nghỉ phép hợp lý khó có được mà vẫn có phúc lợi hưởng lương này.

"Không sai." Chu Duệ Trạch nhìn Hà Quyên, nói dối tuyệt đối là ngay cả bản nháp cũng không cần mang: "Huống chi, lúc này, lúc này nghiệp vụ công ty đang mùa ít khách, anh xin nghỉ đông là vừa đúng lúc."

Cũng thật may mắn là Nhiếp Nghiêu không ở đây, nếu không thì sau khi nghe được tuyệt đối sẽ thổ huyết đến ba lít máu, ai nói là nghiệp vụ đang mùa ít khách chứ? Một đồng tài liệu trên bàn làm việc của anh ta chất chồng chồng chất lên nhau kia là vì chuyện gì xảy ra?

"Vậy chúng ta đi ra ngoài ăn cơm." Hà Quyên vừa nghe như thế, đã yên tâm, hưng phấn nói: "Anh muốn ăn cái gì?"

"Bà xã muốn ăn cái gì thì anh cũng chỉ muốn ăn cái đó." Chu Duệ Trạch nói những loại lời ngon tiếng ngọt này tuyệt đối là chỉ cần mở miệng liền nói được, huống chi, anh luôn luôn không có yêu cầu gì quá cao đối với ăn uống, với lại nhìn Hà Quyên vui vẻ ăn, anh đã cảm thấy ăn cái gì cũng rất ngon.

"Miệng lưỡi trơn tru." Hà Quyên hờn dỗi nói một câu, gò má không nén lòng được mà có chút ửng hồng, cô khoát khoát tay che giấu: "Được rồi được rồi, đi thay quần áo, chúng ta đi chơi."

"Đi chơi?" Chu Duệ Trạch hơi lưỡng lự, nhận ra được là tâm tình của Hà Quyên không bị chuyện kia làm ảnh hưởng, tâm trạng của anh cũng rất vui vẻ, hỏi: "Đi nơi nào chơi?"

"Đi khu vui chơi thì sao?" Hà Quyên hưng phấn nói xong, chân mày lại nhíu lại.

"Làm sao vậy?" Chu Duệ Trạch vừa thấy Hà Quyên cau mày, tâm tình tốt lập tức chuyển xấu đi.

Hà Quyên mấp máy môi nói: "Hôm nay, không phải ngày nghỉ cũng không phải là chủ nhật, chắc là các thiết bị chơi trò chơi trong khu vui chơi sẽ không mở đâu."

Trong thời gian làm việc, người bên trong tương đối ít, những thứ trò chơi đó nếu như không đủ số người, hẳn sẽ không mở ra.

Khu vui chơi cũng sẽ không làm ăn lỗ vốn.

"Chúng ta đi ăn cơm trước đã, sau đó tới đó xem thử, nếu như mở cửa, chúng ta sẽ đi chơi, không mở, sẽ đến chỗ khác. Hoặc là lúc đó đi đập thanh (đi chơi trong tiết thanh minh) cũng được." Chu Duệ Trạch nghĩ nghĩ rồi nói ra.

"Cũng đúng đó." Chu Duệ Trạch vừa nói như thế xong, Hà Quyên lại nở nụ cười, thật ra thì cô đi đâu làm gì cũng không quá quan trọng, quan trọng là... người bên cạnh.

Có Chu Duệ Trạch cùng ở bên cạnh, làm gì cũng đều vui vẻ, có một loại cảm giác rất an tâm... rất an tâm.

Nhìn Hà Quyên phấn khích trở về phòng đi thay quần áo, Chu Duệ Trạch cũng trở về phòng ngủ của mình, lấy áo khoác ra, thuận tiện gửi một tin nhắn đi ra ngoài nhanh chóng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Chương 84.2

Bên trong phòng làm việc của tập đoàn Minh Đạt, được xem là nghiệp vụ đang lúc mùa ít khách, Nhiếp Nghiêu đang hăng hái chiến đấu với một đồng tài liệu như một ngọn núi nhỏ, đồng thời còn dùng hệ thống Internet điều khiển từ xa các cuộc buôn bán với nước ngoài.

Tiếng chuông nhắc nhở tin nhắn của điện thoại đột ngột vang lên, Nhiếp Nghiêu cảm lên mở ra nhìn qua một lần, sau đó, thuộc hạ đầu dây Internet bên kia lập tức nghe được người lãnh đạo trực tiếp của bọn họ khẽ nguyên rủa một tiếng, tức giận tuyên bố hội nghị lùi lại năm phút đồng hồ.

"Cụp" một tiếng, tín hiệu Internet cắt đứt, những người tinh anh bên trong phòng họp ở bờ bên kia Đại Dương hai mắt nhìn nhau, không biết người lãnh đạo trực tiếp của bọn họ như thế là bị làm sao vậy.

Nghe một tiếng khẽ nguyên rủa kia, hình như là rất khổ sở, chẳng lẽ là... Tổng Công Ty xảy ra việc gì ngoài ý muốn, có lẽ đã khiến cho ông chủ cũng cảm thấy bất ngờ mà khó giải quyết?

Năm phút đồng hồ ngắn ngủi, đối với bọn họ mà nói, thật sự là chịu đựng quá khó khăn.

Những bộ phận này đều là nòng cốt của công ty, đối mặt với bất kỳ vấn đề khó giải quyết nào cũng đều có khả năng giải quyết dễ dàng, cho tới bây giờ cũng chưa từng có cảm giác lo lắng như thế.

Thế nhưng năm phút đồng hồ này, tuyệt đối là năm phút gian nan nhất từ khi bọn họ hành nghề tới nay, cái loại thấp thỏm và lo âu đó, cứ như là bách thảo náo tâm (*).

(*) bách thảo náo tâm: trăm vết cào vào trái tim. Ý chỉ như bồn chồn, lo lắng, hồi hộp, dấy vò trái tim v.v...

Đến khi hệ thống Internet rốt cuộc cũng kết nối được, mọi người từ trong giọng nói vững vàng của Nhiếp Nghiêu không nghe được bất cứ sự khác thường nào, lúc này mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, giải quyết xong rồi?

Nhìn thoáng qua nhau, âm thầm trao đổi ý kiến với nhau, từ trong mắt của đối phương đều thấy được cái loại yên tâm sau khi trút được gánh nặng đó.

Lúc này mới đặt trái tim vào trong ngực lại, đúng là đã giải quyết rồi.

Đúng vậy, có vấn đề gì mà ông chủ của bọn họ không giải quyết được chứ.

"Có thể đi rồi. . . . . Làm sao vậy, công ty xảy ra chuyện gì sao?" Hà Quyên thay xong quần áo đi từ phòng ngủ ra vừa đúng lúc nhìn thấy Chu Duệ Trạch đang cầm điện thoại di động nhìn chăm chú, có phải công ty có chuyện hay không?

"Nếu như có chuyện, anh trở về trước đi, công việc quan trọng hơn."

"Không có việc gì." Chu Duệ Trạch cười cười, thản nhiên bỏ qua lời nói trong tin nhắn ngắn gửi đến: "Chu Duệ Trạch, cậu còn lại còn có thể nói chuyện phiếm vào lúc này sao?"

Nhìn lời nói đó, anh cũng có thể tưởng tượng được đến cảnh Nhiếp Nghiêu là dùng loại về mặt nào để gửi tin nhắn đến.

Về mặt nào không quan trọng, quan trọng là... Nhiếp Nghiêu xử lý chuyện công việc rất tốt.

"Chỉ là một đồng nghiệp hỏi một đồ vật đặt ở chỗ nào, anh đã nói với cậu ta rồi." Chu Duệ Trạch tùy ý nhét điện thoại di động vào trong túi áo, thoải mái đưa tay nắm tay Hà Quyên: "Đi thôi."

Hà Quyên cũng không cảm thấy mất tự nhiên gì cả, sớm đã thành thói quen với đồng tác rất thân mật của Chu Duệ Trạch, hai người ra ngoài, trực tiếp đi thẳng đến tiệm thịt nướng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hur Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Chương 84.3

Bởi vì vừa mới hơn mười một giờ, trong tiệm không có khách, Chu Duệ Trạch bọn họ sau khi ngồi xuống, gọi món ăn xong, Chu Duệ Trạch mới lên tiếng: "Buổi chiều muốn đi chơi, ăn thịt nhiều một chút, có sức khỏe lại không lạnh."

Hà Quyên buồn cười lắc đầu: "Mùa xuân rồi, ở đâu có thể lạnh được chứ?"

"Vậy cũng không được, chỗ sân chơi trống trải, vẫn còn lạnh." Chu Duệ Trạch không đồng ý lắc đầu, lúc này, vài món nhắm cũng đã bung lên, thịt và rau dưa cũng dâng lên đầy đủ.

Chu Duệ Trạch vén tay áo lên bắt đầu nướng thịt, từng miếng từng miếng được nướng phải gọi là ngon lành, vừa vận chảy ra mỡ thừa, lại không bị khét.

Nhân lúc còn nóng, bỏ vào trong chén Hà Quyên, tiếp tục vòng kế tiếp.

Tốc độ nướng của Chu Duệ Trạch vừa vặn như vậy, làm cho Hà Quyên ăn xong thịt trong chén, lại được bỏ thịt nóng vào.

Một mình Hà Quyên chỉ việc ăn là được rồi, cần bản cũng không cần làm gì khác.

"Anh đừng chỉ nướng cho em ăn, anh cũng ăn đi." Hà Quyên không nhịn được nói, lúc nào cùng Chu Duệ Trạch ở chung một chỗ, cô được chăm sóc giống như một đứa trẻ.

Mặc dù cô rất thích loại cảm giác này, nhưng mà, cô cũng không muốn làm cho Chu Duệ Trạch vất vả như vậy.

"Anh vẫn chưa đói bụng, em ăn xong, vừa lúc anh ăn." Chu Duệ Trạch cười nói, lại gấp đồ cho Hà Quyên.

Đối diện với Chu Duệ Trạch như vậy, Hà Quyên thật không biết nói gì.

Nhìn đồ ăn trong chén, giải quyết xong hai ba miếng, giành lấy cái kẹp, đi nướng thịt.

Chu Duệ Trạch nhìn tay trống không một chút, bất đắc dĩ nở nụ cười, sau đó cầm đũa lên, nhìn Hà Quyên thả thịt đã nướng chín vào trong chén của anh: "Ừ, ăn nhanh đi."

Chu Duệ Trạch gấp lên, thông thả ăn, ăn miếng này xong đến miếng khác, chăm chú nhìn ánh mắt của Hà Quyên, liếm dư vị đôi môi, nhỏ giọng nói một câu: "Ăn thật ngon."

Không hiểu sao, nhìn hành động này của Chu Duệ Trạch, mặt của Hà Quyên chợt nóng lên, rửa thơm một tiếng, cho tất cả thịt đã nướng chín vào chén của Chu Duệ Trạch, để cho anh nhanh chóng ăn.

Nhìn Chu Duệ Trạch vui đầu vào miếng thịt trong chén với bộ dáng miệt mài, Hà Quyên lúc này mới im lặng nở nụ cười, bây giờ thôi.

Ăn cơm ngon là tốt rồi, làm gì phải làm thêm động tác?

Hơn nữa, phản ứng đó, làm cho cô... (Hai zda...) cực kỳ khó chịu, hừ!

Hà Quyên vừa nướng thịt vừa nghĩ tới tâm tư của mình, về mặt thay đổi mấy lần, giữa ngưng ngưng còn mang theo phiền muộn, giữa phiền muộn còn có sự ngọt ngào.

Tất cả cảm xúc thay đổi như vậy đều bị người đối diện nhìn thấy, trong lòng Chu Duệ Trạch thầm thích thú, rất tốt, bà xã của anh vẫn là đáng yêu.

Cơm nước xong, nghỉ ngơi một lát, lại tiếp tục đến sân chơi, vừa đúng hơn một giờ, cơm trưa cũng gần tiêu hóa hết, không làm chậm cuộc chơi.

Vừa vào sân chơi, đầu tiên Hà Quyên ngăn cả người, bên trong từng thiết bị giải trí cũng mở ra.

Hoàn toàn không phải ngày nghỉ, người ta cũng đông giống như vậy, chỉ là không vắng tanh giống như cô tưởng tượng vậy, nhiều người như vậy, cũng không chen chúc một chút, vừa để cho sân chơi không có vẻ vắng lặng, thật là khó có được không khí dạo chơi này.

“Muốn chơi cái gì, anh đi mua vé.” Chu Duệ Trạch cũng là người không thường tới nơi này, nhìn xung quanh một chút, tạm thời cũng không quyết định được.

“Em cũng không biết.” Hà Quyên có chút khó khăn đứng trước bảng hướng dẫn ở sân chơi, suy nghĩ một chút nói, “Nếu không, mình nhắm mắt lại chọn, chỉ đến cái nào chọn cái đó.”

“Được.” Chu Duệ Trạch cũng giống như Hà Quyên vui vẻ chơi trò chơi như vậy.

“Được, anh đi chỉ từng mục, em nói dừng liền dừng.” Hà Quyên xoay người sang chỗ khác kêu một tiếng, “Bắt đầu.” Chu Duệ Trạch liền đưa tay ra chỉ lung tung vào phía trên, “Ngừng.”

Hà Quyên hô xong, lập tức hướng người xoay người, hai tay khoác lên vai Chu Duệ Trạch, tò mò nhìn: “Chọn cái gì? Là cái gì?”

“Xe cáp treo.” Chu Duệ Trạch cười nói.

“Ách...” Hai khố môi Hà Quyên co giật, muốn buông bỏ vai Chu Duệ Trạch ra, “Nếu không chúng ta chọn lại một lần nữa đi...”

Cô không mong chờ điều may mắn này, vừa nghĩ tới liền được vậy.

Ngay cả một chút bình tĩnh cũng không có, thật quá kích động.

“Không sao đâu, có anh đây.” Chu Duệ Trạch chặn lại tay Hà Quyên trên vai mình, nắm thật chặt, không để cho cô lùi bước, nhìn về phía cô như rồng mây cười nói, “Chúng ta đi thôi, ở bên kia.”

Nhìn lướt qua cũng biết sơ vị trí, hướng chỉ trò xe cáp treo còn rất nổi bật.

“Không có mấy người chơi, bọn họ không ra.” Hà Quyên bị kéo đến khu vực bán vé, không có nhiều người, căn bản cũng không cần xếp hàng, bình thường nhiều cửa sổ cùng mở bán vé, hôm nay chỉ mở một cửa sổ, mà người bán vé cũng chẳng bận rộn như vậy.

Sau khi mua vé xong, Chu Duệ Trạch quay đầu lại đối diện với Hà Quyên cười một cái, hoàn toàn xem nhẹ lời nói vừa rồi của cô.

Đến chỗ xe cáp treo, xét vé, đi lên, Hà Quyên nhìn nhân viên hướng dẫn cho cô cách bảo hộ xong, im lặng nhìn các khung bảo hộ trò chơi trống rỗng: “Chỉ có hai người, bọn họ mở một lần, có thể lỗ vốn không?”

“Yên tâm, nếu như bây giờ toàn bộ không có, cũng có hao tổn. Lúc không có người, bọn họ có thể khai xe trống. Xe trống cũng mở, hiện tại chúng ta mua vé rồi, bọn họ lại được lợi.” Chu Duệ Trạch có lòng tốt giải thích, Hà Quyên nghe được liền tục gật đầu.

Hồi hộp lôi kéo tay vịn, tay chân cũng không biết đặt ở chỗ nào.

Nhất là nhìn trước mặt mình đường ray xoay nghiêng, còn chưa bắt đầu, nhịp tim đã tăng nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Chương 84.4

Chu Duệ Trạch nghiêng đầu, nở nụ cười trấn an, cầm lấy bàn tay ẩm ướt mồ hôi của cô, mười ngón tay đan xen vào nhau: “Có anh ở bên cạnh em đây!”

Đôi mắt đen như mực tựa như hố sâu không đáy, giống như muốn hút cả người cô vào trong, không có gì, tâm tình luống cuống đã lắng đọng xuống, tim đập thình thịch cũng bình ổn như thường.

Không kim lòng nổi gât gât đầu, Hà Quyên lại nhìn đường ray, không còn sợ hãi như vậy nữa.

Về một tiếng, xe trượt ra ngoài, tốc độ rất nhanh, hoàn toàn không nhìn thấy những gì ở trước mắt, chỉ cảm thấy từng cơn gió lạnh thổi qua gò má, không nói được là cảm thụ như thế nào.

Trái tim nhanh chóng co rút lại, có cảm giác như máu đang đảo ngược.

Cũng không dám la lên, Hà Quyên chỉ mím môi sít sao, trừng lớn hai mắt, nhìn chăm chăm cảnh vật không rõ ràng phía trước.

Tay cảm nhận được căng thẳng, theo bản năng quay đầu, thấy Chu Duệ Trạch tươi cười trấn an, một khắc này, thật sự là mọi thứ đều không còn quan trọng.

Tốc độ tàu siêu tốc chạy như bay, ngồi hết một vòng, thời gian quá ngắn, đợi đến khi ổn định lại Hà Quyên có cảm giác giống như sống sót sau tai nạn.

Thở ra một hơi thật dài, lầu bầu một câu: “Ai phát minh ra cái trò này vậy chứ?”

“Dù sao cũng không phải là anh.” Chu Duệ Trạch cười hi hi đứng dậy, vẫn không buông tay Hà Quyên ra.

Hà Quyên vừa bước ra, chân liền mềm nhũn, cũng may có Chu Duệ Trạch ở bên cạnh đỡ lấy, thế này mới không bị ngã trên mặt đất.

Chu Duệ Trạch cười trộm, khiến Hà Quyên nhướn mày, giả bộ giận nói: “Anh cười em?”

“Không có.” Chu Duệ Trạch lập tức nghiêm túc nói.

“Anh có, em nhìn thấy rồi.” Hà Quyên lại không ngốc, Chu Duệ Trạch có cười hay không cô còn không nhìn ra được sao?

Chu Duệ Trạch thở dài một hơi, gật đầu, “Được rồi, là anh cười.”

Hào phóng thừa nhận như vậy, ngược lại khiến Hà Quyên không nổi mắng anh nữa, con người xoay chuyển, đột nhiên cười nói: “Đi thôi, chúng ta đi chơi trò khác.”

“Chơi cái gì?” Trong lòng Chu Duệ Trạch hơi căng thẳng, nụ cười của Hà Quyên không ý tốt chút nào.

“Đi theo em là được rồi, chẳng lẽ còn sợ em bán đứng anh?” Hà Quyên nói xong, liền kéo tay Chu Duệ Trạch đi đến chỗ khác.

Đợi đến khi mua xong một xấp vé đứng ở chỗ đó, Chu Duệ Trạch chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu: “Vòng xoay ngựa gỗ, anh còn tưởng rằng là núi cao biển lửa đây!”

“Ồi chao, này, này, anh ngồi cái này mà không xấu hổ sao?” Hà Quyên kinh ngạc chớp chớp mắt, anh không phải là thanh niên mới hai mươi tuổi, mà đã là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, chẳng lẽ ngồi cái này mà không thấy kì lạ chút nào sao?

“Đương nhiên là không rồi!” Chu Duệ Trạch cười nói, “Bà xã thích ngồi, anh đương nhiên sẽ ngồi cùng.” Nói xong, liền kéo tay Hà Quyên đi vào, bên trong thật là yên tĩnh, chẳng khác nào đã được bao hết.

Ngồi lên ngựa gỗ, âm nhạc vui vẻ bên tai, lên lên xuống xuống hết vòng này tới vòng khác.

Hà Quyên ôm ống tuýp phía trước, hơi hơi nhắm hai mắt lại, hoàn toàn quên tất cả xung quanh, đắm chìm trong ký ức của bản thân mình.

Nghĩ đến bản thân mình khi còn nhỏ, nghe những người bạn học bên cạnh thảo luận chuyện chủ nhật được ba mẹ dẫn bọn họ đi khu vui chơi, nhớ lại bản thân mình chỉ đứng ở bên ngoài nhìn người ta vui vẻ trong khu vui chơi, nghe tiếng hét chói tai đầy thích thú.

Khi đó, cô đã hâm mộ như vậy, luôn cảm thấy thật thần kỳ, những cái này có thể mang theo người ta, vừa cười vừa vui vẻ như vậy.

Đợi đến khi cô lớn lên, bận bịu làm việc, góp tiền, không có thời gian rảnh rỗi đi chơi.

Lại mãi về sau, tình hình kinh tế trong tay có chút dư giả, mới phát hiện bản thân mình ở tuổi này đã không còn thích hợp để đi chơi nữa rồi.

Huống chi cũng không có người bạn nào để đi chơi.

Một người đến khi vui chơi cảm thấy rất kỳ lạ, cho nên, coi như đây là lần đầu tiên cô đến khu vui chơi, thì ra đến đây lại thần kỳ như vậy, sẽ làm cho người ta rất vui vẻ.

Hà Quyên nhắm mắt lại, đắm chìm trong suy nghĩ của mình.

Chu Duệ Trạch ngồi bên cạnh cô, nhìn ý cười bên môi cô, không nhịn được cũng cong khóe môi lên.

Vòng xoay ngựa gỗ vốn chưa từng dừng lại, liên tục như vậy, không ngừng xoay tròn hết vòng này đến vòng khác, giống như mãi mãi sẽ không dừng lại.

Mãi đến khi Hà Quyên tỉnh táo lại từ trong ký ức, mở to mắt, hơi mờ mịt nhìn tình huống xung quanh, lúc này mới phản ứng kịp, cô vẫn còn đang ngồi trên ngựa gỗ, quay đầu nhìn thấy Chu Duệ Trạch chỉ mỉm cười nhìn mình, có chút xấu hổ: “Có phải em ngồi rất lâu rồi không?”

Cô quên thời gian, giống như hoàn toàn cảm thấy chưa từng dừng lại.

“Chúng ta đủ vé không?” Cô mua một xấp vé, có đủ xoay nhiều vòng như vậy không?

“Vừa đủ.” Chu Duệ Trạch nói, “Đây là vòng cuối cùng rồi.”

Nói xong gờ tay chỉ lên chỗ kiểm vé, “Anh đã đưa hết vé cho bọn họ rồi.”

Quả nhiên, xoay hết một vòng này, ngựa gỗ liền dừng lại.

“Cùng ngồi xong cái này với em, chúng ta đến bên kia...” Chu Duệ Trạch thuận tay chỉ, Hà Quyên sợ tới mức quay đầu bỏ chạy, “Em không muốn, em vẫn chưa sống đủ.”

“Không được, anh đã ngồi cùng với em xong rồi, giờ em phải làm cùng với anh.” Chu Duệ Trạch lập tức đuổi theo.

Hà Quyên tránh trái tránh phải, chạy vòng quanh cây một cây to với Chu Duệ Trạch, đáng thương tội nghiệp cầu xin tha thứ: “Tuổi tác chúng ta rất tốt đúng không? Làm gì không làm lại đi! Chơi trò nhảy biển thái đó, chúng ta vẫn không đến mức nghĩ quần mà tự sát chứ?”

“Yên tâm, đó là máy nhảy không nguy hiểm” Chu Duệ Trạch đuổi tay phải ra bắt lấy Hà Quyên, Hà Quyên giống như con thỏ bị kinh hãi quay đầu bỏ chạy, “Ngộ nhớ xảy ra chuyện gì thì làm sao? Đừng!”

“Sẽ không đâu.” Chu Duệ Trạch đuổi theo đến nghiện, nhìn bước chân nhẹ nhàng và gò má đỏ ửng bởi vì chạy của Hà Quyên, tâm trạng cũng thoải mái theo.

“Ngộ nhớ coi!” Hà Quyên hoàn toàn không nghe Chu Duệ Trạch nói, nhanh chóng chạy đi chỗ khác.

“Em xấu lắm, anh đã cùng chơi với em rồi mà em lại không chơi cùng anh.” Chu Duệ Trạch theo sát phía sau, lúc nào cũng cách một khoảng muốn bắt lấy Hà Quyên.

Hai người ẩm ỉ trong khu vui chơi, quên tuổi, quên hết tất cả, chơi đùa không kiêng dè chút nào, thật giống như là quay về khi còn nhỏ, quay về thời thơ ấu vô ưu vô lo.

Lúc bảy giờ tối, hai người ngồi trong MacDonald, Hà Quyên bung khay đi tới, gương mặt Chu Duệ Trạch lạnh lùng không để ý tới cô.

Hà Quyên nhìn mà buồn cười, chuẩn bị ống hút xong, mở giấy ăn ra, đồ tất cả khoai tây chiên lên bàn, mở sốt cà chua.

“Nào, ăn đi.” Hà Quyên đặt đồ uống trước mặt Chu Duệ Trạch.

Chu Duệ Trạch liếc mắt nhìn Hà Quyên một cái, xoay mặt qua một bên, từ trong kẽ răng nhả ra ba chữ: “Kẻ lừa đảo.”

“Được, được, em là kẻ lừa đảo.” Hà Quyên cười thừa nhận, “Em là kẻ lừa đảo, anh cũng phải ăn com chứ!”

“Em đã nói sẽ chơi nhảy bungee, ngồi Ma Thiên Luân(vòng xoay bánh xe), rồi xe điện đụng, còn có một đồng gì lung tung gì đó với anh, nhưng cuối cùng lại không chơi gì cả.” Chu Duệ Trạch giận dữ, trừng Hà Quyên lên án.

“Ồi...” Bị Chu Duệ Trạch lên án, Hà Quyên chỉ có thể xấu hổ cười, “Chơi cái đó không tốt, ngộ nhớ có nguy hiểm thì phải làm sao?”

Cô tuyệt đối không thừa nhận mình sợ hãi, tuyệt đối không thừa nhận.

Chu Duệ Trạch xoay mặt đi, nhất định không để ý đến Hà Quyên, khiến Hà Quyên dờ khóc dờ cười, người đã lớn như vậy, mà còn cáu kỉnh như trẻ con vậy sao?

“Được rồi, nếu không thì anh nói chuyện khác, em bồi thường cho anh.” Hà Quyên không có cách nào, đành phải dụ dỗ Chu Duệ Trạch.

Chu Duệ Trạch vừa nghe Hà Quyên nói xong, lập tức quay mặt trở về, ánh mắt sáng như sao, nhìn Hà Quyên trong lòng lộ bộ một chút, bây giờ cô đổi ý rồi sao?

Chu Duệ Trạch cũng không cho Hà Quyên mở miệng: “Anh ăn khoai tây chiên.”

Sau khi nói xong, mở miệng ra, chờ đợi.

Hà Quyên buồn cười nhìn anh, cầm một miếng khoai tây chiên chấm vào sốt cà chua, đưa đến miệng Chu Duệ Trạch.

Chu Duệ Trạch cười tủm tỉm ăn từng chút từng chút một, còn không quên vurun đầu lưỡi liếm liếm sốt cà chua dính trên môi.

Suốt cả quá trình, Chu Duệ Trạch nhìn chăm chăm Hà Quyên không chớp mắt, khiến Hà Quyên không được tự nhiên lui về sau, thân thể có chút khô nóng.

Anh đang ăn cái gì vậy?

Ăn thì lo mà ăn đi, cứ nhìn cô chăm chăm như vậy để làm gì?

Cứ như muốn ăn cô vậy.

Hơi rũ mắt xuống, che giấu hoảng loạn trong mắt, vẫn còn chưa không chế được nhịp tim đập, đã nghe thấy Chu Duệ Trạch nói: “Ăn xong rồi.”

Hà Quyên vội vàng lấy hai cây nhét vào miệng Chu Duệ Trạch, cúi đầu cắn ống hút của mình hút đồ uống.

Chu Duệ Trạch nhai khoai tây chiên trong miệng, không nhìn thấy vẻ mặt Hà Quyên, nhưng hai lỗ tai càng ngày càng hồng không tránh được hai mắt của anh.

Quả nhiên, được người ta sủng, được người ta thương sẵn tiện đùa giỡn một chút cảm giác thật thích nha.

Chơi đùa hết một ngày, trong lòng Chu Duệ Trạch vô cùng sáng khoái, suốt dọc đường về nhà, nụ cười vẫn chưa từng biến mất.

Chờ đến khi vào cửa nhà, cuối cùng Hà Quyên cũng không nhịn được mà nhủ thầm: “Anh cười suốt một đường mà không thấy phiền sao?”

“Không phiền.” Chu Duệ Trạch cười ha ha, kéo Hà Quyên qua khe hân lên môi cô một cái, nói nhỏ, “Có bà xã ở bên cạnh anh, anh làm gì cũng không mệt.”

Chỗ mềm mại trong lòng bị gõ một cái, Hà Quyên không nhịn được khẽ quở trách một tiếng: “Ngu ngốc.”

“Ngu ngốc thì ngu ngốc, bà xã cần anh là được rồi.” Chu Duệ Trạch cười cúi người, muốn tiếp tục chuyện lúc này, lại bị một hồi tiếng chuông sát phong cảnh truyền tới.

Hà Quyên lấy điện thoại ra, vừa nhìn thấy sắc mặt đột nhiên đại biến, là di nhỏ gọi điện thoại đến.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Chương 85.1: Chào đón

Đã thật lâu rồi cô và di nhỏ không có liên lạc với nhau, ở trong nhà di ấy không thể chủ động gọi điện thoại về, nếu để cho chồng di ấy biết, sẽ cãi nhau với di ấy.

Thời gian gần đây, di ấy cũng không liên lạc với cô, vẫn cho là cuộc sống của bọn họ đều là gió êm sóng lặng, đột nhiên gọi điện thoại cho cô rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi?

Tiếng chuông vẫn là bình thường, nhưng hôm nay tiếng chuông ấy nghe lại phiền não, khiến Hà Quyên mơ hồ cảm thấy lo lắng.

Hà Quyên nhận điện thoại: "Alo, di nhỏ. . . . ."

Lời còn chưa nói hết, lập tức bị giọng nói thô bạo cắt đứt: "Lập tức tới đây đưa di nhỏ của cô đi ngay, đừng ở lại nhà tôi nữa."

Giọng nói truyền đến trong điện thoại cũng không phải giọng nói của di, mà là tiếng hô thô bạo của Triệu Quốc Tường, vợ của Hà Quyên: "Xảy ra chuyện gì?"

Đối với Triệu Quốc Tường, Hà Quyên không có chút cảm tình nào, nhưng ngại vì di nhỏ vướng trong mối quan hệ này, còn có tình huống phức tạp trước kia, cô cũng không thể cau mặt với Triệu Quốc Tường, nhưng mà đối với những chuyện ông ta đã làm, Hà Quyên thật sự là không thích ông ta nổi.

"Tôi muốn ly hôn với di của cô, lập tức tới đây rút cô ta đi. Nếu không tôi sẽ đuổi cô ta ra ngoài, đừng nói tôi không thông báo trước cho cô." Triệu Quốc Tường chán ghét nói.

"Ông để cho di tôi nghe điện thoại." Hà Quyên hoàn toàn không muốn nói chuyện với Triệu Quốc Tường, rốt cuộc chuyện gì xảy ra, vẫn nên nghe di ấy

nói chuyện một chút đã.

Sau khi Hà Quyên nói xong, liền nghe được bên kia điện thoại truyền tới giọng Triệu Quốc Tường bắt đầu kêu la: "Nhanh nhanh, cô mau nghe điện thoại."

"Quyên Từ. . . . ." Giọng nói của Phương Thục Tú nhẹ vang lên, không còn hơi sức.

"Dì, làm sao vậy?" Hà Quyên vừa nghe được giọng nói của dì nhỏ, trong lòng lập tức căng thẳng.

"Dì với dượng con muốn ly hôn, không cần tới đây, đi tìm được phòng ở, con đừng lo lắng, công việc của con. . . . ." Phương Thục Tú nói được nửa câu liền bị Hà Quyên cắt ngang.

"Dì nhỏ, đi đừng nói nữa... Ngày mai con sẽ qua đó ngay. Dì chờ con, không được, hôm nay đi hãy ở lại trong khách sạn đi." Hà Quyên vội vàng nói, cô sợ Triệu Quốc Tường không bằng lòng cho đi ấy ở lại.

"Không có chuyện gì, con không cần phải tới đây, đi có thể xử lý tốt. . . . ." Phương Thục Tú còn định khuyên Hà Quyên lại bị cô kiên định ngắt lời.

"Dì, đi đừng lo, ngày mai con sẽ qua đó." Hà Quyên vội vã nói, "Dì chờ con."

Phương Thục Tú chần chờ một chút, lúc này mới đồng ý: "Được, Quyên Từ, con đừng vội, trên đường đi nhất định phải cẩn thận."

"Con biết rồi, đi nghỉ ngơi trước đi, con ngày mai sẽ tới." Hà Quyên an ủi đi ấy vài câu, sau đó cúp điện thoại.

Chu Duệ Trạch thấy sắc mặt Hà Quyên không được tốt, quan tâm hỏi: "Sao vậy?"

"Dì muốn ly hôn rồi." Hà Quyên than nhẹ một tiếng, rồi mới từ trong cảm xúc phục hồi tinh thần lại.

"Ly hôn?" Chu Duệ Trạch không hiểu hỏi.

Hà Quyên đi vào phòng khách, mệt mỏi ngồi xuống: "Trước kia không phải đã nói với anh rồi à, cha mẹ em đột ngột qua đời, khi đó em còn rất nhỏ. Dì nhỏ liền rước em về nhà dì ấy."

"Triệu Quốc Tường, cũng chính là dượng của em, ông ấy cũng không chào đón em. Cũng khó trách, ai sẽ vô duyên vô cớ nuôi con của người khác chứ? Huống chi, Triệu Quốc Tường là người đã từng ly hôn, mà đi ấy lại mang theo một đứa bé, ông ta theo đuổi dì rất lâu, dì em vẫn không đồng ý."

Hà Quyên khẽ thở dài một cái tiếp tục nói: "Chỉ là khi đó ngay cả đi ấy cũng không có cách nào nuôi sống em, lại muốn để cho em tiếp tục đi học, còn có chuyện của ba mẹ em đối với đi ấy là một đả kích rất lớn. Lúc ấy, Triệu Quốc Tường bận trước bận sau, mọi chuyện đều là ông ta xử lý."

"Dì ấy thấy ông ta cũng không tệ lắm, chủ yếu là vì để cho em được sống tốt, nên gả cho ông ta." Hà Quyên cười khổ, "Sau khi cưới, em liền sống với Triệu Quốc Tường còn có con gái của ông ta, em cũng nhận thấy em rất phiền phức đối với ông ta."

"Bởi vì trong nhà có một căn phòng, mà đi ấy vẫn không vào ở, vẫn giữ cho em. Vì vậy mà Triệu Quốc Tường thường hay xoi mói đi ấy, đối với đi ấy không vui."

"Em cũng đã từng khuyên đi ấy rời đi, khi đó, em và dì hoàn toàn không có cách nào để sống, đi ấy ở nhà chăm sóc em và con gái của Triệu Quốc Tường, nên không có thu nhập. Cha mẹ để lại cho em căn nhà, cho thuê cũng không được bao nhiêu tiền."

"Dì ấy vì em mà chịu đựng, sau này, khi em trưởng thành, có thể kiếm tiền, liền bảo đi ấy rời xa Triệu Quốc Tường. Nhưng d*d/Tq[d đi ấy không đi ngược lại còn nói, mặc kệ như thế nào, khi khó khăn nhất là Triệu Quốc Tường giúp chúng ta vượt qua, đi ấy phải báo đáp ông ta."

Nói tới chỗ này, hai mắt Hà Quyên hơi nhắm lại, chuyện này nói ra vẫn là một cái gai trong lòng cô.

Nếu cô có năng lực sớm một chút, mua căn nhà lớn hơn sớm một chút, đón đi ấy ra ngoài sớm một chút thì thật tốt.

"Thật may là em không phải dạng dễ mặc cho người ta khi dễ. . . . ." Chu Duệ Trạch cười một tiếng, nói nhỏ một câu.

"Há? Anh vừa nói cái gì?" Hà Quyên không nghe rõ, hỏi lại một câu.

"Anh là bảo sáng sớm ngày mai anh sẽ đi cùng em, buổi tối ngủ sớm thôi." Chu Duệ Trạch rất nhanh nói ra quyết định của anh, "Sáng sớm lái xe đi, buổi trưa là đến rồi."

Nhà của dì Hà Quyên cũng không phải rất xa, đi tốc độ cao rất nhanh sẽ tới.

"Được." Hà Quyên cũng không khách sáo với Chu Duệ Trạch, sau khi chuẩn bị đồ xong, liền trở về phòng ngủ.

Thật ra thì cô không ngủ được, trong đầu nghĩ tới nghĩ lui đủ loại suy nghĩ lung tung, làm cho cô trằn trọc trên giường.

Cứ như vậy nghĩ tới nghĩ lui, đợi đến khi trời sáng cô mới mơ màng ngủ, nghe được tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ, mới tỉnh lại: "Vợ, em dậy chưa?"

"Ừ, dậy rồi." Hà Quyên vội vàng trả lời một tiếng, vừa nhìn thời gian, đã sắp tám giờ.

"Đến ăn điểm tâm một chút, anh chuẩn bị xong rồi." Chu Duệ Trạch ở bên ngoài nói vào.

"Được." Hà Quyên vội vàng thay quần áo, rửa mặt, đến phòng ăn vừa lúc nhìn thức ăn vừa mới bày ra, bánh rán hành trứng chiên còn có sữa tươi.

Đồ ăn đơn giản tiện lợi, tiết kiệm được không ít thời gian.

Hà Quyên cười rồi ngồi xuống, Chu Duệ Trạch dùng bánh rán hành cuốn mấy món cùng một trứng chiên đưa qua, sữa tươi không lạnh không nóng vừa vặn cho vào miệng.

Hà Quyên vội vàng ăn, rất nhanh đã ăn xong, Chu Duệ Trạch cũng không dọn dẹp đồ đạc, trực tiếp cầm chén đĩa bỏ vào bồn rửa trong phòng bếp, xách áo khoác lên nói: "Đi thôi."

"Đừng nói chuyện, vừa mới ăn xong." Khi ra tới cửa ra vào Chu Duệ Trạch cố ý dặn dò một câu, lúc này mới mở cửa đi ra ngoài.

Sau khi ngồi lên xe, Chu Duệ Trạch vững vàng lái xe lên đường.

"Địa chỉ chi tiết là ở đâu?" Chu Duệ Trạch hỏi.

Hà Quyên lập tức nói địa chỉ cho anh, sau khi Chu Duệ Trạch dùng hướng dẫn định vị, bật một bản nhạc nhẹ lên, làm cho tâm tình Hà Quyên tốt lên không ít, nhìn đôi mắt của cô nhân d/d;[q]d nhạt quầng thâm, nhẹ giọng nói: "Em nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, khi nào đến anh sẽ gọi em dậy."

Hà Quyên nhìn Chu Duệ Trạch một cái, gật đầu: "Được."

Có anh ấy ở bên cạnh, cô thật sự rất an tâm.

Tối hôm qua ngủ không được ngon giấc, dựa vào ghế, Chu Duệ Trạch lại điều chỉnh ghế ngồi ngã ra sau, để cô có thể thoải mái dựa vào một chút.

Mơ mơ màng màng nhưng lại ngủ thiếp đi, cho đến khi Chu Duệ Trạch nhẹ nhàng đẩy cô: "Vợ, là chỗ này phải không?"

"Hả?" Hà Quyên mở mắt, nhìn bên ngoài xe cảm thấy xa lạ lại có chút quen thuộc, mở trừng hai mắt, lúc này mới xua tan cơn buồn ngủ, gật đầu liên tục, "Đúng, chính là chỗ này."

"Từ đây đi đến đó, có thể dừng xe ở đây là được rồi." Hà Quyên dựa theo trí nhớ gọi Chu Duệ Trạch dừng xe lại, lúc này mới đi tới ngôi nhà lâu bên kia, nhìn nhìn ngôi nhà lâu cũ kỹ kia một chút rồi mới đi vào.

"Cẩn thận một chút, trong nhà tất cả đồ vật đều rất lộn xộn." Hà Quyên đi ở phía trước, cẩn thận dặn dò Chu Duệ Trạch, chỉ sợ anh đụng phải.

Biết làm sao được, ngôi nhà này đã rất cũ kỹ, bên trong đồ vật lộn lộn chất đống, tất cả hành lang cửa sổ đều bị che kín, làm cho cả tầng lầu tối đen như mực, chỉ có chút ánh sáng có thể nhìn được hình dáng đồ vật này nọ.

"Anh không sao." Chu Duệ Trạch đi thẳng tới phía sau Hà Quyên, năng lực nhìn trong bóng tối của anh rất tốt, chú ý tới Hà Quyên, khi thấy cô sắp đụng phải những vật kia, anh lập tức kéo cô lại, để cho cô tránh ra được.

Tuy không nguy hiểm nhưng có một chút sợ hãi, Hà Quyên đứng ở trước cửa chống trộm, hít sâu một hơi rồi mới gõ cửa.

"Rót cuộc cũng đã tới." Triệu Quốc Tường vừa nghe có tiếng động ở cửa, lập tức đi tới, kéo cửa chống trộm ra, "Nhanh lên một chút, đưa đi của cô đi đi."

Thái độ của Hà Quyên đối với Triệu Quốc Tường đã sớm làm như không nhìn thấy, cùng Chu Duệ Trạch vào cửa, vừa lúc nhìn thấy đi ấy từ trên ghế đứng lên.

"Quyên Tử, con đã đến rồi, vị này là. . . . ." Phương Thục Tú quan sát Chu Duệ Trạch đứng bên cạnh Hà Quyên.

Nói thật, Chu Duệ Trạch thật sự rất đẹp mắt, đẹp mắt có chút quá đáng.

Đi trên đường lớn, tuyệt đối 100% mọi người đều quay đầu lại nhìn. Nhưng nét đẹp này của anh không giống với Nhiếp Nghiêu, khi chưa biểu lộ "bản tính", thì ôn hòa vô hại, không d/d;[q]d có chút tính công kích nào, giống như đứa con trai nhỏ nhà hàng xóm, làm cho người ta cực kỳ buông lỏng cảnh giác.

"Chồng con, Chu Duệ Trạch. Đây là di em." Hà Quyên cười giới thiệu cho Phương Thục Tú cùng Chu Duệ Trạch, còn về Triệu Quốc Tường, hoàn toàn không cần thiết giới thiệu.

"Chào đi." Chu Duệ Trạch lập tức lộ ra nụ cười hoàn mỹ vô hại, để lại cho Phương Thục Tú một ấn tượng đẹp.

"Các người muốn ôn lại chuyện cũ thì để sau đi, bây giờ chúng ta tới cục dân chính làm thủ tục." Ở bên cạnh Triệu Quốc Tường đi tới vội vàng thúc giục,

"Làm xong thủ tục, các người đón bà ấy đi, muốn ôn chuyện thế nào thì cứ việc ôn chuyện."

"Được. Bây giờ sẽ đi ngay." Để đi ấy ly hôn cô cầu còn không được, cho nên khi Triệu Quốc Tường vừa nói như vậy, cô lập tức đồng ý.

"Mang những thứ này theo luôn." Triệu Quốc Tường ngay lập tức xách ra ngoài một túi hành lý lớn, bên trong đều là vật dụng gì đó của Phương Thục Tú.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Chương 85.2: Chào đón

Quyết tâm ly hôn của Triệu Quốc Cường xem ra rất lớn, hơn nữa nhìn bộ dạng giống như không thể chờ đợi được, cái gì cũng đã lo liệu xong, chính là không muốn để Phương Thục Tú trở về đây nữa.

Phương Thục Tú cũng không nói gì chỉ theo chân Hà Quyên bọn họ rời đi, Chu Duệ Trạch rất tự nhiên đưa tay, nhận lấy hành lý rồi mang xuống.

Chu Duệ Trạch đến bên cạnh xe, người luôn luôn xem trọng về bề ngoài như Triệu Quốc Tường, khi thấy kiểu dáng Chu Duệ Trạch hoàn toàn nghĩ anh không phải người có tiền, chỉ là một chiếc xe nhỏ, khinh thường hừ lạnh một tiếng, bộ dạng rất là xem thường.

Biểu hiện như vậy khiến Hà Quyên hơi sững sờ, Triệu Quốc Tường là người thế nào, cô là người rõ nhất, tuyệt đối là kiểu nịnh hót, nếu ai có tiền, ông ta sẽ đi lấy lòng người đó.

Đứng động tới Chu Duệ Trạch, chiếc xe này thì như thế nào, dù gì cũng là xe.

Triệu Quốc Tường còn không có xe nữa là, không phải nên hâm mộ sao? Sao ông ta lại là loại phản ứng này? Hà Quyên không muốn như vậy.

Khi tất cả mọi người đều lên xe, xe liền chạy đến cục dân chính, cái gì cần mang cũng mang theo hết sức đầy đủ, rất nhanh thủ tục đã được làm xong.

Triệu Quốc Tường chờ cũng không chờ Phương Thục Tú, ra tới cửa cục dân chính, lập tức quay đầu đi ngay, loại cảm giác đó giống như là được giải thoát.

Hà Quyên nghi hoặc nhìn bóng lưng đã đi xa của Triệu Quốc Tường, hành động của ông ta rất khác thường.

Đồ của Phương Thục Tú đều ở trên xe Chu Duệ Trạch, Hà Quyên mang theo Phương Thục Tú đi tới khách sạn ăn cơm, lúc ăn cơm, Phương Thục Tú cũng không có một chút chật vật, ngược lại có một loại cảm giác rất thanh thản.

Chu Duệ Trạch nhìn một chút cũng không nói gì, chỉ là gọi một vài món ăn nhẹ, ở bên cạnh lắng nghe không tiếng động.

Hà Quyên hỏi Phương Thục Tú: "Dì, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy?"

"Ông ấy ở bên ngoài có người khác, người phụ nữ kia có tiền, muốn cùng ông ấy kết hôn, đi là vật cản đường của ông ta." Phương Thục Tú bình tĩnh nói xong, nói về tình cảm, bà thật sự không có tình cảm cùng Triệu Quốc Tường, nhiều năm như vậy, cũng chỉ là trả ơn.

Bà chỉ chăm sóc cho Triệu Quốc Tường việc ăn mặc, ở, đi lại, những thứ khác bà cũng không trông nom chuyện gì, mặc kệ Triệu Quốc Tường ở bên ngoài loạn thế nào, chơi bời thế nào, bà đều làm như không hay biết.

Năm đó, nếu không phải là Triệu Quốc Tường giúp một tay, bà thật sự là lâm vào đường cùng, cũng không có cách nào nuôi lớn Hà Quyên.

"Dì à, ly hôn thật sự là quá tốt. Đúng lúc cùng con trở về, có thể ở cùng nhau." Hà Quyên hưng phấn nói, cô muốn nhìn nhất chính là kết quả này.

Cô đã sớm muốn đi ấy thoát khỏi Triệu Quốc Tường.

"Đưa ngọc này, con đã kết hôn rồi, làm sao có thể ở chung với dì?" Phương Thục Tú yêu thương nhìn Hà Quyên, bà nhìn ra được, tình cảm Chu Duệ Trạch đối với Hà Quyên rất sâu đậm.

Không nghĩ trước kia Thịnh Nhạc Dục luôn làm cho bà cảm giác băng khuâng.

Đã từng đề cập qua cùng Hà Quyên về cảm thụ của cô, nhưng mà cuối cùng Hà Quyên không xem trọng lắm.

Bây giờ Chu Duệ Trạch này, xem ra là Hà Quyên chọn đúng người rồi.

"Vậy dì có tính toán gì hay chưa?" Hà Quyên hỏi phương Thục Tú.

"Dì sẽ tìm một chỗ ở, sau đó mở một cửa hàng nhỏ, không có việc thì cùng hàng xóm hay mấy người chị em cũ nói chuyện phiếm, rất tốt." Phương Thục Tú xem ra cũng đã dự tính xong, nhưng ý định này, thực chất là không muốn làm phiền đến Hà Quyên.

"Như vậy sao được?" Hà Quyên bắt đầu phản bác, cô tuyệt đối không thể để cho dì khổ cực như vậy.

"Con có thể chăm sóc dì, dì hãy về ở cùng con." Hà Quyên không hề nghĩ ngợi nói.

Phương Thục Tú cười lắc đầu, Hà Quyên có lòng hiếu thuận bà có thể hiểu được, nhưng là, bà sẽ không làm như vậy. Hà Quyên đã kết hôn, bà không thể nào mang đến phiền phức cho cô.

"Không có chuyện gì, anh ấy sẽ không ngại." Hà Quyên hoàn toàn chưa bàn bạc cùng Chu Duệ Trạch, thốt ra những lời này, cũng không cảm thấy có cái gì không đúng.

Đối với phản ứng như vậy của Hà Quyên, Chu Duệ Trạch hết sức hài lòng, thấy Hà Quyên đã rất muốn làm một người vợ tự giác, không còn phân chia rõ ràng với anh rồi.

Mặc cho Hà Quyên nói thế nào, Phương Thục Tú vẫn lắc đầu như cũ.

Hà Quyên nóng vội nhưng cũng không có cách nào.

Chu Duệ Trạch ở bên cạnh mở miệng: "Nếu không thì thế này đi, Quyên Từ, em bán phòng ở cũ đi, mua một gian phòng khác, để cho dì ấy có thể mở cửa hàng nhỏ mà còn có thể ở lại đó, không phải là tốt rồi sao?"

Ánh mắt của Hà Quyên sáng lên, liền gật đầu: "Đúng vậy."

"Không được, tuyệt đối không được." Phương Thục Tú lắc đầu liên tục, "Phòng ở kia là hai anh chị để lại cho con."

"Dì à, bây giờ Quyên Từ ở chung với cháu, dù sao phòng ở kia cũng để trống, hơn nữa ở nơi đó dù là cho mướn cũng không có bao nhiêu tiền, còn không bằng bán đi rồi mua một cái phòng khác." Chu Duệ Trạch ở đó bắt đầu phân tích cho Phương Thục Tú.

"Hơn nữa vừa vặn là, cháu có một người bạn, có một căn hộ thật tốt muốn bán đi, cậu ta đang gấp rút chuyển ra khỏi nước, giá tiền cũng rất thấp, sau khi mua ngôi nhà đó chúng ta bán phòng ở cũ đi, cũng rất tiện."

Phương Thục Tú còn tính từ chối, Chu Duệ Trạch liền giành nói trước: "Dì à, dì cũng biết tính tình Quyên Từ như thế nào rồi, địa vị của dì ở trong lòng cô ấy là gì, nếu không thu xếp tốt cho dì, sau này Quyên Từ cũng không thể sống không lo lắng được."

Phương Thục Tú trầm mặc.

Chu Duệ Trạch không ngừng cố gắng: "Dì cũng đã báo đáp Triệu Quốc Tường qua nhiều năm như vậy, chẳng lẽ Quyên Từ cũng không báo đáp tốt cho dì được sao?"

Phương Thục Tú mấp máy môi, ngẩng đầu nhìn ánh mắt của Hà Quyên vừa chờ đợi vừa khẩn trương, gật đầu một cái.

Hà Quyên vừa thấy Phương Thục Tú gật đầu, lập tức nở nụ cười.

"Phòng ở kia thật sự giá bán rất thấp, có khi nào đã bán đi rồi không?" Phương Thục Tú hỏi có chút lo lắng.

"Bây giờ cháu hỏi một chút." Chu Duệ Trạch lập tức lấy điện thoại di động ra gọi điện.

"Không có quấy rầy công việc của cậu chứ?" Điện thoại vừa có người nhận, Chu Duệ Trạch lập tức mở miệng nói chuyện, bên kia đầu điện thoại Nhiếp Nghiêu sững sờ, ngay sau đó hiểu được là có chuyện gì, không có vòng vo nói thẳng.

"Không có." Nhiếp Nghiêu phối hợp trả lời, ông chủ gọi điện thoại, anh không tiện cái gì?

Không tiện cũng phải tiện nha.

"Căn phòng bán giá thấp kia của cậu đã bán chưa?" Chu Duệ Trạch nghiêm túc hỏi.

À?

Nhiếp Nghiêu ngập ngừng cả người, lúc nào thì anh có căn phòng bán giá thấp?

Chỉ là, nếu Chu Duệ Trạch nói. . . . .

"Cậu muốn mua phòng giá thấp?"

"Hả, còn chưa bán đi hả? Thật tốt quá, vừa khéo vợ tôi muốn mua, cậu xem lúc nào hết bận, chúng ta ra ngoài bàn chuyện sang tên một chút." Chu Duệ

Trạch cười nói.

"Được, khi nào tôi có thời gian, sẽ nói cho cậu biết." Rốt cuộc Nhiếp Nghiêu cũng hiểu là chuyện gì, liền tạm bợ nói một câu.

Không phải anh muốn từ chối, mà là, chung quy cậu ta có thể giao cho cấp dưới đi mua một căn phòng mà?

Còn an bài diễn viên là anh đây, chuyện này dù sao cũng mất vài ngày.

"Không thành vấn đề." Chu Duệ Trạch cười nói, "Chúng ta ăn cơm xong thì trở về đi, chờ tin tốt của cậu ta."

"Trước mắt thì đi ở bên kia cùng bọn cháu." Chu Duệ Trạch thoải mái nói, "Người một nhà mà đi ra ngoài ở khách sạn nhìn không tốt lắm."

"Đúng vậy." Hà Quyên vừa nghe, gật đầu liên tục.

Nhìn bộ dáng lúc đó của Hà Quyên, trong lòng Chu Duệ Trạch cười thầm, vợ ngực của anh nha, lẽ nào không phát hiện những lời này là mò ám hay sao?

Nếu theo như lời nói, đi cùng bọn họ ở chung, bọn họ cũng không thể tiếp tục "Ở riêng" nữa.

Cho nên một lòng giúp đi ấy, cũng là để bọn họ có thể danh chính ngôn thuận ở một nơi cùng nhau, đến lúc đó, một căn phòng, một giường lớn. . . . .
Cơ hội đã tới rồi.

Nếu tận dụng thời cơ tốt một chút, thì việc phá bỏ khoảng cách, là hoàn toàn rất có khả năng.

Tuy nói cái này có chút "Hèn hạ", nhưng mà, anh hèn hạ thì thế nào?

Vợ của mình, tự suy nghĩ một chút có vấn đề gì không?

Huống chi không nhìn thấy vợ yêu của anh đã đồng ý rồi sao?

Muốn mời đi ấy tới nhà ở.

"Dì, đi tới ở chung nhà để con còn có thể chăm sóc dì nhiều hơn một chút, đợi đến sau khi mua phòng xong lại nói tiếp." Hà Quyên xa đi nhiều năm, rốt cuộc bấy giờ cũng đoàn tụ, cô đương nhiên là hy vọng có thể ở chung một chỗ với dì nhiều hơn.

Bên cạnh, Chu Duệ Trạch cũng giống như cô mong đợi nhìn Phương Thục Tú, anh hết sức hoan nghênh đi ấy tới ở, quá hoan nghênh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đương Hư Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Chương 86.1: Hạnh phúc

Phương Thục Tú nhìn Hà Quyên một chút, cười lắc đầu: "Quyên Tử, tâm ý của con, dì biết rõ. Nhưng mà dì chỉ muốn an tĩnh một chút, chính mình nên ở lại một thời gian ngắn nữa."

Hà Quyên vừa nghe Phương Thục Tú nói như vậy, trong lòng không biết là tư vị gì nữa, khổ sở quay đầu nhìn Chu Duệ Trạch, muốn nghe ý kiến của anh một chút.

Ở dưới bàn, Chu Duệ Trạch nhẹ nhàng cầm tay của Hà Quyên, cho cô một nụ cười trấn an, lúc này mới nhìn về phía Phương Thục Tú: "Như vậy đi, trước tiên ở bên ngoài thuê cho dì một căn phòng, đợi đến lúc bán được căn phòng cũ thì hãy mua căn phòng mới mà ở, như thế nào cũng mất một thời gian, dì xem như thế nào?"

"Vậy làm phiền các con." Phương Thục Tú thở phào nhẹ nhõm, cô thật không muốn ở lại trong nhà của Hà Quyên, không muốn làm phiền tới Hà Quyên, quấy rầy cuộc sống của cháu.

"Dì, dì đang nói cái gì vậy?" Hà Quyên mở miệng oán trách, ở trước mặt Phương Thục Tú, cô vĩnh viễn đều là đứa bé.

Phương Thục Tú không nhịn được cười khẽ.

Chu Duệ Trạch cười hỏi ý kiến: "Bây giờ chúng ta trở về đi thôi, thừa dịp trời còn chưa tối, hôm nay dì hãy ở lại trong nhà đi, đợi khi nào tìm được phòng trọ rồi tính."

Anh vẫn không quên mời Phương Thục Tú tới nhà ở, chỉ là, Phương Thục Tú thật sự không muốn phiền tới Hà Quyên, cho nên vẫn từ chối.

"Không, đi còn một chút tiền, ở gần đây tìm khách sạn là được." Phương Thục Tú trực tiếp từ chối, nhất định không muốn ở lại trong nhà Hà Quyên.

"Đạ, đi không muốn ở thì thôi vậy." Hà Quyên hiểu rõ bản thân đi, tuy nói là tính yếu đuối, nhưng cũng là một người có tính bướng bỉnh.

Đi theo Triệu Quốc Tường nhiều năm như vậy, cũng tìm việc bán thời gian để làm, hướng chỉ sau này khi cô rời khỏi, đi càng phải làm công ở bên ngoài.

Trong lòng Chu Duệ Trạch có chút tiếc nuối nhưng trên mặt không có biểu lộ ra một chút nào, lái xe chạy trở về.

Dọc theo đường đi, Phương Thục Tú và Hà Quyên ngồi ở sau xe, hai người từ từ trò chuyện, lúc này Hà Quyên mới biết, thì ra là Triệu Quốc Tường có người khác ở bên ngoài rồi.

"Đùa gì thế, ông ta ở bên ngoài có người khác?" Hà Quyên nhin không được mà bất bình thay đi, "Đi tốt như vậy, ông ta có cái gì mà không hài lòng?"

Vô luận là trông nom nhà cửa, hay là chăm sóc con gái của Triệu Quốc Tường, đến việc đi làm kiếm tiền, đi cũng có thể nói là không có lỗi với Triệu Quốc Tường.

Nhiều năm chung sống như vậy, đi vẫn luôn đối xử rất tốt với Triệu Quốc Tường.

Ngược lại nhìn Triệu Quốc Tường, lúc biết được sự thật cũng không có tới phòng của đi, đối với đi thái độ thay đổi hoàn toàn.

Sự ân cần trước kia, nay biến thành lạnh nhạt và càng ngày càng khó chịu, càng ngày càng ghét bỏ.

Những chuyện này, đi là vì cô, tất cả đều chịu đựng, vẫn như cũ chăm lo cho cuộc sống của Triệu Quốc Tường thật tốt.

Có thể nói, người có lỗi với đi nhất chính là cô, nếu không phải vì cô, đi cần gì phải chịu khổ, còn gả cho một người không thương mình.

Sau khi trở về, Chu Duệ Trạch nhanh chóng giúp Phương Thục Tú tìm một khách sạn, lúc đầu muốn tìm chỗ ở tốt hơn, nhưng mà Phương Thục Tú kiên quyết không đồng ý, ngay cả tiền phòng cũng là do đi trả, không muốn Hà Quyên và Chu Duệ Trạch trả tiền.

Sau khi ba người ăn cơm xong, giúp Phương Thục Tú sắp xếp ổn thỏa, Hà Quyên cùng Chu Duệ Trạch liền bị đi đuổi về, đi bày tỏ mình cần nghỉ ngơi.

Chu Duệ Trạch lái xe về nhà, lúc đi ngang qua siêu thị, liền ngừng xe.

Hà Quyên kỳ quái hỏi: "Sao vậy?"

"Anh đi xuống mua chút đồ, chờ anh một chút." Chu Duệ Trạch cười nói, xuống xe, rất nhanh liền mua đồ xong trở lại, ném vào chỗ ngồi phía sau, lái xe về nhà.

Về nhà, Chu Duệ Trạch đi tới trước phòng bếp trên ghẹo một chút mới đi ra, Hà Quyên vừa nhìn thấy trong tay anh có gì đó, nhin cười không được nở nụ cười, đi tới nhận lấy: "Anh thật sự xem em là đứa bé sao?"

"Em không phải là đứa bé của anh sao?" Chu Duệ Trạch đưa tay bóp chóp mũi của Hà Quyên, cưng chiều nói, "Ăn một chút chocolate giúp tâm tình tốt hơn, ăn chút khoai tây chiên và đồ ăn vặt ...., chúng ta cùng nhau ăn." Chu Duệ Trạch để đồ ăn vặt xuống, lôi kéo Hà Quyên ngồi ở trên ghế sofa.

"Thật ra thì, tâm tình em tốt vô cùng." Hà Quyên mở ra một bọc khoai tây chiên, đưa một miếng đến bên miệng Chu Duệ Trạch, sau đó mới đến mình ăn.

Chu Duệ Trạch cho Hà Quyên uống nước ép trái cây, cùng ăn uống với cô: "Bởi vì đi rồi cuộc cũng đã được giải thoát?"

"Đạ, vốn là em còn muốn để dành tiền thật nhiều, mới có thể đón đi về, hiện tại rồi cuộc mọi chuyện cũng đã kết thúc." Hà Quyên nhẹ nhàng cười, "Em cảm thấy vui mừng thay cho đi."

Chu Duệ Trạch ngưng mắt nhìn Hà Quyên, đưa tay nâng mặt Hà Quyên lên, nhẹ nhàng hỏi: "Anh nói là, em không cần cảm thấy áy náy?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đùng Hư Quá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Chương 86.2: Hạnh phúc

Chu Duệ Trạch nói một câu, như là một cái chùy đập vào trong lòng Hà Quyên, nước mắt chẳng biết tại sao lại chảy ra.

Mặc kệ ở bên ngoài ra sức làm việc bao nhiêu, mặc kệ trong lòng có bao nhiêu khổ sở, Hà Quyên cũng không dễ dàng rơi nước mắt như vậy, nhưng bây giờ bởi vì một câu nói của Chu Duệ Trạch, nước mắt thế nào cũng không khống chế được chảy ra.

Không phải bởi vì cô uất ức, không phải bởi vì cô khó chịu, mà là, mà là trên thế giới này luôn có một người rất hiểu rõ cô.

Ở khắp nơi vì cô mà suy nghĩ, sẽ đứng ở góc độ của cô mà suy nghĩ mọi chuyện.

Trong tay cầm bịch khoai tây chiên liền rơi xuống đất, Hà Quyên cầm tay Chu Duệ Trạch, nhẹ nhàng dời đi, sau đó vòng tay ở trên cổ của anh, chủ động đưa đôi môi đỏ mọng của mình tới, nhẹ nhàng đụng chạm môi anh.

Hà Quyên đối với việc này không có một chút kinh nghiệm nào, chỉ biết là muốn hôn Chu Duệ Trạch, lại không bắt được trọng tâm, cần Chu Duệ Trạch bị thương.

Cảm thấy việc này quá khó khăn vẫn nên để cho anh chủ động thì tốt hơn, vì vậy, người nào đó lập tức thay đổi vị trí của hai người, biến thành chủ đạo.

Trước đây, Hà Quyên vẫn ở thế bị động chờ đợi, lần này lại hết sức tích cực, nỗ lực cùng Chu Duệ Trạch học tập, muốn đuổi kịp theo bước chân của anh.

Đối mặt với một Hà Quyên như thế, trong đầu Chu Duệ Trạch ảm một cái, giống như có cái gì nổ tung, cũng không quản được chuyện khác nữa, hôn thật sâu xuống phía dưới.

Không ngừng dây dưa, rốt cuộc cũng nghĩ không ra là chuyện gì, hai người nằm sát cùng một chỗ, nhiệt độ cơ thể nhanh chóng lên cao, nóng đến khó chịu.

Cuối cùng, khi Chu Duệ Trạch sắp không kìm chế được, anh buông Hà Quyên ra, để tránh việc thật sự xảy ra chuyện.

Chu Duệ Trạch và Hà Quyên tách ra một chút, nhìn hai gò má Hà Quyên ửng hồng, ánh mắt mê ly, thật sự là rất "Đau" nha.

Nhưng Hà Quyên vẫn còn không biết lúc này tình huống nghiêm trọng đến mức nào, đưa đầu lưỡi ra nhẹ nhàng liếm liếm đôi môi sưng đỏ, lo lắng không chú ý đến động tác, càng làm cho ánh mắt Chu Duệ Trạch tối sầm lại, thiếu chút nữa là bạo rồi.

Không mang theo sự cảnh giác thật là "Khi dễ" người mà!

Anh là một người đàn ông, chung quy vẫn không thể nào khảo nghiệm sự tự chủ của anh được.

"Bà. . . ." xã chữ còn chưa kịp nói ra, Chu Duệ Trạch đã cảm thấy không đúng lắm, cúi đầu hoài nghi bắt lấy tay rồi nhìn Hà Quyên, khi đang nhìn xem cô muốn làm cái gì, môi lập tức bị chặn lại.

Hơi thở quen thuộc bá đạo xông vào khoang miệng, đầu óc Chu Duệ Trạch nóng lên, lý trí thiếu chút nữa bị thiêu cháy, miễn cưỡng nâng đôi tay lên, đặt lên trên vai Hà Quyên, từ chối thật lâu, mới cố sức đẩy cô ra, âm thanh khàn khàn nói: "Bà xã, đừng đùa với. . . ."

Chữ lửa này đã bị Hà Quyên trực tiếp niêm phong ở trong miệng của anh.

Cảm giác được Hà Quyên có chút nhút nhát lại có khát vọng, bàn tay nhỏ bé dò vào bên trong áo sơ mi của anh, lý trí và thần kinh của Chu Duệ Trạch trực tiếp sụp đổ.

Hà Quyên đã truyền cho anh một thông tin chính xác, anh cần gì phải lo lắng nữa?

Không hành động nữa thì anh thật không phải là đàn ông, nhất là khi người phụ nữ anh yêu nhất chủ động, anh còn có cái gì mà phải băn khoăn?

Lúc này phải dốc sức thể hiện ưu thế của một người đàn ông, tuyệt đối không thể do dự. Một phen ôm lấy Hà Quyên, bước nhanh về phòng ngủ của mình.

Lúc này xem như Hà Quyên cảm thấy hối hận, Chu Duệ Trạch tuyệt đối cũng sẽ không buông ra.

Cho dù anh đã ba mươi tuổi rồi, thế nhưng phương diện về thân thể tuyệt đối luôn trong trạng thái tốt nhất, loại tình huống này bao giờ cũng phải chịu đựng, nếu không rất dễ xảy ra vấn đề.

Bình thường anh không có hành động, không phải là anh có vấn đề, mà anh chỉ muốn tốt cho Hà Quyên.

Nếu điều kiện thích hợp, anh tuyệt đối sẽ không khách khí nữa.

"Đèn. . . ." Hà Quyên mơ mơ màng màng lâu lâu.

Chu Duệ Trạch thuận tay vỗ, trực tiếp tắt đèn, dù là không có ánh đèn, thành phố ban đêm cũng không phải là tối đen như mực.

Từ ngoài cửa sổ ánh sáng xuyên thấu vào, đủ khiến cho Chu Duệ Trạch thấy rõ ràng người trong ngực, nhẹ nhàng hôn, đã không còn kịch liệt như vừa rồi, mà thật cẩn thận hôn cô.

Hà Quyên nhin không được lại chảy nước mắt, anh cẩn thận như vậy, dịu dàng như vậy, làm cho cô cảm giác được yêu thương, được che chở thật là tốt.

Trừ việc ngượng ngùng ra, không có cảm giác thấp thỏm, theo động tác của Chu Duệ Trạch từ từ tỉnh táo lại, cảm thấy nhiệt độ trong phòng ngủ tăng cao, cảm giác miệng đắng lưỡi khô.

Chu Duệ Trạch kiên nhẫn lấy vật sở hữu của anh ra, từng chút một chỉ dẫn Hà Quyên, cảm nhận tâm tình cô biến hóa, từng chút một làm cho cô tỉnh táo lại.

Anh là người làm việc dứt khoát, nhưng lại dùng thời gian dài nhất để dẫn dắt cảm xúc Hà Quyên, làm cho cô chìm đắm vào sự kiện tốt đẹp này.

Đắm chìm trong động tác của anh, toàn tâm toàn ý giao cho anh.

"Ừm. . . ." Hà Quyên kêu đau một tiếng, không nhận được căn lấy đầu vai của Chu Duệ Trạch, thân thể căng thẳng, không thoải mái cau mày.

Chu Duệ Trạch vội vàng dừng động tác lại, nhẹ nhàng hôn vào vành tai Hà Quyên, từ từ khẽ cắn, hỏi: "Khá hơn chút nào không?"

Hà Quyên không thoải mái bỗng nhúc nhích, nói thẳng một câu chân thật nhất: "Quá lớn. . . ."

Một câu nói, khiến ánh mắt của Chu Duệ Trạch đột nhiên biến đổi, máu sôi trào, cũng nhận không được nữa, nhanh chóng công thành chiếm đất.

Không còn có những thứ ngôn ngữ khác, Hà Quyên hoàn toàn bị cuốn vào bên trong nước xoáy kịch liệt, như một chiếc thuyền con, ở giữa cuồng phong mưa rào nhấp nhô lên xuống, không tự chủ được, chỉ có thể mặc cho sóng gió nhấp nhô.

Chính tư vị tốt đẹp khiến Chu Duệ Trạch hoàn toàn mê muội, ăn không biết bao nhiêu lần.

Thế lực yếu khiến cho Hà Quyên chịu không nổi, lúc mới bắt đầu còn khóc lóc cầu xin tha thứ, càng về sau để hả cơn giận liền cắn Chu Duệ Trạch, không bao giờ để ý đến người điên Chu Duệ Trạch này nữa, mặc cho anh mang theo cô điên cuồng.

Cũng may, Chu Duệ Trạch điên cuồng nhưng vẫn còn biết tiết chế.

Ngay trước lúc thế lực Hà Quyên hao hết, rốt cục cũng ngừng lại, nhìn Hà Quyên trong ngực, Chu Duệ Trạch hài lòng nâng lên khóe môi, quả nhiên mùi vị rất tốt.

Trong lòng lấp đầy hoàn toàn, không còn cảm giác trống trải như trước kia.

Nhìn người trong ngực đã ngủ say, Chu Duệ Trạch nhẹ nhàng hôn lên đôi môi sưng đỏ của Hà Quyên: "Bà xã, anh yêu em."

Chu Duệ Trạch nhẹ nhàng nắm bả vai nhìn Hà Quyên, trong đôi mắt chứa thâm tình khiến Hà Quyên có thể chết chìm trong đó.

Đưa mắt nhìn thật lâu, Chu Duệ Trạch ôm Hà Quyên đi đến phòng tắm, muốn cho bà xã nghỉ ngơi cho khỏe.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đùng Hư Quá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Chương 87.1: Thăm dò

Khi sắc trời sáng lên một chút, ánh nắng ấm áp xuyên thấu qua cửa sổ từ từ chiếu vào trong phòng, Hà Quyên từ từ mở mắt.

Mở mắt ra, đầu tiên là rèm cửa sổ không quen thuộc, cô nhanh chóng kéo tấm rèm phía trên có dấu vết ánh mặt, nháy mắt một cái, đây không phải là phòng của cô.

Sau đó, cảm thấy ngang hông thật chặt, lập tức nhận ra được đó là cánh tay của một người, trong đầu oanh một tiếng, nhanh chóng nhớ lại chuyện tối hôm qua, trên người bắt đầu nóng lên.

Tối hôm qua. . . .Cô, cô . . . . . Cái đó hình như có hơi quá rồi.

Lật lật thân thể, ngoại trừ có cảm giác không thoải mái một chút chứ cũng không khó chịu như trong sách đã miêu tả, thậm chí trên người cô còn mang theo mùi hương hoa hồng nhàn nhạt.

Cô cũng không có thói quen sử dụng loại này, ngẩng đầu, trong lúc vô tình thấy lọ tinh dầu trên tủ đầu giường, chẳng lẽ là. . . . . người nào đó đã xoa bóp cho cô hả?

Tối ngày hôm qua loại tình huống đó, anh, anh, anh thế nhưng xoa bóp cho cô. . . . . Đây, đó không phải là tất cả đều. . . . .

Phi.

Ở trong lòng thăm mắng chính mình một một tiếng, loại chuyện đó cũng làm, rồi rầm vắn đề xoa bóp giống như có hơi làm kiểu quá rồi.

Hối hận không?

Tuyệt không.

Đối với loại chuyện này, trước kia ở cùng một chỗ với Thịnh Nhạc Dục, cô rất mâu thuẫn, cũng không muốn tiến một bước.

Nhưng khi ở chung một chỗ với Chu Duệ Trạch, ngược lại không cảm thấy khó chịu một chút nào, cứ ở cùng nhau như điều hiển nhiên.

Hơn nữa, khi hai người đi chung với nhau, thật sự rất thỏa mãn, rất thỏa mãn, giống như trong lòng hoàn toàn được lấp đầy, chỉ là hạnh phúc muốn rơi nước mắt.

Chỉ có điều, nơi đó còn có chút không thoải mái, không biết sau này ở chung một chỗ trong thời gian dài, chắc sẽ không khó chịu như vậy nữa?

Hà Quyên nghĩ tới không nhìn được mà cong khóe môi, con người cô đảo đi lòng vòng, đột nhiên lộ ra một nụ cười vừa xấu xa vừa nghịch ngợm.

Cô luôn muốn làm một chuyện.

Nhẹ nhàng cử động thân thể, sau đó chờ, người sau lưng vẫn ôm cô ngủ say, xác định Chu Duệ Trạch không bị tỉnh giấc, lúc này Hà Quyên mới cẩn thận di chuyển cánh tay của Chu Duệ Trạch trên người cô, từ từ ngồi dậy.

Động tác ngồi dậy cũng rất chậm, chỉ sợ một tiếng động nhỏ cũng đánh thức Chu Duệ Trạch, khẽ xoay thân thể đối mặt với Chu Duệ Trạch, nhìn anh vẫn ngủ say như cũ, cẩn thận ghé nào tai anh gọi hai tiếng: "Ông xã, ông xã. . . . ."

Không có động tĩnh, khóe môi Hà Quyên khẽ nhếch lên hài lòng.

Cẩn thận xóc một góc chăn, vén lên một chút.

Bây giờ đã là mùa xuân rồi, bên trong nhà nhiệt độ không có lạnh chút nào, cho nên, cũng không có cảm giác khác biệt lắm.

Hơn nữa, tối hôm qua, Chu Duệ Trạch sợ Hà Quyên cảm lạnh, còn mở máy điều hoà không khí ra, nhiệt độ tương đối phù hợp.

Kéo chăn xuống một nửa, khiến cả nửa người Chu Duệ Trạch đều lộ ra ngoài, Hà Quyên cười híp mắt nhìn Chu Duệ Trạch có đường cong của bắp thịt cứng rắn, thật sự là đẹp mắt.

Chặt chẽ co rúc lại, nhưng không có nửa phần cảm giác khoa trương, nhất là màu da Chu Duệ Trạch rất trắng, cho nên, hai vật nhỏ màu hồng nhạt rất đẹp.

Từ lần đó khi Chu Duệ Trạch quần khăn tắm đi ra, trong lòng cô cũng rất ngứa ngáy rồi, chỉ là không dám vượt qua, vẫn ngượng ngùng.

Nhưng mà, hiện tại thì sao.

Lòng hiếu kỳ Hà Quyên tuyệt đối đứng thứ nhất, đưa ngón trỏ ra, nhẹ nhàng dò xét một chút, rồi thật nhanh thu ngón tay về, lo lắng nhìn Chu Duệ Trạch, thấy anh hô hấp thật dài vẫn ngủ say như cũ.

Lúc này mới yên tâm thở dài một cái, tiếp tục đưa tay, dùng đầu ngón tay đụng một cái, nhìn vật nhỏ đáng yêu từ từ biến hóa.

Ánh mắt Hà Quyên sáng lên, giống như phát hiện ra trò mới, chơi cực kỳ vui vẻ.

Dùng đầu ngón tay vuốt nhẹ, dùng lòng ngón tay xoa nắn, cảm xúc mới lạ làm cô yêu thích không muốn buông tay, chơi thật vui, thật sự chơi rất vui.

Vật nhỏ như hòn đá trở nên hồng hồng, Hà Quyên lại len lén liếc Chu Duệ Trạch một cái, vẫn im lặng ngủ như cũ.

Vì vậy, "Bàn tay tội ác" đưa về một cái khác bên cạnh.

Hà Quyên giống như đứa bé phát hiện ra trò chơi mới, chơi không ngừng, chơi đến khi sắc mặt cô ửng hồng, sau đó bắt đầu quyết định thay đổi mục tiêu.

Trước khi rời mục tiêu, kêu một tiếng: "Ông xã, nên dậy thôi. . . . ."

Đợi một chút, thấy Chu Duệ Trạch vẫn không có phản ứng, Hà Quyên mới yên tâm.

Cẩn thận xóc chăn lên sau đó không nhìn được hô nhỏ một tiếng, vội vàng nhắm mắt lại, người này, thế nhưng ngủ chân không.

Nhắm mắt lại, nhưng mới vừa rồi vội vàng liếc lên một cái, hình như màu sắc rất đẹp.

Không nhận được tò mò trong lòng, mắt len lén mở ra một khe hở nhỏ nhỏ, khẽ nghiêng mắt nhìn nơi nào đó.

Rất có tinh thần nha.

Giống như bị đầu độc, Hà Quyên đưa tay ra, đến gần nhẹ nhàng sờ sờ một chút, cảm giác thật lạ.

Nhưng mà, lại chơi rất vui, vì vậy đến gần thêm một chút, đưa tay, thận trọng sờ sờ thử, hình như có chút biến hóa so với vừa rồi.

Rốt cuộc biến hóa này là gì?

Hà Quyên nghiêng đầu nghĩ, đột nhiên vật trong tay cô run lên, cô bị dọa sợ liền vội vàng buông tay ra, nhìn cái vật kia tinh thần hưng phấn đang "Chào hỏi" với cô, mặt của Hà Quyên liền đỏ lên.

Làm chuyện này với một người đang ngủ, thật không tốt.

Vì vậy, Hà Quyên quyết định sửa sai hướng thiện, không làm loại chuyện như vậy nữa, từ từ lui về phía sau muốn xuống đất.

Nhưng vừa cử động cổ tay đột nhiên bị một người tóm lấy, dọa Hà Quyên sợ đến thiếu chút nữa kêu lên nhưng môi liền bị người ta chặn lại.

Kịch liệt dây dưa, nhất thời không chú ý, bên tai vang lên giọng nói khàn khàn của Chu Duệ Trạch: "Bà xã, chơi rất vui sao?"

"Vui. . . . ." Mơ mơ màng màng mới nói một câu, Hà Quyên lập tức tỉnh táo lại, nghĩ đến lời mình vừa nói, hận không thể cắn đầu lưỡi của chính mình.

Thấy bộ dạng hối hận của Hà Quyên, chọc cho Chu Duệ Trạch cười khê một tiếng, anh vừa cười ra tiếng, mắt liền thất gò má của Hà Quyên thoáng cái đỏ lên.

"Bà xã, làm cũng làm rồi, chẳng lẽ không dám thừa nhận sao?" Chu Duệ Trạch không nhận được trêu chọc Hà Quyên, đúng là trước kia anh không có phát hiện ra Hà Quyên lại đáng yêu như thế này.

Tối hôm qua, phản ứng thẳng thắn đã làm cho anh kích động không thôi, biết cô không phải có ý muốn nói gì "Kích thích" lời của anh, nhưng mà, thẳng thắn như vậy càng làm cho anh "Kích động".

Sáng sớm hôm nay, khi cô vừa tỉnh lại anh cũng liền tỉnh, đang muốn ôm cô hưng hăng hôn một trận, lại phát hiện ra có chuyện thú vị hơn.

Bà xã có hứng thú với anh, anh rất vui mừng, nhưng chịu đựng thật sự rất vất vả, hơn nữa lại là sáng sớm.

"Làm cái gì, rõ ràng là anh làm đấy!" Miệng lưỡi Hà Quyên lần nữa phát huy tác dụng, không kịp suy nghĩ đã vội vàng nói ra, kết quả chính là —— Hà Quyên hận không thể tát mình một cái, Chu Duệ Trạch nhận không được cười to.

"Được, anh làm, anh thừa nhận." Chu Duệ Trạch vừa cười vừa nói "Nhận sai".

"Tránh ra, em muốn đứng lên." Hà Quyên đẩy Chu Duệ Trạch ra, trên mặt nóng bỏng, cúi đầu không dám nhìn anh, nhưng vì cụp mắt xuống, nên nhìn thấy vật nhỏ khi thể bùng bùng tinh thần phần chân đứng thẳng, làm cho cô càng thêm ngượng ngùng.

"Bà xã. . . . ." Giọng nói trầm thấp mang theo hấp dẫn, ngón tay Chu Duệ Trạch giống như mang theo dòng điện, làm người cô cảm thấy tê dại, "Em chơi đùa nó thành như vậy, em phải phụ trách."

"Anh. . . . ." Hà Quyên cũng không nghĩ tới, lời nói xấu hổ như vậy, anh cũng dám nói ra, lúc này, không có từ ngữ nào có thể diễn tả được cảm giác của cô, chỉ có thể tức giận mắng một câu, "Không biết xấu hổ."

"Bà xã, em "khí dễ" anh cả buổi sáng rồi, rốt cuộc là ai không biết xấu hổ nha?" Chu Duệ Trạch nâng cằm Hà Quyên lên, vô tội đáng thương nháy mắt một cái, đôi mắt xinh đẹp lóe ra ánh sáng, làm toàn thân Hà Quyên nóng lên.

"Ừm. . . . ." Một câu Hà Quyên cũng không có cơ hội nói ra khỏi miệng, liền bị người nào đó chặn lại.

"Anh...anh. . . . . Chậm, ừm. . . . . Chậm một chút. . . . ."

"Được" Chu Duệ Trạch thờ hờn hờn nói, hoàn toàn phối hợp với yêu cầu của Hà Quyên.

Đến khi hai người tỉnh dậy lần nữa, đã mười giờ.

Khi Hà Quyên từ phòng vệ sinh đi ra, tất cả ga giường trong phòng đã được đổi sạch sẽ, lúc đi tới phòng ăn, trên bàn mọi thứ đã được bày xong.

Chu Duệ Trạch vừa thấy Hà Quyên ra ngoài, cười ha hả nghênh đón, khẽ ôm lấy Hà Quyên, cúi đầu hôn trộm một cái: "Thoải mái một chút rồi sao?"

Một câu nói liền làm cho mặt của Hà Quyên đỏ ửng, Chu Duệ Trạch thấy Hà Quyên như vậy, cũng không tiếp tục hỏi nữa, lôi kéo Hà Quyên ngồi vào ghế. Trên ghế đã trải đệm dựa, trở nên rất êm, mặc kệ là ngồi hay dựa vào, cũng rất thoải mái

Nhìn Chu Duệ Trạch, Hà Quyên khẽ cười trộm một chút, nhưng câu nói tiếp theo của anh làm cho nụ cười trên mặt cô đột nhiên cứng đờ.

"Lần đầu tiên đều sẽ không thoải mái, lần sau sẽ không sao."

"Anh. . . . ." Da mặt Hà Quyên mồng, còn chưa đủ trình độ để nói ra những lời này, nghe Chu Duệ Trạch nói như vậy, sắc mặt đỏ ửng, ngay sau đó, cô nghĩ tới một vấn đề, "Làm sao anh xác định em là lần đầu tiên?"

Trên giường thế nhưng không hề có dấu vết màu đỏ.

"Anh đương nhiên biết." Chu Duệ Trạch khẳng định nói.

"Nhưng không có nhìn thấy cái kia. . . . ." Hà Quyên khẽ hừ một tiếng, cô cũng không biết tại sao cô lại để ý vấn đề này.

"Ngốc." Hà Quyên còn chưa nói hết, liền bị Chu Duệ Trạch gõ nhẹ một cái vào đầu, cô bất mãn ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh, Chu Duệ Trạch lập tức lộ ra nét mặt cầu xin tha thứ, vội vàng đưa tay cho cô gãi vò.

"Em cũng không phải là cô gái trong thời cổ đại, cái đó cũng không phải là tiêu chuẩn." Chu Duệ Trạch vừa xoa đầu Hà Quyên vừa cười giải thích, "Bà xã, em quả nhiên rất bảo thủ."

"Không tốt sao?" Hà Quyên bĩu môi hỏi, chẳng lẽ anh ghét bỏ cô?

Hay là anh vẫn thích phụ nữ cởi mở hơn?

Nhìn đôi mắt đen nhánh của Hà Quyên, Chu Duệ Trạch nhẹ nhàng bóp bóp bóp mũi của cô một cái cười nói: "Được, rất tốt, chỉ cần là bà xã, cái gì cũng tốt."

"Ý của anh là, anh không phải quá để ý quy định cứng nhắc kia, không cần tự trói buộc mình." Chu Duệ Trạch ngưng mắt nhìn vào mắt Hà Quyên, nghiêm túc nói, "Cho dù em không phải, anh cũng sẽ không ngại. Bởi vì anh không có cách nào tham dự vào quá khứ, sau này anh có em là tốt rồi."

Hà Quyên không biết vì sao, chỉ cần Chu Duệ Trạch nói vài câu cũng có thể làm cô khóc, hiện tại cô lại muốn khóc.

"Hơn nữa, bà xã nhỏ như vậy, chính là lần đầu tiên." Chu Duệ Trạch cười như mèo trộm được thịt, thậm chí còn liếm liếm môi của mình.

Nhìn nụ cười gian này khiến tròng mắt của Hà Quyên không khỏi híp lại, đưa tay vỗ mặt của Chu Duệ Trạch: "Anh lại muốn làm gì?"

Sắc mặt Chu Duệ Trạch tối sầm lại, khàn khàn nói: "Anh đang nghĩ, có phải quá lớn hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Chương 87.2: Thăm dò

Một câu nói, làm Hà quyên nhớ lại, trên mặt bỗng đến mức có thể luộc trứng gà rồi, lắp ba lắp bắp giải thích: "Cái đó, Em..em. . . . . Không muốn. . . . Em chính là. . . . ."

Nhìn bộ dáng Hà Quyên nói không lưu loát, Chu Duệ Trạch bỗng nhiên không nhịn được liền hôn môi Hà Quyên, ngăn chặn lời của cô..., trần trọc dây đưa, thật sự là thế nào cũng muốn bà xã anh khó chịu.

Thật là quá đáng yêu.

"Anh biết rõ, là em nói thật, không phải là vì gia tăng tình thú. Chỉ là, anh thích em nói thật, về sau có thể nói tiếp." Chu Duệ Trạch cười gian trá, khiến Hà Quyên hận không thể tát một cái đánh chết anh.

Tại sao lúc trước cô còn nghĩ rằng anh là một người đàn ông tốt đẹp, hiền lành chứ? Cô đúng là mù mắt.

"Ai muốn nói?" Hà quyên lườm bầu một câu, "Ăn cơm ăn cơm, em chết đói rồi."

Cô không cần nói chuyện với cái người không biết xấu hổ này, nhàm chán.

Nhìn bộ dáng Hà Quyên vui đầu ăn cơm, lỗ tai mơ hồ còn ửng hồng, tâm trạng Chu Duệ Trạch vô cùng tốt, đưa trứng gà đã bóc vỏ cho Hà Quyên.

Rõ ràng là một người hay xấu hổ như vậy, nhưng lại vụng trộm nghịch ngợm như vậy.

Nghĩ tới hành động lúc sáng sớm khi thức dậy của Hà Quyên, Chu Duệ Trạch không cách nào không chế được nụ cười của mình.

Không ngờ bà xã anh lại đáng yêu như thế?

Gắp trứng gà đã bóc vỏ vào bát của Hà Quyên, lúc Hà Quyên ngẩng đầu, Chu Duệ Trạch nhanh chóng thu hồi nụ cười, khôi phục thái độ bình thường.

"Anh cũng ăn đi, đừng lo cho em, để nguội sẽ không ngon." Hà Quyên lấy trứng gà ở bên cạnh, hai ba lần liền bóc sạch vỏ đưa qua.

Chu Duệ Trạch cười ha hả há mồm, Hà Quyên hơi sững sờ, cũng không nói gì chỉ là trừng mắt liếc anh một cái, vẫn trực tiếp đưa trứng gà vào trong miệng anh.

Chu Duệ Trạch một miếng nhét tất cả vào miệng, không ngừng nhai.

Nhìn dáng vẻ cổ sức của Chu Duệ Trạch, Hà Quyên không nhịn được mà mắng: "Nhất định phải ăn hết một lần, anh không sợ nghẹn sao?"

Hà Quyên cầm lấy sữa tươi đưa tới: "Nhanh, uống một ngụm."

Chu Duệ Trạch vội vàng nhận lấy, uống một ngụm nuốt xuống, nhưng không ngờ lúc này anh bị sặc, lập tức lấy tay che miệng lại nỗ lực đè nén ho khan, ngược lại nước mắt tràn ra ngoài.

"Như thế nào?" Vừa nhìn thấy dáng vẻ Chu Duệ Trạch khó chịu, Hà Quyên đau lòng liền đứng lên, vội vàng đi qua, cho anh theo vỗ mu bàn tay anh, "Khó chịu phải thì hãy phun ra đi, đừng cố chịu đựng."

Chu Duệ Trạch lại đổ hai ly uống thêm hai hóp sữa tươi, nuốt trứng gà đầy miệng xuống, nhếch miệng cười một tiếng với Hà Quyên: "Không sao."

"Sao không ăn từng miếng từng miếng một? Nhất định phải ăn cùng một lúc sao?" Sau khi xác định Chu Duệ Trạch không có việc gì, không nhịn được trách cứ, "Sặc còn dễ chịu hơn sao?"

Chu Duệ Trạch cúi đầu, nhỏ giọng lầu bầu: "Em đút anh ăn. . . . ."

Nghe Chu Duệ Trạch nói, Hà Quyên không nhịn được mà trừng mắt với trần nhà: "Ngu ngốc, cho anh ăn, cho anh ăn còn không được sao?"

"Ừ." Chu Duệ Trạch vui vẻ gật đầu, "Bà xã, anh muốn ăn bánh bao."

Hà Quyên cầm bánh bao đưa tới khoe miệng Chu Duệ Trạch, vẫn không quên "Hung tợn" uy hiếp anh: "Ăn từ từ."

Mới vừa bị sặc rồi nên Chu Duệ Trạch chỉ cắn một miếng nhỏ, từ từ ăn, tiếp tục cắn miếng thứ hai, ba lần mới ăn hết một cái bánh bao hấp, khi đến miếng cuối cùng còn lè lưỡi, liếm ngón tay Hà Quyên, nhưng chỉ đổi lấy ánh mắt xem thường của Hà Quyên.

"Anh cảm tình con chó sao?" Không ăn cơm, liếm cái gì mà liếm?

Hơn nữa, liếm làm cho tay cô nóng lên.

"Bà xã cũng ăn đi." Chu Duệ Trạch cầm lên một cái bánh bao hấp, giơ đến trước mặt Hà Quyên, Hà Quyên muốn giơ tay cầm lấy, Chu Duệ Trạch thu tay lại né tránh tay Hà Quyên, "Cố định" giơ lên khoe môi Hà Quyên.

Tính Chu Duệ Trạch giống như trẻ con làm cho Hà Quyên dờ khóc dờ cười, không thể làm gì khác hơn là há mồm, liền nuốt bánh trên tay Chu Duệ Trạch vào.

Không biết là sắp đến giờ cơm trưa, sững sờ ăn nửa giờ, sau khi ăn xong, Chu Duệ Trạch thu dọn đồ gọn gàng.

"Bà xã, anh đưa em đi đến chỗ này một chút, anh đi xem phòng bạn, còn đi xem phòng ở cũ của em một chút, xem khi nào có thể bán đi."

"Vâng." Hà Quyên nghĩ rồi nói, chưa tới hai ngày cô liền đến hạn rồi, nên trở về đi làm, sắp xếp phòng ổn thỏa, cô mới có thể yên tâm.

Chu Duệ Trạch đưa Hà Quyên tới khách sạn, cũng không có đi lên, lúc này Phương Thục Tú cùng và Hà Quyên có rất nhiều lời cần tâm sự với nhau.

Dù thế nào anh cũng không nên can thiệp vào.

Chu Duệ Trạch trực tiếp lái xe trở về công ty, vào thang máy chuyên dụng đi lên phòng làm việc, đầu tiên là xem qua một số công việc gần đây một chút, thấy tất cả trong công ty đều bình thường, cũng không có chuyện gì khẩn cấp.

Lúc này mới gọi điện thoại: "Lên đây một chút."

Nhiếp Nghiêu cúp điện thoại, cầm tài liệu đã chuẩn bị trước, khi đi vào

phòng làm việc của Chu Duệ Trạch, vừa hay nhìn thấy Chu Duệ Trạch đang ký tài liệu, thấy cậu đi vào, Chu Duệ Trạch đóng tài liệu lại, ý bảo: "Hôm nay tôi có thể xử lý xong."

"Ừ." Nhiếp Nghiêu hào phóng ngồi xuống ghế, nói: Xong. "Cậu muốn xem nhà tôi đã giúp cậu chọn mấy chỗ, cậu xem một chút xem có chỗ nào ưng ý không."

Nhiếp Nghiêu đưa tài liệu đã chuẩn bị cho Chu Duệ Trạch, Chu Duệ Trạch cười một tiếng, cảm kích không nói.

Nếu không nói năng lực làm việc của Nhiếp Nghiêu rất tốt.

Những căn nhà này không chỉ có bản vẽ mà còn có tài liệu giải thích rõ, không những nhắc tới trước kia làm gì, ngay cả hoàn cảnh xung quanh và mọi người quanh đó cũng viết rõ ràng.

Chu Duệ Trạch nhìn một chút, để xuống, chỉ tay một cái: "Nơi này đi."

Địa điểm không phải gần trung tâm siêu thị, một nửa thuộc về địa phương phồn hoa, chung quanh là bệnh viện, ngân hàng cơ sở thiết bị cũng rất tốt. Quan trọng nhất là, nơi đó giống như là thành phố dành cho người già, xung quanh có rất nhiều người lớn tuổi.

Mặt căn hộ không lớn, từ trên xuống dưới có hai tầng, vừa vặn phía trên dành cho người ở, phía dưới mở tiệm tạp hóa nhỏ, mua chút đồ sử dụng trong nhà, khách hàng là những người già xung quanh là tốt nhất.

Đồng thời hơn nữa cũng có một người để nói chuyện.

Có những người cùng trang lứa ở chung một chỗ, sẽ không để cho Phương Thục Tú cô đơn.

"Ừ, chỗ này sao? Tớ đi tìm người làm, trong vòng một tuần sẽ chuẩn bị xong, không cần quá phô trương, chuẩn bị đơn giản một chút." Nhiếp Nghiêu nói.

"Trên tầng thiết bị được lắp đặt rất tốt, chỉ cần sửa một chút là được,

khoảng nửa tháng." Nhiếp Nghiêu nói xong, nhìn Chu Duệ Trạch một chút, "Còn căn nhà cũ của Hà Quyên, tớ sẽ giúp cậu tìm người mua, năm ngày nữa sẽ đến mua, cậu nghĩ thế nào?"

Chu Duệ Trạch gật đầu cười: "Được."

Nhiếp Nghiêu sắp xếp thời gian cũng rất hợp lý, tuy nói tốc độ nhanh hơn bình thường một chút, nhưng cũng sẽ không làm cho người ta cảm thấy bất thường.

"Những chuyện này tôi sẽ toàn quyền phụ trách." Chu Duệ Trạch nói, "Đến lúc đó, cậu bảo người mua, người bán đến giao dịch với tôi là được."

Chu Duệ Trạch nói xong, không đợi Nhiếp Nghiêu trả lời, ngẩng đầu, khi thấy nét mặt cổ quái của Nhiếp Nghiêu, không khỏi cau mày hỏi: "Thế nào?"

"Cậu. . . ." Nhiếp Nghiêu cẩn thận quan sát Chu Duệ Trạch, cuối cùng ánh mắt dừng trên mặt của anh, nhướn mày hỏi, "Có phải xảy ra chuyện gì không? Tinh thần đã khá hơn nhiều so với bình thường."

Thấy Nhiếp Nghiêu hỏi như vậy, tinh thần cố gắng khắc chế của Chu Duệ Trạch lập tức buông lỏng, lộ ra khuôn mặt tươi cười: "Cậu đã nhìn ra?"

Vừa thấy khuôn mặt tươi cười của Chu Duệ Trạch, theo bản năng Nhiếp Nghiêu đập bàn làm việc, cái ghế trượt ra thật xa về phía sau, toàn thân phòng bị nhìn chăm chăm Chu Duệ Trạch, tư thế giống như chỉ cần Chu Duệ Trạch cử động cậu liền xoay người bỏ chạy.

"Cậu làm gì vậy?" Về mặt và động tác của Nhiếp Nghiêu đều kích động nhìn Chu Duệ Trạch, nhướn mày, không nhận được hỏi.

"Cậu làm gì vậy?" Nhiếp Nghiêu không nhận được hỏi lại, đưa tay xa xa chỉ vào Chu Duệ Trạch, "Cậu cười như người ngốc như vậy, cậu có âm mưu gì?"

"Cái gì gọi là ngu ngốc?" Chu Duệ Trạch bất mãn nói, "Cái này gọi là nụ cười hạnh phúc."

Cười hạnh phúc hay người ngu ngốc đều giống nhau?

Nhiếp Nghiêu ở trong lòng không nhận được oán thán.

"Có chuyện tốt?" Nhiếp Nghiêu tò mò hỏi.

"Chuyện tốt, chuyện rất tốt." Chu Duệ Trạch lần nữa xuất hiện loại nụ cười đó, Nhiếp Nghiêu lập tức nổi da gà.

"Chuyện gì tốt?" Da gà nổi lên, Nhiếp Nghiêu càng thêm tò mò, rốt cuộc là chuyện tốt gì, khiến Chu Duệ Trạch như vậy.

"Ha ha. . . ." Chu Duệ Trạch cười sâu hơn, sau đó, ngoắc ngoắc ngón tay với Nhiếp Nghiêu.

Dưới chân Nhiếp Nghiêu vừa động, cái ghế liền trượt đến gần bàn làm việc.

Chu Duệ Trạch thần bí hề hề tới gần, ở bên tai Nhiếp Nghiêu nhẹ nhàng mà nói một câu: "Cũng không nói cho cậu biết."

Mặt Nhiếp Nghiêu liền biến sắc, không cần suy nghĩ cầm tài liệu trên bàn lập tức ném lên đầu Chu Duệ Trạch, đám đùa giỡn với anh sao!

Nhiếp Nghiêu lợi hại, Chu Duệ Trạch cũng không kém, thân thể lui về phía sau một chút, tài liệu trực tiếp rơi trên bàn.

"Trong phòng làm việc không được đánh nhau." Chu Duệ Trạch dựa vào ghế ngồi, quơ quơ ngón tay với Nhiếp Nghiêu, "Thân là Tổng giám đốc, không được cầm đầu vi phạm quy định."

"Không cho đánh nhau?" Nhiếp Nghiêu hừ lạnh một tiếng, "Liền muốn trốn việc sao?"

"Tôi nghỉ đông." Chu Duệ Trạch hùng hồn giải thích.

Nhiếp Nghiêu vừa nghe, giãn dễ sợ, rống giận: "Tại sao cậu nghỉ đông? Nghỉ đông của tôi đâu? Nghỉ đông của tôi đâu?"

"Tĩnh táo, tĩnh táo, cậu đừng quá kích động." Chu Duệ Trạch gằm nhẹ vội vàng trấn an Nhiếp Nghiêu, "Chú ý hình tượng một chút."

"Phòng làm việc của cậu hiệu quả cách âm tốt thế nào, tôi biết rõ ràng." Nhiếp Nghiêu cười lạnh, căn bản cũng không nghe Chu Duệ Trạch nói.

"Chờ thêm thời gian nữa, khi tôi cùng bà xã tốt hơn, đến lúc đó cậu có thể đi nghỉ đông." Chu Duệ Trạch vội vàng nói.

Sau khi nói như vậy, thì ngược lại Nhiếp Nghiêu hoài nghi nhìn Chu Duệ Trạch, ánh mắt kỳ quái, Chu Duệ Trạch cả người không được tự nhiên: "Cậu nhìn cái gì?"

"Hình như hôm nay cậu có cái gì không đúng nha." Nhiếp Nghiêu vuốt cằm của mình, suy nghĩ, đột nhiên vỗ trán của mình, bừng tỉnh hiểu ra nói: "Có khi nào cậu đã. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Chương 88.1: Làm việc

Chu Duệ Trạch lạnh nhạt nhìn Nhiếp Nghiêu, làm bầu không khí trở nên áp bức. Nhiếp Nghiêu than một tiếng, nhàm chán nhún vai: "Làm sao cậu cũng không chịu hợp tác một chút?"

Anh lạnh lùng liếc mắt xem thường hỏi: "Cậu rất nhàm chán sao?"

Chu Duệ Trạch thật không hiểu, tính tình của anh và Nhiếp Nghiêu trái ngược như thế, sao có thể chung sống hòa bình nhiều năm nay như vậy?

"Được rồi." Nhiếp Nghiêu đã sớm quen đối với ánh mắt khi dễ đó của Chu Duệ Trạch, không thể làm gì khác hơn đành phải nghiêm túc hỏi: "Có ấy biết thân phận của cậu rồi hả?"

"Làm sao có thể." Chu Duệ Trạch tùy ý khoát khoát tay, "Không cần ở đây đoán mò, đi làm việc đi."

Hiển nhiên Chu Duệ Trạch không muốn nói chuyện nhiều, Nhiếp Nghiêu cũng không tiếp tục truy hỏi nữa, chỉ cần biết không phải là chuyện xấu gì là được rồi.

Kế tiếp Nhiếp Nghiêu nói một số vấn đề của công ty cần Chu Duệ Trạch giải quyết với anh, vừa mới nói thì đã qua hai tiếng đồng hồ, sau khi Nhiếp Nghiêu ra ngoài, Chu Duệ Trạch tập trung tinh thần xử lý công việc.

Đợi đến giờ tan việc, xoa xoa cái trán, đóng lại phần tài liệu cuối cùng.

Sau đó lấy điện thoại di động ra, thần tốc nhấn điện thoại, nghe bên trong truyền tới tiếng chuông, khóe môi không nhịn được giương lên, điện thoại được nhận, một âm thanh ngọt đến độ phát ngán: "Bà xã. . . . ."

Bên kia điện thoại Hà Quyên không khỏi rung mình một cái, nghe âm thanh kích thích này thiếu chút nữa làm cô nôn ra, nhìn Phương Thục Tú cười cười, đứng dậy, đi ra ngoài nghe điện thoại.

Sau khi ra ngoài, chuyện làm đầu tiên chính là hướng về phía điện thoại di động khiển trách một tiếng: "Thật khéo nói chuyện!"

Giọng nói mới vừa rồi kia, thật là vạn năm có một, làm cho cô nổi da gà đầy người, quá lạnh rồi.

"Khụ." Chu Duệ Trạch ho một tiếng, khôi phục giọng nói như bình thường, nhưng người khác vẫn có thể cảm nhận được tâm tình của anh cực tốt, "Vợ à,

buổi tối cùng đi ăn cơm ở đâu?"

"Không, buổi tối đi nhỏ muốn nghỉ ngơi sớm một chút, em và đi gọi một vài món ăn bên ngoài khi nào đói sẽ ăn." Hà Quyên l.q.d rất tự nhiên nói rõ chuyện của cô và Phương Thục Tú với Chu Duệ Trạch, "Buổi tối anh muốn ăn cái gì, em sẽ mang đến cho anh. Em ở cùng đi nhỏ một lát."

"Không có việc gì, chuyện của anh xong rồi. Vừa đúng lúc về nhà nấu cơm, đừng nóng vội, em chờ qua giờ cao điểm rồi hãy về, không nên chen lấn với người ta, đói bụng thì ăn một l.q.d chút gì đi, không được ăn nhiều, về nhà còn ăn cơm." Không có lời ngon tiếng ngọt gì, Chu Duệ Trạch chỉ là tỉ mỉ nhắc nhở những chuyện thường ngày.

"Ừ, anh lái xe cẩn thận một chút." Hà Quyên cười gật đầu, sau khi dặn dò một câu thì cúp điện thoại.

Chu Duệ Trạch cúp điện thoại, liền cầm chìa khóa chạy như bay đến siêu thị, mua một đồng hồ về nhà.

Sau khi bận rộn sắp xếp một hồi, lúc này mới hài lòng vỗ vỗ tay, đi vào phòng bếp nấu cơm.

Đợi đến bảy giờ khi Hà Quyên về nhà, liền cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm, cúi đầu nhìn thấy đôi dép lê màu đen, hình như là mới, đôi dép cũ trước kia cũng không còn.

Hơn nữa, lại có một đôi dép thỏ màu hồng, tốt. . . . . Thật đáng yêu. . . .

Nhiều mày nghi hoặc, sau khi mang vào thì đi vào nhà, vừa đúng lúc Chu Duệ Trạch bung món ăn từ phòng bếp ra, bày ra khuôn mặt tươi cười với cô: "Bà xã, đến đây, rửa tay rồi ăn cơm."

"Ừ." Hà Quyên đáp một tiếng, sau đó tinh mắt phát hiện dép dưới chân người nào đó thế nhưng giống với cô như đúc, chỉ là không phải màu hồng mà là màu xanh dương phấn nhạt.

Ánh mắt từ dưới chân Chu Duệ Trạch chuyển tới dưới chân mình, khoe môi Hà Quyên co quắp mấy cái, đây là. . . . . Không phải như cô nghĩ chứ?

Mập máy môi, Hà Quyên quyết định phớt lờ chuyện này, cô vào phòng ngủ của mình cũng không cảm thấy l.q.d có gì khác biệt, đi phòng vệ sinh rửa tay, bàn tay với lấy chiếc khăn lông, nhưng không thấy đâu.

Quay đầu nhìn lại, đừng nói khăn lông, ngay cả những đồ vật rửa mặt này nọ thường ngày cũng không thấy.

Nếu cô không biết chuyện gì, thì thật sự phát ngốc rồi.

Xoay người ra cửa, trực tiếp đẩy cửa phòng Chu Duệ Trạch ra, đồ vật bên trong làm Hà Quyên bất đắc dĩ vỗ trán mình một cái.

Anh hành động cũng thật là nhanh, nhanh như vậy mà đã chuẩn bị đầy đủ hết như vậy.

"Bà xã, bà xã à, mau xuống ăn cơm, nếu không sẽ nguội." Trong phòng ăn Chu Duệ Trạch đang gọi, Hà Quyên nhắm hai mắt lại, xoay người đi ra ngoài.

Đến phòng ăn ngồi xuống, nhìn bát đĩa trên bàn bất đắc dĩ than nhẹ.

"Bà xã làm sao vậy?" Nghe Hà Quyên thờ dài, Chu Duệ Trạch không hiểu hỏi, "Không thích mấy món này sao?"

Hà Quyên dờ khóc dờ cười ngẩng đầu, hỏi Chu Duệ Trạch: "Hành động của anh có phải quá nhanh rồi hay không?"

Chuyển hết tất cả đồ đạc gì đó của cô vào phòng ngủ của anh còn không tính, đồ trong nhà hoàn toàn bị thay đổi hết, cái gì cũng một đôi một đôi, ngay cả bát đĩa ăn cơm cũng là Long Phụng Trình Tường cùng kiểu với chén.

Nhiều đồ như vậy, anh mua được ở đâu vậy hả?

Huống chi, hôm nay anh không phải cũng đi làm sao?

Bị Hà Quyên vạch trần, Chu Duệ Trạch cũng không ngượng ngùng chút nào, về mặt ngược lại như chuyện đương nhiên nói: "Đương nhiên phải nhanh, nếu không bà xã sẽ không quan tâm anh nữa."

"Khi nào thì em không quan tâm anh?" Hà Quyên phát hiện, có nhiều lúc suy nghĩ của cô thật sự là không theo kịp ý nghĩ của Chu Duệ Trạch.

"Nếu không có, bà xã còn ngại gì nữa? Chúng ta vốn chính là vợ chồng, đúng không?" Đôi mắt đen láy của Chu Duệ Trạch nhìn Hà Quyên, đôi mắt nhỏ này, muốn bao nhiêu sáng chói có bấy nhiêu sáng chói, muốn bao nhiêu vô tội có bấy nhiêu vô tội.

Nhìn giống như một chú chó con lớn thành thật, ánh mắt tha thiết mong chờ nhìn cô, cho dù có nhiều bất mãn hơn nữa, Hà Quyên cũng không nói được gì.

Huống chi, Hà Quyên chỉ là có chút kinh ngạc, ngược lại cũng không thấy có gì kỳ cục, lại bị Chu Duệ Trạch nhìn như vậy, cô còn lòi gì có thể nói đây?

Trề miệng một cái, cuối cùng chỉ nói ra hai chữ: "Ăn cơm."

Cầm đôi đũa mới lên, vui đầu ăn com, không để ý tới người nào đó.

Trong lòng Chu Duệ Trạch âm thầm đốt pháo ăn mừng, toàn thắng.

Hài lòng nho nhỏ kia tuyệt đối không để lộ ra, vẻ mặt thành thật gấp thức ăn cho Hà Quyên: "Bà xã, sừn xào chua ngọt đây, mau ăn đi."

"Ừ." Hà Quyên vui đầu ăn com, thuận tay gấp món mà Chu Duệ Trạch thích vào trong chén của anh.

"Bà xã, anh đã kêu giá căn nhà cũ của em rồi, chắc không lâu nữa sẽ có tin tức, gần đây thị trường nhà ở cũ rất được ưa chuộng, bán rất chạy. Anh sẽ mua căn phòng kia về, em thấy có được hay không, nếu thích anh sẽ nói chuyện với cậu ấy." Chu Duệ Trạch vừa ăn com vừa thảo luận cùng Hà Quyên.

"Com nước xong rồi lại nói." Hà Quyên ngẩng đầu nói với Chu Duệ Trạch, "Lúc ăn com đừng nghĩ tới những chuyện khác, nếu không sẽ ảnh hưởng đến dạ dày."

Bao tử không tốt, cũng khó điều trị.

Huống chi, cô biết dạ dày Chu Duệ Trạch có lúc sẽ không thoải mái, cũng may không có vấn đề gì lớn, nhưng nếu không chú ý kỹ, thật sự sẽ xảy ra chuyện.

"Ừ." Chu Duệ Trạch nhìn Hà Quyên, lần nữa bày ra khuôn mặt tươi cười sáng chói, chỉ hận chưa làm mù mắt người nhìn.

Hà Quyên bất đắc dĩ lắc đầu, thật là thời gian ở cùng Chu Duệ Trạch càng dài, càng thấy được người này không được bình thường.

Thế nào lại giống như đứa bé vậy?

Nói anh là đứa bé, nhưng lúc làm việc đặc biệt có trách nhiệm.

Nghĩ tới, Hà Quyên không nhận được nhẹ nhàng cong khóe môi lên, đây là nói tâm tư mỗi người cũng sẽ có lúc giống một đứa bé.

Cho nên, hình thức ở chung của vợ chồng đúng là tốt nhất, khi người nào cần, người kia phải đi dụ dỗ, dụ dỗ dụ dỗ, hai người cũng vui vẻ.

Đây là cuộc sống hôn nhân mà cô đã từng mong muốn, hai người đều suy nghĩ cho nhau, giúp đỡ lẫn nhau.

Cô nghĩ chuyện đó chỉ có trong tiểu thuyết, không nghĩ tới cô thật sự gặp được, cô, đúng là thật may mắn.

Chu Duệ Trạch vừa ăn com vừa nhìn mặt cười của Hà Quyên, bộ dáng đó không khỏi làm anh phải suy nghĩ.

Bà xã của anh rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì mà lại vui vẻ như vậy?

Là đang nghĩ đến anh sao?

Ừ, không đúng, chỉ có thể nghĩ đến anh.

"Đang suy nghĩ gì sao?" Chu Duệ Trạch cố ý hạ thấp giọng, mang theo một tia dẫn dụ.

"Nghĩ tới em thật rất may mắn." Hà Quyên cũng không nói sang chuyện khác, mà thẳng thắn thừa nhận.

"May mắn?" Chu Duệ Trạch không hiểu nhìn Hà Quyên, cái đề tài này có phải có chút trừu tượng quá hay không?

"Ừ, rất may mắn." Hà Quyên cười khẳng định nói, "Từ khi còn nhỏ cha mẹ đã rất thương em, không chỉ có bọn họ, còn có dì nhỏ, bây giờ lại gặp được anh."

Chu Duệ Trạch nhìn ánh sáng trông suốt trong tròng mắt của Hà Quyên, tất cả đều tràn đầy hạnh phúc, ở chỗ sâu nhất trong lòng anh như bị thứ gì đó hung hăng đánh vào thật đau, đau đến mức suýt chút nữa anh muốn ngạt thở.

Như vậy có thể được gọi là may mắn sao?

Từ nhỏ cô được cha mẹ yêu thương, lại đột ngột qua đời. Bởi vì được thương yêu quá nhiều, khi họ mất, mang đến cho Hà Quyên đã kích không thể lớn hơn nữa?

Còn có những năm qua sống chung với Phương Thục Tú, cả ngày phải nhìn sắc mặt của Triệu Quốc Tường, loại cảm giác sống dưới mái nhà của người khác, sẽ được dễ chịu hơn sao?

Còn gặp được anh. . . . . Trước khi gặp được anh, Hà Quyên đã gặp được những cái gì?

Bên trong những hạnh phúc này, gồm có bao nhiêu vết thương thật sâu?

Hết lần này đến lần khác, Hà Quyên chính là muốn che đậy những vết thương kia, cô chỉ muốn cảm nhận cái gọi là hạnh phúc.

Quyên Từ như vậy, làm cho Chu Duệ Trạch thật đau lòng.

"Anh ăn tôm đi." Giọng nói của Hà Quyên làm cho Chu Duệ Trạch phục hồi tinh thần từ trong suy nghĩ của mình lại, nhìn tôm đã được bóc vỏ trong chén, trong mắt có chút chua xót.

"Ăn thật ngon." Chu Duệ Trạch đè nén cảm xúc không ngừng sôi trào trong lòng mình xuống, cho thịt tôm vào trong miệng, ngửa đầu, cười nói.

Phản ứng như vậy đối ánh mắt xem thường của Hà Quyên: "Em nói, món ăn là do anh làm, anh đang tự khen chính mình sao?"

Chu Duệ Trạch lập tức nghiêm túc nói: "Tuyệt đối không phải."

Thay đổi về mặt, nhìn về phía Hà Quyên bày ra nụ cười nịnh hót, so với thái giám trong cung thời cổ đại khi gặp hoàng thượng còn khoa trương hơn nhiều: "Cái này không phải do bà xã bóc cho anh sao, cho nên mới ăn ngon như vậy."

Hà Quyên nhìn không được cười lên: "Anh đó, thật không nên đi làm quản lý phụ tá."

"Vậy anh nên làm cái gì?" Chu Duệ Trạch tò mò hỏi.

"Anh nên làm quản lý quan hệ xã hội, miệng lưỡi này, người chết cũng có thể nói thành người sống." Hà Quyên "Khen ngợi" nói: "Miệng lưỡi giống như mật."

Chu Duệ Trạch liếm liếm môi, nghi hoặc nháy mắt: "Không có ngọt nha."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Chương 88.2: Làm việc

Nói xong đột nhiên đứng dậy, lập tức hôn lên môi Hà Quyên, đầu lưỡi linh hoạt thăm dò, truy đuổi tìm kiếm mục tiêu của anh.

Không thể không nói, tình cảm của Hà Quyên đối với Chu Duệ Trạch rất mâu thuẫn.

Cô có chút ngượng ngùng, nhưng ngược lại cũng có chút mê muội.

Cô thích loại cảm giác mà Chu Duệ Trạch mang đến cho cô, không nén tình cảm nổi nên cũng mở miệng nghênh đón anh.

Lấy được sự đồng ý của cô, anh làm sao có thể buông tha cơ hội này, lập tức tiến quân thần tốc.

Cho đến khi hô hấp của người trong ngực dồn dập, gò má ửng đỏ, lúc này mới lưu luyến buông lỏng l.q.d môi cô ra, đôi mắt mê ly, môi sưng đỏ càng thêm ôn nhu mềm mại, làm cho anh nóng lòng mong muốn lập tức đối trận địa, làm chuyện khác một chút.

Chỉ là, cơm tối còn chưa ăn xong, Chu Duệ Trạch không thể làm gì khác hơn là áp chế dục vọng xuống.

"Anh làm loạn cái gì? Đang ăn cơm đó." Hà Quyên không nhận được hôn dỗi trọn mắt nhìn Chu Duệ Trạch một cái, nhịp tim đập loạn hoàn toàn không nghe theo khống chế của cô, làm mặt cô nóng hừng hực.

"Anh chỉ là xem một chút có phải vị giác của anh có vấn đề hay không, anh không nắm được vị mật trên môi, để em nắm thử giúp anh một chút." Chu Duệ Trạch nói hết sức l.q.d nghiêm túc, nghiêm túc đến nỗi khiến Hà Quyên hận không thể một cái tát giết chết anh.

"Ăn cơm!" Nhiệt độ trên mặt đã biến mất hoàn toàn, Hà quyên ngồi trên ghế hung hăng ăn cơm.

Ở bên cạnh Chu Duệ Trạch cười trộm, nhìn bộ dáng Hà Quyên tức giận thờ phỉ phò ăn cơm, thật là đáng yêu nha.

Anh làm như vậy cùng đã có tính toán kỹ, biết Hà quyên thật sự không tức giận.

Anh chỉ không muốn để Hà Quyên phải nhớ lại những hồi ức mà cô gọi là hạnh phúc này, sẽ làm tim anh thật đau.

Ăn cơm xong, Hà Quyên đi rửa chén, lẽ ra Chu Duệ Trạch định làm, lại bị Hà Quyên đẩy ra ngoài: "Anh làm việc bận rộn cả ngày rồi, ra phòng khách nghỉ ngơi đi."

Bị Hà Quyên mạnh mẽ đuổi ra khỏi phòng bếp, Chu Duệ Trạch sờ sờ cằm nói nhỏ: "Bà xã thật sự rất mạnh mẽ nha. . . . . Anh thích."

Ngồi trong phòng khách dùng dao nhỏ gọt táo, cắt thành từng miếng nhỏ, quýt cũng được bóc vỏ, đúng lúc Hà Quyên làm xong đi ra ngoài.

Vùi vào ngực Chu Duệ Trạch ăn trái cây, Hà Quyên nói: "Ngày mai em muốn đi làm, nếu không đi công việc sẽ không còn."

Xin nghỉ phép ở công ty không dễ, có thể nghỉ được vài ngày đã may mắn lắm rồi.

"Ừ, yên tâm đi. Di nhỏ anh sẽ chăm sóc tốt." Chu Duệ Trạch nói, "Anh còn tính nhiều năm . . . ."

"Không có chuyện gì, di nhỏ rất kiên cường, hơn nữa trước đây di nhỏ đã lớn lên ở chỗ này." Hà Quyên nói, "Anh còn phải lo chuyện phòng ốc, nên nghỉ ngơi một chút. Kỳ nghỉ đông cũng không còn mấy ngày nữa? Anh phải đi làm cho người ta, đừng vì những chuyện này mà làm ảnh hưởng đến công việc. Nếu di nhỏ thật sự cần giúp đỡ, em sẽ không đi làm nữa."

Hà Quyên hiểu rõ tâm ý của Chu Duệ Trạch, chỉ là không muốn làm ảnh hưởng đến công việc của anh.

"Tan việc chúng ta có thể đi thăm di nhỏ, hoặc là mấy ngày nữa gọi di nhỏ đến cùng ăn cơm, anh thấy được không?" Hà Quyên hỏi Chu Duệ Trạch, chờ anh đồng ý.

"Thế nào lại không được?" Chu Duệ Trạch cười, bóp nhẹ chóp mũi của Hà Quyên một cái, "Được rồi, xem tivi một lát rồi đi ngủ thôi."

"Ừ." Hà Quyên rất tự nhiên vùi ỏ trong ngực Chu Duệ Trạch, mùi hương trên người anh làm cho cô cảm thấy an tâm, rất thỏa mãn.

Buổi tối khi nửa mặt, Chu Duệ Trạch cũng không tới quấy rối cô, thay áo ngủ, không biết ngoài phòng khách Chu Duệ Trạch đang bận cái gì, Hà Quyên đã sớm buồn ngủ, bò vào trong chăn nhắm hai mắt lại.

Chăn rất mềm, rất thoải mái, còn có hương thơm tươi mát nhàn nhạt, giống như hương thơm trên người Chu Duệ Trạch.

Sau khi hít một hơi thật sâu, từ từ tiến vào mộng đẹp.

Ở trong phòng khách tùy tiện lật mấy trang tạp chí, Chu Duệ Trạch ngẩng đầu, nhìn đồng hồ cũng không sai biệt lắm, lúc này mới trở lại phòng ngủ, rửa mặt qua loa, rón rén nằm xuống bên cạnh Hà Quyên.

Người bên cạnh cũng không tỉnh, Chu Duệ Trạch cười khế, cánh tay dài duỗi tới, ôm cô vào trong ngực, vừa vặn lấp đầy khoảng trống.

Người trong ngực giật giật, cũng không tỉnh lại, chỉ điều chỉnh một tư thế thoải mái hơn, vẫn ngủ say như cũ, rất dễ nhận thấy, anh ôm người cô, để cô cảm thấy thật an tâm.

Ngày hôm sau, Hà Quyên mang theo tâm tình vui vẻ đi làm, Chu Duệ Trạch ở trong phòng làm việc, nhớ tới một chuyện, công việc ở câu lạc bộ không thích hợp để Hà Quyên tiếp tục làm.

Chuyện này phải nhanh giải quyết mới được.

Sau khi nghỉ xong cách giải quyết, Chu Duệ Trạch mới an tâm làm việc, lúc xế chiều đến chỗ Phương Thục Tú thăm một chút, mang theo một chút thức ăn nhẹ, cùng di ấy tán gẫu một chút chuyện của Hà Quyên.

Chu Duệ Trạch là một người rất biết nói chuyện, pha trò, rất nhanh có thể lấy được sự đồng tình của Phương Thục Tú, chớp nhoáng đã qua hơn hai giờ đồng hồ, Phương Thục Tú thúc giục anh mau về nhà nghỉ ngơi.

Có người đến nói chuyện phiếm cùng bà đương nhiên rất tốt, nhưng bà cũng không thể làm trễ nãi công việc của người khác không phải sao?

Chu Duệ Trạch cười cười, tạm biệt với Phương Thục Tú, anh nhìn thấy sự hài lòng và chấp nhận trong mắt của Phương Thục Tú.

Dù sao Phương Thục Tú cũng là người thân duy nhất trên đời này của Hà Quyên, tuy anh không quan tâm đến ánh mắt và ý kiến của người khác, nhưng anh không muốn Hà Quyên không nhận được sự chúc phúc của người thân mình.

Cho nên, làm cho Phương Thục Tú chấp nhận anh, mới là chuyện quan trọng nhất.

Thật may mắn, anh và Phương Thục Tú chung sống vô cùng hòa hợp.

Qua hai ngày sau Chu Duệ Trạch cũng chính thức kết thúc kỳ nghỉ đông bắt đầu "Đi làm", bởi vì Hà Quyên phải giúp đồng nghiệp một buổi, cho nên buổi chiều cô mới đến câu lạc bộ.

Sau khi tiễn Chu Duệ Trạch đi làm, cô bắt đầu dọn dẹp phòng, nghỉ tới sau khi dọn dẹp xong, đến thăm di nhỏ một chút rồi đi làm.

Vừa mới dọn phòng xong, điện thoại di động liền reo lên.

Vừa nhìn thấy số điện thoại của Chu Duệ Trạch, Hà Quyên cười cười nhận điện thoại: "Thế nào?"

"Bà xã, em đến phòng làm việc của anh tìm trong ngăn kéo xem có tập tài liệu màu đen hay không?" Giọng nói Chu Duệ Trạch lo lắng truyền qua điện thoại.

"Được, để em đi xem, chờ em một chút." Hà Quyên vội vàng vào thư phòng mở ngăn kéo ra, "Đây rồi, có một tập tài liệu màu đen, anh quên mang theo sao?"

"Ừ, bà xã, mang đến giúp anh nha." Chu Duệ Trạch nói, "Sau khi em đến thì đi vào từ cửa C, sau đó. . . . ."

"Được rồi, em sẽ lập tức đến đó." Hà Quyên nghe xong chỉ dẫn liền cúp điện thoại, chạy nhanh xuống lầu, đón taxi chạy thẳng đến công ty Chu Duệ Trạch làm việc.

Sau khi đến, dựa theo chỉ dẫn Chu Duệ Trạch nói, tìm trước tìm sau, không biết có phải bởi vì mọi người đều đang làm việc hay không, mà dọc theo đường đi, cô không gặp được một nhân viên nào.

Tìm được thang máy theo như lời của Chu Duệ Trạch, đi vào, nhìn con số từ từ tăng lên, trong lòng Hà Quyên sinh ra một loại suy nghĩ kỳ quái.

Đa số mà nói, công ty như thế này cũng giống như một tập đoàn lớn, không phải nói chức vị càng cao, thì nơi làm việc sẽ càng cao sao?

Tại sao Chu Duệ Trạch bảo cô đến tầng lầu cao như vậy?

Chẳng lẽ anh là quản lý phụ tá cấp bậc rất cao sao?

Sau khi đến, thang máy đình một tiếng rồi dừng lại, Hà Quyên vừa đi ra khỏi cửa thang máy liền ngây ngẩn cả người. Không hổ là một tập đoàn lớn nha, các thiết bị được lắp đặt này thật đúng là người có tiền.

Chỉ là. . . . . Vì sao một người cũng không có?

Theo hành lang, cô dựa theo hướng dẫn Chu Duệ Trạch nói tìm đến, còn chưa đến nơi, đột nhiên nghe được một tiếng quát lớn.

"Cậu không nên tự ý làm càn!" Chu Duệ Trạch giận dữ quát mắng làm cho lòng Hà Quyên căng thẳng, làm sao vậy?

Vừa định bước nhanh qua, lại bị một giọng nói làm cô đứng lại: "Cậu để ý cái gì? Tôi đã nói là tôi không yêu cô ấy. Cho dù tôi kết hôn, chúng tôi cũng chỉ ở chung với nhau thôi."

Nhiếp Nghiêu?

Lại là Nhiếp Nghiêu!

Là người từng làm khó dễ Chu Duệ Trạch!

Chân Hà Quyên nhẹ nhàng bước đến, núp ở khúc quanh nghe lén chuyện bên trong.

"Nhiếp Nghiêu, cậu nói ra mà không biết ngại sao, ai muốn ở chung với cậu? Chúng ta kết thúc, đã sớm kết thúc!" Chu Duệ Trạch giận dữ gầm nhẹ, từ giọng nói của anh có thể nghe được anh đang rất tức giận.

"Làm sao đã kết thúc? Cậu quên lúc đầu chúng ta yêu nhau thế nào sao? Cậu không thể rồi bỏ tôi được." Nhiếp Nghiêu thấp giọng dụ dỗ, "Đừng làm ầm ĩ nữa, chuyện kết hôn cũng chỉ là hiểu lầm. . . . ."

"Hiểu lầm? Cậu cũng đã kết hôn rồi, có cái gì phải hiểu lầm?" Chu Duệ Trạch lạnh lùng cắt đứt lời nói của Nhiếp Nghiêu, "Chúng ta không còn chuyện gì để nói nữa."

"Cậu lại bắt đầu tùy hứng." Nhiếp Nghiêu bắt đầu nói, giống như đang dụ dỗ một đứa bé, "Lúc đầu tôi kết hôn chẳng qua là bởi vì ích lợi hai bên thôi, giữa tôi và cô ấy không có tình cảm, đây là q.d chẳng qua cũng chỉ là chụp hình cưới thôi. Kết hôn thì kết hôn, cũng không làm ảnh hưởng đến quan hệ của chúng ta."

"Ai muốn đi cùng với cậu? Tôi có bà xã, tôi có người yêu!" Chu Duệ Trạch cau mày phản bác, "Cậu không nên đến làm nhục tôi, không phải ai cũng đều xấu xa giống như cậu đâu."

"Cậu có vợ? Cậu sẽ yêu cô gái kia sao? Trong lòng cậu vẫn yêu tôi có đúng hay không?" Nhiếp Nghiêu tự tin nói, "Lúc đầu chúng ta. . . . ."

"Đừng nhắc đến chuyện trước kia, chuyện lúc trước đã qua rồi." Chu Duệ Trạch dùng lực đánh xuống bàn một cái, âm thanh thật lớn truyền đến, "Lúc trước tôi với cậu cũng chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới, còn những chuyện khác cái gì cũng không có."

Nghe câu đó, Nhiếp Nghiêu chìm trong yên lặng một hồi lâu, bên trong chỉ còn nghe được tiếng thở dốc nặng nề truyền ra, hiển nhiên, Chu Duệ Trạch giận đến cực điểm.

"Đúng vậy, cho dù bây giờ quan hệ của chúng ta là cấp trên cấp dưới, cậu cũng không thể rồi bỏ tôi không phải sao?" Nhiếp Nghiêu nói như vậy có cảm giác giống như vô lại, làm cho người nghe không nhận được chán ghét.

"Chu Duệ Trạch, nhớ lấy, bây giờ cậu là phụ tá của tôi, phải làm việc thật tốt, nếu không. . . . Tôi sẽ làm cho cậu vĩnh viễn không tìm được việc làm cậu tin không?" Nhiep Nghiêu trực tiếp uy hiếp.

"Còn nữa, đừng quên, chính cậu đã nói, phải ở chỗ này làm việc ít nhất một năm, bây giờ thời gian còn chưa đến." Nhiep Nghiêu lại ném ra quả bom nặng ký.

Chu Duệ Trạch hừ lạnh: "Yên tâm, tôi luôn luôn giữ lời."

"Bây giờ cậu có thể đi rồi, vợ tôi cũng sắp đến, tôi không muốn để cô ấy nhìn thấy người ác tâm như vậy." Chu Duệ Trạch lạnh lùng hạ lệnh đuổi khách, ngược lại nhận được tiếng l.q.d cười đùa giỡn của Nhiep Nghiêu, "Cậu biết tôi thích cậu nhất ở điểm nào không? Chính là bộ dáng xù lông này, thật khiến người ta không nhận được muốn hung hăng giày xéo một trận."

"Cút!" Chu Duệ Trạch hét lớn một tiếng, Nhiep Nghiêu cười cười rồi đi.

Đợi đến khi Nhiep Nghiêu đi khỏi tầng lầu này, lúc này Hà Quyên mới chậm rãi từ trong góc đi ra ngoài, ánh mắt phức tạp liếc mắt nhìn phương hướng Nhiep Nghiêu rời khỏi, sau đó thở ra một hơi thật dài.

Trong lòng đã tính toán kỹ, nếu cô đã biết chuyện này, như vậy cô tuyệt đối không thể làm như không biết.

Nghĩ tới đây, Hà Quyên đi đến phòng làm việc, từ từ đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy Chu Duệ Trạch ngồi ở trên ghế, bộ dáng cực kỳ chán nản, mới vừa trải qua cuộc chiến này làm cho anh hao tổn tinh thần rất nhiều.

Nghe được tiếng động mở cửa, Chu Duệ Trạch lập tức nhìn qua, vừa nhìn thấy Hà Quyên, vẻ chán chường trên mặt lập tức bị quét sạch, khôi phục thái độ bình thường, cười híp mắt nói: "Bà xã, em đến rồi à?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Chương 89: Sợ hãi

"Đồ của anh đây." Hà Quyên đưa tập tài liệu trong tay cho Chu Duệ Trạch, bên trong là cái gì, cô hoàn toàn không mở ra xem.

"Vắt và cho vợ yêu rồi." Chu Duệ Trạch cười cười ôm Hà Quyên, lúc định buông tay ra, không ngờ cánh tay của Hà Quyên choàng qua kéo anh lại.

Chu Duệ Trạch ngạc nhiên sững sờ, mới cười hỏi: "Vợ yêu làm sao vậy? Nhớ anh hả?"

"Sao lại không nói với em?" Hà Quyên nhỏ giọng hỏi.

"Nói cái gì?" Chu Duệ Trạch buồn cười vỗ vỗ lưng Hà Quyên, "Buổi chiều em còn phải đi làm, mau mau trở về đi, đừng để đi làm trễ."

"Em muốn từ chức." Hà Quyên tạo ra một khoảng trống với Chu Duệ Trạch, bình tĩnh nhìn anh chăm chú, ánh mắt chuyên chú như vậy, làm trong lòng Chu Duệ Trạch run lên.

"Từ chức?" Chu Duệ Trạch chậm rãi hỏi ngược lại, "Nghĩ thế nào mà muốn từ chức?"

"Ở chỗ của anh còn tuyển người không?" Hà Quyên hoàn toàn không trả lời câu hỏi của Chu Duệ Trạch, trực tiếp nói thẳng ra ý nghĩ của mình, "Hành chính, thư ký, công nhân vệ sinh cũng được. . . ."

"Việc này, chờ một chút. . . ." Chu Duệ Trạch hoàn toàn không nghĩ tới Hà Quyên lại nói như vậy, chuyện đang tiếp diễn tốt theo dự tính của anh, nhưng giờ kế hoạch sao lại thoát khỏi quỹ đạo anh đặt ra chứ.

"Hiện giờ còn có di nhỏ ở đây, em không cần phải gom góp tiền giống như trước kia nữa. Chờ đến khi anh cũng thôi việc, chúng ta dùng tiền đã để giành được để buôn bán nhỏ, mua vài l.q.d đồ vật, cũng có thể sống thật tốt." Hà Quyên hoàn toàn đắm chìm trong suy nghĩ của mình.

Bây giờ trong lòng cô giống như có hàng nghìn cây kim chằng chịt đâm vào, cô từng gặp qua người không biết xấu hổ, nhưng chưa bao giờ tiếp xúc với người cực phẩm như Nhiep Nghiêu.

Trên thế giới này người như vậy cũng có sao?

"Vợ. . . ." Chu Duệ Trạch hoàn toàn không biết nói gì, bây giờ tâm tình anh hết sức phức tạp.

"Cứ làm theo như lời nói lúc nãy của em đi, em sẽ tới công ty của anh làm việc, em xem anh ta sẽ làm thế nào? Nếu còn quá đáng, em sẽ làm cho anh ta

thân bại danh liệt." Hà Quyên nắm l.q.d lấy tay của Chu Duệ Trạch, lời nói khá hung hãn, loại khí thế đó giống như là hổ mẹ đang che chở cho con của mình.

"Không có chuyện gì, đừng suy nghĩ nhiều như vậy." Lúc Hà Quyên đối mặt với Chu Duệ Trạch, thế nhưng tương đối dịu dàng. "Anh làm việc cho tốt, em sẽ từ chức, anh xem một chút ở công ty của anh có chỗ nào còn trống không? Em sẽ đến làm cùng với anh."

Hà Quyên nói xong, chủ động ấn xuống một nụ hôn trên môi Chu Duệ Trạch, quay đầu rời đi.

Sau khi đợi Hà Quyên rời khỏi, Chu Duệ Trạch vẫn không cử động, cứ đứng ngơ ngác như vậy, giống như bức tượng được điêu khắc.

"Tiến hành rất thuận lợi." Nhiếp Nghiêu bước ra từ bên cạnh, anh mới vừa từ thang máy ra, vừa đi tới cầu thang, lại vô tình nghe được.

Quả nhiên, Hà Quyên giống như lời nói của Chu Duệ Trạch, nếu nghe được chuyện này, nhất định sẽ đến từ chức.

Sau khi Nhiếp Nghiêu nói xong, cũng không nghe Chu Duệ Trạch nói gì, tò mò liếc mắt nhìn: "Cậu làm sao. . . . ."

Câu nói kế tiếp bị phiền não trong mắt Chu Duệ Trạch làm chần động, sừng sốt đành nuốt trở vào.

"Nhiếp Nghiêu. . . . ." Chu Duệ Trạch than nhẹ một tiếng, uể oải nói, "Tôi phát hiện tôi rất khốn kiếp."

Nhiếp Nghiêu suy nghĩ một chút, gật đầu: "Ừ, đúng là như vậy."

Chu Duệ Trạch lập tức tron mắt hung hăng nhìn Nhiếp Nghiêu một cái, cậu ta cũng không tính an ủi anh một chút sao?

Nhất định phải nói thật như vậy?

Thấy Chu Duệ Trạch bất mãn, Nhiếp Nghiêu hừ lạnh một tiếng: "Cậu vốn chính là khốn kiếp."

Nhiếp Nghiêu hoàn toàn không thấy "Sát ý" trong mắt Chu Duệ Trạch, đi tới ngồi xuống bên cạnh: "Cho đến tận bây giờ ngay cả gia thế của cậu, cậu cũng không nói rõ ràng với cô ấy, l.q.d nếu nói trước kia vì đến gần Hà Quyên sợ cô ấy không chấp nhận cậu, nói vậy còn nghe được. Bây giờ quan hệ của các người không giống với trước kia rồi."

Nhiếp Nghiêu không phải kẻ ngốc, làm sao sẽ không nhìn ra được lúc Chu Duệ Trạch cùng Hà Quyên nói chuyện với nhau?

Cái loại cảm giác thân mật đó, nhìn một cái cũng biết, bây giờ Hà Quyên thật sự ở chung với Chu Duệ Trạch, đã đến mức độ này, còn có cái gì mà Chu Duệ Trạch không thể nói được nữa?

Đối mặt với vấn đề của Nhiếp Nghiêu, Chu Duệ Trạch lựa chọn im lặng, thấy anh không nói gì, l.q.d Nhiếp Nghiêu tiếp tục hỏi: "Không phải cậu muốn cô ấy luôn ở bên cạnh cậu sao, cậu hoàn toàn có thể nói rõ ràng cho cô ấy biết, để cho cô ấy tới đây. Bây giờ cậu còn không nói. . . . ."

Nhiếp Nghiêu lắc đầu một cái, không đồng ý nói: "Có chút không đạo đức lắm."

Dĩ nhiên, loại đạo đức này bất luận là anh hay là Chu Duệ Trạch, hai người bọn họ cũng không để ở trong mắt.

Vấn đề là, Chu Duệ Trạch phải đối mặt với Hà Quyên thế nào, nếu quan hệ của hai người bọn họ đã thân mật như vậy rồi, còn giấu giếm. . . . . Không phải có chút quá đáng hay sao?

Nhiếp Nghiêu nói xong, không lên tiếng nữa, trong khoảng thời gian ngắn, bên trong phòng làm việc chìm trong yên tĩnh đến quỷ dị. Đầu Chu Duệ Trạch hơi cúi thấp, nhìn mặt đất chằm chằm, không biết trong đầu đang nghĩ cái gì.

Sau một lúc lâu, mới chậm rãi mở miệng, không lưu loát nói ra ba chữ: "Tôi sợ hãi."

Sau khi nói ra ba chữ thật khó khăn này, phiền não được buông lỏng rất nhiều.

"Tôi sợ sau khi Quyên Từ biết được, sẽ tức giận mà rời khỏi tôi." Chu Duệ Trạch ngẩng đầu, khẩn trương mấp máy môi, "Cậu cũng biết tính tình của Quyên Từ, cô ấy là loại trong cứng l.q.d ngoài mềm. Cô ấy có nguyên tắc riêng của mình, bất luận người nào chạm đến nguyên tắc đó, tuyệt đối cô ấy sẽ không thỏa hiệp."

Nhiếp Nghiêu gật đầu một cái, điều này anh rất đồng ý.

Thường ngày nhìn Hà Quyên là một người ôn hòa, đối với ai cũng cười ha hả tính tình dễ chịu như vậy, nhưng mà, khi xúc phạm đến ranh giới cuối cùng của cô ấy, cô ấy cũng sẽ không e sợ bất cứ thứ gì.

Biết rõ anh "Quyên cao chức trọng" đang uy hiếp Chu Duệ Trạch, cô còn dám tiếp cận, không sợ anh lợi dụng cường quyền làm khó dễ, người như cô ấy chân chính có mấy người?

Huống chi, chỉ cần anh mất hứng một cái, ngày sau ngay cả cơ hội cho Chu Duệ Trạch đến công ty làm việc cũng không có.

Dưới tình huống này, Hà Quyên cũng không phải sợ không phải lo lắng cho tương lai, mà trong thời gian ngắn, nghĩ tới chuyện mở một con đường khác.

Bình tĩnh như vậy, so với ngày thường, cô làm cho người ta cảm thấy hoàn toàn khác biệt.

Khó trách Chu Duệ Trạch sẽ lo lắng, cũng khó có thể nói rõ.

Nhìn thấy biểu tình trên mặt Nhiếp Nghiêu mấy lần, Chu Duệ Trạch cũng biết anh đang nghĩ gì: "Cho nên, tôi muốn chờ một thời gian, đợi đến lúc chắc chắn Quyên Từ sẽ không rời khỏi tôi."

Nhiếp Nghiêu phiền não nhắm hai mắt lại, xoa xoa huyệt thái dương: "Thật ra, tính cách của cậu cũng không thay đổi một chút nào."

Chu Duệ Trạch bất đắc dĩ hừ nhẹ một tiếng: "Tính tình nói thay đổi là sẽ dễ dàng thay đổi sao?"

Ai . . . . .

Nhiếp Nghiêu im lặng thờ dài, bây giờ Hà Quyên cảm thấy Chu Duệ Trạch thật tốt, nếu biết tính tình cậu ấy có nhiều khuyết điểm, không biết sẽ như thế nào.

Chu Duệ Trạch là loại người muốn làm một việc gì, cho dù phải mất bất cứ giá nào đều phải làm cho bằng được, nói dễ nghe thì gọi là có nghị lực, nếu nói khó nghe thì chính là cố chấp.

Cũng may loại tính cách này cũng không nghiêm trọng lắm, nhất là sau khi cách xa cuộc sống trước kia, loại tính cách này đã rất lâu chưa xuất hiện.

Thế nhưng, đối với chuyện của Hà Quyên, Chu Duệ Trạch lại bắt đầu làm như vậy.

Chỉ khác lúc trước là, cậu ấy dùng phương pháp ôn hòa, cũng không có quá khích. . . . . Được rồi, anh thu hồi lời nói vừa rồi của anh lại, phương pháp quá khích Chu Duệ Trạch chỉ dùng cho người khác, tuyệt đối sẽ không xuất hiện trên người Hà Quyên.

"Vậy cậu phải chờ tới khi nào?" Nhiếp Nghiêu cảm thấy loại chuyện này không thể kéo dài, càng kéo dài, càng khó giải quyết.

Anh cứ nghĩ Chu Duệ Trạch sẽ từ từ tiết lộ tin tức với Hà Quyên, dù sao giữa bọn họ đã không có bất kỳ chướng ngại nào nữa rồi.

Nhưng vẫn còn chưa nói, có phải Chu Duệ Trạch đã lo lắng quá mức rồi hay không hả ?

"Nếu không thì chờ Quyên Từ mang thai rồi hãy nói. . . . ." Một câu nói của Chu Duệ Trạch lập tức làm Nhiếp Nghiêu dân động, ngay sau đó cầm ở phía dưới thiếu chút nữa rơi trên mặt đất, "Không, không, không. . . . . Hay là chờ đứa bé sinh ra xong hãy nói. . . . . Ủ, hay là chờ đứa bé lớn một chút? Lúc đứa bé còn nhỏ, trong lòng không thể lưu lại bóng ma. . . . ."

"Tiểu học. . . . . Không được, khi đó đứa bé còn chưa hiểu chuyện của người lớn, ba mẹ gây gổ, đứa bé sẽ sợ. Hay là trung học. . . . . Ồ, không được, lúc đó là thời kỳ trưởng thành, tâm tình của đứa bé không dễ dàng khống chế được. Nói lúc học đại học, đứa bé ở trường, cách xa nơi này, khi về đến nhà không còn cảm thấy áp lực, đứa bé sẽ khó chịu. . . . ."

"Đợi đến lúc đứa nhỏ tốt nghiệp sẽ làm ảnh hưởng nó tìm việc làm có phải hay không, nếu nó kết hôn, sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của gia đình nhỏ bọn họ?" Nhiếp Nghiêu ở bên cạnh âm trầm suy diễn.

"Ủ, xác thực là như vậy." Chu Duệ Trạch hết lần này tới lần khác không nghe được châm chọc trong lời nói của Nhiếp Nghiêu, còn nghiêm túc gật đầu một cái, "Tôi nên làm thế nào đây? Lúc nào nên nói rõ?"

"Tôi thấy cậu hoàn toàn cũng chưa nghĩ sẽ nói rõ!" Nhiếp Nghiêu tiện tay cầm lên một cái ly, trực tiếp ném tới.

Phản ứng của Chu Duệ Trạch thật sự rất nhanh nhẹn, vững vàng tiếp được, nhìn Nhiếp Nghiêu nói: "Đừng lộn xộn, không thấy tôi đang buồn bực sao?"

Lời nói của Chu Duệ Trạch, làm cho Nhiếp Nghiêu có một loại kích động muốn giết người.

Cậu ta cố tình khó chịu như vậy còn mở mắt vô tội, vẻ mặt buồn thiu nhìn anh, đây là chuyện gì nha?

Còn không muốn cho người ta sống nữa sao?

Sao thời buổi bây giờ Tổng giám đốc lại mang mệnh khổ như vậy?

Không chỉ ném cục diện rồi rầm xuống cho anh, chuyện đời sống tình cảm còn phải muốn anh phối hợp?

Anh muốn từ chức!

Ở trong lòng gào thét vô số lần, Nhiếp Nghiêu mới nén tức giận xuống, khôi phục lại bình thường, nếu không, anh rất có thể sẽ ở chỗ này đánh một trận với Chu Duệ Trạch để phát tiết.

"Trước mắt cứ để cho Quyên Từ tới đây làm việc thôi. . . . ." Lúc Chu Duệ Trạch nói lời này một chút tự tin như ngày thường cũng không có, ngược lại

có chút làm bộ đáng thương.

Làm Nhiếp Nghiêu cũng không nói được cái gì nữa, anh thật không nghĩ Chu Duệ Trạch luôn luôn làm việc gọng lưng linh hoạt sẽ có một ngày tinh thần thấp thòm như vậy.

Là bởi vì quá quan tâm hay sao?

Quá quan tâm đến Hà Quyên, cho nên, sợ một khi Hà Quyên biết rõ chân tướng, một đi không trở lại.

"Tôi biết rõ tôi rất hèn hạ, luôn lợi dụng lòng tốt của Quyên Từ, từng bước từng bước lừa gạt cô ấy đến bên cạnh tôi. Nếu sau khi cô ấy biết được, chắc chắn sẽ rời khỏi tôi. . . . ." Mối Chu Duệ Trạch mấp máy, khàn giọng nói, "Đó cũng do tôi tự làm tự chịu."

Anh rất sốt ruột, biết Thịnh Nhạc Dục bắt đầu tìm cô gái khác ở bên ngoài, anh vẫn chờ cơ hội cùng Hà Quyên "Vô tình gặp được".

Anh không kịp đợi để gặp mặt bình thường với Hà Quyên, từ từ qua lại ở chung một chỗ.

Xếp đặc nối tiếp xếp đặc, dù dỗi Hà Quyên rơi vào trong bẫy của anh, che giấu cô thật kín, cũng không muốn cô thoát ra ngoài.

Nhưng mà, sự thật cuối cùng cũng sẽ có một ngày bị vạch trần, anh không biết khi ngày đó đến, phản ứng của Hà Quyên sẽ như thế nào.

Bây giờ anh không thu tay lại được nữa, càng thêm sợ hãi Hà Quyên biết được.

Chu Duệ Trạch nói thật chậm: "Nhiếp Nghiêu, tôi thật sự sợ hãi. . . . . Rất sợ hãi. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Chương 90.1: Từ chức

Nhiếp Nghiêu nhìn Chu Duệ Trạch, im lặng thật lâu, anh không biết nên nói gì.

Trước kia, Chu Duệ Trạch đã trải qua một số chuyện, khiến cho tính cách của cậu ấy xuất hiện nhiều chỗ thiếu sót, có thể nói, chính vì tính cách như vậy, mới khiến Chu Duệ Trạch đi vào con đường như thế.

Anh có thể nói gì?

Nếu như Hà Quyên có thể cảm nhận được tình yêu của Chu Duệ Trạch, cho dù là biết được sự thật, cũng sẽ không tức giận. .... Ôi, hẳn là như vậy chứ?

"Cậu tính cho cô ấy tới đây làm chức vụ gì?" Nhiếp Nghiêu lựa chọn nói sang chuyện khác, anh không hy vọng Chu Duệ Trạch vẫn đắm chìm trong suy nghĩ.

"Trợ lý?" Chu Duệ Trạch hỏi Nhiếp Nghiêu

Nhiếp Nghiêu im lặng nhìn chằm chằm Chu Duệ Trạch, cái gì cũng không nói, cứ như vậy ngẩn ngơ nhìn Chu Duệ Trạch, cho đến khi khiến Chu Duệ Trạch cảm thấy xấu hổ, lo lắng gãi đầu: "Không được sao?"

"Được, dĩ nhiên được, người là ông chủ, người nói được là được." Nhiếp Nghiêu "nhìn nọt" mà cười cười, nhìn sắc mặt này khiến người ta buồn nôn.

"Bằng không cậu muốn tớ cho Quyên Từ làm việc gì?" Chu Duệ Trạch bắt mắt nhìn Nhiếp Nghiêu, "Công ty có chức vụ khác hoàn toàn không thích hợp với Quyên Từ, hướng chỉ, nếu làm ở những ngành khác, tớ không nhìn thấy được cô ấy."

Một câu nói cuối cùng mới chính là mấu chốt?

Nhiếp Nghiêu oán thăm trong lòng, nhưng ngoài miệng không nói.

"Cậu có thể tùy ý sắp xếp công việc, nhưng mà, cô ấy sẽ không cảm thấy kỳ lạ sao?" Nhiếp Nghiêu hoàn toàn không quan tâm chức vụ của Hà Quyên là gì, thật sự nếu như vào làm việc, có lẽ sẽ phát hiện việc Chu Duệ Trạch giấu giếm, ngược lại từ từ tiếp nhận, cũng rất tốt.

Tránh cho Chu Duệ Trạch đỡ phải lo lắng.

"Sẽ không." Chu Duệ Trạch cực kỳ khẳng định nói.

Nhiếp Nghiêu đột nhiên có một loại dự cảm xấu, không nhịn được lên tiếng hỏi: "Cậu muốn làm gì?"

"Nếu như cậu lấy việc bạn trai trước ép tớ, Quyên Từ nhất định sẽ tràn đầy tinh thần trọng nghĩa, canh giữ ở bên cạnh tớ. Đúng, không sai." Vì gia tăng độ tin cậy, Chu Duệ Trạch còn nặng nề gật đầu.

Nhiếp Nghiêu đầu đầy hắc tuyến nhìn Chu Duệ Trạch, bắt đắc dĩ hô nhỏ: "Tớ đây là một kẻ xấu tên tuổi đã đi xuống, đúng không?"

Chu Duệ Trạch nhìn Nhiếp Nghiêu cười sáng lạn: "Chờ sau khi sự thật phơi bày, tớ sẽ giúp cậu giải quyết mọi chuyện."

"Hừ hừ...." Đối với việc Chu Duệ Trạch cam đoan, Nhiếp Nghiêu hoàn toàn không tin, đến lúc đó cậu ta không bỏ đá xuống giếng* đã tốt lắm rồi.

*Bỏ đá xuống giếng: Tương tự như câu đổ thêm dầu vào lửa.

"Cậu tùy tiện đi, nhớ thù lao của tớ là tốt rồi." Cuối cùng, Nhiếp Nghiêu cũng vì mình tranh thủ chút lợi ích.

"Ừ, tớ sẽ nhớ." Chu Duệ Trạch tùy ý gật đầu, Nhiếp Nghiêu vừa nhìn, cũng biết cậu ta hoàn toàn không có ở đây, lắc đầu một cái.

Hiện tại, đoán chừng cậu ta còn đang buồn phiền về chuyện của Hà Quyên.

Số mệnh Chu Duệ Trạch thật khổ mà.

Thời gian một buổi chiều Chu Duệ Trạch cũng không biết làm cái gì, vẫn kéo dài tới giờ tan việc, mới chịu về nhà.

Thấp thóm mở cửa phòng ra, thận trọng ghé đầu vào, vừa hay nhìn thấy Hà Quyên từ phòng bếp đi ra, cười hỏi: "Về tới nhà anh làm gì mà phải lén lút?"

"Anh. . . . ." Chu Duệ Trạch nhìn Hà Quyên cười như ánh nắng mặt trời rực rỡ, không biết nói cái gì cho phải.

"Đi rửa tay, thay quần áo, lập tức có thể ăn cơm." Hà Quyên cầm lấy cặp trong tay Chu Duệ Trạch, đưa cho anh đôi dép, xoay người đi vào phòng bếp.

Chu Duệ Trạch nhìn bóng lưng Hà Quyên hồi lâu, lúc này mới đi vào phòng ngủ.

Sau khi đi vào phòng ngủ, nhanh chóng đổi một bộ quần áo, chỉnh đốn lại tâm lý, đi vào phòng bếp: "Vợ à, anh phải làm việc gì?"

"Cầm chén đĩa đi ra." Hà Quyên tùy ý nói, một chút cũng không thấy được sự tức giận của ban ngày.

Hà Quyên càng không có phản ứng, Chu Duệ Trạch càng lo lắng, chuyện rốt cuộc phát triển như thế nào, nhưng trong lòng anh không có một chút niềm tin nào.

Cầm chén đĩa để xuống, Chu Duệ Trạch đi tới giúp đỡ, nhưng lại không biết phải giúp gì, không thể làm gì khác hơn là ngồi ở trên ghế, nhìn chằm chằm bát đĩa, không nhúc nhích.

Hà Quyên bưng món ăn đi ra, lập tức ngăn cản cả người.

Người kia cứ như vậy ngồi ở trên ghế, yên lặng, hơi cúi đầu, sợi tóc có chút lung tung, thoát nhìn như vô dụng.

Trái tim đột nhiên đau xót, trong mũi cô chua xót, bưng món ăn đi tới, cười nói: "Đến đây, ăn cơm thôi."

Vội vàng đi vào phòng bếp bưng tất cả thức ăn ra ngoài, lúc này Chu Duệ Trạch mới hơi ngẩng đầu, trở mắt nhìn Hà Quyên.

Hà Quyên không nhịn được cười nói: "Nghĩ gì thế?"

"Vợ à, chuyện ngày hôm nay. . . . ." Chu Duệ Trạch mở miệng, không biết phải nói như thế nào.

"Em đã từ chức." Hà Quyên cắt đứt lời nói của Chu Duệ Trạch.

"Hả?" Chu Duệ Trạch hoàn toàn không nghĩ đến Hà Quyên sẽ dứt khoát như vậy.

Hà Quyên cười cười: "Không ngờ sếp của chúng ta để nói chuyện như thế, lập tức đồng ý, còn thanh toán hết tiền lương cho em."

Đương nhiên là để nói chuyện, đã sớm chào hỏi.

Chu Duệ Trạch lập tức quên đi suy nghĩ trong đầu, cái này không phải vấn đề quan trọng.

"Công ty của các anh có chức vụ nào trống không?" Hà Quyên hỏi.

Chu Duệ Trạch sững sốt một hồi lâu, mới hồi phục tinh thần lại: "Em thật muốn đi?"

"Dĩ nhiên, cái tên kia ở cùng một chỗ với anh, nếu em ở bên cạnh, anh ta cũng không dám nói cái gì." Hà Quyên nói chuyện đương nhiên, hừ lạnh một tiếng, "Trừ phi anh ta muốn mọi người đều biết."

"Không có chuyện gì, anh ta có địa vị hơn chúng ta, anh ta có thể vì tương lai sau này mà cùng vợ anh ta kết hôn, đã nói lên anh ta là một người coi trọng sĩ diện của mình. Anh ta tuyệt đối không muốn cùng anh vạch trần sự thật." Hà Quyền phân tích đạo lý rõ ràng.

"Em là muốn là đi theo anh, anh ta chỉ biết thu lại, đợi đến lúc anh đồng ý thời gian vừa đúng lúc, chúng ta liền rời khỏi, tức chết anh ta."

Hà Quyền nghĩ thật bình tĩnh, cũng không cảm thấy có vấn đề gì.

Hà Quyền rất bình tĩnh, nhưng Chu Duệ Trạch lại dễ nổi nóng.

"Vợ à, thật ra thì cái giao ước về thời gian kia. . . ."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đương Hư Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Chương 90.2: Từ chức

"Không có chuyện gì, mặc kệ là chuyện gì, đó là do anh đồng ý hứa hẹn. Em sẽ giúp anh hoàn thành, không để cho anh ta xuống tay với anh." Hà Quyền không cho Chu Duệ Trạch giải thích, cô hoàn toàn tin tưởng anh.

Huống chi, cô không biết chuyện trước kia của Chu Duệ Trạch, cô không có lý do gì đi can thiệp.

Phương pháp duy nhất chính là cùng với Chu Duệ Trạch quên đi quá khứ, giảm tổn thương của anh xuống đến mức thấp nhất.

Chu Duệ Trạch ngưng mắt bình tĩnh nhìn Hà Quyền, thấy ở Hà Quyền có chút gì đó không giải thích được, nhất là cảm thấy trong ánh mắt của anh có quá nhiều tâm tình phức tạp, cô hoàn toàn nhìn không hiểu, chỉ cảm thấy trong lòng bị anh nhìn thấy phải hờ hết loạn lên.

"Vợ à, có thể lấy được em, anh chết cũng đáng giá." Chu Duệ Trạch nói ra một câu nói, lập tức bị Hà Quyền vỗ lên trên đầu, "Câm miệng, nói hươu nói vượn cái gì chứ? Phi phi phi. . . . ."

"Về sau chớ nói năng lung tung." Hà Quyền không nhịn được trợn mắt nhìn Chu Duệ Trạch một cái, "Ăn cơm trước, đừng để nguội lạnh."

"Được." Chu Duệ Trạch bắt đầu ăn cơm, ăn một lát lại nói, "Ngày mai anh sẽ đi sắp xếp công việc, để cho em nhanh chóng được đi làm."

"Vậy không còn gì tốt hơn rồi." Hà Quyền cười gật đầu, như vậy, người đàn ông cận kề Nhiếp Nghiêu đó có thể cách xa Chu Duệ Trạch một chút rồi.

Nhìn bộ dạng Chu Duệ Trạch có chút không vui, Hà Quyền khí phách vỗ bả vai Chu Duệ Trạch: "Không có việc gì, đừng nghĩ nhiều như vậy. Anh cho rằng trên đường đi đều là bảo vật à? Đương nhiên là có chứ nhiều chứ sao."

Hà Quyền ví dụ như vậy khiến Chu Duệ Trạch nhin không được cười lên, bắt đắc dĩ lắc đầu: "Vợ à, ăn cơm thôi. . . . ."

"A, a! Em không phải cố ý." Hà Quyền le lưỡi xin lỗi, làm bộ đáng thương nhìn Chu Duệ Trạch, "Em sẽ không ăn kiêng chứ?"

"Dĩ nhiên là không." Bị Hà Quyền náo loạn như vậy, những lo âu trong lòng Chu Duệ Trạch cũng biến mất, đợi đến khi mọi chuyện được giải quyết xong, anh sẽ chủ động thăng tiến với Hà Quyền.

Thấy Chu Duệ Trạch rốt cuộc cũng an tâm, Hà Quyền vội vàng gấp không ít món ăn cho anh, cũng không thể để một người không có chút quan hệ ảnh hưởng tới khẩu vị của bọn họ?

Sau khi hai người ăn cơm xong, Chu Duệ Trạch và Hà Quyền nói qua chuyện phòng ốc, có khách tới hỏi thăm, về việc tiền bạc, nếu muốn bán, hai ngày nữa có thể đi làm thủ tục.

Còn chủ sở hữu của căn nhà này người bạn kia bày tỏ giá tiền không có vấn đề.

"Có thể đưa tiền bán căn nhà kia cho bạn của anh được không?" Hà Quyền suy nghĩ rồi nói ra, "Đổi chủ sở hữu căn nhà này thành tên của dì, như thế đi cũng có thể yên tâm mà ở."

Khi nghe Hà Quyền nói như vậy, hoàn toàn không có suy tính đến việc có tiền hay không, chỉ là theo ý của Phương Thục Tú mà làm.

"Dì nhất định sẽ không cần. . . . ." Chu Duệ Trạch suy nghĩ rồi nói, "Không bằng dùng tên của em và dì thêm vào, như vậy dì cũng sẽ không từ chối, em và dì đều yên tâm, như thế nào?"

"Được." Hà Quyền vui vẻ cười nhốt chặt cổ Chu Duệ Trạch, hôn lên mặt anh, "Vẫn là chồng em thông minh."

"Thông minh như thế mà cho phần thưởng ít như vậy sao?" Trong ánh mắt Chu Duệ Trạch hiện lên nụ cười, xấu bụng đến gần.

"Này. . . . ." Hà Quyên bắt đầu đi giật giật, hoàn toàn tránh không được, "Anh làm việc cả ngày không mệt mỏi sao?"

"Không mệt." Làm chuyện này, anh càng không mệt.

Ánh mắt Chu Duệ Trạch tối sầm lại, ở bên tai Hà Quyên thấp giọng nói: "Vợ, anh ôm em đi tắm."

"Tự em sẽ. . . . ." Hà Quyên dựa vào Chu Duệ Trạch nhiệt độ cơ thể bắt đầu nóng lên không biết làm sao mới phải.

"Không có việc gì, anh giúp em tắm lưng, xoa bóp, sưởi ấm. . . . ." Chu Duệ Trạch nói ra tất cả những chỗ tốt của mình, không ăn được thì không bỏ qua.

"Tự em đi tắm!" Lúc Hà Quyên tiến vào phòng tắm, rầm một cái đóng cửa lại, để Chu Duệ Trạch ở bên ngoài phòng tắm.

Đùa gì thế, bọn họ là gì của nhau rồi, nhưng là, ở trong phòng tắm gì gì, cô vẫn còn mắc cỡ.

Nhanh chóng tắm xong, Hà Quyên nằm tở trên giường, giữ chặt một cái, quần hết tất cả lên người mình, tựa như con nhộng.

Chu Duệ Trạch dùng năm phút đồng hồ, tắm như chiến đấu, lúc đi ra, nửa thân dưới chỉ vây quanh một cái khăn tắm, thấy người trên giường, nhin không được bật cười, ngồi vào bên giường.

Sau đó nhìn người nào đó tròn như một cái bánh xe nằm trên giường, xoay mặt đến chỗ khác.

"Vợ, em cuốn hết chăn rồi." Chu Duệ Trạch bắt đầu oán trách.

"Anh lấy thêm một cái chăn nữa đi." Hà Quyên kiên quyết không thỏa hiệp.

"Làm việc cả ngày, không còn hơi sức rồi." Chu Duệ Trạch tìm cớ nói, khiến Hà Quyên thiếu chút nữa hộc máu.

Điều này cũng có thể trở thành lý do sao?

Không có sức lấy chăn mà có sức làm chuyện đó sao?

Quá vô si.

"Không còn hơi sức thì đi ngủ đi, đừng lẩn qua lẩn lại." Hà Quyên ở trong chăn buồn bực, chỉ lộ ra hai con mắt đen kịt liếng, ánh mắt cảnh giác nhìn chằm chằm Chu Duệ Trạch, chính là không cho anh đắp chung chăn.

Chu Duệ Trạch phui môi một chút, lập tức nhảy lên trên giường, duỗi cánh tay dài, trực tiếp ôm lấy cả người Hà Quyên và chần vào sát trong ngực.

"Vậy thì cứ như vậy ngủ đi." Chu Duệ Trạch ôm một chút cũng không thấy mệt mỏi, nhưng mà Hà Quyên bị ôm vào trong ngực thì cảm thấy không thoải mái.

Cô đang bực chán, nhưng mà lúc này chăn hoàn toàn không dày, bị Chu Duệ Trạch ôm vào trong ngực, cô thấy không thoải mái nha.

"Vợ, vợ. . . . ." Chu Duệ Trạch kêu một tiếng, ở trên mặt Hà Quyên hôn một cái, anh hôn không ngừng.

"Anh, đang hoảng một chút. . . . ." Hà Quyên giật giật, quần chần thành một đoàn, cô hoàn toàn không nhúc nhích được, chỉ có thể vừa nhúc nhích vừa tránh né móng vuốt tác oai tác quái của Chu Duệ Trạch.

Rõ ràng cách chăn rồi, thế nào mà cảm giác vẫn rõ ràng như thế?

Hà Quyên giật giật, móng vuốt của Chu Duệ Trạch quả nhiên ngừng lại, nói nhỏ: "Vợ à, em tốt nhất đừng nhúc nhích."

"Cái gì đừng nhúc nhích, cái người này sao ôm em, em có thể không nhúc nhích sao? Anh. . . . ." Hà Quyên bỗng nhiên nhúc nhích, lập tức dừng lại tất cả động tác, đáng chết, mới có như vậy anh thế nào lại lên tinh thần rồi hả?

"Vợ à, anh đây là phản ứng của người bình thường. . . . ." Chu Duệ Trạch khàn giọng, ở bên tai Hà Quyên nói thật nhỏ, làm thấp khí nóng chậm rãi đưa vào trong tai Hà Quyên, chọc cho cô không khỏi rung mình một cái.

Cùng Chu Duệ Trạch dính nhau nhiệt độ bắt đầu lên cao, trên mặt nóng lên.

"Vợ à. . . . ." Chu Duệ Trạch bắt đầu cọ xát lấy Hà Quyên, trên mặt là bộ dáng ủy khuất, khiến Hà Quyên có cảm giác giống như mình làm chuyện gì quá đáng, tại sao có thể khi dễ người đáng thương như anh?

Chậm rãi giật giật, Hà Quyên rũ mắt: "Anh ôm chặt như vậy, làm sao lấy chăn ra được chứ?"

Hà Quyên ngượng ngùng lăm bằm, một giây kế tiếp, Chu Duệ Trạch lập tức hoan hô một tiếng, soàn soạt soàn soạt hai cái liền trực tiếp ném chần qua một bên.

Hà Quyên kinh ngạc nhìn vào một bên chần, trong đầu chất đầy dấu chấm hỏi, anh làm sao làm được?

Nhanh như vậy?

Phát hiện Hà Quyên phân tâm, Chu Duệ Trạch hết sức bất mãn, trực tiếp hôn lên mặt cô, hôn người trong ngực đến đầu óc choáng váng, thờ hồng hộc, mới vừa lòng buông ra: "Không cho phép không chuyên tâm."

Lời nói bá đạo, khiến cho Hà Quyên không nhịn được liếc mắt nhìn Chu Duệ Trạch, tố cáo anh chuyên chế.

Cô nào biết rằng lúc này trong mắt cô phủ một tầng hơi nước nhàn nhạt, hai gò má ửng hồng, cái nhìn kia không có chút xú lực sát thương nào hơn nữa còn khiến lực chiến đấu của Chu Duệ Trạch tăng lên gấp mấy lần.

Bởi vì hai người dán vào nhau quá chặt, cho nên có thể biết được biến hoá của Chu Duệ Trạch một cách rõ ràng. Hà Quyên nũng nịu một tiếng: "Cảm thú."

Chu Duệ Trạch hơi sững sờ, ngay sau đó xấu bụng cười lên: "Như em mong muốn."

Này. . . . . Cái gì như cô mong muốn?

Anh đây là cô ý bề cong ý nghĩa lời nói của cô!

Hà Quyên muốn tố cáo cũng không có cơ hội nói ra khỏi miệng, bị Chu Duệ Trạch hoàn toàn "Chèn ép", quên mất thời gian, quên mất tất cả, chỉ có thể không kiềm hãm được đắm chìm bên trong dòng nước xoáy do anh tạo ra, không ngừng trầm luân, hạnh phúc dâng trào.

Người nào đó càng thêm quý trọng cơ hội như vậy, trong trong ngoài ngoài ăn từ đầu đến chân, sạch sẽ, tuân theo nguyên tắc tuyệt đối không lãng phí, nhất định phải hành động tới cùng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Chương 91.1: Tò mò

Ngày hôm qua, Chu Duệ Trạch trực tiếp mang theo Hà Quyên đến công ty, đến tầng cao nhất, không chút khách khí đẩy cửa phòng làm việc ra.

Bên trong, Nhiếp Nghiêu đang làm việc kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn Chu Duệ Trạch và Hà Quyên ở cùng nhau, trong mắt tâm tình âm tình bất định nhìn bọn họ.

"Tôi muốn làm trợ lý." Chu Duệ Trạch vỗ bàn một cái, không có chút nào giống như đến tìm chức vụ, thái độ đàm phán của anh so với xã hội đen còn mạnh hơn.

"Trợ lý?" Nhiếp Nghiêu hơi nhú mày, trên mặt lộ ra nụ cười châm chọc.

"Được là được, không được. . . . . Hừ, chuyện lúc trước của chúng ta. . . . ." Chu Duệ Trạch cười lạnh, "Bà xã tôi không để ý chút nào khi công khai những thứ đó."

Nhiếp Nghiêu trầm mặc, chỉ là ánh mắt quét nhìn trên mặt Chu Duệ Trạch và Hà Quyên.

Khí thế cường đại bộc phát, mang đến áp lực mạnh mẽ vô hình, khiến tim Hà Quyên đập rộn lên, ngay cả như thế, Hà Quyên vẫn mặt lạnh như cũ nhìn lại Nhiếp Nghiêu, không có chút nào lùi bước.

"Nếu muốn làm thì cậu đi xuống làm thử một chút." Nhiếp Nghiêu hừ lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn, Chu Duệ Trạch, "Nếu như vậy, tôi liền tặng phòng làm việc của tôi lại cho cậu, hi vọng cậu không để cho tôi thất vọng."

Nhiếp Nghiêu nói, cố ý tỏ vẻ nặng nề, nói xong, kiêu căng hỏi Chu Duệ Trạch: "Các cậu còn có việc sao?"

"Nhân viên ở đó. . . . ." Chu Duệ Trạch hỏi.

"Không cần cậu lo lắng." Nhiếp Nghiêu trầm mặt, hừ lạnh, sau đó gặng dūr nói: "Còn sững sờ ở đây làm gì? Không cần làm việc sao?"

Chu Duệ Trạch xoay người mang theo Hà Quyên rời đi, đến phòng làm việc của anh.

Hà Quyên nhìn căn phòng làm việc này, quả nhiên là rất rộng rãi, bên trong hình như còn có phòng ngủ.

"Đang nhìn cái gì?" Chu Duệ Trạch hỏi, dùng nụ cười đề xuống khăn trang trong lòng anh, chỉ sợ Hà Quyên nhìn ra đầu mối gì, dù là đã sắp xếp người sửa sang lại một phen thật tốt, nhưng mà anh vẫn có chút khăn trương.

"Anh và anh ta sống cùng một tầng thật là đáng ghét." Hà Quyên chán ghét cau mày, ngay sau đó, trở tay ôm lấy hông của Chu Duệ Trạch, cọ xát ở bả vai anh, "Nhưng mà không có việc gì, em giúp anh. Chúng ta không muốn anh ta, chỉ cần chúng ta ước hẹn là được."

"Tốt." Chu Duệ Trạch toét miệng cười vui vẻ.

Chu Duệ Trạch bắt đầu giảng giải cận kề tình huống hiện nay trong công ty cho Hà Quyên, Hà Quyên vừa nghe vừa gật đầu, cuối cùng không nhịn được cảm thán một tiếng: "Người cận bã như Nhiếp Nghiêu vậy mà lại có thể đạt được địa vị đó."

Chu Duệ Trạch dùng ánh mắt hỏi thăm Hà Quyên, Hà Quyên hơi nhún vai: "Trong thời gian ngắn ngủi, công ty có thể mở rộng đến như vậy, tương đối lợi hại, chỉ là. . . . . Tổng giám đốc là thân phận của anh ta với phía đối tác, lợi hại nhất vẫn là ông chủ của các anh."

"Ông chủ của các anh bình thường không tới công ty sao?" Hà Quyên tò mò hỏi.

Nhìn đôi mắt sáng lên của Hà Quyên ánh mắt tràn đầy sùng bái, khiến trong lòng Chu Duệ Trạch rất khó chịu.

Tuy nói ông chủ và anh là một người, nhưng nhìn bà xã của mình sùng bái một người đàn ông khác, loại cảm giác này khá là khó chịu, cực kỳ khó chịu.

"Sau này em sẽ gặp được, bây giờ không cần nghĩ." Chu Duệ Trạch quyết định bỏ qua vấn đề kia, ghen với chính mình loại chuyện nhảm chán này, anh mới không biết làm, tuyệt đối sẽ không làm.

"Thật ra thì em càng muốn nhìn thấy ông chủ sớm một chút." Lời nói của Hà Quyên khiến trong lòng Chu Duệ Trạch toát ra vị chua, không nhịn được oán trách hỏi, "Tại sao?"

Chẳng lẽ mới vừa rồi anh hình dung mình quá tốt?

"Anh nghĩ nha, nếu như ông chủ các anh tới, nói chuyện vừa nói với Nhiếp Nghiêu, Nhiếp Nghiêu còn dám khi dễ anh sao?" Hà Quyên hưng phấn nói, "Anh ta không phải thích nhất mặt mũi sao? Tuyệt đối sẽ không bởi vì anh để cho anh ta mất mặt, công việc tốt như vậy, nhưng mà anh ta sẽ không buông ra."

Chu Duệ Trạch bình tĩnh ngưng mắt nhìn Hà Quyên, tâm tình phức tạp của anh khiến cho Hà Quyên mơ hồ, khiếp sợ hỏi: "Không thể được sao?"

"Theo anh được biết, ông chủ và anh ta hai người có tình cảm rất tốt." Chu Duệ Trạch than nhẹ.

Hà Quyên trầm mặc một chút, ngay sau đó ý chí chiến đấu lần nữa sục sôi: "Không sợ, chúng ta làm việc với nhau đến kết thúc!"

"Bà xã, em thật tốt." Chu Duệ Trạch bối ở trên người của Hà Quyên, giống như một chú chó không lồ.

Hà Quyên cười vỗ Chu Duệ Trạch, người này thật là, luôn làm một số cử động kỳ quái.

"Làm việc." Chu Duệ Trạch hoan hô, chưa bao giờ cảm thấy thì ra làm việc cũng là chuyện sung sướng như vậy, cánh tay hoan hô giơ lên một nửa, âm ức đề xuống, "Bà xã, chúng ta không phải nên đi ăn cơm trưa trước à?"

Cả buổi sáng liên tục giới thiệu chuyện của công ty với Hà Quyên, hiện tại cũng đến giờ cơm.

"Đúng rồi." Hà Quyên nhìn đồng hồ đeo tay một cái, cười xin lỗi, "Em quên mất, đi ăn cơm thôi."

"Anh biết gần đây có nhà hàng rất ngon, chúng ta đến đó. Ăn mừng ngày đầu tiên chúng ta làm việc cùng nhau." Chu Duệ Trạch hào hứng bưng bưng lôi kéo Hà Quyên chạy vào trong thang máy chuyên dụng.

Khi đi ngang qua phòng làm việc của Nhiếp Nghiêu, cũng không có dừng lại.

Nhưng Hà Quyên cố ý chú ý một chút, qua cửa thủy tinh xuyên thấu thấy Nhiếp Nghiêu đứng đó đang dùng ánh mắt âm lãnh nhìn bóng lưng Chu Duệ Trạch.

Hà Quyên hừ lạnh một tiếng, khi dễ con người ta xong rồi, còn muốn buộc người ta ở bên người, đúng là mơ tưởng.

Sau khi hai người tiến vào thang máy, ánh mắt âm lãnh của Nhiếp Nghiêu mới trở lại bình thường, bắt đầu đi mà lắc đầu, xem ra người nào đó vui sướng cái gì cũng nhanh quên mất.

Anh phối hợp một chút như vậy, mới không làm Hà Quyên nghi ngờ.

Xem ra phải làm việc ở cái tầng lầu này một thời gian, cũng may là anh có hai phòng làm việc, lầu dưới trong phòng làm việc có thư ký, có chuyện gì có thể liên lạc nội tuyến.

Phiền toái duy nhất chính là, anh phải tự mình xuống lầu dưới lấy tài liệu.

Nhiếp Nghiêu thấp giọng thờ dài, đã bao giờ gặp qua Tổng giám đốc của tập đoàn nào có khả năng chịu uất ức như vậy?

Anh được coi là người đầu tiên hay không?

Nhưng mà. . . . . Mới vừa rồi nhìn bóng lưng hưng phấn của Chu Duệ Trạch, cũng đáng.

Cái tên kia có thể vui vẻ như vậy, cũng chỉ từ sau khi ở chung với Hà Quyên.

Hi vọng vẫn có thể tiếp tục như vậy, không cản trở về Chu Duệ Trạch trước kia.

"Bà xã, ăn cái này, ăn cái này cũng tốt. . . . ." Chu Duệ Trạch chỉ vào thực đơn, hướng về phía Hà Quyên không ngừng đề cử .

Chỗ hai người ngồi giống như là một phòng nhỏ độc lập, phòng ăn ở nhà hàng này rất chú trọng tính riêng tư, trừ đại sảnh ngăn cách ở ngoài, còn có loại phòng nhỏ dành cho bốn người, sáu người có thể tùy ý lựa chọn.

Chắc bởi vì chung quanh đều là làm buôn bán, nên thường sẽ có một số thương nhân tới đây ăn cơm, có lúc cần bàn một chút chuyện làm ăn, thiết kế như vậy sẽ thấy thoải mái hơn một chút.

Hà Quyên nhìn thực đơn một chút, hơi nhũn mảy: "Anh ăn hết sao?"

Anh tùy tiện gọi một chút chính là sáu bảy món ăn, bọn họ chỉ có hai người, thật sự nghĩ rằng dạ dày bọn họ có thể chứa hết sao?

"Những món này anh đều thích ăn, ăn cũng thật ngon." Chu Duệ Trạch uất ức cúi đầu, len lén liếc Hà Quyên, tranh thủ đồng tình.

Dáng vẻ tội nghiệp, khiến Hà Quyên nhìn không được sờ sờ đầu của anh: "Chúng ta không phải chỉ ở chỗ này một ngày, sau này sẽ thường xuyên đến."

Vừa nghe Hà Quyên nói, mắt Chu Duệ Trạch đột nhiên sáng lên, lập tức gọi nhân viên phục vụ tới, gọi món ăn ngon, chờ mang thức ăn lên.

Hà Quyên nghe Chu Duệ Trạch gọi món, lúc này mới hải lòng gật đầu, món ăn vừa đủ cho hai người ăn, sẽ không lãng phí.

Công tác nhiều năm như vậy, trước kia chỉ cảm thấy nhà hàng này thức ăn cũng không tệ lắm, nhìn người đối diện, đột nhiên phát hiện, có phải nhà hàng này đã đặc biệt đổi đầu bếp rồi không?

"Ăn cơm đi, đừng ngăn người nữa." Hà Quyên nhìn Chu Duệ Trạch ăn một miếng thức ăn, cười khúc khích nửa ngày, không nhìn được gấp tất cả món ăn anh thích ăn vào trong bát của anh.

"Ừ." Chu Duệ Trạch gật đầu, vừa cúi đầu, phát hiện trong bát cũng chất đầy, "Bà xã, em cũng ăn đi."

"Vâng, anh đừng ngăn người là được." Hà Quyên thuận tay lột một con tôm cho Chu Duệ Trạch, trong bát không có chỗ để, Chu Duệ Trạch lập tức há miệng, "A. . . . ."

Hà Quyên nhẹ nhàng nâng lên khóe môi, đưa đến trong miệng anh, nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay đánh nhẹ môi của anh: "Ăn cơm thật ngon nha, ngoan."

"Ừ." Chu Duệ Trạch gật đầu cười, bắt đầu vui đầu ăn cơm.

Bữa cơm vừa ăn được một chút, Hà Quyên ngừng đầu nhìn Chu Duệ Trạch: "Không phải một giờ rưỡi đi làm sao? Chúng ta trở về."

"Không có việc gì, anh có thể hai giờ mới đi làm." Chu Duệ Trạch lập tức nói, quy định của công ty không có tác dụng đối với anh.

"Được." Chu Duệ Trạch nói như vậy, Hà Quyên cũng không để ý, công ty đó như thế nào, không có chút quan hệ nào với cô, Chu Duệ Trạch nói cái gì chính là cái đó.

Hai người ăn cơm xong, lại đi dạo xung quanh một chút, Hà Quyên đi mua một chút bánh ngọt, mới đi lên làm việc.

"Anh ta không có ở đây." Khi Hà Quyên đi ngang qua phòng làm việc của Nhiếp Nghiêu, liếc mắt nhìn xuyên qua cửa sổ, bên trong trống không, không có ai ở đây.

"Có thể là đi xuống tầng dưới." Chu Duệ Trạch không để ý, "Anh ta thường chạy tới chạy lui như vậy."

"Em có thể giúp anh sửa sang lại tài liệu." Hà Quyên đi theo Chu Duệ Trạch vào phòng làm việc, cười nói, "Em sẽ không vô dụng ở đây."

Đề nghị của Hà Quyên khiến Chu Duệ Trạch suy nghĩ một chút, giao tài liệu của bộ phận công ty cho cô, để cho cô làm quen chuyện của công ty trước.

Hà Quyên ôm đồng kia tài liệu, nghiêm túc nghiên cứu.

Chu Duệ Trạch nhìn đáng về nghiêm túc của Hà Quyên, khóe môi nhẹ nhàng cong lên, cuộc đời của anh thật hạnh phúc.

Một buổi chiều rất nhanh đã trôi qua, trên đường trở về hai người đi vào siêu thị mua một chút thức ăn, trên đường Chu Duệ Trạch nói qua vài chuyện, Hà Quyên đột nhiên hỏi mấy vấn đề về hạng mục của công ty.

Chu Duệ Trạch hơi sững sờ, anh không ngờ chỉ nhìn một buổi chiều nhưng đối với tình huống của công ty Hà Quyên đã lý giải gần hết, còn có thể tìm được hạng mục trọng điểm trong đó.

Không có lười biếng của thường ngày, nghiêm túc trả lời Hà Quyên, ở trên đường hai người bàn về công việc, Hà Quyên vẫn trạng thái đặt câu hỏi đặt câu hỏi, nhưng thỉnh thoảng nói lên một vài vấn đề, khiến Chu Duệ Trạch cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Dường như anh phát hiện bà xã mình thật có tài, bà xã anh giống như trở thành một người phụ nữ có khả năng tiềm ẩn.

Về đến nhà, Hà Quyên thay quần áo đi vào phòng bếp.

Chu Duệ Trạch đứng ở cửa phòng bếp, nhìn Hà Quyên đeo tạp dề, lưu loát chọn món ăn, rửa rau. . . . . ánh sáng đèn huỳnh quang dịu dịu chiếu lên gò má, ở trong lòng của anh có một loại ấm áp đang lan tỏa. . . . .

Hà Quyên hơi nghiêng đầu, nhìn đến anh, hướng về phía anh cười một tiếng: "Đứng góc ở đó làm gì? Còn không đi thay quần áo?"

"Ừ." Chu Duệ Trạch si ngốc gật đầu, xoay người, như một con rối bị giật dây trở về phòng thay quần áo.

Đợi đến khi thay đồ mặc ở nhà xong, Hà Quyên trực tiếp cất gọn một quả cam đưa tới tay Chu Duệ Trạch: "Ăn quả cam trước, buổi trưa anh chưa ăn chút rau quả nào."

Chu Duệ Trạch thuộc người chỉ thích ăn thịt, cô muốn thay anh chuẩn bị một vài món có mùi vị khác, không thể để anh thiếu dinh dưỡng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hur Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Chương 91.2: Tò mò

Nhận lấy cái đĩa, Chu Duệ Trạch đưa một miếng cam vào miệng, cái tay còn lại cầm lên một miếng dưa đến khóe miệng Hà Quyên, Hà Quyên cúi đầu, ăn tự nhiên nói: "Anh tự ăn đi, em phải thái thức ăn nữa."

"Đề anh." Chu Duệ Trạch nói xong, nhét tất cả phần còn lại của quả cam vào trong miệng, nhét xong liền đi đến nhận lấy dao trong tay Hà Quyên.

Hà Quyên cũng không tranh giành với Chu Duệ Trạch, dao cũng là đồ dùng nguy hiểm.

Đưa dao cho Chu Duệ Trạch, đi lấy gạo, sau khi chuẩn bị nồi cơm điện xong, còn cần phải chuẩn bị xong các loại gia vị khác nữa.

Đúng lúc Chu Duệ Trạch cũng vừa cất gọn xong, trực tiếp bỏ vào nồi xào.

"Bà xã, hai ngày nữa đi sang tên căn phòng kia đi, sau đó mời Di nhỏ tới nhà ăn một bữa cơm." Xào xong thức ăn, Chu Duệ Trạch quay đầu hỏi ý kiến Hà Quyên.

"Được!" Sau khi Hà Quyên đáp ứng, lại có chút khó khăn, "Công ty có thể xin nghỉ được không?"

"Không có vấn đề." Chu Duệ Trạch cười gật đầu, "Anh ta sẽ diện hảo, chỉ là có chút xa cách người, bây giờ em đi, anh ta lại không dám cản rồi."

"Tên Nhiếp Nghiêu này thật là có bệnh, có phải anh ta cảm thấy không có được mới là tốt nhất hay không?" Hà Quyên nghĩ đến Nhiếp Nghiêu liền không biết nói gì, tại sao anh ta nhất định phải lấy Chu Duệ Trạch?

"Có thể thật sự là có bệnh." Chu Duệ Trạch gật đầu, nói đúng trọng tâm.

Dù sao Nhiếp Nghiêu cũng không nghe được, anh cũng không ngại.

Khi làm việc cùng Chu Duệ Trạch, trừ chuyện thỉnh thoảng sẽ thấy Nhiếp Nghiêu đáng ghét ở ngoài thì Hà Quyên cảm thấy rất vui vẻ.

Nhất là khi cô được tiếp xúc với nhiều công việc, rất vui vẻ.

Tiếp xúc làm việc với Hà Quyên được một thời gian dài, Chu Duệ Trạch phát hiện bà xã anh có rất nhiều điều muốn biết, giống như là bọt biển, nhanh chóng tiếp thu kiến thức mới.

"Người trợ lý đâu?" Nhiep Nghiêu kỳ quái nhìn Chu Duệ Trạch đi vào phòng làm việc của mình, bọn họ luôn luôn như là hình với bóng, hiện tại thế nào?

Trẻ sinh đôi kết hợp tách ra sao?

"Đi ra ngoài xem cửa hàng một chút." Chu Duệ Trạch cười híp mắt nói, "Bà xã tôi rất có thiên phú với buôn bán."

"Bà xã tôi chính là ngọc thô chưa mài dũa. . . . . Không đúng, có thể là vô số lần tiếp tục cắt kim cương, vốn là đã rất hoàn mỹ rồi, còn có thể tiếp tục hoàn mỹ hơn." Nhắc tới Hà Quyên, đôi mắt Chu Duệ Trạch sáng lên nhấp nháy rất hưng phấn.

Thấy Nhiep Nghiêu một hồi im lặng, từ giữa kẽ răng cứng rắn nặn ra hai chữ nói: "Nô lệ của vợ."

"Tôi thích." Chu Duệ Trạch nhú mày nói.

Nhiep Nghiêu hừ lạnh một tiếng: "Cậu cam tâm tình nguyện, nếu cậu không cam tâm tình nguyện, ai dám?"

Chu Duệ Trạch cười không nói, hết cách rồi, ai bảo bà xã anh đáng yêu như vậy?

"Chuyện gì?" Nhiep Nghiêu hỏi Chu Duệ Trạch, không có khả năng cậu ta vô duyên vô cớ tới tìm anh.

"À, buổi chiều xin phép nghỉ, đi ra ngoài sang tên." Lúc này Chu Duệ Trạch mới nhớ tới chuyện chính, tới thông báo Nhiep Nghiêu một tiếng.

"Đi đi đi đi." Nhiep Nghiêu buồn cười nói, "Làm xong mọi chuyện nhanh lên một chút, tôi nhanh được giải phóng."

Lúc nào cũng vậy, anh cũng không chịu nổi nha.

Đây từng là người bình thường sao?

Sau khi thay đổi mọi chuyện đều rất thuận lợi, phòng ốc được sang tên, lại mời Phuong Thục Tú tới nhà ăn cơm.

Mới bắt đầu Phuong Thục Tú không đồng ý lấy tên của bà, nhưng Hà Quyên vẫn kiên trì, nếu không, cô không cách nào an tâm, lúc này Phuong Thục Tú mới không thể không đồng ý.

Tới nhà của Hà Quyên và Chu Duệ Trạch, Phuong Thục Tú thấy Hà Quyên sống rất tốt, bà cũng an tâm. Lại qua một vài ngày, toàn bộ đồ đạc trong phòng cũng chuẩn bị xong.

Mang toàn bộ hàng hóa lên trên, trên tầng đồ trong nhà cũng mua xong, Phuong Thục Tú mở quầy bán đồ tạp hóa.

Bởi vì chung quanh có không ít người đã về hưu, ở nhà nấu cơm, không có việc gì mua chút đồ vặt vãnh, vừa đúng lúc tới nơi này của Phuong Thục Tú.

Toàn bộ đồ bà bán ở đây, giá tiền cũng không đắt, lại dễ mang lại lợi ích kinh tế, hơn nữa con người Phuong Thục Tú rất tốt. Thường xuyên qua lại với hàng xóm chung quanh nên tất cả đều thân quen, trong quầy hàng lúc nào cũng có rất nhiều người lớn tuổi tới nói chuyện phiếm.

Cuộc sống tuổi già của Phuong Thục Tú cũng dần đi vào nề nếp, nhàn nhã lại vui vẻ.

Sắp xếp tốt mọi thứ cho Phuong Thục Tú, Hà Quyên cũng nhẹ nhõm đi rất nhiều, toàn tâm toàn ý làm việc.

Nhìn Hà Quyên nhiệt tình, Chu Duệ Trạch luôn ở bên cạnh toàn lực trợ giúp, nhìn Hà Quyên nhanh chóng trưởng thành, làm cho anh có cảm giác rất thỏa mãn.

Qua thời gian dài tiếp xúc, cũng không có cảm giác Nhiep Nghiêu quá phận.

Hà Quyên suy nghĩ một chút, cảm thấy chắc là Nhiep Nghiêu biết anh ta không có cơ hội gì, chỉ có chút không cam lòng mà thôi.

Chờ tới lúc bọn họ có thể rời đi, sau này vĩnh viễn có thể thoát khỏi Nhiep Nghiêu.

Sau khi có ý nghĩ này, Hà Quyên cũng không còn lo lắng đề phòng như trước nữa, ngược lại những ngày sau này rất thoải mái, thoáng một cái đã đến mùa hạ.

Buổi tối sau khi cơm nước xong, Hà Quyên cùng Chu Duệ Trạch đi ra ngoài tản bộ, ở ngoài đường không có máy điều hòa không khí như ở trong phòng, nhưng mà, lại mang đến cảm giác khỏe mạnh tự nhiên, cũng may, bây giờ không phải là lúc nóng nhất, buổi tối ra ngoài, cũng mát mẻ.

Hai người đang tay trong tay đi dạo trên đường, bỗng nhiên Hà Quyên nhìn không được bật cười.

"Cười cái gì?" Chu Duệ Trạch kỳ quái hỏi.

"Bây giờ em đang nghĩ, chúng ta quen biết thật đúng là kỳ diệu nha!" Hà Quyên ngẩng đầu nhìn sắc trời, bởi vì hiện tại chỗ nào cũng có đèn đường, đều là đèn trang sức, hoàn toàn không thấy được bầu trời có bao nhiêu vì sao, ngược lại như thế có chút giống cảm giác gặp nhau ngày đó.

"Ừ, có thể là vận mệnh đã định." Chu Duệ Trạch cười gật đầu.

"Ông xã. . . . ." Hà Quyên đột nhiên khoác lên cánh tay Chu Duệ Trạch, ngọt ngào gọi một tiếng.

Nhưng một chút vui mừng Chu Duệ Trạch cũng không có, chỉ có kinh ngạc.

Bình thường mà nói, Hà Quyên chưa từng dùng giọng nói nũng nịu như vậy gọi anh, nói cách khác, bây giờ gọi anh như vậy, tuyệt đối không phải chuyện tốt.

"Em..em muốn làm gì?" Chu Duệ Trạch dùng cái tay còn lại muốn mở cánh tay Hà Quyên ra, đáng tiếc, thử hai lần nhưng không có hiệu quả.

Hà Quyên gắt gao ôm cánh tay Chu Duệ Trạch, ngẩng đầu lên nhìn anh, nhìn thấy đôi mắt nhỏ này Chu Duệ Trạch cũng không muốn cự tuyệt điều gì, không thể làm gì khác hơn là khẽ xoa mái tóc của mình, hỏi "Em muốn làm gì?"

"Ông xã, ngày nào đó chúng ta đi đến quán bar xem một chút được không?" Hà Quyên nháy một cái mắt, bắt đầu làm nũng.

Nghe được yêu cầu này của Hà Quyên, Chu Duệ Trạch im lặng nhìn chằm chằm Hà Quyên: "Chỉ vì cái này?"

"Em còn chưa từng đi đến đấy." Hà Quyên cong môi lên, "Trước kia không có can đảm đi, lại sợ mình không an toàn. . . . . Anh đã từng đi quầy rượu chưa?"

Chu Duệ Trạch trở mặt gật đầu, anh đâu chỉ đi qua quầy rượu, nơi "Nguy hiểm" hơn quầy rượu anh cũng đi qua.

"Không cần chờ ngày nào đó, hiện tại đi luôn." Sau đó Chu Duệ Trạch đưa tay đón xe.

Bị Chu Duệ Trạch kéo lên xe, Hà Quyên còn có chút không thể tin được hỏi anh: "Thật sự đi ngay bây giờ?"

"Đương nhiên là thật." Chu Duệ Trạch cười nói, "Nhưng mà, chúng ta sẽ không đi những nơi quá ồn ào đó, em cũng không thích những nơi náo nhiệt."

"Ừ." Hà Quyên gật đầu, cô không thích cái loại âm nhạc đình tại nhứt óc như trong TV, trước quầy rượu là một đám người nhảy múa lộn xộn, cô thích loại nhẹ nhàng một chút, chỉ là uống chút rượu tâm sự, buông lỏng tâm tình, mà không phải nơi phát tiết tâm tình.

Rất nhanh, hai người xuống xe, Chu Duệ Trạch và Hà Quyên đi tới cửa quán rượu, ngoài cửa có một bảng hiệu có đèn nê ông sáng nhấp nháy, màu sắc nhàn nhạt, không có màu sắc sắc sỡ khoa trương.

Mặc kệ bên trong như thế nào, vừa nhìn về bên ngoài, Hà Quyên cũng cảm thấy rất thoải mái.

Đi theo Chu Duệ Trạch vào, bên trong đột nhiên tối xuống, khiến Hà Quyên có chút không thích ứng kịp, đi chậm một lát, mới thích ứng với ánh sáng bên trong.

Nghe được âm nhạc êm dịu, còn không hề có mùi thuốc lá.

Chu Duệ Trạch trực tiếp kéo Hà Quyên đến bên quầy bar, gọi hai ly rượu.

"Loại rượu này nồng độ rất thấp, nhưng cũng không thể uống nhiều." Chu Duệ Trạch cười nói, tiến tới bên tai Hà Quyên, "Tối ngồi ở quầy rượu rất tốt, có thể quan sát rất nhiều nơi."

"Nếu thích yên tĩnh, có thể đi những nơi kia. . . . ." Chu Duệ Trạch chỉ cho Hà Quyên nhìn.

"Sao trong quán bar lại không có nhiều người nhỉ?" Sau khi nhìn một vòng Hà Quyên kỳ quái hỏi.

"Lúc này mới hơn tám giờ, khoảng mười giờ mới náo nhiệt." Chu Duệ Trạch nhìn Hà Quyên mím môi trong ly rượu một chút, buồn cười hỏi, "Thế nào, uống không quen sao?"

"Không phải, uống rất ngon, nhưng mà sợ uống quá nhiều, sẽ dễ say." Hà Quyên nói, khiến Chu Duệ Trạch mỉm cười, quả nhiên bà xã anh rất đơn thuần nha.

Hai người ngồi đó một chút, điện thoại Chu Duệ Trạch vang lên, cúi đầu xem xét tên hiển thị phía trên, khẽ cau mày, nói với Hà Quyên: "Bà xã, anh đi nghe điện thoại một chút."

"Ừ." Hà Quyên gật đầu.

"Không biết người đến gần, không cần để ý." Chu Duệ Trạch không yên lòng dặn dò một câu, lúc này mới rời đi.

Hà Quyên ngồi một mình ở bên quầy bar, Chu Duệ Trạch vừa rời đi, cô thu hồi ánh mắt liền nhìn chằm chằm ly rượu trước mặt, không hề nhìn loạn

chung quanh nữa.

Tò mò thì tò mò, nhưng nếu gây phiền toái sẽ không tốt.

Cứ như vậy, dễ dính phiền toái lớn.

Cảm thấy có người ngồi ở bên cạnh cô, Hà Quyên không nhận được nhủ mày: "Xin lỗi, nơi này có người. . . . ."

Nói được nửa câu, sau khi nhìn rõ dáng vẻ người bên cạnh, liền nuốt trở vào.

Người kia tự nhiên ngồi xuống bên cạnh, nhìn Hà Quyên, cho tới bây giờ Hà Quyên cũng chưa từng thấy qua cái loại ánh mắt chuyên chú đó.

À, không đúng, người kia chưa từng nhìn cô như vậy.

"Thật là trùng hợp." Nếu đã từng quen biết, Hà Quyên cũng không thể làm như không biết, nhưng là lời nên nói, cô vẫn phải nói, "Nơi này đã có người, làm phiền anh đổi một chỗ ngồi khác."

Thịnh Nhạc Dục giống như không nghe thấy, chỉ ngưng mắt nhìn Hà Quyên như vậy, tự nhiên nói: "Em chưa bao giờ tới chỗ như thế này sao?"

Kính ngạc biến mất, Hà Quyên tự nhiên cười nói, "Tôi vẫn luôn tò mò về nơi này, chồng tôi đã dẫn tôi tới rồi."

Giọng nói giống như đối mặt với một người đồng nghiệp bình thường vậy, không thể nói quen thuộc cũng không nói là xa lạ, giống như, người trước mắt không hề có một chút quan hệ nào với cô.

Thái độ như vậy, khiến Thịnh Nhạc Dục rất không quen.

"Không ngờ em lại tò mò với nơi này, nơi này có cái gì tốt mà tò mò? Chẳng lẽ em cũng tò mò rơi xuống có cảm giác như thế nào sao?" Thịnh Nhạc Dục không nói được tại sao, trong lòng mang theo một luồng khí nóng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Chương 92.1: Ưu điểm

"Cảm thấy sa đoạ sao?" Hà Quyên liếc nhìn Thịnh Nhạc Dục, hỏi, "Chẳng lẽ ở trong lòng của anh cho rằng đến quán bar nhất định là sa đoạ sao?"

"Vậy thì anh tới quán bar cũng chính là sa đoạ hay sao?" Bên môi Hà Quyên treo lên một nụ cười mỉa mai.

Cười như vậy khiến trong lòng Thịnh Nhạc Dục không thoải mái, chân mày nhíu chặt: "Tại sao bây giờ em lại trở thành cái bộ dạng này?"

"Là do anh khiêu khích tôi trước, chẳng lẽ anh còn mong tôi tự mình tìm tới cửa để anh làm nhục hay sao?" Hà Quyên buồn cười hỏi Thịnh Nhạc Dục, "Tư tưởng của anh thật sự là rất buồn cười."

"Xem ra sau khi em kết hôn cả người đều không giống nhau." Thịnh Nhạc Dục khinh thường hừ lạnh một tiếng, dùng một loại thái độ khinh bỉ đối mặt với Hà Quyên, muốn cô cảm thấy tự ti.

"Thật sao?" Hà Quyên cười híp mắt hỏi, làm bộ dạng không sao cả nhún nhún vai, "Tôi thay đổi hay không thay đổi, thì thế nào, có liên quan gì tới anh sao?"

"Anh ở chỗ này chỉ tay năm ngón, rất thích sao?" Hà Quyên phát hiện

Thịnh Nhạc Dục có lối suy nghĩ càng ngày càng kỳ lạ, chẳng lẽ anh ta cảm thấy toàn thế giới phải chuyển động xung quanh anh ta sao?

Tất cả sự vật đều phải lấy tâm trạng vui hay buồn của anh ta mà thay đổi sao?

Thật là. . . . . Suy nghĩ khoa trương, cô là một người bình thường, không thể giải thích lý luận anh dùng này được.

"Tôi là tốt bụng đến nhắc nhở cô." Thịnh Nhạc Dục bị Hà Quyên nói đến không được tự nhiên, trầm mặt, "Tại sao cô lại không biết tốt xấu như vậy?"

"Anh là gì của tôi?" Hà Quyên cười lạnh hỏi, "Tôi phạm pháp hay làm trái quy định, cần người khác giúp tôi sửa chữa sao?"

"Tôi theo chồng tôi tới quán bar vui đùa một chút có vấn đề sao? Cho dù có vấn đề, cũng có chồng tôi để ý tới tôi, anh là cái thứ gì?"

Giọng điệu Hà Quyên như vậy, khiến Thịnh Nhạc Dục không tìm được lời nào phản bác, cuối cùng chỉ có thể nặn ra một câu: "Tôi là quan tâm cô. . . ."

"Cám ơn, tôi có chồng thân yêu của tôi quan tâm rồi. Ngài vẫn là quan tâm chính mình thì hơn." Hà Quyên nhìn Thịnh Nhạc Dục một chút, hỏi, "Bây giờ anh có thể đi được chưa? Chỗ này là chỗ của chồng tôi."

"Tôi thật sự không ngờ cô là người tuyệt tình như vậy." Thịnh Nhạc Dục nửa hí tròng mắt nhìn chăm chăm Hà Quyên.

"Tôi thật sự không ngờ anh là người có da mặt dày như vậy." Hà Quyên cũng không thấy ngượng chút nào, thậm chí cũng không có tức giận, cảm thấy bản thân thật tốt, anh ta cảm thấy toàn thể giới có lỗi với anh ta sao, chẳng lẽ phải nói đạo lý với anh ta sao?

Cô không có thời gian rảnh rỗi như vậy.

"Phụ nữ bây giờ quả nhiên rất thực tế." Thịnh Nhạc Dục hừ lạnh, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Hà Quyên.

Hà Quyên cười nhún vai: "Chính là bởi vì thực tế, tôi mới biết yêu thương không cần bắt cả hai tay, đừng làm chuyện gì trái với lương tâm, tôi đương nhiên thực tế. Đáng về anh lợi hại như vậy, cho mình là Đế Vương có thể có tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần, ngài vẫn sống ở trong ảo tưởng, tôi đương nhiên kém hơn anh."

Hà Quyên nói một phen làm mặt Thịnh Nhạc Dục lúc trắng lúc xanh: "Cô. . . ."

"Người này nói cái gì tôi thực tế, có phải là gần đây mọi chuyện của anh không được như ý? Cho nên, nhìn tôi thoải mái, anh liền khó chịu rồi hả?" Hà Quyên đưa ngón trỏ ra quơ quơ trước mặt Thịnh Nhạc Dục, "Như vậy cũng không hay, muốn tìm thẳng bằng trên người tôi, như vậy là quá ác độc rồi, loại người không có nhân phẩm như anh, ai dám hợp tác với anh?"

"Vợ làm sao vậy?" Chu Duệ Trạch nói chuyện điện thoại xong trở lại, vừa hay nhìn thấy một người đáng ghét, vội vàng tới đây.

"Có một tên bị bệnh thần kinh từ bệnh viện chạy ra ngoài." Hà Quyên quay đầu, uất ức nhìn Chu Duệ Trạch.

"Không có việc gì, không có việc gì." Chu Duệ Trạch ôm Hà Quyên, trực tiếp ném tiền xuống, an ủi, "Chúng ta đi tới nơi khác, cách xa nguồn ô nhiễm"

"Ừ." Hà Quyên ngoan ngoãn tựa vào trong ngực Chu Duệ Trạch, hô hấp an tĩnh, hai người ôm nhau rời đi.

"Cho tôi một ly rượu." Thịnh Nhạc Dục tức giận vỗ quầy bar.

Bên trong người pha chế rượu liếc mắt nhìn Thịnh Nhạc Dục, chậm rãi nói một câu: "Tiên sinh, nơi này chúng tôi không hoan nghênh ngài, mời đi ra ngoài."

Thái độ cứng rắn làm cho Thịnh Nhạc Dục sững sờ, hoàn toàn không nghĩ tới một người pha chế rượu lại dám nói chuyện như vậy với anh.

"Nói thế nào đây?" Thịnh Nhạc Dục chột� vỗ quầy bar, tức giận trợn trừng mắt nhìn.

Vốn là gần đây anh ta liên tục gặp chuyện xui xẻo tới cực điểm, hiện tại ngay cả người pha chế rượu cũng dám nói chuyện như vậy với anh ta, còn không thành công sao được?

Người pha rượu trực tiếp nói một câu vào tai nghe: "Có người quấy rối."

"Cậu mới quấy rối!" Lời nói của Thịnh Nhạc Dục vừa mới dứt, sau lưng của anh ta lập tức xuất hiện hai người, làm dấu hiệu mời, "Vị tiên sinh này, xin rời đi, không nên gây chuyện."

"Người nào gây chuyện? Rõ ràng là các người. . . ." Thịnh Nhạc Dục kích động đứng lên, phần sau còn chưa nói hết, liền bị hai người kia dùng động tác trực tiếp cắt đứt.

Cánh tay của anh ta, trực tiếp bị vịn đến sau lưng, bị đè ép đi ra ngoài đi ra ngoài từ cửa sau.

"Tôi muốn đi kiện các người!" Thịnh Nhạc Dục không cam lòng la to, đôi lấy là bụng chịu một đòn nghiêm trọng, trong dạ dày một trận sôi trào, nôn mửa.

"Tôi. . . ." Mới nói một chữ, lập tức đôi lấy nhiều cú đánh hơn.

Hai người kia thật nghiêm chỉnh huấn luyện, đánh Thịnh Nhạc Dục ở chỗ không bị nhìn người khác nhìn thấy, trên mặt một chút dấu vết cũng không có.

Đợi đến lúc bọn họ dừng tay, Thịnh Nhạc Dục đã nằm co quắp trên mặt đất không phát ra được tiếng nào.

Hai người nhìn Thịnh Nhạc Dục nằm trên đất tựa như con chó chết, xoay người trở lại quán bar, cũng không thèm để ý đến việc ở hẻm sau có người.

Thịnh Nhạc Dục chóng mặt nằm trên mặt đất nửa ngày, lúc này mới thử nhúc nhích.

Mới vừa nhúc nhích, trên người mỗi chỗ đều không ngừng kháng nghị, kêu đau.

Thịnh Nhạc Dục nhin không được hừ một tiếng, nặng nề té xuống.

Quỳ rạp trên mặt đất thở hổn hển thật lâu, lúc này mới giùng giàng, từ từ, từ từ bò dậy.

Đỡ vách tường cổ nện nện ọe, chờ trận chóng mặt đi qua, anh ta mới di chuyển từng chút một ra bên ngoài.

Đi tới trên đường cái, nhìn trên đường xe cộ đông nghịt, chậm rãi đi qua, đưa tay đón xe.

Vừa rồi bị đánh, cũng may trên mặt không có bị thương, quần áo cũng bị dính một chút đất, cũng không đến nỗi nhếch nhác, không đến mức khiến tài xế taxi không chở.

Về đến nhà, Thịnh Nhạc dục cởi quần áo ra nhìn, trên người xanh xanh tím tím, vô cùng thê thảm không nỡ nhìn.

Không phải không nghĩ tới báo cảnh sát, vấn đề là, quán bar kia dám lộ liễu đối phó anh ta . . . . Ngẫm lại, cảm giác bên trong quán bar có một người, anh không thể chọc tới.

Hơn nữa, dù là báo cảnh sát, ngày mai anh ta cũng không có thời gian, ngày mai anh ta còn có công việc quan trọng.

Nghĩ đến công việc ngày mai, Thịnh Nhạc Dục nằm ở trong bồn tắm cũng không nhớ tới, chuyện của ngày mai anh thật sự là không muốn đi, nhưng mà . . .

Phiền não dùng khăn lông đắp lên mặt, anh ta không muốn đi, nghĩ tới tình huống ngày mai mà mình phải đối mặt, nhưng mà, nếu anh ta không đi, sự nghiệp của anh ta sẽ không có chút hy vọng nào.

Mặc kệ như thế nào, cũng muốn nhắm mắt đi một chuyến.

Buổi tối về đến nhà, Chu Duệ Trạch mới hỏi Hà Quyên: "Cái tên kia với em xảy ra chuyện gì?"

"Bệnh thần kinh chứ sao." Hà Quyên cười lạnh một tiếng, "Không biết bị đá kích gì, muốn tìm thăng bằng trên người em."

"Không có việc gì, không cần để ý đến tên khốn đó." Hà Quyên cũng không để ý đến một người nhàm chán, bây giờ, mỗi ngày bọn họ trôi qua tốt như vậy, một người không quan trọng, một con ruồi theo chân bọn họ thì có quan hệ gì?

Hai người cũng không xem chuyện của Thịnh Nhạc Dục là chuyện to tát gì.

Hà Quyên không để ý đến Thịnh Nhạc Dục, người kia đối với cô mà nói cũng chính là người xa lạ mà thôi, anh ta như thế nào, cùng cô có quan hệ gì sao?

Về phần Chu Duệ Trạch, chỉ cần Hà Quyên không có chuyện gì, anh càng không quan tâm tới.

Hai người đều không xảy ra chuyện gì hết, cứ thế cùng nhau nghỉ ngơi.

Hôm nay, bên trong phòng họp rộng rãi, đoạn phim chiếu từng hình ảnh trang sức xinh đẹp, đợi đến khi tất cả hình ảnh đều chiếu xong, Thịnh Nhạc Dục ngồi ở bên cạnh quản lý hỏi: "Giám đốc Trần, ngài cảm thấy như thế nào?"

Đối với thiết kế của mình, Thịnh Nhạc Dục có lòng tin rất lớn, hỏi như thế, cũng chính là xử lý khách sáo trên công việc.

Giám đốc Trần nhìn tư liệu hình ảnh trong tay một chút, cứ như vậy cúi đầu lật tài liệu, cũng không để ý tới Thịnh Nhạc Dục.

Thịnh Nhạc Dục luôn luôn tự phụ lúc này trán đã nổi gân xanh, lửa giận trong lòng thiếu chút nữa lao ra, chỉ là suy nghĩ tình cảnh trước mắt của mình, không thể làm gì khác hơn là mạnh mẽ nhin xuống.

Chờ Giám đốc Trần từ từ nhìn, rốt cuộc, lúc tính nhẫn nại của Thịnh Nhạc Dục sắp bị hao hết, Giám đốc Trần rốt cuộc xem xong rồi.

Giám đốc Trần ngẩng đầu nhìn Thịnh Nhạc Dục, chỉ phun ra hai chữ: "Đồ bỏ đi."

Vọt lên cao, mới vừa rồi bị đè nện thật lâu con tức lập tức dâng cao đứng lên: "Ông rốt cuộc có biết nhìn hay không? Trang sức do tôi thiết kế mà là đồ bỏ đi?"

Đối mặt với sự giận dữ của Thịnh Nhạc Dục, giám đốc Trần không nhanh không chậm chậm chạp nói: "Cậu không phải là đồ bỏ đi thì là cái gì? Dù sao tôi vẫn không nhìn ra có gì tốt."

"Ông xem không được, đó là bởi vì ông không có ánh mắt tinh tường, xem không hiểu!" Thịnh Nhạc Dục thật nhanh giễu cợt, "Đừng tưởng rằng nhà ông mở công ty vàng bạc đá quý là thật sự hiểu biết về trang sức, còn là công ty nhỏ như vậy, khó trách vẫn không thể mở rộng được quy mô công ty. Đã không có mắt nhìn, làm sao có thể kiêu ngạo như vậy?"

Thịnh Nhạc Dục giễu cợt cũng không làm cho giám đốc Trần tức giận, ngược lại cười theo lời của anh ta nói: "Không sai, công ty của tôi rất nhỏ. Anh đã lợi hại như vậy, tôi công ty nhỏ của tôi làm gì? Tập đoàn lớn Quốc Tế và nhiều công ty lớn khác, sao anh không đi tìm đi?"

Một câu hỏi khiến Thịnh Nhạc Dục á khẩu không trả lời được.

Không phải là anh ta không tìm, mà là không biết vì sao, từ sau khi xảy ra chuyện Phi Bạch, những công ty có hợp tác với công ty của anh ta đột nhiên chấm dứt hợp tác.

Sau đó lại đi tìm những công ty có thực lực khác, đều là không ngừng vấp phải trắc trở, không còn có người nào muốn anh ta thiết kế.

Không chỉ có như thế, những người đó còn phê bình thiết kế của anh ta từ đầu đến chân nói anh ta là một kẻ vô dụng, mỗi một lần đều khiến anh ta giận đến điên người.

Vì sao anh ta phải chịu sự sỉ nhục như vậy?

Thịnh Nhạc Dục anh là ai?

Cũng là một người tài giỏi, là nhà thiết kế trang sức có danh tiếng.

Những người kia không có ánh mắt tinh tường, tại sao lại sỉ nhục thiết kế của anh như vậy?

Trong cơn tức giận âm ỉ với những công ty đó một trận, hợp tác dĩ nhiên là không được.

Đã không hợp tác được với tập đoàn lớn, anh ta còn có thể hợp tác với những công ty hạng vừa, ai biết sau khi tìm được, vẫn không có ai chịu dùng thiết kế của anh ta.

Làm cho anh ta lâm vào hoàn cảnh khó khăn trong thời gian ngắn.

Không có bạn bè hợp tác chung, tiền thuê nhà, tiền lương của nhân viên anh ta phải làm thế nào?

Xem như anh còn có một chút tiền để dành cũng không kiên trì được bao lâu.

Vì muốn thoát khỏi cảnh khó khăn, anh ta không thể không đi tìm những công ty nhỏ hợp tác, nếu là trước kia, anh ta là người có địa vị cao làm sao có thể hạ mình đi hợp tác cùng với những công ty nhỏ như vậy?

Vốn chỉ muốn tìm một cái bàn đạp, nào nghĩ đến, cái công ty nhỏ này lại dám đối xử với anh ta như thế!

"Ông cho là tôi yêu thích công ty của ông sao?" Thịnh Nhạc Dục cực kỳ tức giận rống lên một câu, cầm tài liệu xoay người rời đi.

Nhìn Thịnh Nhạc Dục nặng nề xô ngã cửa phòng họp, giám đốc Trần lạnh lùng cười: "Tánh khí như vậy khó trách sẽ đắc tội nhiều người, cho là có chút bản lĩnh mà có thể vô pháp vô thiên trong mắt không xem người khác ra gì?"

"Đắc tội với người khác, sau này ở nơi này không thể làm việc yên ổn được." Giám đốc Trần không có chút đồng tình nào với Thịnh Nhạc Dục.

Chớ nhìn thấy công ty của ông nhỏ, nhưng là do chính ông tay trắng dựng lên sự nghiệp dựa vào chính thực lực của mình.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Chương 92.2: Ưu điểm

Đối với ông mà nói, càng hiểu thêm, một người muốn tồn tại lâu ở xã hội trước tiên phải học được hai chữ —— khiêm tốn

Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

Cho rằng tự cao là bản lĩnh hay sao?

Tự tin thì nên có, nhưng mà tự tin quá mức chỉ có thể biểu hiện mình là một người không biết tự ti.

Rất dễ nhận thấy, Thịnh Nhạc Dục chính là người như vậy.

Một người có nhân phẩm như thế nào, sẽ quyết định con đường anh ta đi như thế ấy, Thịnh Nhạc Dục có kết cục gì, ông đã có thể đoán được.

Giám đốc Trần cười lạnh lắc đầu, cười Thịnh Nhạc Dục còn không tự biết bản thân mình đã lâm vào nguy cơ, chẳng lẽ còn không nhìn ra, đã có người ra lệnh niêm phong anh ta rồi?

Chỉ sợ sẽ không có một công ty nào dám nói chuyện hợp tác với anh ta.

Sau khi rời đi Thịnh Nhạc Dục thờ phỉ phò, đi trên đường một lát đã có chút tỉnh táo lại.

Mới vừa rồi anh ta quá kích động rồi, anh ta đang cần tiền đóng tiền nhà, trả tiền lương cho nhân viên?

Thôi, anh ta sẽ không quay đầu lại để đi tìm loại người không có ánh mắt nhìn như ông ta, công ty nhỏ cũng không phải là chỉ có một mình công ty của ông ta.

Về tới công ty, Thịnh Nhạc Dục trốn ở trong phòng làm việc, bắt đầu gọi điện thoại.

Theo từng số điện thoại bấm ra, tất cả nụ cười trên mặt Thịnh Nhạc Dục đều biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là sự âm trầm tức giận.

Đột nhiên đứng dậy, quét qua bàn làm việc, trên bàn tất cả danh thiếp đều bị quét xuống đất, như là tuyết rơi, rơi xuống đầy đất.

Thịnh Nhạc Dục thờ hớn hèn nhìn chằm chằm những thứ đó, trong mắt bốc hỏa.

Những tấm danh thiếp đó đều do trước kia một số ông chủ của các công ty mặt dày mày dạn nhét vào trong tay anh ta, hiện tại anh ta chủ động gọi điện thoại cho bọn họ nói chuyện hợp tác, bọn họ không phải nói bận thì cũng nói là không có hứng thú.

Trước đây từng người từng người một nịnh bợ anh ta, hiện tại cũng tạo phản?

Bọn họ cho là công ty nhỏ bé của bọn họ thật sự có quyền lực hay sao?

Nếu không phải là hiện tại anh ta cần tiền gấp, làm sao anh ta chịu gọi điện thoại cho bọn họ. Không được, anh ta làm sao có thể chịu thua như vậy?

Thịnh Nhạc Dục lập tức nhấn số nội bộ: "Đặt cho tôi một vé máy bay." Trong nước đã không có, anh ta có thể đi nước khác, nhiều công ty vàng bạc đá quý như vậy chẳng lẽ anh ta nhất định chết ở một chỗ sao?

Đợi đến khi Thịnh Nhạc Dục ngồi lên máy bay, điện thoại của Chu Duệ Trạch cũng vang lên: "Anh ta đi rồi?"

Hỏi nâng lên khoe môi, nhìn xuyên qua cửa sổ thủy tinh to lớn, bên ngoài là một thành phố bận rộn, thông thả ung dung nói: "Không, khiến bên công ty kia hợp tác cùng anh ta."

Trong điện thoại người nghe hiển nhiên là sững sờ, không hiểu tại sao Chu Duệ Trạch muốn làm như vậy, hiện tại rõ ràng đã bức Thịnh Nhạc Dục đến đường cùng, chẳng lẽ muốn bỏ qua cho Thịnh Nhạc Dục sao?

"Nếu là nhà thiết kế đồ trang sức thành đồ giả sẽ như thế nào?" Chu Duệ Trạch chỉ nói một câu đã thành công làm cho người bên kia điện thoại ngậm miệng lại.

Lão đại, anh thật sự rất ác.

Người bên kia điện thoại đáp một tiếng hiểu, cúp điện thoại đi sắp xếp.

Chu Duệ Trạch cúp máy, nhìn ngoài cửa sổ, trên cửa sổ thủy tinh lạnh lẽo phản xạ nụ cười tàn nhẫn khát máu như sói, món ăn khai vị Thịnh Nhạc Dục đã ném qua rồi, không biết anh sắp xếp cho anh ta món đầu tiên như vậy, anh ta có thích hay không?

Sau món khai vị thì phải tới món chính. . . . . Anh sẽ khiến Thịnh Nhạc Dục thương thức thật tốt.

Nghe được tiếng động ở cửa, nụ cười bên môi Chu Duệ Trạch đột nhiên biến đổi, dịu dàng đến độ chảy nước: "Vợ à, xem xong tài liệu rồi sao?"

"Ừ, tài liệu công ty này thật sự rất ngăn nắp." Trong tay Hà Quyên đang cầm một ít tài liệu đã qua hưng phấn nói, "Nghĩ tra cái gì, phòng tài liệu lập tức có thể cung cấp, rất có trật tự."

"Những công ty khác không được như vậy phải không?" Chu Duệ Trạch tò mò hỏi

"Không có." Hà Quyên nhớ lại cô đã từng làm việc ở mấy nơi, "Không phải toàn bộ ngăn nắp chính là hỗn loạn, như vậy rất có trật tự, ngăn nắp đúng đầu, có phải các tập đoàn lớn đều như vậy hay không?"

"Nên như vậy. Như vậy tìm kiếm tài liệu này nọ, cái gì cũng có thể vừa nhìn là hiểu ngay." Chu Duệ Trạch mỉm cười nói, anh không phải là một người thích làm khó người khác, nếu bên trong công ty có vấn đề gì, tập đoàn lớn như vậy muốn quản lý thật sự là quá mệt mỏi.

"Cho nên, em thật sự rất bội phục sắp xếp của anh." Hà Quyên đặt đồ trên bàn làm việc, tự đáy lòng nói.

Được khen ngợi.

Chu Duệ Trạch lập tức đưa tới, cảm thấy hứng thú hỏi, "Tại sao bội phục?"

"Có thể quản lý công ty thành như vậy, tuyệt đối là một người thẳng thắn không ham lợi." Lời nói của Hà Quyên, khiến cho Nhiếp Nghiêu ở bên ngoài phòng làm việc muốn trượt chân đẩy cửa tiến vào, thiếu chút nữa là ngã xuống.

Anh mới vừa rồi nghe cái gì?

Thẳng thắn không ham lợi?

Lợi dụng thân phận ông chủ bóc lột giá trị của anh, ăn bớt ngày nghỉ của anh, cứ như vậy gọi là thẳng thắn không ham lợi sao?

Chẳng lẽ anh cùng với Hà Quyên đối với cái từ này lý giải sai lầm sao?

Nhiếp Nghiêu khiếp sợ, nghe được giọng nói bình tĩnh của Chu Duệ Trạch ở bên trong, "Nặng nề" cho anh một kích: "Ừ, anh ta đúng là người như vậy."

Da mặt cậu ta còn dầm dầy hơn một chút nữa không.

"Chỉ là, vợ à, sao em thấy được?" Người nào đó còn sâu sắc cảm thấy Hà Quyên khai thác không triệt để, muốn thể hiện trọn vẹn ưu điểm của mình.

"Thật ra thì có lúc cũng sẽ làm chút công việc chân tay ở phòng tài vụ, em có cảm giác ông chủ của các anh rất lỗi lạc, không có che giấu cảm giác. . . .
." Hà Quyên nói xong, mình cũng nở nụ cười, "Thật ra thì em cũng không hiểu tài vụ, chính là mấy ngày nay làm ở đây nên mới cảm nhận được."

"Ý tứ của anh là, không cần thiết làm những động tác nhỏ kia. Có thời gian gian lận, còn không bằng làm nhiều vụ buôn bán, tiền lời ngược lại nhiều hơn."
Vị ở trong lòng Hà Quyên, anh lưu lại hình tượng cao lớn, Chu Duệ Trạch tuyệt đối là người tinh lực dồi dào giáo huấn cho Hà Quyên nhiều lý lẽ vĩ đại.

"Đây mới là người làm chuyện lớn." Hà Quyên bội phục tán dương.

"Ừ, anh cũng vậy rất kính nể anh ta." Chu Duệ Trạch dĩ nhiên là phụ họa theo lời nói của Hà Quyên, nếu không phù hợp mới là lạ.

"Chỉ là đáng tiếc. . . . ." Hà Quyên tiếc hận than thở.

"Đáng tiếc cái gì?" Chu Duệ Trạch hơi cảm thấy khẩn trương hỏi, chẳng lẽ anh có chỗ nào làm được chưa đủ tốt?

"Đáng tiếc người như vậy, thế nhưng cùng Nhiếp Nghiêu là bạn bè." Hà Quyên tiếc hận than nhẹ khiến Nhiếp Nghiêu giận đến thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu.

Anh là người như thế nào?

Thế nào?

Anh chính trực thiện lương, so với cái tên Chu Duệ Trạch vô sỉ đó anh mạnh mẽ gấp mấy trăm lần!

Cái gì gọi là cùng với anh làm bạn bè thì đáng tiếc chứ.

Anh cùng với Chu Duệ Trạch trở thành bạn bè, anh mới là người bị hại có được hay không?

Anh mới là người cần được đồng tình mới đúng?

Nhiếp Nghiêu đang ở bên ngoài phát điên, trong phòng làm việc Chu Duệ Trạch lại nói thêm một câu, khiến trong lòng Nhiếp Nghiêu giống như có một vạn con dê gầm thét đi qua, gọi thẳng, còn có Thiên Lý sao?

"Ai. . . . . Không có người nào hoàn mỹ hết. Ông chủ anh chính là quá trọng tình nghĩa rồi."

Không thể nhận được nữa không cần nhận nữa!

Bịch một cái Nhiếp Nghiêu đập cửa ra, khí thế hung hăng nhìn chằm chằm hai người trong phòng làm việc.

Vừa nhìn thấy ánh mắt sắp ăn thịt người của Nhiếp Nghiêu, Hà Quyên vụt một cái che chắn ở trước mặt Chu Duệ Trạch, giống như là hổ mẹ che chở cho hổ con, bảo vệ cho Chu Duệ Trạch thật tốt.

"Quản lý, có chuyện gì sao?" Chu Duệ Trạch thì ngược lại nhẹ nhõm rất nhiều, chỉ là lạnh lùng hỏi, hoàn toàn công thức hóa giọng nói chứng tỏ một chuyện, bọn họ không quen.

Nhiếp Nghiêu âm thầm hít sâu một hơi, thu lại tâm tình, lạnh lùng hạ lệnh: "Lần trước nói chuyện hợp tác, công ty đối phương có điều kiện mới, cậu lập tức đi làm."

Chu Duệ Trạch vừa nghe, sáng tỏ gật đầu: "Được." Sau đó cầm túi xách của anh lên, dắt tay Hà Quyên, để cho cô yên tâm, lúc này mới rời đi.

Sau khi Chu Duệ Trạch rời đi, Nhiếp Nghiêu nhìn Hà Quyên một chút, ánh mắt kia hết sức phức tạp, anh đang suy tính có nên vạch trần bộ mặt thật của Chu Duệ Trạch hay không?

Thôi, anh nhin!

Về sau phải mang cả vốn lẫn lời trả lại cho anh.

Nhất định!

Nhiếp Nghiêu xoay người rời đi, Hà Quyên nhún vai một cái, dù sao chỉ cần Chu Duệ Trạch đi ra ngoài, Nhiếp Nghiêu cũng không dám làm gì anh.

Thật ra thì khoảng thời gian này ở trong công ty, Nhiếp Nghiêu cũng thành thật, dù sao cũng là chỗ làm việc, anh ta cũng không dám làm quá giới hạn.

Xem ra ở trong lòng Nhiếp Nghiêu, quả nhiên sự nghiệp quan trọng hơn.

Sau khi Hà Quyên xác định không có việc gì, lại tiếp tục xử lý công việc trong tay cô, đi theo bên cạnh Chu Duệ Trạch, học được rất nhiều thứ, một số chuyện cô đã có thể tự làm.

Nhiếp Nghiêu trở lại phòng làm việc của anh, Chu Duệ Trạch đã sớm ngồi ở chỗ đó chờ, Nhiếp Nghiêu nhìn cũng không nhìn anh ta đi tới ngồi xuống một bên.

"Không cần hẹp hòi như vậy." Chu Duệ Trạch mở miệng trước, "Khó có được lúc vợ tôi khen ngợi tôi... tôi chính là vì muốn thể hiện ưu điểm của mình một chút."

Anh chỉ là phụ họa một chút mà thôi, không tính là chửi bới sau lưng.

"Đời này tôi quen cậu, thật là gặp xui tám đời." Nhiếp Nghiêu đã vô lực tới cực điểm, dù sao ở trong lòng Hà Quyên, anh hiện tại là một người bị băm thành trăm mảnh.

Hình tượng của anh, hình tượng. . . . .

Nhìn bộ dạng Nhiếp Nghiêu rồi rầm, Chu Duệ Trạch an ủi: "Về sau tớ sẽ trả lại danh dự cho cậu. Hơn nữa, vợ tớ nhìn cậu thế nào không quan trọng, quan trọng là nhân phẩm của cậu để ở nơi nào rồi."

Nhiếp Nghiêu khinh bỉ liếc nhìn Chu Duệ Trạch, bình thường cũng chưa có ai cùng anh khai thông.

Thôi, những thứ kia đều không quan trọng.

"Triệu Quốc Tường bây giờ đã bắt đầu nóng nảy, đi mọi nơi tìm người." Lời Nhiếp Nghiêu nói, khiến Chu Duệ Trạch hơi nhíu mày, không hiểu hỏi, "Cái loại đồ bỏ đi đó, nói với tớ làm gì?"

"Ông ta đương nhiên không tạo thành uy hiếp, chỉ là, cậu đừng quên Triệu Quốc Tường còn có một người con gái, theo như lời nói thì không phải là con ruột của Phương Thục Tú, nhưng là di ất rất thương cô ta. Huống chi cô gái đó cùng với cha cô ta cùng một loại người, nếu là dính líu đến Quyên Từ sẽ không tốt." Lời Nhiếp Nghiêu nói khiến Chu Duệ Trạch có chút không nhận được.

"Quyên Từ cùng với đi là người rất tốt, cố tình đụng phải một người không đáng." Chu Duệ Trạch hừ lạnh, ánh mắt lạnh lùng chớp động.

Dám phá hoại hạnh phúc của vợ và di, toàn bộ đều "Giết không tha."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Chương 93.1: Thay đổi mục tiêu

"Di nhỏ, tối nay thêm món ăn." Hà Quyên mang theo đồ ăn chín cô mua vào nhà Phương Thục Tú, tay còn lại kéo cánh tay Chu Duệ Trạch.

"Tối thì tối, lại mua đồ, xài tiền bậy bạ." Phương Thục Tú giận dữ quở trách Hà Quyên.

"Di nhỏ, di phải để cho chúng con xài tiền, nếu không người trẻ tuổi chúng con không có nghị lực, không tiền không có động lực kiếm tiền." Chu Duệ Trạch thò đầu tới, làm bộ đáng thương lâu bầu.

"Hồ đồ." Phương Thục Tú nhỏ giọng khiển trách một tiếng, vỗ nhẹ bả vai Chu Duệ Trạch một cái, "Con đã lớn như vậy rồi, mà không có dáng vẻ người

lớn."

"Bà xã, đi nhỏ đánh anh." Chu Duệ Trạch kiểm Hà Quyên tìm an ủi.

"Đánh anh nữa à? Đau không?" Hà Quyên yêu thương vuốt vuốt bả vai Chu Duệ Trạch, Chu Duệ Trạch lập tức làm kẻ vô lại, "Đau, bà xã. . . . . Muốn an ủi. . . . ."

"An ủi cái đầu anh, lấy hoa quả rửa đi!" Hà Quyên đá vào đùi Chu Duệ Trạch một cước, đánh anh vào phòng bếp.

Chu Duệ Trạch giờ cái túi lên làm bộ đáng thương, im lặng đi vào phòng bếp.

Nhìn bộ đáng đáng thương của Chu Duệ Trạch, Hà Quyên nhìn không được bật cười, Phương Thục Tú cũng cười nhìn cử chỉ của hai vợ chồng, trên mặt nở nụ cười yên tâm

Biết Chu Duệ Trạch đã lâu, vậy mới phát hiện anh hoàn toàn là một người đàn ông vẫn chưa lớn lên, luôn làm một vài cử động mang tính trẻ con.

Phương Thục Tú làm trưởng bối, bà không cần con của mình giàu có, chỉ cần có cuộc sống vui vẻ là được rồi.

Rất dễ nhận thấy Chu Duệ Trạch đối xử với Quyên Từ rất tốt, Quyên Từ đi cùng với anh cũng rất vui vẻ.

"Được rồi, đừng khi dễ ông xã của con, rửa tay ăn cơm." Phương Thục Tú cười nói, mỗi tuần năm lần, Hà Quyên sẽ dẫn theo Chu Duệ Trạch tới dùng cơm.

"Bà xã, ăn miếng táo." Chu Duệ Trạch cắt quả táo thành mảnh nhỏ, trộn với tương salad, dùng nĩa xiên một miếng đưa đến trong miệng Hà Quyên, nhìn Hà Quyên ăn hết hai miếng, cười hả hê, "Anh đã thử qua, rất ngọt."

"Ừ, quả thật là rất ngọt." Hà Quyên gật đầu, sau đó khó hiểu hỏi Chu Duệ Trạch, "Quả táo ngọt đó là do nó, có liên quan gì tới anh?"

Chu Duệ Trạch nháy mắt một cái, lập tức khoe công: "Là anh chọn."

Chu Duệ Trạch và Hà Quyên đối thoại như trẻ con chọc cho Phương Thục Tú cười to: "Hai đứa dờ hoi, mau ăn cơm."

"Dạ." Hà Quyên ngồi xuống, người một nhà cười cười nói nói ăn cơm.

Cơm nước xong, Hà Quyên đi vào phòng bếp dọn dẹp, Chu Duệ Trạch muốn đi phụ giúp, Hà Quyên không cho anh động vào, ở công ty bận bịu cả ngày rồi, anh cũng mệt mỏi.

"Trò chuyện với dì nhỏ một chút đi." Hà Quyên đẩy Chu Duệ Trạch đi ra.

Chu Duệ Trạch gật đầu một cái, nhỏ giọng nói: "Đừng để mệt mỏi."

"Yên tâm, ít như vậy sẽ không mệt mỏi." Hà Quyên cười nói.

Chu Duệ Trạch cúi đầu, nhanh chóng hôn xuống môi Hà Quyên một cái, lúc này mới hài lòng cười rồi đi.

Nhìn bóng lưng Chu Duệ Trạch hả hê, Hà Quyên cười cong tròn mắt.

Dọn dẹp xong, mọi người trò chuyện thêm một lúc, Phương Thục Tú liền thúc giục bọn họ nhanh trở về, để cho bọn họ nghỉ ngơi sớm.

Về đến nhà, hai người rửa mặt xong, Hà Quyên tựa đầu vào giường xem tạp chí, nhìn phía trên giới thiệu quần áo, sau đó thỉnh thoảng quan sát Chu Duệ Trạch.

Ánh mắt Chu Duệ Trạch từ trên màn hình laptop xoay qua chỗ khác, hỏi "Có chuyện gì sao, bà xã?"

"Anh xem bộ quần áo này đắt quá." Hà Quyên giơ tạp chí lên trước mắt Chu Duệ Trạch, phía trên có giá tiền và các loại hình ảnh giới thiệu.

Chu Duệ Trạch tùy ý quét mắt một vòng: "Cái này cũng coi là thương hiệu, cái giá này là bình thường."

"Cho nên, em mới nói, thương hiệu cũng chưa ra hình dáng gì." Hà Quyên giận dữ nói, "Bán đắt như vậy, thật là cướp tiền."

"Anh xem quần áo của anh, rõ ràng cũng tốt vô cùng, so với cái này còn tốt hơn, cũng không có bao nhiêu tiền. Vậy thì anh mua quần áo thật tinh mắt." Lời nói của Hà Quyên, khiến Chu Duệ Trạch thiếu chút nữa bị sặc nước miếng của mình.

Hà Quyên khó hiểu nhìn Chu Duệ Trạch một cái: "Em không nhìn thấy quần áo của anh có nhãn hiệu, em nói sai sao?"

"Không có." Chu Duệ Trạch cười gật đầu, "Vẫn là không muốn mua quần áo có thương hiệu thì tốt hơn, tiện nghi lại thoải mái."

"Không sai." Hà Quyên gật đầu, ánh mắt một lần nữa trở lại trên tạp chí, nhìn những bộ quần áo kia cảm giác thế nào cũng không tốt.

Chu Duệ Trạch còn mua quần áo cho cô, giá tiền cũng chỉ một hai trăm, áo khoác ngoài đắt tiền nhất mới năm sáu trăm, mặc lên có bài có bản, rất thoải mái nhìn cũng rất đẹp.

Rõ ràng chính là kiểu dáng đơn giản, nhưng mặc vào cả người thoải mái, so quần áo trong siêu thị Đại Bài còn tốt hơn.

Chu Duệ Trạch nhìn sang Hà Quyên, ở trong lòng không tiếng động cười, quần áo anh mang về đương nhiên là không có nhãn hiệu, bởi vì là người thiết kế chuyên nghiệp cho thiết kế làm thủ công.

Toàn thế giới chỉ có một cái.

Đã thật lâu anh không đi siêu thị mua quần áo rồi, đã bao nhiêu năm, đã sớm quên mất.

Xử lý xong công việc trong tay, Chu Duệ Trạch đóng máy vì tính lại, nhẹ nhàng kéo kéo vạt áo thật lâu.

"Hà? Sao vậy?" Hà Quyên khó hiểu ngẩng đầu.

"Bà xã, chúng ta phải cố gắng." Chu Duệ Trạch nặng nề gật đầu, nói cực kỳ trịnh trọng.

Hà Quyên nháy mắt, chẳng nhẽ cô ngủ mơ hồ hay là đầu óc trì trệ, cô có hơi không hiểu lời của anh lắm?

"Cố gắng cái gì?" Hà Quyên mê mẩn nhìn Chu Duệ Trạch, sau đó cô nhìn thấy Chu Duệ Trạch từ từ nở nụ cười, từ con cừu nhỏ hiền lành thường ngày biến thành sói xám lớn âm hiểm.

Ngay cả cô còn không suy nghĩ ra, nhưng bản năng của thân thể đang nhắc nhở cô gặp nguy hiểm.

Chỉ tiếc, động tác của Hà Quyên còn không nhanh bằng ai kia.

Lập tức liền bị đụng ngã, chú sói đưa ra móng vuốt sói, ăn con cừu nhỏ vô tội nào đó, hắc hắc cười to: "Bà xã, chúng ta cố gắng sinh con thôi."

"Anh . . . . . Ừm . . . . ." Đừng nói phản kháng, ngay cả cơ hội phát ra âm thanh nhỏ cũng không có.

Hà Quyên im lặng nhìn trần nhà, đang suy nghĩ một chuyện —— Chu Duệ Trạch sẽ có chứng nhân cách phân liệt hay không?

Rốt cuộc anh có phải quá nhanh hay không?

Đang suy nghĩ, trên môi khẽ đau, tinh thần lập tức trở về, chú sói bắt mất lâu bầu: "Bà xã, em không chuyên tâm . . . . ."

"Xem ra là anh chưa đủ cố gắng." Chú sói tìm được "Vấn đề", lập tức dẫn dắt bà xã của mình cuốn vào nhiệt tình trong nước xoáy.

"Anh . . . . . Ừm, a . . . . . Chậm, chậm một chút. . . . ."

Hà Quyên tức giận cắn ở đầu vai Chu Duệ Trạch một cái, cặp mắt ửng hồng mông lung nhàn nhạt hơi nước, theo anh mà trầm mê.

"Anh xong chưa?" Hà Quyên bị ăn lần nữa vô lực khẽ ngậm, mệt quá.

"Ngày mai nghỉ ngơi. . . . ." Chu Duệ Trạch nhanh chóng nói một câu, Hà Quyên nghe được thiếu chút nữa hộc máu.

Căn cứ vào chuyển ngày nghỉ ngơi, cho nên, đợi đến khi anh hài lòng, đã là sau nửa đêm rồi.

Thật ra thì, nếu không phải là chú ý đến thân thể Hà Quyên, Chu Duệ Trạch còn muốn tiếp tục.

Không đủ, nhưng hưởng thụ phúc lợi kéo dài thì tốt hơn, không thể dùng tất cả trong một lần được.

Ôm Hà Quyên đi tắm rửa, thuận tiện thu dọn giường, ôm toàn thân Hà Quyên thơm ngào ngạt, ôm thân thể mềm mại, Chu Duệ Trạch hài lòng hít sâu để cho lòng anh an tâm, từ từ tiến vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau, Hà Quyên ngủ một giấc đến trưa, cuốn chăn vùi ở trên giường không dậy nổi.

Chu Duệ Trạch bận trước bận sau nấu cơm, nụ cười cũng chưa từng thu xuống.

"Anh không mệt phải không?" Hà Quyên vui ở trên giường, nhìn đồ bụng đến trước mặt cô, ngẩng đầu nhìn Chu Duệ Trạch cười khúc khích.

Hết sức hoài nghi, đầu óc của anh thật còn bình thường sao?

"Không mệt." Chu Duệ Trạch cười ha hả nói, "Buổi tối chúng ta có thể tiếp tục."

Pằng một cái, sợi dây thần kinh nào đó trong đầu Hà Quyên gãy lìa.

Trực tiếp giờ tay tát một phát vào trên gáy Chu Duệ Trạch, nhỏ giọng khiển trách một tiếng: "Cút!"

Trong đầu anh còn có thể có chuyện gì khác sao?

Bị Hà Quyên vỗ một cái, Chu Duệ Trạch cũng không cảm thấy đau chút nào, vẫn như cũ cười híp mắt nói: "Bà xã, ăn mì."

"Ừ." Hà Quyên cảm thấy cô thật sự là không cần thiết so đo cùng loại người nào chấp mặt này, người không bình thường, sẽ phải dùng phương pháp không bình thường mà đối đãi, quát lạnh một câu, "Anh là cầm thú sao?"

Chu Duệ Trạch nhỏ giọng phản bác một câu: "Bà xã trời nóng nực, luôn muốn vận động một chút. . . . ."

"Cút!" Hà Quyên một cước đạp ra ngoài, bị Chu Duệ Trạch tay mất lạnh lẹ cầm mắt cá chân, thuận tay khoác lên trên đùi của anh, cho cô nhéo.

Nhìn người nào đó viết văng lời như gã sai vặt, Hà Quyên bưng bát, len lén cười, ăn.

Bên trong phòng, có máy điều hòa thổi mát, nhiệt độ thoải mái, giữa hai người cãi nhau âm ỉ tràn ngập mùi vị hạnh phúc.

Hà Quyên gấp sợi mì, cuốn tại một chỗ, nhét vào trong miệng Chu Duệ Trạch, nhìn anh nhai, lại nhanh chóng nhét thịt bò vào bên trong.

Một bát mì, hai người chia ra ăn, Chu Duệ Trạch cầm bát không đi ra, bưng một chút điểm tâm, bánh bích quy, đồ ăn vặt đi vào.

Mở TV ra, thả khay vào trong xong cũng bỏ lên giường, ôm Hà Quyên, hai người vừa ăn đồ ăn vặt uống nước trái cây vừa xem phim.

Sau giữa trưa, làm đủ chuyện lười biếng

Phương Thục Tú ở trong tiệm của mình thu dọn đồ đạc, chuông cửa vừa vang lên, vội vàng ngừng đầu nhìn sang, thái độ lập tức chuyển thành kinh ngạc.

Người tới cười một chút, cao ngạo hỏi: "Nhìn thấy tôi kinh ngạc như vậy sao?"

"Vân Vân, con. . . . ." Phương Thục Tú có chút ngoài ý muốn, không biết làm sao đối mặt con của chồng trước.

"Tôi tới đây ở hai ngày, bà không hoan nghênh sao?" Triệu Vân Vân đỉnh đạc hỏi Phương Thục Tú, đối với người mẹ ghẻ này, cô không có tình cảm gì, ai bảo Phương Thục Tú chạy đến nhà cô chiếm đoạt ba của cô còn mang theo một đứa con riêng.

Ăn nhà bọn họ uống nhà bọn họ, còn khiến cho Hà Quyên được đi học, Phương Thục Tú và Hà Quyên chính là thiếu nhà bọn họ.

"Hoan nghênh hoan nghênh, mau vào ngồi, buổi tối muốn ăn chút gì không? Tôi làm cho cô." Sau chút kinh ngạc ngăn ngại Phương Thục Tú lập tức nhiệt tình chiêu đãi Triệu Vân Vân.

Triệu Vân Vân không có mang chút hành lý gì, chỉ là ôm một cái túi, bên trong có chút quần áo tắm rửa mà thôi.

"Tùy bà, tôi mệt mỏi, muốn đi ngủ." Triệu Vân Vân không nhận được nói qua.

Phương Thục Tú lập tức dẫn cô đi lên tầng hai, dọn dẹp phòng khách ra ngoài, để cho cô nghỉ ngơi.

Trở lại tầng một trong tiệm, Phương Thục Tú quyết định hôm nay đóng cửa sớm một chút, đi chuẩn bị cơm tối cho Triệu Vân Vân.

Cầm điện thoại lên muốn gọi điện thoại cho Hà Quyên, lại nghĩ đến cha con nhà họ Triệu và Hà Quyên từ nhỏ tình cảm đã không tốt, vừa thấy mặt không phải gây gổ chính là chiến tranh lạnh, Phương Thục Tú thả điện thoại xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Chương 93.2

Đợi đến khi làm xong cơm tối, Phương Thục Tú gõ cửa phòng Triệu Vân Vân, nhẹ nhàng kêu cô: "Vân Vân, xuống ăn cơm."

Lắng nghe bên trong không có động tĩnh, còn gọi một tiếng.

"Ồn ào gì thế? Tôi không phải là người điếc." Triệu Vân Vân không nhận được kêu một câu, lê dép đi ra, hướng bên bàn cơm ngồi xuống, trong lòng buồn bực ăn cơm.

"Vân Vân, làm sao con lại nghĩ tới nơi này?" Phương Thục Tú khó hiểu hỏi, cô không phải nên ở nhà cùng Triệu Quốc Tường sao?

"Ông ấy kết hôn, cùng người phụ nữ kia đi nước ngoài." Triệu Vân Vân tức giận nói xong, "Lại không muốn tôi đi."

"Sao con không đi theo chứ?" Phương Thục Tú lo lắng hỏi.

"Tôi đã hơn hai mươi rồi, nhất định phải đi theo ông ấy sao?" Triệu Vân Vân khinh thường cười, "Tôi chỉ đến đây ở hai ngày, tìm được chỗ tôi liền đi."

"Đi không phải muốn con đi. . . . ." Phương Thục Tú còn chưa nói hết, Triệu Vân Vân đẩy bát cơm, "Tôi ăn no rồi."

Sau đó đứng dậy trở về phòng, hoàn toàn không cho Phương Thục Tú một cơ hội nói với cô.

Phương Thục Tú ngăn người, khi ở nhà Triệu Vân Vân vẫn luôn làm theo ý mình, cho tới bây giờ cũng không nghe lời bà nói.

Nếu bà muốn dạy dỗ một chút, lập tức sẽ bị Triệu Quốc Tường mắng, nói cho bà biết, bà bớt lo chuyện của con gái ông ta.

Ở bên cạnh nói qua vài lần, Triệu Vân Vân cũng không để ý tới.

Dáng vẻ hiện tại, bà càng không quản được rồi.

Đợi đến khi Phương Thục Tú dọn dẹp bàn xong, Triệu Vân Vân đã đổi một bộ quần áo khác muốn ra khỏi cửa.

"Vân Vân, cũng muộn như vậy rồi, con còn đi làm gì?" Phương Thục Tú kinh ngạc nhìn Triệu Vân Vân mặc một thân mát mẻ, trên mặt cô còn trang điểm đậm.

"Bà quản được sao?" Triệu Vân Vân lạnh lẽo ném ra một câu, ra cửa rồi đi.

Phương Thục Tú bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng, tiếp tục thu dọn, đợi một đêm, Triệu Vân Vân cũng không có trở lại, lo lắng không yên.

Mãi cho đến buổi trưa hôm sau, Triệu Vân Vân mới trở về, Phương Thục Tú lập tức chạy tới: "Con đi đâu vậy? Tại sao một đêm không trở về?"

Triệu Vân Vân liếc Phương Thục Tú một cái: "Cùng bạn bè đi chơi."

"Con mới đến, bạn bè ở đâu ra?" Phương Thục Tú không hiểu hỏi.

"Sao bà nhiều chuyện như vậy?" Triệu Vân Vân hừ lạnh một tiếng, không nhìn được trở về phòng ngủ.

Phương Thục Tú bất đắc dĩ lắc đầu, đứa bé này bà không quản được rồi.

Hai ngày sau, sau khi Hà Quyên và Chu Duệ Trạch tan việc, bị Triệu Vân Vân ngăn cản.

"Chị, đã lâu không gặp nha." Triệu Vân Vân xuất hiện, khiến Hà Quyên cảm thấy có chút ngoài ý muốn, hơn nữa cho tới bây giờ Triệu Vân Vân cũng chưa từng gọi cô là chị.

"Thật là trùng hợp." Hà Quyên hơi gật đầu, "Chắc cô còn có việc, chúng tôi đi trước đây."

Hà Quyên vẫn nhớ Triệu Vân Vân, từ nhỏ Triệu Vân Vân nhìn cô không thuận mắt, một lần làm lộn xộn sách bài tập của cô, khiến thầy giáo phê bình cô.

Cố ý cắt rách quần áo của cô, dán băng dán trên tóc cô, ném bữa sáng của cô xuống đất. . . . .

Từ nhỏ đã bắt nạt cô như vậy, lúc đầu cô chỉ biết khóc, nhưng cô sẽ không nói cho dì nhỏ, bởi vì dì nhỏ ở trong căn nhà kia đã rất khó khăn.

Nếu cô nói với dì nhỏ, dì nhỏ có thể như thế nào? Chỉ có thể càng khó khăn hơn.

Cho nên, tất cả mọi chuyện, cô đều im lặng nhẫn nhịn, không nói với ai.

Chỉ hy vọng, ngày nào đó Triệu Vân Vân có thể nghĩ lại, cảm thấy không có gì hay rồi.

Cứ nhẫn như vậy, nhẫn thật là nhiều năm.

Cô đối với Triệu Vân Vân không thể nói hận, chẳng qua là xem như một người xa lạ.

"Chị, em tới gặp chị, chị đối với em như vậy sao. Sao lại không giới thiệu với em một chút, đây là anh rể chứ?" Triệu Vân Vân mặc váy cực ngắn đến phòng, đi đôi giày tình xỏ, một chiếc dây lưng nhỏ.

Một bộ quần áo đặc biệt "Thích hợp" mặc mùa hè, rất mát mẻ.

Hà Quyên khẽ nhún mày, vừa muốn nói gì, Chu Duệ Trạch cười nói: "Chúng ta đi tìm nơi nào đó nói chuyện đi, đừng đứng trên đường."

Hà Quyên gật đầu, ở trên đường lớn cái vĩa không hay lắm.

Ba người xoay người đi đến khách sạn gần đó, vào một phòng nhỏ.

Chu Duệ Trạch hoàn toàn không để Triệu Vân Văn ở trong mắt, trước gọi thức ăn. Hôm nay công ty có chút việc, phải kéo dài thời gian, làm Hà Quyên đói bụng.

"Em đang ho, uống nước Tuyền Lê được không?" Chu Duệ Trạch hỏi Hà Quyên, "Uống nóng nhé? Đừng uống lạnh."

"Tùy anh thôi." Hà Quyên gật đầu, lại dặn dò nhân viên phục vụ một câu, "Trong thịt không cần cho hạt tiêu."

Chu Duệ Trạch ăn cay nhiều, dạ dày không thoải mái.

Hai người gọi thức ăn không coi ai ra gì, Triệu Vân Văn ở bên cạnh, trong lòng càng thêm khó chịu.

Tại sao ban đầu Phương Thục Tú mang theo đứa con riêng chiếm đoạt nhà của cô bây giờ còn để Hà Quyên tìm được một người đàn ông tốt như vậy?

Cô tới nơi này chính là muốn báo thù.

Nếu không phải là bọn họ, làm sao ba của cô sẽ lạnh lùng đối với cô như vậy?

Tại sao cuộc sống của Hà Quyên ở thành phố này lại tốt như vậy, có phòng có xe có chồng, còn là một người thương cô ta như vậy.

Bộ dáng Hà Quyên, so dáng người, hơn được cô sao? Mặc đồ nhân viên bảo thủ như vậy, một chút mùi vị phụ nữ cũng không có, bộ dáng như thế tại sao lại có được người chồng tốt như vậy?

Triệu Vân Văn đột nhiên hỏi một câu: "Các người không hỏi xem tôi muốn ăn cái gì sao?"

Hà Quyên vốn không thích Triệu Vân Văn, cô phải có nghĩa vụ gì đối với cô ta sao?

Đột nhiên chạy đến, có thể có chuyện gì tốt?

Chu Duệ Trạch cười hỏi một câu: "Cô mời khách sao?"

"Tôi là khách, anh lại để tôi mời khách sao?" Triệu Vân Văn lập tức trợn to hai mắt, "Hẹp hòi như vậy?"

"Nếu là khách, vẫn là khách nên thuận theo chủ không phải sao. Đây là lễ phép căn bản, không phải không biết chứ?" Chu Duệ Trạch gây khó khăn lại cho Triệu Vân Văn, nhìn dáng vẻ tức giận của Triệu Vân Văn, trong lòng cười thầm.

Cô ta muốn ăn cái gì có liên quan gì với anh?

Tất cả đương nhiên phải do bà xã anh làm chủ.

Không lâu sau, thức ăn được mang lên, Chu Duệ Trạch và Hà Quyên bắt đầu ăn cơm, Triệu Vân Văn nhìn thức ăn trên bàn bắt đầu mãnh liệt ăn.

Đến khi ăn no, Triệu Vân Văn mới định đặc nói: "Tôi tới nơi này không có công việc, chị giới thiệu cho tôi một công việc."

Giọng nói ra lệnh khiến Hà Quyên gi皱了眉头 cười một tiếng: "Tôi chỉ là một viên chức nhỏ, ở chỗ này cũng không có bản lĩnh cao như vậy, không có chỗ giới thiệu cho cô."

"Chị quên cha tôi nuôi các người nhiều năm như vậy? Hiện tại trưởng thành cánh cứng cấp rồi, liền quên báo ân rồi hả?" Triệu Vân Văn hừ lạnh, "Hà Quyên, chị vong ân phụ nghĩa như vậy, đừng trách tôi đến công ty cô làm hỏng danh tiếng của cô."

Hà Quyên biết Triệu Vân Văn chính là một người vô lại, cùng một bộ dáng với ba cô ta.

Cô ở công ty như thế nào, không có vấn đề, nhưng mà cô không muốn ảnh hưởng đến Chu Duệ Trạch.

"Như vậy đi." Chu Duệ Trạch mở miệng, "Cô tuổi không lớn, bây giờ tìm công việc cũng không có công việc gì tốt, không bằng cô nên đi học tập chuyên nghiệp."

"Học tập chuyên nghiệp?" Triệu Vân Văn không ngờ Chu Duệ Trạch nói ra một câu như vậy.

"Tôi có người bạn làm ở ngành này. Cô muốn học cái gì? Thiết kế? Kế toán? Hay quản lý doanh nghiệp?" Chu Duệ Trạch hỏi.

Triệu Vân Văn nheo mắt lập tức nói: "Quản lý doanh nghiệp."

"Ừ, cô để số lại điện thoại cho tôi, đến lúc đó tôi gọi điện thoại cho cô, lúc nào khai giảng, cô phải đi học, học phí chúng tôi trả." Chu Duệ Trạch nói.

"Được." Triệu Văn Văn cười cười, rất hài lòng với kết quả hôm nay.

Cô muốn mang rắc rối cho Hà Quyên, để trút giận, không ngờ lần đầu tiên gặp mặt lại được đi bọc, hơn nữa học phí cô cũng không phải trả.

Nếu đúng như cô nghĩ, đến lúc đó còn có chỗ tốt hơn thế này nhiều.

Dù sao anh rể của cô cũng không phải là người có tiền, dù đáng đáp tốt một chút, cũng chỉ là một người nhân viên bình thường, xem nhà và chiếc xe kia, cũng không phải là người có nhiều tiền.

Mục tiêu của cô rất xa.

Rời khỏi khách sạn, ở trên xe, Hà Quyên cúi thấp đầu, trong lòng buồn buồn.

"Bà xã, đừng nóng giận." Chu Duệ Trạch sờ sờ đầu Hà Quyên, an ủi.

"Em không muốn chuyện lúc trước của em làm ảnh hưởng đến anh . . . ." trong lòng Hà Quyên rất không thoải mái, cô luôn mang rắc rối cho Chu Duệ Trạch.

"Không có chuyện gì." Chu Duệ Trạch cười nói, "Chỉ là cho cô ấy vào một lớp mà thôi, sau khi cô ấy đi học, tự nhiên sẽ không tới làm phiền em"

"Phải không?" Hà Quyên rõ ràng không tin, cô rất hiểu rõ Triệu Văn Văn, cô ta không đơn giản.

Triệu Văn Văn không phải một người an phận, ở trong xã hội có thể lăn lộn lung tung, cả ngày cùng một đám người trong xã hội trong ở chung một chỗ, không làm việc đàng hoàng.

Hiện tại tìm đến cô, sẽ không có gì tốt.

Loại người này, nếu muốn dính vào . . . . .

Hà Quyên hừ lạnh một tiếng, đừng trách cô lòng dạ ác độc.

Trước kia là vì di nhỏ, hiện tại . . . . . Cô tuyệt đối không cho phép Triệu Văn Văn tổn thương người nhà của cô.

Chu Duệ Trạch nhìn gò má Hà Quyên một chút, thấy trong mắt cô xuất hiện sự lạnh lùng, trong lòng khẽ mỉm cười, xem ra Triệu Văn Văn chọc tới bà xã anh rồi.

Nếu Triệu Văn Văn lại làm chuyện gì quá phận, bà xã anh cũng sẽ không bỏ qua cho cô ta.

Nhưng, Hà Quyên vẫn suy nghĩ nhiều, mặc kệ như thế nào, loại chuyện đó cứ giao cho anh làm thôi.

Bà xã của anh chỉ cần sống thật vui vẻ là tốt rồi, những vấn đề khác, anh sẽ âm thầm giải quyết, xử lý thật hoàn hảo.

Triệu Văn Văn chỉ là vấn đề nhỏ xen vào, hai ngày sau, Chu Duệ Trạch gọi điện thoại cho cô, nói cho cô địa điểm học và thời gian, học phí đã nộp cho cô, còn là lớp tốt nhất.

Trong lớp có rất nhiều người tài giỏi, Triệu Văn Văn hoàn toàn nghe không hiểu họ nói cái gì, nhưng mà mục đích của cô cũng không phải tới học tập, mà có mục đích khác.

Cho nên, ở nơi nào cô cũng dễ hòa đồng rất thoải mái.

Không thể không nói, Triệu Văn Văn quả thật là cô gái có tính cách kiêu ngạo, ăn mặc hết sức xinh đẹp, ngay cả ánh mắt cũng cực kì nhạy bén, qua mấy tiết học đã quen thuộc bạn học bên trong.

Sau đó, bắt đầu ra vào có đôi, không còn có thời gian rảnh rỗi đi tìm Hà Quyên.

Ban đầu Hà Quyên còn có chút lo lắng, sau lại từ trong miệng Chu Duệ Trạch biết được tin tức này, không nhịn được bật cười: "Không thể nghĩ đến kết quả này."

"Cô ấy là loại người ham lợi, có kết quả này cũng là bình thường." Chu Duệ Trạch cười nói.

Thấy đáng về Chu Duệ Trạch như vậy, Hà Quyên hoài nghi quan sát anh, đưa ngón trỏ ra nhẹ nhàng đâm một cái vào ngực của anh: "Có phải anh đã sớm nghĩ tới hay không? Có ý an bài thế này sao?"

Trong lòng Chu Duệ Trạch có chút lo lắng, chẳng lẽ, Hà Quyên đã nhận ra được cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 108: Chương 94.1: Bí mật

"Cô ta là người như vậy, anh cũng đã nghĩ đến rồi." Chu Duệ Trạch tỉnh táo lại rất nhanh, cười nói, "Thật ra lúc anh bắt đầu nói với cô ta, chỉ là muốn xem cô ta lựa chọn như thế nào."

"Thiết kế, kế toán, tất cả đều thành thạo, nhưng cô ấy lại cố tình không làm. Quản lý doanh nghiệp, cô ta có thể làm tốt sao? Đoán chừng chính là muốn đến chỗ đó để tìm kiếm một người đàn ông có tiền." Chu Duệ Trạch liếc mắt một cái liền nhìn thấu suy nghĩ của Triệu Văn Văn, loại phụ nữ này, anh thấy nhiều rồi.

"Như vậy cũng tốt." Hà Quyên thoải mái cười cười.

"Cho nên, em không cần phải suy nghĩ nhiều." Chu Duệ Trạch sờ sờ đầu Hà Quyên, thời gian qua hai người rất tốt, rất tốt.

Thoáng một cái thời gian đã đến mùa thu, mùa thu hoạch cũng là mùa vắng lặng.

Có người thu hoạch được mùa thì vui sướng, cũng có người nhìn lá rụng đầy đất, mà cô quạnh vô tận.

Nói thí dụ như ở công ty đá quý, đang huyên náo xôn xao sự kiện hàng giả, khiến cho những người trong ngành đá quý vô cùng lo lắng, không ngờ lại xuất hiện một phần tử bại hoại như vậy, toàn bộ các đối tác đều cắt hợp đồng với Thịnh Nhạc Dục.

Không có hợp tác, đương nhiên sẽ không có tiền thu vào.

Tiền thuê văn phòng không còn cách nào trả nổi, có thể xem như sự nghiệp của anh ta đã kết thúc, đành phải chạy khỏi thành phố này.

Trong ngành đá quý huyên náo như vậy nên ai ai cũng biết, chỉ có công việc của Hà Quyên không liên quan gì đến ngành đá quý kia nên đương nhiên cũng không hay biết gì.

Cô chỉ biết Triệu Văn Văn cùng với một người đàn ông đi khỏi chỗ này, cũng không biết đi đâu.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả công việc cũng đã làm xong, Hà Quyên cảm thấy mình là một người thật hạnh phúc.

Thình thoảng gọi điện thoại cho Phan Kỳ, nói về cuộc sống lẫn nhau.

"Được rồi, bây giờ Quyên Tử của chúng ta là cô gái hạnh phúc nhất rồi." Trong điện thoại Phan Kỳ trêu ghẹo, "Khi nào rảnh tôi muốn đến tìm cậu để ăn chực."

"Đến đi đến đi." Hà Quyên vui vẻ nói, "Đều tại cậu cả, đột nhiên lại làm ra loại công kích bất ngờ này, không chịu trở lại, muốn ở lại quê, cũng bỏ rơi tôi luôn rồi."

"Nói cái gì là bỏ rơi cậu chứ, không phải là cậu đã có Chu Duệ Trạch thương yêu rồi sao?" Phan Kỳ lại trêu ghẹo trong điện thoại, "Tôi làm sao dám trở về, cản trở thế giới hai người của các cậu, sẽ bị sét đánh nha."

"Đừng nói dễ nghe như vậy, cậu chính là không nỡ rời xa bạn trai của cậu thôi." Hà Quyên không nhịn được cười nắc nẻ, "Người cũng đã lớn như vậy rồi, lại còn chơi cái trò vừa thấy đã yêu."

"Ai. . . . . Duyên phận đến, muốn ngăn cản cũng không được nha." Phan Kỳ cười ha hả nói, cô cũng không nghĩ tới, về nhà mừng năm mới thế nhưng lại gặp được một nửa của cô.

Thời gian dài như vậy cô vẫn luôn gọi điện thoại liên lạc với Hà Quyên, công việc cũng vội vã từ chức, cũng chưa từng suy nghĩ nhiều.

Cũng may tình cảm giữa hai người rất tốt cũng không ngại khoảng cách xa như vậy, vẫn liên lạc qua Internet, sau khi kể chuyện cuộc sống của mỗi người cho nhau nghe, cũng vì nhà mà cảm thấy vui mừng.

Sau khi hai người cười đùa náo loạn một phen, cũng cúp điện thoại.

Đúng lúc Chu Duệ Trạch vừa tắm xong đi ra ngoài, dùng khăn lông lau tóc của mình: "Phan Kỳ thế nào rồi?"

"Đang tình cảm nồng nhiệt với bạn trai của cô ấy." Hà Quyên cười kéo áo choàng tắm của Chu Duệ Trạch một cái, để anh ngồi bên mép giường, nhận lấy khăn lông trong tay anh giúp anh lau khô tóc.

Khi tóc vừa khô, đưa tay ra đám bóp cho anh.

"Cô ấy cũng đã tìm được hạnh phúc rồi, nghe cô ấy nói, người bạn trai kia đối xử với cô ấy rất tốt. Ở quê, chăm sóc cha mẹ, lại có bạn trai, thật vô cùng tốt." Hà Quyền cười nói.

Tuy không thể gặp Phan Kỳ, thế nhưng cô ấy hạnh phúc, trong lòng Hà Quyền so với ai nấy cũng vui mừng không kém.

Nhìn trong mắt Hà Quyền đầy nét cười, Chu Duệ Trạch cũng cười, nhẹ nhàng vươn cánh tay, ôm thật chặt eo của cô, gương mặt áp vào da thịt ấm áp của Hà Quyền, thoải mái than nhẹ một tiếng.

Hạnh phúc như vậy, thật tốt.

Gần đây công việc trong công ty rất nhiều, Hà Quyền thấy Chu Duệ Trạch bận rộn, đi xuống lầu mua com trưa giúp anh.

Hà Quyền mới xuống lầu không lâu, điện thoại của Chu Duệ Trạch liền vang lên, anh cũng không ngần ngại đầu trực tiếp tiện tay nhận điện thoại: "A lô."

"Ba cậu bị bệnh, cậu cũng nên trở về xem một chút hay không?" Trong điện thoại truyền đến giọng nói có chút xa lạ, khiến động tác trên tay Chu Duệ Trạch dừng lại.

"Sắp chết rồi sao? Nếu chi phí mai táng không đủ, tôi có thể gọi chi phiếu của công ty qua đó." Giọng nói Chu Duệ Trạch lạnh nhạt như khối băng, một chút độ ấm cũng không có.

"Khốn kiếp, cậu cứ mong đợi tôi chết như vậy sao?" Đột nhiên điện thoại bị người ở bên cạnh đoạt lấy, rống to về phía điện thoại.

Chu Duệ Trạch lạnh lùng cười: "Thì ra là còn chưa chết, không chết gọi cho tôi làm gì?"

Nói xong định cúp điện thoại, bên kia lại bắt đầu quát tháo: "Dừng cho là bây giờ tôi không quản được cậu!"

Chu Duệ Trạch chỉ hừ lạnh một tiếng, không chút do dự cúp điện thoại.

Đầu điện thoại bên kia là một người đàn ông hơn sáu mươi tuổi đang nhìn chăm chăm điện thoại đã bị cắt đứt trong tay, tức giận ném ra ngoài, păng một cái đụng vào vách tường, vỡ thành nhiều mảnh.

"Ông đừng tức giận, chú ý sức khỏe." Đồng Nhu Bình vội vàng an ủi chồng mình.

"Cái tên chết tiệt này, càng ngày càng hư hỏng, dám nói chuyện với cha của nó như vậy." Chu Kỳ Côn tức giận đứng đứng nhìn chăm chăm "Thi thể" của cái điện thoại thờ một hồi.

"Tính tình của nó ông còn không biết sao? Từ từ khuyên là được rồi, ông tức giận con trai ruột thịt của mình làm cái gì?" Đồng Nhu Bình khuyên Chu Kỳ Côn, "Tôi vừa mới dỗ nó trở về, bây giờ ông lại mắng nó như vậy, chắc nó sẽ không trở về rồi."

"Trở về hay không trở về có ích lợi gì sao?" Chu Kỳ Côn tức giận mắng, "Cho dù nó chết ở bên ngoài, cũng không có chút quan hệ nào với tôi."

"Nó đã kết hôn." Đồng Nhu Bình thở dài nhẹ một hồi, nói ra thì gần đây bà mới biết chuyện.

"Cái gì?" Chu Kỳ Côn kinh ngạc nhìn chăm chăm vợ mình, như không thể tin được chuyện này, "Nó, kết hôn?"

"Người đó là ai?" Chu Kỳ Côn lập tức hỏi tới.

"Chuyện này tôi cũng không rõ ràng lắm, là do Tiểu Manh nói cho tôi biết." Đồng Nhu Bình khẽ than, "Nghe nói là một cô gái làm nghề mát xa, điều kiện gia đình không được tốt, lúc còn nhỏ cha mẹ đã chết, được dưỡng nuôi lớn. Khi trưởng thành, cũng cắt đứt liên lạc với người dưỡng đó, quanh năm suốt tháng cũng không trở về thăm một lần."

Càng nghe Đồng Nhu Bình nói, sắc mặt Chu Kỳ Côn càng không nhìn được: "Đây là cái loại con gái gì vậy? Làm nghề xoa bóp? Lại còn bất hiếu như vậy, người đã nuôi nó lớn cũng không chăm sóc. Cô ta muốn kết hôn sao? Nói rõ chính là tham tiền của thằng ngốc kia."

"Đúng vậy, cho nên tôi mới nghĩ cách gọi nó trở về. Nào ngờ ông lại mắng nó một câu như vậy, ngay cả một cơ hội để tôi khuyên nó trở về cũng không có." Đồng Nhu Bình trợn mắt oán trách nhìn Chu Kỳ Côn một cái.

Chu Kỳ Côn chau mày suy nghĩ một chút: "Tôi có cách."

Nói xong, đứng dậy đi vào thư phòng.

"Ông có biện pháp gì?" Đồng Nhu Bình lập tức hỏi tới, không biết Chu Kỳ Côn hoàn toàn cũng không muốn nhiều lời với bà, chỉ nói lại một câu, "Bà không cần xía vào." Sau đó bước nhanh vào thư phòng.

Hà Quyền mua com trưa trở lại, thấy sắc mặt Chu Duệ Trạch có chút khó coi, đưa tay sờ sờ trán anh: "Làm sao sắc mặt lại khó coi như vậy, không thoải mái sao?"

"Công việc có một chút phiền toái." Chu Duệ Trạch vuốt vuốt cái trán, "Một chút nữa lúc xế chiều, anh đến nói chuyện một chút với quản lý."

Người được nhắc trong miệng của Chu Duệ Trạch chính là Nhiếp Nghiêu, mấy tháng làm việc chung như vậy, Nhiếp Nghiêu đã coi bọn họ là đồng nghiệp bình thường. Hà Quyên cũng liền buông lỏng cảnh giác.

"Được, vậy ăn cơm trước đi." Hà Quyên để thức ăn lên bàn, hai người vừa ăn vừa qua loa nói chuyện phiếm.

Nhìn thấy Chu Duệ Trạch rất để tâm đến chuyện công việc, Hà Quyên cũng không nói gì nhiều, nhanh chóng ăn cơm xong, đi dọn dẹp: "Anh đi đi."

Không giải quyết công việc xong, Chu Duệ Trạch sẽ luôn luôn phiền não, cô không muốn trong lòng anh phiền não mà vẫn ở chỗ này cùng cô.

"Được, em trước tiên nên nghỉ ngơi một chút, vẫn đang là giờ nghỉ trưa." Chu Duệ Trạch gật đầu nói, cầm một sấp tài liệu lên đi tìm Nhiếp Nghiêu.

Nhiếp Nghiêu đang ăn cơm trưa, mắt nhìn chăm chăm màn hình máy vi tính đang xem cái gì đó, nghe được tiếng cửa phòng mở ra liền ngẩng đầu lên, ngậm pizza kêu Chu Duệ Trạch: "Cậu tới thật đúng lúc, gần đây. . . . ."

"Hai người bọn họ lại tới làm phiền tôi." Chu Duệ Trạch hoàn toàn không muốn nghe Nhiếp Nghiêu nói cái gì, trước tiên nói ra vấn đề của anh.

"Người nào?" Nhiếp Nghiêu bị công việc làm cho đầu óc choáng váng, nhất thời đầu óc chưa kịp phản ứng, thấy bộ dáng Chu Duệ Trạch không nhịn được, lúc này mới nghĩ ra anh đang nói tới ai.

"Bọn họ muốn thế nào lại gọi điện thoại cho cậu?" Nhiếp Nghiêu đương nhiên biết quan hệ của Chu Duệ Trạch với cha mẹ anh như thế nào.

Hầu như nước sông không phạm nước giếng, ai cũng không để ý đến ai.

Nếu nói trước kia anh còn không hiểu vì sao thái độ của Chu Duệ Trạch đối đãi với cha mẹ cậu ta lại lạnh lùng như vậy, sau này từ từ hiểu rõ, mới phát hiện, thật sự cũng không thể trách cậu ta được.

Nếu không phải tại cha mẹ cậu ta, tính tình của Chu Duệ Trạch cũng sẽ không trở nên như vậy.

"Bọn họ gọi điện thoại cho cậu vẫn là suy nghĩ muốn gọi cậu trở về sao?" Nhiếp Nghiêu đã đoán thì cũng đoán được nội dung cuộc điện thoại.

Nhiều năm như vậy, hai người kia gọi điện thoại cho Chu Duệ Trạch cũng không có chuyện gì khác, ngoài việc muốn dụ dỗ Chu Duệ Trạch trở về.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Chương 94.2: Bí mật

Editor: VinJR

Beta: Trần Thu Lệ

"Ừ." Chu Duệ Trạch gật đầu một cái, ngoắc ngoắc ngón tay với Nhiếp Nghiêu, "Toàn bộ công việc buổi chiều tôi đã xử lý xong, cùng đấu một trận với tôi."

Nhiếp Nghiêu ném pizza đã ăn được một nửa qua một bên, cười cười đứng dậy: "Trận đấu này rất có lời nha."

Trực tiếp đi đến phòng bên cạnh.

Tầng lầu này vốn là khu vực riêng của Chu Duệ Trạch, người không phận sự cũng không được đến.

Cũng bố trí một phòng làm việc ở đây cho Nhiếp Nghiêu, coi như là bây giờ Hà Quyên đã tới đây làm việc, nhưng có rất nhiều căn phòng đều bị khóa.

Lý do để giải thích cho Hà Quyên cũng là đây là khu vực riêng của tổng giám đốc.

Hà quyên là một người hiểu chuyện, những chuyện cô ấy không cần biết, cô ấy cũng sẽ tuyệt đối không tò mò, vẫn luôn ở trong phòng làm việc của Chu Duệ Trạch làm việc.

Cho nên, cô hoàn toàn không biết trong tầng lầu này còn có một phòng hiệu quả cách âm rất tốt chính là phòng tập thể thao.

Sau khi Chu Duệ Trạch đi vào, tới phòng thay quần áo, khi ra ngoài, Nhiếp Nghiêu đã chuẩn bị xong, hai người nhanh chóng triển khai võ thuật, liền trở thành một trận đấu.

Động tác lưu loát, ánh mắt tóe lửa, cho dù mấy vi tính có kỹ năng đặc biệt mấy cũng không thể tạo ra được cảm giác như thế.

Nơi này đã không còn giống như hai người đang đánh nhau nữa, mà hoàn toàn trở thành mãnh thú đang chém giết lẫn nhau.

Cái loại tàn nhẫn đó, cái loại ra tay mạnh bạo đó, làm cho người xem phải kinh hồn bạt vía.

Hai người đã hoàn toàn coi bỏ về ôn hòa cùng khôn khéo như ngày thường, hóa thân thành ác ma khát máu, ra tay không chút nể nang gì.

Nếu là người có chút hiểu biết về kỹ xảo đánh võ, khi nhìn thấy nhất định sẽ bị sợ đến sắc mặt trắng bệch, l.q.d hai người kia làm sao gọi là so tài, hoàn toàn chính là đang đánh nhau đến chết thì có.

Tất cả động tác kia, nếu không né tránh được, tuyệt đối có thể bị lấy mạng.

Đã lâu rồi, Nhiếp Nghiêu và Chu Duệ Trạch chưa đánh nhau như vậy, tuy nói ngày thường cũng có tập luyện như cũ, nhưng cảm giác vui vẻ kích thích như vậy đã rất lâu rồi chưa trải nghiệm qua.

Hai người đánh khoảng hơn một giờ, mới dừng tay lại, thở hổn hển nhìn chằm chằm đối phương, ai cũng không nói gì, ánh mắt nhìn nhau giống như muốn xé nát đối phương.

Đột nhiên, hai người cùng nở nụ cười.

Chu Duệ Trạch dựa người ra sau, ngồi trên mặt đất, Nhiếp Nghiêu lại há hốc nằm xuống, vuốt bụng của mình, bắt đầu dĩ cười mắng: "Thật là một chút thể diện cũng không để lại cho tôi."

Hiện tại cảm thấy bụng vẫn đang còn cảm giác đau đón âm ỷ, may mà nhờ lúc mới vừa rồi anh phản ứng nhanh, nếu không, l.q.d chớp mắt một cái liền có thể đưa anh vào phòng sản sóc đặc biệt rồi.

"Cậu cũng đâu có nể nang gì." Chu Duệ Trạch hừ lạnh một tiếng, ý tứ chính là nói cậu ta, bây giờ toàn thân anh cũng toàn là vết thương.

"Tôi nói này, gần đây bản lĩnh của cậu bị thực lùi rồi hả?" Nhiếp Nghiêu cười ha hả nói, "Thế nào? Cuộc sống sau khi cưới quá hạnh phúc, nên thư giãn?"

Chu Duệ Trạch khẽ mỉm cười, trong mắt tràn đầy hạnh phúc: "Đương nhiên là muốn tốn thêm một ít thời gian chơi với vợ tôi."

Sau khi đánh một trận, tâm tình Chu Duệ Trạch cực tốt, nhất là khi nghĩ tới Hà Quyên, càng thêm nhẹ nhõm.

Cuộc điện thoại làm cho anh phiền não sớm đã bị quăng lên chín tầng mây, cả người mới dễ chịu.

"Tôi đi tắm." Chu Duệ Trạch không thích cảm giác toàn thân mình đầy mồ hôi, có thể do năm đó phải chịu một trận lở loét nghiêm trọng, nên đã tạo cho anh thói quen thích sạch sẽ.

Nhìn Chu Duệ Trạch đi phòng tắm, đôi con ngươi của Nhiếp Nghiêu tối lại, rốt cuộc cha mẹ của Chu Duệ Trạch muốn làm cái gì?

Chẳng lẽ còn muốn kéo cậu ta về nhà sao?

Mặc dù Chu Duệ Trạch từng nói chuyện của nhà đó cậu sẽ không thèm để ý, nhưng mà, dù sao cũng là cha mẹ của mình, có thể nói mặc kệ thì sẽ mặc kệ sao?

Nhìn Chu Duệ Trạch lạnh lùng như vậy, lại làm việc tàn nhẫn, nhưng thật ra, cậu ta là một người rất trọng tình cảm.

Nếu không phải như lời nói, bọn họ làm sao có thể làm bạn tốt nhiều năm như vậy, Chu Duệ Trạch như thế nào lại đợi Hà Quyên nhiều năm như vậy?

Hì vọng không có việc gì, phải cho người điều tra xem chỗ bọn họ có chuyện gì không, tránh cho Chu Duệ Trạch rút lấy phiền toái mới được.

Suy nghĩ trong chốc lát, Chu Duệ Trạch đã thay quần áo xong ra ngoài, nhìn Nhiếp Nghiêu cười cười ra khỏi cửa, trở lại phòng làm việc của cậu ấy.

Sau khi Nhiếp Nghiêu tắm xong, gọi điện thoại báo mọi người đi ra ngoài, vừa cúp điện thoại, l.q.d đi vào phòng làm việc. Mới vừa ngồi lên ghế, điện thoại nội tuyến vang lên, là điện thoại từ thư ký của anh: "Chuyện gì?"

"Nhiếp tổng, đồ ăn mà anh đặt bên ngoài đã được đưa đến." Thư ký thận trọng hỏi, "Em đã đưa đến ngoài thang máy."

"Ừ, tốt." Nhiếp Nghiêu hơi sững sờ, ngay sau đó liền hiểu đồ ăn đặt mua bên ngoài là chuyện gì.

Đi thang máy xuống, cửa thang máy mở ra, nhận lấy đồ ăn thư ký đưa tới.

Vào phòng làm việc, mở đồ ăn ra, đều là mấy món anh thích ăn, nghĩ cũng biết là lúc đi khỏi Chu Duệ Trạch đặt cho anh.

Một bên là pizza đã lạnh, một bên là thức ăn nóng hổi mới mua về, hoàn toàn không cần lựa chọn cũng biết nên ăn cái gì rồi.

Nhiếp Nghiêu là người sẽ không bạc đãi bản thân mình, há miệng thật to ăn com, nhanh chóng lấp đầy dạ dày trống không.

Đừng nói cái gì mà trước khi ăn com hay sau khi ăn xong không nên vận động kịch liệt với anh, đối với bọn anh mà nói, đã sớm quen cuộc sống như thế.

Lúc trước khi bốn ba chạy trốn cũng tranh thủ thời gian ăn vài miếng qua loa, vì bảo vệ tánh mạng, ai còn quan tâm sau khi vận động không thể ăn này nọ?

Có thể tranh thủ thời gian ăn được vài miếng cũng đã rất tốt rồi, chẳng lẽ còn muốn hy vọng vào kẻ thù dừng lại, để cho bọn họ ăn no nê trước, nghỉ ngơi tiêu hóa đủ rồi sau đó mới đuổi giết bọn họ sao?

Thấy sau khi Chu Duệ Trạch trở về, vẻ mặt rất tốt, Hà Quyên khẽ mỉm cười, biết anh đã giải quyết được phiền não, sau đó mới ngồi trước máy vi tính vui đầu tiếp tục công việc.

Theo thói quen mỗi ngày, mở hộp thư điện tử ra, bên trong có mấy phong thư không có tiêu đề, liền dọn vào thư rác, còn dư lại một phong thư, tựa đề làm cho chân mày cô hơi nhíu lại.

Tựa đề chỉ có ba chữ “Chu Duệ Trạch.”

Đây là cái gì?

Hà Quyên mở thư điện tử ra, nhanh chóng xem, nội dung bên trong làm cho trái tim Hà Quyên đột nhiên co rút lại, l.q.d giống như toàn bộ dòng máu đều bị ép đi ra ngoài, làm toàn thân cô cảm thấy vô lực cứng ngắc.

Hà Quyên bình tĩnh xem, đã không chú ý đến chuyện bên ngoài, tất cả hình ảnh bên trong đều ủa vào đầu óc của cô, làm cho cô hoàn toàn không có cách nào tiêu hóa.

Tại sao có thể như vậy?

Hà Quyên không dám ngẩng đầu, không dám nhìn Chu Duệ Trạch cách đây không xa, cô sợ sắc mặt của mình không bình thường, sẽ làm cho anh cảm nhận được cái gì đó.

Nhưng mà, những điều trong thư kiện viết đều là thật sao?

Cô có nên đi gặp người kia hay không?

Vừa lúc đó, điện thoại của Hà Quyên vang lên âm thanh nhắc nhở có tin nhắn, Hà Quyên mở ra vừa xem, phía trên chỉ có đơn giản mấy chữ: "Bây giờ ra gặp tôi." Bên dưới là địa điểm, cũng không xa chỗ này lắm.

Hà Quyên cũng không trả lời, vẫn ngồi trước máy vi tính làm việc bận rộn như cũ, qua gần ba mươi phút, mới đứng dậy.

Chu Duệ Trạch cũng không để ý, cho là cô muốn đi vệ sinh, vẫn vui đầu vào trong công việc.

Hà Quyên ra khỏi công ty, lững thững đi ra ngoài, thời gian đang là buổi chiều, người đi trên đường cũng không nhiều lắm, tất cả mọi người đều đang làm việc.

Bây giờ trong lòng cô có chút rối loạn, rất loạn, rất loạn. . . . .

Cái phong thư này, giống như mở ra một cánh cửa, một cánh cửa mà cho tới bây giờ cô cũng chưa từng tiếp xúc qua, là thế giới mà cô chưa từng đặt chân đến.

Điện thoại di động trong túi lại vang lên, Hà Quyên mở ra xem, bên trong vẫn là một tin nhắn được gọi từ một dãy số xa lạ: "Như thế nào còn chưa đến? Chẳng lẽ cô không muốn biết được sự thật sao?"

Hà Quyên cầm điện thoại di động nhìn tin nhắn kia một hồi lâu, cuối cùng từ từ viết ra từng chữ từng chữ: "Tôi sẽ không đến."

Nói xong, tắt điện thoại.

Cô muốn đến một nơi yên tĩnh.

Hướng mà Hà Quyên đi hoàn toàn ngược lại với địa điểm của người kia gọi, cô không muốn có bất kỳ mối liên hệ nào với người núp trong chỗ tối kia.

Bên trong phòng làm việc, Chu Duệ Trạch ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã mười phút rồi, thế nào Quyên Từ còn chưa trở lại?

Lại đợi thêm một lát, hơn 20 phút, như thế nào Chu Duệ Trạch cũng đợi không nổi nữa, vụt một cái đi ra ngoài, chạy thẳng tới phòng vệ sinh.

Cũng không gõ cửa một cái, trực tiếp đi vào, bên trong không có bất kỳ ai.

Chu Duệ Trạch nhướng mày, xoay người đi vào phòng làm việc của Nhiếp Nghiêu: "Có thấy Quyên Từ không?"

"Không có, làm sao vậy?" Nhiếp Nghiêu vừa thấy sắc mặt của Chu Duệ Trạch cũng biết có chuyện gì không đúng.

"Cô ấy đến phòng vệ sinh, hơn hai mươi phút rồi, vẫn chưa trở lại, trong phòng vệ sinh cũng không có ai." Chu Duệ Trạch nhanh chóng nói xong, cũng lập tức bấm số điện thoại của Hà Quyên, giọng nói lạnh lẽo nhắc nhở anh tắt máy, "Điện thoại không liên lạc được."

"Tôi cùng đi tìm với cậu." Nhiếp Nghiêu đẩy Chu Duệ Trạch, "Mau cầm lấy áo khoác."

Chu Duệ Trạch cầm áo khoác lên, vừa muốn thúc giục Nhiếp Nghiêu nhanh lên, lại bị Nhiếp Nghiêu gọi lại: "Cậu có xem qua cái này chưa?"

Chu Duệ Trạch kỳ quái đi đến bên cạnh Nhiếp Nghiêu, nhìn cậu ta bấm mấy cái vào máy vi tính của Hà Quyên, nhìn thấy phong thư làm cho anh khiếp sợ, trong nháy mắt gương mặt liền mất hết huyết sắc.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đùng Hư Quá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Chương 95.1: Thăng thấn

Bên trong viết rõ ràng thân phận của Chu Duệ Trạch, ví dụ như, ai mới là ông chủ thật sự của công ty, ví dụ như, anh ta có bao nhiêu bất động sản. . . .

Cũng không phải chỉ có chữ viết chứng minh, còn có hình ảnh.

Nhìn một cái cũng biết, thân phận thật sự của Chu Duệ Trạch tuyệt đối không đơn giản như quản lý nói.

Nhiếp Nghiêu đang xem, thấy phần email diendaonlequoyduon này không đầy đủ toàn bộ, ít nhất còn không nói ra bối cảnh thật sự của Chu Duệ Trạch.

Cũng chính là một phần nhỏ mà thôi.

Nhưng mà, một phần nhỏ đó, đối với Hà Quyên mà nói đã đủ rồi.

Một tiếng trầm đục vang lên, Nhiếp Nghiêu cả kinh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy sắc mặt Chu Duệ Trạch trắng bệch ngồi ở trên ghế, hai mắt đờ đẫn, hiển nhiên là bị kích động rất lớn.

Nhiếp Nghiêu than nhẹ một tiếng, đi tới: "Sớm muộn gì cô ấy cũng biết."

Đây không phải là mọi chuyện đã rõ ràng rồi sao?

Có thể lừa gạt cả đời sao?

Hiển nhiên là không thể nào.

Chỉ là, cứ như vậy bị người khác khai ra, luôn là có chút không thoải mái.

Xem ra anh sắp xếp người có sơ xuất, cho là người kia sẽ trực tiếp tìm tới Hà Quyên, không nghĩ tới người kia lại dùng phương pháp nhanh chóng như vậy, gửi email cho Hà Quyên biết toàn bộ sự thật.

Cho là làm như vậy có thể ép Chu Duệ Trạch trở về sao?

Bọn họ thật là quá ngây thơ rồi.

Kết quả của việc làm như vậy chỉ có thể đẩy Chu Duệ Trạch ra xa hơn mà thôi.

"Không được, tớ muốn đi tìm cô ấy." diendaonlequoyduon Chu Duệ Trạch chột từ trên ghế nhảy dựng lên, xông ra ngoài.

Nhiếp Nghiêu tay mát lạnh lập tức giữ chặt lấy Chu Duệ Trạch, quát lớn: "Cậu bình tĩnh một chút cho tớ."

"Cậu biết Hà Quyên ở chỗ nào sao? Cậu đi tìm, cậu đi đâu mà tìm?" Câu hỏi của Nhiếp Nghiêu khiến Chu Duệ Trạch chau mày, trong mắt mê mang từ từ tan đi, đôi mắt có chút nhiệt độ tỉnh táo.

Chu Duệ Trạch mở miệng, âm thanh giống như hòa tan nước tuyết bình thường lạnh lẽo: "Tớ sẽ phái người đi thăm dò."

Anh muốn điều tra chuyện gì có chuyện gì mà không biết được.

"Cậu xác định cậu dioendaonleqouyduon muốn điều tra sao?" Nhiếp Nghiêu nhàn nhạt hỏi một câu, lập tức khiến Chu Duệ Trạch dừng lại động tác gọi điện thoại.

Hai người đều là người thông minh, mọi việc đều đã quyết, Chu Duệ Trạch nếu vẫn không rõ, vậy thì thật là kỳ quái.

Chán nản cắt điện thoại di động vào, ngơ ngác ngồi ở trên ghế vẫn không nhúc nhích.

Đúng rồi, anh vẫn có thể điều tra xem Hà Quyên bây giờ đang ở đâu.

Càng có thể nhanh chóng xuất hiện ở trước mặt Hà Quyên, hoặc là khiến Hà Quyên xuất hiện ở trước mặt anh.

Vấn đề là, hai người gặp mặt sẽ nói gì?

Nói xin lỗi sao?

Nói thật, anh cho tới bây giờ chưa bao giờ hối hận vì làm như vậy.

Anh muốn tới gần Hà Quyên, muốn người này, muốn làm người thân cận nhất, dù cho anh thêm vô số cơ hội làm lại từ đầu, anh vẫn như cũ sẽ làm như vậy.

Chu Duệ Trạch vô lực tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm hai mắt lại, anh đối mặt qua vô số vấn đề, vô số nguy cơ, trải qua vô số lần sống chết, chưa từng có một lần, khiến cho anh cảm thấy lo lắng như vậy.

"Nhiếp Nghiêu. . . . ." Chu Duệ Trạch nhắm mắt lại nhẹ nhàng kêu.

"Hà?" Nhiếp Nghiêu đáp một tiếng, dioendaonleqouyduon anh có thể nghe được tâm tình Chu Duệ Trạch xuống thấp, không biết cậu ta muốn làm gì nữa đây.

"Tớ sợ."

Bốn chữ này từ trong miệng Chu Duệ Trạch nói ra, thân thể Nhiếp Nghiêu đột nhiên chấn động, chột đứng thẳng, không thể tưởng tượng nổi nhìn chăm chăm Chu Duệ Trạch tê liệt trên ghế ngồi.

Chưa từng gặp qua cậu ta như vậy, giống như trong nháy mắt bị rút đi tất cả khí lực, không có căn cốt bình thường, chỉ còn lại một khối thể xác.

Trước kia dù là bị người vây đánh, dù là trong tay không có súng đạn, chỉ dùng một con dao găm Chu Duệ Trạch cũng dám đi ra ngoài cùng đám người đó liều mạng.

Ở trong mưa bom lửa đạn, giống như loài sói cao ngạo, cắn xé kẻ địch.

Cho dù là lâm vào nguy cơ trùng điệp, cho dù là lúc nào cũng có thể sẽ mất mạng, Chu Duệ Trạch như cũ vẫn là không sao cả.

Chưa từng thấy cậu ta lo lắng, cũng chưa từng nghe qua cậu ta sợ.

Trong những lần khảo nghiệm sự sống chết, anh nhìn thấy được trong mắt Chu Duệ Trạch chỉ có hai chữ ---- hưng phấn.

Đó là một loại thuộc về loài động vật hưng dioendaonleqouyduon phấn khát máu, một loài sói cao ngạo trên thảo nguyên.

Thậm chí, anh cho tới bây giờ sẽ không lấy hai chữ sợ hãi này xuất hiện bên cạnh Chu Duệ Trạch.

Cho tới bây giờ vẫn chưa có.

Nhưng mà, vào giờ phút này, ở trong thành phố, chính bọn họ gầy dựng sự nghiệp, khi bọn họ hoàn toàn có thể nắm giữ địa bàn, Chu Duệ Trạch nhắm chặt hai mắt, bất lực thì thầm, anh đang sợ.

Làm sao lại là cái bộ dáng này?

Nhiếp Nghiêu đối mặt với một Chu Duệ Trạch như vậy cũng không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ có thể bất đắc dĩ hầu ở một bên, lẳng lặng chờ đợi.

Vào lúc đó, điện thoại Chu Duệ Trạch vang lên, nhắc nhở tin nhắn.

Chu Duệ Trạch tùy ý cầm lên, không phải là tin nhắn rác, mở ra vừa nhìn, Chu Duệ Trạch từ trạng thái lười biếng trở thành hưng không, sống lưng thẳng tắp.

Tin nhắn chỉ có đơn giản mấy chữ: "Email em đã xem, hiện tại có chút rối loạn, tối về nhà lại nói."

Tin nhắn là do Hà Quyên gửi tới. diuendaonlequyduon

Một cái tin nhắn đơn giản, Chu Duệ Trạch sững sờ xem đi xem lại nhiều lần, lúc này mới thận trọng khép lại, ngẩng đầu nhìn Nhiếp Nghiêu: "Quyên Từ nói, tôi về nhà lại nói. Cô ấy, này, có phải cô ấy vốn không có tức giận như vậy?"

Nhìn bộ dáng tội nghiệp của Chu Duệ Trạch, Nhiếp Nghiêu thật không biết nói cái gì cho phải, than nhẹ một tiếng, vỗ một cái màn hình máy tính: "Cô ấy xem xong email cũng không có bỏ đi, hiển nhiên chính là không muốn lừa gạt cậu, cô ấy biết chuyện này rồi. Đoán chừng là trong khoảng thời gian gần không có cách nào tiếp nhận được."

Chu Duệ Trạch gật đầu một cái: "Ừ, tớ đã hiểu."

Nói xong liền đứng dậy, mặc áo khoác vào liền đi ra ngoài.

Nhiếp Nghiêu cũng không cản Chu Duệ Trạch, hiện tại cậu ấy còn có thể đi đâu, đương nhiên là về nhà chờ Hà Quyên.

Chuyện này anh phải xử lý thật tốt, nếu không, thật không biết sẽ xảy ra bao nhiêu sóng gió nữa đây.

Ai . . . . Hai người này không thể khiến cho người khác bớt lo lắng một chút sao.

Lúc này Hà Quyên đang ở bên ngoài tùy ý đi dạo lung tung, trong lòng rối bời một cục, không biết trong đầu đang suy nghĩ gì.

Sau khi gửi tin nhắn, muốn gọi điện thoại diuendaonlequyduon cho ai đó, nói một chút buồn khổ trong lòng, lại phát hiện, vẫn như cũ không có ai có thể cùng cô tâm sự.

Phan Kỳ có cuộc sống riêng của cô ấy, hiện tại cô ấy đang hạnh phúc, cô tốt nhất không nên quấy rầy.

Cuộc sống của Di mới ổn định, cô làm sao có thể nhẫn tâm khiến Di tiếp tục lo lắng chuyện của cô?

Người có thể lắng nghe tâm sự của cô, cũng chỉ có Chu Duệ Trạch mà thôi, đáng tiếc, lần này, lần này anh lại có tình khi dễ cô.

Hà Quyên bỏ điện thoại đi động lại trong túi, tiếp tục đi, từ từ từng bước từng bước đo đạc đường phố.

Trong lúc vô tình, đi tới khu phố buôn bán, ngay cả không phải Chủ nhật là ngày nghỉ, vẫn như cũ có rất nhiều người tới đi dạo phố mua đồ.

Theo dòng người đi vào cửa hàng, theo thói quen đi vào nơi bán quần áo nam, thấy được một bộ y phục rất là thích hợp với Chu Duệ Trạch, vừa muốn đi tới gọi người phục vụ lấy đồ cho xem, Hà Quyên lại không lên tiếng được.

Xem giá cả một chút, suy nghĩ về Chu Duệ Trạch, Hà Quyên giễu cợt một tiếng, xoay người, từ từ rời đi.

Ở trong cửa hàng rành rang đi dạo, rõ ràng diuendaonlequyduon trong đầu suy nghĩ lung tung, trong lòng cũng không khống chế được suy nghĩ, bộ y phục kia Chu Duệ Trạch mặc vào sẽ như thế nào, cái áo sơ mi đó nên xứng với cái cà vạt nào, anh mặc vào sẽ rất đẹp.

Càng nghĩ như vậy, Hà Quyên càng khổ sở.

Dù sao cũng không khống chế được sự chua xót, rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, bước nhanh đi tới phía sau cầu thang, ngồi ở trên cầu thang, ôm đầu gối, không tiếng động khóc rống lên.

Không nói ra được đó là cảm giác gì, chẳng qua là nhịn không được muốn khóc mà thôi.

Chính mình đi làm một tháng tiền lương, chi sỡ ngay cả việc mua cho anh một sợi dây nịt cũng không đủ tiền nữa.

Trước kia cô còn hào hứng bùng bùng mua đồ cho anh, những thứ quần áo rẻ tiền kia, anh làm sao mặc lên người được?

Cô vẫn luôn có một nguyên tắc, là làm những điều tốt nhất cho người mà mình yêu.

Nhưng. . . . . Dù cô có sử dụng hết tiền, cũng không có biện pháp cho anh những thứ tốt nhất.

Cô cho là, một bữa cơm ở nhà hàng Tây rất xa xỉ, cần đi làm một hai tháng mới có thể đi một lần, nhưng đối với anh mà nói, chỉ là chuyện thường tình như cơm bữa.

Giữa hai người chênh lệch quá lớn, diuendaonlequyduon vô luận cô đuổi theo như thế nào, cũng không đuổi theo kịp.

Loại cảm giác này không cách nào vượt qua được, khiến Hà Quyên đau lòng vỡ thành trăm mảnh, từng mảnh từng mảnh phân tán, nhạt cũng nhạt không được.

Mệt mỏi. . . . . Thật sự là quá mệt mỏi. . . . .

Ở phía sau cầu thang, bên trong cầu thang lạnh lẽo chỉ có mình cô ngồi ở chỗ đó, không tiếng động nước mắt chảy ròng ròng.

Nước mắt theo gương mặt không ngừng chảy xuôi, ướt một mảnh.

Trong cầu thang lạnh lẽo, còn có một loại gió kỳ quái, trong chốc lát thì Hà Quyên cảm thấy lạnh rung người.

Cảm giác chân có chút tê tê, Hà Quyên nhìn đồng hồ, đã sáu giờ rồi, cần phải trở về.

Đứng lên, đi vào toilet trong cửa hàng rửa mặt, nhìn người trong gương sắc mặt tái nhợt, mắt sưng đỏ, nhìn thấy thế nào cũng tiều tụy.

Nghĩ tới Chu Duệ Trạch hằng hái, diendaunlequoyduon Hà Quyên cười không ra tiếng, một nụ cười tự giễu.

Lấy khăn giấy ra lau lau sạch sẽ, Hà Quyên hít sâu một hơi, nỗ lực nặn ra một nụ cười.

Soi gương động viên lại mình, không phải sợ, Hà Quyên, cô là người kiên cường nhất .

Không có gì không qua được.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đùng Hư Quá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Chương 95.2: Thẳng thắn

Ra cửa, đưa tay bắt một chiếc taxi, trực tiếp về nhà.

Không muốn tiếp tục đi xe buýt, bởi vì thời gian về nhà sẽ lâu hơn, cô sợ dũng khí của cô sẽ bị mài mòn.

Về đến nhà, vừa mới lấy chìa khóa ra, cửa phòng cũng được mở ra, khuôn mặt lo lắng của Chu Duệ Trạch ngay lập tức xông vào mi mắt của cô.

Loại lo lắng đó, khiến trong lòng Hà Quyên đau xót, trong mắt lại có chất lỏng bắt đầu ngưng tụ, vội vàng cúi đầu, che giấu.

Sau khi trở về từ công ty, Chu Duệ Trạch vẫn đang đợi cô, vừa chờ vừa tìm việc làm.

Dọn dẹp phòng một phen, lại bắt đầu rửa rau nấu cơm, vội vàng xử lý mọi chuyện, vừa nghe động tĩnh bên ngoài, chỉ sợ Hà Quyên trở lại, anh không nghe thấy.

Cho đến khi anh nấu cơm xong, Hà Quyên vẫn chưa trở lại.

Ở trong phòng khách Chu Duệ Trạch cứ như vậy chờ đợi, trong phòng tràn ngập mùi vị thức ăn, nhưng cũng không khiến anh có cảm giác hạnh phúc.

Rốt cuộc, nghe được ngoài cửa có tiếng bước chân quen thuộc, lập tức vọt tới trước cửa, mở cửa phòng ra, thấy được sắc mặt Hà Quyên tái nhợt cùng hai mắt sưng đỏ.

Lập tức, giống như có một con dao, trực tiếp đâm vào trái tim anh, đau đến anh hít thở không thông.

Nhìn Hà Quyên thay giày xong, đi vào phòng khách, anh mới từng chút từng chút một nói ra được một câu.

"Ăn cơm trước đi." Chu Duệ Trạch nói.

Có chuyện cũng phải ăn cơm trước, không thể khiến Hà Quyên đói bụng.

"Được." Hà Quyên gật đầu một cái, đi thay quần áo rửa tay.

Lúc đi ra, Chu Duệ Trạch đã bới dùm cho cô một chén cơm.

Hà Quyên ngồi xuống, cúi đầu ăn cơm.

Đây là lần đầu hai người quen biết tới nay ăn cơm trong im lặng, ai cũng không nói gì, chỉ là không tiếng động ăn cơm của mình.

Chu Duệ Trạch mấy lần muốn gấp thức ăn cho Hà Quyên, chiếc đũa giật giật, cũng đều rút trở về.

Anh sợ sau khi gấp xong ngược lại ảnh hưởng tới tâm trạng ăn cơm của Hà Quyên, chỉ có thể cúi đầu ăn.

Nhìn Hà Quyên chỉ ăn món ăn trước mặt cô, Chu Duệ Trạch giật giật tay, xếp tất cả các món ăn thành một hàng, để trước mặt Hà Quyên, Hà Quyên hơi

sững sờ, cũng không nói gì, tiếp tục trầm mặc ăn cơm.

Rất nhanh ăn xong, Chu Duệ Trạch vừa muốn đi dọn dẹp, Hà Quyên nói một câu: "Em dọn cho, anh ngồi đó đi."

Giọng nói nhàn nhạt, khiến thân thể Chu Duệ Trạch cứng đờ, giống như lúc trước ở trong rừng bị rắn độc cắn chết lặng cứng ngắc, chỉ có thể trầm mặc ngồi ở bên cạnh bàn, không nhúc nhích.

Chỉ có con người còn nhìn theo từng động tác từng chuyển động của Hà Quyên, nhìn cô từ từ dọn dẹp, từ từ cầm tất cả chén đĩa đi rửa, sau đó rót hai ly nước trà tới.

Một ly để ở trước mặt anh, một ly để trước mặt cô.

Đây là muốn đàm phán sao?

"Trong máy tính của em có email anh xem chưa?" Hà Quyên hỏi Chu Duệ Trạch, sau khi hỏi xong, tự mình nở nụ cười, "Em thật sự là nói nhảm, anh nếu như chưa xem cũng sẽ không như vậy."

Đối mặt với Hà Quyên, Chu Duệ Trạch không biết phải nói gì cho phải, chỉ có thể ngây ngốc nhìn cô.

Thật ra thì, anh không phải một người ăn nói khéo léo.

Trước kia không nói bây giờ biết mình nói cũng vô ích, sau lại không nói là bởi vì không cần anh nói thủ hạ cũng có thể xử lý xong mọi chuyện.

Duy nhất nói nhiều với Nhiếp Nghiêu cũng là do ở trước mặt Hà Quyên, nhưng là, cho tới bây giờ, anh phát hiện miệng mình thật sự rất ngu, hiện tại ngay cả một câu cũng nói không được, cũng không biết muốn nói gì với Hà Quyên.

"Thật ra thì em hiện tại cũng rất loạn." Hà Quyên vội ngừng đầu, nỗ lực nặn ra một nụ cười, chỉ là cái nụ cười này so với khóc còn khó nhìn hơn, hợp với Hà Quyên lúc này là đôi mắt sưng đỏ, khiến trong lòng Chu Duệ Trạch đau tựa như dao đâm.

"Đừng cười, nếu muốn khóc thì cứ khóc đi." Câu nói đầu tiên thốt ra như vậy, cũng không có trải qua suy nghĩ, trực tiếp nói ra suy nghĩ trong lòng Chu Duệ Trạch.

Có câu nói đầu tiên, phía sau càng thêm lưu loát: "Lúc bắt đầu anh đã có mục đích tiếp cận em."

Nhìn Hà Quyên kinh ngạc tròn to hai mắt, Chu Duệ Trạch quyết định thẳng thắn nói ra toàn bộ.

Lúc này bất kỳ giải thích gì cũng không cần thiết, thẳng thắn nói ra toàn bộ sự việc, không xác định việc Hà Quyên có tha thứ cho mình hay không.

"Anh vẫn luôn để ý đến tình huống của em, biết ở bên ngoài Thịnh Nhạc Dục có người phụ nữ khác, cho đến lúc bị em đụng phải, em cùng với anh ta không có cách nào ở cùng nhau, anh mới bắt đầu đến gần em."

Nhìn trong mắt Hà Quyên có nghi ngờ, không đợi Hà Quyên hỏi, Chu Duệ Trạch thẳng thắn nói ra: "Không sai, đêm hôm đó là vô tình gặp được, cũng không phải tình cờ, mà do anh sắp xếp."

"Nhìn em khóc, anh muốn đi an ủi. Nhưng mà, một người đàn ông xa lạ ở hơn nửa đêm đi an ủi em... em sẽ có cảnh giác, anh cũng không có biện pháp nào để đến gần em. Cho nên, anh lợi dụng tính cách của em, thói quen đồng tình với kẻ yếu. Vì vậy chính anh ở trước mặt em diễn một tuồng kịch."

Nét mặt Hà Quyên khiếp sợ, khiến trong nội tâm Chu Duệ Trạch hồi hộp, tin tức này đối với cô mà nói có thể là quá chấn động rồi.

"Anh bị bỏ rơi, so với em còn thảm hơn, em quả nhiên đồng tình liền tới giúp anh. Vì vậy anh liền thuận nước đẩy thuyền để em chăm sóc, sau chính là theo anh diễn trò, thuận lợi cùng với em lãnh giấy hôn thú."

Chu Duệ Trạch cười giễu một tiếng: "Có phải em thấy anh rất hèn hạ không?"

"Anh xác nhận anh chính là một người hèn hạ, tuyệt đối không giống như là anh thường ngày, anh là một người vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn."

"Anh cái gì cũng không muốn, anh chỉ muốn em làm vợ của anh." Chu Duệ Trạch nói một hơi, sau đó an tĩnh ngồi ở chỗ đó, chờ lời nói của Hà Quyên.

Cô không phải là hận chết anh?

Chu Duệ Trạch len lén nhìn sang Hà Quyên, phát hiện cô như cũ là khúc gỗ, còn chưa có tiêu hóa hết ý nghĩa trong lời nói của anh.

Dù sao tin tức chấn động nhất cũng đã nói, Chu Duệ Trạch cũng không có cái gì phải sợ nữa.

Nếu lại hỏi cái khác, anh lại nói, không có câu hỏi, trước hết nghe xem ý tứ của Hà Quyên rốt cuộc là gì.

Chu Duệ Trạch không nói, Hà Quyên cũng không nói, hai người cứ như vậy an tĩnh ngồi đối diện, trong ly trà lượn lờ khí nóng, ở giữa hai cá nhân lan tràn, nhàn nhạt khí nóng không có cách nào khiến hai người ấm áp một chút, chỉ có thể vô dụng tản ra cũng không nhiều khí nóng.

"Tại sao?" Giọng nói Hà Quyên khàn khàn phá vỡ không khí trầm mặc sắp làm người ta hít thở không thông.

Chu Duệ Trạch ngẩng đầu, không hiểu nhìn Hà Quyên.

Hà Quyên nhìn anh, rồi lại giống như không có nhìn anh, chỉ là hỏi nghi vấn của cô: "Tại sao lại muốn gạt em?"

"Anh là muốn đến gần em!" Chu Duệ Trạch nói hết sức thẳng thắn, đây chính là mục đích cuối cùng của anh.

"Anh cũng không phải là quản lý hay phụ tá, phải . . . ." Hà Quyên nghĩ đến thân phận của Chu Duệ Trạch, vừa trầm lặng.

Nếu Hà Quyên đã mở lời, Chu Duệ Trạch tinh táo gạt đầu: "Không sai, anh chính là ông chủ thật sự của tập đoàn, có cổ phần khổng lồ chế quyền lực."

"Nhiep Nghiêu là anh em tốt của anh, cũng là Phó tổng giám đốc, anh ta là cổ đông lớn thứ hai." Chu Duệ Trạch nói ra bối cảnh đơn giản nhấn nhủ một phen, "Trừ tập đoàn này, anh còn có một thế lực khác nữa, ngày sau sẽ từ từ nói cho em biết."

"Nói cách khác, anh rất có tiền." Hà Quyên hơi nhướn mày hỏi.

"Không sai." Đối với điểm này, Chu Duệ Trạch thừa nhận, tuyệt đối thừa nhận.

"Có phải anh đã từng có mối tình đầu? Bởi vì đủ loại nguyên nhân trời nam đất bắc không cách nào ở chung một chỗ, ngẫu nhiên anh với em rất giống nhau về mối tình đầu."

Hà Quyên nói xong, Chu Duệ Trạch ngẩn ra.

"Có phải là cha mẹ anh vì sự nghiệp cho nên mới bắt anh kết hôn, đối phương không phải là người anh yêu, cho nên anh mới tới tìm em, muốn chống đối cha mẹ của anh?"

Ánh mắt Chu Duệ Trạch đã bắt đầu xuất hiện trạng thái mê mang.

"Nếu không phải là, anh cảm thấy ở chung với các tiểu thư con nhà giàu quá mức nhàm chán, cả ngày đều là người ta theo đuổi anh, nên anh nghĩ muốn thử nghiệm cảm giác theo đuổi một người ra sao?"

Đầu óc Chu Duệ Trạch kịp thời tỉnh ngộ.

"Hoặc là anh ném qua quá nhiều son hào hải vị, muốn thử một chút cháo trắng rau dưa, thay đổi khẩu vị?"

Hà Quyên nói ra tất cả những gì mà cô có thể suy nghĩ ra, sau đó chăm chú nhìn Chu Duệ Trạch, bất kỳ một cái đáp án nào cô đều có thể tiếp nhận, cũng chuẩn bị tốt tâm tư tiếp nhận.

"Vợ à. . . ." Chu Duệ Trạch trầm mặc một hồi, rất nghiêm túc mở miệng, "Về sau đừng xem những phim thần tượng kia nữa, dễ dàng làm người thông minh như em trở thành ngu ngốc."

Hà Quyên cố gắng kìm chế, chọt vỗ bàn một cái: "Em rất nghiêm túc."

Thấy Hà Quyên rốt cuộc cũng khôi phục bộ dạng mạnh như rồng hổ, trong lòng Chu Duệ Trạch âm thầm thở phào nhẹ nhõm, tâm tình vừa buông lỏng, anh cũng cười hỏi, "Vợ à, em nghĩ nhiều lý do cầu huyết như vậy, tại sao lý do quan trọng nhất lại không nghĩ tới?"

"Lý do gì?" Hà Quyên ngây ngốc hỏi.

"Anh yêu em." Chu Duệ Trạch đắm đuối đưa tình ngưng mắt nhìn Hà Quyên, không cho phép ánh mắt của cô tránh né, "Anh yêu em, cho nên mới hao tổn tâm cơ như vậy để tới gần em. Làm sao em lại không nghĩ tới khả năng này."

"Không thể nào." Hà Quyên không chút suy nghĩ lập tức phủ quyết, "Anh nói anh yêu em từ lúc nào? Chúng ta trước kia cũng chưa từng gặp qua."

"Hơn nữa, dù là gặp qua. . . ." Hà Quyên tự giễu cười một tiếng, "Anh đừng nói với em là vừa thấy đã yêu. Em không tin một người có thân phận địa vị như anh sẽ đối với một người phụ nữ nào đó vừa thấy đã yêu."

Chỉ bằng thân phận địa vị của Chu Duệ Trạch, đã gặp qua không ít phụ nữ?

Phụ nữ đẹp hay xấu, loại phụ nữ nào anh chưa từng gặp qua?

Đừng nói là thân phận con gái nhà giàu giống nhau, trong ngày thường người theo đuổi anh sẽ thiếu sao?

Anh tùy tiện ngoắc ngoắc ngón tay, phụ nữ loại nào cũng có?

Hà Quyên tự hiểu bản thân mình nằm ở đâu.

Nói diện mạo, cô vẫn cảm thấy mình là một người có hơi thở điềm đạm, hướng chi trong ngày thường cô còn không thích trang điểm.

Lúc làm việc nhiều lắm chỉ sử dụng một chút phấn, kẻ lông mày, trước khi ra cửa thoa một chút son.

Lúc đi dự tiệc thì kẻ mascara, đánh chút má hồng, cô cũng không biết nhiều về trang điểm.

Đều nói phụ nữ ba phần dung mạo bảy phần trang điểm, cô đối với trang điểm không có bất kỳ hứng thú nào.

Mặt khác so sánh cách ăn mặc với những người phụ nữ khác, là tự hạ thấp bản thân mình.

Ngay cả tóc đều là tùy tiện buộc tóc đuôi ngựa, không uốn tóc cũng không nhuộm, hàng năm đều là một kiểu tóc. Huống chi, cô làm người có chút bảo thủ, chỉ xoa tóc dài khi ở trước mặt chồng mình.

Về phần vóc người. . . . . Trời sinh khung xương lớn, hiện tại phổ biến con gái có khung xương nhỏ, càng chưa nói đến cái loại tiểu cô nương ông ọ đáng yêu.

Nói dễ nghe gọi là cao gầy, nhưng mà hiện tại không phải phổ biến loại con gái xinh đẹp duyên dáng hay sao.

Như vậy cô, như thế nào lại khiến Chu Duệ Trạch vừa thấy đã yêu đây?

Chu Duệ Trạch cười gật đầu, thừa nhận lời Hà Quyên nói: "Không sai, anh đối với em quả thật không phải vừa thấy đã yêu."

Trong nội tâm Hà Quyên hồi hộp, rõ ràng đã biết đáp án, nhưng mà nghe được chính miệng Chu Duệ Trạch nói ra, trong lòng cô rất đau.

Nỗ lực hít sâu một hơi, ép nước mắt trở về, cô không khóc, tuyệt đối không khóc.

Có chuyện gì đều phải chờ mọi chuyện giải quyết xong, cô rất kiên cường.

"Em hiểu rõ." Hà Quyên cười, rất nhẹ nụ cười rất nhạt, giống như không có việc gì, một loại nụ cười khiến trong lòng Chu Duệ Trạch đau như bị ai đâm.

Chính là loại kiên cường đáng chết này, che giấu toàn bộ đau khổ mà mặt vẫn nở nụ cười, làm cho anh vừa yêu vừa hận.

Thật vất vả, ở trước mặt của anh Hà Quyên biểu lộ tâm tình của cô, thân phận của anh lập tức bị vạch trần, Hà Quyên lại bắt đầu khôi phục thành bộ dáng ban đầu.

Ở dưới bàn, tay Chu Duệ Trạch từ từ nắm chặt thành quyền, những chuyện khác đều không quan trọng, quan trọng là muốn cùng Hà Quyên nói chuyện rõ ràng.

"Anh đối với em quả thật không phải vừa thấy đã yêu." Chu Duệ Trạch nói nghiêm túc, "Anh đối với em là lâu ngày nảy sinh tình yêu."

Lâu ngày nảy sinh tình yêu?

Hà Quyên kinh ngạc nhìn chằm chằm Chu Duệ Trạch, tin tức này quá chấn động đi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Chương 96: Phương pháp

"Trước kia chúng ta đã từng gặp nhau sao?" Hà Quyên cố gắng nhớ lại, ở trong ấn tượng của cô hoàn toàn không có nhân vật số một như Chu Duệ Trạch.

Nếu có, không thể nào không có ấn tượng.

Nghe ý của Chu Duệ Trạch, hai người còn chung sống một thời gian rất dài.

Nếu không, tại sao có thể lâu ngày sinh tình?

"Không chỉ gặp qua, hơn nữa còn chung sống một thời gian rất dài, em chăm sóc anh." Chu Duệ Trạch cười nói, mỗi lần nhớ lại đoạn thời gian trước kia, khoảng thời gian chung sống cùng Hà Quyên, là thời gian ấm áp nhất của anh.

Hà Quyên hoàn toàn bối rối, hoàn toàn không biết Chu Duệ Trạch đang nói cái gì.

"Em chăm sóc anh?" Hà Quyên cẩn thận tìm kiếm trong trí nhớ, thế nào cũng không nhớ từng gặp Chu Duệ Trạch như vậy, là chuyện khi nào?

Chu Duệ Trạch hỏi "Em có từng chăm sóc một người thật lâu?"

Hà Quyên cố gắng nhớ lại, sau đó cho anh một ánh mắt mờ mờ, hoàn toàn không nhớ rõ cô chăm sóc người nào thật lâu.

"Em còn nhớ ở một bệnh viện, có một người toàn thân thối rữa, ai cũng không muốn tiếp cận người đó không?" Chu Duệ Trạch hỏi.

Hà Quyên vừa nghe Chu Duệ Trạch nói như thế, lúc này mới loáng thoáng nghĩ tới, kinh ngạc hỏi "Người kia là anh?"

"Không sai." Chu Duệ Trạch gật đầu, "Em quên rồi?"

"Không có." Hà Quyên cười cười, gãi gãi đầu của mình, "Anh vừa nói chăm sóc thật lâu, em không có chăm sóc thật lâu, chỉ là hơi quan tâm một chút."

Thái độ chuyện đó là đương nhiên của Hà Quyên, khiến lòng của Chu Duệ Trạch không nhận được chua xót, bà xã của anh, sao lại đáng yêu như vậy.

Sẽ có người lãng phí thời gian của mình đi chăm sóc một người mà mọi người tránh không kịp sao?

Cũng chỉ có cô, sau khi chăm sóc xong, còn không coi là gì.

"Mặc kệ như thế nào, dù sao vào thời điểm kia là em trêu chọc anh." Chu Duệ Trạch gật đầu, "Để cho anh đối với em lâu ngày sinh tình, vẫn nhớ mãi không quên."

"Tại sao có thể như vậy?" Hà Quyên cảm thấy chuyện không thể tưởng tượng nổi, không phải cô chỉ thuận tay chăm sóc một chút, làm sao lại chăm sóc một người có tiền như vậy?

"Vậy anh cũng không thể lừa em như vậy!" Hà Quyên tức giận nhìn chằm chằm Chu Duệ Trạch, lại dám lừa cô, nói anh là GAY, lừa cô đồng cảm.

"Không lừa em, tại sao biết em? Không biết sau này thế nào lại lĩnh giấy kết hôn?" Chu Duệ Trạch bắt đắc dĩ nói, "Bà xã, anh đợi em rất nhiều năm rồi. Một mực chờ đợi em cùng anh ta chia tay."

Hà Quyên đặc biệt im lặng nhìn chằm chằm Chu Duệ Trạch, còn có người mong đợi cô chia tay sao?

Được rồi, cô thừa nhận Thịnh Nhạc Dục kia không phải là người tốt gì, sớm muộn gì cũng muốn chia tay.

Nhưng mà, cứ bị người ta nhìn chằm chằm chờ cô chia tay như vậy, sẽ cảm thấy như thế nào?

"Bà xã, thật ra em xem, anh rất thật lòng, tuyệt đối không có ép buộc em điều gì." Chu Duệ Trạch thẳng thắn với Hà Quyên, "Anh đợi đến khi hai người chia tay anh liền theo đuổi em."

"Theo đuổi?" Hà Quyên khê ngược mắt lên, "Anh gọi là lừa gạt được không?"

Giả vờ là người bị bệnh, ngã trước mặt cô, chẳng lẽ như vậy gọi là theo đuổi sao?

Thứ cho cô kiến thức nông cạn, lần đầu tiên biết còn có người theo đuổi như vậy.

"Thật ra thì, bà xã, con người của anh rất không có tính nhẫn nại. Nếu cứ từ từ với em, muốn ở cùng nhau. . . . . Sẽ cần rất nhiều thời gian." Chu Duệ Trạch hoàn toàn không cho Hà Quyên cơ hội phản bác, trực tiếp hỏi, "Em mới vừa cùng anh ta chia tay, sẽ lập tức tiếp nhận người đàn ông khác sao?"

Lời nói của Chu Duệ Trạch khiến Hà Quyên không phản bác được, quả thật cô sẽ không lập tức tiếp nhận những người khác.

Nhưng mà, nhưng mà. . . . . Cô luôn cảm thấy là lạ.

"Được, coi như anh nói có lý, nhưng mà tại sao em cảm giác ở giữa vẫn có vấn đề." Hà Quyên mấp máy môi, vút vấn đề vì sao hai người quen biết qua một bên, dù sao đã như vậy, cô cũng không có cách nào thay đổi được gì.

"Có vấn đề gì?" Chu Duệ Trạch không có cảm giác ở giữa hai người có vấn đề gì.

Điều anh lo lắng nhất chính là Hà Quyên để ý anh lừa cô, nếu chuyện đó đã không có vấn đề rồi, thật sự anh không biết ở giữa ai người có vấn đề gì.

"Em và anh ở chung một chỗ. . . . ." Hà Quyên cũng không nói ra được là cảm giác gì, chính là cảm giác giữa cô và anh có sự chênh lệch.

"Em muốn cho người yêu vui vẻ, anh là người có tiền, có thể hay không cảm thấy đi cùng với em thua thiệt." Nói xong, Hà Quyên ngẩng đầu hỏi Chu Duệ Trạch, "Thật ra thì chúng ta có thể đi làm công chứng tài sản cá nhân, đó là anh khổ cực kiếm được, ngộ nhờ sau này anh gặp người tốt hơn, sẽ không cần lo lắng phải chia tài sản của anh cho em. . . . ."

"Câm miệng!" Hà Quyên vẫn chưa nói hết, Chu Duệ Trạch không nhận được cắt đứt lời của cô.

Giọng nói nghiêm nghị, làm Hà Quyên sợ khẽ run rẩy, ngẩng đầu lên nhìn Chu Duệ Trạch, vừa hay nhìn thấy mặt anh âm trầm, nét mặt đáng sợ như vậy Hà Quyên chưa từng thấy qua, lập tức luống cuống, lo lắng lui về phía sau một chút.

"Lúc biết anh, anh rất có tiền sao?" Chu Duệ Trạch nghiêm nghị hỏi.

Hà Quyên chậm rãi lắc đầu một cái.

"Em từng nghĩ muốn tham tiền của anh sao?" Chu Duệ Trạch tiếp tục hỏi.

Hà Quyên nhú nhú mày, lắc đầu khẳng định, cô mới không quan tâm tiền của anh đâu, cô cũng có tiền lương rồi.

"Nếu anh không có tiền, em lại không tham tiền của anh, còn làm công chứng cái gì?" Chu Duệ Trạch chất vấn.

"Nhưng mà, nhưng . . . ." Hà Quyên ngập ngừng nói lại không biết nói gì.

"Còn nữa, em không phải muốn ở cùng anh sao?" Khi Chu Duệ Trạch nói như vậy, trông mắt nguy hiểm híp lại.

Cho tới bây giờ Hà Quyên cũng chưa nhìn thấy Chu Duệ Trạch như vậy, hết sức nguy hiểm, hết sức đáng sợ, loại khí thế này làm cô không thờ nổi, căn bản cũng không có khả năng suy nghĩ, chỉ có thể hoàn toàn trả lời theo bản năng.

"Muốn." Hà Quyên mềm nhũn thì thào.

"Có yêu anh hay không?" Chu Duệ Trạch phát huy toàn bộ khí thế, đừng nói bây giờ người đang đối diện với anh là Hà Quyên, dù là sát thủ giỏi nhất thế giới nếu có một chút phản kháng cũng không có đường sống.

"Yêu." Hà Quyên nhỏ giọng lầu bầu .

"Anh có yêu em hay không?" Chu Duệ Trạch tiếp tục "Ép hỏi" .

Hà Quyên hoàn toàn không cần suy nghĩ, hai người đi chung với nhau trái tim luôn tràn đầy tình yêu, gật đầu khẳng định: "Yêu."

"Như vậy là không còn vấn đề." Chu Duệ Trạch đưa ra kết luận cuối cùng.

Rất dễ nhận thấy, Chu Duệ Trạch đánh giá thấp sự cố chấp của Hà Quyên.

Cô là một người có thể vì nguyên tắc của mình bất chấp tất cả, cho nên, lập tức nói: "Đi cùng với anh, em cảm giác không xứng với anh."

Chu Duệ Trạch quá ưu tú.

Không chỉ có đáng đáp được, năng lực tính tình dễ chịu, hơn nữa còn có tiền có quyền. . . . . Đúng chuẩn người đàn ông kim cương.

Nhưng mà, cô có cái gì đây?

Nếu ở chung một chỗ với Chu Duệ Trạch cô cảm giác, sẽ làm ảnh hưởng đến anh.

Hà Quyên trả lời, khiến Chu Duệ Trạch giận không chịu nổi, cắn răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm Hà Quyên, hận không thể bỏ đầu của cô ra, xem một chút cấu tạo bên trong rốt cuộc là có cái gì.

Nếu là những người phụ nữ khác biết thân phận của anh, sau chút rắc rối nhỏ phải lập tức vui mừng chứ?

Còn cô hết lần này đến lần khác ở đây rầu rĩ.

Rầu rĩ cái gì chứ?

Đối với người phụ nữ này anh sẽ phải dùng phương pháp trực tiếp nhất.

Một giây kế tiếp Hà Quyên đột nhiên bị người chặn ngang bế lên, giấy tiếp theo, cảm thấy trời đất quay cuồng, sau đó lưng đã rơi vào trên giường lớn mềm mại.

"Anh. . . . ." Mới nói ra một chữ, môi lập tức bị anh chặn lại.

Lời muốn nói cũng không thể nói, trực tiếp bị đè xuống giường, lăn qua lộn lại bị ăn sạch sẽ.

Các loại tư thế cô chưa từng nghĩ đến, tất cả đều xuất hiện.

Cuối cùng trong đầu hoàn toàn trống rỗng, cái gì đều không nói ra được, chỉ có thể khóc cầu xin tha thứ.

Nhìn Hà Quyên trong ngực không ngừng khóc, Chu Duệ Trạch vừa tiến công vừa "Bức cung": "Nói, xứng hay không xứng với anh?"

"Ừm . . . . . Xúng . . . . . A ừ. . . . . Xúng với. . . . . A . . . . ."

Lấy được đáp án hài lòng, Chu Duệ Trạch tăng nhanh động tác, lập tức khiến người trong ngực hoàn toàn tan rã, trong miệng tràn ra toàn âm thanh vỡ vụn.

Nghe âm thanh đứt quãng, đôi mắt Chu Duệ Trạch tối lại, cố ý không chế mình, đổi một tư thế, tiếp tục.

Lại dám hỏi ra cái loại vấn đề đó, sẽ phải nhận trừng phạt.

Anh sẽ dùng hành động thực tế, để cho cô nhớ, có vấn đề là tuyệt đối cấm kỵ.

Không biết đã trải qua bao lâu, đi ngủ như thế nào, cô chỉ nhớ khi tỉnh dậy lần nữa, đã qua buổi trưa.

Hình như mắt đã sưng lên, mở ra một chút cũng rất khó chịu.

Cô còn chưa thấy rõ đây là tình huống gì, một chén nước liền đưa tới bên miệng cô, giọng nói dịu dàng dụ dỗ cô: "Uống một ngụm."

Sáng sớm cổ họng đã khô khốc, Hà Quyên lập tức ngậm ống hút, nhanh chóng uống hết một ly nước mật ong.

Sau khi uống xong, mới cảm thấy có chút cảm giác.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Chương 96.2: Phương pháp

Sau khi uống xong, rốt cuộc mới có chút cảm giác.

Bỗng nhúc nhích, không nhận được than nhẹ ra tiếng, toàn thân hãy cùng tán giá tựa như, cái đó khó chịu nha.

"Đừng động, nằm xuống. Anh giúp em xoa bóp một chút, nhưng mà vẫn có chút không thoải mái, nghỉ ngơi nhiều hơn một chút là không sao." Chu Duệ Trạch ngồi vào bên giường, nhẹ nhàng dùng lòng ngón tay vuốt ve gò má của Hà Quyên, đau lòng sờ sờ lên đôi mắt sưng to của cô, "Nhìn xem, cũng sưng lên rồi?"

Cầm túi nước đá nhỏ đặt ở trên mí mắt cô: "Về sau cũng đừng khóc, sẽ khó chịu."

"Đều tại anh. . . . ." Hà Quyên không nhận được oán trách.

Đúng là lúc xế chiều cô khóc một lần, một lần đó cũng không phải là rất nghiêm trọng, không đến nỗi để cho mắt cô qua ngày hôm sau vẫn còn sưng.

Rõ ràng là tối ngày hôm qua anh bắt nạt cô, khóc sưng mắt lên.

Chu Duệ Trạch hơi nhướn mày, đã bắt đầu tố cáo hấn.

Nghĩ đến chuyện buổi tối, Hà Quyên lại không nhận được uất ức, rõ ràng là anh lừa gạt cô, tại sao cuối cùng bị bắt nạt vẫn là cô?

"Em muốn gọi điện thoại cho vườn thú, có động vật chạy đến đây." Hà Quyên oán trách.

Chu Duệ Trạch nghiêng đầu liếc mắt nhìn Hà Quyên, một tay cầm túi chườm nước đá, một tay mò tới thắt lưng của anh: "Anh không ngại cầm thú thêm một lần nữa."

Ô. . . . . Không biết xấu hổ. . . . .

Hà Quyên co lại, co lại, co lại. . . . . Rúc vào trong chăn, chỉ để hở hai con mắt sưng to lên của cô, u oán tố cáo nhìn chằm chằm Chu Duệ Trạch.

Bộ dáng như cô bé đáng thương này khiến Chu Duệ Trạch dở khóc dở cười, kéo chăn xuống dưới, cũng không có mở ra, Hà Quyên vẫn còn ở trong chăn nằm chặt.

"Được rồi, đừng làm rộn. Buông tay, em muốn khó thở chết mình sao?" Chu Duệ Trạch nói xong, kéo chăn ra, lộ ra mặt của Hà Quyên.

"Bà xã, em không cần nghĩ đến những vấn đề linh tinh khác." Chu Duệ Trạch vừa dùng túi chườm nước đá xoa cho Hà Quyên vừa suy nghĩ nói, "Thật ra thì tiền đối với anh mà nói thật không có bất cứ ý nghĩa gì. Trước kia, trừ kiếm tiền, cuộc sống của anh không có bất kỳ niềm vui nào, bởi vì không biết

từ kiếm tiền ở ngoài, anh còn có thể sống thế nào ."

"Cho đến lần đó đụng phải em, mới biết, thì ra là trái tim của anh vẫn có thể đập." Chu Duệ Trạch cũng không có ý đồ đùa, nghiêm túc nói, "Cuộc sống của anh hoàn toàn không có mục tiêu, khi bắt đầu chỉ là muốn khiến hai người kia câm miệng. Sau lại mới phát hiện, thì ra cũng hoàn toàn không có ý nghĩa."

"Sau khi gặp em, anh một lần nữa tìm được mục tiêu. Anh chỉ muốn kiếm tiền cho em dùng, chăm sóc em thật tốt, anh liền vui mừng, chưa từng có vui mừng."

Nhìn nụ cười của Chu Duệ Trạch, nụ cười này không có một tia giả dối, khiến trái tim của Hà Quyên hưng hăng nhảy lên một cái.

Hơi thông xuống trông mất, Hà Quyên vui ở trong chăn, nhỏ giọng nói: "Em không xinh đẹp."

"Anh rất nông cạn sao?" Chu Duệ Trạch khẽ nhún mày.

"Em cũng không có xuất thân cao quý."

"Em cho rằng đây là hoàng thượng chọn phi sao?"

"Em về sau sẽ già ."

Khóc môi Chu Duệ Trạch co quắp một cái: "Em cho rằng anh là yêu quái có thể trẻ mãi không già sao?"

"Bây giờ anh còn có cơ hội hối hận. . . . ." Hà Quyên hạ mí mắt con mắt đã nghe được Chu Duệ Trạch tổn hơi thừa lời âm thanh rồi, "Nếu hiện tại không hối hận. . . . . Về sau sẽ không thể chạy!"

Nói xong một chữ cuối cùng, Hà Quyên chột ngồi dậy, lập tức nhào tới trong ngực Chu Duệ Trạch, ôm chặt lấy, ngẩng mặt nhìn anh: "Của em, sẽ không cho người khác."

"Không cho, tuyệt đối không cho!" Chu Duệ Trạch một tay vững vàng ôm lấy Hà Quyên, một tay giơ lên thề, "Người nào giành với em, anh giết người đó."

"Ừ. . . . . Vẫn là không muốn giết, giết người phạm pháp. Hơn nữa chúng ta cũng thiện lương như vậy, không giết người." Hà Quyên săn sóc nói, "Anh phải có nhiều tiền, thuê chiếc máy bay trực thăng ném người kia tới sa mạc, để cho người đó tự nhiên chết dần thôi."

"Ha ha. . . . ." Chu Duệ Trạch cũng không nhịn được nữa, cười lớn, cúi đầu, nhẹ nhàng hôn gì đôi môi đỏ mọng đang sưng lên của Hà Quyên, thế nào cũng không thể buông ra.

Bà xã của anh quả nhiên là đáng yêu nha.

"Được, người nào muốn tranh sẽ làm như lời nói, chúng ta cứ làm như thế." Bà xã nói cái gì chính là cái đó.

Khi đang đắm đuối đưa tình không khí tốt đẹp, một tiếng ùng. ục, phá hư bầu không khí.

Chu Duệ Trạch cúi đầu nhìn Hà Quyên: "Bà xã, em đói bụng."

"Biến, cũng không nhìn một chút là ai làm hại!" Hà Quyên không nhịn được đỏ mặt, then quá thành giận một cước đạp Chu Duệ Trạch ra ngoài, "Đi làm cơm"

Mới đạp một cước, thân thể lập tức kháng nghị, trở về giữa giường, không để ý tới cái đó đầu sỏ gây nên.

Tại sao à?

Rõ ràng chính là lỗi của anh, tại sao cuối cùng vẫn là anh bắt nạt cô?

Thật là không có công lý.

Chu Duệ Trạch cảm thức ăn đi vào, thấy Hà Quyên bao bọc mình giống như nhộng vùi ở trên giường, cười đặt thức ăn vào bên cạnh, kéo kéo chăn của Hà Quyên: "Bà xã, tới ăn cơm"

"Đánh răng" Hà Quyên kiên quyết muốn đánh răng.

Chu Duệ Trạch cười một tiếng, trực tiếp ôm ngang Hà Quyên vào phòng tắm: "Đi đi."

Chân Hà Quyên hơi dính thiếu chút nữa quỳ đến trên đất, đáng chết.

Ở trong lòng không nhịn được khẽ nguyền rủa một tiếng, hưng hăng nhìn chăm chăm tên đầu sỏ gây nên.

Một tên đầu sỏ gây nên vô tội cười, ôm Hà Quyền một cái, trực tiếp ngồi ở bên bồn tắm, để cho cô ngồi trên đùi anh, sau đó cầm bàn chải đánh răng lên bôi kem đánh răng lên, hướng về phía Hà Quyền nói một tiếng: "A. . . . ."

Hà Quyền không có phản kháng, nghe lời a một tiếng.

Một giây kế tiếp, bàn chải đánh răng trực tiếp đưa vào trong miệng của cô, Chu Duệ Trạch kiên nhẫn đánh răng cho cô.

Cử chỉ thân mật này lập tức làm cho mặt Hà Quyền nóng lên, trong lòng đang găm thét, cô yếu như vậy sao?

Cô cũng không phải là đứa bé.

Giật giật nghĩ mình tự đánh răng, sau lưng Chu Duệ Trạch cũng đang bên tai của cô nói thật nhỏ một câu: "Đừng động."

Khí nóng ẩm ướt đưa sát vào trong tai, khiến thân thể Hà Quyền không nhịn được run lên, không khỏi nhớ lại tối hôm qua, có chút nóng ran.

Cũng không dám động một cái, ngoan ngoãn để Chu Duệ Trạch giúp cô đánh răng.

"Nhỏ ra." Chu Duệ Trạch lấy bàn chải đánh răng ra, lấy một ly nước ấm, đưa đến khoe miệng hà Quyền, để cho cô súc miệng sạch sẽ, lại đưa khăn lông cho cô lau sạch sẽ, lúc này mới ôm đi ra ngoài.

Đặt Hà Quyền lên giường, Chu Duệ Trạch bung thức ăn để vào chiếu bàn nhỏ trên giường, anh cũng ngồi xếp bằng xuống, hướng về phía Hà Quyền híп mắt cười: "Chúng ta ăn com."

Hà Quyền nháy mắt một cái, không có động tay.

"Thế nào?" Chu Duệ Trạch không hiểu hỏi.

"Tại sao em cảm giác anh coi em như sủng vật nuôi." Hà Quyền cảm thấy có chút không đúng lắm.

"Không có, em gặp qua chủ nhân nào sẽ cùng sủng vật. . . . ."

Ánh mắt nóng bỏng của Chu Duệ Trạch quét qua Hà Quyền, cô giận vỗ một cái vào trên đầu Chu Duệ Trạch, tức giận găm nhẹ một câu: "Ăn com!"

"Ừ, ăn com." Chu Duệ Trạch cười ha hả nói, cùng Hà Quyền ăn com.

Hà Quyền rất đói bụng, tối ngày hôm qua cũng chưa có ăn xong, buổi tối lại tiêu hao thể lực quá nhiều, hơn nữa bỏ lỡ bữa sáng cùng com trưa, sức ăn thật là kinh người.

Trực tiếp ăn hai bát com, lúc này mới hài lòng để xuống, có lại cảm giác.

Sau khi ăn uống no đủ, nằm ở trên giường không muốn động, Chu Duệ Trạch thu dọn bát đĩa xong, cũng bò lên giường.

Hà Quyền đá đá anh: "Anh không phải đi làm sao?"

"Không có việc gì, có Nhiếp Nghiêu đấy." Chu Duệ Trạch vô cùng không trách nhiệm nói, một chút tự giác của ông chủ cũng không có.

Nhắc tới Nhiếp Nghiêu, Hà Quyền hoài nghi liếc Chu Duệ Trạch một cái: "Bạn của anh hy sinh khá lớn, cùng anh diễn trò rất vất vả chứ?"

Vừa nghe Hà Quyền lại nhắc tới chuyện này, Chu Duệ Trạch lập tức chế cười: "Đó là anh em tốt anh, vì để cho anh có thể đuổi kịp bà xã, cậu ấy cũng không thể làm gì khác hơn là giúp bạn không tiếc cả mạng sống rồi."

"Thật là anh em tốt." Hà Quyền càng nghĩ càng giận, ban đầu làm sao cô lại đàn như vậy, vẫn tin tưởng bọn họ là một đôi.

Là ánh mắt của cô không tốt sao?

Căn bản là kỹ thuật diễn của hai người này quá tốt.

"Các anh không đi làm diễn viên thật là tổn thất của ngành diễn viên." Hà Quyền tức giận cắn răng nói.

"Bà xã muốn phát triển ngành điện ảnh sao? Muốn chơi cái gì? Anh đầu tư." Chu Duệ Trạch cố ý vạ vạ ý tứ của Hà Quyền.

Hà Quyền nổi giận, thật sự quên thân phận ông xã của cô là người có tiền, toàn thân đều làm bằng vàng ròng, sáng long lanh chói mắt.

"Em muốn đầu tư mười cực hình thời Mãn Thanh, để cho các anh đi thử nghiệm!" Hà Quyền gằn từng chữ qua kẽ răng, hận không thể đánh bay cái người cọt nhả trước mắt này.

Chu Duệ Trạch nháy mắt, vô tội nói: "Bà xã mới không bỏ được, anh biết rõ."

Hà Quyên im lặng nhìn chăm chăm Chu Duệ Trạch, da mặt của anh còn có thể dày thêm một chút sao?

"Đúng rồi, cái buu phẩm đưa cho em là chuyện gì xảy ra?" Hà Quyên khó hiểu hỏi, không có lý do gì Chu Duệ Trạch tự mình làm hỏng.

Anh khản trương như vậy, nhìn qua cũng biết không muốn cho cô biết thân phận của anh, như vậy cái buu phẩm kia là của là ai đây nhỉ?

Lời nói mới hỏi xong, lập tức cảm thấy không khí không đúng lắm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đứng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Chương 97.1: Giải hòa

"Chắc là cha mẹ anh." Chu Duệ Trạch tùy ý cười một tiếng, chỉ là nụ cười kia hoàn toàn không thể gọi là cười, bảy phần châm chọc ba phần lạnh lùng, một chút ý cười cũng không có.

Khi Hà Quyên nhìn thấy, cảm thấy lòng mình thật ê ẩm, xem như không biết Chu Duệ Trạch có quan hệ gì với cha mẹ anh, khi thấy nụ cười này, cô cũng biết không nên tiếp tục hỏi nữa.

Nếu tiếp tục hỏi nữa, sẽ chỉ làm cho Chu Duệ Trạch càng thêm khó chịu.

"Bà xã, về sau không được nghĩ lung tung dù có chuyện gì hay không nữa." Chu Duệ Trạch bắt được cơ hội liền bắt đầu tẩy não Hà Quyên, hai người sống chung phải hòa hợp, nếu không, sau này ở chung với nhau sẽ không được tự nhiên.

Quan trọng nhất là một chuyện nhỏ không giải quyết được, lâu ngày không chừng sẽ biến thành vấn đề lớn.

Hà Quyên không nói gì, chỉ trầm mặc vui mình trên giường.

Hà Quyên trầm mặc, Chu Duệ Trạch cũng không nói chuyện, việc này liền không tiếng động "Giăng co" trong lòng cô.

"Anh nói anh còn thiếu cái gì?" Hà Quyên bắt đầu dĩ nan nhược nan.

Lời vừa mới dứt, chợt bị một người kéo vào trong ngực, giọng nói bắt đầu dĩ nan nhược nan của Chu Duệ Trạch vang lên bên tai: "Anh thiếu bà xã."

Cái gì gọi là thiếu bà xã, cô không phải bà xã của anh sao?

Hà Quyên giận, lập tức nổi đóa: "Anh còn muốn mấy bà xã?"

Đối mặt với câu chất vấn của Hà Quyên, trông mặt của Chu Duệ Trạch chuyển động, nụ cười lập tức hiện ra, liền mạng ôm Hà Quyên vào trong ngực, dụ dỗ cô: "Chỉ một người bà xã là em, anh chỉ thiếu em. Có em thì trọn vẹn cả rồi."

"Ừ." Đáp trả lại một tiếng.

Hà Quyên hài lòng gật đầu, ngoan ngoãn mặc cho Chu Duệ Trạch ôm, sau khi tâm tình bình phục trở lại, có chút không cam tâm lắm lắm: "Cứ cảm thấy là lạ. . . . ."

Lúc này cô cảm thấy mình một chút có ích cũng không có, Chu Duệ Trạch có thể vì cô mà làm rất nhiều chuyện, nhưng cô giống như. . . . .

Cảm thấy người trong ngực yên tĩnh, khoe môi Chu Duệ Trạch cong lên quyền rũ, anh còn không biết suy nghĩ của Hà Quyên sao?

Bà xã của anh, chính là đáng yêu như vậy, chỉ là có lúc loại đáng yêu này sẽ biến thành đề tâm vào những chuyện vụn vặt.

Anh còn có thể không biết Quyên Từ là ai sao?

Luôn không có thói quen làm phiền người khác, cảm thấy quan tâm người khác là chuyện bình thường, nhận được quan tâm từ người khác liền thụ sủng nhược kinh.

Lần này nhận thấy được "Chênh lệch" giữa hai người, nếu cô không khó chịu mới là lạ.

"Đừng cảm thấy lạ lắm gì nữa." Chu Duệ Trạch vuốt lưng Hà Quyên nhẹ nhàng, "Em phải nghĩ rằng, nếu không có em, anh sống còn có ý nghĩa gì nữa?"

Hà Quyên không nhận được liếc Chu Duệ Trạch một cái, cái "Trách nhiệm" này có chút lớn quá rồi đó.

"Không cần nhìn anh như vậy, đây vốn chính là sự thật." Chu Duệ Trạch nói hết sức nghiêm túc.

Lời này của anh tuyệt đối không phải để lừa gạt Hà Quyên, đối với anh mà nói, mỗi ngày trôi qua đều là vô tri vô giác, lúc nào cũng tìm đến công việc để chứng minh anh vẫn còn sống.

Cho nên, anh mới có một sản nghiệp lớn như vậy.

Thật ra thì, phần sản nghiệp này đối với anh mà nói . . . . . Thật sự là kết quả ngoài ý muốn.

Chu Duệ Trạch nói cũng đã nói đến mức này rồi, Hà Quyên còn có thể nói cái gì nữa?

Huống chi, đối với cô mà nói, cô cũng không phải không cảm nhận được tình cảm của Chu Duệ Trạch. Có phải yêu một người hay không, không phải dựa vào tai vào mắt, mà là dựa vào cảm nhận.

Chu Duệ Trạch đối xử với cô như thế nào, bản thân cô đương nhiên là rõ ràng nhất.

Chỉ là cảm thấy việc mình có thể làm còn chưa đủ nhiều, không có cách nào báo đáp cho tình yêu của Chu Duệ Trạch.

Nhưng mà, trong lòng cô tự nói, cô cũng đã lấy ra thứ mình có thể cho rồi.

Thôi thì cứ như vậy đi.

Nếu hạnh phúc thuộc về cô, cô không có lý do gì để buông tay cả.

Cảm thấy người trong ngực dường như đang từ từ buông lỏng, Chu Duệ Trạch nhẹ nhàng cong khoeo môi, cô từ từ suy nghĩ thông suốt cũng được, chỉ cần giữa hai người bọn họ không có khoảng cách là được rồi.

Về phần những vấn đề khác thì từ từ giải quyết.

Yên lặng nằm ở trên giường một lát, Hà Quyên bắt đầu sắp xếp rõ ràng từng chuyện, sau đó đột nhiên hỏi một câu: "Làm cho em qua đó làm cũng là chủ ý của anh đúng không?"

"Ừ." Chu Duệ Trạch gật đầu thừa nhận.

Hà Quyên hơi nheo mắt lại: "Anh cần gì phải ‘lừa gạt’ em qua đó như vậy, trực tiếp nói với em không phải tốt hơn sao?"

Hai người kết hôn lâu như vậy, tình cảm cũng rất ổn định, có cần thiết "lừa gạt" như vậy sao?

Chu Duệ Trạch gỡ gỡ tóc của mình, khẽ cười: "Ngộ nhớ. . . . . Nếu em chạy thì phải làm sao bây giờ?"

Chưa bao giờ cô thấy Chu Duệ Trạch có thể không có tự tin như vậy.

Bộ dáng đó làm cho Hà Quyên vừa bức mình vừa buồn cười: "Nếu em thật sự chọn rời đi thì sao?"

Chu Duệ Trạch cười cười, chắc chắn nói: "Sẽ không."

Sẽ không là có ý gì?

Anh ta làm sao lại chắc chắn cô sẽ không đi như vậy?

Giống như là nhìn thấy nghi vấn trong mắt của Hà Quyên, Chu Duệ Trạch tự tin cười: "Em tới chỗ nào anh cũng có thể tìm được. Thật ra thì, chiều hôm qua anh đã nghĩ kỹ, nhiều nhất, nhiều nhất là chỉ một buổi tối."

"Nếu như ban đêm mười hai giờ em vẫn chưa về, anh lập tức phái người đi tìm, mặc kệ em đang ở đâu, dù cho có trời anh cũng phải trời về." Người nào đó hưng phấn nói, "Nghĩ kỹ thì em cũng đã trở lại."

"Cho nên, coi như là em muốn đi cũng đi không được?" Trong mắt Hà Quyên lóe lên ánh sáng nguy hiểm.

Người nào đó vui vẻ gật đầu.

"Nếu trời cũng phải trời về?" Hà Quyên tiếp tục hỏi.

"Bà xã là của anh, tại sao phải để em đi?" Người nào đó đúng tình hợp lý nói.

"Cho nên, tự em trở lại, anh rất vui về?"

Dĩ nhiên vui về.

Người nào đó bắt tri bắt giác tiếp tục gặt đầu.

Một giây kế tiếp, cả người cũng bị đè lên giường. Hà Quyên đè ở trên người của anh, cầm gối nằm đập mạnh về phía anh một trận.

"Anh được lắm, định ăn em đến sạch sẽ có phải hay không? Tại sao em phải ngoan ngoan trở lại? Tại sao anh muốn trói liền trói?" Trong lòng Hà Quyên có chút giận nha!

Khi cô biết rõ ràng mọi chuyện thì tâm trạng của cô như đưa đám có biết hay không?

Nhưng mà, lại vứt bỏ anh không được, sợ anh ở bên ngoài đợi lâu, trong lòng anh sẽ khó chịu, vì vậy mới sửa tâm tình lại thật nhanh để trở lại.

Làm sao nghĩ đến anh thế nhưng đã sớm có tính toán.

Thì ra cô là điều, anh là nhợ đúng không?

Cô có chạy cũng không thoát khỏi khống chế của anh?

"Bà xã, bà xã. . . . . Anh không phải ý này. . . . ." Trong lòng Chu Duệ Trạch thở dài, xong rồi, đúng là quá đắc ý vênh váo, làm sao lại nói sự thật ra chứ?

Cô không phải là đã trở lại rồi sao, anh cần gì còn phải nói đến chuyện trói về.

Đần!

Thật là quá ngu ngốc!

Anh làm sao lại phạm loại sai lầm nhỏ bé này chứ?

"Không phải ý này thì là ý gì?" Hà Quyên tức giận vỗ Chu Duệ Trạch, có tiền có thế thì rất giỏi sao?

Trói về!

Xem cô là cái gì?

"Bà xã em nghe anh giải thích. . . . ." Chu Duệ Trạch hận không thể đánh mình hai bạt tay, cái miệng hại cái thân.

Nói chuyện không hay, thì không nên nói lung tung.

Hà Quyên ngồi ở trên người anh, dùng gối đầu đánh anh không ngừng nghỉ, tuy nói gối đầu không nặng, đánh vào trên người anh cũng không đau, nhưng mà có một chỗ làm anh đau quá.

Bà xã thân yêu à, đánh thì đánh, không cần uốn éo nha.

Cái vị trí kia không thể tùy tiện uốn éo.

Chu Duệ Trạch bị ai phát hiện, thân thể của anh nổi phản ứng hết sức không đúng lúc.

Thật không thể trách anh nha.

Anh là một người đàn ông khỏe mạnh bình thường, người phụ nữ mình yêu mến đang đè trên người anh, nếu anh không có phản ứng mới là lạ.

Huống chi, thật vất vả mới có thể quang minh chính đại, trong lòng không có chút gánh nặng nào, anh không có lý do gì phải kiềm chế nữa.

Vì vậy, Chu Duệ Trạch một tay tiếp được gối đầu, mặt khẩn cầu nói: "Bà xã, anh sai lầm rồi, anh muốn nói xin lỗi."

"Anh muốn nói xin lỗi như thế nào." Trong lòng Hà Quyên có chút buồn bực, nhưng không đến nỗi thật sự tức giận, chỉ là buồn bực một chút xiu, một chút xiu mà thôi. . . . . Huống chi cảm giác bắt nạt người nào đó thật vô cùng tốt.

"Anh quyết định lấy thân báo đáp." Chu Duệ Trạch nói thật.

"Đi chết đi!" Mặt Hà Quyên lập tức đỏ lên, tuyệt đối không phải thẹn thùng, mà là tức giận.

Trên đời này còn có người nào so với anh không biết xấu hổ hơn không?

Như thế nào mà chuyện gì cũng có thể liên tưởng đến chuyện kia chứ?

Hai người áp sát như vậy, cô dĩ nhiên biết cơ thể người nào đó có thay đổi, vấn đề là. . . . . Bọn họ đang cãi nhau có được hay không?

Đang cãi nhau đó!

Anh có chút tinh thần chuyên nghiệp nào hay không?

"Bà xã, anh cảm thấy đôi sang kiêu chết này tương đối khá. . . . . Ví dụ như. . . . . Làm cho anh mệt chết. . . . ."

Hà Quyên thật sự vô cùng bội phục người này, chỉ nói một câu liền có thể mập mờ tới cực điểm như vậy: "Anh. . . . . Úm. . . . ."

Lời nói của cô hoàn toàn bị chặn lại, Hà Quyên không nói gì chỉ nhìn chăm chăm trần nhà, cố gắng suy nghĩ một vấn đề, người đàn ông lúc đầu mà cô biết là một người đàn ông giống như cừu non hoàn toàn vô hại đã chạy đi đâu rồi?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Chương 97.2: Giải hòa

Suy nghĩ chỉ chợt lóe lên như vậy, lập tức bị người nào đó dẫn vào xoáy nước kịch liệt, chỉ có thể không ngừng trầm luân trong đó.

Đợi đến khi người nào đó ăn uống no đủ, nhẹ nhàng ôm người nằm xụi lơ trong ngực, chép chép miệng, cảm thán một câu, ăn thật ngon.

Ôm Hà Quyên đang ngủ say đi tắm, trở lại thay áo ngủ sạch sẽ, sau đó ngâm nga một bài hát đến phòng bếp nấu cơm.

Lúc này mới nhớ lại một chuyện, hình như điện thoại di động vẫn chưa mở máy.

Mới vừa mở điện thoại di động ra, âm thanh tin nhắn đến giống như điên vang lên không ngừng.

Vừa nhìn đều là tin nhắn của Nhiếp Nghiêu, vài tin đầu thì vẫn còn hỏi nhẹ nhàng, càng về sau đã bắt đầu nổi điên, cái gì mà giải thích chưa rõ ràng cũng đừng làm chuyện điên rồ, mọi người cùng nhau thương lượng.

Bắt đầu từ buổi trưa hôm nay, cứ cách năm phút đồng hồ là một cái tin nhắn.

Chu Duệ Trạch nhìn lại cuộc gọi nhỡ, cười mĩa nhảm điện thoại, giống như anh rất hả hê, hả hê vì đã quên người nào đó vẫn đang lo lắng.

Số điện thoại còn chưa nhấn xong, điện thoại giống như nổi điên vang lên, Chu Duệ Trạch vội vàng nhận điện thoại, vẫn chưa nói gì, liền nghe được đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói lo lắng của Nhiếp Nghiêu: "Bây giờ cậu đang ở đâu? Có ở nhà không? Tôi đang trên đường, lập tức đến ngay."

"Đang ở nhà." Chu Duệ Trạch khẽ mỉm cười, quả nhiên, giống như suy nghĩ của anh, Nhiếp Nghiêu thật sẽ chạy qua đây.

Nóng nảy trong lòng của Nhiếp Nghiêu vẫn như cũ, nhận thấy Chu Duệ Trạch bình tĩnh, thử hỏi một câu: "Hai người nói rõ rồi sao?"

Anh rất sợ, lúc trước anh đã thấy qua bộ dáng nổi điên của Chu Duệ Trạch.

Vì truy tìm một người, trải qua thời gian nửa năm, đi qua rất nhiều nước, cuối cùng cho nổ tung một kho vũ khí, thiếu chút nữa chết chung với người kia.

Ngoài cái danh hiệu sói lang ra, những người khác càng thích thêm ở phía trước một chữ 'Cuồng' hơn.

Cuồng sói lang.

"Nói rõ rồi." Trong lời nói của Chu Duệ Trạch lộ ra chút nhẹ nhõm, "Quyên Từ không có tức giận, chúng tôi đã nói chuyện rõ rồi."

Ồ, coi như là không tức giận chứ?

Ừ, đúng, chính là không tức giận.

Chu Duệ Trạch hài lòng gật đầu.

Sau đó, nghe được trong điện thoại là tiếng Nhiếp Nghiêu cười buông lỏng: "Nếu đã như vậy, tôi sẽ không làm phiền hai người. Hai người nên phát triển tình cảm thật tốt."

Biết Chu Duệ Trạch không có chuyện gì, Nhiếp Nghiêu chuyển tay lái một cái, di chuyển theo hướng ngược lại.

Vợ chồng son nhà người ta không có việc gì, nên anh cũng không đi xem náo nhiệt.

Không có việc gì là tốt rồi.

"Nhiếp Nghiêu, chuyện này cậu giúp tôi điều tra ra chưa?" Chu Duệ Trạch đổi đề tài, hỏi.

Anh chính là muốn biết ai lại đâm chọc đến chuyện này, cho là tính kế anh xong mà có thể xem như không có việc gì xảy ra sao?

Quá ngây thơ rồi, hần ta cho là có thể tùy tiện hãm hại người của anh sao?

"Ừ, đã điều tra xong, chính là ông ta." Nhiếp Nghiêu cũng không có chỉ mặt gọi tên, nhưng Chu Duệ Trạch cũng biết là ai.

Quả nhiên, người cha kia của anh thật sự là không an phận.

Thế nào?

Còn muốn nhúng tay vào cuộc đời của anh sao?

"Ừ, mặc kệ ông ta. Tôi ngược lại muốn nhìn xem ông ta muốn làm cái gì." Chu Duệ Trạch cười lạnh một tiếng, l.q.d bây giờ đã nói rõ hết mọi chuyện với Hà Quyên, anh còn có cái gì phải lo lắng nữa chứ?

"Được rồi, không có việc gì, cúp máy đây." Nhiếp Nghiêu nói.

"Cảm ơn, anh em tốt." Chu Duệ Trạch nói.

Bên kia Nhiếp Nghiêu có chút dừng lại, sau đó làm bộ đáng thương ‘Cầu khẩn’: "Tôi mãnh liệt yêu cầu được nghỉ phép."

"Chờ lãnh đạo suy nghĩ một chút, để xem biểu hiện của nhân viên." Chu Duệ Trạch không để ý tới Nhiếp Nghiêu kêu rên ở bên kia, cúp điện thoại.

Nhìn nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh, Chu Duệ Trạch chuẩn bị cơm tối.

Đợi đến khi cơm tối đã làm xong, trời cũng đã tối, ngẩng đầu nhìn đồng hồ một chút, đi đến phòng ngủ, nhìn Hà Quyên còn bọc chăn ngủ cực kỳ thoải mái, Chu Duệ Trạch cười cười đi qua.

Nhẹ nhàng ngắt chóp mũi của Hà Quyên, nhỏ giọng êm ái nói: "Bà xã, ăn cơm."

Hà quyên vung tay lên, trực tiếp đẩy tay Chu Duệ Trạch ra, lật người ngủ tiếp.

Chu Duệ Trạch buồn cười nhìn người đang nằm trên giường, nhẹ nhàng dụ dỗ: "Bà xã, dậy ăn cơm."

"Không muốn!" Hà Quyên lầu bầu một tiếng, cả người bắt đầu co lại, co lại, co lại, rúc vào trong chăn.

Xem ra là một muốn chết rồi.

Làm cho tên đầu sỏ Chu Duệ Trạch có một chút đau lòng, nhưng mà, không dậy ăn cơm cũng không được.

Bế cả người lẫn chăn lên, sau một hồi náo loạn rốt cuộc cũng bế Hà Quyên đặt trên ghế phòng ăn, nhìn chằm chằm cháo trước mặt, Hà Quyên cũng không có một chút khẩu vị nào.

"Ngoan, ít nhiều gì cũng ráng ăn một chút." Chu Duệ Trạch dụ dỗ Hà Quyên.

"Đi ngủ." Hà Quyên còn buồn ngủ lầu bầu.

"Ăn xong rồi đi ngủ." Chu Duệ Trạch không có chút thỏa hiệp nào, "Toàn bộ ngày hôm nay em đều ngủ, sẽ không tốt đối với sức khỏe."

Không đề cập tới chuyện này còn tốt, nhắc tới nguyên nhân làm mình mệt mỏi, con buồn ngủ lập tức biến mất, tức giận nói: "Đến cùng là do ai làm ra?"

"Anh...anh. . . . ." Chu Duệ Trạch lập tức gờ tay đầu hàng, không phải là anh nhất thời không nhịn được sao?

Lần sau nhất định sẽ chú ý. . . . . Ừ, hi vọng anh có thể chú ý.

"Đừng tức giận, đừng tức giận, ăn cơm trước." Chu Duệ Trạch bảo đảm, "Buổi tối anh tuyệt đối sẽ không làm gì nữa."

Hà Quyên giận đến thiếu chút nữa úp chén cháo lên đầu Chu Duệ Trạch, buổi tối anh còn muốn làm cái gì nữa?

Thật coi thân thể cô là sắt sao?

Chu Duệ Trạch vội vàng cười lấy lòng, chọc cười để lừa chuyện này qua một bên, việc dụ dỗ bà xã hết giận so với cái gì cũng quan trọng hơn.

Về phần có một vài người gây cản trở, anh sẽ từ từ xử lý.

Nơi này Chu Duệ Trạch dụ dỗ bà xã xong, nhưng ở nơi khác người nào đó đang ôm một bụng tức giận.

"Cô giá kia không tới sao?" Đồng Nhu Bình tò mò hỏi chồng của mình, "Chẳng lẽ trước kia cô ta cũng biết gia thế của con chúng ta?"

"Tuyệt đối không biết." Chu Kỳ Côn khẳng định nói.

Sau khi ông cho người gọi thư điện tử đến cho Hà Quyên, ông còn cố ý đến nơi gần đó để chờ, muốn nói một vài câu với Hà Quyên, làm cô mau sớm rời khỏi Chu Duệ Trạch.

Làm sao biết được, Hà Quyên thế nhưng cũng không đến gặp ông.

Không chút nào muốn nói chuyện với ông.

"Cô ta không muốn nói chuyện với tôi." Chu Kỳ Côn hừ lạnh một tiếng, sắc mặt âm trầm, "Lòng dạ của cô gái này rất khó lường."

Đồng Nhu Bình hơi sững sờ, ngay sau đó hiểu được: "Đúng vậy, cô ta không nói chuyện với ông, chắc là coi trọng tiền của con chúng ta. Nói chuyện với ông có ích lợi gì? Có ích lợi gì chứ?"

"Ông có thể đưa cho cô ấy bao nhiêu tiền để cô ta rời khỏi chứ? Bây giờ cô ta đã kết hôn với con của chúng ta, đã được chứng nhận. Cho dù có ly hôn, cũng sẽ được chia một số tài sản lớn. Tài sản này mà so với tiền ông cho đương nhiên phải nhiều hơn rồi."

Đồng Nhu Bình hừ lạnh một tiếng, chân mày cau lại, khinh thường nói: "Tôi thấy cô ta hoàn toàn cũng không nghĩ tới chuyện ly hôn. Tiểu Manh cũng nói, cô gái kia chính là làm nghề xoa bóp, phụ nữ như vậy, l.q.d gặp được một người có tiền, có thể không dùng sức bám chặt sao?"

Càng nghĩ càng có khả năng này, Đồng Nhu Bình oán giận chồng của mình: "Ông cũng thiệt là, nói ra số tài sản của con chúng ta cho cô ta biết làm gì, cô ta có thể đi sao? Đương nhiên là có chết cũng phải nắm chắc con của chúng ta rồi. Nhiều tiền như vậy, cô ta cũng chưa thấy qua mà."

"Tham lam." Trong mắt Chu Kỳ Côn lộ ra một tia chán ghét, "Tôi sẽ làm cho cô gái kia rời khỏi, đừng tưởng rằng có thể dễ cầm tiền như vậy."

"Được rồi, đã sớm nói cho ông biết loại chuyện như vậy không thể dùng sức mạnh. Nếu con trai mình kết hôn với cô ấy, nhất định là có mục đích của nó. Cô gái kia cũng không biết đã dùng thủ đoạn gì, khiến con của chúng ta đi đăng ký kết hôn với cô ta." Đồng Nhu Bình càng nghĩ càng không cam lòng.

"Tiền của nó cũng không thể bị một người phụ nữ không đứng đắn lấy đi như vậy. Không môn đăng hộ đối, tưởng rằng đã kết hôn với con của chúng ta là có thể leo lên cành cây cao rồi sao? Dù là chim sẽ biến thành phượng hoàng cũng phải xem xem đây là loại chim sẽ gì."

Đồng Nhu Bình chính là trăm lần vạn lần không đồng ý với Hà Quyên.

Con trai của bà ưu tú như vậy, tại sao có thể để một cô gái thấp kém như vậy cản đường chứ?

Trong lòng bà đã sớm chọn được người con dâu thích hợp, cô gái tên Hà Quyên gì gì đó, không phải là thấy con trai bà có tiền, nên gấp gáp như vậy sao?

Trước kia cứ nghĩ con trai bọn họ là một thành phần tri thức cao, bây giờ phát hiện con trai mình là một phú hào lớn siêu cấp, bà càng không nguyện ý.

Cô ta không muốn đi cũng phải đi.

Con của bọn họ ưu tú như vậy, để một cô gái làm xoa bóp làm chậm trễ, như vậy cũng được sao?

"Bây giờ còn không biết cô gái kia dụ dỗ con của chúng ta thế nào. Không được, tuyệt đối không thể để cô gái kia bám lấy con của chúng ta như vậy." Đồng Nhu Bình càng nghĩ càng ngồi không yên, đứng dậy định đi ra ngoài, lại bị Chu Kỳ Côn gọi lại, "Bà đi làm cái gì?"

"Đương nhiên là đi tìm con trai tôi, con của chúng ta cũng không thể bị cô gái kia dụ dỗ nữa, nếu cứ như vậy, cả đời con trai chúng ta cũng sẽ bị làm cản trở." Đồng Nhu Bình đau lòng nói.

Bà muốn đuổi cô ta đi, nhanh đuổi cô gái không biết thẹn kia đi.

"Bây giờ đã trễ thế này, bà đi làm gì?" Chu Kỳ Côn quát lớn, "Lại nói, bao nhiêu năm nay nó cũng không về nhà, bây giờ bà qua đó, nó có thể cho bà vào nhà nó sao?"

"Tôi là mẹ của nó, tại sao nó có thể đối xử với tôi như vậy?" Đồng Nhu Bình mấp máy môi nói, bà không tin con trai của mình tuyệt tình như vậy.

"Làm sao không thể, nhiều năm như vậy nó cũng không về nhà, nó chỉ biết ở bên ngoài. Chuyện này nhất định phải bàn bạc kỹ hơn." Chu Kỳ Côn nửa hí tròng mắt, trong mắt lóe lên một tia tính toán.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 116: Bị chê

Khi về đến nhà, Hà Quyên đã thu dọn xong, Chu Duệ Trạch từ từ đi đến, từ phía sau nhẹ nhàng ôm chặt Hà Quyên, vùi ở hõm vai của cô nói nhỏ: "Bà xã. . . . ."

"Thế nào? Một mối sao?" Tay Hà Quyên nhẹ nhàng đặt lên bàn tay đang vòng ở thắt lưng cô, ngón tay Chu Duệ Trạch khẽ động, mười ngón tay đan chặt vào tay cô.

"Ừ." Chỉ khi ở trước mặt Hà Quyên Chu Duệ Trạch mới có thể thả lỏng một chút.

"Một mối thì đi ngủ đi." Hà Quyên nói xong, người phía sau cũng không nhúc nhích, làm cho cô bất đắc dĩ lắc đầu, không thể làm gì khác hơn là giữ nguyên bộ dáng này cùng Chu Duệ Trạch, từ từ đi vào phòng ngủ.

"Bà xã, một mối. . . . ." Chu Duệ Trạch vùi ở sau lưng Hà Quyên làm nũng, làm cho Hà Quyên buồn cười không dứt.

"Em biết anh một mối." Hà Quyên cười cười, "Đi thôi."

Vào phòng tắm, trực tiếp xả nước vào bồn tắm, lại đổ vào chút tinh dầu.

Chu Duệ Trạch rót cuộc đã nói lỏng tay, nhưng vẫn không nhúc nhích.

Hà Quyên bất đắc dĩ khẽ cười, đưa tay bắt đầu cởi quần áo cho anh, chuẩn bị chuẩn bị. . . . . Đột nhiên Hà Quyên có một loại cảm giác rất khó hiểu, người trước mắt này giống như là quà tặng, mà cô giống như từng chút từng chút bóc đi lớp vỏ bọc.

Từng nút từng nút áo sơ mi bị cởi ra, nhìn lồng ngực tròn nhẵn bèn chắc lộ ra, ở dưới ánh đèn huỳnh quang hiện lên trong suốt bóng loáng, khiến Hà Quyên không kiềm chế được nuốt nước miếng một cái, giống như, giống như cô bắt đầu thay đổi thành sắc nữ rồi.

"Chính anh tự tắm đi." Hà Quyên nắm lấy khăn lông ném vào trên mặt Chu Duệ Trạch, quay đầu liền chạy ra bên ngoài.

Một giây kế tiếp, cổ tay căng thẳng, cô còn chưa kịp phản ứng chỉ cảm thấy một hồi trời đất quay cuồng, người đã rơi vào trong ngực Chu Duệ Trạch.

"Bà xã, chúng ta cùng nhau tắm rất tốt, tiết kiệm thời gian." Chu Duệ Trạch nhìn Hà Quyên trong ngực nhếch miệng cười cười nói.

Bộ dáng một mối vừa rồi đã mất sạch, từ con cừu nhỏ vô hại trực tiếp biến thân thành sói xám lớn ăn thịt người.

"Ai muốn cùng tắm với anh!" Hà Quyên tức giận giãy giụa.

Hơn nữa, hai người cùng nhau tắm lại tiết kiệm thời gian sao, chỉ biết lãng phí thời gian.

Cô còn không biết anh muốn làm gì sao?

"Bà xã, em đừng cử động. . . . ." Chu Duệ Trạch hít sâu một hơi, cúi đầu nhìn Hà Quyên, đôi mắt u ám, giọng nói khàn khàn, gần từng chữ nói nhỏ, "Bà xã, anh chỉ là một người đàn ông bình thường. . . . ."

"Anh muốn tại nơi bình thường này sao?" Hai người áp sát như thế, Hà Quyên có thể không biết Chu Duệ Trạch thế nào sao?

Im lặng theo dõi anh, khóe không ra nước mắt.

Không phải tình lực anh quá tốt đi?

"Các nơi bình thường khác, chúng ta từ từ tham thảo, trước tiên cứ như vậy đi." Chu Duệ Trạch nói xong, trực tiếp chặn lại môi của Hà Quyên

Lãng phí thời gian là đáng xấu hổ.

Cho nên, nguyên tắc của anh luôn luôn là —— tiết kiệm được thời gian!

Rất nhanh. . . . . Bên trong phòng tắm liền truyền đến âm thanh làm người ta mặt đỏ tim đập. . . . .

Con sói nào đó được ăn rất sung sướng.

Sau khi nghỉ ngơi một ngày chủ nhật, hai người đi làm, chuyện đều đã nói ra, Chu Duệ Trạch cũng không có cái gì tốt giấu giếm, bắt đầu giới thiệu tình

huống công ty cho Hà Quyên.

Nhiếp Nghiêu rút cuộc thoát khỏi Chu Duệ Trạch độc hại, đi trở về phòng làm việc chính thức của anh, không cần thư ký đưa tài liệu, anh lại còn phải chạy đến thang máy nơi nào chờ.

Hiệu suất xử lý công việc của Nhiếp Nghiêu lập tức cao hơn rất nhiều, cũng thoải mái hơn nhiều.

"Tầng này chỉ một mình anh làm việc?" Hà Quyên đi theo Chu Duệ Trạch chính thức đi thăm nơi làm việc của anh, lúc này mới phát hiện ra, thì ra là người có tiền có thể xa xỉ như vậy.

"Ừ." Chu Duệ Trạch mang theo Hà Quyên đi thăm, giải thích, "Anh không thích quá nhiều người, cho nên, có vấn đề gì đều là Nhiếp Nghiêu tự đi lên."

Hà Quyên tò mò nhìn bên trái một chút nhìn phải một chút, sau đó hỏi Chu Duệ Trạch: "Người khác không lên được sao?"

"Ừ." Chu Duệ Trạch gật đầu, chỉ vào thang máy nói: "Cái thang máy này phải quét thẻ, chỉ có ba cái thẻ, em, anh còn có Nhiếp Nghiêu."

Hà Quyên im lặng mỉm cười khẽ, cô thích như vậy cảm thấy được anh tin tưởng.

Sau khi đưa Hà Quyên đi hết một vòng tầng này, vào phòng làm việc, Chu Duệ Trạch thu hồi nụ cười, lôi kéo Hà Quyên đi tới trên ghế sofa, nói: "Bà xã, anh nói với em một vấn đề trong nhà anh."

Vừa thấy Chu Duệ Trạch như vậy, Hà Quyên cũng lập tức ngồi xuống, chờ nghe anh nói.

"Bọn họ mạnh mẽ hơn người." Chu Duệ Trạch suy nghĩ hồi lâu, chỉ có thể tìm được một cái như vậy từ đề hình dung cha mẹ anh, cái này coi như là chuẩn xác nhất.

"Bởi vì phải mạnh, cho nên yêu cầu của bọn họ rất cao." Chu Duệ Trạch nở nụ cười, "Anh vẫn không đạt tới yêu cầu của bọn họ, cho nên, bọn họ không thích anh. Sau đó, anh tự giận mình liền tự xông ra bên ngoài, cũng thuận theo trời đất."

"Dưới tình huống quỷ thần xui khiến, có quan hệ cùng với rất nhiều người. Sau đó, quyền thế càng lúc càng lớn, hai nhà hắc bạch đều có." Chu Duệ Trạch lời ít mà ý nhiều nói xong những việc anh đã trải qua, sau đó nhìn Hà Quyên.

Hà Quyên nháy mắt một cái, nhìn anh, ý bảo anh tiếp tục.

Chu Duệ Trạch nhún vai một cái, trực tiếp nói ra hai chữ: "Hết rồi."

Hà Quyên im lặng nhìn chằm chằm Chu Duệ Trạch, im lặng, trong đầu một lần nữa bắt đầu sắp xếp lại lời của anh nói. Cơ bản cũng đã hiểu một chút.

Cha mẹ của Chu Duệ Trạch không thích anh, loại không thích này tuyệt đối không phải là hoàn toàn không thích.

Về phần sau lại đi ra bên ngoài thuận theo trời đất, rèn luyện thực tế tốt như vậy sao?

Còn hai nhà hắc bạch đều có.

Rốt cuộc là anh lăn lộn ở địa phương nào?

"À. . . . . Anh đánh liều ở Quốc Nội sao?" Hà Quyên đưa ra một đáp án, nói cách khác, cô không có cách nào suy đoán.

Chu Duệ Trạch nhẹ nhàng cười một tiếng, chậm rãi lắc đầu: "Dĩ nhiên không phải. Quốc Nội tương đối yên bình, cảm giác khi đó, là được ăn cả ngã về không, cho nên anh liền đi rèn luyện ở nơi khác."

Nói tới chỗ này, Chu Duệ Trạch phát hiện Hà Quyên đang đi tới, kéo tay anh lên nhìn.

Hà Quyên vuốt ve lòng bàn tay của anh, một chút vết chai nhỏ cũng không thấy.

Chu Duệ Trạch biết Hà Quyên đang tìm cái gì, nhẹ nhàng nắm đôi tay nhỏ bé của Hà Quyên, nói: "Không cần nhìn, em không tìm được."

"Nếu ở trên tay vẫn còn lưu lại dấu vết gì, thật sự cũng không đủ tư cách. . . . . Những thứ đó dễ dàng làm bại lộ bản thân." thân phận của Chu Duệ Trạch cũng biến mất rồi.

Không đủ tư cách cái gì, Chu Duệ Trạch cũng không có nói, nhưng mà Hà Quyên cũng đoán được.

Xem ra, thân phận của ông xã cô là một người thần bí, rất kích thích.

Nghĩ tới đây, một chút cũng không có sự sùng bái như những cô nữ sinh, mà trong lòng cảm thấy chua chua, giống như kim châm vậy.

Ai sẽ không có việc gì thích buông tha cuộc sống yên tĩnh, đi qua cái loại ngày sống đầu đường xó chợ đó?

Cái loại cuộc sống kích thích, sẽ chỉ có ở trong ti vi làm người ta sợ hãi. Nếu thật sự trải qua, sợ rằng sẽ không có ai đi.

Cả ngày lo lắng đề phòng, làm sao sống qua được?

"Sẽ không có những người khác tìm anh gây phiền toái sao?" Hà Quyên mịt mờ hỏi.

"Phiền toái? Em chỉ phương diện nào?" Chu Duệ Trạch buồn cười nhìn Hà Quyên, "Đồng hành của anh sẽ không có người tìm đến anh. . . . ."

Bởi vì người muốn đối nghịch cùng anh, đã không còn sống trên đời này rồi.

Về phần những người kia muốn khiêu chiến với anh mà vọng tưởng thành danh sau một đêm. . . . . Hình như không cần anh ra tay, tất cả đều bị giải quyết.

"Nếu em muốn nói về bạch đạo. . . . ." Chu Duệ Trạch nhẹ nhàng cười, "Bọn họ luôn luôn cho là hợp tác hơn đối địch mạnh."

Hà Quyên nháy mắt, luôn cảm thấy Chu Duệ Trạch nói vấn đề quá đơn giản.

Những người kia có thể tùy tiện hợp tác cùng người như Chu Duệ Trạch vậy sao?

Rốt cuộc là như thế nào mới có thể lấy được quan hệ hợp tác đây?

Nhìn như miệng môi và miệng môi dưới nhẹ nhàng chạm nhau, nói thật đơn giản, nào có dễ dàng như vậy?

Trong lòng có nghi ngờ nhiều hơn nữa, Hà Quyên cũng không hỏi ra ngoài, chỉ là, căn bản là đã biết thân phận của ông xã cô là gì rồi.

Quái thai ra đời.

Được rồi, tha thứ cho cô chỉ có thể nghĩ đến từ này thôi.

"Thành tích" anh như vậy ngoại trừ chính anh "Cố gắng" ở ngoài, nhiều hơn còn một chút vận số ở bên trong thôi.

Chu Duệ Trạch hơi nhướn mày, vui vẻ cười nói: "Chồng em còn rất đáng tin."

"Ngu ngốc." Hà Quyên thấp giọng mắng một tiếng, sau đó ôm chặt lấy anh, nhẹ nhàng nói, "Về sau em giúp anh."

"Chồng em tuyệt nhất rồi, không cần đi chứng minh cái gì nữa."

Lời nói của Hà Quyên khiến thân thể Chu Duệ Trạch cứng đờ, từ từ thờ dài một cái, lúc này mới ôm lại cô, vuốt ve mái tóc dài của cô: "Bà xã, em không thể chạy, mặc kệ em chạy đến đâu anh đều sẽ bắt em trở về."

Hà Quyên không nhịn được khẽ nhếch khóe môi, nhỏ giọng mắng: "Bá đạo."

"Anh liền bá đạo, ai bảo em là bà xã của anh, chọc anh, không được bỏ chạy." Chu Duệ Trạch hơi thắt chặt cánh tay, bình tĩnh ngưng mắt nhìn Hà Quyên, đôi mắt đen như mực sâu không thấy đáy, muốn hút người đi vào.

Hà Quyên nhẹ nhàng cười, bỏ hai tay ra, giữ lấy gò má Chu Duệ Trạch: "Yên tâm, em sẽ không chạy, nếu anh dám không quan tâm em, em liền cắn anh."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Chương 99.2: Bị chê

"Sẽ không." Chu Duệ Trạch cúi đầu, cùng chạm vào cái trán của Hà Quyên, hơi thở hai người quấn quít, không khí bắt đầu có chút mập mờ.

"Khụ. . . . ." Ngoài cửa có một tiếng ho nhẹ khiến Hà Quyên lập tức đứng lên, bước nhanh tới phòng giải khát, "Nhiếp Nghiêu tôi lấy cho anh ly trà nhé."

Cô còn nhớ rõ Chu Duệ Trạch nói qua, có thể xuất hiện ở nơi này chỉ có ba người.

Trừ Nhiếp Nghiêu không ra thì không còn ai khác.

Ánh mắt Chu Duệ Trạch quán quýt si mê nhìn Hà Quyên, cho đến khi cô đến phòng giải khát, mới chậm rãi thu hồi.

"Tôi nói, nếu không sai, thì đây là đang ở công ty." Nhiep Nghiêu ở trong miệng là "Cảnh cáo", nhưng trong ánh mắt hài hước giống như chuyện không phải như vậy.

"Không có chuyện gì tới chỗ của tôi làm gì?" Chu Duệ Trạch tương đối không hài lòng khi thời gian riêng tư bị quấy rầy.

Dĩ nhiên, ở trong công ty tại sao phải có thời gian riêng tư. . . . . Khụ, cái vấn đề này cũng không cần nghiên cứu kỹ, ai bảo anh ta là ông chủ.

Muốn làm công sẽ làm công, không muốn làm công dĩ nhiên đều là nhân thời gian cá nhân.

"Cậu có thiệp mời, cậu có đi hay không?" Nhiep Nghiêu cũng biết tính khí Chu Duệ Trạch, không có chút nào tức giận, bỏ thiệp mời trong tay vào trên bàn của anh.

Chu Duệ Trạch khó hiểu nhìn Nhiep Nghiêu một cái, nếu không là vấn đề quan trọng giấy mời của công ty, tất cả đều là Nhiep Nghiêu đi, bằng không đều là quản lý phía dưới ra mặt, lúc nào thì cần anh đi vậy?

Nếu Nhiep Nghiêu nói như vậy, nhất định là có dụng ý, Chu Duệ Trạch cầm thiệp mời lên mở ra xem, trên mặt lộ ra nụ cười cổ quái: "Bọn họ thật sự là quá rồi rãnh."

"Cũng không thể nói như vậy, chỉ nói là bọn họ muốn mở tiệc rượu, mọi người tụ họp." Nhiep Nghiêu nhẹ nhàng cười, trên mặt lộ ra chút khinh miệt.

"Rượu của bọn họ còn thiếu sao?" Chu Duệ Trạch hừ lạnh.

Kể từ sau khi sự nghiệp của anh ổn định, hai người kia được nở mày nở mặt, ở trong nhà không có việc gì đang chỉ biết mở tiệc rượu, lấy một chút "Nhân sĩ thành công" ở nhà tụ hội.

Ngoài mặt nói thật dễ nghe là cái gì liên lạc tình cảm, trên thực tế căn bản là muốn trả thù.

Người nào không biết mười mấy năm trước trên thương trường Chu Kỳ Côn cũng là ông chủ công ty không nhỏ, sau lại đầu tư thất bại phá sản, nhận lấy tình người rét lạnh.

Hiện tại thì tốt không dễ dàng có thể mở mày mở mặt, tự nhiên muốn trở về trả thù cho tất cả những thứ kia trước kia.

Cho nên, bọn họ hết sức hứng thú với tiệc rượu, các loại lễ mừng.

Bây giờ người muốn nịnh bợ Chu Duệ Trạch không tìm được đường cũng chỉ phải bắt đầu từ Chu Kỳ Côn.

Muốn từ trên người của bọn họ cùng tiếp cận với Chu Duệ Trạch, vì muốn lót đường việc làm ăn của mình sau này.

Người nào không biết Chu Duệ Trạch buôn bán các loại đều có, vô luận là buôn bán còn chưa phải sạch sẽ, những thương nhân kia cũng muốn cùng tạo mối quan hệ với Chu Duệ Trạch.

Chính là bởi vì Chu Duệ Trạch "Buôn bán" đọc lướt qua mặt quá mức rộng khắp, mới có thể khiến mỗi lần tiệc rượu Chu Kỳ Côn đều có người đến.

Những người này càng khen tặng Chu Kỳ Côn, biết ông ta càng thích rượu như vậy, từ từ liền tạo thành một loại quái dị tuần hoàn.

Chỉ là tiệc rượu lần này hình như là không giống nhau, thế nhưng phái người đưa đến nơi đây rồi, còn chỉ danh điểm tính Chu Duệ Trạch tham gia, xem ra, người muốn mời tiệc rượu cũng thông báo rồi, anh sẽ đi.

"Cậu đi hay là không đi?" Nhiep Nghiêu hỏi, "Nếu không đi, thì quá không nể mặt của ông ta rồi, người ngoài sẽ nói cậu như thế nào?"

"Người ngoài nói tôi thế nào, cùng tôi không hề có một chút quan hệ." Chu Duệ Trạch cười lạnh một tiếng, vừa hay nhìn thấy Hà Quyên đi ra ngoài, lạnh lẽo trên mặt lập tức tiêu tan, đổi thành nụ cười nhu nhu, nhận lấy cốc cà phê cô đưa tới.

Hà Quyên để ly nước trước mặt Nhiep Nghiêu, sau đó ngồi ở bên cạnh Chu Duệ Trạch.

"Ông ta lần này thông báo nhiều người như vậy, muốn cho những người ngoài kia bắt tôi đi vào khuôn khổ, thật là buồn cười. Ý niệm ngây thơ như vậy, tại sao ông ta có thể có nghĩ ra?" Chu Duệ Trạch nói tiếp lời mới nói vừa rồi, một chút cũng không có ý tránh né Hà Quyên.

"Nhưng mình nghe nói, người kia cũng ở đây." Nhiep Nghiêu có chút há hê nói, "Cô ấy rất được lòng Chu phu nhân."

Nghe được lời nói Nhiep Nghiêu, Hà Quyên còn không hiểu ra sao, Chu Duệ Trạch cũng cười cười, quay đầu lại nói với Hà Quyên: "Bà xã, có người muốn cùng em cướp anh, phải làm thế nào?"

Hà Quyên liếc nhìn Chu Duệ Trạch, hỏi "Anh nghĩ sẽ bị cướp đi sao?"

"Không muốn." Chu Duệ Trạch lập tức tỏ rõ chân thành, "Anh là của bà xã."

"Vậy anh cũng đừng quản, ai nghĩ giành anh, em sẽ cho cô ta biết hậu quả." Hà Quyên vỗ vỗ bả vai Chu Duệ Trạch, thuận tiện cho anh được như ý.

Chu Duệ Trạch chỉ thiếu ánh mắt lấp lánh nhìn Hà Quyên vẫy đuôi thôi, bộ dáng con chó con kia, Nhiếp Nghiêu cảm thấy hàm răng bắt đầu chua chua.

Thế nào vừa đụng đến Hà Quyên, cái này thông minh này của Chu Duệ Trạch thì có thoái hóa hiềm nghi?

"Chủ nhật đứng không, chúng ta đi." Chu Duệ Trạch quay đầu, hướng về phía Nhiếp Nghiêu khẽ mỉm cười, khí thế kín kẽ, lại khôi phục thành bộ dáng khôn khéo sắc bén thường ngày.

Nhiếp Nghiêu gạt đầu một cái, đột nhiên hỏi một câu: "Cậu thật không có học qua tuyệt kỹ Tứ Xuyên sao?"

Chu Duệ Trạch khẽ mỉm cười, đáy mắt thoáng qua ánh sáng nguy hiểm: "Cậu nghĩ biết một chút về...?"

Nhiếp Nghiêu vụt một cái đứng lên: "Chị dâu, tôi đi xuống làm việc trước."

Nói xong, lưu loát lách người, tốc độ nhanh, khiến Hà Quyên thấy được một thanh bị giáo huấn luyện qua Nhân Tuyệt cao thể năng.

"Động tác của Nhiếp Nghiêu thật nhanh nhẹn." Hà Quyên cảm thán, "Có phải hai anh là lính đánh thuê hay không?"

Chu Duệ Trạch nhẹ nhàng cười nói: "Chỉ với loại năng lực đó căn bản cũng không đủ nhìn."

Nói xong, Chu Duệ Trạch còn cố ý cong lên cánh tay, cho Hà Quyên xem bắp thịt của anh: "Chồng em rất lợi hại."

Hà Quyên đưa ngón trỏ ra, đề bắp thịt cứng rắn của anh, mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Nói thật, bình thường cô đúng là không nghĩ tới Chu Duệ Trạch có cơ bắp như vậy.

Trước kia cảm giác thân thể của anh ấy là loại gầy gò, là có một tầng bắp thịt, nhưng là không có chút nào khoa trương, thật không có nghĩ đến, anh còn có bắp thịt như vậy.

Nắm hai cái cảm thấy chơi thật tốt, Hà Quyên dùng ngón tay trở không ngừng đâm, sau đó tay đưa vào trong áo sơ mi của anh sờ sờ cơ bụng, quả nhiên cảm giác không tệ.

Tay nhỏ bé ở bên trong vể lung tung hai cái, nhẹ nhàng sờ một cái ở nơi nào đó trước ngực, xấu bụng cười nói: "Không tệ, tiếp tục giữ vững."

Nói xong, đứng dậy đi cắt cái ly, để lại mình Chu Duệ Trạch ngẩn ngàng đứng đó, anh đây là bị đùa giỡn sao?

Đợi đến khi Hà Quyên trở lại nhìn anh còn đứng ở nơi đó, kinh ngạc nhướn mày: "Thế nào?"

"Em . . . ." Chu Duệ Trạch không biết nói gì, chỉ có thể vô tội nhìn chằm chằm Hà Quyên.

Thời tiết bây giờ, trong phòng làm việc Chu Duệ Trạch cũng chỉ mặc một cái áo sơ mi, Hà Quyên đưa tầm mắt nhìn qua liền phát hiện mới vừa rồi bị cô bóp một chút liền có phản ứng.

Buồn cười nhìn qua, đưa ngón trỏ ra đâm một cái, quả nhiên cảm thấy rất nóng.

Hoàn toàn không nghĩ tới bà xã anh sẽ có phản ứng này, Chu Duệ Trạch hoàn toàn sững sờ, luôn luôn đều là anh đùa giỡn cô, thế nào đột nhiên lại thay đổi rồi?

Hà Quyên nhẹ nhàng tránh ra, nghe được người nào đó thở hổn hển, sau đó nghiêm trang nói: "Làm việc."

Nói xong, hoàn toàn không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của Chu Duệ Trạch, đi tới trước bàn làm việc của cô, bắt đầu mờ mịt vì tính ra bận rộn.

Để lại một mình Chu Duệ Trạch đứng ngu tại chỗ, ngơ ngác không biết như thế nào cho phải.

Bà xã đơn thuần của anh đi đâu rồi?

Tại sao đột nhiên biến thành như vậy?

Người khác hoàn toàn quên mất, rốt cuộc là ai không có việc gì liền thích trêu đùa, đối với loại chuyện như vậy Hà Quyên không phải đặc biệt cảm thấy hứng thú, nhưng cô là một người rất tò mò, cho nên, sau khi phát hiện việc hay, liền thích nghiên cứu một chút.

Tốt nhất đối tượng nghiên cứu chính là cái này bất cứ lúc nào đại não cũng có thể nóng lên.

Núp ở phía sau máy vi tính Hà Quyên len lén nhìn về mặt Chu Duệ Trạch buồn bực lại ngốc nghếch trong lòng rất buồn cười.

Hừ, đừng tưởng rằng cô sẽ luôn luôn bị bắt nạt.

Thời gian dài, da mặt cô cũng sẽ dày hơn.

"Bà xã, có mệt hay không? Nếu không chúng ta đi nghỉ ngơi một chút?" Chu Duệ Trạch cọ xát tới đây, cảm thấy bà xã nhiệt tình cũng rất tốt, ít nhất tuyệt đối đủ phúc lợi.

Hiện tại anh rất muốn cùng Hà Quyên đi thử một chút nhiệt tình với hình thức sống chung này, trong phòng làm việc của anh còn có phòng nghỉ ngơi.

Bên trong đồ vật rất đầy đủ, rất thoải mái, rất thích hợp để bọn họ thử một chút.

Đột nhiên một sấp tài liệu vỗ vào trên mặt Chu Duệ Trạch, Hà Quyên lạnh lẽo trách mắng: "Buổi trưa vẫn chưa được việc gì rồi, nghỉ ngơi cái gì? Làm việc."

Sau khi đưa tài liệu cho Chu Duệ Trạch, Hà Quyên cũng không nhìn anh lấy một cái, chuyên tâm làm việc.

Bị, bị chê. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đùng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Chương 100.1: Ép buộc

Trong nháy mắt đã đến ngày tiệc, Chu Duệ Trạch đã nói trước với Hà Quyên, Hà Quyên cũng hiểu lần này đến đó chỉ sợ sẽ không đơn giản như vậy.

Vốn không thích loại trường hợp này, đoán chừng lần này đi gặp mặt càng thêm không thích.

Lúc xế chiều, Chu Duệ Trạch cùng Hà Quyên đi làm tóc thử lễ phục, nhìn Chu Duệ Trạch dừng xe xong, chỉ thấy Hà Quyên đang ngồi tại chỗ cười không tiếng động, Chu Duệ Trạch có chút không rõ cho nên đi tới hỏi "Cười cái gì?"

Hà Quyên ngẩng đầu có thâm ý khác nhìn Chu Duệ Trạch một cái: "Làm sao lại muốn đi tới đây?"

Chu Duệ Trạch vội ho một tiếng, lầu bầu một câu: "Trùng hợp."

Sau đó, sắc mặt tự nhiên ôm Hà Quyên đi vào.

Sau khi đi vào vẫn như cũ là phòng làm việc lần trước, như cũ là một người thanh niên thời thượng, lần này khác nhau là, sắc mặt của người thanh niên này bình thường hơn, trực tiếp lấy ra một bộ lễ phục đi tới chỗ Hà Quyên: "Đây là lễ phục đặc biệt thiết kế dành cho cô, cô xem một chút xem có thích không?"

Màu tím nhàn nhạt, có đường nét hoa văn sang trọng, điểm nhấn là những viên pha lê phát sáng.

Kiểu dáng không quá cầu kỳ phức tạp chỉ đơn giản hào phóng lại thêm vẻ huyền bí.

Hà Quyên cười nhìn bộ lễ phục này một chút, nhìn người thanh niên thời thượng rất vui vẻ, chân thành nói: "Tôi rất thích, cảm ơn."

Người thanh niên tự tin cười một tiếng, cũng không vì Hà Quyên thích thú mà cảm thấy kiêu ngạo, phần tự tin này chỉ vì anh có lòng tin với mẫu thiết kế của mình.

Những món đồ mà anh thiết kế ra nhất định sẽ phù hợp nhất với khách hàng, có thể phát huy khí thế của khách hàng vô cùng tinh tế.

Hà Quyên tò mò hỏi một câu: "Anh sẽ không thật sự chỉ là một chuyên gia thiết kế bình thường chứ?"

Cô cứ có một loại cảm giác người trong phòng làm việc này không có loại khí phách này.

Chàng trai khẽ mỉm cười: "Tôi chỉ là một người muốn bày biện những mẫu thiết kế đẹp nhất ra cho mọi người xem."

Nghe được người thanh niên nói như vậy, Hà Quyên cười, cô thích tác phong làm việc của người thanh niên này.

Chu Duệ Trạch ngồi một bên sắc mặt có chút không dễ chịu, bà xã của anh tại sao lại cười nói với một người đàn ông khác?

Còn cười đến vui vẻ như vậy?

Chu Duệ Trạch mở miệng hỏi: "Quần áo của tôi đâu?"

Người thanh niên thời thượng hơi cảm thấy kinh ngạc nhướn mày lên, lễ phục của Chu Duệ Trạch đã sớm được đặt ở bên cạnh anh rồi, làm gì còn phải hỏi thêm câu này?

Ngay sau đó thấy ghen tị trong đáy mắt của Chu Duệ Trạch, ở trong lòng người thanh niên không tiếng động cười trộm, thì ra là như vậy, anh ta có lúc cũng là người bình thường nha.

Tuy rất buồn cười, nhưng mà, có mấy người vẫn là không nhìn nổi.

Người thanh niên biết đúng mực, vội vàng dẫn Chu Duệ Trạch đến một căn phòng khác, cầm y phục cho anh thay.

Sau khi Chu Duệ Trạch thay quần áo xong, người thanh niên giúp anh sửa sang lại kiểu tóc, Chu Duệ Trạch hài lòng nhìn mình trong gương, thậm chí còn xoay xoay hai vòng.

Người thanh niên im lặng nhìn, anh làm sao lại cảm thấy mình là đang nhìn một con chim công xòe đuôi vậy?

Sau khi Chu Duệ Trạch ra ngoài trực tiếp đi tìm Hà Quyên: "Bà xã, như thế nào?"

Hà Quyên ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy Chu Duệ Trạch trong gương, lập tức giống như là bị sét đánh, ngây ngẩn cả người.

Kính diễm!

Hà Quyên chỉ nghĩ được hai chữ này.

Thật ra thì hai chữ kính diễm đặt lên người một người đàn ông có thể sẽ có chút cảm giác không tốt lắm, nhưng mà, trong nháy mắt đó Hà Quyên chỉ có loại cảm giác này.

Chu Duệ Trạch không nghe thấy Hà Quyên trả lời, trong lòng có chút hơi buồn bực, chẳng lẽ mình như vậy mà không còn sức hút sao?

Ngẩng đầu nhìn về phía gương, vừa đúng lúc giao với ánh mắt của Hà Quyên ở trong gương, lập tức liền nhìn thấy ánh mắt của Hà Quyên, Chu Duệ Trạch mới yên tâm cười, bày ra khí phách tự nhiên như ngày thường: "Bà xã, anh ngồi bên cạnh chờ em."

Đi đến ngồi lên ghế sa lon bên cạnh, là một người phong lưu lỗi lạc, đoạt đi ánh mắt của mọi người.

Lúc người thanh niên tiến vào sừng sốt một chút, lúc nào thì phòng làm việc của anh trở thành nơi bán nhan sắc rồi?

Đợi đến khi Hà Quyên thay lễ phục xong ra ngoài, ánh mắt Chu Duệ Trạch tròn trắng rồi, anh đã nói bà xã anh xinh đẹp chứ sao.

Chỉ là bình thường không trang điểm, nhìn thoáng qua đồ trang sức trang nhã, lập tức phô bày vẻ đẹp hoàn mỹ.

Chu Duệ Trạch ba chân bốn cẳng đi đến trước mặt Hà Quyên, ôm eo của cô, ở bên tai cô nói nhỏ: "Bà xã, chúng ta về nhà."

Hà Quyên không nhận được liếc anh một cái: "Không phải nói là đi dự tiệc sao?"

Chu Duệ Trạch bĩu môi, anh thật sự không muốn đi, vẫn muốn ở cạnh bà xã sống qua ngày thì tốt hơn nhiều, còn những người khác, đều đứng qua một bên.

"Đi thôi." Hà Quyên buồn cười ôm cánh tay Chu Duệ Trạch, cô biết Chu Duệ Trạch muốn chính thức ngã bài với cha mẹ anh, nếu như vậy, trở về nhà làm gì?

Chu Duệ Trạch than nhẹ một tiếng, bắt đầu dĩ rồi đi, thật sự là phiền toái.

Nghĩ như vậy, hai người đi thang máy xuống.

Lúc đến cửa, một chiếc sang trọng dừng ở trước mặt bọn họ, người ngồi ngay chỗ kế bên tài xế lập tức đi ra, ân cần mở cửa xe ra.

Hà Quyên nhìn Chu Duệ Trạch một cái, Chu Duệ Trạch mỉm cười nhìn về phía cô, xem ra tối nay không yên rồi.

Lên xe, bên trong cũng không có mùi xăng chán ghét, rất là thoải mái.

Xem ra, đồ vật bên trong rất xa hoa, ghế ngồi rất thoải mái.

Hà quyên dựa vào ghế ngồi, quan sát vật trang trí bên trong xe, cười cười nhìn Chu Duệ Trạch một cái: "Rất có tiền nha."

Chu Duệ Trạch lập tức cười nịnh hót, bày ra bộ mặt làm nô lệ cho vợ: "Đều là vì bà xã."

"Anh bình thường nhìn chiếc xe kia không quen sao?" Hà Quyên nhớ tới chiếc xe nhỏ tiết kiệm xăng đầu mà bây giờ bọn họ thường lấy đi làm.

"Không có khác biệt quá lớn." Chu Duệ Trạch cười cười, hai người trong xe tùy ý tán gẫu.

Phía trước người lái xe còn có một tay lái phụ, hai người ngồi giống như cọc gỗ không động chút nào, cách làm việc thường ngày tuyệt đối là tập trung cao độ.

Chỉ là cũng khó trách, người có thể xuất hiện ở bên cạnh Chu Duệ Trạch tất nhiên phải là trợ thủ đắc lực, người bình thường có thể đặt ở trước mặt anh sao?

Xe một đường chạy ra bên ngoài, càng chạy địa điểm càng xa, Hà Quyên quan sát khung cảnh ngoài xe, hỏi một câu: "Luôn ở ngoài thành, cuộc sống có tốt hay không?"

Bên ngoài thì thanh tịnh, nhưng nếu như muốn mua thức ăn nấu cơm, đi bệnh viện, chắc cũng sẽ phải phiền toái.

Chu Duệ Trạch nhẹ nhàng cười: "Bọn họ bình thường ở trong thành phố cũng có biệt thự, nhưng ngoài thành rộng rãi, thích hợp để tụ họp hơn."

Hà Quyên hiểu rõ gật đầu, sau đó ảo não vỗ trán của mình: "Em quên mất, coi như là ở bên ngoài, cũng có người có thể giúp đỡ mua đồ đưa qua."

Cách suy nghĩ của cô vẫn là không theo kịp cách sinh hoạt của người nhà giàu.

"Bà xã thích ở ngoài thành phố sao?" Chu Duệ Trạch hỏi, "Không khí tốt."

"Cũng có thể." Hà Quyên nghe được Chu Duệ Trạch nói như vậy liền hứng thú, "Nếu như chỗ ở khá lớn, chúng ta có thể trồng rau cải ở trong sân, đến lúc đó có thể ăn tươi, trồng nhiều cây xanh bảo vệ môi trường, cũng tốt cho sức khỏe."

"Được, về sau chúng ta làm một cái." Chu Duệ Trạch cười gật đầu, đã bắt đầu tưởng tượng đến bộ dáng lúc bọn họ trồng rau.

Trong chớp mắt, xe dừng trong một biệt thự rất lớn, nhìn đèn sáng rõ trong biệt thự, trong lòng Hà Quyên cũng chỉ hiện lên hai chữ —— có tiền.

Nhìn xe dừng trong sân, thực sự đã vượt qua triển lãm xe rồi, cô không biết nhiều nhãn hiệu xe, nhưng loáng thoáng cũng biết mấy cái, tỷ như BMW, Bentley .....

Chu Duệ Trạch cũng không vội vã xuống xe, mà là tiến tới bên tai Hà Quyên khẽ cười nói: "Bà xã, bên trong có thể sẽ tương đối nhộn nhịp."

Chỉ nói như vậy, nhưng thật ra Chu Duệ Trạch có tâm tư khác.

Anh thật lo lắng Hà Quyên lại đột nhiên cảm thấy chênh lệch giữa hai người, sau đó, không cần anh nữa.

Hà Quyên không phải là một người tham tiền, anh biết, nhìn về mặt cô nhìn những chiếc xe kia là có thể hiểu, chỉ là thường thức, trong mắt không có một chút suy nghĩ ham muốn.

Dù biết anh rất có tiền, nhưng cuộc sống của Hà Quyên lúc trước như thế nào thì bây giờ cũng như thế ấy, không có một chút thay đổi nào.

Anh chỉ là sợ Hà Quyên đột nhiên có một suy nghĩ, không muốn làm cản trở cuộc sống của anh, nếu thật sự như vậy, anh chắc sẽ khóc đến chết.

Cho nên, lần này tới đây, ngoại trừ muốn tỏ rõ thái độ với cha mẹ anh, chính là muốn nhìn một chút, Hà Quyên có phải thật sự tiếp nhận anh từ trong đáy lòng hay không.

"Cũng không có gì lớn, lần một lần hai, không thành vấn đề." Hà Quyên hào phóng vỗ bả vai Chu Duệ Trạch, "Vào thôi."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119: Chương 100.2: Ép buộc

Lời nói của Hà Quyên làm cho Chu Duệ Trạch yên tâm, ý bảo người ngồi ở vị trí tay lái phụ có thể tới mở cửa xe rồi.

Hai người vừa xuống xe, Hà Quyên lập tức cảm nhận được tất cả ánh mắt của mọi người đều tập trung ở trên người bọn họ.

Rất nhạy bén phát hiện, ánh mắt của những người này phân làm hai loại, một là nhìn về phía Chu Duệ Trạch, l.q.d loại ánh mắt mang theo cảm giác kính sợ lấy lòng, sau đó mới phát hiện cô đứng bên cạnh anh.

Đa số ánh mắt nhìn cô phần lớn là chỉ trích, hơn nữa là tìm tòi nghiên cứu, đoán chừng là đang suy nghĩ, bên cạnh Chu Duệ Trạch lúc nào thì có một cô gái rồi.

Sau khi Chu Duệ Trạch vừa xuống xe, liền thay đổi hoàn toàn thành một người khác, một chút tươi cười trên mặt cũng không có, bộ dáng coi trời bằng vung làm cho lòng Hà Quyên run lên.

Cô rút cuộc cũng đã nhìn thấy một mặt khác của Chu Duệ Trạch rồi, quả nhiên là —— đủ lạnh.

Vào biệt thự, sau khi người ở bên trong thấy được Chu Duệ Trạch, khung cảnh náo nhiệt mới vừa rồi lập tức trầm xuống, l.q.d nhìn dáng dấp đều là muốn tới chỗ anh tìm cách tiếp cận, đáng tiếc, vừa nhìn thấy gương mặt biểu hiện người lạ chớ tiến vào, tất cả mọi người cũng không ai dám bước tới.

Trong lòng Hà Quyên nói không rõ là cảm giác gì, cũng không phải sợ bộ mặt lúc này của Chu Duệ Trạch, ngược lại có một loại kiêu ngạo mơ hồ, ông xã của cô, chính là ngôi sao ưu tú trong chỗ này.

Chu Kỳ Côn nhìn thấy Chu Duệ Trạch, trên mặt nhanh chóng hiện lên một tia đắc ý, mặc kệ như thế nào, ông đưa thiệp mời đến cho Chu Duệ Trạch, Chu Duệ Trạch còn không phải là nên ngoan ngoãn tới đây sao?

Con chính là con, luôn phải nghe theo cha mình.

"Tới rồi sao?" Chu Kỳ Côn đi tới, nhìn về phía Chu Duệ Trạch vênh mặt hất hàm sai khiến nói, "Mẹ cậu ở bên kia, đi qua đó chào hỏi đi."

Chu Duệ Trạch từ chối cho ý kiến đi theo sau lưng Chu Kỳ Côn, anh biểu hiện như vậy, hiển nhiên đã làm cho Chu Kỳ Côn rất là hờn thù.

Nhìn mà xem, đừng nói Chu Duệ Trạch ở bên ngoài làm mưa làm gió thế nào, về đến nhà rồi, chính là con trai biết nghe lời của ông.

Chu Duệ Trạch đi theo Chu Kỳ Côn đi đến một góc nhỏ, mấy quý phu nhân đang ở nơi đó vui vẻ trò chuyện với nhau, thấy Chu Duệ Trạch đi tới, tất cả đều tự giác ngậm miệng lại.

Coi như bọn họ chưa từng nói chuyện với Chu Duệ Trạch nhiều, nhưng tính tình của anh chỉ cần nhìn bộ dạng của anh là hiểu được, l.q.d Chu Duệ Trạch chính là một người buồn vui thất thường, làm chuyện gì cũng đều dựa theo yêu thích của anh mà làm.

"Nó tới rồi." Chu Kỳ Côn tùy ý nói.

Mặt Đồng Nhu Bình lập tức lộ vẻ vui mừng tiến lên thân mật kéo tay Chu Duệ Trạch lại: "Duệ Trạch, con rút cuộc cũng trở lại, cả ngày vội vã ở bên ngoài, cũng không biết về thăm nhà một chút, khiến mẹ thật lo lắng đấy."

Đồng Nhu Bình vừa nói như vậy xong, nếu là con nhà người khác lập tức sẽ tiếp lời, đáng tiếc Chu Duệ Trạch hoàn toàn chính là thờ ơ, giống như không nghe thấy gì.

Quý phu nhân bên cạnh lập tức tiếp lời, giúp Đồng Nhu Bình hóa giải xấu hổ: "Người trẻ tuổi bây giờ đều bận, bận sự nghiệp, cũng không có cách nào."

Lời nói này vừa dứt lập tức bên cạnh có người đón: "Chu thiếu gia tuổi trẻ tài cao. . . ."

Phía sau từng người nói một đồng lời khen tặng, về mặt Chu Duệ Trạch vẫn như trước không đổi, giống như mặt than.

Lời nói của những người đó lại làm cho mặt Đồng Nhu Bình nở hoa.

"Đến đây, Duệ Trạch, con xem là ai tới này." Đồng Nhu Bình nói xong nhìn người bên cạnh ngoác tay, vui mừng nói: "Tiểu Manh cũng tới, mà các con cũng đã thật nhiều năm không gặp rồi."

Tay lười kéo lập tức kéo qua một cô gái duyên dáng xinh đẹp, tuổi chắc cũng khoảng đầu hai mươi thôi, gương mặt tinh xảo, mặc lễ phục dạ hội, nhìn lướt qua cả người chính là loại con gái nhà quyền quý.

Bị Đồng Nhu Bình kéo đến trước mặt Chu Duệ Trạch, len lén liếc mắt nhìn Chu Duệ Trạch một cái, l.q.d gương mặt lập tức dâng lên một trận ngượng ngùng đỏ mặt, cụp mắt xuống, nhẹ nhàng kêu một tiếng: "Anh Duệ Trạch."

Giọng nói mềm mại, bộ dáng ngượng ngùng, bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy cũng phải ôm vào trong ngực.

Chu Duệ Trạch cố tình nhìn lướt qua, hoàn toàn xa lạ nhìn cô gái trước mặt, hỏi một câu khiến mọi người học máu: "Cô là ai?"

Đây chính là câu nói đầu tiên của vị đại gia này khi tới tiệc rượu nói ra được, chỉ là, những lời này nói ra còn không bằng không nói.

Sắc mặt của Tiểu Lị Manh thay đổi xanh trắng, trong đôi mắt thật to xuất hiện một tầng hơi nước nhàn nhạt, bộ dáng điềm đạm đáng yêu thật là vừa thấy đã thương xót, l.q.d lại còn phải cố tình làm bộ kiên cường để Chu Duệ Trạch có lối thoát: "Anh Duệ Trạch, em là Tiểu Manh đây, khi còn bé chúng ta thường chơi đùa cùng nhau."

Cô gái hiểu chuyện như vậy, làm sao không khiến Đồng Nhu Bình đau lòng cho được, trợn mắt hờn trách nhìn Chu Duệ Trạch một cái rồi quay đầu cười trấn an Tiểu Lị Manh: "Đừng trách anh con, bình thường nó chính là quá nhiều công việc bận rộn. Mà con gái 18 lại thay đổi nhiều, đương nhiên nhất thời nó sẽ không nhận ra được con thôi."

Quý phu nhân bên cạnh vừa thấy tình hình này, biết nơi này có chuyện riêng, cũng vội vàng tự tìm cái cớ để đi khỏi.

Không phải là không muốn xem náo nhiệt, chỉ là có loại náo nhiệt có thể xem, có loại thì không, xem náo nhiệt của Chu Duệ Trạch sẽ đẹp mắt sao?

"Bác gái, người nói đùa." Tiểu Lý Manh cười cười xin lỗi, bày ra nụ cười thẹn thùng không lộ răng.

Hai người Đồng Nhu Bình với Tiểu Lý Manh ở chỗ này nói chuyện vui vẻ cũng không tệ, Chu Duệ Trạch đứng ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, giống như đang xem một vở kịch.

Cuối cùng làm cho nụ cười trên mặt Đồng Nhu Bình cũng nhanh trở nên cứng ngắc, không nhìn được tức giận nhìn Chu Duệ Trạch: "Duệ Trạch, con đang làm cái gì vậy?"

Chu Duệ Trạch hừ lạnh một tiếng, rót cuộc cũng từ từ mở miệng: "Hai người muốn làm gì?"

Anh làm việc luôn luôn không thích quanh co lòng vòng, một lần quanh co lòng vòng duy nhất chính là theo đuổi Hà Quyên, l.q.d ngoài lần đầu này ra, những chuyện khác anh đều là ưa thích đánh nhanh thắng nhanh, lãng phí thời gian không phải là phong cách của anh.

Đồng Nhu Bình nhướn mày, bà không ngờ con trai của mình sẽ không nể mặt mình như vậy.

"Làm sao lại nói chuyện với cậu như vậy?" Mới vừa quay lại Chu Kỳ Côn vừa đứng lúc nghe được lời nói của Chu Duệ Trạch, không nhìn được mở miệng khiển trách, "Thật là không có quy tắc."

Chu Duệ Trạch quay đầu, nhìn về phía Hà Quyên dịu dàng cười nói: "Trước tiên em đi lấy chút đồ ăn đi, một lát anh sẽ đi tìm em."

Tranh cãi chỗ này không cần thiết phải cuốn Hà Quyên vào.

Hà Quyên mỉm cười gật đầu, rời khỏi Chu Duệ Trạch.

Thái độ của Chu Duệ Trạch đối với Hà Quyên, khiến trong nội tâm ba người bọn họ lộp bộp một trận.

Tính khí của Chu Duệ Trạch là thế nào, bọn họ đều biết, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy anh dịu dàng với một người như thế.

Nơi bọn người Chu Kỳ Côn là ở một góc, những người khác dù là có lòng muốn đi qua trò chuyện nhưng lại ngại vì thân phận của Chu Duệ Trạch cũng không dám tới đây, l.q.d nên vừa đứng cho bốn người bọn họ một nơi yên tĩnh để nói chuyện.

"Cô gái mới vừa rồi là người đã kết hôn với cậu sao?" Chu Kỳ Côn chau mày hỏi.

Trả lời ông chỉ là trầm mặc của Chu Duệ Trạch.

Chu Kỳ Côn hiển nhiên rất rõ ràng tính tình của Chu Duệ Trạch, cũng không trông mong anh đến trả lời, mà vẫn nói tiếp: "Cô gái kia không thích hợp với cậu, ly hôn với cô ta đi."

"Ông ra lệnh cho tôi sao?" Chu Duệ Trạch hơi nhướn mày, tia lạnh lùng trong mắt giống như một lưỡi đao, bức bách Chu Kỳ Côn không tự chủ được lui về sau một bước.

"Đây là vì muốn tốt cho cậu." Chu Kỳ Côn vội vàng ổn định tinh thần, trong lòng có chút sợ.

Thật là nhiều năm chưa gặp con trai mình, không nghĩ tới khí thế của Chu Duệ Trạch lại mạnh như vậy, ông cũng không dám nhìn thẳng vào mắt Chu Duệ Trạch.

Chu Duệ Trạch lúc nhỏ, ông nói một, cậu ta cũng không dám nói hai, cho dù là sau này ông kinh doanh thất bại, vì thể diện quyền uy của ông, Chu Duệ Trạch càng không thể có ý kiến phản đối.

Luôn luôn quen ra lệnh trong nhà, đột nhiên gặp phải khí thế bức người của Chu Duệ Trạch, trong lòng Chu Kỳ Côn rất không thoải mái, mơ hồ có một loại cảm giác, chuyện sắp thoát khỏi tầm kiểm soát của ông.

Chỉ là, loại cảm giác đó cũng chỉ trong một cái chớp mắt, lập tức bị ông ép xuống.

Đừng thấy Chu Duệ Trạch về sao đi ra ngoài sống, cuối cùng tạo ra danh tiếng, nhưng không phải vẫn phải ngoan ngoãn trở lại hiếu kính với bọn họ sao?

Nhà, xe, còn có tiền gửi trong ngân hàng, đây đều là hiếu kính của Chu Duệ Trạch.

Cha chính là cha, con chính là con, mặc kệ thế nào thì cũng không thể thay đổi được.

Về phần lo sợ mới vừa rồi, Chu Kỳ Côn cũng tìm được giải thích hợp lý, dù sao cũng là ông chủ lớn, có chút khí thế là bình thường thôi.

"Một cô gái làm nghề xoa bóp, làm sao xứng với thân phận của con?" Đồng Nhu Bình ở bên cạnh vội vàng khuyên, "Út nhất con cũng phải tìm người môn đăng hộ đối mà kết hôn, xem Tiểu Manh một chút, từ nhỏ đến lớn đều chơi đùa cùng con, thích hợp hơn."

Tiểu Ly Mạnh ngượng ngùng liếc mắt nhìn Chu Duệ Trạch một cái, hơi cúi đầu đứng ở một bên không nói gì, bộ dáng biết điều như vậy thật rất được lòng Đồng Nhu Bình.

Bà muốn tìm con dâu đương nhiên là muốn tìm người biết gốc biết rễ, còn Hà Quyên gì đó không biết là ở chỗ nào nhảy ra, còn không biết đã dùng cách hèn hạ gì mà leo được lên giường của con trai bà, lại còn kết hôn.

"Xem ra, mọi người là đã sớm tính toán xong rồi." Chu Duệ Trạch cười lạnh, từ lúc Chu Kỳ Côn ngả bài với Hà Quyên, anh liền hiểu rõ mục đích của bọn họ.

Là hoàn toàn muốn nắm anh trong lòng bàn tay sao?

Anh đã không phải là anh của trước kia nữa, chẳng lẽ bọn họ còn tưởng rằng có thể tùy ý sai khiến anh, tùy ý ràng buộc cuộc đời anh sao?

"Đĩ nhiên, hôm nay chính là tuyên bố chuyện đính hôn của cậu với Tiểu Mạnh." Chu Kỳ Côn trực tiếp ra đòn sát thủ, "Ký giả tôi cũng đã mời tới."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đùng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Chương 101: Tính toán

"Đính hôn?" Chu Duệ Trạch rốt cuộc đã có một chút phản ứng, hình như rốt cuộc ở trạng thái, ánh mắt chuyển sang Chu Kỳ Côn, hỏi, "Người nào đính hôn?"

"Đương nhiên chính là con cùng Tiểu Ly Mạnh." Chu Kỳ Côn nói như chuyện đương nhiên, "Tiểu Mạnh là chúng ta nhìn xem lớn lên từ nhỏ, cha mẹ con bé cũng không phải là con không biết? Hai nhà quan hệ vẫn luôn rất tốt."

Lời nói này của Chu Kỳ Côn một chút cũng không có giả dối, ban đầu khi ông buôn bán thất bại, cha mẹ của Tiểu Ly Mạnh cũng không có xem thường ông, đối với ông còn rất khách khí.

Dù là sau khi ông bị bức bách rời xa biệt thự trước kia, cha của Tiểu Ly Mạnh còn tặng một chút tiền nữa, mặc dù tiền không nhiều, nhưng dù sao cũng là cả tâm ý, lúc ấy khiến Chu Kỳ Côn cảm động thật lâu.

Cho nên, bây giờ Chu gia lại phát đạt, ông không thể tự nhiên quên đi ân tình trước kia. Không có gì tốt hơn so với hai nhà kết thân, chủ yếu là con bé Tiểu Ly Mạnh này vẫn luôn thích con trai ông, vừa đúng, ông liền làm cá thuận nước lên thuyền.

Về phần Hà Quyên, Chu Kỳ Côn tuyệt đối nhìn không thuận mắt.

Không biết là người phụ nữ từ đâu chạy tới, còn làm như vậy một chức vị thấp kém, có tư cách gì vào cửa Chu gia bọn họ?

Chu Kỳ Côn chính là đã cho rằng Tiểu Ly Mạnh là cô con dâu tốt nhất.

Chu Duệ Trạch cười lạnh, không nói gì, xoay người rời đi.

Phản ứng như thế còn phải nói gì nữa sao?

Nói rõ nhất định là không đồng ý.

Chu Kỳ Côn luôn luôn là người nói một không người nào dám nói hai, bị chính con trai của mình không nhìn như vậy, làm sao nuốt trôi được cái giọng điệu kia?

Sắc mặt giận đến xanh mét, cơ thể hơi phát run.

Tiểu Ly Mạnh vừa nhìn, vội vàng ở một bên khuyên: "Bác trai, coi như hết. Anh Duệ Trạch không thích thì thôi ạ, đừng miễn cưỡng anh ấy, bác cũng đừng nóng giận, tức giận không tốt cho thân thể."

Đưa bé Tiểu Ly Mạnh hiểu chuyện như vậy, càng làm cho Chu Kỳ Côn càng xem càng hài lòng, so sánh với Hà Quyên, ưu thế hoàn toàn đều nghiêng về phía Tiểu Ly Mạnh.

"Cái gì có là đồng ý hay không, bác để cho nó cưới người nào thì phải cưới người đó." từ giữa kẽ răng Chu Kỳ Côn tức giận nói ra những lời này.

"Nhưng mà, anh Duệ Trạch đã kết hôn rồi. . . . ." Tiểu Ly Mạnh nhỏ giọng khuyên, "Hay là thôi đi, cháu không muốn làm khó cho anh Duệ Trạch."

"Kết hôn thì thế nào? Lập tức liền có thể ly hôn." Chu Kỳ Côn lạnh lẽo nói, ở trong ấn tượng của ông vẫn khắc sâu thói quen cũ trước kia, ở trong nhà ông nói một không ai nói hai, lời của ông nói, Chu Duệ Trạch nên phục tùng vô điều kiện.

"Tiểu Manh, cháu có hay không để ý Duệ Trạch ly dị?" Đồng Nhu Bình dịu dàng khuyên, sợ Tiểu Ly Manh để ý.

"Bác gái, bác nói gì vậy ạ? Cháu làm sao sẽ để ý đây?" Tiểu Ly Manh hơi cúi đầu, thẹn thùng nói, "Cháu chỉ sợ anh Duệ Trạch không thích cháu, anh ấy mất hứng."

Đồng Nhu Bình và Chu Kỳ Côn trao đổi qua ánh mắt, trong lòng lộ ra rõ ràng là rất hài lòng.

Xem đứa bé này một chút, luôn nghịch hẻo Chu Duệ Trạch, thật là cô gái tốt.

Người nhà Tiểu gia cũng không phải là người không có tiền, hai nhà đúng lúc là môn đăng hộ đối.

Được rồi, dù là sự nghiệp hiện tại của Chu Duệ Trạch hơi lớn một chút, nhưng mà trước kia Chu gia bọn họ nghèo túng, Tiểu gia còn giúp đỡ một khoản tiền cho bọn họ, dù thế nào, Chu Kỳ Côn cũng cảm thấy hai nhà kết thân là tốt nhất.

Đồng Nhu Bình nhì Chu Kỳ Côn một cái, nhỏ giọng khuyên nhủ: "Ông trước tiên chính là nói chuyện với con trai một chút đi, tìm phóng viên như vậy, không phải là không cho con trai mặt mũi sao?"

Đồng Nhu Bình cảm thấy vấn đề trong nhà tự mình giải quyết sẽ tốt hơn.

"Cái thằng nhóc thối kia nếu là chịu nghe lời nói, cần gì như thế?" Chu Kỳ Côn tức giận nói, "Bà chớ xía vào. Nó hiện tại không phải là có được đồng tiền dơ bẩn rồi, trả trách lại không nghe lời dạy bảo? Tôi ngược lại muốn nhìn, sau khi tuyên bố, nó còn có thể làm thế nào?"

Ý của Chu Kỳ Côn cho là chỉ cần phóng viên nhà báo đưa tin, vì hình tượng công ty, Chu Duệ Trạch cũng không dám phản bác.

Huống chi, những những phóng viên tới đây cũng là do ông chuẩn bị, đến lúc đó nhiều mặt báo đưa tin, chuyện kết hôn của Chu Duệ Trạch và Tiểu Ly Manh công khai rồi, chẳng lẽ Chu Duệ Trạch thật sự không cần chính sự nghiệp tự tay khổ sở gây dựng lên sao?

Làm sao có thể vì một người phụ nữ bỏ đi nhiều năm tâm huyết?

Hơn nữa, chỉ cần khiến giới dư luận bên ngoài xôn xao chen ép, Chu Duệ Trạch không thể không cùng Tiểu Ly Manh tiếp xúc nhiều hơn, chỉ cần một lúc sau đó, anh tự nhiên cũng biết ai mới là tốt nhất, thích hợp cho anh nhất.

Tiểu Ly Manh nói thế nào cũng là người nhà làm ăn, đối với trên thương trường chuyện luôn là có hiểu biết, ít nhiều gì cũng có thể giúp đỡ Chu Duệ Trạch.

Hà Quyên có cái gì? Biết cái gì?

Trừ cảm tiền của Chu Duệ Trạch dùng, còn có thể làm cái gì?

Chỉ có thể cho anh thu được một đồng tiếng xấu không giải thích được, một người phụ nữ xoa bóp, ai biết trước kia công việc là thế nào?

Người trẻ tuổi, tuổi trẻ bị mê hoặc cũng là rất bình thường, tất cả mọi người đều là đàn ông, ông có thể hiểu con trai của mình.

Rốt cuộc dạng phụ nữ nào là vui đùa một chút, dạng phụ nữ nào là lấy về nhà, nhất định phải phân rõ ràng.

Chu Kỳ Côn tin tưởng, chỉ cần cùng Tiểu Ly Manh tiếp xúc nhiều một chút, Chu Duệ Trạch lập tức có thể phân biệt ra được người nào ưu người nào kém.

Nghĩ tới đây, Chu Kỳ Côn quyết định chủ ý, hướng Microphone trước mặt đi tới: "Các vị, tôi muốn tuyên bố một tin tức tốt."

Chu Kỳ Côn vừa thốt lên xong, mọi người lập tức yên tĩnh lại, tất cả đều nhìn về phía ông.

Vốn là tới đây, bọn họ chính là mơ hồ biết sẽ có việc xảy ra, huống chi ở hiện trường còn có phóng viên, cũng xác định hơn ý nghĩ của bọn họ.

Chu kỳ Côn cười lớn tiếng tuyên bố: "Một tuần sau kính xin mọi người đến tham dự lễ đính hôn của Chu Duệ Trạch và thiên kim của Tiểu gia tiểu thư Tiểu Ly Manh."

Lời này vừa nói ra, một trận xôn xao.

Sau chút kinh ngạc ngẩn ngui, phóng viên ở hiện trường đèn flash lập tức sáng, tin tức này quá mức chấn động rồi.

Ai cũng không nghĩ tới tới tham gia một tiệc rượu thế nhưng biết tin tức Chu Duệ Trạch muốn kết hôn, này, đây đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Khi Chu Kỳ Côn nói ra những lời này, chuyện làm thứ nhất Chu Duệ Trạch làm chính là quay đầu đi tìm Hà Quyên ở trong góc, lại thấy cô bưng một đĩa thức ăn nhỏ ngồi ở trong góc, sau khi nghe được tin tức Chu Kỳ Côn nói, khóe môi chỉ hiện ra một nụ cười trào phúng, sau đó tiếp tục ăn đồ ăn của cô,

hoàn toàn xem những lời Chu Kỳ Côn nói thành chuyện cười.

Chu Duệ Trạch yên tâm, hết sức yên tâm

Đồng Nhu Bình ngượng ngừng lời kéo Tiểu Ly Mạnh đi tới, đồng thời hướng về phía phía dưới ngoắc ngoắc: "Duệ Trạch, mau tới đây."

Đồng Nhu Bình vừa nói như thế, tất cả ánh mắt của người chung quanh đều chuyển đến trên người của Chu Duệ Trạch, để cho anh lập tức trở thành tiêu điểm của mọi người.

Thấy Chu Duệ Trạch không nhúc nhích, Đồng Nhu Bình cười trêu ghẹo: "Con trai, con lớn như vậy, còn xấu hổ sao."

Đồng Nhu Bình vừa nói xong, tất cả mọi người ở hiện trường lập tức nở một nụ cười thân thiện.

Trong lòng rung động, nhưng mà ai dám nói một câu Chu Duệ Trạch không đúng?

Mặc kệ bọn họ có biết bối cảnh của Chu Duệ Trạch hay không, nhưng là trong lòng sớm đã có một khái niệm ăn sâu bén rễ, đó chính là ngàn vạn lần không được đắc tội với Chu Duệ Trạch

Ban đầu khi Chu Duệ Trạch bắt đầu làm ăn, cái loại khí thế dứt khoát mạnh mẽ đó, cũng khiến rất nhiều người bất mãn.

Không có người nào chống lưng tại sao có thể ngông cuồng như vậy?

Cho nên, có chút bất mãn người đi trước thì có tính vô tình cho Chu Duệ Trạch làm một chút mờ ám

Muốn làm cho Chu Duệ Trạch hiểu, các ngành các nghề cũng có quy tắc của mình, muốn có chỗ ở nơi này, nhất định phải "Có tri thức hiểu lễ nghĩa" hiểu được tiến lùi.

Cho là dựa vào một chút bản lĩnh mà có thể tùy tiện xông loạn sao?

Sau đó, khiến mọi người bị hù dọa chính là, tất cả những người muốn gây khó dễ cho Chu Duệ Trạch, cuối cùng tất cả công ty đều bị Chu Duệ Trạch thầu tóm.

Chu Duệ Trạch giống như là hắc động trong vũ trụ, vô bờ không đáy, bất kỳ vật gì cũng có thể nuốt đi vào.

Sau khi kinh ngạc, khơi dậy suy nghĩ của mọi người nhiều hơn, giờ cứ để Chu Duệ Trạch đã ngông cuồng như vậy, sau này thì sao?

Vì vậy thông qua các loại thủ đoạn đi dạy dỗ Chu Duệ Trạch, ví dụ như cắt đứt hàng của anh, gây khó khăn trong chuyện tiền bạc.

Đợi đến khi bọn họ ra tay, mới khinh khùng phát hiện, Chu Duệ Trạch tư chất Kim cháy liên tục không ngừng, không chỉ có trong nước còn có nước ngoài, đầu tư tiền lương, ngân hàng cũng rất ưu ái Chu Duệ Trạch, cho anh vay, chuyện kia đã đơn giản đến không thể nữa đơn giản hơn.

Người có thể kiêu ngạo như vậy, một người hoàn mỹ xuất hiện trong đám người, vừa nhìn sẽ hiểu. Bối cảnh của Chu Duệ Trạch tuyệt đối không đơn giản, phía sau có người chống đỡ.

Vì vậy, khi đó, cũng rất nhiều người thu tay lại rồi.

Chỉ là, luôn là có mấy người không nhận thức thời thế, cảm thấy nếu ngoài sáng không dùng được, như vậy ở những phương diện khác vẫn là có thể.

Những người đó cũng biết một vài chỗ tối xử lý chuyện "Bằng hữu", lập tức tìm tới bằng hữu của mình, muốn cho Chu Duệ Trạch một bài học.

Kết quả chính là, bị chính bằng hữu của mình lập tức cự tuyệt lui tới bảo hộ, trực tiếp cắt đứt quan hệ.

Lúc này, mọi người mới hoàn toàn tỉnh ngộ, Chu Duệ Trạch lại là đại nhân vật cả hai nhà hắc bạch đều ăn sạch.

Người như vậy, đi ngăn trở bước chân của anh, đó không phải là cùng bản thân không qua được sao?

Rất nhanh, thái độ ban đầu của mọi người đối với Chu Duệ Trạch lập tức chuyển biến lớn 180°, nịnh bợ Chu Duệ Trạch.

Mất thấy sự nghiệp của Chu Duệ Trạch nhanh chóng lớn lên, kiêu ngạo, nhìn hàng hóa của anh mua bán một đường thông suốt, cho tới bây giờ không từng có bất kỳ chút ngoài ý muốn.

Trong lòng mọi người vẫn còn sợ hãi lau mồ hôi lạnh, trong lòng âm thầm may mắn, thật may là bọn họ sớm tỉnh ngộ, nếu không, sự nghiệp của mình bị hủy thế nào cũng còn không biết đấy.

Hiện tại biết Chu Duệ Trạch đính hôn, mọi người trong đầu đã bắt đầu nhanh chóng suy nghĩ, nên tặng cho anh quà tặng gì mới phải.

Ai cũng không có nhận thấy được tin tức này quá đột ngột, hết cách rồi, ai bảo Chu Duệ Trạch làm việc luôn luôn đều là như vậy ngoài dự đoán của mọi người.

Chu Duệ Trạch thân nhiên nhận lấy ánh mắt khác nhau của mọi người, nâng chân lên, chậm rãi hướng phía trước đi đến trước mặt đài cao.

Theo từng bước chân anh đi, đèn flash không ngừng lóe sáng, ánh mắt của mọi người tất cả đều theo di động theo anh.

Hà Quyên ngồi ở trong góc, buông nĩa nhỏ trong tay, một tay chống cằm nhìn Chu Duệ Trạch.

Đây là người đàn ông của cô, nhất cử nhất động của anh đều thu hút lực chú ý của mọi người.

Hà Quyên một chút cũng không có lo lắng cái tin tức đính hôn này, đối với cô mà nói, tình cảm giữa hai cá nhân, cũng không phải người ngoài cũng có thể phá hư .

Chu Duệ Trạch đối với cô như thế nào, cô có thể cảm nhận rõ ràng, không cần đi nghĩ ngợi.

Chu Duệ Trạch đi lên đài cao, hướng về phía dưới đài khẽ mỉm cười, rõ ràng là cười, nhưng nụ cười như vậy khiến mọi người không khỏi rung mình một cái, tại sao lại cảm giác cái nụ cười này khủng bố như vậy?

Đính hôn không phải là chuyện nên vui mừng sao?

Tại sao có một loại . . . . . Cảm giác âm trầm?

Chu Duệ Trạch cũng không cần Microphone chỉ là hắng giọng hỏi một câu: "Các người tin sao?"

Âm thanh không lớn không nhỏ, vừa đúng khiến tất cả mọi người có thể nghe rõ, bởi vì không có truyền qua Microphone, cho nên, âm thanh phát ra càng trầm thấp, khiến trong lòng mọi người run lên, rốt cuộc biết là lạ ở chỗ nào rồi.

Hình như Chu Duệ Trạch và thiên kim Tiểu gia vẫn luôn không có trao đổi ánh mắt, giống như đang xem kịch nhìn Chu Kỳ Côn đang biểu diễn.

Chu Duệ Trạch hỏi như vậy, vốn là mọi người im lặng càng thêm phần im lặng, lúc này chỉ có kẻ ngu mới có thể nói.

"Duệ Trạch nói giỡn cái gì vậy?" Đồng Nhu Bình trực tiếp nói, "Các con trẻ tuổi thích nói giỡn, tự mình tùy tiện mở miệng, cũng không thể nói với chúng ta như vậy, trái tim chúng ta không khỏe, không chịu được hù dọa."

Nếu là tại cái trường hợp khác, người mẹ vừa mở miệng như vậy, người khác lập tức nói tiếp cười ha hả tới hóa giải trận lúng túng này, vấn đề là, nơi này Chu Duệ Trạch là chủ, ai dám cười ha hả với Chu Duệ Trạch?

Chán sống sao?

Tê nhạt!

Tuyệt đối tê nhạt!

Đồng Nhu Bình bị không khí của hiện trường làm cho rất là lúng túng, mặt đỏ lên không biết làm cái gì mới phải.

Tiểu Ly Manh nhỏ giọng khuyên Chu Duệ Trạch: "Anh Duệ Trạch, có chuyện gì đợi đến tiệc rượu kết thúc lại nói, như vậy bác trai bác gái sẽ rất lúng túng."

Tiểu Ly Manh vừa nói xong, Đồng Nhu Bình lập tức nở nụ cười cảm kích, vẫn là Tiểu Manh hiểu chuyện.

Chu Duệ Trạch cũng nhàn nhạt nhìn sang, nét mặt không có bất kỳ biểu hiện gì, cứ nhìn như vậy, làm cho trong lòng Tiểu Ly Manh đột nhiên căng thẳng, giống như trái tim bị thứ gì cho nắm thật chặt, rất không thoải mái.

"Cho cô tư cách nói chuyện sao?" Chu Duệ Trạch nhàn nhạt hỏi, cảm giác tùy ý như vậy giống như là Quốc vương cao cao tại thượng giống như ở mắt nhìn xuống người dân ti tiện nhất, khiến mặt Tiểu Ly Manh trắng xanh mất hết huyết sắc, trắng bệch như tờ giấy.

"Nói thế nào sao hả?" Chu Kỳ Côn lập tức nổi giận, "Con bé là vị hôn thê của con."

Quan trọng hơn là, Tiểu Ly Manh là con dâu ông chọn trúng, Chu Duệ Trạch không được phép không thích.

Nếu Chu Duệ Trạch không thích, đó không phải tương đương với đánh vào mặt ông trước mặt mọi người sao?

Chu Duệ Trạch chậm biếm lên tiếng: "Tôi thật đúng là không biết, người kết hôn rồi còn có thể có vị hôn thê, bây giờ có thể cưới hai vợ rồi sao?"

Kết hôn?

Chu Duệ Trạch thể nhưng đã kết hôn?

Mọi người cùng nhau hít vào một hơi, cũng không phải bởi vì Chu Duệ Trạch kết hôn mà kinh ngạc, mà là bọn họ thể nhưng không biết Chu Duệ Trạch

kết hôn, bọn họ không có đưa lên một món quà lớn, hoàn toàn bỏ qua cơ hội tốt nịnh bợ anh.

"Con dâu tôi thừa nhận chỉ có Tiểu Ly Manh." Chu Kỳ Côn một mực chắc chắn Tiểu Ly Manh, nói rõ chính là không thừa nhận Hà Quyên.

Chu Duệ Trạch khẽ mỉm cười, một chút cũng không có tức giận: "Ông có thể cưới cô ta."

Nói ra lời như vậy, may là tất cả mọi người hiểu tính tình Chu Duệ Trạch cũng không khỏi hít vào khí lạnh, thế nhưng nói như vậy với cha của mình, Chu Duệ Trạch thật là đủ. . . . .

Mọi người không dám bàn luận cái gì, bởi vì tác phong làm việc của Chu Duệ Trạch còn có chính là hành động của Chu Kỳ Côn, để cho bọn họ cũng có rất nhiều suy tư.

Mọi người đều biết Chu Kỳ Côn trước kia là người làm ăn, có người ít nhiều gì cùng ông hợp tác qua, chỉ là sau khi Chu Kỳ Côn đầu tư thất bại, sau nhiều năm yên lặng, đợi đến khi xuất hiện lần nữa ở trước mặt mọi người, mới hiểu được, ông là cha của Chu Duệ Trạch

Sau đó liền nhìn đến các loại loại đặc chí phách lối của Chu Kỳ Côn, hình như muốn phát tiết hết ác khí ra ngoài sau nhiều năm yên lặng như vậy.

Không ngừng làm các loại tụ hội, nhận lấy các loại khen tặng, hư vinh hiếm thấy.

Cho nên, hiện tại Chu Duệ Trạch có dáng vẻ phản ứng này, mọi người cũng không tiện đánh giá cái gì, dù sao Chu Kỳ Côn danh tiếng chưa ra hình dáng gì.

Làm cho người ta chán ghét đi, cũng không phải là rất chán ghét, nhưng là tuyệt đối chưa nói tới thích.

"Con. . . ." Chu Kỳ Côn giận chỉ vào Chu Duệ Trạch, ngón tay cũng bởi vì quá nhiều tức giận mà khẽ phát run, chứ đừng nói sắc mặt của ông sớm đã bị giận đến phát thanh.

Chu Duệ Trạch hoàn toàn cũng không để ý tới phản ứng của Chu Kỳ Côn, mà ánh mắt nhìn phía dưới rơi vào trong góc, tuyên bố: "Tôi đã có người tôi yêu cả đời."

Mọi người vừa nghe liền hiểu, Chu Duệ Trạch tuyệt đối là nghiêm túc, nghe anh nói giọng nói hoàn toàn trái ngược so với giọng nói vừa lạnh lẽo xa cách khi nói với mọi người, hoàn toàn là dịu dàng muốn chảy ra nước.

Mọi người nhìn theo ánh mắt Chu Duệ Trạch, vừa hay nhìn thấy Hà Quyên ngồi ở trong góc.

Hà Quyên khẽ mỉm cười, đang lúc mọi người nhìn chăm chú liền đứng lên, chân thành mà đi, đi về phía Chu Duệ Trạch, người đàn ông của cô.

Váy màu tím nhạt làm nổi bật lên tố chất vừa cao quý vừa thần bí giống như nữ vương của cô, mái tóc đen nhánh buộc thật cao, khuôn mặt tinh xảo, cảm giác không có một chút trang điểm đậm nào, ngược lại làm cho cả người cô có giống như trong suốt.

Dáng người cao ngất, không kiêu ngạo không tự ti chính là bình thân như vậy, bất luận kẻ nào cũng sẽ không cảm thấy cô là một người nhà nghèo, giống như cô đã sớm có thói quen này, vốn nên như thế.

Theo sự chuyển động của Hà Quyên, làn váy màu tím nhạt khẽ tung bay, thậm chí có một loại cảm giác đập mây xanh bay tới.

Trái tim Chu Duệ Trạch đột nhiên nhảy lỡ một nhịp đập, nồng tình mật ý trong mắt càng rõ ràng hơn, lúc này ở trong mắt của anh ai cũng không tồn tại, chỉ có bà xã của anh, anh khắc ở trong tim, người yêu của anh.

Chu Duệ Trạch đưa tay ra, nhìn Hà Quyên khẽ cười khẽ đưa tay đặt vào trong lòng bàn tay anh, nắm thật chặt, ôm cô vào trong ngực.

"Các vị có thể đợi thiệp mời, đến lúc đó xin mời tới hôn lễ của chúng tôi." Chu Duệ Trạch thân mật ôm thắt lưng Hà Quyên, hướng về phía phía dưới tuyên bố.

Chu Duệ Trạch nói, so với Chu Kỳ Côn nói đáng tin hơn nhiều, người tới nơi này tham gia tiệc rượu của Chu Kỳ Côn còn không phải đều là nhìn mặt mũi của Chu Duệ Trạch sao, nếu không, bọn họ biết Chu Kỳ Côn là ai ?

Chu Duệ Trạch vừa nói xong, mọi người lập tức rối rít bày tỏ, đến lúc đó nhất định tham gia, sẽ chờ thiệp mừng của Chu Duệ Trạch rồi.

Mọi người "Phản bội" nhanh như vậy khiến sắc mặt Chu Kỳ Côn biến hóa mấy lần, hừ lạnh một tiếng: "Các con có hôn ước, chẳng lẽ con sẽ làm một bội bạc sao? Người như vậy ngay sau thế nào ở trên thương trường làm ăn, còn ai dám hợp tác với con?"

Chu kỳ Côn biết Chu Duệ Trạch sẽ không ngoan ngoãn mà nghe lời, lấy một cái tiệc rượu như vậy chính là vì dựa vào lực lượng bên ngoài gây áp lực cho Chu Duệ Trạch.

Một người làm ăn nếu là không thành tín, nhưng ở trong ngành nghề bước tiếp một bước là tiếp nối gian nan, ai cũng chẳng ngờ bị lừa.

Chu Kỳ Côn tính toán rất tốt, chỉ là, ông thật không thể hiểu con trai của mình rồi. Ông chỉ biết Chu Duệ Trạch làm buôn bán lớn, nhưng không biết lớn ở mức độ, lại càng không hiểu thủ đoạn của con trai ông.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Chương 102: Sưởi ấm

Chu Duệ Trạch đùa giỡn cười cười, ánh mắt nhìn về phía mọi người, hỏi "Các người không muốn làm ăn cùng với tôi?"

Chu Duệ Trạch vừa nói xong, mọi người cùng nhau lắc đầu.

Đùa gì thế, làm ăn cùng Chu Duệ Trạch là quá thuận tiện rồi. Hoàn toàn không cần quan tâm bất kỳ nguy hiểm gì, chỉ cần ánh mắt đủ chính xác, đầu tư cái gì đều là kiếm tiền, cũng sẽ không có phiền phức khác bên ngoài.

Đối tác tốt như vậy, nếu bọn họ bỏ qua, chắc đầu óc bị nước vào rồi.

Thấy phản ứng của mọi người trong lòng Chu Kỳ Côn liền lạnh lẽo, ông thế nào cũng không nghĩ tới sự nghiệp của con trai mình đến mức này.

Hình như so với tưởng tượng của ông còn rộng lớn hơn nhiều, hơn nữa, những người hôm nay ông mời tới tới tuyệt đối đều là người có mặt mũi, tại sao lại sợ Chu Duệ Trạch như vậy?

"Các vị, buổi tối cũng không có chuyện khác sao? Công ty không vội vàng?" Chu Duệ Trạch lạnh lạnh hỏi.

Lời vừa ra khỏi miệng, lập tức có người nghĩ đến công ty mình còn có những chuyện khác phải xử lý, lập tức cáo từ.

Rất nhanh, mọi người rời rít rời đi, chỉ để lại kỳ giả do Chu Kỳ Côn chuẩn bị vẫn còn ở bên trong biệt thự, không biết nên làm cái gì bây giờ.

Nhìn mới vừa rồi mọi người còn náo nhiệt, bây giờ phần lớn chỉ lưu lại mười mấy phóng viên đứng cô đơn ở bên trong kia, Chu Kỳ Côn đột nhiên có một loại cảm giác bị thương, cũng không biết tại sao, làm cho ông nghĩ tới lúc ông buồn bán thất bại.

Cái loại cảm giác bị mọi người vứt bỏ, bị cô lập ở toàn bộ thế giới cảm giác hoàn toàn suy sụp.

"Được, tốt, thật đúng là không biết con trai của tôi có bản lĩnh như vậy. Có thể ở giới kinh doanh một tay che trời rồi." Chu Kỳ Côn càng nghĩ càng giận, nhìn chằm chằm Chu Duệ Trạch, sau đó chỉ một ngón tay vào phóng viên phía dưới, "Anh có thể ở giới kinh doanh một tay che trời, anh cho rằng có thể cản trở miệng của tất cả mọi người sao?"

Chu Duệ Trạch nở nụ cười, thật sự cảm thấy cha của mình rất là buồn cười, người đàn ông đã từng mang cho anh vô số ký ức kinh khủng đã trở nên buồn cười như vậy rồi sao.

Người đàn ông ban đầu dùng dây lưng từng phát từng phát in dấu vết trên người của anh, thế nào trở nên ấu trĩ như thế?

"Bọn họ nghĩ muốn truyền đi ra ngoài?" Chu Duệ Trạch tùy ý hỏi.

Chu Kỳ Côn hừ lạnh một tiếng: "Chẳng lẽ anh không biết ngôn luận tự do? Anh còn muốn can thiệp hay sao?"

"Dĩ nhiên. Mọi người có thể tự do ngôn luận, chỉ là, tôi không muốn nghe đến tự do." Chu Duệ Trạch cầm điện thoại di động lên tùy ý bấm gọi một dãy số, sau khi bên kia tiếp nhận, lạnh lùng hỏi một câu: "Khi nào thì phóng viên cũng bắt đầu tới đưa tin tôi rồi?"

Nói xong, căn bản cũng không chờ bên kia đáp lời, trực tiếp cúp điện thoại.

Không quá hai phút, khi Chu Kỳ Côn vẫn còn kinh ngạc, phía dưới đột nhiên vang lên chuông điện thoại, một phóng viên khó hiểu cầm điện thoại lên, tiếp nhận, thái độ một mực cung kính vừa muốn nói chuyện, lại bị bên kia tức giận ngắt đoạn.

Không biết bên trong điện thoại nói cái gì, chỉ biết là người phóng viên kia sắc mặt đột nhiên đen xuống, còn kinh khủng hơn so với thấy quỷ, luôn miệng đáp lời: "Đúng, đúng, phải . . . . . Được, vâng. . . . ."

Sau đó cúp điện thoại, nhìn về phía Chu Kỳ Côn: "Chu tiên sinh, tôi đi về trước đây, cái đó, tôi sẽ gửi trả lại."

Nói xong, cũng không đợi Chu Kỳ Côn trả lời, vội vàng ôm máy chụp hình của mình, thu dọn đồ đạc vèo một cái chạy đi, so với thỏ chạy trốn còn nhanh hơn.

Ngay sau đó, điện thoại của các phóng viên khác liên tiếp vang lên, cùng nhận điện thoại, vẻ mặt thấp thòm giống nhau động tác và lời nói nhanh chóng như nhau.

Không quá năm phút sau, trong biệt thự to như vậy người ngoài đều đi sạch sẽ.

Chu Duệ Trạch đùa giỡn nhìn Chu Kỳ Côn cực kỳ tức giận cười: "Ông còn có cái gì có thể tiếp tục."

Cái gì áp lực bên ngoài, còn có dư luận, anh hoàn toàn cũng không để những thứ kia ở trong mắt.

Ai dám đưa tin anh?

Ai dám gây khó dễ cho anh?

Nhiều năm như vậy, anh có thể có địa vị bây giờ, khắp nơi tất cả các mặt đều có quan hệ.

"Mây. . . . ." Chu Kỳ Côn không biết nói gì, dường như ngàn lời muốn nói đều mắc ở trong cổ họng, cổ tình không phát ra được âm thanh nào.

"Được rồi, được rồi, hai cha con còn đánh nhau sao?" Đồng Nhu Bình ở một bên vội vàng hoà giải, cười ha hả nói, "Duệ Trạch con cũng thiệt là, ba con còn không phải là vì chào đón con."

Chu Duệ Trạch cười lạnh, hoàn toàn không để ý đến Đồng Nhu Bình nói: "Hôm nay tôi không tới xem các người diễn trò, chỉ là nói cho các người biết, về sau không có việc gì đừng tới tìm tôi."

"Các người sinh ra tôi, phí sinh hoạt tôi sẽ cho, nhưng là những thứ khác cũng không cần suy nghĩ." Lời nói của Chu Duệ Trạch giống như nói cho Chu Kỳ Côn nghe.

Chu Kỳ Côn giận đến mặt đỏ bừng, giận dữ hỏi: "Mày cho rằng tao là ham muốn tiền của mày sao?"

Dù sao trước kia ông cũng là ông chủ của một công ty, sẽ tới nông nổi ham phí sinh hoạt sao?

Chu Duệ Trạch lạnh lùng cười, trong cười không có một chút nhiệt độ chỉ có sự châm chọc nồng đậm: "Nói không ham, vậy cuộc sống nhiều năm xa xỉ của ông trôi qua như thế nào?"

"Xe, phòng ốc, từng tiệc rượu xa xỉ là ai tính tiền?" Chu Duệ Trạch hừ lạnh, nhìn chăm chăm Chu Kỳ Côn, "Nhẫn nại của tôi có hạn, cung cấp sinh hoạt phí cho các người đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ, không cần vọng tưởng tới thao túng cuộc sống của tôi."

"Láo xược!" Chu Kỳ Côn chột vung lên cánh tay, dựa theo hướng Chu Duệ Trạch rồi đánh xuống.

Chút động tác lén lút này làm sao có thể tổn thương được Chu Duệ Trạch, Chu Kỳ Côn chỉ cảm thấy cổ tay căng thẳng, bị Chu Duệ Trạch vững vàng bắt được, đôi mắt tức giận chống lại đôi mắt lạnh lẽo của Chu Duệ Trạch, khiến trong lòng Chu Kỳ Côn đột nhiên cả kinh, hình như có chuyện gì đó không giống nhau.

Hoàn toàn nằm ngoài tính toán của ông, hình như có chuyện gì đó ông không có tính đến.

Chu Duệ Trạch chế nhạo: "Bây giờ tôi đã không phải đứa bé trước kia, muốn đánh liền đánh tôi, khiến ông thất vọng. Khuyến ông một câu, tốt nhất an phận thủ thường, đừng làm chuyện để cho tôi mất hứng."

"Xem như ông cũng có một phần sinh ra tôi, tôi có thể cho ông dưỡng lão, nếu không. . . . ." Câu nói kế tiếp Chu Duệ Trạch cũng không có nói ra, chỉ là ánh mắt lạnh lẽo của anh khiến Chu Kỳ Côn giật mình rùng mình một cái, không khỏi khiếp đảm.

"Bà xã, chúng ta đi." Chu Duệ Trạch buông lỏng tay Chu Kỳ Côn ra, ôm Hà Quyên xoay người rời đi.

"Duệ Trạch, con đi đâu hả? Đầu trở về, chẳng lẽ cũng không ở nhà ở một buổi chiều sao?" Đồng Nhu Bình còn muốn khuyên nhủ Chu Duệ Trạch, giữ quan hệ hòa hoãn.

Chỉ là, trước kia ấn tượng người đối diện quá mức khắc sâu, cho nên, Chu Duệ Trạch rất không thích cái nhà này.

Trong nhà này chỉ có không ngừng nắng, trong thoáng chốc, dường như lại nghe đến âm thanh quen thuộc trước kia, mỗi ngày cũng tràn ngập ở bên tai

"Mây là con tao sao? Thế nào dần như vậy? Ngay cả cái này cũng sẽ không. . . ?"

"Đồ như mày cũng coi là người hả?"

"Sao mày không chết luôn đi?"

"Mày chính là đồ tai họa, nếu không công ty cũng sẽ không đóng cửa."

"Mày chính là mầm tai họa!"

Một tiếng một tiếng nắng, một câu một câu lời nói ác độc, giống như tái hiện, lần nữa xuất hiện, ăn sâu vào xương tủy anh, vĩnh viễn đều không cách nào

phai mờ, cả ngày lẫn đêm không ngừng hành hạ linh hồn của anh.

Thân thể không khỏi khẽ phát run, lạnh, rất lạnh. . . . .

Vừa lúc đó, cảm thấy cánh tay ấm áp ôm anh vào trong ngực, vừa vặn vòng hông của anh, ấm áp từ từ tới lan ra, xua cái lạnh lẽo đến tận xương đó đi ra ngoài.

Biết là người nào cho anh ấm áp, Chu Duệ Trạch nhẹ nhàng cười, xoay tay lại ôm Hà Quyên: "Bà xã, chúng ta về nhà."

Nơi có Hà Quyên mới là nhà của anh, mới là nhà cho anh ấm áp.

Nơi đó có người yêu của anh, là nơi anh có thể buông lỏng cả người.

Nhà tuyệt đối không phải là nơi sang trọng chỉ có ích lợi này, nơi không có một chút tình người.

"Súc sinh, nếu mày đi, cũng đừng trở lại." Chu Kỳ Côn ở sau lưng Chu Duệ Trạch lớn tiếng kêu lên mắng.

Chu Duệ Trạch lạnh lùng cười, không hề quay đầu lại lạnh lạnh ném ra một câu: "Chu tiên sinh, ông làm sao, cái phòng này hình như là của tôi đấy, ông có tư cách gì ra lệnh cho tôi?"

Nói xong, hoàn toàn không xem người sau lưng là có nét mặt gì, mang theo Hà Quyên rời đi.

Ngồi vào bên trong xe, Chu Duệ Trạch nhắm mắt lại an tĩnh nghỉ ngơi, trong đầu hờ hợt loạn lên, hoàn toàn không cho anh được nghỉ ngơi.

Anh không có nghĩ đến, anh phụng dưỡng nhiều năm như vậy, đổi lại là bọn họ được voi đòi tiên.

Thật ra thì anh vẫn không hiểu một chuyện, chính là, tại sao từ nhỏ anh cũng không được cha mẹ thích. Đã từng một lần anh cho là mình được nhặt về từ bên ngoài, thậm chí sau khi anh có năng lực, còn đi bệnh viện xét nghiệm DNA, quan hệ máu mủ cũng không sai, anh đúng là con ruột.

Nhưng mà, tại sao cha mẹ anh từ nhỏ đã nhìn không tốt đây?

Từ lúc đi học chính là đáng về như thế, nếu anh thi đứng thứ hai, cha mẹ lập tức cho anh một bữa đánh chửi, mắng anh không dám ngẩng đầu.

Cứ như vậy, thành tích học tập của anh càng ngày càng không được, chỉ cần không phải thứ nhất, đối lấy chính là đánh chửi. Sau lại thành tích bốc phát không được, chính là một ngày đều không ngừng đánh chửi.

Bất kể anh làm cái gì đều sẽ bị mắng, giống như bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều sẽ bị trút lên hai bàn tay.

Cuối cùng làm cho anh nom nớp lo sợ, cái gì cũng không dám làm, có một chút động tĩnh sẽ bị sợ đến run rẩy.

Lúc này Chu Kỳ Côn lại có lý do, nói anh không có can đảm, không giống như là con ông ta.

Hình như trí nhớ trước kia khắc sâu nhất đúng là dây lưng, dây lưng của Chu Kỳ Côn, một dây lưng một dây lưng quất trên người, một dây lưng đi xuống, lập tức tím bầm, cái dấu vết đó rất nhiều ngày cũng không lặn xuống được.

Anh cứ sống như vậy, cho đến khi công ty Chu Kỳ Côn đóng cửa, cho đến khi theo ông ta từ trong biệt thự dời đến phòng thuê nhỏ nhỏ.

Cuộc sống thay đổi, hoàn cảnh chung quanh thay đổi, cuộc sống của anh vẫn không có biến hóa.

Trước kia bọn họ vội chuyện của công ty, có lẽ hai ba ngày mới có thể bị dây lưng rút ra dừng lại.

Sau khi Chu Kỳ Côn phá sản, dường như đã thành thói quen, ở trong ký ức của anh, trên người cũng chưa có ngày nào không bị thương .

Rốt cuộc, dưới tình huống không thể nhịn được nữa, anh chạy, không có mang theo gì cả chạy.

Sau đó, cuộc sống thay đổi, xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Vốn cũng không quan tâm sống chết, cho nên khi gặp phải chuyện tàn nhẫn làm anh cứ thế đi theo con đường mới .

Mới bắt đầu không có bất kỳ quy tắc nào, tất cả bản lĩnh, đều là vật lộn sống chết học được ngoài đời.

Về sau, từ từ tiếp xúc đến nơi huấn luyện chính quy, mới bắt đầu tiếp xúc các loại khẩu súng với công nghệ cao gì đó.

Rõ ràng lúc nhỏ học chậm như vậy, đến khi đó lại đột nhiên tăng mạnh, cho nên có một loại năng lực đã gặp qua là không quên được, giống như là sa mạc khô khốc, bất kỳ kiến thức nào cũng nhanh chóng bị hấp thu hết, vĩnh viễn đều lấp không đầy.

Sau lại biết một thầy thuốc tâm lý uy tín, mới làm anh từ từ thông suốt, nếu nói tuổi thơ không cách nào học tập xong tất cả đều là bóng ma trong lòng.

Sau đó chính là thoát khỏi nơi huấn luyện, trở thành kẻ lang thang không sợ chết, cũng làm cho người ta khiếp sợ.

Người khác buôn bán đều là làm mờ ám, chính là hèn làm mình, thậm chí cùng các quốc gia đánh lên giao đạo, không biết có phải vận số của anh quá tốt, hay còn là nguyên nhân gì khác.

Làm việc nguy hiểm như vậy, thế nhưng để cho anh tìm được một chút thăng bằng, thành người trung gian có thể lực khắp nơi, người người cũng nể mặt anh.

Khoảng thời gian có thu hoạch tốt nhất chính là biết Nhiếp Nghiêu, còn là Nhiếp Nghiêu khuyên anh, thành lập một công ty công khai, nghỉ một chút.

Trừ nguyên nhân này ra, càng thêm bởi vì anh gặp được Hà Quyên, muốn một phần an ổn.

Yên lặng kinh doanh công ty, yên lặng coi chừng Hà Quyên chờ khi có cơ hội đến gần.

Chu Duệ Trạch suy nghĩ trăm vòng, dường như trong đầu rất loạn, chỉ cần đừng phải cha mẹ anh, anh cũng không thoải mái, nhưng là quan hệ máu mủ, anh cũng không thể giết bọn họ?

Ở trong lòng nhẹ nhàng thờ dài, hô hấp có mùi vị quen thuộc, để cho anh có cảm giác rất an tâm, Chu Duệ Trạch chậm rãi cong lên khóe môi, mặc kệ như thế nào, bên cạnh anh còn có người đang quan tâm anh.

Sau khi về đến nhà, mang Chu Duệ Trạch về phòng, xả xong nước tắm: "Đi tắm thôi."

"Được." Chu Duệ Trạch nhẹ nhàng dùng gương mặt đụng một cái vào gò má của Hà Quyên, vào phòng tắm.

Hà Quyên cúi lễ phục ra, thay đồ mặc ở nhà, đi phòng bếp làm cơm tối, cũng không có làm loại món ăn phức tạp, mà là tiện một bàn trứng gà vàng óng làm bánh trứng, lấy chút thức ăn ngon, nấu cháo.

Đợi đến sau khi chuẩn bị xong, nhìn Chu Duệ Trạch còn không có ra ngoài, vào phòng tắm, nhìn anh còn nằm ở trong bồn tắm, nhẹ nhàng lắc đầu một cái, đi tới: "Nước lạnh rồi."

"Ừ." Chu Duệ Trạch khẽ hừ một tiếng, từ từ đứng lên.

Vừa mới đứng lên, khăn tắm lớn khô mát mềm mại vây ở trên người anh, Hà Quyên ngồi xổm xuống thân thể hướng về phía anh nói: "Nhấc chân."

Chu Duệ Trạch nghe lời giờ chân lên, Hà Quyên dùng khăn lông lau khô chân của anh, để cho anh giẫm lên dép lê sạch sẽ, còn nói: "Nhấc chân."

Hai cái chân cũng lau sạch sẽ, lời kéo Chu Duệ Trạch đi giường trong phòng ngủ, ấn anh lên giường, sau lưng kê một chiếc gối, đắp chăn cho anh, nhẹ nhàng cười: "Phủ thêm áo choàng tắm vào, em đi lấy cơm tối."

Hà Quyên đi phòng bếp lấy chút thức ăn và dau rura cuộn vào trong bánh trứng, xếp xong từng cái một, bung bát cháo đi vào.

Đặt vào trên bàn nhỏ ở mép giường, ngồi ở mép giường, gấp lên một miếng, hướng về phía Chu Duệ Trạch nói: "Há mồm"

Dáng vẻ dụ dỗ đứa trẻ rốt cuộc lại làm cho Chu Duệ Trạch nhìn không được cười lên: "Bà xã, em thật sự coi anh là đứa bé dễ dỗ sao?"

Hà Quyên nhẹ nhàng cười: "Vốn đều là trẻ con, chúng ta dụ dỗ lẫn nhau."

Rõ ràng không phải là cái gì lời ngon tiếng ngọt, cố tình nói một câu như vậy, khiến trong mũi Chu Duệ Trạch chua xót, cúi đầu, cắn một miếng bánh trứng bột, từ từ nhai, nồng nặc mùi trứng và rau dưa rất ngon miệng, phối hợp vừa phải.

Kết hợp với hương vị ngọt ngào của cháo, một đường ẩm đến trong dạ dày, để cho anh cả người cũng cảm thấy ấm áp.

"Anh tự mình ăn." Chu Duệ Trạch nhanh chóng sửa sang xong tâm tình của mình, nhận lấy chiếc đũa, chính mình tự ăn.

"Bà xã, em cũng ăn đi." Chu Duệ Trạch ngẩng đầu, hướng về phía Hà Quyên cười ôn hòa.

Nụ cười ấm áp như vậy một chút cũng không nhìn ra mới vừa rồi ở bên ngoài còn lạnh lẽo, Hà Quyên khẽ gật đầu cười, đáp một tiếng: "Được."

Hà Quyên đi bưng cho mình một bát cháo, hai người ở chung một chỗ an tĩnh ăn, cũng không nói gì, so với nói gì càng làm cho người ta an tâm hơn.

Cơm nước xong, hai người cũng không có làm gì, chỉ là mở ra TV, an tĩnh dựa chung một chỗ xem

Mãi cho đến khi Hà Quyên cảm thấy người bên cạnh truyền đến hô hấp đều đều, cô vẫn như cũ không nhúc nhích, chờ anh thật sự ngủ say, lúc này Hà Quyên mới từ từ đứng dậy, đắp chăn cho Chu Duệ Trạch, tắt TV, đi thu dọn phòng bếp.

Sau đó đi tắm rửa, không tiếng động chui vào trong chăn, ôm Chu Duệ Trạch, an tĩnh ngủ.

Nỗi ưu thương của anh toàn bộ cô đều thấy, có thể làm cho anh chỉ có như vậy, cho anh biết, mặc kệ như thế nào, còn có cô ở đây.

Hà Quyên mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, bị cô ôm Chu Duệ Trạch chậm rãi mở mắt, đôi mắt trong sáng, có chút buồn ngủ.

Cứ như vậy trong bóng đêm mượn một chút ánh sáng xuyên từ bên ngoài vào gương mặt nhìn người bên cạnh, ánh mắt nhu hòa, đầy tràn tình yêu vô tận.

Nhẹ nhàng hôn lên trán của Hà Quyên, trở tay kéo Hà Quyên vào trong ngực, trước ngực không bao giờ là trống trải nữa, tất cả đều bị lấp đầy, thờ dài thỏa mãn một tiếng, Chu Duệ Trạch lúc này mới thoải mái ngủ.

Hai người cứ như vậy ôm nhau ngủ, da thịt kề nhau, cảm thụ hô hấp của nhau, cùng nhau sưởi ấm, cả đêm mộng đẹp.

Chu Duệ Trạch nơi này an ổn, bên kia Chu Kỳ Côn lại như có bão, bên trong nhà một mảnh hỗn loạn.

"Được rồi, chớ đập, nếu như ông phá hủy căn phòng này, nó cũng sẽ không có cảm giác." Đồng Nhu Bình ở bên trong thư phòng nhú lại mày đẹp, không đồng ý nhìn đồng bừa bãi đầy đất.

Phân phó người giúp việc một tiếng, để cho bọn họ quét sạch sẽ.

Bừa bãi trên sàn cũng được thu dọn xong, Chu Kỳ Côn vẫn ở nơi đó không tiếng động hòn dỗi, Đồng Nhu Bình khuyên: "Tính con trai hay đùa nghịch ngợm, ông là ba lại đi tức giận với con trai mình sao?"

"Nó bây giờ còn là đứa bé sao? Không thấy hiện giờ nó có khả năng rất lớn sao! Thật lợi hại, một cú điện thoại, tất cả mọi người đều chạy." Chu Kỳ Côn hoàn toàn không nghĩ tới sự nghiệp của Chu Duệ Trạch bây giờ lại lớn như vậy.

Ông thật sự là nghĩ không ra, đứa trẻ trước kia có chút đần, nhưng là rất nghe lời.

Hiện tại thể nào biến thành như vậy?

Ông nói gì nó đều không nghe, còn làm ông mất mặt trước mặt nhiều người như vậy, đây là ý gì?

Tại sao có thể như vậy?

"Đứa bé đã lớn rồi, cũng đã có chủ ý." Đồng Nhu Bình khuyên Chu Kỳ Côn, "Có thể còn là nhất thời không có tiếp nhận Tiểu Manh, hơn nữa sự nghiệp của nó bây giờ giống như rất lớn. Như vậy, đương nhiên nó thấy không thoải mái, con trai của mình, cãi nhau âm ỉ với nhau làm gì hả?"

"Cãi nhau âm ỉ? Bà rốt cuộc có biết hay không ai mới là cha ai là con?" Chu Kỳ Côn rống giận, "Con không nghe lời cha, còn ra thể thống gì? Cho là nó hiện tại có mấy đồng tiền dơ bẩn thì ngon sao?"

Mặt mũi này ông nhất định phải tìm trở về, ông tuyệt đối không thể mất mặt như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đùng Hư Quá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Chương 103.1: Nhà

Tiểu Lị Manh về đến nhà, ở đây cô là quản lý của toàn bộ ngôi nhà này, cũng không phải biệt thự tầm thường, sau khi thay quần áo xong, liền lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho cha mẹ của cô đang ở nước ngoài.

"Hôm nay Chu Kỳ Côn ở trước mặt người ngoài nói muốn để cho con đính hôn với Chu Duệ Trạch, đáng tiếc, không thành công." Giọng nói trong trẻo ngượng ngùng của Tiểu Lị Manh khi ở trước mặt người ngoài cũng không còn nữa, ngược lại lập tức làm cho người ta liên tưởng đến một cô gái mạnh mẽ.

"Dĩ nhiên sẽ không thành công, thế lực của Chu Duệ Trạch lớn như vậy, bước tiếp theo con chuẩn bị xong rồi chưa?" Bên đầu điện thoại kia, cha của Tiểu Lị Manh hỏi.

"Ừ, con nghĩ, vẫn là phải tìm nhược điểm trên người Hà Quyên." Tiểu Lị Manh cười nói, "Một cô gái làm nghề xoa bóp, làm sao sẽ không có nhược điểm, chỉ cần Hà Quyên chịu rời khỏi Chu Duệ Trạch, đến lúc đó anh ta còn không phải là của con sao?"

"Cứ làm như vậy đi, dù sao từ nhỏ đến lớn Chu Duệ Trạch cũng là một đứa hiếu thuận, trước kia lão Chu đánh cậu ta như thế nào cậu ta cũng không dám phản kháng, không dám nói gì. Thật không nghĩ tới bây giờ đã trưởng thành sẽ bản lĩnh như vậy."

"Tiểu Manh, con nhất định phải kết hôn với Chu Duệ Trạch, cuộc sống sung sướng sau này cũng trải qua không hết."

"Cha, con biết rõ rồi." Tiểu Lị Manh cười nói, "Bây giờ không phải con đang tranh thủ sao."

"Tranh thủ cũng phải cẩn thận một chút, Chu Duệ Trạch, người đàn ông này cũng rất nguy hiểm." Ở bên đầu điện thoại kia cha Tiểu không yên lòng dặn dò.

"Ai nha, cha, cha còn không tin vào bản lĩnh của con sao?" Tiểu Lị Manh nũng nịu hờn trách, "Vừa rồi con không trực tiếp tới tìm Chu Duệ Trạch, con chỉ là theo ý tứ của cha mẹ anh ấy thôi. Có thể thành công, cha sẽ có một người con rể tốt, không thành công đối với chúng ta mà nói cũng không có bất kỳ tổn thất nào."

"Con đây cũng là thừa hưởng bản lĩnh của cha, như thế nào lại không tin con gái của cha sao?"

Ở bên đầu điện thoại kia cha Tiểu cười to một trận: "Đương nhiên là tin tưởng rồi, con gái cha ưu tú như vậy, từ nhỏ đến lớn con chưa lúc nào làm cha nghi ngờ thực lực của con. Thật không ngờ đến bây giờ Chu Duệ Trạch lớn lên thành một người khủng bố như vậy."

"Cho nên, nếu muốn bắt anh ta lại, càng lắm thì chơi một cuộc." Tiểu Lị Manh cười hi hi nói.

"Con gái tốt, cố gắng lên." Ở trong điện thoại cha Tiểu khích lệ con gái của mình.

Cha Tiểu làm ăn luôn luôn có một nguyên tắc, đó chính là gặp được cơ hội cũng không bao giờ bỏ qua.

Lúc trước khi Chu Kỳ Côn phá sản nghèo túng, ông cho bọn Chu Kỳ Côn một chút tiền, số tiền kia đối với ông mà nói cũng không đáng kể gì, nhưng mà đối với Chu Kỳ Côn đang trong tình cảnh bế đầu sứt trán mà nói, chính là tiền cứu mạng ông ta.

Nói là hảo tâm, Cha Tiểu tuyệt đối sẽ không có.

Ông làm gì cũng có mục đích của ông.

Ngộ nhớ sau này nếu Chu Kỳ Côn có thể trở mình, chắc cũng sẽ không quên đại ân nhân là ông, đến lúc đó hai nhà lại có thể hợp tác, lại có ích lợi, Chu Kỳ Côn có thể quên ông sao?

Dù cho sau này Chu Kỳ Côn không trở mình nổi, cứ sa sút đi xuống như vậy, ông cũng không thua thiệt cái gì.

Cho đi một ít tiền như vậy, nhận lại một tiếng tốt, ít nhất ở trong nghề sẽ làm người khác biết đến người như Tiểu mà ông là bạn chí cốt, đối với sự nghiệp của ông cũng sẽ mang đến thuận lợi.

Dù sao cũng mặc kệ như thế nào, chỉ cần ông không lỗ là đã được.

Nhìn xem, tuy bây giờ Chu Kỳ Côn không có trở mình, nhưng Chu Duệ Trạch đã trở thành một nhân vật lợi hại như vậy.

Ông lập tức để cho con gái mình vô tình gặp gỡ với Chu Kỳ Côn, vừa ôn chuyện cũ, con gái của ông lại khéo léo, hai nhà kết thân, đó cũng không phải tệ nha.

Nếu có thể thành, sự nghiệp của Tiểu gia sau này sẽ mượn gió của Chu Duệ Trạch không biết sẽ lên mấy bậc thang.

Nếu không thành thì đối với Tiểu gia bọn họ cũng không có tổn thất, Tiểu Manh nhà bọn họ chỉ là muốn tốt cho Chu gia.

Hai cha con Tiểu Lị Manh lại nói một vài câu mới cúp điện thoại, Tiểu Lị Manh đã có tính toán của cô.

Hôm sau, Hà Quyên ở nhà làm rất nhiều món mà Chu Duệ Trạch thích ăn, hai người ở nhà ngán ngẩm cũng không làm gì, chỉ ăn ăn uống uống xem phim, ngồi nói chuyện.

Chu Duệ Trạch chậm rãi kể lại từng chút từng chút cuộc sống trước kia của anh cho Hà Quyên nghe, không lo sợ chỉ là đang chia sẻ quá khứ của anh cho cô.

Hà Quyên cũng yên lặng nghe, không có khuyên lơn, từ đầu chí cuối cũng chỉ nắm thật chặt tay Chu Duệ Trạch, nghe anh kể về tuổi thơ của anh, cùng với xông xáo ở bên ngoài.

Trái tim như bị thắt lại, càng đau lòng cho người đàn ông trước mắt này.

Sau khi kể xong, núi lớn ở trong lòng Chu Duệ Trạch lập tức cũng không phải cực kỳ nhẹ nhõm, Hà Quyên cũng không cảm thán gì, chỉ là cho Chu Duệ Trạch một cái ôm, hai người tiếp tục sống qua ngày.

Cuộc sống ở nhà giản dị, lại làm cho tâm tình của Chu Duệ Trạch tốt lên, ở chung với Hà Quyên, anh luôn dễ dàng vui vẻ như vậy.

Đợi đến khi thứ hai đi làm, Chu Duệ Trạch nhiệt tình mười phần, xử lý công việc siêu cấp nhanh chóng, làm cho Nhiếp Nghiêu đang làm việc ở dưới lầu một trận im lặng, không biết Chu Duệ Trạch vừa bị kích thích gì.

Gọi điện thoại đến, thăm thính tình huống một chút: "Hôm đó không có chuyện gì chứ?"

"Không có." Chu Duệ Trạch trả lời hết sức thành thật, hơn nữa ra dáng tâm tình rất tốt.

Nhiếp Nghiêu đưa điện thoại đến trước mặt, nhìn người trò chuyện một chút xem có phải là Chu Duệ Trạch không, anh không có gọi nhầm điện thoại chứ?

Trước kia Chu Duệ Trạch chỉ cần vừa thấy mặt cha mẹ cậu ta, tâm tình sẽ khác thường mấy ngày.

Tâm tình khác thường bây giờ đã coi như tốt rồi, lúc trước bị nghiêm trọng đến nỗi phải đi khám tâm lý, còn bộ dáng ánh nắng mặt trời rực rỡ giống như lần này như vậy, lại là lần đầu tiên nhìn thấy.

"Xem ra chị dâu thật sự là phúc tinh của cậu." Vừa nghĩ cũng biết là chuyện gì xảy ra, Nhiếp Nghiêu nhẹ nhàng cười, cảm thấy vui mừng cho cậu ta.

"Ừ." Chu Duệ Trạch gật đầu thừa nhận, "Có Quyên Từ, tôi liền có thể đổi mặt với những thứ đó. . . ." Giọng nói dừng lại một chút, giống như là đang suy nghĩ cái gì, sau đó mới nói, "Ồ chung với Quyên Từ, những thứ đó đã cách tôi rất xa."

Trước kia anh phải thật lâu mới khôi phục lại trạng thái bình thường, ngày đó ở chung với Hà Quyên, sau khi anh ăn cơm xong, cũng chưa có cảm giác không thoải mái như trước kia nữa

Nhiếp Nghiêu cười cười, cảm thán một tiếng: "Chị dâu chính là thuốc của cậu."

"Ừ." Chu Duệ Trạch mỉm cười thừa nhận, nếu như không có Hà Quyên anh thật không biết mình sẽ như thế nào.

"Vậy cậu phải cẩn thận hơn một chút đi, bọn họ không tìm cậu, có thể sẽ tìm chị dâu." Nhiếp Nghiêu nhắc nhở Chu Duệ Trạch.

"Tôi biết rõ rồi." Giọng nói của Chu Duệ Trạch vẫn như thường, mà làm Nhiếp Nghiêu không biết là, lúc anh đang nói câu nói này, ánh mắt đột nhiên đã chuyển lạnh, lạnh đến nỗi làm cho người ta sợ.

Cứ qua hai ba ngày như vậy, vào buổi chiều ngày nào đó, Hà Quyên đi ra ngoài làm việc, lúc Chu Duệ Trạch một mình ở văn phòng đột nhiên nhận được một tin nhắn, là Hà Quyên gọi tới.

"Em cùng Tiểu Lý Mạnh nói chuyện phiếm trong quán cà phê đối diện công ty, yên tâm, rất nhanh em sẽ trở về." Nhìn tin nhắn của Hà Quyên, Chu Duệ Trạch cau mày, cũng không lập tức đứng dậy.

Sau một hồi trầm mặc, đi tới bên cửa sổ, cầm ống nhòm nhìn xuống, vừa lúc nhìn thấy vị trí bên cửa sổ trong quán cà phê đối diện, Hà Quyên và Tiểu Lý Mạnh ngồi ở chỗ đó.

Chu Duệ Trạch thấy như vậy, khóe môi cong lên quyến rũ.

Trừ Nhiếp Nghiêu và Hà Quyên ra, những người khác hoàn toàn không có tới phòng làm việc của anh, ở vị trí này để cho anh có thể nhìn thấy, Hà Quyên tự biết rõ ràng, khó trách lại chọn một vị trí như vậy, cũng là vì để cho anh yên tâm.

Vì vậy, Chu Duệ Trạch giờ ống nhòm ngồi ở trên ghế ở khoảng cách xa bắt đầu quan sát.

Hà Quyên ngồi trong quán cà phê nhìn Tiểu Lý Mạnh chọn đồ uống, vẫn không quên hỏi thăm ý kiến của cô: "Hà tiểu thư, cô muốn uống cái gì?"

"Tùy tiện." Hà Quyên khách khí cười.

Tiểu Lý Mạnh lập tức gọi hai cốc cà phê và hai đĩa điểm tâm nhỏ, rất nhanh đồ đã được bung lên, sau đó hai người ai cũng không nói gì cứ an tĩnh ngồi ở chỗ đó như vậy.

Tiểu Lý Mạnh không nói lời nào, Hà Quyên dĩ nhiên cũng không nói chuyện, chỉ là an tĩnh dùng cái muỗng đi quấy cà phê, cúi thấp đầu, dáng vẻ hết sức chuyên chú.

Tiểu Lý Mạnh cẩn thận quan sát Hà Quyên, đêm hôm đó cô thật sự bị Hà Quyên làm cho rất kinh ngạc.

Cũng không phải bởi vì nhan sắc của Hà Quyên khuynh quốc khuynh thành cỡ nào, mà là cái loại phong cách đó, phong cách sạch sẽ lại thuần túy.

Mới đầu cô cho là bởi vì bộ lễ phục đó mới làm cho Hà Quyên xinh đẹp như vậy, nhưng bây giờ ngồi mặt đối mặt, cô mới phát hiện, thì ra là bộ lễ phục đó chẳng qua là làm cho phong cách của Hà Quyên càng thêm hoàn mỹ hơn thôi.

Hiện tại Hà Quyên cũng chỉ mặc đồ công sở bình thường, nét mặt nhàn nhạt, cơ bản có thể nói là mặt mộc không trang điểm, dù như vậy cũng vẫn như cũ cho cô một loại cảm giác sạch sẽ lại thuần túy.

Chỉ là. . . . .

Tiểu Lý Mạnh nhẹ nhàng cười, vậy thì thế nào?

Nhìn dáng vẻ của Hà Quyên tránh né ánh mắt của cô như bây giờ cũng biết, Hà Quyên khiếp sợ, ở trước mặt người giàu có, ít có người không có cảm

giác tự ti.

Trong thời gian ngắn ngủi, Tiểu Ly Manh tìm được cảm giác tự tin, thu hút tất cả quan sát vào trong lòng, mềm mại mang theo giọng nói ngượng ngùng: "Hà tiểu thư, mạo muội tìm cô như vậy, thật là có chút thất lễ."

Hà Quyên ngẩng đầu, nhìn về phía cô khẽ mỉm cười, đây hoàn toàn là một nụ cười khách sáo, thậm chí còn khiến Tiểu Ly Manh tìm được một chút lo lắng ở trong nụ cười của Hà Quyên.

Lần này, Tiểu Ly Manh càng thêm tự tin rồi, xác định, tất cả tự tin của Hà Quyên cũng đến từ Chu Duệ Trạch.

Đêm hôm đó Hà Quyên không sợ hãi chính là có Chu Duệ Trạch bên cạnh, đó là bởi vì ở chung một chỗ với Chu Duệ Trạch, hiện tại chỉ có một mình Hà Quyên, cô đã bắt đầu lưỡng lự rồi.

Hà Quyên càng khiếp đảm, đối với cô mà nói càng có lợi.

"Thật ra thì, tôi chỉ là muốn nói cho cô, từ nhỏ anh Duệ Trạch đã là một đứa bé hiếu thuận, hiện tại cùng cha mẹ anh ấy náo thành cái bộ dáng này, trong lòng anh ấy nhất định rất không thoải mái." Tiểu Ly Manh điềm điềm đáng yêu nhìn Hà Quyên, "Hà tiểu thư kết hôn với anh Duệ Trạch cũng là bởi vì thương anh ấy, chẳng lẽ cô nhẫn tâm nhìn anh ấy trở mặt với cha mẹ của mình sao?"

Hà Quyên mấp máy môi, cũng không nói gì, chỉ là bình tĩnh nhìn chằm chằm cốc cà phê của cô.

Thấy Hà Quyên như vậy, Tiểu Ly Manh cảm thấy có hy vọng, Hà Quyên cũng không phải là người không dễ dàng thuyết phục như vậy nha.

"Hà tiểu thư, thật ra thì trên đời có rất nhiều người đàn ông tốt. Anh Duệ Trạch và tôi là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, tình cảm giữa chúng tôi tuyệt đối những người khác không cách nào thay thế. Huống chi, bác trai bác gái vẫn luôn coi trọng chúng tôi."

Tiểu Ly Manh khổ sở dừng một chút, giải thích: "Tôi không phải muốn chia rẽ hai người, chỉ hi vọng tốt nhất là cô nên suy tính một chút, nếu như Hà tiểu thư thật sự yêu anh Duệ Trạch cũng không thể làm khó anh ấy như vậy."

"Hà tiểu thư không biết, kể từ sau khi anh Duệ Trạch rời đi, bác trai và bác gái đã vì tức giận mà sinh bệnh. Sớm muộn gì anh Duệ Trạch cũng biết, không thể hiếu thuận sẽ khiến anh ấy rất khó chịu. Người yêu anh Duệ Trạch nhất định không muốn làm cho anh ấy khó chịu không phải sao?"

Tiểu Ly Manh thật rất hiểu lòng người, cô tuyệt đối sẽ không lấy tiền ra để ép buộc Hà Quyên rời đi, bao nhiêu tiền cũng không thể nhiều tiền hơn Chu Duệ Trạch.

Cô chính là dùng lý lẽ nói rõ tình cảm để khiến Hà Quyên cảm động, khiến Hà Quyên tự thôi lui khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Chương 103.2: Nhà

"Tôi rời khỏi, anh ấy sẽ liền hạnh phúc sao?" Hà Quyên ngẩng đầu, chần chờ hỏi Tiểu Ly Manh.

"Ít nhất cha mẹ anh ấy vui vẻ, anh ấy cũng sẽ không bị làm khó. Anh Duệ Trạch là một người hiếu thuận, đây là điều chắc chắn." Tiểu Ly Manh khẳng định nói.

Hà Quyên nói lời này, cô đã bắt đầu thả lỏng.

"Hon nữa, Hà tiểu thư cô yên tâm, tôi cũng rất thích anh Duệ Trạch, sau này tuyệt đối sẽ chăm sóc tốt cho anh ấy." Tiểu Ly Manh lập tức nói, đảm bảo nhìn về phía Hà Quyên.

Hà Quyên nhìn chằm chằm Tiểu Ly Manh, cũng không lập tức nói chuyện.

Trong nháy mắt, trong mắt Tiểu Ly Manh nhanh chóng bị che bởi một tầng hơi nước: "Hà tiểu thư, vì anh Duệ Trạch có thể vui vẻ, cô cũng không cần như vậy, coi như cô thích anh Duệ Trạch đi nữa, tình cảm của cô có thể so sánh với tình cảm của hai bác sao? Có thể so với tình cảm thanh mai trúc mã nhiều năm của chúng tôi sao?"

Tiểu Ly Manh thấy ánh sáng trong mắt Hà Quyên nhanh chóng tối xuống, trong lòng nổi lên nhiều hi vọng hơn.

Cô cũng biết, một người phụ nữ điềm điềm đáng yêu dễ dàng làm người khác đồng tình.

Coi như hiện tại Hà Quyên không lập tức đồng ý, sau này cô nói thêm vài lần nữa, Hà Quyên cũng sẽ tự động rời đi.

Đây mới là phong cách làm việc của cô, tuyệt đối không dùng sức mạnh, để cho kẻ địch tự động lui ra.

Hà Quyên trầm mặc một hồi, sau đó ngừng đầu, hỏi Tiểu Ly Manh: "Cha mẹ anh ấy vui vẻ, cô cũng vui vẻ, như vậy anh ấy có vui vẻ hay không, các người, người nào quan tâm?"

Hoàn toàn không nghĩ tới sẽ bị Hà Quyên hỏi ngược lại như vậy, Tiểu Ly Manh sửng sò, khi đang suy tư muốn trả lời như thế nào, Hà Quyên lại nói tiếp: "Nếu là cha mẹ ruột thịt, thanh mai trúc mã nhiều năm như vậy, tại sao còn phải dưới con mắt của mọi người tới bức hôn anh ấy? Biết rất rõ ràng anh ấy đã kết hôn, còn muốn cho anh ấy đính hôn, các người có từng nghĩ tới cảm nhận của anh ấy sao?"

"Có phải bởi vì bây giờ anh ấy có tiền, cho nên các người không muốn để cho tiền tài của anh ấy lưu lạc ở bên ngoài phải không? Tốt nhất là phải lấy được về trong túi các người mới phải." Hà Quyên hơi cười cười, hoàn toàn bất đồng với phong cách vừa rồi.

Mới vừa rồi còn là một người nhân viên bình thường giản dị, bây giờ lại mang theo một loại cảm giác sắc bén, khiến Tiểu Ly Manh hoàn toàn không nghĩ tới Hà Quyên sẽ là người có thể gây sự như vậy.

"Tại sao anh ấy lấy tôi, cũng không cưới cái người được gọi là thanh mai trúc mã này, trong lòng cô nên biết. Giữa hai người có tình cảm hay không, cô cũng hiểu rõ ràng."

Lời nói của Hà Quyên giống như tát Tiểu Ly Manh một cái thật mạnh, để cho cô cực kỳ khó chịu, không nhận được trả lời một câu: "Làm sao cô biết giữa chúng ta không có tình cảm?"

Nghe được câu hỏi của Tiểu Ly Manh, Hà Quyên nở nụ cười: "Nếu hai người thật sự có tình cảm như cô nói, cô cần gì phải tới nơi này tìm tôi, trực tiếp đi tìm anh ấy không phải tốt hơn sao?"

"Còn nữa, cô mới vừa nói bác trai bác gái, tôi muốn hỏi một vấn đề, nếu anh ấy là người con có hiếu, cha mẹ anh ấy đã từng làm tròn bổn phận của cha mẹ chưa?" Bây giờ Hà Quyên nghĩ tới chuyện mà Chu Duệ Trạch nói với cô, trong lòng cô liền co rút đau đớn, tại sao có thể có cha mẹ như vậy chứ?

Hoàn toàn vì mặt mũi của mình, liền muốn để cho con trai của mình phải đạt được mọi thứ, không được liền bị đánh.

Bọn họ làm thế nào xuống tay được vậy?

Cho mình là người lớn mà có thể tùy tiện khi dễ đứa bé sao?

Mà có thể sử dụng bạo lực gia đình sao?

Chẳng lẽ đánh đứa bé cũng có thể nghiệm sao?

Cha mẹ như vậy, mà bây giờ Chu Duệ Trạch còn cho bọn họ tiền sinh hoạt, thật là quá hiểu thuận rồi.

Anh tuyệt đối là người con có hiếu.

"Sự tình của Chu gia còn chưa tới phiên cô tới soi mói." Tiểu Ly Manh không ngờ miệng lưỡi Hà Quyên lại bén nhọn như thế, hoàn toàn không nghĩ tới sẽ bị Hà Quyên hỏi khó.

Không phản bác lại được, Tiểu Ly Manh chưa từng phải chịu cảm giác như vậy, lập tức cũng không nhận được nữa, liền bại lộ tính tình vốn có của cô ta ra.

"Còn chưa nói tới soi mói, tôi chỉ là đứng trên lập trường của chồng tôi, bắt bình thay anh ấy. Về phần Tiểu tiểu thư, cô là đứng ở trên lập trường nào đây?" Hà Quyên cười lạnh nhìn Tiểu Ly Manh, ánh mắt châm chọc không thêm che giấu, "Là tiểu tam vẫn chưa thành công trở thành vị hôn thê sao?"

Thấy Tiểu Ly Manh tức giận, Hà Quyên lập tức kinh ngạc che lại mặt của mình, giống như giật mình phát hiện mình lỡ lời, thẳng thắn xin lỗi: "Xin lỗi, tôi quên rồi, tiểu tam cũng phải cần chồng tôi có hứng thú. Đáng tiếc chồng tôi một chút cũng không có hứng thú tìm tiểu tam, Tiểu tiểu thư, cô còn không phải như vậy là tôi hiểu lầm rồi."

Tiểu Ly Manh vừa nghe xong liền cảm thấy tức tối, Hà Quyên đây là có ý gì?

Chẳng lẽ nói cô làm tiểu tam cũng không xứng sao?

"Hà Quyên cô đừng vội hài lòng, cô có bản lĩnh gì chứ?" Tiểu Ly Manh tức giận gầm nhẹ, cũng may cô biết đây là loại trường hợp gì, không có quá mức cuồng.

"Bản lĩnh à, tôi thật đúng là không có." Hà Quyên hào phóng thừa nhận, tùy ý nhún vai, dựa vào lưng ghế, bưng lên cà phê uống một ngụm, sau khi để tách cà phê xuống mới chậm rãi nói, "Nhưng mà chồng tôi chính là yêu thích tôi, không phải là tôi thì sẽ không cưới ai khác, tôi cũng không còn cách nào."

Cái gì gọi là được tiện nghi còn ra vẻ, phải thế chứ.

Hà Quyên diễn cảnh này đúng là đạt mười phần mười, làm Tiểu Ly Mạnh giật đến nỗi cả người run rẩy.

Cô thế nào cũng không nghĩ tới, cho là vài ba lời có thể xong chuyện, lại không nghĩ đến Hà Quyên sẽ khó dây dưa như vậy, không thuyết phục được Hà Quyên, ngược lại tự làm cho mình không duyên cớ bị một trận sỉ nhục.

"Hà Quyên, cô đừng vội vui mừng, sớm muộn gì, anh ấy cũng vứt bỏ cô. Đàn ông đều là thích cái mới chán ghét cái cũ." Tiểu Ly Mạnh cắn răng nhìn chằm chằm Hà Quyên, hận không thể đi lên cắn Hà Quyên hai cái.

"Thật sao? Vậy thì chờ đến đó rồi lại nói." Hà Quyên nhún vai tỏ vẻ không sao cả, bung bánh ngọt lên ăn một miếng, nhìn như tùy ý nói, "Không ngon như chồng tôi làm."

Đây là khoe khoang, trần trụi khoe khoang.

Tiểu Ly Mạnh vụt một cái đứng lên, cô không muốn cùng người phụ nữ này nói tiếp nữa, cô sợ cô sẽ mất khống chế.

Hà Quyên nhìn tiền trên bàn một chút, kêu một tiếng lấy giấy tính tiền, sau khi chờ lấy lại tiền lẻ, lúc này mới rời khỏi quán cà phê, ra khỏi quán cà phê ngẩng đầu, ngửa đầu nhìn về phía Chu Duệ Trạch cười cười, sau đó đi vào công ty.

Đi vào thang máy riêng, một lúc sau Hà Quyên đi vào, câu đầu tiên nói chính là: "Lần sau không nên tới quán cà phê đối diện, bánh ngọt ở đó thật khó ăn."

Chu Duệ Trạch dĩ nhiên là thấy được dáng vẻ nhếch nhác rời đi của Tiểu Ly Mạnh, cười gật đầu: "Được, không ăn ở đó nữa."

Kéo Hà Quyên ngồi xuống, lúc này mới hỏi: "Hai người nói gì thế?"

Hà Quyên nói đầu đuôi cho Chu Duệ Trạch nghe, chọc cho Chu Duệ Trạch cười không ngừng, vuốt đầu Hà Quyên, cười đến nước mắt cũng chảy ra: "Bà xã anh cũng rất lợi hại."

"Tất nhiên, muốn bắt nạt em, cũng phải nhìn xem em có nguyện ý hay không." Hà Quyên quơ quơ nắm đấm trước mặt Chu Duệ Trạch.

Chu Duệ Trạch càng cười không ngừng, bàn tay nắm lấy quả đấm của Hà Quyên nhẹ nhàng giơ lên trước mặt, nhẹ nhàng hôn một cái: "Bà xã, anh tuyệt đối trung thành như một."

Trông mặt Hà Quyên khê đảo, hung hăng chất vấn: "Thế nào? Anh còn muốn hai lòng sao?"

"Không có, tuyệt đối không có." Chu Duệ Trạch lập tức giơ tay lên thề, "Thần đối với phu nhân trung thành trời đất chứng giám"

Lời nói không vấn không vẽ, khiến Hà Quyên không nhịn được cười lên: "Ai mà thề anh?"

"Bà xã yêu thích là được." Chu Duệ Trạch tựa đầu vào trong ngực Hà Quyên, cọ xát, ngón tay len lén đưa đến bên hông của Hà Quyên, lặng lẽ đi chuyển.

Thân thể Hà Quyên đột nhiên chấn động, không nhịn được cười to đẩy Chu Duệ Trạch: "Đừng gãi em, em nhột. . . . ."

"Nhột mới phải gãi." Chu Duệ Trạch nắm được nhược điểm của Hà Quyên, làm sao có thể bỏ qua, hai người ở trong phòng làm việc, tiếng cười không ngừng, kết thúc cuối cùng là thấy Hà Quyên xụi lơ ở trong ngực của Chu Duệ Trạch.

Cả người cười đến không có hơi sức, không ngừng thở dồn dập, muốn nói cũng không nói ra được, chỉ có thể dùng mắt nhìn chằm chằm Chu Duệ Trạch, để diễn tả bất mãn của cô.

"Còn nhìn? Còn nhìn nữa hả, có phải còn muốn tiếp tục hay không?" Chu Duệ Trạch làm bộ lại muốn đưa tay, Hà Quyên bị sợ đến vội vàng co lại, lại bị anh giam cầm vào trong ngực hoàn toàn cũng không có nơi nào có thể tránh thoát, cuống lên ngược lại đâm vào trong ngực Chu Duệ Trạch.

Chọc cho Chu Duệ Trạch cười ha ha, ôm thật chặt Hà Quyên, vợ chồng như thế còn có đòi hỏi gì nữa?

Tiểu Ly Mạnh giận đùng đùng rời khỏi quán cà phê, trong lòng không khỏi nén một cỗ tức giận, Hà Quyên là cái thứ gì? Dám nhục nhã cô như vậy!

Nếu Hà Quyên bất nhân, vậy thì đừng trách cô bất nghĩa.

Tiểu Ly Mạnh lấy điện thoại ra, điều chỉnh cảm xúc một chút, điện thoại vừa kết nối, mở miệng là giọng nói mềm mại: "Bác gái, hôm nay cháu tìm Hà Quyên nói chuyện một chút, nói gì cô ấy cũng không chịu rời xa anh Duệ Trạch. Hình như cô ta có một đi, còn có cả một người em, vẫn luôn tương đối thiếu tiền, xem ra cô ấy có chút sợ nghèo."

"Nếu Hà tiểu thư như vậy, cháu cũng khó thực hiện cái gì, dù sao bây giờ anh Duệ Trạch là toàn tâm toàn ý với cô ấy. Lấy ra một chút tiền đưa cho nhà bọn họ cũng không thể lay chuyển được anh Duệ Trạch, trong lòng cháu rất loạn, trước tiên muốn đi nước ngoài giải sầu, ngộ nhỡ, nếu ngày nào đó anh Duệ Trạch hồi tâm chuyển ý rồi, cháu nhất định sẽ trở về với anh ấy."

Tiểu Ly Mạnh ủy khuất chứng minh lập trường của mình, cô sẽ chờ Chu Duệ Trạch, xác định Hà Quyên có thể biến mất hay không.

Chỉ cần Hà Quyên biến mất, cô sẽ trở lại.

Nói xong cũng không đợi Đồng Nhu Bình trả lời, "Bi thương" cúp điện thoại.

Tiểu Ly Manh hà hề cười lạnh một tiếng, cô sẽ không tự mình ra tay giải quyết vấn đề này. Cô cũng chỉ là để lộ tin tức này cho Đồng Nhu Bình thôi, ra tay thế nào, chia rẽ Chu Duệ Trạch và Hà Quyên thế nào đó là do Đồng Nhu Bình, là chuyện của bọn họ.

Hiện tại việc duy nhất cô phải làm chính là chạy ra nước ngoài giả bộ làm cô gái yếu đuối thất tình, đợi khi chuyện bên này giải quyết xong rồi, để cho Đồng Nhu Bình khuyên cô trở lại là tốt hơn.

Không thể không nói Tiểu Ly Manh rất được cha cô truyền dạy, chuyện gì cũng mơ tưởng dùng cái giá thấp nhất để đạt lợi ích lớn nhất.

Sau khi ném lại quả bom này, Tiểu Ly Manh mua vé máy bay, tự nhiên bay đi, về phần quả bom kia lúc nào sẽ nổ không có quan hệ với cô.

Tiểu Ly Manh tự nhiên rời đi, nhưng một mặt khác Đồng Nhu Bình sắp nổi điên, vội vàng đi tìm Chu Kỳ Côn: "Ông mau tra hoàn cảnh của Hà Quyên một chút, người phụ nữ này còn kéo theo một đồng người thân nghèo hèn, đây là muốn nuốt trọn tài sản của con chúng ta sao?"

"Người phụ nữ kia?" Chu Kỳ Côn chau mày, ông vẫn không đi điều tra Hà Quyên chính là cảm thấy người như vậy không xứng để cho ông đi thăm dò, dơ bẩn tay của ông.

"Cái gì mà người phụ nữ kia, cô ta không chỉ có là phụ nữ xoa bóp, sau lưng còn có một đồng lộn xộn cái gì mà đi nhỏ chồng đi nhỏ, mau tra một chút." Đồng Nhu Bình không ngừng thúc giục.

Nếu như vậy, Chu Kỳ Côn liền gọi điện thoại cho người ta, đi tra cẩn thận một chút.

Chu Kỳ Côn không có bản lĩnh như Chu Duệ Trạch, nhưng mà hiện tại ông cũng có tiền, muốn biết tài liệu về một người vẫn rất dễ dàng.

Rất nhanh, tất cả thông tin về Hà Quyên đều bày ở trên bàn của Chu Kỳ Côn, càng xem sắc mặt của ông càng âm trầm, đen đến độ giống như đáy nồi rồi.

Đồng Nhu Bình nhìn xong từng tờ một, không nhịn được kinh hô: "Trời ơi, cuộc sống của cô ta sao lại phong phú như vậy, còn có một năm có năm bạn trai. Con của chúng ta làm sao tìm được một mặt hàng như vậy?"

"Nó là bị quý mê hoặc." Chu Kỳ Côn khinh thường hừ lạnh, "Cũng không nhìn một chút phụ nữ như vậy rồi cuộc là vì cái gì lại gấp gấp cùng nó kết hôn, nếu nói không có mục đích ai tin?"

"Vậy phải làm thế nào? Con của chúng ta cực khổ kiếm được tiền, cũng không thể để cho người phụ nữ này cầm đi." Đồng Nhu Bình nóng nảy nói, "Không được, tôi muốn đi khuyên nó một chút, không thể tiếp tục như vậy."

"Khuyên nhủ? Bà khuyên được sao? Ngược lại đến cuối cùng trách bà xen vào việc của người khác." Chu Kỳ Côn lập tức ngăn cản Đồng Nhu Bình.

"Chẳng lẽ không quan tâm con trai sao, để cho cái người phụ nữ ti tiện đó liền cuốn đi tất cả của con chúng ta sao?" Đồng Nhu Bình gấp gáp, trong lòng như bị thiêu như đốt.

Chu Kỳ Côn không lập tức nói chuyện, mà là nghiêm túc suy nghĩ một chút: "Nếu Hà Quyên muốn lấy tiền từ con của chúng ta, chúng ta liền làm lộ mục đích của cô ta ra, để xem cô ta còn có mặt mũi ở nơi nào gạt người."

"Ông nghĩ phải làm sao?" Đồng Nhu Bình mong đợi nhìn chồng mình.

"Bà chớ xía vào, tóm lại, Hà Quyên nhất định sẽ tự động biến mất." Chu Kỳ Côn hừ lạnh một tiếng, trong mắt tràn đầy tính toán âm hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Chương 103.3: Nhà

Mới vừa xách túi mua hàng trở lại nhà trọ. Triệu Vân Văn ra khỏi thang máy, kinh ngạc nhìn thấy một bóng người ngồi cạnh cửa nhà mình, vừa nhìn thấy cô tới, lập tức đứng lên, lên tiếng nịnh hót cười cười: "Tiểu Văn. . . ."

"Sao ông lại tới đây?" Triệu Vân Văn chau mày nhìn ba mình đã mất tích thật lâu, ban đầu lúc ly hôn với Phương Thục Tú, không phải đã đi theo người đàn bà có tiền rồi sao?

Ngay cả cô cũng không quan tâm tới, bây giờ tìm đến cô để làm gì?

"Ba nhớ con, đã tìm con rất lâu mới tìm được." Giọng nói của Triệu Quốc Tường rất lớn, khiến Triệu Vân Văn chán ghét nhìn ông chằm chằm, cô cũng không muốn bị hàng xóm nghe thấy.

Gấp rút vào cửa, không nhận được nói: "Vào đây rồi nói, đừng ở bên ngoài làm mất mặt."

"Được, được." Triệu Quốc Tường vội vàng đi theo Triệu Vân Văn vào nhà, vừa đi vào lập tức cảm thán, "Tiểu Văn, cuộc sống bây giờ của con chắc là rất tốt."

Xem phòng này một chút, xem thiết bị lắp đặt này kia, so với nhà trước kia của bọn họ, hoàn toàn là một cái trên trời một cái dưới đất, không có chỗ nào để so sánh.

Triệu Vân Văn quảng túi mua hàng trong tay qua một bên, ngồi xuống ghế sa lon, hoàn toàn không để ý tới mấy lời khen của Triệu Quốc Tường, trực tiếp hỏi "Ông đến tìm tôi để làm gì?"

"Đừng nói như vậy, dù sao ba cũng là ba của con, nhớ con, nên tới thăm con một chút. . . . ." Triệu Quốc Tường cười cười nịnh hót, từ nhỏ ông chỉ thương đứa con gái này, lại có chút sợ, phải nói rằng ở trên đời này người để Triệu Quốc Tường để ý nhất chỉ có con gái của ông thôi.

"Cái gì vậy? Không phải ông đi theo người đàn bà có tiền kia sao? Ngay cả tôi ông cũng không cần, bây giờ lại nhớ tôi sao?" Triệu Vân Văn hoàn toàn không nghe nổi chuyện hoang đường của Triệu Quốc Tường, "Loại người lừa gạt người như ông chỉ có người khác mới tin, đừng ở chỗ này của tôi giả bộ nữa."

Triệu Vân Văn hoàn toàn không tin ba của mình, bản chất của ba cô là gì cô còn không biết sao?

Vì tiền chuyện gì cũng làm được, bây giờ chạy tới đây, nhất định là bị người đàn bà kia đuổi đi rồi.

"Con đừng nói như vậy. . . . ." Triệu Quốc Tường vừa định giải thích liền bị Triệu Vân Văn cắt đứt, không nhận được khoát tay, cảm điều thuốc trên bàn trà đốt lên, hít mạnh một hơi, phun ra khói trắng, "Không phải ông muốn dính lấy người đàn bà kia sao? Bà ta đuổi ông rồi hả?"

Lời nói thẳng thắn của Triệu Vân Văn, làm cho mặt Triệu Quốc Tường lộ vẻ lúng túng, không biết phải nói thế nào.

Nhìn phản ứng của Triệu Quốc Tường, Triệu Vân Văn cũng biết cô đã đoán trúng, khinh thường hừ một tiếng, dùng ngón tay gõ gõ tàn thuốc lá: "Người đàn bà kia đuổi ông đi, bây giờ ông lại tới tìm tôi, tôi cho ông biết, tôi không có tiền."

"Tiểu Văn, làm sao con lại không có tiền? Thấy con ở cái phòng này, trang sức đeo trên người, làm sao sẽ không có tiền?" Nếu bị con gái mình nhìn thấu, Triệu Quốc Tường cũng không cần phải dấu diếm cái gì nữa.

"Ba nuôi con lớn bao nhiêu năm nay, chẳng lẽ một chút biết ơn con cũng không có sao?"

"Đừng có nói hai chữ biết ơn với tôi!" Triệu Vân Văn lập tức cắt đứt lời nói của Triệu Quốc Tường, tức giận đằng đằng nói, "Tôi cho ông biết, tiền của ông, ông cũng đi nuôi người đàn bà đề tiện Phương Thục Tú và đứa con riêng Hà Quyên rồi!"

"Phân tiền nuôi tôi ra để nuôi bọn họ, tôi còn không nói gì, bây giờ ông lại đến kể công với tôi cái gì?" Triệu Vân Văn nhiều năm xa cách với bọn người Hà Quyên như vậy, chính là nhìn không vừa mặt bọn họ.

"Những chuyện kia coi như đã qua rồi, nhiều năm như vậy, bà ta cũng chăm sóc con, nấu cơm cho con, con cứ coi như lúc đó là ba mới bảo mẫu chăm sóc con lớn đi." Triệu Quốc Tường biện giải, sau đó rất nhanh gạt cái đề tài này qua một bên, hăm mộ quan sát phòng ốc, "Tiểu Văn, cái phòng này. . . . ."

"Đừng suy đoán, cái phòng này hoàn toàn cũng không phải là của tôi, là ông chủ của tôi thuê cho." Triệu Vân Văn cũng không giấu giếm cuộc sống bây giờ của cô.

Cô bám vào người giàu có thì thế nào?

Đây cũng là một cách sống, có người cần, thì cô bán, có làm ảnh hưởng đến cuộc sống của người nào sao?

"Con. . .bây giờ con. . ." Triệu Quốc Tường kinh ngạc tròn mắt nhìn con gái của mình.

Triệu Vân Văn lập tức hung hăng trừng lại: "Ông có thể tìm đàn bà có tiền, lại không cho tôi tìm đàn ông có tiền sao?"

"Được rồi, được rồi. Đừng nóng giận, đừng nóng giận. . . . ." Triệu Quốc Tường vội vàng khuyên Triệu Vân Văn, "Ba nói cho con biết, con tìm người đàn ông có tiền cũng vô ích, rõ ràng bên cạnh có một người tốt hơn, thế nào lại bỏ gần tìm xa chứ?"

"Tốt hơn?" Vừa nghe hai chữ này, Triệu Vân Văn liền hăng hái, vội vàng hỏi: "Ai vậy?"

"Chu Duệ Trạch." Triệu Quốc Tường thần bí nói.

"Stop." Triệu Văn Văn khinh thường hừ lạnh, "Tôi còn tưởng là ai. Chu Duệ Trạch được tính là người có tiền sao? Lái một chiếc xe không tới mười vạn, lương lại thấp như vậy, còn được gọi là người có tiền hả? Tiêu chuẩn của ông đối với người có tiền cũng quá thấp rồi."

"Con xem, không phải con còn không biết chứ?" Triệu Quốc Tường cũng không tức giận, ngược lại càng thêm thần bí bu lại, "Con biết tập đoàn Minh Đạt không?"

"Ông cho tôi là kẻ ngu à? Người nào lại không biết?" Triệu Văn Văn hừ lạnh một tiếng, "Cậu ta đang ở đó làm việc, tôi biết rõ. . . . ."

"Vậy con có biết, Chu Duệ Trạch là ông chủ của tập đoàn Minh Đạt chưa?" Triệu Quốc Tường vừa nói như thế, khiến Triệu Văn Văn ngây ngẩn cả người, kinh ngạc nhìn ông, lắp ba lắp bắp hỏi, "Ông...ông nói thật chứ?"

"Đương nhiên là thật." Triệu Quốc Tường khẳng định nói, "Không phải thật, ba có thể tới tìm con sao?"

Dù là như vậy, Triệu Văn Văn như cũ không tin: "Dù là như vậy, làm sao ông biết được?"

"Con không cần quan tâm làm sao ba biết, dù sao tin tức này tuyệt đối có thể tin." Triệu Quốc Tường hoàn toàn chắc chắn nói, "Dù sao Chu Duệ Trạch chính là ông chủ lớn, thay vì con tìm những người đàn ông khác, còn không bằng bắt Chu Duệ Trạch vào tay, sau này chúng ta không cần phải lo chuyện cơm áo."

"Hơn nữa, không phải con vẫn ghét Hà Quyên sao? Đoạt lấy người đàn ông của cô ta, thì tức giận lúc trước cũng được giải, không phải vừa đúng lúc hay sao?" Triệu Quốc Tường lại cho Triệu Văn Văn thêm một quả cân, vừa đúng lúc nói trúng mấu chốt trong lòng cô.

"Nếu nói như vậy, được lắm." Triệu Văn Văn quả nhiên bị thuyết phục.

Bây giờ cô đi theo người đàn ông này, cho cô tiền tiêu càng ngày càng không hào phóng nữa, sợ là đã sắp chán ngán rồi, cô nên đổi ông chủ mới rồi, vốn định thừa dịp mấy ngày nay thu thập nhiều một chút, kiếm thêm chút lợi nhuận.

Bây giờ đã biết thì ra bên cạnh có một ông chủ lớn hơn, cô phải tính toán kỹ một chút.

Triệu Văn Văn nghĩ tới nghĩ lui, mới bắt đầu muốn đi tìm Phương Thục Tú, dù sao người kia tương đối dễ nói chuyện, sau lại nghĩ, cái suy nghĩ này lập tức bị cô gạt bỏ.

Phương Thục Tú là người mềm yếu, nhưng bà ta hiểu rõ Hà Quyên nhất, liên quan đến lợi ích của Hà Quyên, bà ta nhất định sẽ không thỏa hiệp.

Nếu bên kia không thể thực hiện được, cô cũng không thể trực tiếp tới tìm Chu Duệ Trạch, tới tìm Chu Duệ Trạch, cậu ta làm sao có thể lập tức thích cô?

Vẫn là phải tìm cách từ chỗ Hà Quyên.

Nghĩ tới đây Triệu Văn Văn bắt đầu tính toán, tìm thời gian thích hợp, gọi điện thoại cho Hà Quyên, hẹn cô ấy ra ngoài nói chuyện một chút.

Hà Quyên khẽ nhú mày, hỏi "Chúng ta có chuyện gì đáng nói sao?"

Trước khi gọi điện thoại cho Hà Quyên, Triệu Văn Văn đã nghĩ đến cô ấy sẽ nói như vậy, hai người từ nhỏ đến lớn đều nhìn không vừa mắt lẫn nhau: "Với chị thì không có cái gì để nói, nhưng chị không muốn nói chuyện về đi của chị một chút sao?"

Sau mấy giây trầm mặc bên kia đầu điện thoại, dứt khoát hỏi "Thời gian, địa điểm."

Triệu Văn Văn há hê cong khóe môi lên, cô biết Phương Thục Tú chính là nhược điểm của Hà Quyên, sau khi nói thời gian địa điểm xong, còn có ý nói thêm một câu, chỉ hai người.

Sau khi Hà Quyên đồng ý, hai người liền cúp điện thoại.

"Thế nào?" Chu Duệ Trạch cảm thấy biểu cảm của Hà Quyên không đúng lắm, cuộc điện thoại kia là ai gọi vậy?

"Triệu Văn Văn không biết muốn làm gì, hẹn em ra nói chuyện một chút." Hà Quyên nhún vai một cái, "Từ nhỏ cô ta đã là một người phiền toái, đến bây giờ cũng còn như vậy."

"Muốn anh cùng đi với em không?" Chu Duệ Trạch khẽ mỉm cười, trong lòng đã biết Triệu Văn Văn muốn nói gì, nhưng cũng không vạch trần.

"Không cần đâu, em không yếu như vậy nha." Hà Quyên tùy ý cười một tiếng, tiếp tục vui đùa làm việc.

Chu Duệ Trạch nhìn Hà Quyên hoàn toàn không đặt chuyện kia ở trong lòng, nhẹ nhàng cười. Thật ra thì, dựa vào thủ đoạn của anh, những động tác nhỏ ở ngoài kia anh đều biết rõ, nếu muốn bắt tri bất giác tiêu diệt sạch sẽ tất cả, đương nhiên có thể dễ dàng làm được.

Nhưng mà anh không muốn làm như vậy.

Sau buổi tối tan việc, Hà Quyên đi đến chỗ hẹn, Chu Duệ Trạch ngồi ở trong phòng làm việc, không lâu sau Nhiếp Nghiêu liền mở cửa đi vào: "Đã phải

người đi rồi, tất cả đều thu xếp xong hết."

Chu Duệ Trạch nhìn Nhiếp Nghiêu gật đầu một cái, một chút biểu cảm căng thẳng cũng không có.

Nhiếp Nghiêu tùy tiện ngồi xuống, không nhịn được tò mò mà hỏi một câu: "Chỉ cần cậu nói một câu, những người đó đã sớm biến mất, cần gì phải phiền toái như vậy chứ?"

"Cậu chưa kết hôn, nên cậu không cần hiểu." Chu Duệ Trạch dựa vào ghế, bày ra bộ mặt giảng dạy, làm cho toàn thân cao thấp của Nhiếp Nghiêu nơi nào cũng khó chịu.

"Loại chuyện như vậy cùng kết hôn hay không kết hôn thì có quan hệ gì?" Nhiếp Nghiêu im lặng, trước kia bọn họ ai cũng chưa kết hôn, lúc xử lý chuyện còn không phải là tất cả đều rất lưu loát sao.

Chẳng lẽ sau khi kết hôn, Chu Duệ Trạch làm việc liền "Ôn hòa" rồi hả?

Cũng không thấy ôn hòa nha, cậu ta làm việc vẫn không chừa đường lui như thế.

"Cậu không cảm thấy bà xã của mình vì bảo vệ mình mà ngăn ở phía trước, loại cảm giác này thật ảm áp sao?" Chu Duệ Trạch cười, nụ cười ấy được cho là ngọt ngào nhất, Nhiếp Nghiêu thấy được như vậy, toàn thân liền nổi da gà vụt vụt tất cả đều tập thể dục lên.

Hồi lâu, mới nặn ra mấy chữ từ trong kẽ răng: "Cậu quá biến thái "

Lượn một vòng lớn như vậy chỉ vì muốn nhìn Hà Quyên bảo vệ cậu ta, quan tâm cậu ta.

Đây cũng không phải là một loại biến thái sao?

"Cậu không cần hiểu." Chu Duệ Trạch nói ra lời nói thắm thía, "Đây là cảm giác được người mình yêu quan tâm, loại người chưa kết hôn chưa có yêu người như cậu, làm sao có thể trải nghiệm được chứ?"

Cái trán của Nhiếp Nghiêu hần gân xanh lên, không nhịn được kích thích cậu ta: "Kết hôn, yêu, thứ tự cậu đảo lộn lại rồi sao?"

"Thứ tự không quan trọng, quan trọng là, cưới được vợ vào tay." Chu Duệ Trạch hài lòng cười.

Nhiếp Nghiêu không nhịn được nâng trán lên, khò sở than thở: "Thật muốn để chị dâu xem bộ dáng này của cậu một chút, thật quá âm hiểm."

"Yên tâm, mặc kệ là hình dáng gì, bà xã tôi cũng yêu tôi." Chu Duệ Trạch tràn đầy tự tin nói.

Nhiếp Nghiêu im lặng nhìn chằm chằm Chu Duệ Trạch một hồi lâu, chân thành đề nghị: "Tôi nói này, cậu có phải nên hẹn một bác sĩ tâm lý hay không?"

"Cậu muốn chết sao?" Chu Duệ Trạch không chút khách khí hỏi, "Phí mai táng tôi nhất định chi nhiều tiền, bia mộ sẽ chọn cái tốt nhất cho cậu."

"Anh em tốt không thể như vậy." Nhiếp Nghiêu vội vàng cười nịnh hót, đồng thời nói sang chuyện khác, "Chị dâu tự mình đi thật không có việc gì sao?"

"Chắc chắn sẽ không có chuyện, bà xã tôi lợi hại như vậy mà." Nhắc tới Hà Quyên, khuôn mặt Chu Duệ Trạch tràn đầy hài lòng cùng tự hào.

Như vậy, Hà Quyên cũng không cần cực khổ cố gắng để giành tiền, nghĩ tới các loại phương pháp đến rút Phuong Thục Tú về rồi.

"Xem ra Triệu Quốc Tường có dính dáng với bọn họ." Nhiếp Nghiêu nhắc nhở Chu Duệ Trạch, dính đến Chu Kỳ Côn và Đồng Nhu Bình anh cũng không tiện nhúng tay, loại chuyện đó luôn phải để Chu Duệ Trạch tự mình quyết định.

Chu Duệ Trạch trầm mặc, Nhiếp Nghiêu có chút bận tâm, chuyện khổ sở như vậy, Chu Duệ Trạch sẽ khó chịu.

Lo lắng ngẩng đầu nhìn lên, thiếu chút nữa Nhiếp Nghiêu bị nước miếng của mình làm cho sặc chết.

Mới vừa rồi anh tưởng tượng đến người buồn bực đã ở đâu rồi?

Người trước mắt cười như không cười, trong mắt tràn đầy tính toán, không phải là Cuồng Lang trước kia sao?

Nhiếp Nghiêu sáng suốt nuốt một ngụm nước bọt, vùi ở trên ghế, chẳng hề nói một câu.

Bình thường mà nói, cái bộ dáng này của Chu Duệ Trạch, chính là bày tỏ một chuyện -- triển khai toàn bộ trạng thái.

Bất kỳ chướng ngại nào ngăn trở, toàn bộ đều phải bị tiêu diệt.

Còn nhớ rõ ban đầu có một lần bọn họ làm nhiệm vụ, khu đất kia hoàn toàn là một bãi mìn, muốn gỡ mìn hết sẽ rất lâu, lúc ấy Chu Duệ Trạch chính là cười như vậy.

Sau đó chính thức hiểu rõ, phàm là nụ cười kia cũng không phải chuyện tốt.

Khu có mình hoàn toàn bị nổ tung.

Cái gì là bại lộ mục tiêu?

Chu Duệ Trạch hoàn toàn cũng không quan tâm.

Phải len lén vào bắt bọn họ thì phải cần tài liệu, diễn biến kết quả cuối cùng chính là. . . . . Chu Duệ Trạch quang minh chánh đại tiến vào, thuận tiện còn đoạt lấy một chiếc xe quân hóa.

Trả giá cho việc đó dĩ nhiên cũng thể thâm nặng nề, trên người Chu Duệ Trạch là vết thương lớn chồng lên vết thương nhỏ, hoàn toàn chính là toàn thân đầy máu.

Nhưng mà, để cho trí nhớ của anh khắc sâu nhất chính là, trong tròng mắt đen như mực của Chu Duệ Trạch sáng ngời, âm thầm cảm thấy, thật giống như sói ở trong rừng ngửi thấy mùi máu tươi mà hưng phấn, giống nhau như đúc.

Cái loại hành động điên cuồng đó, hoàn toàn cũng không phải là một người có thể làm được.

Bây giờ Chu Duệ Trạch lại cười như vậy, ở trong lòng Nhiếp Nghiêu âm thầm cầu nguyện, hi vọng những người đó có thể sáng suốt thu tay lại, nếu không, nếu như chó sói nổi điên. . . . . Thì hậu quả quá nghiêm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Chương 103.4: Nhà

Lúc này, Hà Quyên đã đến khách sạn Triệu Văn Văn hẹn, trong một căn phòng đơn không lớn, món ăn cũng đã được bày lên, Hà Quyên nhìn một chút, trực tiếp ngồi xuống, cũng không có quanh co lòng vòng trực tiếp hỏi: "Có chuyện gì?"

"Tôi nói này Hà Quyên, chị còn là chị em với tôi chứ?" Triệu Văn Văn nhìn lên nhìn xuống đánh giá Hà Quyên nửa ngày, mới chậm rãi nói, "Chính mình che dấu một người chồng có tiền như vậy, lại để cho tôi cực khổ đi kiếm tiền ở bên ngoài, chị không biết thẹn sao?"

Vừa nghe lời nói của Triệu Văn Văn, Hà Quyên liền cười: "Chồng tôi có tiền hay không thì có quan hệ gì tới cô?"

"Hà Quyên, chị đừng quên, nhiều năm các người ăn nhờ ở đậu nhà tôi như vậy, bây giờ cũng đã đến lúc chị phải báo đáp rồi!" Triệu Văn Văn cau kinh quát lớn, cô biết Hà Quyên không muốn nhắc tới quá khứ nhất, cô cố tình phải nói, cố tình phải nói.

"Cô muốn tiền sao? Dễ thôi." Bây giờ Hà Quyên rất rộng rãi, rộng lượng này thật là có phong cách quý phái, "Cô muốn bao nhiêu?"

Loại cảm giác đó giống như là đuổi một kẻ ăn mày, cái loại khinh bỉ từ trên cao nhìn xuống đó làm Triệu Văn Văn đau nhói thật sâu.

Vốn ngày thường cô sẽ phải nhìn sắc mặt người khác mà sống qua ngày, đó là cuộc sống của cô, nhưng cũng không đại biểu, Hà Quyên cũng có thể vũ nhục cô như vậy!

"Muốn bao nhiêu cũng không có quan hệ với chị, tiền của chị còn không phải là của chồng chị hay sao?" Triệu Văn Văn cười lạnh, hung hăng châm chọc, "Xài tiền của đàn ông mà cứ ngang nhiên khí phách như vậy sao? Mặt chị thật đúng là đủ dày rồi."

Hà Quyên kỳ quái nhìn Triệu Văn Văn: "Tôi xài tiền của chồng tôi, tại sao lại không thể ngang nhiên chứ?"

"Chồng sao, ai biết ngày nào đó chồng của chị liền thay đổi thành người khác." Triệu Văn Văn chính là không xem nổi bộ dáng khoe khoang kia của Hà Quyên, thần bí nói, "Chị cũng nên cẩn thận một chút, chị Hà Quyên, bây giờ tuổi của chị cũng không nhỏ. Đợi đến khi hoa tàn ít bướm, xem anh ta có còn đối xử với chị như bây giờ hay không?"

"Hoa tàn ít bướm?" Hà Quyên buồn cười nhìn Triệu Văn Văn, "Hình như không có ai trẻ mãi không già cả? Ai cũng có ngày đó, huống chi, cho tới bây giờ tôi cũng chưa cảm thấy tôi cần phải ra oai cái gì."

"Chị cũng biết nhan sắc của mình bình thường à?" Triệu Văn Văn châm chọc, "Tốt nhất nên có chút tự biết rõ."

Hà Quyên cũng không tức giận chút nào, ngược lại tính tình dễ chịu nói: "Cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng cảm thấy bộ dáng mình đẹp. Nhưng mà hiện tại tôi lại có một tư cách, chính là người chồng tôi yêu chỉ có tôi."

"Thế nào, cô bây giờ là không phải muốn nói với tôi, sớm muộn cũng có một ngày tôi sẽ bị một cô gái xinh đẹp hơn thay thế sao? Hoặc là cô cũng có thể trực tiếp nói, cô sẽ thay thế tôi." Hà Quyên hoàn toàn không chờ Triệu Văn Văn mở miệng, trực tiếp làm rõ lời cô ta muốn nói.

"Không sai." Nếu đã nói rõ, Triệu Vân Văn tuyên chiến nhìn về phía Hà Quyên, "Chị lớn hơn tôi nhiều như vậy, vẫn nên thức thơi sớm một chút rồi khỏi mới phải."

"Người như chị, không bao lâu mặt mũi sẽ nhăn nheo, ngược lại anh ta nhìn cũng không muốn nhìn chị một cái." Triệu Vân Văn cố ý khoe khoang mình trẻ tuổi xinh đẹp, "Bây giờ chính là lúc sắc đẹp của tôi đạt đỉnh cao nhất, so với chị còn mạnh hơn rất nhiều."

"Cô cho rằng chồng tôi là loại đàn ông nông cạn chỉ biết nhìn hình dáng bên ngoài sao? Bây giờ có rất nhiều đàn ông chỉ nhìn vẻ bề ngoài, nhưng chỉ có chồng tôi vẫn như cũ tốt như vậy." Hà Quyên rất có lòng tin đối với Chu Duệ Trạch.

"Thật sao? Đáng tiếc, chị là một người vợ già sự thật này ai cũng không thể thay đổi được." Triệu Vân Văn chính là muốn hung hăng đá kích Hà Quyên, loại thực tế này ai cũng không có cách nào thay đổi, coi như Hà Quyên muốn nguy biện cũng vô ích.

"Vợ già. . . . ." Hà Quyên nở nụ cười, cẩn thận nhìn Triệu Vân Văn, nói với cô: "Trẻ tuổi thì ai cũng từng trải qua, nhưng cũng không phải ai cũng có thể trở thành vợ già."

"Cô rửa tôi?" Triệu Vân Văn lập tức liền nghe ra ý tứ trong lời nói của Hà Quyên, cô ta thể nhưng trù mình chết sớm.

"Tôi chỉ nói thật, cô biết, mọi người cũng biết về đạo lý tuổi già này, ai cũng sẽ chết." Đối với Triệu Vân Văn cực kỳ tức giận, ngược lại tinh thần của Hà Quyên an nhàn hơn nhiều.

"Nếu cô vọng tưởng muốn dùng phương pháp này để làm tôi rời khỏi Chu Duệ Trạch, tôi nói cho cô biết, không có khả năng. Còn nữa, coi như cô muốn đi tranh thủ cũng không có biện pháp, anh ta cũng sẽ không để ý tới cô." Hà Quyên nói xong, hoàn toàn cũng không chờ Triệu Vân Văn nói gì, đứng dậy rời khỏi.

"Hà Quyên, chị đừng đắc ý, sớm muộn gì cũng sẽ đến lúc chị phải khổ sở." Triệu Vân Văn lớn tiếng kêu lên, cô không cam lòng.

"Đến ngày đó rồi hãy nói." Hà Quyên không hề quay đầu lại, tùy tiện nói một câu, trực tiếp rời đi.

Cô tin tưởng vào tình yêu, nhưng cũng chuẩn bị lúc tình yêu rời khỏi.

Trong khi yêu cô sẽ yêu hết mình, toàn tâm toàn ý mà yêu, ít nhất sẽ không để mình có cơ hội hối hận.

Ngộ nhỡ, nếu ngày nào đó Chu Duệ Trạch không yêu cô nữa, đi yêu người khác, như vậy. . . . . Cô sẽ rời đi sao?

Về đến nhà, Chu Duệ Trạch vừa mới mở cửa phòng ra, trực tiếp bị Hà Quyên đẩy ngồi xuống ghế sa lon, Hà Quyên từ trên cao nhìn xuống, Chu Duệ Trạch im lặng nhìn cô: "Bà xã, em làm sao vậy?"

"Nói, có yêu em không?" Hà Quyên ép hỏi.

"Yêu chứ." Chu Duệ Trạch vội vàng nói, rõ ràng có thể cảm giác được cảm xúc của Hà Quyên không đúng lắm, Triệu Vân Văn đã nói với cô cái gì sao?

"Sau này nếu không còn yêu nữa, nhất định phải nói với em, em sẽ tự mình rời khỏi, em sẽ không bám chặt lấy anh, em. . . . ."

Lời của Hà Quyên còn chưa nói hết, đột nhiên cảm thấy eo căng thẳng, trời đất quay cuồng, vị trí của hai người hoàn toàn đảo ngược.

"Anh. . . . ." Kinh ngạc nhìn Chu Duệ Trạch đang đè ở phía trên mình, Hà Quyên có chút không rõ lắm.

"Bà xã, em là không tin tưởng anh sao?" Chu Duệ Trạch nguy hiểm nheo tròng mắt lại, "Anh cảm thấy chúng ta cần phải khai thông một chút. . . . ."

Về phần khai thông thể nào, đó chính là vấn đề cần phải đóng cửa phòng lại từ từ "Khai thông".

"Còn dám suy nghĩ lung tung nữa không?" Chu Duệ Trạch vừa "Dụng hình" vừa "Bức cung", nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn ướt mồ hôi của Hà Quyên ở phía dưới, cắn răng hỏi.

Người đã một đời không có hơi sức nói chuyện vội vàng lắc đầu loạn xạ.

"Sau này có còn như vậy nữa không?" Động tác của Chu Duệ Trạch vừa nhanh vừa mạnh, phát tiết tất cả tức giận ra ngoài, lại dám hoài nghi anh như vậy, đáng ghét.

Tiếp tục lắc đầu loạn xạ, trong đầu hoàn toàn là một khối bột nhào, chỉ có thể hoàn toàn chạy theo bản năng của mình, lắc lư theo động tác của Chu Duệ Trạch.

Sau khi lấy được bảo đảm của Hà Quyên, lúc này Chu Duệ Trạch mới hài lòng ngưng ép hỏi, về phần hành động. . . . . Ừ, vẫn tiếp tục chứ sao.

Ai bảo anh ăn thế nào cũng ăn không no chứ?

Chờ đến sau nửa đêm, sau khi Chu Duệ Trạch mới thu thập xong, đóng kỹ cửa phòng đi ra ngoài.

Hà Quyên đã sớm vui ở trên giường quen thuộc ngủ, thật sự là một muốn chết rồi.

"Làm sao cậu tới trễ như vậy?" Nhiep Nghiêu đợi hơn nửa đêm, còn tưởng rằng Chu Duệ Trạch có chuyện nên không đến.

"Có chút chuyện muốn nói với bà xã, nói xong mới tới." Chu Duệ Trạch tùy ý nói.

Nhiếp Nghiêu kỳ quái nhìn đồng hồ, cũng hơn nửa đêm rồi nha, vợ chồng bọn họ thật đúng là kỳ lạ, thích cầm đèn soi nói chuyện đêm khuya sao?

Thôi, vợ chồng nhà người ta thích như thế nào cũng không có quan hệ với anh, hiện tại trước tiên xử lý tốt chuyện lúc trước rồi nói.

Lúc Chu Duệ Trạch đi tới, có hai người ngồi yên lặng trong phòng, chỉ là ngồi tương đối nhếch nhác, giống như bị kinh sợ không ít, vừa nghe được tiếng động ở cửa, tất cả đều hoảng sợ nhìn lại.

Vừa thấy được là Chu Duệ Trạch đi vào, Triệu Vân Văn kinh ngạc há to miệng: "Sao, tại sao là anh?"

Chu Duệ Trạch hoàn toàn cũng không để ý tới cô ta, ngồi vào ghế, sau khi ánh mắt lạnh lẽo quét một vòng trên mặt Triệu Quốc Tường và Triệu Vân Văn, mới chậm rãi mở miệng: "Gần đây các người rất rảnh rồi sao?"

"Tôi cho cậu biết biết, xã hội này còn có pháp luật. Nếu thức thời thì nhanh một chút thả chúng ta ra, nếu không, tôi báo cảnh sát bắt cậu!" Triệu Quốc Tường cố gắng trấn định hô lên.

Một câu nói lập tức khiến Triệu Quốc Tường sợ hãi, Triệu Vân Văn ở bên cạnh không hiểu nhìn tình huống đang biến chuyển, không nhịn được hỏi tới: "Cha, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Triệu Quốc Tường không nói lời nào, chỉ giống như cả người bị rút đi hơi sức, bất động ngồi dưới đất.

"Rốt cuộc thì sao, cha mau nói đi!" Triệu Vân Văn không hiểu nhìn Triệu Quốc Tường, cô cứ có cảm giác giống như chuyện này có chút không đúng lắm.

"Sống những ngày yên tĩnh mà các người không muốn, tôi cảm thấy các người hết sức muốn thử nghiệm cuộc sống có ý nghĩa." Chu Duệ Trạch cười nói, sau đó từ từ đứng lên.

Triệu Vân Văn có chút ngẩn người, hoàn toàn cũng không biết Chu Duệ Trạch đang muốn làm gì.

Cô trẻ tuổi trải qua ít chuyện, nhưng Triệu Quốc Tường không phải kẻ ngốc, lập tức hiểu Chu Duệ Trạch là người mà ông tuyệt đối không thể đắc tội, vội vàng lớn tiếng kêu lên: "Không phải vậy, chúng tôi là nhất thời hồ đồ, tuyệt đối không phải muốn làm cái gì. Là có người, có người để tôi tới tìm cậu, nói cậu có tiền."

Chu Duệ Trạch đứng đó cứ lạnh lùng nhìn Triệu Quốc Tường ngồi sững trên đất như vậy, tính khí cực tốt hỏi: "Có người tìm ông thì ông sẽ tới, người đó bảo ông đi chết, vậy ông cũng đi sao?"

"Vốn không muốn động tới các người, ai bảo ông nhất định chặn trước họng súng, vậy cũng không còn cách nào rồi." Chu Duệ Trạch xoay người đi ra ngoài, hoàn toàn không thấy người sau lưng kêu thảm thiết.

"Tìm cho Triệu Quốc Tường một chỗ thật tốt, để cho bọn họ nỗ lực trải nghiệm một lần tự lực cánh sinh, luôn làm sâu một sống cả đời này cũng không vô dụng." Chu Duệ Trạch phân phó, "Bán nhà của Triệu Quốc Tường, đưa cho Phương Thục Tú, phải xử lý tốt."

"Dạ." Thủ hạ lập tức gật đầu đáp lời, xử lý như thế nào hoàn toàn không cần Chu Duệ Trạch dạy, nếu ngay cả chuyện nhỏ này cũng làm không xong, thế nào xứng đáng đứng bên cạnh Chu Duệ Trạch.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đùng Hư Quá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Chương 103.5: Nhà

Rất nhanh, mấy ngày sau, căn nhà của Triệu Quốc Tường liền bị bán, sau đó Phương Thục Tú lấy được một khoản bồi thường, dĩ nhiên là khoản bồi thường cho chuyện cha mẹ Hà Quyên gặp chuyện không may nhiều năm trước kia. Làm cho Phương Thục Tú không giải thích được, nhưng luật sư nói một đồng điều khoản luật pháp, hoàn toàn làm Phương Thục Tú sắp hôn mê.

Dù sao bà cũng không hiểu, luật sư phải bảo đảm đi bảo đảm lại, mới ký tên, nhận lại khoản tiền kia.

Sau đó lập tức gọi điện thoại cho Hà Quyên, kể lại chuyện đó, Hà Quyên cũng cảm thấy có chút kinh ngạc, chỉ là điều khoản luật pháp đều ở đây, tiền

cũng nhận lại, cô vừa cẩn thận hỏi Chu Duệ Trạch.

Chu Duệ Trạch mờ mịt nhìn cô: "Anh cũng vậy, không hiểu mấy điều khoản về luật nhiều, vậy đi, em hỏi cố vấn pháp luật của công ty một chút xem."

Vì vậy Hà Quyên chạy xuống lầu dưới hỏi cố vấn pháp luật của tập đoàn Minh Đạt, cố vấn pháp luật nói thông suốt, Hà Quyên cũng không nhớ nổi, ý tứ đại khái cũng không sai biệt lắm với luật sư đã liên lạc với Phuong Thục Tú, lúc này Hà Quyên mới tin.

Luật sư thứ nhất nói thì không chắc chắn lắm, luật sư thứ hai cũng nói như vậy, đó chính là khẳng định.

Xác định khoản tiền kia không có vấn đề, Hà Quyên mới đề cho Phuong Thục Tú nhận vào.

Vốn Phuong Thục Tú muốn Hà Quyên nhận lấy số tiền này, nói gì Hà Quyên cũng không nhận, cô nói bà nuôi mình lâu như vậy, bà vẫn nên cầm khoản tiền kia.

Về phần ngày đó Triệu Vân Văn ra khiêu khích, vẫn là triệt triệt để để biến mất khỏi thế giới của cô, thỉnh thoảng Hà Quyên nhớ tới, còn nói với Chu Duệ Trạch một câu, Chu Duệ Trạch hỏi hột nói: "Nhất định là cô ta gặp phải một người hoàn hảo hơn anh rồi, không dễ dàng quyến rũ được anh, nhất định là muốn tìm người dễ dàng quyến rũ hơn."

Hà Quyên suy nghĩ một chút cảm thấy cũng rất có đạo lý, tiếp tục vui đầu làm việc, đương nhiên cũng không chú ý tới tia kỳ quái lóe lên trong mắt Chu Duệ Trạch.

Thật sự không biết cha con Triệu gia đang ở nước ngoài cuộc sống có tốt hay không?

Gọi Mafia bên kia 'Đi làm', cũng không đề họ dễ dàng như vậy, hi vọng bọn họ có thể chống đỡ hơn mấy năm.

Thật ra thì anh cũng rất nhân từ, chỉ nói cho "Cố chủ" ở bên kia, thế nào cũng phải để Triệu Quốc Tường và Triệu Vân Văn sống thêm vài chục năm, Hà Quyên được Triệu Quốc Tường nuôi dưỡng bao lâu, bọn họ sẽ phải sống bấy lâu.

Khi dễ bà xã của anh, làm sao có thể chỉ là thiếu nợ thì trả tiền?

Lãi nhiều năm như vậy, anh phải tính toán kỹ, một xu một hào cũng không thể thiếu.

"Thiếp mời đã chuẩn bị xong, cậu xem một chút như thế nào?" Nhiep Nghiêu đưa kiểu dáng của thiếp mời cho Chu Duệ Trạch xem, gần đây Chu Duệ Trạch làm Hà Quyên không có việc gì thì xuống dưới công ty chạy qua chạy lại, ngoại trừ là để cho cô càng thêm quen thuộc với nghiệp vụ, chủ yếu là anh có một ít chuyện muốn làm sau lưng cô.

"Cũng không tệ lắm" Chu Duệ Trạch nhìn thiếp mời tinh xảo hài lòng cười, anh muốn chuẩn bị một hôn lễ, muốn bù lại thiếu sót cho hai người.

"Vậy thì đặt theo kiểu này đi, còn rượu thì cậu có yêu cầu đặc biệt gì không?" Nhiep Nghiêu chỉ là thuận miệng mà hỏi, không đợi Chu Duệ Trạch nói chuyện, liền tự nhiên nói, "Yên tâm, tôi sẽ chuẩn bị tốt."

Chu Duệ Trạch hơi nhướn mày: "Tôi còn chưa nói gì mà."

"Không cần nói, hôm đó cậu chỉ cần làm chú rể là được." Nhiep Nghiêu cười nói, "À, cậu đừng quên, còn một chuyện chưa giải quyết đó."

"Cái này đương nhiên tôi biết." Chu Duệ Trạch gật đầu, còn có chuyện của Chu Kỳ Côn còn chưa giải quyết, cho là bọn họ làm xong những chuyện nhỏ này mà có thể không sao sao?

"Thật ra thì, cậu không cảm thấy chỉ cần nói thẳng chuyện của bọn họ cho chị dâu biết là được rồi sao, còn mời luật sư ra, chỉ thêm phiền toái?" Nhiep Nghiêu tùy ý nói, "Không phải cậu luôn nói, giữa vợ chồng không cần phải giấu giếm sao?"

Lời Nhiep Nghiêu vừa mới dứt, liền phát hiện Chu Duệ Trạch đang dùng một loại ánh mắt ngày tận thế nhìn anh, nhìn anh như vậy, toàn thân liền nổi da gà: "Cậu đổi ánh mắt khác được không?"

"Người anh em, nghe theo lời khuyên của tôi, tìm một cô gái rồi kết hôn đi." Ánh mắt ấy của Chu Duệ Trạch giống như chỉ tiếc rên sắt không thành thép.

"Cút! Cách xa tôi một chút!" Nhiep Nghiêu trực tiếp lật người, nhảy từ trên ghế xuống, tạo một khoảng cách xa với Chu Duệ Trạch.

Kể từ sau khi cậu ta cưới vợ, càng ngày càng không bình thường.

"Có chuyện không thể giấu giếm, nhưng loại chuyện như vậy cũng không cần công khai." Chu Duệ Trạch than nhẹ một tiếng, thu hồi nét mặt cười đùa, có tiếng cũng có miếng nói, "Nếu để cho Quyên Tử hoặc là di nhỏ biết chuyện Triệu Quốc Tường đã làm, bọn họ sẽ rất đau lòng."

"Di nhỏ sẽ áy náy, bởi vì bà lấy tìm nhầm người mới có thể để Quyên Tử bị khổ sở nhiều năm như vậy. Nếu như Quyên Tử biết, nhất định sẽ cảm thấy cô ấy làm liên lụy di nhỏ, để di ấy phải gả cho một người xấu xa." Giọng nói của Chu Duệ Trạch dừng một chút lại nói, "Hai người bọn họ đều là người tốt, vì quá yêu mà suy tính cho người khác, cho nên cái loại bầu không khí lạnh nhạt đó cũng không để cho bọn họ tiếp xúc."

Về phần chuyện còn lại, anh sẽ xử lý tốt.

Đột nhiên một ngày nào đó, Chu Duệ Trạch nói với Hà Quyên, anh muốn đi công tác.

"Đi công tác?" Hà Quyên kỳ quái nhìn Chu Duệ Trạch, "Công ty có vấn đề gì sao?"

"Có một khách hàng cũ trước kia, anh muốn nói chuyện một chút với ông ta." Chu Duệ Trạch nói rất mật mờ, nhưng Hà Quyên đã hiểu là ý gì.

Chu Duệ Trạch có rất nhiều chuyện không thể đem ra ngoài ánh sáng, Hà Quyên chỉ gật đầu, không yên lòng dặn dò: "Tự mình phải cẩn thận, làm xong phải gọi điện thoại cho em."

"Được, anh biết rồi." Chu Duệ Trạch gật đầu cười.

Ngày đó về nhà, Hà Quyên sớm chuẩn bị đồ đạc cho Chu Duệ Trạch, sáng sớm hôm sau tiễn anh đi. Vốn muốn đưa Chu Duệ Trạch đến sân bay, anh ngăn cản, không để cô đưa mới thôi.

Chu Duệ Trạch đi công tác, Hà Quyên vẫn như đi làm như bình thường, chỉ là công việc cũng ít, thường nhìn chăm chăm điện thoại di động mà ngẩn người, luôn sợ bỏ lỡ tin nhắn hoặc là điện thoại của anh.

Tận đến giờ phút này, Hà Quyên mới chính thức hiểu, cô giống như đã thật sự không thể rời khỏi người kia.

Vuốt điện thoại di động, Hà Quyên lộ ra nụ cười ngọt ngào, thì ra hôn nhân và tình yêu có thể tốt đẹp như vậy, không khổ sở giống như quá khứ.

Chu Duệ Trạch thật sự đi công tác, đi thảo luận.

Chuyện này vẫn luôn phải nói chuyện một chút, nếu không anh sẽ không yên lòng.

"Chu tiên sinh thật là quá khách khí, loại chuyện nhỏ này còn cố ý chạy tới một chuyến làm cái gì?" Bên trong phòng, Giang tiên sinh khách sáo mà cười cười, "Người Tiểu gia vốn cũng là đối thủ của tôi, muốn hợp tác, một cú điện thoại là xong."

"Có một số chuyện vẫn là cùng nhau gặp mặt sẽ nói dễ hơn." Trên mặt Chu Duệ Trạch cũng là đang cười, chỉ là cái loại nụ cười đó mang theo một loại lạnh lùng xa cách, như vậy mà nói, ở trong nghề sẽ cho người ta cảm giác không quá thoải mái.

Nhưng Giang tiên sinh biết Chu Duệ Trạch là ai, làm sao có thể sẽ so đo chứ?

Chu Duệ Trạch luôn luôn là ông chủ, thần long thấy đầu không thấy đuôi, bây giờ tự mình tới đây nói chuyện cùng ông, đây là có bao nhiêu nể mặt chứ?

Còn muốn bắt bẻ thái độ của Chu Duệ Trạch sao?

Trừ phi đầu óc của ông bị lừa đã rồi.

"Có cần chuyện gì cứ việc nói, tôi chỉ là không hy vọng công ty Tiểu gia còn tồn tại." Chu Duệ Trạch tỏ rõ lập trường.

Giang tiên sinh lập tức hiểu rõ, Chu Duệ Trạch ra tay, không cần ích lợi.

Công ty Tiểu gia có thể hoàn toàn nhập vào dưới trướng ông, một phần Chu Duệ Trạch cũng không cần, còn vô điều kiện cung cấp trợ giúp cho ông.

"Chu tiên sinh, thứ cho tôi lảm nhảm, cậu làm như vậy là bởi vì . . . ."

Cái bánh bao lớn này quả thật rất tốt, nhưng mà, từ trên trời rơi xuống ông có ăn hay không là một vấn đề.

Chu Duệ Trạch đương nhiên sẽ không hăm dọa, bởi vì Chu Duệ Trạch khinh thường mấy thủ đoạn chơi sau lưng này, chơi cũng phải chơi trước mặt.

Điểm này đã nói lên thực lực của Chu Duệ Trạch có bao nhiêu mạnh mẽ.

Thấy người chứng mất lập tức giải quyết, chính là nói cho người đời biết, là do anh làm đó, thì thế nào?

Thấy khó chịu à?

Khó chịu thì cũng chỉ có thể nhìn.

Một người phách lối thành cái bộ dáng này, thật sự là làm cho người ta hâm mộ lại ghen tỵ.

Thử hỏi người đàn ông nào lại không muốn trở thành một người quyền lực như vậy chứ?

"Tiểu gia đã đắc tội với tôi, muốn chia rẽ tôi với vợ tôi, Giang tiên sinh cảm thấy tôi làm như vậy là quá đáng sao?" Chu Duệ Trạch cũng không kiêng dè, trực tiếp nói ra ngoài.

Giang tiên sinh vừa nghe xong, trong lòng đột nhiên cả kinh, không ngờ Chu Duệ Trạch thế nhưng đã kết hôn rồi.

"Chúc mừng chúc mừng, thật không biết Chu tiên sinh đã kết hôn rồi, cũng không thể đến uống một ly rượu mừng." Giang tiên sinh vội vàng khách sáo nói.

"Giang tiên sinh khách khí rồi." Chu Duệ Trạch lấy ra một tờ thiệp mời, đưa tới trước mặt Giang tiên sinh, "Đến lúc đó mong rằng ông sẽ đến."

"Nhất định Giang mỗ tôi sẽ đến." Giang tiên sinh thật sự là thụ sủng nhược kinh, thế nhưng khiến Chu Duệ Trạch tự mình đến đưa thiệp mời cho ông, chuyện này, chuyện này. . . . . Cũng quá kinh khủng phải không?

Không phải ông nghĩ nhiều, nhưng thật sự là chuyện không hợp với lễ thường.

Giúp đỡ cậu ta đối phó với công ty Tiểu gia, bây giờ lại được cậu ta tự mình đưa thiệp mời. . . . .

Giang tiên sinh còn không có tự đại đến nỗi cho là mình có thể có thân phận gì khiến Chu Duệ Trạch lại cho ông mặt mũi lớn như vậy, phải biết rằng Chu Duệ Trạch hoàn toàn là một người điên, cho tới bây giờ cũng không nề mặt ai bao giờ, muốn làm gì thì làm, muốn làm cái gì thì làm cái đó, hôm nay đây là thế nào?

Ông không thể không cẩn thận.

"Nghe nói, Giang tiên sinh buồn bán đá quý cũng không tệ." Chu Duệ Trạch đột nhiên đổi đề tài, khiến trong lòng Giang tiên sinh lập tức cảnh giác, quả nhiên, vẫn có vấn đề.

"Đúng vậy. Chỉ là ở nước ngoài có một ít mỏ khoáng sản, thử thăm dò mà thôi." Giang tiên sinh khiêm tốn nói.

"Giang tiên sinh thật là quá khiêm nhường." Chu Duệ Trạch cười nói, "Những mỏ khoáng sản kia thế nhưng rất có tiền đồ, lôi kéo không ít nhà cung cấp, hàng tiêu thụ đều là thị trường cao cấp, sản phẩm đều là cao cấp trong cao cấp, độc nhất vô nhị. . . . . Rất có tầm phát triển."

Chu Duệ Trạch khen ngợi, khiến Giang tiên sinh không biết trả lời thế nào.

Ông bây giờ hoàn toàn không rõ Chu Duệ Trạch có ý gì.

"Nghe nói gần đây Giang tiên sinh tìm được một người bạn giường thật không tệ." Chu Duệ Trạch cũng không vòng vo trực tiếp nói.

Bị Chu Duệ Trạch cười như không cười liếc mắt nhìn như vậy, trong lòng Giang tiên sinh cả kinh, đã mơ hồ đoán được có phải là vấn đề bạn giường hay không.

"Chu tiên sinh, ý của cậu là. . . . ." Giang tiên sinh thận trọng hỏi.

"Dùng sự nghiệp Tiểu gia còn có tình hữu nghị của Chu Duệ Trạch tôi để đổi lấy một bạn giường của Giang tiên sinh, không biết ý của Giang tiên sinh như thế nào?" Chu Duệ Trạch trầm giọng hỏi, cái loại khí thế nghiêm túc đó đã bức bách Giang tiên sinh, làm tim ông đập loạn.

Giang tiên sinh lẩn lộn nhiều năm trên thương trường như vậy, đương nhiên không phải là cho không, bên nào nặng bên nào nhẹ ông hiểu rõ ràng: "Chu tiên sinh đã xem trọng, chỉ là một bạn giường mà thôi, thật không đáng giá để Chu tiên sinh phải như vậy. . . . ."

"Không. . . . ." Đôi mắt Chu Duệ Trạch tối sầm lại, tàn nhẫn nói một câu nói, "Còn cần Giang tiên sinh nữa. . . . ."

Giang tiên sinh nghe xong, ánh mắt lóe lên hạ xuống, gật đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 127: Chương 103.6: Nhà

Buổi tối hôm đó, Thịnh Nhạc Dục vừa vào đến phòng, liền phát hiện không khí có chút không đúng lắm, trong lòng căng thẳng, sờ tới chốt mở, mở đèn lên.

Trên giường, Giang tiên sinh đã thay xong áo ngủ đang ngồi ở bên giường, bưng một ly rượu đỏ đang nhìn anh.

"Giang, Giang tiên sinh. . . . ." Thịnh Nhạc Dục nặng nề nuốt nước miếng một cái, căng thẳng gọi.

Giang tiên sinh ngẩng đầu nhìn anh một cái, tùy ý hỏi một câu: "Đã làm gì?"

"Không có, không có làm gì cả, chỉ tùy tiện đi ra ngoài một chút." Thịnh Nhạc Dục đứng bên cửa, không có phản phó của Giang tiên sinh, động cũng

không dám động.

"Lần này nhập một lô bảo thạch rất tốt, tôi muốn tìm người thiết kế thật giỏi, cậu nói xem nên tìm ai mới tốt đây?" Giang tiên sinh uống một ngụm rượu, như có điều suy nghĩ nhìn Thịnh Nhạc Dục, nhảy bèn bắt được hưng phấn chợt lóe lên trong mắt Thịnh Nhạc Dục.

"Tới đây." Giang tiên sinh thuận miệng gọi.

Thịnh Nhạc Dục kích động mới vừa nhắc chân lên, chỉ thấy Giang tiên sinh bịch một cái cùi áo ngủ bỏ lên bàn.

Thịnh Nhạc Dục giống như bị đông cứng, thân thể run lên, vội vàng đứng lại, không biết làm sao nhìn Giang tiên sinh.

"Thế nào? Quên quy tắc, nên nhớ mình cần phải làm gì?" Giang tiên sinh cười lạnh.

Thịnh Nhạc Dục giống như bị người hung hăng tát một bạt tai, cả khuôn mặt đỏ bừng, nhưng cũng không dám làm trái lời Giang tiên sinh, ngón tay run rẩy sờ lên nút áo của mình, cởi ra từng cái từng cái, hoàn toàn bày ra cơ thể của mình ở trước mặt Giang tiên sinh.

Vẫn không thể tránh né, cứ hoàn toàn trần truồng mặc cho Giang tiên sinh nhìn như vậy, cảm nhận được ánh mắt nóng rát đang quét nhìn, lại làm thân thể của anh hơi phát run.

Rốt cuộc nhìn đủ rồi, Giang tiên sinh cười gật đầu: "Đến đây đi."

Sau khi Thịnh Nhạc Dục nghe xong, hai đầu gối lập tức quỳ xuống đất bò qua, nhẹ nhàng kéo áo ngủ của Giang tiên sinh ra, ra sức hầu hạ.

Giang tiên sinh hơi nhắm hai mắt lại, thuận miệng ra lệnh: "Trước mặt. . . . . Ừ. . . . . Sâu một chút. . . . ."

Hương thụ hầu hạ của Thịnh Nhạc Dục, Giang tiên sinh vẫn có chút luyến tiếc, thật vất vả mới tìm được đồ tốt, chỉ là, so với lợi ích lớn như vậy, người này về sau tìm lại cũng được.

Nhìn Thịnh Nhạc Dục đang ra sức ở trên người mình, trong mắt Giang tiên sinh không có một chút tình cảm.

Ban đầu Thịnh Nhạc Dục tìm tới ông chính là muốn làm thiết kế đá quý cho công ty ông, ông cho cậu ta cơ hội, nhưng. . . . .

Nói thật, Thịnh Nhạc Dục là người có một chút tài hoa, đáng tiếc, so với người có tài như cậu ta ông có cả khối người, lại nói, danh tiếng của cậu ta trong nghề đã sớm mất rồi.

Khi đó vốn là ông không để ý, chỉ là một bạn giường mà thôi, danh tiếng xấu cũng không có quan hệ gì với ông. Nhưng xé chiều hôm nay nghe Chu Duệ Trạch nói, mới biết Thịnh Nhạc Dục đã đắc tội với ai.

Thấy bản lãnh kia của cậu ta không ra hồn, trái lại bản lãnh đắc tội với người khác lại rất lớn, vậy mà đi đắc tội với Chu Duệ Trạch.

Ông cũng không thể vì Thịnh Nhạc Dục mà đi đắc tội với Chu Duệ Trạch được, huống chi Chu Duệ Trạch mang đến cho ông lợi ích quá lớn, chỉ một công ty Tiểu gia đã làm cho ông không trả hết ân tình với Chu Duệ Trạch, huống chi, còn được sự giúp đỡ của Chu Duệ Trạch, ngày sau ông có thể nói với bên ngoài, ông là bạn của Chu Duệ Trạch.

Như vậy, làm buôn bán gì không phải cũng thuận buồm xuôi gió sao?

Người khác nể mặt mũi của Chu Duệ Trạch cũng sẽ rất dễ dàng cho ông.

Về phần Thịnh Nhạc Dục, cũng chỉ là một cuộc giao dịch giữa bọn họ mà thôi, Thịnh Nhạc Dục bán mình, ông cũng cho Thịnh Nhạc Dục cơ hội.

Không có cách nào, Thịnh Nhạc Dục thiết kế trang sức có chút tài ba, đáng tiếc, khó thành người có năng lực lớn.

Sau hai lần phát tiết ở trên người của Thịnh Nhạc Dục, cũng không quản Thịnh Nhạc Dục đang một mình nằm ở trên giường, Giang tiên sinh đứng dậy từ từ mặc quần áo vào.

Lúc ông mặc quần áo tử tế, cửa phòng vừa mở, đột nhiên tiến vào ba người đàn ông thô kệch, mỗi một người đều chỉ bọc một chiếc khăn tắm, trần thế như vậy, làm Thịnh Nhạc Dục đang nằm trên giường một đến chết liền tỉnh táo lại.

"Giang tiên sinh. . . . ." Thịnh Nhạc Dục lập tức bối rối, chỉ có thể luống cuống kêu Giang tiên sinh, đây là chuyện gì xảy ra?

"Thịnh Nhạc Dục, cậu đã làm chuyện gì, tự cậu biết, thiếu nợ sớm muộn gì cũng phải trả." Giang tiên sinh nói xong, đầu cũng không quay lại trực tiếp đi ra ngoài.

Thịnh Nhạc Dục vụt một cái liền từ trên giường đứng lên, một giây kế tiếp lại bị ba người đàn ông kia đè ép trở lại: "Cút. . . . . Ừm. . . . ."

Bên trong căn phòng cửa bị đóng chặt truyền đến tiếng kêu thảm thiết cùng khổ sở kéo dài, cứ mãi như vậy cho đến trời sáng.

Lúc cửa phòng mở ra lần nữa, sắc mặt ba người đàn ông rất tốt, mùi là lạ trong phòng sớm đã bị quạt gió thổi đi.

Chu Duệ Trạch thong thả từ từ bước vào, y phục trên người chỉnh tề cùng Thịnh Nhạc Dục khắp người nhếch nhác nằm trên giường tạo nên sự chênh lệch rõ ràng.

"Đã làm cho đầu óc cậu ta vô cùng tỉnh táo rồi ông chủ." Một người đàn ông trong đó cung kính nói.

Chu Duệ Trạch hài lòng gật đầu, anh chính là muốn để Thịnh Nhạc Dục thể nghiệm thật tốt, nếu như ở trên đường ngắt đi thì còn ý nghĩa gì nữa?

Hai người đàn ông đi qua xách Thịnh Nhạc Dục lên, mạnh bạo quăng xuống đất.

Trong thoáng chốc Thịnh Nhạc Dục nghe được giọng nói giống như đã từng nghe qua ở đâu rồi, đợi đến khi bị ném trên mặt đất, nhìn thấy giấy da không dính một hạt bụi ở trước mặt mình, theo bản năng ngẩng đầu lên, anh muốn nhìn cho rõ, rốt cuộc là ai lại hành hạ anh thành cái dạng này.

Từ từ ngẩng đầu, thấy được gương mặt quen thuộc lại lạnh lẽo, con ngươi của Thịnh Nhạc Dục co rúc kịch liệt, đôi môi sưng đỏ gât gât, cũng không nói ra được nửa chữ, chỉ có thể nói ra một vài chữ không có ý nghĩa gì, "A, a. . . . .".

Chu Duệ Trạch ngồi trên ghế, trên cao nhìn xuống khinh miệt hỏi: "Nhìn thấy tôi bất ngờ lắm sao?"

Tối hôm qua la hét không ngừng, cổ họng khô khan không thốt nên lời, trừ tiếng thét không ngừng, còn bị nghiền ép, bây giờ rất đau rát.

Người đàn ông bên cạnh lập tức nhanh lẹ cho Thịnh Nhạc Dục uống một cốc nước, để anh thấm giọng để nói chuyện.

Ừng ực ừng ực một cốc nước bị đổ vào, cuối cùng Thịnh Nhạc Dục cũng có thể phát ra chút âm thanh, chỉ là rất lâu không nói, giọng nói phát ra khàn khàn rất khó nghe.

"Là cậu. . . . ."

Anh nhận ra, người này là chồng của Hà Quyên, tên là Chu Duệ Trạch gì đó.

"Đương nhiên là tôi." Chu Duệ Trạch cúi đầu nhìn Thịnh Nhạc Dục toàn thân nhếch nhác, "Thế nào, không nghĩ tới sao?"

"Lúc trước cậu ngầm đồng ý để Tả Phi Bạch đối phó với Hà Quyên như vậy, làm sao lại không nghĩ tới kết cục này?" Chu Duệ Trạch chất vấn Thịnh Nhạc Dục, rõ ràng một chút tức giận cũng không có, lại cố tình khiến những người có mặt ở đây cảm thấy một trận lạnh lẽo, không tự chủ được lui về phía sau mấy bước, tận lực cách xa Chu Duệ Trạch.

"Tôi không biết. . . . ." Thịnh Nhạc Dục gấp gáp biện bạch cho mình, cho đến bây giờ anh còn có thể không rõ sao?

Chu Duệ Trạch này tuyệt đối không phải đơn giản chỉ là quản lý phụ tá như vậy.

"Cậu không biết sao? Cậu không biết Tả Phi Bạch là người như thế nào sao? Cậu không nghĩ tới cô ta sẽ đối phó với Hà Quyên thế nào sao?" Chu Duệ Trạch cười lạnh hỏi, "Tôi thế nhưng nhớ rõ lúc Tả Phi Bạch gọi điện thoại cho cậu, Hà Quyên cũng có ở đó, một chút động tĩnh cậu cũng không nghe được sao?"

Những chuyện này, thủ hạ của anh đều điều tra tìm hiểu rõ tất cả, anh cũng không tin Thịnh Nhạc Dục không biết.

Thịnh Nhạc Dục hoàn toàn biết, hơn nữa cũng biết Hà Quyên sẽ xảy ra chuyện gì.

Anh đã muốn làm cho Hà Quyên ly hôn, nếu như Tả Phi Bạch làm ra những chuyện như vậy, một người đàn ông bình thường tuyệt đối sẽ ly hôn với Hà Quyên, nhưng mà Thịnh Nhạc Dục tuyệt đối cũng sẽ không tiếp nhận Hà Quyên.

Anh làm tất cả bất quá chính là không cam lòng, không nhìn nổi người mình vứt bỏ được hạnh phúc.

Ở trong suy nghĩ của Thịnh Nhạc Dục, Hà Quyên phải nên ngốc nghếch chờ đợi anh, như vậy anh mới thoải mái!

Đối với loại đàn ông như Thịnh Nhạc Dục, Chu Duệ Trạch hết sức hiểu rõ, cho nên, anh mới từng bước từng bước sắp đặt.

"Cậu vu khống tôi." Thịnh Nhạc Dục phản bác tố cáo.

Chỉ tiếc, nơi này không có ai là thẩm phán, mà thẩm phán duy nhất cũng là kẻ địch của Thịnh Nhạc Dục.

"Thịnh Nhạc Dục, cậu không phải muốn thấy Hà Quyên không hạnh phúc sao? Bây giờ tôi liền nói cho cậu biết, cậu mới chính là nỗi bất hạnh lớn nhất trong cuộc đời của cô ấy, rời khỏi cậu, ngày ngày trôi qua cô ấy đều rất hạnh phúc." Chu Duệ Trạch cười lạnh, nhìn bộ dáng thể thảm của Thịnh Nhạc Dục, trong lòng anh liền sáng khoái.

Trước kia vô luận kiếm bao nhiêu tiền, người ngoài nhìn thấy thành tựu của anh không thể tưởng tượng nổi như thế nào, cũng không vui vẻ như bây giờ.

"Nếu Hà Quyên biết cậu là người như vậy, cô ấy cũng sẽ không ở chung với cậu nữa!" Thịnh Nhạc Dục ác độc nguyên rủa, anh hận không thể xé nát nụ cười hả hê trên mặt của Chu Duệ Trạch.

Đáng tiếc, anh bị dày vò một buổi tối, toàn thân mệt rã rời, cử động một cái cũng vất vả.

"Yên tâm, cả đời này Quyên Từ cũng sẽ không biết, người xấu xa như cậu, sẽ hoàn toàn biến mất khỏi thế giới của cô ấy, tôi mới là người ở bên cô ấy cả đời." Chu Duệ Trạch nói xong hết sức tự tin.

Anh quả thật có tư cách để tự tin.

Thịnh Nhạc Dục giận dữ nhìn Chu Duệ Trạch chăm chăm, không tiếng động nguyên rủa.

Bây giờ anh đã biết rõ rồi, nhất định là cậu ta, nhất định là Chu Duệ Trạch.

Phía sau những loạt xui xẻo này đều là Chu Duệ Trạch gây ra.

"Là cậu. . . ." Thịnh Nhạc Dục chỉ phần huyệt nghiêng ra hai chữ, trong mắt cũng sắp phun ra lửa, nếu như ánh mắt có thể giết người, đoán chừng vào lúc này Chu Duệ Trạch đã sớm chết không toàn thây rồi.

Chỉ là hai chữ, Chu Duệ Trạch cũng biết Thịnh Nhạc Dục nói cái gì, gật đầu hào phóng thừa nhận: "Không sai, chính là tôi."

Lúc anh nhận được tin tức cũng một phen kinh ngạc, thế nhưng Giang tiên sinh lại dùng phương pháp như vậy.

"Tôi không muốn cậu có mặt trong nghề này, thì khẳng định ông ta liền ra tay." Chu Duệ Trạch cười nói, chỉ là nụ cười đó hoàn toàn cũng không được gọi là cười, bảy phần lãnh khốc, ba phần châm chọc, khiến trong lòng Thịnh Nhạc Dục không ngừng phát run.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Chương 103.7: Nhà

Chu Duệ Trạch trở lại chỗ ở, trực tiếp gọi điện thoại cho Nhiếp Nghiêu, nhẹ nhàng hỏi: "Chuyện tiến hành như thế nào rồi?"

"Bọn họ đã biết tài sản bị đóng băng rồi, đang rất giận dữ." Nhiếp Nghiêu báo cáo tình huống bên này cho Chu Duệ Trạch.

"Ừ, phải chặt đứt hết đường lui của bọn họ." Chu Duệ Trạch nói, "Không cần tiếc tiền, dù sao cũng là cha mẹ tôi nên phải hào phóng một chút."

"Yên tâm, tôi sẽ thu xếp gọn gàng." Nhiếp Nghiêu cười nói, "Bên này cũng chuẩn bị xong, ngày kia cậu trở về sao?"

"Không, tôi trở về trước một ngày, sẽ đi gặp cha mẹ tôi." Chu Duệ Trạch buông lỏng nói.

"Chuyện người kia bên rất thuận lợi sao?" Nhiếp Nghiêu khẳng định hỏi, nghe ý tứ của Chu Duệ Trạch chính là thật vui vẻ.

"Vô cùng thuận lợi." Chu Duệ Trạch cảm thán, "Giải quyết tất cả bọn họ xong, cuộc sống của tôi và Quyên Từ sẽ không còn người nào quấy rầy nữa."

"Cậu đừng quên một chuyện." Nhiếp Nghiêu ở trong điện thoại nhắc nhở Chu Duệ Trạch.

"Hả? Chuyện gì?" Chu Duệ Trạch không hiểu hỏi.

Lời vừa mới dứt, lập tức nghe được đầu bên kia điện thoại Nhiếp Nghiêu tức giận thở mạnh, vừa nghe chính là sắp bùng phát.

Tâm tình Chu Duệ Trạch cực tốt, đương nhiên cũng sẽ không cố ý đi chọc tức Nhiếp Nghiêu, vội vàng cười nói: "Biết rồi, biết rồi, cậu được nghỉ phép, toàn bộ tôi đều nhớ."

"Coi như cậu thức thời." Nhiếp Nghiêu hài lòng nói.

Chu Duệ Trạch cúp điện thoại, hài lòng đi tắm rửa nghỉ ngơi, quét sạch toàn bộ chứng ngại, ngày sau anh và Hà Quyên có thể thư thái.

Lúc Chu Duệ Trạch ngồi máy bay trở lại, cũng không gọi điện thoại cho Hà Quyên, mà trực tiếp đi đến một nơi.

Xe chạy giữa rừng núi, không khí trong lành xông vào mặt, hoàn toàn khác xa với thành thị, thậm chí còn có thể thấy chim nhỏ bay qua, làm cho thần kinh người ta căng thẳng cũng từ từ tỉnh táo lại.

Sau khi quẹo mấy khúc cua trong rừng, xe Chu Duệ Trạch chạy vào một nơi có kiến trúc rộng lớn, ngừng lại.

Đã có người ở trong sân chờ Chu Duệ Trạch, vừa thấy anh xuống xe lập tức đón: "Chu tiên sinh, mời đi bên này."

Chu Duệ Trạch khẽ vuốt cằm, đi theo người đó vào trong.

Tầng lầu ở đây cũng không cao, cao nhất thì chỉ ba tầng, nhưng toàn bộ đất đai cực kỳ rộng lớn.

Đi vào bên trong, cho dù chỉ cao ba tầng nhưng bên trong cũng trang bị thang máy, lên xuống dễ dàng, sẽ không phải đi lên đi xuống mệt nhọc.

Người dẫn đường dẫn Chu Duệ Trạch đến trước cửa một căn phòng mới cung kính lui xuống.

Chu Duệ Trạch trực tiếp mở cửa phòng đi vào.

Đây là một căn phòng rất lớn, bên trong có thư phòng, phòng khách, phòng ngủ, phòng bếp. Bố trí bên trong các gian phòng hết sức hài hòa, đồ vật ở bên trong đều đầy đủ mọi thứ.

Chu Duệ Trạch đi vào cũng không trực tiếp tìm người, mà chỉ thông thả ngồi ở trên ghế sa lon, chờ.

Chờ chưa quá hai phút, cửa phòng ngủ đã được mở, một người tức giận ùng ùng xông tới, giơ tay lên đánh.

Tay Chu Duệ Trạch vừa nhấc lên, lập tức chống đỡ, mặt lạnh hỏi: "Các người muốn ra đường cái ngủ sao?"

"Tôi chính là ngủ ngoài đường cũng sẽ không cầu xin cậu!" Chu Kỳ Côn tức giận rống to.

"Nếu có khí phách như vậy, tôi lập tức phái người tiễn các người đi ra ngoài." Chu Duệ Trạch hừ lạnh một tiếng, làm bộ sắp đứng lên.

"Ồi chào, hai cha con từ đâu tới cuối đầu tức giận như vậy, bốt giận bốt giận, có lời gì từ từ nói." Đồng Nhu Bình vội vàng ngăn cản Chu Duệ Trạch, cũng khuyên Chu Kỳ Côn dừng lại.

Bây giờ bà tin Chu Duệ Trạch tuyệt đối nói được là làm được, nó thật có thể tàn nhẫn đuổi bọn họ ra.

Cả đời này bà cũng quen sung sướng rồi, trước kia Chu Kỳ Côn buôn bán thất bại, bà không bao giờ dám trở về giống trước kia nữa.

"Tôi không có gì đáng nói với cậu ta, tôi không có con trai như vậy." Chu Kỳ Côn ngồi xuống hừ lạnh một tiếng, mặt đen thui, không nhìn tới Chu Duệ Trạch.

"Tôi cũng vậy, rất hi vọng chúng ta không có cái loại quan hệ máu mủ." Đây là chuyện Chu Duệ Trạch có cầu cũng không được.

"Duệ Trạch, con đưa chúng ta đến chỗ này là có ý gì?" Đồng Nhu Bình ôn nhu hỏi, "Chúng ta ở chỗ ở trước kia tốt hơn."

"Nơi đó không thích hợp cho người lớn tuổi, nơi này rất tốt, thiết bị không tệ, ăn cũng có, nhân viên chăm sóc ở đây cũng có." Chu Duệ Trạch kể ra đủ loại, "Các người sinh tôi ra...tôi đương nhiên muốn bảo đảm nửa đời sau của các người không lo cơm áo, yên tâm đi. Tiền tiêu hàng năm tôi đều chuyển đến cho các người, không cần lo lắng tiền bạc."

"Cái gì, cậu định để chúng ta ở đây sao?" Chu Kỳ Côn lớn tiếng phản bác.

"Không ở chỗ này thì có thể cút ra ngoài!" Chu Duệ Trạch không chút khách khí nói.

"Đưa tiền của tôi đây, tôi lập tức đi." Chu Kỳ Côn cũng đối mặt với Chu Duệ Trạch.

"Tiền của ông? Tiền gì? Nhiều năm như vậy vẫn là tôi nuôi các người...ông ăn mặc tiêu sài, tất cả đều là tôi chu cấp. Quanh năm suốt tháng ông đã tiêu bao nhiêu tiền rồi? Tiền của ông? Ông có tiền gì sao? Kể từ sau khi ông đầu tư thất bại, có tiền sao?" Chu Duệ Trạch hừ lạnh.

Tự cho là cha mẹ anh thì có thể được voi đòi tiên sao?

"Được rồi, được rồi, cha con hai người đều chung một tính tình, có thể không âm ỹ nữa được không?" Đồng Nhu Bình vội vàng khuyên can, nếu cứ cãi nhau như vậy nữa thì cũng không nói được gì nữa.

Chu Kỳ Côn hừ lạnh một tiếng, im miệng không nói.

"Duệ Trạch, ở đây tốt thì tốt thật, nhưng nếu mẹ muốn đi ra ngoài mua đồ, trong tay không có tiền thì không được.... Con lấy lại tất cả thẻ của chúng ta, là muốn giam lỏng chúng ta sao?" Đồng Nhu Bình nói chuyện vẫn là rất uyển chuyển, biến đổi cách lấy tiền từ Chu Duệ Trạch.

"Đi ra ngoài?" Chu Duệ Trạch buồn cười hỏi, "Các người còn muốn đi ra ngoài để làm cái gì nữa? Chỗ này có ăn có uống, cái gì cũng có, các người còn phải đi ra ngoài để làm gì?"

Đồng Nhu Bình vừa nghe lời này của Chu Duệ Trạch, sắc mặt liền thay đổi trắng trắng xanh xanh: "Con...ý con là. . . . ."

"Không phải đã nói cho các người biết rồi sao? Tiền tôi đều chuyển đến, bắt đầu từ bây giờ, mãi cho đến chết, các người cũng sẽ ở chỗ này. Về phần

hậu sự, cũng đã thu xếp người ở chỗ này thỏa đáng." Chu Duệ Trạch cười nói, "Các người là cha mẹ của tôi, yên tâm, tôi sẽ để các người trải qua tuổi già thật thong thả."

"Chỗ này cũng là chỗ của các người, sẽ không có người nào tới quấy rầy, có bất kỳ chuyện gì, chỉ cần nhấn chuông, lập tức có người tới phục vụ cho các người. Cuộc sống há mòn là có cơm ăn, không phải là các người muốn hưởng tới sao?"

"Cậu cho rằng chỉ có ăn uống là được sao? Tôi cũng không được giao thiệp với bạn bè sao?" Chu Kỳ Côn chất vấn.

"Bạn bè?" Chu Duệ Trạch kỳ quái nhìn Chu Kỳ Côn, "Ông có bạn bè nào muốn liên lạc?"

"Trước kia tôi là làm ăn, cũng là bạn bè, chúng ta. . . . ." Chu Kỳ Côn nói tới một nửa, liền bị Chu Duệ Trạch cắt đứt, "Ông muốn liên lạc với bạn bè ông, cũng phải xem xem bọn họ có muốn liên lạc với ông hay không."

Chu Duệ Trạch lấy ra một chiếc điện thoại mới, ném cho Chu Kỳ Côn: "Bây giờ ông thử gọi điện thoại cho bạn bè của ông, xem bọn họ có muốn qua lại với ông hay không."

Chu Kỳ Côn lập tức cầm điện thoại lên nhấn phím, điện thoại được kết nối: "Lão Vương. . . . . Đây, A lô. . . . ."

Mới vừa hô lên, bên kia vừa nghe là ai, lạch cạch một cái thì cúp máy.

Chu Kỳ Côn không tin tiếp tục gọi, gọi một hồi, thế nhưng không có người nào nói chuyện với ông, chỉ cần vừa nghe đến giọng nói của ông, lập tức cúp máy.

Chu Kỳ Côn lập tức hiểu được, chính là Chu Duệ Trạch giờ trở quỷ, nhìn chăm chăm Chu Duệ Trạch hừ lạnh: "Cậu cho rằng tất cả mọi người sẽ khuất phục dưới thế lực của cậu sao sao? Lão Tiểu cũng sẽ không như vậy."

Nghe được lời nói của Chu Kỳ Côn, Chu Duệ Trạch tùy ý cười cười, nhìn Chu Kỳ Côn tràn đầy tự tin nhấn số điện thoại: "A lô, lão Tiểu, là tôi. . . . ."

Ngược lại bên đầu điện thoại kia lại nói chuyện, chỉ là, cũng không phải lời mà Chu Kỳ Côn hy vọng: "Chu lão tiên sinh, là chúng tôi sai lầm rồi, không nên nghĩ tới chuyện trèo lên người con trai của ông. Bây giờ công ty của tôi đã không còn nữa, ông có thể để cho chúng tôi yên tĩnh có được không? Coi như tôi van ông, không cần quấy rầy chúng tôi nữa."

Nói xong, hoàn toàn cũng không cho Chu Kỳ Côn cơ hội nói chuyện, dứt khoát cúp điện thoại.

Chu Kỳ Côn liền lập tức hiểu rõ, giận dữ hỏi Chu Duệ Trạch: "Cậu đã làm gì bọn họ? Công ty Tiểu gia đã xảy ra chuyện gì?"

"Tiểu Lị Mạnh nói cho các người biết chuyện của di nhỏ của vợ tôi, chẳng lẽ không nên trả giá một chút sao? Nếu bọn họ thích tiền như vậy, vậy thì không cần công ty này nữa, tay làm hàm nhai đi kiếm tiền, cũng sẽ không còn nhiều tâm tư đi suy nghĩ chuyện của người khác như vậy nữa, không phải sao?" Chu Duệ Trạch không để ý lắm nói.

"Cậu...Cậu. . . . ." Chu Kỳ Côn chỉ vào Chu Duệ Trạch không biết nói gì.

Ông không nghĩ tới Chu Duệ Trạch làm việc sẽ tàn khốc như vậy, hoàn toàn đánh vào nhược điểm của người khác, không lưu lại một con đường sống.

"Làm sao cậu có thể như vậy?" Sau nửa ngày Chu Kỳ Côn chỉ có thể nói một câu như vậy.

"Vì sao tôi không thể như vậy?" Chu Duệ Trạch kỳ quái hỏi ngược lại.

"Cậu quá coi trời bằng vung, nếu cho cậu một con dao có phải cậu sẽ giết người luôn phải không?" Chu Kỳ Côn hoàn toàn tức giận mới nói ra một câu như vậy.

"Giết người, không cần dao cũng có thể." Chu Duệ Trạch từ từ nâng khóe môi lên, sát khí trong mắt nhanh chóng ngưng tụ, thấy như vậy lòng Chu Kỳ Côn liền run sợ, "Ông cho rằng người chết trên tay tôi ít lắm sao?"

Chu Kỳ Côn ngây ngẩn cả người, hoàn toàn không nhận ra được con trai của mình, ngây ngốc nhìn Chu Duệ Trạch đứng dậy, từ từ đến gần, lấy điện thoại từ trong tay của ông, nhìn về phía ông từ từ nói: "Ở chỗ này sống cho tốt, nếu như không thích, có thể đi lên lầu trên mà nhảy xuống. Nhớ, tốt nhất đầu nên hướng xuống, bằng không sẽ không chết dễ dàng, mà còn bị gày vò."

Lời nói ác độc như vậy, từ trong miệng Chu Duệ Trạch nói ra, thế nhưng Chu Kỳ Côn không có một chút nghi ngờ.

Bởi vì vào lúc này, ông đột nhiên phát hiện, con trai mà ông biết đã không còn, người bị ông đánh run lấy bầy đã không còn.

Người trước mắt này, hoàn toàn chính là một ác ma khát máu vô tình.

Lúc Chu Kỳ Côn và Đồng Nhu Bình còn đang sững sờ, Chu Duệ Trạch ưu nhã xoay người, rời đi.

Người ngoài cửa thấy Chu Duệ Trạch ra ngoài, lập tức nhấn thang máy, dùng thẻ từ quét lên cửa thang máy một cái, cửa thang máy mới mở ra.

Chu Duệ Trạch vẫn duy trì nụ cười lạnh, bọn họ không phải thích tiền sao?

Đi tới bên cạnh xe của mình, Chu Duệ Trạch không hề quay đầu lại dù chỉ một lần, hoàn toàn không nhìn cha mẹ mình ở lầu ba, ngồi vào bên trong xe, thắt chặt dây an toàn, lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại: "Bà xã. . . . ."

"Thế nào? Công việc bận lắm sao? Khi nào thì trở về, em nấu canh cho anh uống." Hà Quyên vừa nghe liền nghe được trong giọng nói của Chu Duệ Trạch mang theo mệt mỏi, trong lời nói kèm theo quan tâm lập tức truyền vào điện thoại, làm tất cả mệt mỏi của Chu Duệ Trạch đều bị xua tan.

"Bà xã, anh đi hai ngày thì trở về, chỉ là, Nhiếp Nghiêu đã nói gì với em chưa? Ngày mai muốn nhờ em giúp một chuyện." Chu Duệ Trạch cong khóe môi lên, cười buồn lòng.

"Chỉ nói với em là ở nhà chờ cậu ta." Hà Quyên kỳ quái nói, "Cậu ta cũng không nói chuyện gì nữa."

"Một chuyện rất quan trọng, phải giúp cậu ấy đó." Chu Duệ Trạch nói nghiêm túc.

"Chắc chắn rồi, chuyện của bạn anh, đương nhiên phải giúp rồi." Hà Quyên khẳng định nói, "Anh ở bên ngoài đừng quá mệt mỏi, tiền đã kiếm sài cũng không hết rồi."

"Ừ, anh biết rồi, bà xã." Chu Duệ Trạch nhẹ nhàng nói, cũng không biết nhớ tới cái gì, nói một câu: "Bà xã, em muốn quà tặng gì không, anh mua về cho em."

"Anh trở về sớm một chút thì so với cái gì cũng tốt hơn rồi." Hà Quyên ở bên đầu điện thoại kia nói, khẽ dừng một chút, giọng rất nhỏ lầu bầu một câu, "Em nhớ anh lắm."

Tuy chỉ mới mấy ngày, nhưng cảm thấy trong lòng mình trống trải, chỉ muốn nhanh một chút nhìn thấy anh.

Thân thể Chu Duệ Trạch chấn động, lập tức ngồi thẳng người, mắt tỏa sáng lấp lánh, khóe môi không ngừng vểnh lên: "Bà xã, anh cũng nhớ em lắm, anh sẽ nhanh trở về."

"Đừng làm chậm trễ chuyện của anh, còn nữa, trên đường phải chú ý an toàn, không nên gấp gáp, nghe chưa?" Hà Quyên tỉ mỉ dặn dò trong điện thoại, tràn đầy không yên lòng.

"Dạ, biết rồi thưa bà xã." Chu Duệ Trạch lập tức bảo đảm.

Sau khi hai người lại nói thêm vài câu mới cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đùng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Chương 103.8: Nhà

Ngày hôm sau, bởi vì Nhiếp Nghiêu nói trước với Hà Quyên, cô liền thật sớm chờ Nhiếp Nghiêu.

Không lâu sau, Nhiếp Nghiêu ở bên ngoài nhấn chuông cửa.

Hà Quyên mở cửa, thuận miệng hỏi một câu: "Chuyện gì vậy, còn thần thần bí bí như vậy."

"Chị dâu, chị cùng tôi đến nơi này giúp một chuyện, nếu không, tự tôi cũng không có cách nào lấy được." Mặt Nhiếp Nghiêu đau khổ, làm Hà Quyên cũng không biết nói cái gì cho phải, vội vàng gạt đầu, mang theo túi xách ra cửa với Nhiếp Nghiêu.

Bởi vì là bạn của Chu Duệ Trạch, Hà Quyên hoàn toàn tin tưởng, hơn nữa đã nói trong điện thoại với Chu Duệ Trạch, anh hiển nhiên cũng biết chuyện này.

Lên xe, Nhiếp Nghiêu trực tiếp chạy đến một ngôi biệt thự ngoài thành phố, Hà Quyên còn chưa hiểu rõ chuyện gì xảy ra liền bị đẩy vào một căn phòng thợ trang điểm quen thuộc ở bên trong nhìn cô cười híp mắt, còn có người thanh niên chuyên thiết kế trang phục cho cô cũng ở đây.

"Mọi người. . . ." Lời nói của Hà Quyên vẫn chưa nói hết, người thanh niên nhìn về phía Hà Quyên cười nói, "Chu phu nhân, mẫu thiết kế áo cưới lần này hi vọng cô có thể thích."

Áo cưới?

Áo cưới.

Nghे như vậy nếu Hà Quyên còn không biết chuyện gì thì cô thật sự là đồ ngốc.

Chuyện thứ nhất, Hà Quyên trực tiếp lấy điện thoại đi động ra gọi điện thoại cho Chu Duệ Trạch: "Chu Duệ Trạch!"

Nêu danh điểm tính như vậy, khiến Chu Duệ Trạch liền căng thẳng trong lòng, vội vàng cười làm lành: "Bà xã, trước khi kết hôn một ngày không phải người ta đã nói không thể gặp mặt sao, anh không phải cố ý."

"Anh lên kế hoạch tốt quá nha." Hà Quyên nũng nịu một tiếng, "Anh chờ đó cho em, sau này sẽ tính sổ với anh."

"Được, từ từ tính." khuôn mặt Chu Duệ Trạch tươi cười, hoàn toàn không để ý.

Hà Quyên vừa bực mình vừa buồn cười cúp điện thoại, mặc cho thợ trang điểm trang điểm cho mình.

Nói với Chu Duệ Trạch như vậy, nhưng thật ra trong nội tâm lại là ngọt ngào không thôi.

Lần trước bọn họ chỉ là lãnh giấy chứng nhận kết hôn, thậm chí, khi đó hoàn toàn cũng không có tình cảm.

Được rồi, là cô không có tình cảm với Chu Duệ Trạch, nhưng người kia tình cảm nồng nàn như vậy, làm sao không yêu anh được chứ?

Bọn họ đã kết hôn lâu như vậy, anh vẫn nghĩ tới một hôn lễ.

Nếu nói không cảm động, thì chỉ có quỷ mới tin.

Đợi đến lúc thay áo cưới được thiết kế riêng cho mình, Hà Quyên thật muốn nói một câu, người phụ nữ trong kiếng kia thật đẹp.

Không phải bởi vì dung mạo, không phải bởi vì áo cưới, mà là vì nụ cười của cô.

Thì ra nụ cười hạnh phúc đẹp như vậy.

"Đã đến lúc rồi, chúng ta đi xuống đi." Dâu phụ nói bên tai Hà Quyên.

"Được." Hà Quyên cười gật đầu, đi theo dâu phụ xuống lầu.

Đi ra đến bên ngoài mới phát hiện, trên đất đã trải thảm đỏ thật dày, hai bên bày đầy hoa tươi, tất cả ghế cũng được quần băng gấm phan hồng, đã có đầy người.

Đầu thảm bên kia, Chu Duệ Trạch mặc toàn thân mặc lễ phục nhìn cô cười, lúc Hà Quyên còn chưa cất bước tới, Chu Duệ Trạch liền di chuyển.

Ngưng mắt nhìn hai mắt của cô, một mạch đi tới trước mặt cô, nhẹ giọng nói: "Bà xã, em vĩnh viễn không cần đi về phía anh, hãy để anh đi về phía em, cho dù em có ở nơi nào đi nữa."

"Quyên, ý nghĩa là tốt đẹp, anh nghĩ ba mẹ em chính là hi vọng em cả đời không phải lo âu. Anh sẽ thay thế bọn họ làm tất cả cho em." Chu Duệ Trạch cúi xuống nhẹ nhàng nói bên tai Hà Quyên xong, "Tốt đẹp ở đây rồi, bà xã, em chính là tốt đẹp mà anh muốn tìm, là phúc tinh của anh."

Hà Quyên cũng không nói gì, chỉ nghiêng đầu, nhẹ nhàng ấn một nụ hôn lên môi Chu Duệ Trạch, cái gì cũng không cần nói nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Ngoại truyện một

Gần đây tâm tình của Chu Duệ Trạch thật không tốt, vô cùng không tốt. Một khi tâm tình của anh không tốt, người khác sẽ xui xẻo. Người càng ở gần anh, càng xui xẻo kịch liệt.

Dĩ nhiên, đối tượng xui xẻo tuyệt đối không bao gồm bà xã thân yêu của anh.

Vì các loại đãi ngộ phúc lợi vô cùng tốt, cho nên khiến đông đảo người xin việc tài giỏi nhất đều muốn xin vào tập đoàn Minh Đạt gần đây bị mây mù bao phủ.

Gần đây nhân viên bên trong gặp được bạn bè muốn vào đoàn tập Minh Đạt, đều là gương mặt khổ sở, làm các người bạn của họ kinh ngạc và rối rắm không thôi, không ngừng hỏi thăm, đãi ngộ phúc lợi của tập đoàn Minh Đạt giảm xuống hay là muốn cắt giảm nhân sự?

Nhân viên của tập đoàn Minh Đạt bày tỏ, đãi ngộ phúc lợi vẫn luôn rất tốt, thậm chí bởi vì gần đây đề cao hiệu quả làm việc, cho nên lương tháng này sẽ

tăng gấp đôi.

Mấy người bạn vừa nghe, liền phẫn hận, che giấu, đây đúng là che giấu!

Suy nghĩ xã hội bây giờ một chút, bao nhiêu người thất nghiệp!

Bao nhiêu người tốt nghiệp không tìm được việc làm, đừng nói sinh viên chưa tốt nghiệp, ngay cả thạc sĩ, bác sĩ cũng không cách nào có công ăn chuyện làm trong cả khối người này. Thậm chí công việc cùng thu nhập hoàn toàn không bằng nhau, thà rằng bớt ít tiền cũng muốn giữ được công việc.

Cứ trong hoàn cảnh như vậy, bọn họ làm việc trong tập đoàn Minh Đạt cảm lương cao, nhiều phúc lợi đặc biệt, bọn họ còn bất mãn cái gì nữa?

Hả?

Có cái gì phải bất mãn?

Nhân viên tập đoàn Minh Đạt ngửa đầu nhìn trời, lặng lẽ rơi lệ, đau thương nói: "Mấy người vĩnh viễn sẽ không hiểu nỗi khổ của chúng tôi."

Mọi người đồng loạt khinh bỉ.

"Công việc của chúng tôi quá mệt mỏi. . . . ."

"Thôi đi, các người có thể so sánh với người làm vệ sinh, kiến trúc sư còn mệt hơn sao?"

"Mức độ công việc của chúng tôi rất lớn. . . . ."

"Có thể lớn hơn công nhân dây chuyền sản xuất sao?"

"Chúng tôi chịu áp lực rất lớn. . . . ."

"Xã hội bây giờ công việc của ai mà không có áp lực?"

Cuối cùng bọn họ cho ra kết quả nhất trí chính là nhân viên tập đoàn Minh Đạt chiếm chỗ tốt còn giấu diếm, sau khi bị khinh bỉ vô tận, mạnh bạo bắt chẹt nhân viên tập đoàn Minh Đạt đãi một bữa cơm tối thịnh soạn.

Nhân viên tập đoàn Minh Đạt nhìn ví tiền cạn kiệt của mình, thật là khóc không ra nước mắt.

Chỉ thấy bọn họ kiếm tiền, vì sao không thấy mỗi đêm trời tối bọn họ phải làm thêm giờ chứ?

Chỉ thấy được đãi ngộ phúc lợi của bọn họ vô cùng tốt, vì sao không xem xem bọn họ ngày ngày phải đi họp đến mức thần kinh căng thẳng chứ?

Được, ai làm việc cũng phải căng thẳng, cũng phải tăng ca.

Bọn họ cũng nhin.

Nhưng mà, nhưng mà tại sao ngày ngày bọn họ đi làm phải chịu áp lực vô cùng dày đặc chứ?

Gần đây ông chủ yêu cầu thật là càng ngày càng nghiêm khắc, đưa tài liệu lên, đừng nói lỗi in, chỉ một dấu chấm câu sai thì tất cả đều bị trả về làm lại.

Việc bàn giao phải lập tức hoàn thành, tuyệt đối không thể chậm trễ.

Cái gì?

Công việc quá nhiều không hoàn thành xong phải đợi một chút hả?

Đây là năng lực làm việc của nhân viên tập đoàn Minh Đạt sao?

Làm sao kém như vậy?

Không được thì thay đổi người!

Đừng nói không dám oán thán, cho dù dám, cũng không biết nói cái gì.

Có ai có thể vừa gọi cuộc gọi video trong hội nghị để nghe báo cáo vừa cầm điện thoại ra lệnh, tay vẫn đang ký tên lên tài liệu chứ?

Ông chủ của bọn họ có thể.

Người ta cùng một lúc có thể làm ít nhất ba chuyện, đương nhiên hiệu suất sẽ cao.

Bọn họ thật muốn hô một tiếng, nếu bọn họ có bản lĩnh này thì bản thân đã sớm làm ông chủ rồi!

Bọn họ có bản lĩnh này sao?

Dĩ nhiên không có!

Không có khả năng làm ông chủ sao?

Dĩ nhiên không thể nào!

Nếu không thể làm ông chủ lại không có bản lĩnh kia, thì việc bọn họ có thể làm chính là âm thầm nỗ lực nghiền ép tiềm năng của mình để hoàn thành công việc.

Đừng nói, tiềm lực của con người là vô hạn, những lời này thật không phải là lừa gạt người.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi không tới một tuần lễ, năng lực làm việc của nhân viên tập đoàn Minh Đạt liền tăng vọt lên mấy bậc.

Rốt cuộc Nhiếp Nghiêu không nhịn được nữa, trực tiếp đi tìm Chu Duệ Trạch.

"Cấp định chơi tập đoàn Minh Đạt đến suy sụp sao?" Nhiếp Nghiêu ngồi ở trước mặt Chu Duệ Trạch, thờ ơ hỏi người làm việc điên cuồng trước mắt.

Chu Duệ Trạch cũng không trả lời Nhiếp Nghiêu ngay, mà là nhanh chóng gõ mấy cái trên bàn phím, sau khi xử lý xong công việc trong tay mới ngẩng đầu nhìn về phía Nhiếp Nghiêu: "Cậu có ý gì?"

"Những lời này phải là tôi hỏi cậu đó." Nhiếp Nghiêu trầm tĩnh nhìn Chu Duệ Trạch, "Gần đây cậu lại nổi điên cái gì?"

Chu Duệ Trạch không nói gì, chỉ trầm mặc dựa người ra phía sau, cực kỳ mệt mỏi nằm ở trên ghế.

Thấy bộ dáng này của Chu Duệ Trạch, Nhiếp Nghiêu cũng cảm thấy chuyện này không đúng lắm: "Sao vậy?"

Chu Duệ Trạch chần chờ một chút, lúc này mới từ từ nói: "Gần đây Quyên Từ không đúng lắm."

"Hả? Chị dâu thế nào?" Nhiếp Nghiêu kỳ quái hỏi, người có dự vọng che chở Hà Quyên quá cao như Chu Duệ Trạch, Hà Quyên còn có thể có chuyện gì kỳ lạ?

Hà Quyên có cơ hội làm gì không thích hợp sao?

"Tôi không biết." Chu Duệ Trạch chau mày, "Tôi cảm thấy cô ấy có chuyện gạt tôi, hơn nữa tâm tình của cô ấy cũng không tốt lắm."

Nhiếp Nghiêu hoàn toàn không rõ.

Hà Quyên kết hôn với Chu Duệ Trạch đã một năm rồi, vẫn luôn thêm đường vào mật, ngày ngày đều diễn trò ân ái trước mặt người độc thân là anh, kích thích anh.

Đang tốt đẹp như vậy, đột nhiên tâm tình xuống thấp là sao?

Chuyện gì xảy ra?

Đột nhiên Nhiếp Nghiêu nghĩ tới một vấn đề, mặt nặng nề dò xét nói: "Sẽ không phải là cậu. . . . ."

"Hả?" Chu Duệ Trạch đang sầu não, vừa nghe Nhiếp Nghiêu hình như có đầu mối, cũng vội vàng nghiêng mình về phía trước, chờ đáp án của Nhiếp Nghiêu.

"Dùng không được hả?" Nhiếp Nghiêu trịnh trọng nói xong, Chu Duệ Trạch hoàn toàn không có phản ứng, ngơ ngác nhìn anh, không hiểu Nhiếp Nghiêu có ý gì.

Một giây kế tiếp, Chu Duệ Trạch thấy một tia ranh mãnh thoáng qua trong mắt Nhiếp Nghiêu, liền lập tức hiểu rõ, đưa tay nắm tới.

Thân thể Nhiếp Nghiêu nghiêng về phía sau, động tác nhanh chóng trốn khỏi công kích của Chu Duệ Trạch, vội vàng biện giải cho mình: "Tôi đây chỉ hỏi một chút thôi, ngộ nhớ. ....?"

"Không có ngộ nhớ, tôi rất khỏe!" Chu Duệ Trạch cắn răng gặm nhẹ, lại dám hoài nghi anh không dùng được!

Đáng chết!

"Được, được, cậu khỏe." Nhiếp Nghiêu vội vàng trấn an Chu Duệ Trạch, nếu không phải trong mắt còn chứa đựng nụ cười hài hước, lời nói chân thành của anh nghe càng thêm có thể tin rồi.

"Gần đây làm sao cậu phát hiện?" Nhiếp Nghiêu thu hồi vẻ mặt cười giòn, nghiêm nghị hỏi Chu Duệ Trạch.

"Chính là mấy ngày gần đây." Chu Duệ Trạch tự nói, hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt bất đắc dĩ của Nhiếp Nghiêu, dĩ nhiên anh không nghe được trong lòng Nhiếp Nghiêu bị phẫn kêu rên.

A, Hà Quyên lạnh nhạt cậu ta, cậu ta liền tức bực bội lên nhân viên à? Làm ông chủ sẽ như vậy sao?

Dĩ nhiên, Nhiếp Nghiêu sẽ không ngu đến mức nói ra.

Coi như nói ra, Chu Duệ Trạch nhất định sẽ cho anh một ánh mắt khinh bỉ, người khác không biết không lẽ anh còn không biết sao?

Nếu nói tập đoàn Minh Đạt cũng chỉ là chiến lợi phẩm do Chu Duệ Trạch nhảm chán tạo nên, sau đó định cư ở chỗ này, chỉ cần có Hà Quyên, có tập đoàn Minh Đạt hay không, khẳng định là Chu Duệ Trạch sẽ không quan tâm.

"Cậu cảm thấy cô ấy có chuyện gì gặt cậu sao?" Nhiếp Nghiêu hỏi.

"Chính là cảm thấy cô ấy có chuyện gặt tôi...Nếu tôi biết là chuyện gì, còn cần phiền não như bây giờ sao?" Chu Duệ Trạch hung hăng trợn mắt nhìn Nhiếp Nghiêu một cái, cậu ta hỏi đều là nói nhảm, có thể có ý kiến thực tế hơn không?

"Được rồi được rồi. . . . ." Thấy Chu Duệ Trạch thật sự nổi giận, Nhiếp Nghiêu cũng bắt đầu nhanh chóng chuyển động đầu óc, xem một chút rốt cuộc là có vấn đề ở đâu.

"Gần đây bên cạnh chị dâu có người đàn ông nào khả nghi không?" Nhiếp Nghiêu bắt đầu nghĩ tới các loại khả năng.

"Người khả nghi?" Chu Duệ Trạch liền không chút suy nghĩ, trực tiếp lắc đầu, "Trên căn bản Quyên Từ đều ở cùng nhau với tôi 24h, rất ít tách ra."

Nhiếp Nghiêu im lặng trợn trắng cả mắt, bọn họ là trẻ sinh đôi kết hợp à?

Được rồi, tình cảm vợ chồng tốt, anh hiểu.

"Cũng không tránh khỏi hai người các người đi gặp người khác ở ngoài. . . . ." Phỏng đoán của Nhiếp Nghiêu vừa mới nói phân nửa, lập tức cảm thấy không khí chung quanh lạnh lẽo, lạnh đến nỗi làm anh run một cái, ngẩng đầu, không chút ngoài ý muốn nhìn thấy sắc mặt của Chu Duệ Trạch từ từ đen lại, vội vàng cười trấn an nói, "Tôi chỉ là tùy tiện nói một chút."

"Tôi chỉ cần bà xã của tôi, Quyên Từ cũng không thể thích người đàn ông khác." Chu Duệ Trạch bình tĩnh nói.

Nhiếp Nghiêu nhìn bộ dáng Chu Duệ Trạch tự tin như vậy, thói quen thành tự nhiên phản bác một câu: "Ngộ nhớ nếu có một người đàn ông khác thì sao?"

"Cậu cảm thấy còn có người đàn ông ưu tú hơn so với tôi sao?" Chu Duệ Trạch tuyệt đối tự tin đến trình độ tự đại.

Nhiếp Nghiêu im lặng nhìn Chu Duệ Trạch, cũng không sợ chết hỏi một câu: "Ngộ nhớ nếu như chị dâu muốn đổi khẩu vị thì sao?"

"Yên tâm, chỉ có tôi là chất lượng, những khẩu vị khác còn chưa ăn đã hết kỳ hạn đảm bảo chất lượng." Chu Duệ Trạch hỏi hột nói.

Nhiếp Nghiêu nháy mắt một cái, đang suy nghĩ ý tứ trong lời nói của Chu Duệ Trạch.

Kỳ hạn đảm bảo chất lượng là có ý gì?

Hết kỳ hạn đảm bảo chất lượng, chính là hư, hư thì không thể xài.

Không thể xài sẽ phải ném đi, ném đi sẽ biến mất. . . . .

Sau lưng Nhiếp Nghiêu chợt lạnh, anh hoàn toàn hiểu ý tứ của Chu Duệ Trạch.

Có phải những thứ khẩu vị khác coi như xuất hiện đều sẽ bị Chu Duệ Trạch trực tiếp xử lý phải không?

Lại chỉ có thể có một lựa chọn trong tình huống này, chính là Hà Quyên chỉ có thể ăn một loại khẩu vị, sẽ không có cơ hội chọn lựa.

"Thôi, cậu cũng không biết, tôi trở về tự mình nghĩ biện pháp." Chu Duệ Trạch đứng dậy, anh không nên trông cậy vào Nhiếp Nghiêu có thể cho anh ý kiến tốt.

"Cậu không phải muốn tôi giúp cậu phân tích sao?" Nhiếp Nghiêu bị đá kích, giống như lời nói của anh đều là nói nhảm.

"Chờ cậu kết hôn lại cùng cậu thảo luận cái vấn đề này, bây giờ thảo luận với cậu. . . . . Hừ hừ. . . . ."

"Ánh mắt đó của cậu là thể nào?" Nhiếp Nghiêu lập tức xù lông, ánh mắt khi dễ của Chu Duệ Trạch là có ý gì? Coi thường anh sao?

"Tôi tan làm " Chu Duệ Trạch mặc áo khoác rời khỏi, còn phân phó một câu, "Gọi họ hoàn thành nhanh công việc trước giờ tan sở, không được chậm trễ."

"Ừ." Nhiếp Nghiêu thuận miệng theo thói quen đáp một tiếng, ngay sau đó mới phản ứng kịp, lượng công việc kia, làm xong cũng phải vài giờ đó? Còn nói không được chậm trễ?

Còn muốn nói nhưng đã không còn ai ở đây, người đó đã sớm về nhà mua thức ăn nấu cơm rồi.

Nhiếp Nghiêu không biết nên tức hay nên cười, đây là chuyện gì nha?

Chỉ là. . . . .

Nhiếp Nghiêu từ từ đi về phòng làm việc của mình, vừa đi trong lòng vừa suy nghĩ, Hà Quyên có chuyện gì sao?

Thời gian anh quen biết Hà Quyên dài như vậy, cũng biết cô là một cô gái có tâm tư đơn thuần, rốt cuộc là có chuyện gì phải gặt Chu Duệ Trạch chứ?

Khó trách Chu Duệ Trạch lo lắng như vậy, Hà Quyên luôn luôn có chuyện gì cũng sẽ nói với Chu Duệ Trạch, lần này thì sao vậy?

Mới vừa rồi anh chọc cười cũng chỉ muốn làm Chu Duệ Trạch yên tĩnh một chút, nhắc nhở Chu Duệ Trạch, Hà Quyên tuyệt đối sẽ không có người khác ở bên ngoài, nhưng mà rốt cuộc cô đang dấu diếm cái gì, hay là muốn Chu Duệ Trạch tự mình đi hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Ngoại truyện hai

Khi trở lại, quả nhiên, Hà Quyên đang ở nhà, Chu Duệ Trạch xách thức ăn đã mua vào phòng bếp, tựa vào cạnh cửa phòng bếp nhìn bóng dáng đang bận rộn, trong lòng loạn như tơ vò.

Rõ ràng tất cả đều rất tốt, tại sao lại đột nhiên xuất hiện một chút trở ngại chứ?

Tại sao?

Rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề ?

"Anh về rồi hả?" Khi Hà Quyên thấy Chu Duệ Trạch, giương lên khuôn mặt tươi cười với anh.

Nụ cười vẫn giống lúc trước làm Chu Duệ Trạch thoải mái, nhưng mà, anh cảm thấy gần đây trong nụ cười của Hà Quyên cất giấu lo âu mơ hồ, chẳng lẽ anh nhìn nhầm rồi sao?

"Anh có mua thức ăn về đây." Chu Duệ Trạch giờ giờ túi xách thức ăn trong tay lên.

"Không sao, ngày mai chúng ta có thể ăn." Hà Quyên xào món ăn trong chảo, nói với Chu Duệ Trạch, "Món ăn của anh để vào tủ lạnh trước đi, ra ngoài thay quần áo rửa tay, lập tức có thể ăn cơm rồi."

"Ừ." Chu Duệ Trạch phân loại tất cả món ăn đã mua bỏ vào tủ lạnh, sau đó đi thay quần áo.

Thay quần áo xong đi ra ngoài, thức ăn đã được bày lên bàn rồi.

Hà Quyên bới một chén cơm đầy đưa đến trước mặt Chu Duệ Trạch: "Nhanh ăn đi."

"Ừ." Chu Duệ Trạch gắp đầu, khi ăn cơm hết một nửa, Chu Duệ Trạch lơ đãng hỏi một câu, "Bà xã, ngày mai em vẫn không đi làm hả?"

Hà Quyên luôn luôn làm việc ở tập đoàn Minh Đạt, năng lực làm việc rất mạnh, tốc độ tiếp thu cũng rất nhanh, quan trọng hơn là có một người thầy ngày ngày hết lòng dạy.

Phạm vi công việc thích hợp, Hà Quyên cũng rất thích công việc của mình.

Nhưng gần đây Hà Quyên thường xin nghỉ, nói là muốn nghỉ ngơi một chút.

Thấy Hà Quyên không muốn nói chuyện nhiều, Chu Duệ Trạch cũng không hỏi tới.

Chỉ là. . . . . Anh rất không yên lòng.

Ngày hôm sau, Chu Duệ Trạch vẫn đi làm như cũ, lúc khuya về nhà, Hà Quyên ngơ ngác ngồi trên sô pha, như có tâm sự nặng nề.

"Em sao vậy?" Trong lòng Chu Duệ Trạch quỳnh lên, biết Hà Quyên có chuyện, nhưng đột nhiên lại thấy bộ dạng này của cô, thật sự làm anh rất hoảng sợ.

Ba chân bốn cẳng vọt tới, liền ôm Hà Quyên vào trong ngực, luôn miệng hỏi "Sao vậy, ai bắt nạt em sao, nói cho anh biết."

"Ông xã, chủ nhật ngày mai, anh tới bệnh viện với em nha." Hà Quyên vừa nói như vậy, dọa Chu Duệ Trạch đến nỗi nhịp tim thiếu chút nữa ngừng đập, "Em làm sao vậy? Khó chịu chỗ nào? Sẽ đi ngay bây giờ!"

Nói xong, trực tiếp đưa tay bế Hà Quyên lên như bế công chúa, đi ra cửa.

"Nè, nè. . . ." Hà Quyên như thế nào cũng không nghĩ đến Chu Duệ Trạch sẽ có hành động như vậy, vừa mới nói ra, anh đã muốn xông ra ngoài, "Không phải em không thoải mái, thả em xuống"

Cũng may Chu Duệ Trạch còn sót lại mấy phần lý trí, nghe Hà Quyên kêu lên như vậy, liền dừng bước, hỏi "Thật sự không phải không thoải mái hả?"

Dừng lại thì dừng lại, nhưng vẫn không buông Hà Quyên ra, anh vẫn đang lo lắng đề phòng, ngộ nhỡ nếu Hà Quyên đang nói dối, anh lập tức dẫn cô đến bệnh viện.

"Không có chuyện gì." Hà Quyên chỉ còn thiếu thê để bảo đảm.

Chỉ là, vô luận Hà Quyên chân thành bảo đảm cỡ nào cũng không có tác dụng, bởi vì Chu Duệ Trạch không tin: "Em không có chuyện gì, tại sao muốn đi bệnh viện?"

Vẫn là có chuyện chưa nói cho anh biết.

"Không sao cả, bà xã, cho dù có cái gì không thoải mái, em cũng không nên lừa gạt anh, có anh ở đây đâu rồi, em cứ việc nói." Chu Duệ Trạch sợ Hà Quyên sợ thầy giấu bệnh.

"Thật sự không có." Hà Quyên không nhịn được rống lên một tiếng, "Thả em xuống!"

"Ừ, được." Chu Duệ Trạch lập tức nghe lời để Hà Quyên xuống, cô nói một cái liền nghe lời, nếu để cho Nhiếp Nghiêu nhìn thấy, tuyệt đối sẽ phun ra một ngụm máu, mắng to một tiếng, đúng là ông xã biết nghe lời vợ.

"Em muốn đến bệnh viện kiểm tra một chút. . . ." Lời nói của Hà Quyên vẫn chưa nói hết, Chu Duệ Trạch lập tức nắm lấy bả vai của cô, "Em chính là không thoải mái, khó chịu chỗ nào? Anh sẽ. . . ."

"Im miệng!" Hà Quyên hô một tiếng, Chu Duệ Trạch lập tức tự động im lặng, nhìn thấy người nào đó đã an tĩnh, lúc này Hà Quyên mới tiếp tục nói, "Em muốn đi kiểm tra một chút xem, thời gian lâu như vậy, tại sao vẫn không có chuyện gì."

"Hả?" Chu Duệ Trạch không hiểu nhìn Hà Quyên, không rõ ý của cô là gì, "Không có chuyện gì là sao?"

Trên mặt Hà Quyên hơi có chút ửng hồng, nhỏ giọng nói: "Em muốn đi kiểm tra xem, tại sao vẫn không có thai, chúng ta cũng kết hôn lâu như vậy, vẫn luôn sinh hoạt bình thường, không có lý do gì lại không có nha."

Chu Duệ Trạch cũng rất cố gắng, để cho cô chân chính cảm nhận được thể lực vượt trội của anh, không hề là trước kia có tập luyện, thể lực kinh người. Theo cái đà đó, hẳn là bọn họ phải đưa bé chứ.

"Chuyện này. . . ." Ánh mắt Chu Duệ Trạch né tránh, lập tức thay vào bộ mặt bình tĩnh an ủi Hà Quyên, "Cái này phải thuận theo tự nhiên, có thể là chưa đến lúc."

"Làm sao có thể?" Hà Quyên giống như giận trợn mắt nhìn Chu Duệ Trạch một cái, "Anh chịu khó như vậy, sẽ còn chưa đến lúc sao?"

Vừa nghe Hà Quyên khẳng định cố gắng của anh như vậy, ánh mắt Chu Duệ Trạch sáng lên, vội vàng bày tỏ: "Anh cũng có thể chịu khó thêm một chút nữa."

"Cút!" Hà Quyên xoay người đi vào phòng, đóng cửa.

"Bà xã, bà xã. . . ." Chu Duệ Trạch đứng trước cửa phòng ngủ, "Bà xã, em đói chưa? Mở cửa ra ăn cơm, muốn ăn cái gì anh sẽ làm cho em, không muốn ăn ở nhà, cũng có thể ra ngoài ăn. . . . Bà xã, bà xã, mở cửa ra đi."

Hà Quyên ở trong phòng ngủ bắt đầu dĩ than thở, người đàn ông hư hỏng này, mặt ngoài nhìn đáng hoàng, thật ra chính là một tên bại hoại.

"Bại hoại." Mặt Hà Quyên nóng lên, đi vào toilet, dùng nước lạnh rửa mặt, mở cửa.

"Bà xã, em muốn ăn cái gì?" Chu Duệ Trạch vội vàng bắt lấy tay Hà Quyên, "Anh đi làm cho em."

"Thôi, đã trễ thế này, ăn lẩu là được." Hà Quyên biết trong nhà có nguyên liệu nấu ăn, cô cũng không muốn làm gì, ăn lẩu tiện hơn.

"Ừ, đúng rồi." Chu Duệ Trạch gật đầu, sau đó trực tiếp lấy điện thoại di động ra bấm, "A lô, giao một cái lẩu đến đây, ừ, nhanh chút."

Hà Quyên đợi đến khi Chu Duệ Trạch cúp điện thoại rồi mới kỳ quái hỏi một câu: "Anh làm gì đấy?"

"Bà xã muốn ăn lẩu, anh gọi bọn họ đưa tới." Chu Duệ Trạch thần nhiên nói.

Hà Quyên im lặng vỗ trán của mình, thở dài một tiếng, quả nhiên người nghèo vẫn không lý giải được cách suy nghĩ của người có tiền.

Nửa tiếng sau, có người nhón chuông cửa, Hà Quyên vừa mở cửa, người trước cửa lập tức cung kính kêu một tiếng: "Chào cô."

Chân mày Hà Quyên co quắp một cái, nghiêng người né ra, để bọn họ đi vào.

Trên bàn lập tức được dọn lên lẩu uyên ương, các loại đồ ăn kèm, thịt, tất cả đều mang lên.

Sau khi dọn xong còn đốt than bên dưới nồi lẩu, Hà Quyên thích ăn lẩu truyền thống kiểu nồi lẩu đốt than, chỉ có cái này mới đầy đủ vị, sau khi chuẩn bị xong, những người đó cũng rời đi, cũng giống như khi tới, lặng yên không một tiếng động.

"Bà xã, tới ăn cơm." Chu Duệ Trạch vui vẻ lôi kéo Hà Quyên đến bên bàn.

Hà Quyên nhìn đồ trên bàn một chút, thở dài nói: "Em nói ăn lẩu là muốn bớt việc không cần làm cơm."

"Không phải chúng ta không nấu cơm sao?" Chu Duệ Trạch kỳ quái nhìn Hà Quyên, "Đây cũng là cái lẩu, cũng rất bớt việc."

Trán Hà Quyên trượt xuống mấy vạch đen, im lặng triệt để rồi.

Được rồi, đúng là bớt việc, quá bớt việc.

"Bà xã, ăn đi." Chu Duệ Trạch nhìn nồi lẩu sôi, lập tức bỏ một chút rau vào, còn có thịt xuyên, ân cần gấp cho Hà Quyên.

Một mạch ăn, Chu Duệ Trạch cũng không cho Hà Quyên cơ hội mở miệng.

Cứ như vậy lừa Hà Quyên nằm trên giường, Hà Quyên vừa nghĩ đến một vấn đề rất quan trọng: "Ngày mai, anh rút cuộc có thời gian hay không? Chúng ta đi. . . . ."

"Bà xã, không cần đi bệnh viện khám, chúng ta cố gắng nhiều một chút là được rồi." Chu Duệ Trạch lập tức cắt đứt lời nói của Hà Quyên.

"Không phải, vấn đề là. . . . ." Hà Quyên còn muốn thảo luận vấn đề này với Chu Duệ Trạch một chút, chỉ là, người nào đó giống như không muốn cho cô một cơ hội, trực tiếp chuyển sang chuyện khác.

Kết quả cho sự nỗ lực chính là sáng sớm chủ nhật tinh thần Chu Duệ Trạch sáng khoái đi làm, lưu lại Hà Quyên ở nhà ngủ bù.

Chu Duệ Trạch vừa lái xe vừa âm thầm cười tà mị, thể năng của anh vẫn tương đối tốt.

Ừ, cần phải liên tục rèn luyện.

Khi Hà Quyên đã ngủ đủ giấc, tỉnh lại, thấy được trên tủ đầu giường đặt bình giữ nhiệt, trực tiếp bung lên uống một hớp, là nước mật ong.

Ừng ực ừng ực uống hết, lúc này mới thoải mái, vừa mới uống xong, điện thoại liền vang lên: "A lô."

"Bà xã, đã dậy rồi sao?" Giọng nói của Chu Duệ Trạch truyền đến từ trong tay nghe, tương đối dịu dàng, "Đi rửa mặt, cơm trưa sắp được đưa qua."

Hà Quyên cực kỳ dịu dàng hỏi: "Ông xã, làm sao anh biết em đã dậy?"

"Ừ. . . . . Bà xã, anh canh giờ mà, anh cho người mang thức ăn em thích đến rồi, chắc cũng sắp tới, công việc của anh có chút bận, khuya về sẽ mua bánh ngọt cho em." Nói xong, lách cách một cái liền cúp điện thoại, đôi mắt lạnh lẽo của Hà Quyên.

"Đúng là tên vô duyên." Hà Quyên đứng lên đi rửa mặt xong, ngồi chờ cơm trưa, sau khi cơm trưa đến, cô liền bắt đầu suy nghĩ một vấn đề, tại sao Chu Duệ Trạch không muốn cùng cô đi bệnh viện kiểm tra chứ?

Nhất định dùng hết các loại phương pháp giữ cô ở nhà.

Chẳng lẽ là. . . . . Trong nháy mắt sắc mặt Hà Quyên liền trở nên trắng bệch. . . . . Cái miệng rơi trên mặt đất, mới vừa rồi bụng còn kêu vang, bây giờ một chút muốn ăn cũng không có.

Bên trong phòng làm việc của tập đoàn Minh Đạt, Nhiếp Nghiêu cầm tài liệu tới: "Ký tên."

"Ừ." Chu Duệ Trạch nhận lấy, nhanh chóng nhìn một chút, trực tiếp ký tên.

Nhiếp Nghiêu ngồi trên ghế dựa, hỏi "Chị dâu như thế nào?"

"Cô ấy muốn đi bệnh viện kiểm tra." Chu Duệ Trạch ngẩng đầu nói.

"Chị dâu bị sao vậy?" Nhiếp Nghiêu sợ hết hồn, chỉ là ngay sau đó lại nghĩ, Chu Duệ Trạch bình tĩnh như vậy, sẽ không có chuyện gì.

Chu Duệ Trạch đặt tài liệu trong tay xuống, từ từ ngửa ra sau, đến khi dựa vào thành ghế, mới chậm rãi nói: "Bởi vì vẫn chưa có hai, cho nên cô ấy có chút nóng vội."

"Chuyện này cũng không nên nóng vội. Thế nào? Chị dâu hoài nghi chính mình có vấn đề?" Nhiếp Nghiêu không thể không nghĩ như vậy, thân thể của anh và Chu Duệ Trạch tuyệt đối là siêu cấp khỏe mạnh, chẳng lẽ thực là Hà Quyên có vấn đề?

"Nếu chị dâu muốn đi kiểm tra thì đi kiểm tra, cái này rất bình thường." Nhiếp Nghiêu cũng thừa nhận vì đi kiểm tra có gì không bình thường đâu, chẳng qua là kiểm tra cơ bản thôi.

"Không cần kiểm tra." Chu Duệ Trạch thân nhiên nói, "Không phải Quyên Tử có vấn đề, vấn đề là ở tôi."

"Cái... cái gì?" Nhiếp Nghiêu thiếu chút nữa cắn trúng đầu lưỡi của mình.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Ngoại truyện ba

"Cậu có vấn đề gì?" Nhiếp Nghiêu thật vất vả mới tiêu hóa được tin tức này, vội vàng sốt ruột nói, "Không sao cả, bây giờ y học phát triển như vậy, vấn đề gì cũng có thể trị liệu, ngàn vạn lần cậu không nên có bóng ma trong lòng. . . . . Cái gì cũng đừng sợ, sợ chính là không có lòng tin."

Sau khi Nhiếp Nghiêu nói huyền thuyên vừa thông suốt, đột nhiên phát hiện một người nên sốt ruột nhưng ngược lại lại ngồi xuống ghế không nói một lời, giống như hoàn toàn không nghe được lời nói của anh.

Nhiếp Nghiêu vừa thấy phản ứng này của Chu Duệ Trạch, trong lòng lập tức hồi hộp.

Chẳng lẽ Chu Duệ Trạch đã đến bệnh viện khám rồi? Biết được đời này cậu ta vĩnh viễn cũng không có con rồi hả?

Cho nên, cậu ta mới có thể buồn như đưa đám như vậy?

Bây giờ Hà Quyên lại rất muốn có em bé, như vậy áp lực của Chu Duệ Trạch càng lớn hơn, một khi áp lực càng lớn, Chu Duệ Trạch có thể càng khó chịu hay không, sau đó trong lòng rối rắm, biến thái. . . . . Nổi điên. . . . .

Nhiếp Nghiêu càng nghĩ sắc mặt càng khó coi, thậm chí cũng có một loại tuyệt vọng.

Vụt một cái Nhiếp Nghiêu đứng lên, kích động xua tay nói: "Đừng nghĩ nhiều như vậy, chị dâu nhất định có thể hiểu được, cô ấy tuyệt đối sẽ không vứt bỏ cậu mà rời khỏi, cậu phải tin tưởng, thế nào cũng có thể trị khỏi, dù cho thật sự không trị hết. . . . . Chị dâu cũng sẽ không đi, cậu phải có lòng tin, không nên suy nghĩ bậy bạ. Mặc kệ như thế nào, cậu còn có chị dâu, còn có tôi ở đây!"

Chu Duệ Trạch kỳ quái nhìn cảm xúc của Nhiếp Nghiêu bị kích động, không nhanh không chậm nói một câu: "Tôi uống thuốc tránh thai."

"Cái gì?" Nhiếp Nghiêu giống như nguồn điện đột nhiên bị cắt đứt, lập tức bị đóng băng tại chỗ, ngay cả con người cũng không chuyển động.

Đại não bị kích thích mãnh liệt nhất thời không phản ứng được, giống như máy móc lâu năm bị gỉ sét không thể chuyển động.

Chu Duệ Trạch nhìn Nhiếp Nghiêu như vậy, đứng dậy, đi đến bên cạnh bàn rót một ly nước ấm đặt lên bàn làm việc, ý bảo Nhiếp Nghiêu uống.

Lần này thân thể Nhiếp Nghiêu có thể động, liền cầm ly nước kia ừng ực ừng ực uống hết, sau khi uống xong ly nước ấm, đầu óc rốt cuộc có chút khôi phục bình thường.

"Cậu...cậu mới vừa nói cái gì?" Lúc này Nhiếp Nghiêu mới suy nghĩ được lời nói của Chu Duệ Trạch, "Cậu uống thuốc? Tại sao?"

Chu Duệ Trạch rất yêu Hà Quyên, người khác không biết, anh còn không biết sao?

Đây chính là dùng hết biện pháp, để bắt cô vào tay.

Bây giờ người đã ở trong tay, như thế nào lại đi uống thuốc, không cần đưa bé chứ?

"Tại sao?" Nhiếp Nghiêu kỳ quái hỏi, "Chẳng lẽ thân thể chị dâu không thích hợp mang thai sao?"

Anh nghĩ tôi nghĩ lui cũng chỉ có một lý do như vậy, nếu như mang thai sẽ có ảnh hưởng đến thân thể của Hà Quyên, Chu Duệ Trạch tuyệt đối sẽ không cho phép Hà Quyên mang thai.

Nhưng mà, thường ngày anh thấy Hà Quyên rất khỏe mạnh, không giống như bộ dạng có bệnh gì không tiện nói ra.

"Dĩ nhiên thân thể Quyên Từ không có bất cứ vấn đề gì." Chu Duệ Trạch khẳng định nói.

Trước kia Hà Quyên trải qua không ít cực khổ, thân thể tích tụ mệt mỏi, làm ảnh hưởng đến thân thể.

Kể từ sau khi bọn họ ở bên nhau, anh vẫn để Hà Quyên điều trị thân thể thật tốt, những tổn thương lúc trước trong thân thể đang chậm rãi chuyển biến tốt, chỉ cần tiếp tục điều dưỡng thêm một chút nữa, sau này thân thể Hà Quyên sẽ càng ngày khỏe mạnh.

"Không có vấn đề, vậy tại sao cậu phải. . . . ." Lần này Nhiếp Nghiêu thật sự không hiểu.

"Cậu không cảm thấy có một đứa bé rất đáng ghét sao?" Chu Duệ Trạch nhướn mày, trong mắt lóe lên chán ghét không chút nào che giấu, "Có đứa bé, Quyên Từ phải mang thai thời gian dài như vậy, còn phải ở cữ, chăm đứa bé. . . . ."

"Vậy còn chỗ nào dành cho tôi?" Trong mắt Chu Duệ Trạch tràn đầy vẻ hung ác, cắn răng nghiêng lợi giống như nhìn thấy kẻ thù, "Quyên Từ là bà xã của tôi, không phải là mẹ của người khác!"

Nhiếp Nghiêu hoàn toàn bất tỉnh, cũng cảm giác chung quanh tất cả đều là con qua "A, a" bay qua đầu mình.

Nhiếp Nghiêu yếu ớt giải bày một câu: "Đó cũng là con của cậu đó."

"Giành bà xã với tôi, ai cũng không được." Chu Duệ Trạch âm hiểm nói, vẻ mặt kia, giống như ở trong mưa đạn năm đó liều mạng điên cuồng.

Nhiếp Nghiêu vừa nhìn thấy nét mặt này của Chu Duệ Trạch, đột nhiên có một loại mơ hồ, vội vàng nhìn chung quanh một cái, thấy phòng làm việc quen thuộc, tay còn sờ sờ bàn làm việc trước mắt, xác định mình quả thật chưa từng xuất hiện ảo giác.

Anh vẫn đang ở trong phòng làm việc của tập đoàn Minh Đạt, mà không phải trong rừng rậm không người.

"Cho nên. . . . ." Nhiếp Nghiêu nuốt nước miếng một cái, bất đắc dĩ hỏi, "Cậu cũng không cần đưa bé?"

"Dĩ nhiên." Chu Duệ Trạch khẳng định nói, "Tôi không muốn chế tạo ra một vật phiên toái để giành bà xã với tôi."

Phiên toái. . . . .

Nhiếp Nghiêu yên lặng vì đứa bé tương lai của Chu Duệ Trạch mà mặc niệm.

Đứa bé đáng thương, còn chưa được xuất hiện trên thế giới này liền bị ba của mình ghét bỏ khinh bỉ. . . . . Ừ, từ khi dễ không đủ để hình dung thái độ của Chu Duệ Trạch bây giờ.

Không được gọi là khi dễ.

Hoàn toàn chính là chán ghét.

"Được rồi, cậu không thích hoàn toàn không có vấn đề." Nhiếp Nghiêu biết Chu Duệ Trạch này, phạm là cậu ta đã quyết định, ai cũng không thể thay đổi được, cậu ta hoàn toàn là tên cứng đầu.

Đụng trờ ngại thì tính là gì?

Chu Duệ Trạch tuyệt đối là người nếu đụng phải trờ ngại thì sẽ tiếp tục đụng, cho đến khi đánh vỡ sẽ tiếp tục đi.

"Vậy cậu sẽ nói với chị dâu thế nào?" Vấn đề của Nhiếp Nghiêu khiến Chu Duệ Trạch sững sờ, ngay sau đó mắt neho lại, nhỏ giọng lầm bầm, "Sẽ có biện pháp."

Nhiếp Nghiêu thấy bộ dáng này của Chu Duệ Trạch, cũng không có biện pháp nói cái gì nữa.

Anh em tốt thì anh em tốt, chuyện hai vợ chồng nhà người ta, anh cũng không thể can thiệp quá nhiều, nên dừng liền dừng.

"Tôi đi làm việc." Nhiếp Nghiêu cầm tài liệu xoay người rời đi, để lại Chu Duệ Trạch suy nghĩ thật kỹ.

Chu Duệ Trạch cũng cảm thấy Hà Quyên rất trong đời đứa bé, anh làm như vậy nếu để cho Hà Quyên biết, có thể không vui hay không?

Vừa nghĩ đến việc này, Chu Duệ Trạch liền bắt đầu xoa trán một cái, còn phải nghĩ sao? Nhất định sẽ không vui.

Mặc kệ như thế nào anh chính là không muốn đứa bé.

Chỉ là, nghĩ tới ánh mắt đêm hôm đó của Hà Quyên, trong lòng Chu Duệ Trạch lại rất khó chịu, hai loại ý tưởng không ngừng đấu tranh, làm cho anh cực kỳ khó chịu.

Về đến nhà, Hà Quyên đã nấu com xong, là món sủi cảo Chu Duệ Trạch thích nhất, anh còn ăn cay. Hà Quyên lấy vừng, đậu phộng bẻ đâm cùng ớt mùi hương của ớt lan tỏa.

Sủi cảo dính, ăn rất thơm. Càng đừng nói Hà Quyên gói sủi cảo da mỏng nhân lớn, sủi cảo nấu chín từng cái từng cái giống như heo nhỏ mập mập, trắng trắng tròn tròn.

Chu Duệ Trạch ăn đến nổi trán toát ra mồ hôi, hai người ăn rất vui vẻ.

Hà Quyên nhìn Chu Duệ Trạch ăn ngon như vậy, cô cũng vô cùng vui vẻ, không ngừng gấp sủi cảo vào trong chén cho anh. Lúc anh đang ăn, lại nấu một nồi, sủi cảo phải mới vớt ra nồi ăn mới ngon.

Chu Duệ Trạch chỉ thích ăn khẩu vị này, cho nên, lúc Chu Duệ Trạch ăn sủi cảo, Hà Quyên cũng sẽ coi chừng phòng bếp, nấu cho anh.

Chu Duệ Trạch ăn uống no đủ, vuốt bụng tròn tròn của mình, đưa tay lôi kéo, trực tiếp ôm Hà Quyên vào trong ngực, hôn một cái: "Bà xã, anh ăn quá no rồi."

Nói xong, đặt tay Hà Quyên lên sờ bụng của anh, cũng mập một vòng.

Hà Quyên sờ sờ, sờ nửa ngày cũng không có cảm giác anh mập chỗ nào, bắp thịt vẫn căng đầy có lực như thế, cười vỗ bụng Chu Duệ Trạch: "Mập một chút mới được, tránh để người khác nói em ngược đãi anh."

"Bà xã của anh làm sao sẽ ngược đãi anh chứ?" Chu Duệ Trạch cúi đầu, dùng môi hơi đỏ lên chạm khẽ một cái lên đôi môi đỏ mọng của Hà Quyên, mới vừa rồi hai người cũng ăn không ít ớt, nóng hừng hực, đôi môi cũng có chút sưng.

"Được rồi, đi nghỉ ngơi đi, em dọn dẹp bàn." Hà Quyên đẩy Chu Duệ Trạch một cái, thuận miệng nói, "Ngày mai em đi làm."

"Ừ, được." Chu Duệ Trạch buông Hà Quyên ra, thu dọn bát đĩa, "Anh đi rửa chén, em đi nghỉ ngơi đi."

Hà Quyên cười gật đầu, đến phòng khách, cầm quả táo gọt vỏ, chẻ thành miếng nhỏ, chờ Chu Duệ Trạch ra ăn.

Ở trong phòng bếp Chu Duệ Trạch vừa rửa chén vừa bắt đầu nghĩ tới chuyện đứa bé, giống như Hà Quyên thật không để ý, vậy thì tốt, chỉ cần không muốn là được.

Nhiều năm như vậy, anh thật vất vả mới cưới được Hà Quyên về, anh làm sao muốn đứa trẻ xuất hiện cản trở giữa anh và Hà Quyên.

Một kỳ đà cản mũi lớn như vậy, ngày ngày chắn ngay trước mắt, sau này còn có những ngày an nhàn của anh nữa sao?

Quả nhiên, sau ngày hôm đó, Hà Quyên cũng không nói đến chuyện đứa nhỏ nữa, hai người vẫn đi làm rồi tan việc như cũ, cuộc sống khôi phục như trước kia.

Chu Duệ Trạch cảm thấy rất ngọt ngào, Hà Quyên cũng không có phản ứng gì khác biệt nữa.

Giống như chuyện Hà Quyên muốn đến bệnh viện kiểm tra thân thể hoàn toàn chưa từng xuất hiện.

Bởi vì tâm tình Chu Duệ Trạch thật tốt, nhân viên tập đoàn Minh Đạt cảm thấy công việc gần đây hết sức suôn sẻ, không chỉ không cần làm thêm giờ, hơn nữa áp lực vẫn đè ở trên đầu bọn họ cũng biến mất không thấy.

Làm bọn họ một lần nữa cảm nhận được chỗ tốt của tập đoàn Minh Đạt.

Nhiếp Nghiêu đương nhiên sẽ không can thiệp quá nhiều đối với vấn đề của Chu Duệ Trạch, vấn đề của hai vợ chồng người ta vẫn là phải giải quyết nội bộ mới tốt.

Chu Duệ Trạch cứ như vậy trôi qua nửa tháng, không còn uống bất kỳ thuốc gì nữa, ngược lại còn mua một đồng hồ, còn chuẩn bị những tài liệu liên quan đến thai phụ.

Khi thấy những tư liệu kia Nhiếp Nghiêu thiếu chút nữa té nằm xuống đất, không thể tưởng tượng nổi hỏi Chu Duệ Trạch: "Cậu làm gì đấy?"

Đoạn thời gian trước người nào vẫn không chịu có đứa bé?

Bây giờ xem những thứ đồ này làm gì?

Dù cho dễ thay đổi cũng không nên thay đổi nhanh chóng như vậy chứ?

"Chuẩn bị trước khi mang thai." Chu Duệ Trạch tự nhiên nói, "Tôi dùng uống thuốc mấy tháng thì có thể để Quyên Từ mang thai, bây giờ tôi muốn chuẩn bị trước."

Chu Duệ Trạch nói xong, trong tay cầm tài liệu, ngạc nhiên nói: "Thì ra sinh một đứa bé lại nhiều chuyện phiền toái như vậy, chuẩn bị trước khi mang thai cũng nhiều như vậy."

Nhìn đồng tài liệu kia, nào là chú ý cái này cẩn thận cái kia, thật là làm cho anh kinh ngạc không thôi.

"Đúng rồi, liên lạc với một bác sĩ nổi tiếng giúp tôi, phải có kinh nghiệm về phương diện này, giải thích cho tôi biết." Chu Duệ Trạch luôn lo lắng xem chút tài liệu này không đầy đủ, tìm một người am hiểu một chút thì tốt hơn.

Như vậy anh mới có thể yên tâm.

"Ừ, tôi sẽ tìm chuyên gia cho cậu." Nhiếp Nghiêu gật đầu đồng ý, muốn tìm một chuyên gia về phương diện này cũng rất dễ dàng, nhưng mà, trước đó, anh có một nghi vấn muốn biết rõ ràng, "Làm sao đột nhiên cậu lại muốn đứa bé?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hur Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Ngoại truyện 4

"Muốn thì muốn thôi." Mặt Chu Duệ Trạch tránh né làm bộ đi làm việc, tỏ vẻ chính là không muốn nói đến vấn đề này nữa.

Nhiếp Nghiêu nhìn Chu Duệ Trạch, khóe môi giật giật hai cái, dừng nói với anh là Chu Duệ Trạch đang ngượng ngùng nha.

Người có lý trí chắc chắn sẽ không hỏi tới một người nguy hiểm.

Nhiếp Nghiêu là một người không có lý trí sao? Hiển nhiên không phải.

Cho nên, anh rất lý trí lựa chọn không hỏi tiếp.

Cứ như vậy thời gian chậm chậm trôi qua, sáng sớm một ngày nào đó, Hà Quyên mới dậy sớm một chút, sắc mặt lập tức đột biến, xoay người liền vọt vào phòng vệ sinh, ôm bồn cầu nôn một trận.

Chu Duệ Trạch bị dọa sợ đến nỗi sắc mặt tái nhợt, vừa thuận khí cho Hà Quyên vừa đưa khăn giấy: "Bà xã, em như vậy là mang thai sao?"

Chu Duệ Trạch vì ngày hôm nay mà đã chuẩn bị mấy tháng, cho nên vừa nhìn thấy phản ứng này của Hà Quyên, trước tiên liền nghĩ đến vấn đề kia.

Chu Duệ Trạch hiểu rõ, làm cho Hà Quyên hoang mang: "Hà? Mang thai?"

Nhìn mặt Hà Quyên kinh ngạc, Chu Duệ Trạch kỳ quái hỏi: "Bà xã, không phải em vẫn luôn muốn đứa bé sao?" Làm sao nghĩ tới cô sẽ có phản ứng lớn như vậy, vui mừng thì không thấy, tất cả cũng chỉ là kinh ngạc.

"Em có phải không muốn đứa bé hay không?" Chu Duệ Trạch thận trọng hỏi.

Trong lòng liền kêu than hối hận, nếu như cô không thích đứa bé, anh vội vàng gấp gấp làm Hà Quyên mang thai làm gì chứ?

Nhưng anh vẫn luôn nghĩ tới thể giới hai người, không muốn người thứ ba chạy đến làm kỳ đà cản mũi.

Nếu không phải thấy Hà Quyên thích đứa bé, anh mới không tự tìm phiền toái cho mình.

Từ sau khi chuyện lần trước, Hà Quyên không còn đề cập với anh lần nào nữa, nhưng mà, Hà Quyên thích đứa bé, anh biết rõ.

Lúc hai người bọn họ ra đường, phàm là thấy đứa bé, Hà Quyên cũng sẽ không kiềm chế được mà cười, loại ánh mắt từ ái đó lại đâm vào lòng anh đau không dứt.

Mặc dù, ánh mắt đó cũng chỉ là trong chớp mắt, Hà Quyên liền nhanh chóng thu hồi, nhưng mà, anh nhìn thấy được.

Hà Quyên cho là mình che giấu rất tốt, cho là anh có chuyện khó nói, cho nên, mới dè dặt chuyện muốn có em bé xuống.

Chu Duệ Trạch vẫn luôn cho là bà xã của mình rất muốn có em bé, nhưng mà, tại sao khi anh nói cô có thể mang thai, Hà Quyên lại phản ứng như vậy?

Tại sao lại như vậy?

"Không phải em muốn có em bé sao?" Chu Duệ Trạch không yên lòng hỏi một câu, trong lòng đã không còn là lo lắng, mà là hồi tiếc không thôi.

Nếu Hà Quyên thật sự không thích, anh làm gì cần phải làm ra một vật phiền toái như vậy tới phá hư cuộc sống vợ chồng của anh?

"Dĩ nhiên là muốn." Hà Quyên lập tức đưa tay che ở bụng của mình, trên mặt có một loại ám áp lại rồi rầm.

Chu Duệ Trạch cảm thấy anh nên nói chuyện rõ với Hà Quyên một chút, đưa tay, đỡ Hà Quyên lên: "Bà xã, chúng ta đi ra ngoài." Mặc kệ nói chuyện gì, phòng vệ sinh tuyệt đối không phải là một nơi tốt để nói chuyện.

"Bà xã, anh cho là em rất thích đứa bé, nhưng em không phải rất vui vẻ, tại sao, có thể nói cho anh biết không?" Chu Duệ Trạch đỡ Hà Quyên ngồi lên ghế sofa, bọn họ thật muốn nói chuyện thật rõ một chút.

"Em rất muốn có một đứa bé với anh. . . . . Rất muốn." Hà Quyên sẽ không dấu diếm cái gì đối với Chu Duệ Trạch, nghĩ cái gì nói cái đó, mấy ngày nay, trong lòng cô cũng rất không thoải mái.

"Anh không thích có em bé, em có thể không muốn nữa. Nhưng đã có rồi. . . . ." Hà Quyên từ từ ngừng đầu, hỏi Chu Duệ Trạch, "Anh muốn nó không? Hay là. . . . . Anh muốn bỏ nó?"

Trong lòng Chu Duệ Trạch chua xót, nhất là khi thấy ánh mắt của Hà Quyên hơi đỏ lên, còn cố nén không để chảy nước mắt, cũng làm cho trong lòng anh nhói đau.

Cô gái ngốc này.

Thì ra cho là anh không thích.

Được rồi, anh đúng là không thích, nhưng bà xã của anh thích, anh có lý do gì không thích chứ?

"Bà xã, con của em anh rất thích. Chỉ là, mang thai sẽ rất khổ cực, anh không muốn em khổ cực." Chu Duệ Trạch vội vàng nói.

"Cái gì mà con của em, chẳng lẽ đứa bé không phải là của anh sao?" Hà Quyên không nhịn được nũng nịu một câu, nào có ai nói chuyện như anh chứ?

"Ừ, là đứa bé của chúng ta." Chu Duệ Trạch vội vàng sửa chữa sai lầm, "Sinh con rất vất vả, cho nên lúc bắt đầu anh không tích cực lắm."

"Anh thật ngốc, có ai làm mẹ sẽ cảm thấy mang thai khổ cực đâu." Hà Quyên cười cầm tay Chu Duệ Trạch, mang theo gương mặt nhàn nhạt và ngọt ngào nồng đậm, nhẹ giọng hỏi, "Anh thích đứa bé không?"

"Không thích." Chu Duệ Trạch một chút cũng không có giấu diếm, thấy trong nháy mắt nụ cười của Hà Quyên cứng ngắc, nhịn không được bật cười, "Anh thích đứa bé của chúng ta, những đứa bé của người khác anh làm sao sẽ thích chứ?"

Biết rõ Chu Duệ Trạch luôn luôn rất lạnh lùng, anh thích đứa bé của bọn họ là tốt rồi.

Hà Quyên cười, trong cười chứa ngọt ngào nồng đậm không tan, thấy Hà Quyên cười vui vẻ như vậy, trong lòng Chu Duệ Trạch cũng vui vẻ, về phần nhiều hơn một người, ừ. . . . . Tạm thời anh liền nhịn.

"Hay là chúng ta đi kiểm tra trước một chút đi, ngộ nhỡ không phải là mang thai. Xác nhận một chút cho chắc." Hà Quyên thật sự sợ mình mừng hụt.

Chu Duệ Trạch vội vàng gật đầu: "Được, bây giờ chúng ta đi."

Chu Duệ Trạch đứng dậy, thay quần áo, cũng dẫn dò Hà Quyên: "Bà xã, em ăn một chút gì trước đi, đừng để bụng đói ra ngoài."

Hà Quyên tùy tiện ăn một chút, hai người trực tiếp lái xe đi đến bệnh viện, cũng không xếp hàng lấy số, Chu Duệ Trạch tìm một bác sĩ riêng, khỏi phải mất công xếp hàng.

Kiểm tra, sau đó chờ tin tức.

Ngồi trong phòng nghỉ, Hà Quyên có chút hưng phấn lại có chút thấp thỏm, vẫn nắm cánh tay của Chu Duệ Trạch căng thẳng chờ tin tức.

"Không sao đâu, cho dù lần này không có, chúng ta có thể tiếp tục cố gắng mà." Chu Duệ Trạch cười an ủi Hà Quyên, làm cô buông lỏng.

Thật không hiểu, chỉ là một đứa bé mà thôi, làm gì cô phải căng thẳng như vậy chứ?

Chu Duệ Trạch hoàn toàn cũng không có chút tình cảm dư thừa nào, thông thường cái gọi là tình cảm cha con anh chưa từng nghĩ tới, anh chỉ muốn trải qua một đời thật hạnh phúc với Hà Quyên, cho nên, so với đứa bé chưa xác định kia mà nói, anh đương nhiên xếp cảm thụ của Hà Quyên ở vị trí thứ

nhất.

Hà Quyên đưa tay, ôm chặt cổ của Chu Duệ Trạch, ở bên tai của anh nói một câu thật nhỏ: "Em muốn có một đứa bé của chúng ta, sau đó, một nhà ba người chúng ta ở chung với nhau vui vui về về sống qua ngày. Chăm sóc lẫn nhau, cùng nhau nuôi dưỡng đứa bé lớn lên, mãi cho đến khi chúng ta già đi, đến khi tóc bạc, nhìn con mình còn có đứa nhỏ, nói cho bọn chúng biết chúng ta có một đời rất hạnh phúc."

Chu Duệ Trạch hơi sững sờ, sau đó gật đầu một cái: "Được."

Anh bị "Một đời hạnh phúc" của Hà Quyên đã động rồi, anh thích có người chứng kiến hạnh phúc của anh với Hà Quyên, hình như, có một đứa bé cũng thật không tệ.

Nếu không thì thử một chút.

Vừa lúc đó, bác sĩ đi vào, cầm tờ xét nghiệm cười nói: "Chúc mừng, chúc mừng Chu tiên sinh, cậu sắp làm ba rồi."

Hà Quyên lập tức ngẩng đầu, đôi mắt trong nháy mắt liền sáng lên.

Cái loại cảm giác hạnh phúc đó lập tức đánh trúng vào tâm của Chu Duệ Trạch, anh sâu sắc cảm thấy nếu có thể thường xuyên thấy bộ dáng hạnh phúc của Hà Quyên như vậy, có một đứa bé cũng có thể nhịn được.

"Bà xã, có con rồi, chúng ta có con rồi."

"Đúng vậy, đúng vậy."

Hà Quyên với Chu Duệ Trạch đều vui vẻ, Hà Quyên bởi vì rốt cuộc cô có đứa bé với Chu Duệ Trạch mà vui mừng, về phần Chu Duệ Trạch hoàn toàn là bởi vì Hà Quyên vui vẻ mới thích đứa bé này.

Mặc kệ như thế nào, hai người rất vui vẻ.

Sau đó, Chu Duệ Trạch trực tiếp gọi một cuộc điện thoại.

Nhiếp Nghiêu nhận điện thoại bất đắc dĩ hỏi: "Ông chủ đại nhân, bây giờ là mấy giờ rồi, cậu không đi làm, lần sau có thể thông báo một tiếng hay không?"

Làm anh muốn tìm người ký tên cũng không tìm được người, cái này là chuyện gì xảy ra?

"Nhiếp Nghiêu, Quyên Từ có thai rồi." Giọng nói hưng phấn của Chu Duệ Trạch truyền qua tai nghe.

Nhiếp Nghiêu lập tức hưng phấn: "Ha ha, chị dâu có thai sao? Thật tốt quá, chuyện tốt, chuyện tốt! Hai người đừng đi làm, lúc nào thì ăn mừng một châu đây?"

"Buổi tối cậu đến nhà tôi." Chu Duệ Trạch cười nói, "Cậu làm việc trước đi, tôi còn chút chuyện."

Làm ông chủ của một tập đoàn, một chút cũng không ý thức được mình tùy tiện trốn việc có cái gì không đúng, ôm Hà Quyên nói: "Bà xã, đi, chúng ta về nhà."

"Ừ." Hà Quyên mỉm cười gật đầu, mặc cho Chu Duệ Trạch ôm cô đi.

Chu Duệ Trạch trực tiếp đưa Hà Quyên về nhà, sau đó duỗi tay, bế cô lên giường, dặn dò: "Tốt nhất em nên nghỉ ngơi, anh đi mua chút sách tham khảo, buổi tối Nhiếp Nghiêu tới đây, chúng ta sẽ ăn mừng một trận."

"Được, em . . . ." Hà Quyên vừa muốn xuống giường, lại bị Chu Duệ Trạch nhẹ nhàng đè ép trở lại, "Em đừng cử động, không biết mình đang mang thai sao?"

"Em mang thai, cũng không phải không thể cử động được?" Chu Duệ Trạch phản ứng quá độ khiến Hà Quyên dở khóc dở cười.

"Anh nói không thể động thì không thể động." Chu Duệ Trạch giận tái mặt "Ra lệnh".

"Được, được, em không động." Hà Quyên không còn cách nào với anh, không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp.

Đợi đến buổi tối lúc Nhiếp Nghiêu tới, người mở cửa là Chu Duệ Trạch đang mặc tạp dề, vừa nhìn thấy anh, rất phóng khoáng gật đầu một cái, không có chút khách khí nào nói: "Tối thật đúng lúc, tôi phòng bếp giúp tôi một tay."

Nhiếp Nghiêu bất đắc dĩ ngửa đầu thở dài, có người khách nào đến nhà chủ nhà liền đến phòng bếp giúp đỡ không?

Oán hận thì oán hận, Nhiếp Nghiêu vẫn ngoan ngoãn cúi đầu đi đến phòng bếp.

"Chị dâu đâu?" Nhiếp Nghiêu hỏi, nhân vật chính của hôm nay cũng không phải là Chu Duệ Trạch.

"Tôi để cô ấy nghỉ ngơi ở trong phòng." Chu Duệ Trạch cười nói, "Bác sĩ kiểm tra, tất cả đều tốt."

"Về sau cậu phải đối xử với đứa bé tốt một chút." Nhiếp Nghiêu thừa dịp Hà Quyên không có ở đây, nói với Chu Duệ Trạch.

Chu Duệ Trạch gọi điện thoại cho anh, nói Quyên Từ có thai rồi, người cha bình thường, câu thứ nhất không phải đều nói tôi sắp làm ba sao?

Có thể thấy được, đối với đứa bé này, cũng là bởi vì Hà Quyên thích, Chu Duệ Trạch mới cao hứng.

Suy luận này đối với người bình thường mà nói thì rất kỳ quái, nhưng là Chu Duệ Trạch. . . . . Sẽ có phản ứng như thế thì quá bình thường.

"Đương nhiên, đó là đứa bé của chúng tôi." Chu Duệ Trạch khẳng định gật đầu, "Tôi sẽ không ngược đãi nó."

Ngược, ngược đãi. . . . .?

Khóe môi Nhiếp Nghiêu giật giật hai cái, đây chính xác là lời của người làm ba sẽ nói sao?

"Đúng rồi, bảo bọn họ tìm cho tôi hai bảo mẫu, tôi sẽ đến biệt thự ngoại ô ở với Hà Quyên." Chu Duệ Trạch vừa nấu cơm vừa nói với Nhiếp Nghiêu.

"Ừ, được, tôi sẽ để bọn họ chọn kỹ." Nhiếp Nghiêu trả lời, hoàn toàn không để ý đến "Thâm ý" của Chu Duệ Trạch.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Ngoại truyện năm

Thời gian Hà Quyên mang thai là thời gian hạnh phúc nhất, trừ một người đàn ông nào đó thường xuyên chuyện bé xé ra to, còn những thứ khác đều rất thỏa mãn. Nhất là nhìn thấy bụng mình càng lúc càng phồng lên, để tay lên phía trên, còn có thể cảm nhận được đứa bé đang cử động, loại cảm giác thỏa mãn đó từ trước đến nay cũng chưa từng có.

"Ông xã, ông xã, anh mau sờ một chút xem, nó đang chuyển động." Hà Quyên hưng phấn kêu Chu Duệ Trạch, lôi kéo tay của anh, để anh sờ bụng của mình, "Anh sờ xem bảo bối của chúng ta đang chuyển động."

Bảo bối?

Chân mày Chu Duệ Trạch cau lại, trong lòng có chút không thoải mái, chỉ là, tay đã bị Hà Quyên lôi kéo mò trên bụng của cô. Quả nhiên cảm thấy dưới bàn tay hơi chuyển động, nhìn nụ cười hạnh phúc của Hà Quyên, Chu Duệ Trạch tạm thời ép không thoải mái trong lòng xuống.

"Ông xã, anh nói xem nó là con trai hay con gái đây?" Hà Quyên tương đối có cảm giác làm mẹ, bắt đầu dự tính chuyện sau này của đứa bé, "Em vẫn muốn là bé trai thì tốt hơn, trước tiên sinh con trai, sau đó lại sinh con gái, đến lúc đó anh trai sẽ bảo vệ em gái không để người khác khi dễ."

Còn muốn sinh hai đứa sao?

Chu Duệ Trạch không tự chủ nhướn mày, một đứa anh còn không muốn, lại còn muốn đứa thứ hai sao?

"Con trai hay con gái cũng không quan trọng." Chu Duệ Trạch nói, chỉ một là đủ, những cái khác anh không muốn.

"Em biết rõ chồng của em không phải người trọng nam khinh nữ." Hà Quyên vui vẻ tựa vào ngực Chu Duệ Trạch, quả nhiên, cô sinh nam hay nữ cũng không có áp lực.

Dĩ nhiên, Hà Quyên vĩnh viễn cũng sẽ không biết, người chống tốt trong lòng cô cũng không phải là một người tốt nha.

Cũng may, đứa bé còn chưa ra đời, Chu Duệ Trạch không cần trực tiếp đối mặt với tiểu sinh mệnh đó, chỉ cần chăm sóc kỹ Hà Quyên là được. Bọn họ đã sớm dọn đến ở trong biệt thự, mời bảo mẫu cũng là người đang chăm sóc cho hoạt động thường ngày của Hà Quyên.

Mỗi ngày sau khi ăn cơm xong, Chu Duệ Trạch cũng sẽ đỡ Hà Quyên ra ngoài đi dạo một chút, không phải không khí trong trung tâm thành phố nên trong lành hơn nhiều, không phải nói vận động nhiều một chút sẽ rất dễ sinh hay sao?

Chu Duệ Trạch nghiêm khắc làm theo lời dặn của bác sĩ.

Bởi vì Hà Quyên được chăm sóc thật tốt, nên ngày sinh dự tính không sớm cũng không trễ, đợi đến khi được đẩy vào phòng sinh, Nhiếp Nghiêu cũng thờ dãi một hồi, vỗ vỗ bả vai của Chu Duệ Trạch: "Được rồi, cậu yên tâm đi, đợi lát nữa chị dâu và đứa bé sẽ ra ngay thôi."

Sau khi vỗ bả vai anh mới phát hiện, Chu Duệ Trạch động cũng không động một cái, thân thể cứng ngắc nhìn chăm chăm cửa phòng sinh, ánh mắt đờ đẫn.

"Cậu làm sao vậy?" Nhiep Nghiêu sợ hết hồn, người sinh con là Hà Quyên, thế nào Chu Duệ Trạch lại như vậy?

"Mới vừa rồi Quyên Từ đau đến nổi toàn thân là mồ hôi, thân thể cũng phát run." Bây giờ Chu Duệ Trạch vẫn còn nhớ cảm giác anh ôm Hà Quyên đang run lẩy bẩy trong ngực mình.

"Thì phải đau chứ." Nhiep Nghiêu khẳng định nói, "Sinh con đều đau như vậy, sinh ra là không sao nữa."

"Đã sớm nói không cần đưa bé. . . . ." Chu Duệ Trạch thật hối hận, khổ sở nắm tóc của mình, "Tôi không nên mềm lòng, nếu không cần đưa bé thì tốt rồi."

Nhiep Nghiêu kinh ngạc há to miệng, nhìn chăm chăm bộ dáng Chu Duệ Trạch khổ sở như đưa đám, muốn an ủi, lại phát hiện không biết an ủi làm sao cho phải.

"Không được, tôi muốn đi vào xem" Chu Duệ Trạch chợt nói, quyết định này của anh đã dọa Nhiep Nghiêu sợ, đi lên ngăn lại, "Tôi nói này. Đó là phòng sinh đó!"

"Tôi sẽ vượt qua cùng cô ấy." Chu Duệ Trạch nhường mảy, đừng nói bây giờ người chồng có thể đi vào, cho dù không thể, anh cũng có thể đi vào.

"Cùng với cô ấy thì thế nào, khi cậu tiến vào, nếu chị dâu phân tâm thì làm sao? Nhìn thấy cậu, phân tâm, sẽ không tốt đối với chị dâu." Nhiep Nghiêu rất nhanh tìm được lý do, khuyên Chu Duệ Trạch.

Mục đích thực sự của anh là ngăn cản Chu Duệ Trạch đi vào, anh thật không biết sau khi Chu Duệ Trạch đi vào, có thể đột nhiên gây ra chuyện khác thường gì đó hay không.

Mới vừa rồi lúc Hà Quyên đau đến ra mồ hôi lạnh, Chu Duệ Trạch đã khổ sở như vậy rồi, nếu như thấy lúc Hà Quyên sinh. . . . . Nói thật, Nhiep Nghiêu không có chút nào hoài nghi, Chu Duệ Trạch sẽ đập phòng sinh.

Cũng may trong quá trình Hà Quyên sinh rất thuận lợi, thời gian cũng không phải rất dài, tất cả đều thuận lợi.

Đợi đến khi Hà Quyên sinh xong, Chu Duệ Trạch lập tức nhào tới, thận trọng ôm Hà Quyên nằm trên giường, cầm lấy tay cô, nửa ngày cũng không nói được câu nào.

Trong mắt đều là sắc mặt tái nhợt của Hà Quyên, lần này đã làm Chu Duệ Trạch đau lòng, hận chết chính mình, như thế nào mà lúc trước lại đồng ý để Hà Quyên mang thai chứ?

Hà Quyên nằm bệnh viện ba ngày sau đó xuất viện về nhà, ở cũ.

Sau đó, bảo mẫu được Chu Duệ Trạch mời tới liền nguyên vẹn phát huy tác dụng, ban ngày buổi tối đều có bảo mẫu chăm sóc đứa bé, trên căn bản Hà Quyên cũng không cần động tay vào.

Dĩ nhiên, dựa theo ý tưởng của Chu Duệ Trạch, hoàn toàn cũng không muốn cho bà xã của mình tiếp xúc thân mật với người khác như vậy.

"Ông xã, anh xem khẩu vị của con chúng ta càng ngày càng tốt rồi." Hà Quyên ôm đứa bé cho bú sữa, nhìn bé nhỏ nhẩn bú sữa vui vẻ như vậy, Hà Quyên cực kỳ cao hứng.

Khẩu vị tốt, thân thể mới khỏe chứ sao.

"Ừ." Chu Duệ Trạch hừ một tiếng từ trong lỗ mũi, tương đối bất mãn với người đang nằm trong ngực bà xã của anh, đó là vị trí của anh! Bà xã của anh!

Cái tên kia là sao chứ?

Anh nhìn Hà Quyên lòng tràn đầy dáng vẻ vui mừng, anh vẫn không thể động vào cái tên kia.

Nhiều năm nay, đây là lúc Chu Duệ Trạch buồn bực nhất.

Bà xã của anh bị người khác chiếm đoạt, anh vẫn không thể nói gì!

"Ông xã, anh xem con của chúng ta rất đáng yêu nha." Sau khi Hà Quyên cho tiểu tử ăn no, kéo kéo, cười tự hào.

"Đáng yêu, thật đáng yêu." Chu Duệ Trạch lập tức cũng nở nụ cười với Hà Quyên, nếu như anh muốn làm bộ cái gì, trên căn bản là không có ai có thể vạch trần.

Hà Quyên một chút cũng không cảm thấy ông xã của mình có "Địch ý" với con trai mình.

"Anh nói xem, con của chúng ta sau này sẽ như thế nào đây?" Bộ dáng Hà Quyên giống như gia trưởng, bắt đầu ảo tưởng tương lai của đứa bé.

Ý tưởng của Chu Duệ Trạch lóe lên trong đầu, có bộ mặt bình tĩnh cùng nhau tưởng tượng tương lai của đứa bé với Hà Quyên: "Đứa bé của chúng ta đương nhiên phải được bồi dưỡng tốt, nhưng mà, lại không thể bóp chết tuổi thơ của con chúng ta, em nói đúng không?"

"Ừ, quả thật." Hà Quyên gật đầu, cô cũng rất đồng ý với lời nói của Chu Duệ Trạch, nhất là phương thức học tập bây giờ, trừ đi học ở ngoài, còn có các loại lớp năng khiếu, khiến học sinh rất vất vả.

"Anh cảm thấy vẫn là đưa đứa bé ra nước ngoài thì tốt hơn." Chu Duệ Trạch bắt đầu từng bước từng bước hướng dẫn Hà Quyên.

"Đưa đến nước ngoài sao?" Hà Quyên sững sờ, "Anh nói là lúc nó lên đại học sao?"

"Đĩ nhiên không phải." Chu Duệ Trạch lập tức gạt bỏ, đợi đến khi tên tiểu tử này lên đại học, anh cũng không có tính nhẫn nại đó, "Đương nhiên là lúc lên tiểu học sẽ đi."

"Tiểu học? Còn quá sớm, đứa bé nhỏ như vậy, tại sao có thể đến nơi xa như vậy?" Hà Quyên không đồng ý.

Chu Duệ Trạch dám nói ra, dĩ nhiên là đã có kế hoạch, biết rõ làm thế nào để thuyết phục bà xã của anh.

"Bà xã, em nghĩ xem, tư duy của đứa bé không giống như vậy. Chúng ta dạy đứa bé ở đây, thì các loại phương pháp kia sẽ bóp chết trí tưởng tượng của con chúng ta."

"Ở nước ngoài thì không giống như vậy, đó là bồi dưỡng cá tính của đứa bé, tư duy của nó tuyệt đối sẽ không bị gạt bỏ, trở thành người tài giỏi. Em cũng không muốn con chúng ta trở nên không giống bản thân nó chứ?"

Thái độ của Chu Duệ Trạch vô cùng chân thành, hoàn toàn đều là hình tượng của người ba mà suy tính cho con của bọn họ.

"Nhưng. . . ." Hà Quyên hơi dao động, không thể không nói Chu Duệ Trạch nói rất đúng, "Cũng không biết con của chúng ta yêu thích cái gì. . . ."

"Cái này không sao, chỉ cần đứa bé ở đó lâu chắc chắn sẽ có hứng thú yêu thích." Chu Duệ Trạch nói chắc như đinh đóng cột.

Lúc ấy Hà Quyên không để ý đến thâm ý của Chu Duệ Trạch, cô cho đây là bản năng phản ứng của cha mẹ đối với con của mình, làm sao sẽ nghĩ đến, đây là do người nào đó đang mưu tính sâu xa.

Khi ở cử, người vốn dễ dàng mệt mỏi, cho nên, trừ lúc cho bú sữa, đứa bé đều do bảo mẫu chăm sóc.

Bảo mẫu không phải là chỉ chăm sóc trong tháng sao?

Nhưng mà, bảo mẫu nhà Chu Duệ Trạch hình như thời gian ở lại tương đối dài, mãi cho đến khi đứa bé năm, sáu tháng vẫn không thay đổi người.

Chu Duệ Trạch vẫn truyền bá ý niệm cho Hà Quyên, bảo mẫu là người chuyên nghiệp, vì đứa bé khỏe mạnh, vì để cho đứa bé lớn lên sẽ tốt hơn, tóm lại, chính là làm tất cả vì đứa bé.

Hà Quyên cũng liền bị Chu Duệ Trạch hoàn toàn dẫn dụ, dĩ nhiên quan tâm đối với đứa bé vẫn không ít, chỉ là không cần tự làm mọi chuyện.

Hành động của Chu Duệ Trạch Hà Quyên không có nhìn ra, đợi đến sau khi Hà Quyên sinh xong, đi làm, Nhiếp Nghiêu từ trong lời nói của bọn họ mới hiểu được mục đích thật sự của Chu Duệ Trạch, cảm giác duy nhất là tốt. . . . . Quả nhiên, Chu Duệ Trạch cũng không có lúc bình thường.

Dù sao cũng là con của Chu Duệ Trạch, làm sao anh lại không có loại cảm giác cha con trời sinh chứ?

"Nếu là con gái thì chưa tính, còn đây là con trai!" Chu Duệ Trạch trầm mặt hừ lạnh một tiếng, hỏi, "Cậu sẽ tặng bà xã của cậu cho người đàn ông khác sao?"

Nhiếp Nghiêu có một loại kích động muốn té xỉu, người đàn ông khác kia hình như là con trai của cậu ta mà?

Loại dám này cũng ăn sao?

Nhiếp Nghiêu không thể không bội phục tính độc chiếm của Chu Duệ Trạch, đây cũng không phải mạnh bình thường.

Đợi đến khi đứa bé lớn lên một chút, Hà Quyên phát hiện, yêu thích của con bọn họ thật sự tương đối rộng lớn, hơn nữa còn có rất nhiều tư duy kỳ diệu.

Đứa bé mới hơn hai tuổi, sẽ cầm bút vẽ, lúc ba tuổi mà có thể bò lên Piano đàn ra một bài hát ngắn đơn giản rồi.

Trong đầu càng thêm có rất nhiều vấn đề, đối với thứ gì cũng tò mò, còn thích đồ nghiên cứu.

Hà Quyên thấy vậy, đứa bé của bọn họ thật đúng là có thiên phú, đứa bé thông minh lanh lợi như vậy nếu như sau này chỉ biết là làm bài tập dự thi, chẳng phải là lãng phí rồi sao?

Cô đương nhiên không muốn xa đứa bé, nhưng vì đứa bé có thể sống hạnh phúc hơn, cô cũng không muốn con của mình bị tính tò mò bẩm sinh làm hại.

Kể từ đó Hà Quyên càng ngày càng cảm thấy không thể làm trẻ nãi đưa bé của bọn họ.

Cuối cùng đồng ý với đề nghị của Chu Duệ Trạch, vẫn là ra nước ngoài cho đứa bé tiếp thụ giáo dục tốt.

Hà Quyên nhắc tới, Chu Duệ Trạch lập tức làm thủ tục để cho con bọn họ trực tiếp ra khỏi nước học tập, đương nhiên bảo mẫu, hộ vệ được bảo đảm an bài cực kỳ thỏa đáng.

Chỉ sợ Hà Quyên không yên lòng, Chu Duệ Trạch còn để Hà Quyên cùng đi, nhìn hoàn cảnh ở đây, người được trang bị. Còn có trường học, cùng với vấn đề đưa đón, vấn đề sinh hoạt an toàn, tất cả đều cho Hà Quyên nhìn.

Lại sinh sống với đứa bé hơn nửa tháng, để cho con của bọn họ thích ứng hoàn cảnh một chút, lúc này Hà Quyên mới lưu luyến không rời trở về nước.

Đĩ nhiên, Hà Quyên bất cứ lúc nào cũng có thể bay qua thăm đứa bé, nhưng mà bởi vì công ty thường có chuyện "Gấp", cho nên, cơ hội rất ít.

Cũng may điện thoại có thể tùy thời gọi đi, chỉ cần không làm trẻ nãi việc học tập, trên căn bản mỗi ngày đều sẽ có điện thoại, chỉ có chủ nhật lúc nghỉ ngơi, mẹ con mới có thể trò chuyện video.

Đợi đến khi đứa bé nghỉ đông và nghỉ hè, dĩ nhiên phải đón trở về.

Chỉ là không biết bắt đầu từ lúc nào, đứa bé càng ngày càng không muốn trở lại, từ khi Chu Duệ Trạch hỏi thăm được khi trò chuyện, đứa bé cảm thấy hứng thú đối với thể thao, anh liền thu xếp để đứa bé đi chơi.

Hà Quyên cảm thán một hồi, nhưng nghĩ đến không thể bởi vì sự ích kỷ của cô mà phải bóp chết đi sở thích của đứa bé, dĩ nhiên cũng không suy nghĩ nhiều, cũng liền chiều theo đứa bé.

Ai mà biết phản ứng như vậy của cô, lại khiến Chu Duệ Trạch vui vẻ không dứt.

Anh biết, không có bé trai nào mà không có nhiệt huyết, những vận động viên thể thao kia, anh cũng không tin tên tiểu tử thú kia không thích, cứ như vậy, nghỉ đông và nghỉ hè cũng sẽ không giành bà xã với anh.

Đợi đến khi con của bọn họ lớn lên, trở thành một vị đa tài đa nghệ lại cực kỳ độc lập ưu tú, Hà Quyên cực kỳ vui mừng.

"Khi nào con thì trở về?" Chu Duệ Trạch thừa dịp Hà Quyên đến phòng bếp nấu ăn, hỏi người thanh niên chường mắt trước mặt này.

Người thanh niên chường mắt cười một tiếng, ngay cả nụ cười cũng giống như Chu Duệ Trạch, lạnh lùng lại chứa tính toán: "Ba, việc học của con đã hoàn thành trước, cho nên, con có thể ở lại 'bồi mẹ' thật tốt."

"Con trai có khí chất ở bốn phương." Chu Duệ Trạch nhướn mày, "Người Chu gia chúng ta không thể không có chí khí như vậy."

"Nếu nói chí khí chính là dùng đồ ăn vặt hấp dẫn một đứa bé hai ba tuổi 'bồi dưỡng các loại hứng thú' sao?" Nghĩ đến chuyện lúc còn bé, anh còn tức. Thật không nghĩ tới còn có người làm ba như vậy, vì chiếm đoạt mẹ của anh, không ngờ lại sắp xếp âm hiểm như vậy.

Tính toán với một đứa bé, ông ta rất có cảm giác thành tựu sao?

Vô sỉ!

"Bây giờ con đã trưởng thành, sẽ không để cho ba độc chiếm mẹ nữa." Đây là tuyên chiến sau khi anh trưởng thành, mặc dù người kia là ba của anh.

"Tranh với cha? Con phải nghĩ kỹ." Chu Duệ Trạch lạnh lùng nhìn chằm chằm con trai của mình.

Bốn mắt nhìn nhau, sát khí trên không trung va chạm kịch liệt.

"Ăn cơm." Hà Quyên ở phòng ăn vui vẻ nghĩ tới hai người đàn ông đời này cô thích nhất, khuôn mặt hạnh phúc.

Sát khí càng tăng lên, hai người đàn ông đều truyền cho nhau một ý tứ -- chờ mà xem.

"Bà xã, có mệt không?" Chu Duệ Trạch vĩnh viễn là người chồng dịu dàng của Hà Quyên.

Anh sẽ bại bởi tên tiểu tử thú kia sao? Buồn cười!

"Mẹ, con nhớ món ăn mẹ làm quá." Cậu cũng là đứa con trai hiếu thuận nhất.

Anh sẽ để cho cha anh hiểu được cái gì gọi là trò giỏi hơn thầy.

Xem ra cuộc "Chiến tranh" của hai cha con chính thức khai hỏa, về phần bọn họ đang tranh đoạt "Người phụ nữ" nhưng người này hoàn toàn không cảm thấy gì, đang hạnh phúc gấp thức ăn cho bọn họ, nhìn bọn họ ăn cơm.

Người một nhà vui vẻ hòa thuận, đây chính là chuyện hạnh phúc nhất của Hà Quyên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Sắc Lang Anh Đừng Hư Quá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.